

Giới thiệu Vợ Phúc Hắc Của Đế Vương Hắc Đạo

Truyện Vợ Phúc Hắc Của Đế Vương Hắc Đạo thuộc thể loại hắc bang có nội dung vô cùng đặc sắc, tình nghĩa vợ chồng sau khi vượt qua biết bao sóng gió, những trận đối đầu tưởng chừng như đã chết đi.

Nữ chính là tiểu thư con nhà gia tộc họ Lam rất có quyền, anh là Đế Vương Chí Tôn trong đêm tối. Cô và anh đối địch với nhau rất dữ dội. Những lần cầm súng chĩa vào nhau rất căng thẳng.

Nhưng khi đã kết đôi thì họ lại hết mực thương yêu nhau luôn bảo vệ nhau trong mọi hoàn cảnh. Đặc biệt khi cô mang thai tám tháng vẫn cố gượng người đi cứu anh...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Phúc Hắc Của Đế Vương Hắc Đạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Lần đầu tiên gặp mặt

Ánh đèn rực rỡ vừa lên, trong nháy mắt, thủ đô Luân Đôn phồn hoa của nước Anh lại càng thêm nổi bật khi màn đêm vừa buông xuống, một màn diễm lệ được phơi bày!

Hôm nay là tiệc sinh nhật tròn hai mươi tuổi của thiên kim nhà Bá tước William, những nhân vật tiếng tăm ở khắp nơi trên thế giới, trên căn bản đều đã tới đầy đủ!

Lấy thân phận là một Bá tước, để mời được những người đó, căn bản là không thể nào. Tuy nhiên, gia tộc William còn có một danh phận khác, đó chính là một trong năm thế lực Hắc Đạo nổi tiếng trên thế giới – Gia tộc William!

Như đã nói từ trước, gia tộc William là một trong năm thế lực hắc đạo lớn nhất. Bốn thế lực còn lại theo thứ tự là: nắm giữ địa bàn trên nước Mỹ – nhà họ Lam, Canada – nhà họ Lăng, nước Ý – Mafia, Ai Cập – gia tộc Raymond! Năm thế lực lớn này tuyệt đối nắm giữ những vị trí quan trọng trên thế giới!

Bình thường sợ rằng rất ít người có thể thấy thủ lĩnh của năm thế lực lớn này hội tụ cùng nhau, nhưng mà lần này bởi vì một trong năm người bọn họ - chủ nhân gia tộc William, bá tước William thể hiện thành ý muốn mời. Đây là lần đầu tiên, cả năm thủ lĩnh lớn này sắp sửa tụ họp tại một chỗ!

Mặc kệ là còn có những nguyên nhân nào khác, tối nay, trong một căn biệt thự xa hoa ở Luân Đôn, sẽ trình diễn một màn kịch như thế nào?

Mang theo biểu tượng của nhà họ Lam, một chiếc Rolls-Royce màu đen xuất hiện trước các loại xe nổi tiếng khác, vẫn như cũ, đèn pha tựa như đôi mắt sáng rực!

Chiếc Rolls-Royce màu đen dừng lại ngay ngưỡng cửa, lập tức khiến cho những người xung quanh nhốn nháo một phen!

Một người đàn ông anh tuấn, mặt mũi nhả nhặn, bước xuống từ ghế phụ phía trước, vòng qua thân xe, đi đến trước cửa xe sau, mở ra, lấy tay che chắn trên mũ xe!

Chủ nhân hiện tại của nhà họ Lam là một cô gái gần hai mươi ba tuổi, tên là Lam Duê.

Nếu lấy lý do vì là phụ nữ mà xem thường lời nói của cô, ...hành vi này đúng là đâm đầu vào chỗ chết rồi! Lam Duê từ khi mười bảy tuổi đã ngồi lên cương vị chủ nhân nhà họ Lam, tính đến nay đã là sáu năm. Thế lực của nhà họ Lam chỉ có tăng chứ không giảm, từ đó cũng hiểu được, cô có bao nhiêu thủ đoạn khiến lòng người run sợ rồi!

Rolls-Royce màu đen, trong lúc mọi người đang nín thở chờ đợi, một đôi chân ngọc thon dài chậm rãi từ trong xe vươn ra!

Khoác lên mình một bộ sườn xám màu xanh dương trang nhã, vóc người mảnh mai xinh đẹp của cô hiện ra không chút nghi ngờ! Mái tóc đen tuyền chỉ dùng một cây trâm ngọc thật dài búi lại. Dung nhan kiều diễm thoát tục, khiến những người đã từng ngắm qua rất nhiều phụ nữ xinh đẹp cũng không khỏi trầm trồ tán thưởng!

Đã sớm nghe nói chủ nhân đương nhiệm nhà họ Lam rất ưa thích mặc sườn xám, thì ra lời đồn đại này là thật! Đại khái có thể hiểu được nguyên nhân là do nguồn gốc của cô là người Trung Quốc!

Bất quá, có thể đem sườn xám khoác lên người xinh đẹp như vậy, Lam Duê là người đầu tiên!

"Hoan nghênh hoan nghênh, Lam đương gia đích thân đến, làm cho lão già như tôi đây thật là nở mày nở mặt!" Được thuộc hạ thông báo, Bá tước William tự mình ra đón, cười to, phun ra một tràng tiếng Anh lưu loát!

“Được Bá tước William quý mến, Lam Duê đương nhiên muốn tới!” Lam Duê ưu nhã gật đầu một cái, vươn tay, những người bên cạnh lập tức đem một túi quà được bọc lại tinh xảo, đưa tới! “Sinh nhật thiên kim tiểu thư nhà Bá tước William, tôi cũng không có gì để tặng, đây chỉ là một món quà nho nhỏ, xin vui lòng nhận lấy!”

“Lam đương gia đồng ý đến đây là đã cho lão già này bao nhiêu mặt mũi rồi, còn mang quà tặng làm gì! Nhanh, mời vào bên trong!” Tuy là nói như vậy, nhưng ông ta vẫn để cho thuộc hạ mang quà tặng vào cho con gái! Gia tộc bọn họ lớn mạnh như vậy, có món đồ vật gì mà chưa từng thấy qua? Còn có thể để ý món quà tặng nhỏ vậy ư!

Lam Duê cười cười, cảm giác này ngược lại làm cho cô cảm thấy như mình là con gái nhà bên cạnh, khiến người ta nhìn không được muốn gần gũi!

Nhà họ Lam đến trước, người của gia tộc Raymond đã tới, hiện tại chỉ còn thiếu Mafia của nước Ý cùng với nhà họ Lăng ở Canada mà thôi!

“Thật ra thì Lam chủ không cần đến tham gia bữa tiệc lần này!” Một người đàn ông khí chất ôn hòa đi theo sau lưng Lam Duê nói!

“Biết đâu lại có thu hoạch ngoài ý muốn, nói cũng không chừng!” Lam Duê đảo mắt qua toàn hội trường, sau đó ưu nhã ngồi xuống ở một góc trên ghế sa lon. Nhận lấy ly rượu đỏ mà người đàn ông đưa tới, đôi môi đỏ hồng hơi nhấp một miếng!

Góc này vừa không làm người khác chú ý, vừa lại có thể quan sát được toàn hội trường, chính là điều Lam Duê muốn!

Dựa theo âm thanh xao động ngay cửa, khóe miệng còn đọng vài giọt rượu của Lam Duê chợt hiện lên một nụ cười nhàn nhạt, chỉ thoáng qua trong chớp mắt!

Lăng Ngạo, là chủ nhân đương nhiệm nhà họ Lăng, so với Lam Duê chỉ lớn hơn có ba tuổi!

Trận chiến giữa nhà họ Lăng và họ Lam, từ đó đến nay chưa bao giờ suy giảm, có thể ví mối quan hệ giữa Lam Duê và Lăng Ngạo, tựa như nước với lửa!

Trong cuộc tranh đấu sống mái với nhau, có thể nói là, giữa bọn họ không phân thắng bại!

“Lam chủ, thủ lĩnh nhà họ Lăng đến rồi!” Người đàn ông nhẹ giọng nói ra!

“Vân Trạch, anh nói William rốt cuộc lấy cái gì dẫn dụ anh ta đến đây?” Quơ quơ trong tay ly rượu đỏ tươi, đáy mắt sắc bén của Lam Duê khẽ động, nụ cười không hề trượt ra khỏi miệng!

“Vân Trạch không biết!” Vân Trạch lắc đầu một cái, đồng thời cũng cẩn thận, bí mật quan sát hoàn cảnh chung quanh, đề phòng xảy ra biến cố!

Lam Duê không lên tiếng nữa, chỉ là nhúm mày nhìn từ trên xuống dưới Lãnh Ngạo* đứng cách đó không xa, mặt mũi như được điêu khắc mang theo khí sắc bén nhọn! Nếu không phải chung quanh có quá nhiều ám khí lạnh lẽo, nhất định là có vô số thiên kim danh giá muốn đến gần anh ta!

*Lãnh Ngạo: anh họ Lăng, nhưng nhiều lúc tác giả dùng Lãnh Ngạo để chỉ sự vô tình, “Lãnh” là lạnh lùng, lạnh lẽo.

Ánh mắt đang dò xét chợt đón lấy đôi con ngươi đen nhánh, toát lên vẻ tàn nhẫn, trùng trùng chống lại!

Nhìn người bị phát hiện rồi, Lam Duê cũng không lập tức dời tầm mắt đi nơi khác, mà giơ ly rượu đỏ trong tay lên, hướng tới anh tỏ ý!

“Quà tặng đã đưa đến rồi, những gì muốn nhìn cũng đều chứng kiến, chúng ta đi thôi!” Đem ly rượu đang cầm trong tay uống một hơi cạn sạch, Lam Duê đứng lên nói!

Gương mặt tuấn tú, ngạo lạnh của Lăng Ngạo trước sau không hề thay đổi, cho dù là nhìn thấy đối thủ Lam Duê này, mặt anh vẫn lạnh tanh như cũ, không chút biến hóa!

“Đem mấy thứ cho anh ta, chúng ta đi!”

Chẳng qua vừa xuất hiện, hai vị thủ lĩnh chỉ cần dậm chân một cái cũng sẽ làm cục diện trên thế giới biến động mấy phần, khi tới cứ như vậy, khi đi lặng yên không một tiếng động!

Casino ở Las Vegas, Nước Mỹ.

Lam Duê nhìn những ánh đèn sáng choang trên các bảng hiệu Casino, tay phải chống lên cằm nhìn ra hết thảy bên ngoài!

“Vân Trạch, anh nói, những người này rốt cuộc một ngày định bụng đưa lên bao nhiêu tiền?”

“Las Vegas là thuộc về địa bàn nhà họ Lam!” Vân Trạch ngồi ở vị trí kế bên tài xế, ôn hòa nói!

“A, cũng phải! Đưa bao nhiêu tiền cũng không quan trọng!” Quay đầu lại, Lam Duê nhắm mắt, nhàn nhạt nói: “Đi thôi, tối nay bay giữa hai bên Anh, Mỹ, có chút mệt mỏi!”

Vân Trạch gật đầu, chiếc xe vững vàng hướng về phía biệt thự Las Vegas chạy đi!

"Huh? Uhm, tôi hiểu, ừ, biết rồi!" Trong giọng nói của Vân Trạch đều là âm tiết đơn, trả lời đôi câu, sau đó liền cúp điện thoại!

"Lam chủ, Vân Vũ nói, lô hàng vũ khí lần trước của chúng ta nằm trong tay Dã Điền Hùng ở Nhật Bản!" Vân Trạch quay đầu nhìn về phía cô nói!

Trước đó, lô hàng vũ khí này được mang đến nước Nga, thế nhưng lại xảy ra chuyện không may. Điều làm người ta kinh ngạc chính là, lô hàng này biến mất hoàn toàn, không để lại bất kỳ dấu vết nào! Nhưng mà cũng bởi vì làm rất sạch sẽ, Lam Duê hiểu, nhất định là qua tay mấy người kia, xảy ra chuyện bất ngờ! Khiến Vân Vũ đi điều tra, quả nhiên không ngoài dự đoán!

"Nhà họ Dã Điền ở Nhật Bản? Điều tra được ở nơi nào không?" Chỉ là một tên côn con, bây giờ lại cố tình gây chú ý, đánh lên trên đầu của cô, thật sự là lả gan dài quá rồi!

"Lô vũ khí kia, Vân Vũ nói còn chưa điều tra được!" Đây mới là phiền phức, nếu như đến thời hạn mà bọn họ còn chưa giao hàng như đã nói, thì nhà họ Lam sẽ phải gánh chịu tổn thất như thế nào đây?

"A, vậy trước tiên nhìn xem, hần ta rốt cuộc có thể mang đến biến cố gì!"

Chú thích:

- Để chỉ rõ sự gần gũi của Lam Duê và những người bên cạnh, mình sẽ cho họ gọi chị ấy là "Lam chủ."

- Để nói về cách xưng hô giữa 5 thế lực hắc đạo, mình sẽ vẫn giữ "đương gia."

- Về phía anh Lăng Ngạo sẽ phải dùng đến "thủ lĩnh."

*Đương gia: chủ nhân đương nhiệm, đứng đầu quản lý toàn bộ gia tộc.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Phúc Hắc Của Đế Vương Hắc Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Đại bản doanh nhà họ Lam

Sáng sớm ở nhà họ Lam, mặc dù rất bẽ bộn nhưng lại có trật tự!

Vốn là cũng không có gì, chẳng qua hôm nay chủ nhân đương nhiệm của nhà họ Lam – Lam Duê muốn trở về, cho nên trên dưới gia tộc nhà họ Lam dường như có chút bận rộn!

"Ông nội, lần này chị Lam Duê thật sự là muốn trở về?" Đứa trẻ nhỏ nhất tính đến thời điểm này của nhà họ Lam – Lam Kiệt, gần mười lăm tuổi, so với Lam Duê thì nhỏ hơn tám tuổi. Lúc này đang lười biếng dựa vào cây cột, tràn đầy hoài nghi hỏi!

"Dĩ nhiên, chẳng lẽ ông cũng đi lừa cháu hay sao? Còn có, chút nữa các người phải nhớ kỹ. Con bé là chủ nhân đương nhiệm của nhà họ Lam, mặc dù các người có thân thích đi chăng nữa, đến thời điểm con bé đưa ra mệnh lệnh, tuyệt đối không thể có bất kì dị nghị nào!"

Lam Kính, nhà họ Lam chính là do một người như vậy sáng lập!

Trải qua nhiều năm, không ai là không cảm thấy run sợ một khi nghe đến tên của ông. Nhưng cũng chính vì là một người như vậy, để có thể kế nhiệm ông, không phải là bất kì ai cũng có thể làm được. Thật vất vả mới có đứa cháu gái, thừa hưởng tất cả mọi tố chất của mình, thậm chí thủ đoạn còn nhanh hơn ông một bậc, làm thế nào ông lại không vui mừng cơ chứ!

Chỉ là, Lam Kính đối với phép tắc trên dưới của nhà họ Lam, luôn luôn cực kỳ nghiêm khắc! Cho dù ngày thường nhìn ông rất dễ tính, gần gũi, tuy nhiên nó cũng không thể thay đổi được tính cách vốn có của ông!

"Cha, Lam Duê. Hôm nay trở lại thật sao?"

Mọi người trong nhà họ Lam đã tập trung chờ đợi bên cạnh, một người phụ nữ từ tốn hỏi!

"Chẳng lẽ chuyện này còn có giả?"

Ho nhẹ một tiếng, Lam Kính không thể không thừa nhận, có lẽ là già rồi, hay thích trêu chọc con cháu, lừa gạt có hơi quá. Hiện tại, chủ nhân thật sự sắp trở về rồi, ngược lại không ai chịu tin!

Lần gần nhất Lam Duê trở về Đại bản doanh của nhà họ Lam, đã là chuyện của một năm trước rồi, cũng khó trách mọi người kích động như vậy!

"Được rồi! Cha lúc nào cũng thích đem chuyện này ra nói giỡn!" Con trai thứ tư của Lam Kính, Lam Thành bủn môi. Từ khi cha mình lui về phía sau, có lẽ là do quá rảnh rỗi, lúc nào cũng thích nói giỡn như vậy!

Nhưng điều đáng tiếc chính là lần nào ông ấy cũng thành công, bởi vì bọn họ căn bản rất quan tâm đến cô cháu gái này!

"Vừa nói giỡn chuyện gì?"

Phía cửa truyền đến một giọng nam trong trẻo, khiến cho tất cả mọi người đều vui mừng!

Lam Triệt – anh trai của Lam Duê, miễn là mỗi lần Lam Duê trở về, người này tuyệt đối là người xuất hiện đầu tiên! Đôi khi tất cả mọi người cũng cảm thấy ghen tỵ, ai bảo đây là người duy nhất khiến Lam Duê đối đãi đặc biệt!

"Tiểu Triệt trở lại? Xem ra lần này ông nội không có lừa gạt chúng ta rồi!"

"Hừ, chẳng lẽ ta không đáng tin vậy sao?" Ông lão có chút thẹn quá thành giận!

"Có đáng tin hay không, trong lòng ông nội rất rõ ràng!" Lam Kiệt hé ra hàm răng trắng, châm chọc nói!

"Tên tiểu tử thói nhà người."

Giữa vùng đất bằng phẳng, một chiếc máy bay trực thăng chậm rãi hạ xuống!

"Lam chủ, tất cả mọi người đã trở lại!"

Vân Lăng, một trong bốn vị hộ pháp bên cạnh Lam Duê, là người lạnh lùng ít nói, nhưng khả năng sát thương lại kinh người!

"Ai, đây là ông nội muốn náo loạn như thế nào? Mỗi lần đề dùng chiêu thức này!"

Lam Duê nâng trán, bắt đầu dĩ nhỏ giọng nói ra! Một, hai năm sẽ trở về đại bản doanh một chuyến. Lần nào ông nội cũng huy động lực lượng như vậy, thật sự làm cô có chút không chịu nổi, đành phải tiếp nhận!

"Tất cả mọi người rất muốn Lam chủ!" Vân Trạch cười đem một chiếc áo khoác màu vàng nhạt mặc vào cho cô. Sau đó bọn họ liền ngồi vào trong một chiếc xe đang chờ sẵn, trực tiếp đi về hướng Đông – khu biệt thự cao cấp của nhà họ Lam!

"Ừm, đại khái vậy!"

Hiện tại trên thế giới nhà họ Lam giữ vị trí rất cao, cũng giống như nhà họ Lăng, đã vượt lên rất xa so với các thế lực khác!

Những ai dán thân vào con đường này đều biết rõ, nhà họ Lam có Lam Duê, nhà họ Lăng có Lăng Ngạo! Hai người này đại biểu cho sự vương giả tuyệt đối, cao quý hơn tất cả!

Mặc dù trên thế giới có năm thế lực, nhưng thật lòng mà nói, để có thể vững bước đi lên cũng chỉ có: chiếm cứ nước Mỹ – nhà họ Lam, chiếm cứ Canada – nhà họ Lăng, cùng với Italy – Gia tộc Andrew! Mặt khác, quan hệ giữa những Gia tộc này mấy năm nay trước sau còn có thể duy trì cũng là rất tốt!

Từ khi nhà họ Lam - Lam Duê, nhà họ Lăng - Lăng Ngạo tiếp nhận cương vị đứng đầu Gia tộc, bố cục đang hiện hữu của thế giới này ngay lập tức bị xáo trộn!

Lam Duê trở lại, làm trên dưới nhà họ Lam cảm thấy hưng phấn khác thường!

Nhất là Lão Thái Gia nhà họ Lam, càng thêm vui mừng không khép miệng được, đây là đứa cháu gái hợp ý ông nhất, trò đã sớm giỏi hơn thầy rồi!

"Ông nội, ba mẹ, bác cả, bác cả gái, chú hai thím hai, chú ba thím ba!"

Vừa vào đến cửa chính, Lam Duê liền gật đầu tỏ ý với mấy vị bề trên! Thuận tay cởi áo khoác trên người xuống, sườn xám màu đen bên trong liền hiện ra trong tầm mắt của mọi người!

"Nguyệt trở lại!"

"Mọi người trước hết chờ vội vàng, con có chuyện muốn trao đổi với ông nội!" Giơ tay lên ý bảo bọn họ không cần tìm cô, Lam Duê trực tiếp đi tới trước mặt Lam Kính, nói!

Lam Kính nhíu mày, chống gậy đứng lên, dẫn đầu đi về phía lầu hai!

Cháu gái xem ra là có chuyện gì gấp gáp, bằng không thì khó mà vội vã tới gặp ông như vậy! Căn bản ông đã nghĩ tới, làm sao mà vô duyên vô cớ Lam Duê có thể bỏ xuống trọng trách bên mình, trở về đại bản doanh, bây giờ ngấm lại trong lòng dự đoán đúng rồi!

Mọi người tro mắt nhìn Lão Thái Gia cùng bóng dáng xinh đẹp tao nhã rời đi, còn có Vân Trạch cả ngày đi theo bên người cô, biến mất ở khúc quanh

lầu hai!

"Ai, xem ra vừa rồi là chúng ta tự mình đa tình, tiểu Nguyệt Nhi căn bản cũng không phải là về thăm chúng ta!" Người con út của Lão Thái Gia, lão yêu nhà họ Lam - Lam Minh, gương gương mặt tuấn tú phàn nàn, uất ức nói!

"Tiểu Triệt, gặp lại con chú còn tưởng rằng,"

"Đi nhìn qua một chút? Xem thử chuyện gì mà khiến Nguyệt cũng gặp khó khăn như vậy!" Có người bắt đầu đưa ra chủ ý cù bấp rồi, nhưng lại lấy được phần lớn sự đồng ý của mọi người.

Đĩ nhiên trong đó phải loại trừ đi người bên cạnh Lam Duê – Vân Lăng, bất quá anh không thể ngăn cản mấy người này, đơn giản là nhìn thôi! Dù sao Lam chủ tin tưởng bọn họ!

"Có chuyện gì khó giải quyết sao?" Lam Kính ngồi trên ghế sofa trong thư phòng, nhìn chằm chằm gương mặt đang mỉm cười của Lam Duê!

Lam Duê cũng không trả lời ngay lập tức, chỉ nhìn về phía Vân Trạch ở bên cạnh!

"Ông nội cũng đừng vội, trước tiên xem qua cái này một chút rồi hãy nói!"

Vân Trạch tiến lên mở máy vi tính ra, ngón tay thuần thục nhanh chóng gõ lên bàn phím, nhất thời trong thư phòng chỉ có thể nghe được tiếng đánh máy lạch cạch!

"Lão Thái Gia mời xem!"

Lam Kính liếc nhìn Lam Duê đang ngồi ở phía đối diện, nở nụ cười khiến người ta phát run, sau đó nhìn về phía máy vi tính!

"Đây là,"

"Đây là một người mà ông nội đã từng đảm bảo với con – Dã Điền Hùng! Ông nội còn nhớ thời điểm ban đầu người hướng tới con cam đoan như thế nào không? Người nói coi như bất luận là kẻ nào dám phản bội người, nhà Dã Điền sẽ không! Nhưng bây giờ, ông nội, người có thể nói cho Lam Duê biết, đây là đang xảy ra chuyện gì hay không?"

Thời điểm nói ra điều này, trước sau Lam Duê vẫn giữ nụ cười cực kỳ ưu nhã mê người! Đầu ngón tay nhịp nhàng gõ lên mặt bàn thủy tinh, động tác này vô tình còn mang theo một tia áp lực, làm người ta khó có thể kháng cự!

Sắc mặt Lam Kính cũng có chút khó coi, một là bởi vì nhà Dã Điền đã đánh mất đi sự tín nhiệm của ông, hai là trước mặt chính cháu gái bảo bối của mình bị một phen bẽ mặt!

"Kỳ thật thì đối với cái đồng hàng này, con ngược lại không có gì để ý, nhưng mà nhà họ Lam chính là nhà làm ăn buôn bán như vậy. Nếu không thể giao hàng vào tay đối phương đúng hẹn, ông nội có biết việc này làm cho nhà chúng ta bị ảnh hưởng như thế nào hay không?"

Lam Duê nói những lời này có chút trầm thấp, nắm giữ cương vị này nhiều năm, cô cũng có ranh giới cuối cùng! Cô sẽ không bởi vì đối phương là ông nội của mình, mà cân nhắc đối đãi! Trên nguyên tắc cơ bản, cô có chủ kiến riêng của mình!

"Nên làm cái gì, con liền làm thế ấy đi! Thật ra thì chuyện này con căn bản không cần hỏi ý kiến của ta, dù sao nhà họ Lam đối với bọn họ đã hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi!"

"Con hiểu, con sẽ dùng chính phương thức của mình giải quyết tất cả! Ông nội yên tâm!"

Lam Duê đứng lên, vẻ mặt tươi cười nói!

"Đã trở lại, ông nội cũng không để ý Lam Duê ở nhà cùng bữa cơm chứ!"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Phúc Hắc Của Đế Vương Hắc Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Tiết mục xen giữa bữa cơm

Nhà họ Lam bởi vì Lam Duê trở lại, có vẻ cực kỳ náo nhiệt!

"Tiểu Kiệt, em vây quanh chị làm cái gì?" Ưu nhã ngồi ở trên ghế sofa, liếc nhìn Vân Trạch đưa tài liệu cho mình, lại phát hiện em trai nhỏ nhất trong nhà – Lam Kiệt, đôi mắt đang không ngừng lảo liên, đảo quanh trên người cô!

"Chỉ Lam Duê lần này sẽ dừng lại ở nhà bao lâu?" Lam Kiệt mong đợi hỏi, trong Gia tộc, người cậu bé sùng bái nhất chính là chủ nhân đương nhiệm của nhà họ Lam – Lam Duê, nhưng lần nào cũng vậy, bằng đi một thời gian thật dài mới nhìn thấy mặt chị mình, khó tránh khỏi có chút thất vọng!

Đem tài liệu đang cầm trong tay để sang một bên, vén vén vài lọn tóc rơi xuống, trầm tư một lát nói: "Điều này cũng phải xem tình huống mà quyết định ra đi, nếu không có gì xảy ra ngoài ý muốn, có lẽ là một ngày!"

"À? Chỉ có ngần ấy thời gian sao?" Lam Kiệt nhăn mặt, hình như đối với đáp án này rất không hài lòng!

Lam Duê buồn cười nhìn Lam Kiệt, cậu bé mới mười lăm tuổi. Trước kia cô chính là mười bảy tuổi tiếp nhận lấy nhà họ Lam, so với tuổi của em trai chỉ lớn hai tuổi mà thôi. Bây giờ suy nghĩ một chút, sinh hoạt của cậu nhóc này ngược lại rất thoải mái!

Nhà họ Lam ngoại trừ buồn bán vũ khí, thật ra cũng có chen chân vào lĩnh vực khai thác dầu mỏ và kim cương, nhưng so sánh tương đối mà nói, quân hóa* vẫn là dòng chính!

*Quân hóa: súng ống đạn dược.

Việc kinh doanh trong giới bạch đạo ngược lại cũng không thiếu, nhưng mà cô rất ít giao thiệp. Chỉ đến khi cần đưa ra quyết định quan trọng, cô thỉnh thoảng mới có thể tham dự một chút!

Nhà họ Lam bây giờ phát triển rất tốt!

"Nguyệt, gần đây như thế nào?" Một vị thanh niên tuần tú, mặc quân phục, gương mặt tươi cười đi tới bên cạnh cô!

Lam Duê trên dưới quét mắt một lần, nhú mày nói: "Anh có phải đã quên thân phận của em hay không? Cả người anh mặc quân phục như vậy, còn ở bên cạnh em lác lư. Chẳng lẽ muốn nói cho em biết, trong nhà họ Lam xuất hiện một người đối nghịch với em?"

"Đúng vậy, nhưng điều đáng tiếc chính là, Lam chủ nhân sắp xếp quan hệ rất tốt với mấy vị cảnh sát quốc tế kia, dù là đối lập, cũng muốn đối lập đứng lên!" Lam Triệt vô tư hướng về phía Lam Duê vừa tựa vào trên ghế sofa đối diện, vẻ mặt tùy tiện!

"Được như vậy chính là do anh khích lệ!"

"Đương gia, cậu năm, cậu út, xin mời đến phòng ăn!" Người giúp việc cúi người xuống, nói!

"Đã đến giờ dùng bữa trưa? Thời gian trôi qua nhanh thật!"

Nói xong, Lam Triệt liền đứng lên, nhìn về phía Lam Kiệt bên cạnh Lam Duê, đôi chân mày rậm nhíu lại: "Tiểu Kiệt định cứ ở bên cạnh em như vậy?"

Thằng bé này thật đúng là dính lấy Lam Duê!

Lam Duê cười cười đứng lên, hướng về phía phòng ăn đi tới!

Vân Trạch tiến lên, đem vị trí bên tay trái Lão Thái Gia - Lam Kính nhẹ nhàng kéo ra, Lam Duê động tác tùy ý, nhưng lại lộ ra ưu nhã ngồi xuống!

Mọi người giương mắt nhìn, cũng chỉ có Lam Duê mới dám không nói tiếng nào, lẳng lặng ngồi xuống! Chỉ có điều hiện tại cô so với Lão Thái Gia năm đó còn mạnh hơn!

"Như thế nào? Mọi người tại sao lại không ngồi?" Lam Duê khó hiểu nói!

"Đúng là, không ngồi xuống, trừng trừng con mắt làm cái gì? Thật là chán!"

Nguyên căn là ở trước mặt Lam Duê bị bề mặt, hiện tại Lam Kính đang một bụng khó chịu. Nhìn mấy người trong nhà tụ tập một chỗ, lập tức lớn tiếng quát lên!

Mọi người trong nhà họ Lam rất uất ức, người vừa không để cho chúng ta ngồi, hiện tại ngược lại là chúng ta không đứng!

Lúc mới bắt đầu bữa cơm, mọi người cũng không ai mở lời, nhưng mà rất nhanh, bọn họ liền không ngại mở miệng hỏi thăm Lam Duê! Lão Thái Gia nhà họ Lam, một lần nữa ném phai cái tư vị bị người ta xem nhẹ!

"Lam Duê, công ty bác cả có một số chiến lược kinh doanh, con có thể giúp bác đưa ra vài ý kiến đề tham khảo hay không?" Bác cả nhà họ Lam nịnh hót hỏi!

"Ừm, được!" Lam Duê gật đầu!

"Lam Duê, con đã đồng ý đi tiệc thường niên của bác hai, năm nay tiệc sinh nhật của bác sẽ bao gồm hoạt động có mục đích!" Bác hai cũng là cao hứng nhắc nhở!

Lam Duê tay cầm dao nĩa dừng lại, nhú mày canh chừng bác hai của cô, sau đó nghiêng đầu nhìn về phía Vân Trạch bên cạnh!

Vân Trạch thấy thế, thoáng suy nghĩ một chút, sau đó gật đầu, cúi người ở bên tai của cô nói: "Xác thực có chuyện này, nhưng mà khi đó Lam chủ chỉ là qua loa!"

Qua loa? Khóe miệng Lam Duê rụt rụt, cô qua loa giúp đỡ ở đây, trong mắt cũng gần như là hết miễn cưỡng nổi rồi! Nhưng nhìn bọn họ cũng dừng việc dừng bữa lại, có chút bất đắc dĩ gật đầu: "Được rồi, đến lúc đó nhớ cho con biết là được!"

"Lam Duê."

"Lam."

Lam Duê mặt không đổi sắc cùng mọi người trò chuyện với nhau, Vân Trạch đứng bên cạnh mỉm cười, ngay lúc này, tiếng chuông điện thoại vang lên!

Vân Trạch đi ra ngoài nhận điện thoại, thoáng che giấu nụ cười trên mặt. Trở lại đứng cạnh bên người Lam Duê, vừa lúc cô thả dao nĩa trong tay ra, liền tiến lên phía trước nói:

"Vân Vũ nói, đám quân hỏa đang ở trong tay Dã Điền Hùng bây giờ không còn nữa, mất tích!"

Lam Duê đang dùng khăn ăn lau khóe miệng, nghe vậy đôi lông mày lá liễu hơi nhíu lại, liếc về hướng Vân Trạch, hình như là đang hỏi những lời này có độ tin cậy hay không! Chỉ thấy Vân Trạch nhẹ nhàng gật đầu một cái, xác nhận điều mình đang nói không phải là giả!

Mọi người nhà họ Lam đều có chút không hiểu, nhìn động tác qua lại giữa hai người. Nhưng bọn họ hiểu ra một đạo lý sâu sắc, đó chính là, Lam Duê vĩnh viễn không thể nào có thời gian ở trong nhà rồi!

"Thật xin lỗi, nhóm hàng hóa trong tay xảy ra chút vấn đề, sợ rằng không thể ở lại nữa rồi! Ông nội, ba mẹ, các cô các bác các chú, Lam Duê đi trước!"

Nói xong liền đứng lên, Vân Trạch tiến đến cầm lấy áo khoác mặc vào cho cô, hai người nhanh chóng biến mất giữa tầm mắt của mọi người nhà họ Lam!

Toàn bộ sự việc đã rõ ràng, Lam Kính cũng mất đi hứng thú dùng bữa, đẩy thức ăn trong tay ra, đứng lên không nói một lời, rời khỏi phòng ăn!

Theo lời nói của Lam Duê thì chỉ là vấn đề nhỏ, nhưng mà chuyện nhà Dã Điền này! Ai, hiện tại, cuối cùng thiên hạ là của người trẻ rồi!

Một màn kịch đồng bộ, khiến mấy người còn lại của nhà họ Lam không hiểu ra sao! Cái ông cụ này cùng Lam Duê đang làm cái chuyện bí hiểm gì?

"Con ăn no rồi, đi ngủ một giấc, buổi chiều trở về doanh trại!"

Lam Triệt mặt không đổi sắc đứng lên, nói!

Mấy người nhà họ Lam im lặng tuyệt đối, đảng này cũng cùng với đảng ấy sao?

Ngồi trên xe, Lam Duê chống cằm nhìn phong cảnh bên ngoài đang lao vun vút về phía sau!

"Phái người điều tra, tôi không hy vọng lô hàng kia xảy ra chuyện gì không may!"

"Dạ, đã tra xét! Bây giờ là đi Nhật Bản sao?" Vân Trạch đang gõ bàn phím, nhẹ giọng hỏi!

"Ừm!"

Tầm mắt Lam Duê đang cố định ở bên ngoài chợt quay lại, nhìn ngón tay Vân Trạch đang lướt trên bàn phím, cười nhẹ nói: "Có đã tâm tất nhiên là tốt, nói cho cùng khi đã ở trên vị trí cao hơn người khác, ít nhiều gì cũng có đã tâm! Dù sao vẫn là muốn bò trên lên! Chỉ là có lúc, không thấy rõ tình thế, ngược lại là một loại tôm tép nhai nhép đáng xấu hổ!"

"Toàn bộ chuyện này đã nằm trong tầm kiểm soát của chúng ta, nếu như Lam chủ không cho bọn chúng cơ hội, không ai có thể động vào bất cứ thứ gì trong tay người! Chỉ là, đôi khi Lam chủ vẫn cần đi trước một bước, dù sao đi nữa, việc đòi khó đoán!"

Vân Trạch khép máy tính xách tay lại, xoay người nhìn Lam Duê bên cạnh, mỉm cười nhưng lại nói rất nghiêm túc!

"Đúng vậy!" Lần nữa đưa tầm mắt hướng ra bên ngoài, Lam Duê hơi nheo mắt lại gật đầu nói: "Ám nước lược ếch sôi hút lên, thời điểm khi nó phát giác ra được, đã sớm trốn không thoát rồi! Nếu tôi đã đưa ra quyết định này, tự nhiên cũng có chuẩn bị trước! Nhưng điều đáng tiếc chính là, giống như lời anh vừa nói, việc đòi khó đoán. Chung quy chuyện này vẫn là tôi dự đoán sai lầm! Không ngờ sau lưng còn có người!"

"Vô luận là người nào, ở trên con đường này, đều lấy lợi ích cá nhân làm trọng. Một khi mất đi giá trị lợi dụng, vậy thì không đáng giá nhắc tới nữa! Việc này Dã Điền Hùng tính toán sai rồi; đó chính là, từ trước đến nay, ít nhất không có ai dám liều lĩnh chống đối nhà họ Lam trực tiếp như vậy! Đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến lần thất bại, chỉ thấy lợi ích trước mắt, lại không suy tính tương lai!"

Lam Duê nghe lời nói của anh, bỗng nhiên cười lên, con người xoay vòng, mở miệng lần nữa: "Vân Trạch, không thể không nói anh ở bên cạnh tôi lâu nhất, cũng là người hiểu rõ tôi nhất! Tốt lắm, chờ sau khi chuyện này chấm dứt, anh giúp tôi đi xử lý một chuyện!"

"Dạ!"

Chương 4: Xử lý phản đồ

Nhật Bản, Tổng bộ nhà Dã Điền!

Khi biết Lam Duê sẽ đích thân đến đây, Vân Vũ cũng không kinh động Dã Điền Hùng, chỉ là đang âm thầm theo dõi sát sao động tĩnh nhà Dã Điền!

Tiếng gầm rú của máy bay trực thăng, chậm rãi hạ xuống ở một bãi đất rộng lớn.

Vẫn là một thân sườn xám như cũ, chỉ có điều lần này là một bộ sườn xám màu đen được thêu tơ vàng, tỏ rõ sự cao quý của người đang khoác lên nó!

"Người đâu?" Nhìn thấy Vân Vũ, Lam Duê nhú mày hỏi!

"Dã Điền Hùng không biết Lam chủ sẽ tới, đang mở tiệc liên hoan phía sau nhà!" Vân Vũ nói, sau đó đem những thứ đã điều tra được đưa cho Lam Duê! Nhưng mà Lam Duê chẳng qua chỉ phát tay một cái, cũng không nhận lấy!

"Không cần, đưa tôi đi là được!" Chứng có cái gì, căn bản cũng không cần thiết, cái cô muốn chỉ là kết quả! Nếu Dã Điền Hùng dám phản bội, vậy thì không thể trách cô được!

"Dạ!" Thu hồi vật đó lại, Vân Vũ đi đầu dẫn đường!

Mười mấy người đi theo phía sau, liền bị Vân Lăng giữ lại! Thân là một trong những cánh tay đắc lực bên cạnh Lam chủ đương nhiệm, rất nhiều chuyện không cần Lam Duê mở miệng, anh ta liền đi trước một bước, chuẩn bị sẵn sàng!

"Các người đi chuẩn bị quân hạm và máy bay, ở lại sợ rằng sẽ cản đường đến!"

"Hiếu!"

Dã Điền Hùng đang cùng đồng bọn của hắn ăn mừng ở phía sau nhà. Lần này đám quân hỏa đến tay trót lọt như vậy, nếu đem bán đi, không phải bọn chúng sẽ phát đạt sao?

"Dã Điền quân vương, ngài dám động đến đồ của nhà họ Lam, chẳng lẽ không sợ Lam đương gia tới tìm sao?" Một người bên cạnh vừa ợ, vừa cười cợt hỏi!

Dã Điền Hùng là một người đàn ông ngoài ba mươi tuổi, ý vào uy tín lâu dài đối với nhà họ Lam, ở Nhật Bản hoành hành, bây giờ đã bắt đầu phát tướng!

Nghe lời nói vừa rồi, đôi gò má đầy đặn của Dã Điền Hùng nâng lên, cười gian trá: "Ha ha ha, Lam đương gia, người phụ nữ đó ý vào thân phận của mình, luôn chen ép bố mày, ta đây đã sớm muốn làm ả! Hơn nữa lại nói, ả ta căn bản cũng không thể biết được đám quân hỏa này là do ta làm! Mà cho dù có biết đi nữa, đến khi đó đám quân hỏa đã đến chỗ kia! ả ta còn có thể làm gì bố mày chứ?"

"A ha ha ha, Dã Điền quân thật là rất sáng khoái, mấy anh em này từ nay về sau sẽ phải ý vào ngài!"

"Nói hay lắm"

Lam Duê cùng Vân Vũ, Vân Trạch đứng ở ngưỡng cửa, đem cuộc đối thoại bên trong nghe vào trong tai không sót một chữ! Khóe miệng hơi nhếch lên một đường cong ôn hòa, tay khẽ phát: "Đi, đem hắn đến một gian phòng khác cho tôi!"

Vốn là mấy người đi theo phía sau, toàn bộ đều ấn núp trong bóng tối!

Phòng ốc của nhà Dã Điền nếu đem so sánh với những căn nhà khác ở Nhật Bản thì xa hoa phung phí hơn rất nhiều! Sau khi Lam Duê bước vào, làm như chưa từng thấy những chuyện vừa rồi, ngồi quỳ xuống một bên, bắt đầu chuyên tâm pha trà!

Dã Điền Hùng vốn là vẫn còn ở bên trong hạ hê, dương dương tự đắc, đột nhiên bị Vân Trạch xông vào làm giật mình! Lúc nghe thấy Lam đương gia muốn gặp hắn, gương mặt phì nộn trong nháy mắt trắng bệch, run run rẩy rẩy đứng lên, không dám có bất kỳ lời nói nào, khúm núm đi theo phía sau!

Dã Điền Hùng vừa bước vào phòng, liền chứng kiến một màn như vậy!

"Đương gia, người đã tới tại sao cũng không thông báo một tiếng?" Run rẩy liếc mắt nhìn trộm một cái, thấy dáng vẻ ung dung trước sau như một của cô, trong lòng không khỏi có chút lo lắng!

"Ngồi! Lần này tới là có chuyện muốn tìm ông giúp một tay, không khéo vừa lúc gặp phải ông có khách! Thử nhìn tôi pha trà một chút, chỉ sợ là không bằng người Nhật Bản các ông đâu!" Đôi tay với động tác thành thạo ưu nhã, nâng chén trà lên, Lam Duê mỉm cười nhìn hần!

Dã Điền Hùng trong lòng run sợ, nhận lấy chén trà, uống một hơi cạn sạch, lại quên mất việc thưởng thức từ từ!

"Dã Điền chủ cảm thấy mùi vị như thế nào?" Tự mình rót một chén, nhàn nhạt nếm nếm, hỏi!

"Éc. Rất tốt rất tốt!" Hần không biết Lam Duê tới lần này rốt cuộc là tính toán làm cái gì, nếu cô vẫn chưa nói, hần không có cách nào yên lòng!

Lam Duê nhẹ nhàng để cái chén trong tay xuống, rót cuộc giương mắt nhìn hần, đáy mắt mang theo một tia lạnh lùng: "Nếu trà đã uống xong rồi, hiện tại cũng nên nói một chút chính sự đi!"

Còn có chính sự? Dã Điền cảm thấy cả người mình run lên, mồ hôi lạnh trên người sớm đã thấm ướt cả quần áo. Mồ hôi rịn ra trên trán làm ướt đầm cả gương mặt béo phì ục ịch!

"Khoảng thời gian trước, nhà họ Lam chuẩn bị giao cho nước Nga một lô quân hỏa trị giá 250 triệu Đô-la, giờ lại không thấy đâu. Dã Điền chủ có thể cho tôi chút đầu mối không?" Lam Duê nhìn thẳng hần, nụ cười trên môi như chưa hề phai đi, trông mắt đen lại giống như ngôi sao đã tắt, tối tăm lạnh lẽo!

"Đương gia, tôi. lô quân hỏa này tôi không biết, chẳng qua nó chỉ đi ngang qua chỗ của tôi mà thôi, chưa từng dừng lại nửa giây!" Hiện tại xem như Dã Điền đã hồi hận đến xanh ruột rồi. Hần vốn dĩ còn đang suy nghĩ, cô tuyệt đối không thể nào phát hiện ra hần, mà nếu có tra ra được, cũng cần một ít thời gian; nhưng không ngờ lô quân hỏa mới vừa lên đường trong vòng một ngày, cô đã tới rồi!

"Không biết sao?" Khóe môi nhếch lên, búng tay một cái, Văn Trạch liền đem một chiếc máy tính bảng đặt ở trước mặt của hần! "Không biết chừng, sau khi nhìn thấy cái này, Dã Điền chủ lại nhớ ra gì đó cũng nên!"

Trong máy tính phát ra cảnh tượng hần cùng với những người khác mưu đồ bí mật, đối thoại chuyện gì đều nghe rất rõ ràng! Có điều bọn chúng quá cẩn thận, cho nên đoạn đối thoại phía sau, nói về người mua lô quân hỏa, âm thanh rất nhỏ, vì vậy Lam Duê mới đi hỏi hần!

"Đương gia, đương gia, tôi chỉ là. Chỉ là nhất thời bị ma quỷ ám ảnh, đương gia, người tha cho tôi đi, lần sau tôi tuyệt đối sẽ không tái phạm nữa! Đương gia." Cơ thể đột nhiên ngã về phía sau, Dã Điền giương đôi mắt sợ hãi nhìn lên, không ngừng run rẩy! Quý trên mặt đất rồi rít cầu xin tha thứ!

Hần biết rõ quy tắc của nhà họ Lam, kẻ phản bội, hậu quả chỉ có một, đó chính là cái chết! Những ngày tháng an nhàn, sung sướng còn chưa trải nghiệm hết, hần không muốn cứ chết như vậy!

"Quân hỏa đi đâu?" Chậm rãi đứng lên, Lam Duê hỏi!

"Cu. Cuba! Những người đó dùng năm tỷ Đô-la mua đứt lô quân hỏa kia! Tôi...tôi đã bố trí bằng đường thủy, đợi. Những người đó tự nhiên sẽ tới tiếp ứng!" Cơ thể Dã Điền run lên, nói trắng ra toàn bộ sự thật, "Đương. . .Đương gia, tôi nói hết ra rồi, người...người tha cho tôi đi! Đương gia."

Lấy được tin tức muốn có, Lam Duê không hề chần chừ, đi thẳng ra khỏi phòng!

"Xử lý!" Âm thanh lạnh lùng vang lên giữa không trung, không hề mang theo bất kỳ chút tình cảm nào. Lam Duê nhìn bóng chiều ở Yokohama, Nhật Bản, "Đuổi theo!"

"Tôi hiểu!" Văn Trạch phân phó công việc cho những người đang mai phục ở chung quanh, xử lý hết thấy đám người bên trong sạch sẽ, cuối cùng đem nơi này nổ tung thành bột vụn!

Thời điểm Lam Duê và đám người chạy tới bờ biển, ba chiếc quân hạm được trang bị đầy đủ mọi thứ đã sẵn sàng. Trước đó, Văn Lăng đã sắp xếp ổn thỏa quân sự trên biển với Nhật Bản rồi!

"Lam chủ, đã bố trí xong xuôi!" Văn Lăng đi xuống quân hạm, nói!

"Ừ, lập tức lên đường!" Nhanh chóng đi lên trung tâm của quân hạm, Lam Duê ra lệnh!

Ba chiếc quân hạm được xếp vào loại tân tiến nhất hiện nay, thời điểm này xuôi theo dòng chảy từ Yokohama Nhật Bản hướng về phía Thái Bình Dương!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Phúc Hắc Của Đế Vương Hắc Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Giao chiến trên biển

Ba chiếc quân hạm với trang thiết bị hiện đại bậc nhất ở bến cảng Yokohama Nhật Bản, nhanh chóng hướng đến trung tâm biển Thái Bình Dương!

Thời điểm Lam Duê ở trên quân hạm, đã nhanh chóng thay đổi trang phục thành một vị nữ thuyền trưởng nghiêm nghị! Khoác lên mình một bộ tây trang màu đen, nơi cổ áo vốn dĩ là vị trí của chiếc cà vạt, lúc này được mở rộng một cách tùy ý, nghiêm nhiên làm lộ ra viền xương quai xanh trắng nõn bên trong! Mái tóc dài đen nhánh hiện giờ được cuộn tròn bên trong chiếc mũ thuyền trưởng, bên dưới đi đôi ủng quân nhân, trong nháy mắt mang đến cho người xem một cảm giác khác lạ hoàn toàn!

Nếu như trước đó, Lam Duê mang đến một hình ảnh dịu dàng ưu nhã thì hiện tại, lại mang đến cho người xem một hình ảnh hoàn toàn đối lập, cường đã cùng nghiêm nghị!

"Lam chủ!" Vân Lăng đang đứng giữa phòng điều hành, tập trung quan sát tình huống trên biển, thấy cô bước đến, nhẹ giọng lên tiếng gọi!

Mọi người cũng không vì Lam chủ đã đến mà dừng lại động tác của mình, vẫn tiếp tục làm việc như cũ, chưa từng ngừng nghỉ!

Lam Duê đưa mắt ngắm nhìn mặt biển Thái Bình Dương mịt mờ không biên giới. Sau đó nhìn về phía đồng hồ đo, nói: "Như thế nào? Tìm thấy dấu vết chưa?"

Vân Vũ đang điều khiển hướng đi của quân hạm, không hề chớp mắt, đáp: "Theo như lời của Dã Diên, đêm hôm qua, lô quân hỏa kia đã bị chờ đi rồi, sợ rằng hiện tại có chút khó khăn trong việc thu hẹp khoảng cách!"

Lam Duê vắt chéo chân ngồi xuống một bên trên ghế sofa, nét mặt ôn hòa thường ngày lúc này đã có chút khó coi! Không phải bởi vì chuyện nào khác, mà là có người dám leo lên đầu lên cổ cô làm càn!

"Điều chỉnh tốc độ, tăng vận tốc lên sáu mươi hải lý một giờ. Hai chiếc quân hạm bên trái và phải tăng vận tốc lên chín mươi hải lý một giờ, nhanh chóng tiến hành truy quét toàn bộ khu vực phía trước!" Thoáng dừng một chút, Lam Duê nhanh chóng đưa ra quyết định. Giơ tay lên, liếc nhìn chiếc đồng hồ vàng trên cổ tay: "Bây giờ là 10h35' sáng, nửa giờ, nhiều nhất chỉ có thể là nửa giờ, tôi nhất định phải biết vị trí của lô quân hỏa kia!"

"Hiểu!"

"Quân hạm số 03 từ phía bên trái, số 09 từ bên phải, cả hai tăng vận tốc chín mươi hải lý một giờ, cần quét hải vực chung quanh! Trong vòng nửa giờ hồi âm!" Vân Vũ nhanh chóng hướng về phía máy bộ đàm, truyền đạt thông tin!

Vốn là ba chiếc quân hạm đang chạy song song, thi nhau lục soát. Đột nhiên ở hai bên trái phải, hai chiếc quân hạm chợt tăng tốc lên một cách nhanh chóng. Đồng thời tốc độ chiếc ở giữa của Lam Duê cũng tăng lên sáu mươi hải lý một giờ!

Tựa vào trên ghế sa lon, nhìn đám người đang bận rộn bên trong khoang tàu, ánh mắt Lam Duê lóe lên vài tia đen tối, không rõ ràng!

Quân hạm của bọn họ là những chiếc có tốc độ nhanh bậc nhất trên thế giới. Lam Duê đưa ra thời gian nửa giờ, kỳ thật đối với bọn họ mà nói, căn bản là dư thừa. Huống chi, những chiếc quân hạm này có năng lực không thể khinh thường. Cho dù nhà Dã Diên có phụ thuộc vào nhà họ Lam đi chăng nữa, thì hiện tại cũng không có khả năng đối kháng!

Quả nhiên, chưa đến nửa giờ, quân hạm số 03 liền truyền đến tin tức!

Kinh tuyến Tây 163 độ, vĩ tuyến Bắc 7 độ, mục tiêu đang di chuyển với tốc độ bốn mươi lăm hải lý một giờ, không ngừng tiến lên phía trước!

Lúc này, Lam Duê đã đi đến trước màn hình trung tâm, nhìn chằm chằm không ngừng chuyển động về phía trước, đôi môi đỏ mọng hơi nhếch lên: "Với vận tốc chín mươi hải lý một giờ, đại khái mất bao lâu mới đuổi kịp?"

"Ít nhất phải đến ba giờ chiều mới có thể bắt kịp!" Vân Vũ lúc này đã tăng vận tốc từ sáu mươi lên chín mươi hải lý một giờ!

Vân Lăng còn lại là điều phối những người trên tàu chuẩn bị pháo nổ cùng với những thứ vũ khí có thể công kích từ xa, có thể sẽ cần dùng đến!

Ba giờ chiều! Lam Duê nghe thấy vậy, ngược lại cũng không cảm thấy gấp gáp, trở lại chỗ ngồi của mình: "Thông báo cho bọn họ, chỉ cần đến thời điểm quân hạm còn cách khoảng mười hải lý, không cần áp sát! Tôi không muốn lô hàng đó có bất kỳ tổn thất nào!"

Vân Vũ cùng Vân Lăng sững sờ, sau đó nhìn nhau, cả hai đều hiểu rõ ý tứ trong lời nói này! Hơi gật đầu, theo mệnh lệnh của cô, truyền đạt cho hai chiếc quân hạm còn lại!

Quả nhiên đúng như dự đoán, khi đồng hồ điểm ba giờ chiều, ba chiếc quân hạm đã tập hợp lại. Mà lúc này, một chiếc tàu biển chở khách chạy định kỳ, cực kỳ sang trọng, bị hai chiếc quân hạm vây vào giữa!

Có lẽ bởi vì e ngại sức mạnh của ba chiếc quân hạm này, hoặc căn bản là sợ sệt biểu tượng của nhà họ Lam. Đến thời điểm này, chiếc tàu kia vẫn chưa đưa ra bất kỳ phản kích nào!

Chiếc quân hạm của Lam Duê cũng không đến gần vòng vây, mà cách đó khoảng sáu hải lý, ở chỗ không xa ngắm nhìn!

"Hoặc là thành thật đem hàng giao ra đây, hoặc là. . . . cùng với chủ nhân của các người đi chết đi!" Lam Duê đứng trước màn hình theo dõi, nhìn hình ảnh giằng co cách đó không xa, đáy mắt xẹt qua một tia sắc bén! Lời nói ra càng thêm tàn nhẫn, lạnh khốc!

Những lời này là dựa vào một chiếc mi-crô truyền đi, mặc dù ở khoảng cách xa như vậy, nhưng những người đó tuyệt đối có thể nghe được!

Nếu mà bọn họ muốn đem lô hàng kia giao ra thật, Lam Duê có khả năng sẽ tha cho họ hay không?...Chuyện như vậy! Căn bản là đang nằm mơ!

Rất dễ nhận thấy, những người đó cũng đoán biết được đạo lý này, chỉ là yên lặng một lát, bên kia đã dùng hành động đáp trả lại!

Đột nhiên, hàng loạt mũi súng chẳng chịt được nhắc lên từ chiếc tàu chở khách, đồng loạt chia ra hai bên mạn tàu. So với những ống đạn pháo của nhà họ Lam căn bản chỉ là trò trẻ con, vì con đường đi xuống âm phủ của bọn họ mà trải nệm êm!

Lam Duê thấy thế, khóe miệng nhếch lên, lộ ra nụ cười tàn nhẫn, tay phải có đeo nhẫn ở ngón út vung lên trên không trung: "Đoạt lại!"

Chỉ cần hai chữ này, cũng đủ quyết định số phận của bọn họ!

Nổ tung, cuộc chiến dữ dội bắt đầu được triển khai trên mặt biển Thái Bình Dương mệnh mông bát ngát!

Hai chiếc quân hàm thời điểm trước đó còn giữ khoảng cách, giờ phút này cũng đã đối mặt với mưa bom bão đạn, không ngừng áp sát vào đối phương.

Trong khi những người trên chiếc tàu không ngừng ngã xuống, hỏa lực càng lúc càng phát ra hung mãnh, xem ra là đang làm chó cùng rứt giậu!

Trong lúc nhất thời, trên mặt biển ánh lửa bắn ra bốn phía, nhưng mà bởi vì còn có hàng hóa trên tàu, cho nên hai chiếc quân hàm đồng nhất không sử dụng hỏa lực thật sự để tấn công. Cho dù có như thế, chỉ là một chiếc tàu còn con mà thôi, làm sao có thể chống chọi được với sức mạnh của quân hàm. Hơn nữa còn là hai chiếc, không thể nghĩ ngờ gì nữa, đây rõ ràng là mang trứng chọi với đá, tự tìm đường chết!

"Àmmmm" nhân lúc chiếc tàu chưa chìm xuống, hai chiếc quân hàm đồng thời vọt tới hai bên mạn tàu, kẹp chặt lấy nó, kịp thời cứu lấy!

Nhất thời, tiếng súng càng thêm dồn dập, nhưng mà chỉ như vậy được một lát mà thôi, sau đó liền tắt hẳn!

"Chắc, thật là lãng phí thời gian của tôi!" Mọi chuyện đều nằm trong tầm kiểm soát của mình, trên mặt Lam Duê lại phủ lên nụ cười lần nữa. Ưu nhã đứng lên, nhìn hai chiếc quân hàm trên màn ảnh đã rút trở về!"Vân Vũ, bây giờ anh mang lô hàng này an toàn đến nước Nga, giao tận tay những người đó!"

"Vân Vũ biết!" Vân Vũ âm thầm thở phào nhẹ nhõm, hoàn hảo không có xảy ra vấn đề phức tạp!

Vân Lăng cũng thở phào nhẹ nhõm ở trong lòng, liếc nhìn rada, sắc mặt chợt biến đổi: "Lam chủ, trên không có vật thể lạ đang đến gần!"

"Tôi biết rồi!" Không kinh ngạc, cũng không hốt hoảng, thái độ của Lam Duê cực kỳ lạnh nhạt! Liếc nhìn rada thăm dò, đi ra hướng phía ngoài boong tàu: "Cho tôi bây giờ các người mới phát hiện! Vân Lăng, anh muốn tôi nói gì với anh đây?"

Nghe vậy, sắc mặt của Vân Lăng trở nên cứng đờ, nét lạnh lùng thường ngày cũng có chút biến sắc!

Đã bốn giờ rồi à! Liếc nhìn đồng hồ đeo tay. Sau đó, Lam Duê ngửa đầu nhìn lên trên không!

Dấu hiệu của nhà họ Lăng, bắt tin tức thật là nhanh!

"Không phải lần này Lăng thủ lĩnh cũng muốn lô hàng hóa trong tay tôi chứ?" Đón lấy tiếng gầm rú từ máy bay trực thăng, Lam Duê cười hỏi. Mặc dù đang cười, nhưng đáng tiếc là, nụ cười rất không vừa mắt, chỉ làm cho người ta cảm thấy nguy hiểm!

Lăng Ngao quét tầm mắt qua ánh lửa ngút trời cách đó không xa, cùng với ba chiếc quân hàm khí thế hào hùng này, vẻ mặt lãnh khốc nhìn không ra bất kỳ biểu hiện gì!

Đứng ở cửa cabin, mái tóc màu nâu hạt dẻ bị luồng gió từ cánh quạt cuốn lên, uốn lượn trên không trung!

"Đến hơi muộn! Ngược lại động tác của cô nhanh thật!" Lăng Ngao từ trên cao nhìn xuống người phụ nữ đứng bên dưới, giữa tròng mắt đen lộ ra tia khát máu tàn nhẫn!

Vừa nói xong, Lăng Ngao ngay lập tức lách người tiến vào trong buồng máy bay!

Máy bay trực thăng xoay mấy vòng phía trên quân hàm, sau đó nhanh chóng rời khỏi vùng biển này!

Lam Duê đưa mắt nhìn nó biến mất, nụ cười trên mặt không giảm mà lại tăng.

Lăng Ngao, anh thế mà cũng có ý đồ đánh tới trên người của tôi, có gan, có dũng khí đó!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Phúc Hắc Của Đế Vương Hắc Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 6: Nathan Andrew

Las Vegas – Nhà họ Lam, hôm nay nghênh đón một vị khách ít đến!

Dưới ánh nắng mặt trời rực rỡ của ngày hè, mái tóc màu bạch kim tỏa ra tia sáng diu diu, bên dưới làn tóc là một đôi mắt tuyệt vời! Một đôi con ngươi màu xanh lục tựa như rắn độc!

Giáo phụ Mafia Italy – Nathan Andrew!

Bản thân hắn ta chính là một nhân vật huyền thoại, vốn dĩ chỉ là một đứa con riêng, nhưng cũng đủ làm người ta trở mắt dưới bất kỳ tình huống nào. Năm giữ quyền lực tuyệt đối, đảm đương chức vị giáo phụ, bao nhiêu đây cũng đủ để mừng tượng ra năng lực của người này!

"Andrew tiên sinh, vui lòng tháo vũ khí trên người của ngài xuống!" Vân Vũ đứng ở trước cửa sắt, nhìn gương mặt tuần duật của Andrew, thản nhiên nói!

Đôi mắt xanh tựa như rắn lục của Andrew quét qua gương mặt tinh tảo, bình thản của Vân Vũ, môi mông cụp xuống. Sau đó liền đem khẩu súng trên người giao cho anh!

"Theo quy củ, Andrew tiên sinh chỉ có thể mang theo hai vị thuộc hạ, những người khác vui lòng đứng chờ ở bên ngoài!" Vẫy tay ra hiệu cho đám người đang cầm vũ khí ở sau lưng, Vân Vũ nói lần nữa!

Rốt cuộc lần này, Andrew chăm chú nhìn anh, khóe miệng nâng lên một đường cong ôn hòa!

Lam Duê vẫn là một thân sườn xám như cũ, tư thế ưu nhã ngồi ngả người trên ghế sofa, giữa phòng khách nguy nga tráng lệ. Hai chân bắt chéo, khóe miệng hàm chứa nụ cười thanh nhã!

"Nhà họ Lăng hiện tại có động tĩnh gì không?"

"Trong khoảng thời gian này chỉ hoạt động trên địa bàn của mình, chưa từng có bất cứ động tĩnh gì!" Vân Trạch khẽ nâng tầm mắt, cung kính đáp!

Lam Duê không lên tiếng nữa, khẽ bưng tách Cafe đen còn bốc hơi nghi nút lên, nhấp một ngụm nhỏ!

"Lam đương gia thật là có nhã hứng!" Âm thanh hào sảng của Andrew vang lên từ ngưỡng cửa. Động tác tựa như một quý ông đi đến trước mặt của Lam Duê, khom lưng bắt lấy bàn tay phải của cô, ấn xuống một nụ hôn!

Gương mặt không chút biến sắc thu tay lại, Lam Duê nhíu mày: "Tôi nhớ được Nathan giáo phụ là người Ý, vậy mà lúc nào đã học xong lễ nghi của Anh quốc rồi?"

"Ha ha ha, đây là tác phong của người lịch thiệp, không phải chỉ người Anh mới có! Huống chi, sợ rằng Lăng thủ lĩnh còn muốn buộc tôi hiểu được nhiều hơn. Mặc dù anh ta và Lam đương gia đều giống nhau, cùng là người Trung Quốc!" Andrew lơ đãng nhún nhún vai, tùy ý ngồi vào phía đối diện Lam Duê. Đôi mắt màu xanh lục không chút kiêng dè quét lên người Lam Duê, từ dung mạo cho tới tư thái. Nét mặt thản nhiên làm người ta không nhìn ra được, rốt cuộc là đang có ý đồ gì!

Đã trải qua đủ mọi loại sóng gió, nhìn kỹ như vậy, căn bản cô cũng không quan tâm, vẻ mặt tự nhiên tiếp nhận ánh nhìn của hắn ta!

"Lam đương gia quả nhiên không hổ danh là vương giả của nước Mỹ. Tôi dò xét kỹ lưỡng như vậy mà vẫn không biểu hiện ra bất kỳ sự khó chịu nào. Thật là khiến Nathan này bội phục!" Thu hồi tầm mắt, những lời nói này là thật lòng tán thưởng. Chỉ có điều, rốt cuộc trong lòng tính toán cái gì không ai biết được!

"Người Trung Quốc có câu danh ngôn, “Vô sự bất đắc tam bảo điện*,” Nathan giáo phụ đến lần này, e rằng không phải chỉ để nhìn tôi chứ?” Xoay xoay cổ tay phải, nơi có mang chiếc nhẫn ở ngón út, Lam Duê giương mắt nhìn hắn ta cười!

*Càng lắm tội càng vội lên chùa hay, không có việc gì thì không đến toà Tam Bảo (chùa.)

Thấy hắn ta không nói, liền đuổi tay ra, lập tức Vân Lăng đem một xấp hồ sơ được bọc kín giao đến trên tay cô!

"Nếu Nathan giáo phụ không muốn mở miệng, như vậy xem qua cái này một chút. Chắc hẳn là Nathan giáo phụ có thể mở miệng được rồi!" Đem xấp hồ sơ để lên trên mặt bàn kiếng. Trong lúc đó, ngón tay mảnh khảnh nhẹ nhàng gõ, tay đẩy một cái, xấp tài liệu liền trượt vào trong tầm tay Andrew!

Chân mày Andrew hơi nhíu lên, nhìn gương mặt bình tĩnh của cô, có chút kinh ngạc! Nhưng mà hắn cũng không phải nhân vật đơn giản gì, kinh ngạc chỉ là trong nháy mắt. Sau đó, mặt không đổi sắc cầm lấy xấp tài liệu!

Mở ra, thoáng nhìn lướt qua, gương mặt vẫn mang theo nụ cười nhưng có chút tái đi!

Thả xấp tài liệu trong tay ra, Andrew cười lạnh, ngẩng đầu lên: "Tôi chung quy đã xem thường thủ đoạn của Lam đương gia rồi! Bất quá, cô định làm gì? Phải biết rằng, chuyện này cũng không phải một mình tôi đang làm! Cô có thể khống chế được sao?"

"Việc này không nhọc Nathan giáo phụ phiền lòng, anh chỉ cần trả lời tôi. Lúc nào thì mang người của anh rút khỏi Hongkong Trung Quốc là được!" Lần nữa bụng tách Cà phê đen đã hơi lạnh lên, không ngừng dùng muỗng khuấy, nhưng lại chẳng buồn uống!

Cho dù thế lực trong tay của cô có lớn mạnh hay như thế nào đi nữa. Từ trước đến nay, cô chưa bao giờ để bàn tay bản thủ của bất kỳ kẻ nào nhúng vào Đại lục Trung Hoa. Cô không cho phép, mà cô biết, anh ta tuyệt đối cũng sẽ không cho phép!

Đây là tổ tiên nguồn cội của cả hai nhà!

"Lam đương gia, cho dù thế lực của cô ở nước Mỹ này có hùng mạnh như thế nào, nhưng cũng đừng quên. Trên con đường này không phải do một mình cô định đoạt!" Khóe miệng Andrew giương lên nụ cười đùa giỡn. Năng lực của người phụ nữ này, đúng là hẳn vẫn còn xem thường. Lần này, hẳn rất muốn biết rõ cô sẽ làm như thế nào!

Vốn trông mắt Lam Duê vẫn còn đang hướng xuống, thời điểm nghe thấy những lời này của hắn, rốt cuộc gương mặt lên.

Đôi con ngươi tựa như hai hạt trân châu đen nhánh, sâu hoắm, cơ hồ là muốn đem người ta xoáy sâu trong đó.

Con ngươi lạnh lẽo rét đậm khẽ che giấu, nhưng mà trên mặt vẫn giữ nụ cười hiền hòa như cũ. Lời nói ra, ngay cả đối với người luôn có thành kiến với phụ nữ như Andrew, cũng không khỏi giật mình:

"Nếu Nathan giáo phụ biết đây là địa bàn của nhà họ Lam. Vậy thì phải biết, ở trên địa bàn của tôi, nếu anh là Rồng thì tôi cho vòng vèo, là Hổ thì tôi cho nằm sấp! Lời này của Lam Duê chỉ nói một lần. Tôi cho anh ba ngày, nếu như anh còn chưa chịu rút lui, đến lúc đó đừng trách nhà họ Lam tôi không nói đạo nghĩa!"

Ở trên địa bàn của tôi, là Rồng thì tôi cho vòng vèo, là Hổ thì tôi cho nằm sấp!

Lời nói như vậy, khiêu khích của Andrew ngẩn ra, nhìn ánh mắt đã không còn như trước của Lam Duê. Đôi mắt màu xanh lục lóe ra vài tia điện cuồng nóng rực!

"Lam đương gia yên tâm, lần này nể mặt cô, tôi sẽ đem người rút về! Nathan rất chờ mong gặp mặt Lam đương gia lần nữa!"

Vân Vũ tiễn Nathan Andrew ra ngoài, Lam Duê vẫn còn đang suy nghĩ về câu nói vừa rồi!

Lần sau họp tác! A, cô cũng rất chờ mong!

"Chuẩn bị một chút, lập tức tiến về phía Tam Giác Vàng!" Đứng lên, Lam Duê nhàn nhạt căn dặn!

"Dạ!"

Tam Giác Vàng là nơi tiếp giáp giữa ba nước: Thái Lan, Miến Điện và Lào ở khu vực Đông Nam Á. Đường biên giới của ba nước này hình thành nên một giải đất hình tam giác. Nơi này là khu vực lâu dài nhất trong việc pha chế và sản xuất ma túy, là nơi cung cấp nguồn ma túy chủ yếu cho thế giới. Đây là lý do khiến địa danh "Tam Giác Vàng" nổi danh trên đời!

Mặc dù nhà họ Lam và nhà họ Lăng là đối thủ, nhưng lại có điểm giống nhau, đó chính là: Gia tộc của họ có thể buôn bán bất kỳ thứ gì, cũng tuyệt đối không thể dính vào ma túy một chút nào!

Nhà họ Lam như thế nào, thì nhà họ Lăng cũng như thế ấy!

Nhà họ Lam và nhà họ Lăng tranh đoạt lợi ích của mỗi người, không ngừng xung đột. Nhưng mà chỉ cần dính đến ma túy, hai nhà liền có thể tạm thời giữ vững thái độ hòa bình!

Cũng chính vì thái độ quý dị đồng nhất như vậy, khiến cho ba thế lực lớn còn lại không thể tin được!

Rõ ràng ma túy có thể mang đến lợi ích lớn hơn, nhưng hai nhà này vẫn cứ khư khư giữ lấy chính kiến của riêng mình, giống như hai kẻ ngu ngốc. Không cho phép người của mình động vào, thậm chí còn không cho đến gần nửa bước!

Đứng trên giải đất ở khu vực Tam Giác Vàng, tầm mắt Lăng Ngạo không biết đang tập trung vào cái gì!

"Thủ lĩnh, Lam đương gia đến rồi!" Thân là trợ thủ đắc lực bên người Lăng Ngạo – Âu Liêm, chợt xoay người nói!

Lăng Ngạo thu hồi tầm mắt, xoay người nhìn về phía chiếc trực thăng ở cách đó không xa, trông mắt đen lóe lên vài tia lạnh lùng tàn nhẫn!

"Lần này Lăng thủ lĩnh tới thật sớm!" Máy bay vừa hạ cánh liền dễ dàng nhìn thấy một người. Cũng giống như nhau, dường như Lam Duê đã sớm biết,

giọng điệu khiến người bên ngoài nghe thấy cơ hồ là quan hệ giữa bọn họ rất tốt!

Đáng tiếc, chỉ là để cho người ngoài xem thôi!

Lăng Ngạo lạnh lùng liếc cô một cái, lạnh khốc nói: "Tôi cho là Lam đương gia đã chết ở trên đường!"

"Lăng thủ lĩnh nói ra câu này, quả thực là sai lầm rồi. Nếu như dễ dàng chết như thế, vậy thì không xứng tầm rồi!"

Lam Duê nhún vai, không thèm để ý chút nào, bẻ lại!

Đối thủ vẫn chính là đối thủ, cho dù mục đích của chuyến đi lần này là nhất trí.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Phúc Hắc Của Đế Vương Hắc Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Hẳn là tìm để chết

Địa danh Tam Giác Vàng màu mỡ hoa anh túc, cũng là địa bằng của bọn khủng bố chống chính trị, các trùm buôn ma túy cùng với chất gây nghiện như Heroín mà nổi danh trên thế giới.

Có lẽ nguyên nhân là bởi vì tiếp sát biên giới Trung Quốc, lúc nào cũng có kẻ chỉ vì chút quyền lợi mà liều chết với ma túy. Không ngừng áp dụng mọi phương thức để vận chuyển mặt hàng này vào nội địa Trung Quốc!

Cho dù nhà họ Lam và họ Lăng về phương diện này có khổng chế sát sao cách nào đi nữa, nhưng cũng không thể chu toàn hết mọi mặt!

Huống chi, Trung Quốc cũng có một vài bang phái bí mật, vì dễ lôi kéo thế lực khắp nơi, không có tiền bạc để duy trì, căn bản là không thể! Mà cách duy nhất để có thể thu vào một khoản tiền lớn cũng chỉ có giao dịch quân hỏa cùng với buôn bán ma túy!

Thị trường giao dịch quân hỏa bị thế lực của Năm Gia tộc lớn chiếm độc quyền, chỉ còn lại một con đường duy nhất là buôn lậu thuốc phiện!

Mặc dù thế lực hắc đạo trên dưới của nhà họ Lam và họ Lăng tại Trung Quốc đã sớm ban bố sắc lệnh nghiêm cấm mua bán ma túy, nhưng mà suy cho cùng thì thực lực của hai nhà tổng hợp lại cũng không thể bao quát hết Trung Quốc. Hơn nữa quan hệ giữa hai nhà bọn họ cũng không hòa hợp, ở biên giới Trung Quốc, giao dịch ma túy dòn dập không ngừng!

Đây cũng là nguyên nhân khiến cho Lam Duê cùng Lăng Ngạo đồng thời tề tựu tại Tam Giác Vàng này!

Đi đến biển hoa anh túc bên cạnh, Lam Duê đưa đầu ngón tay thon dài trắng nõn bẻ gãy cành hoa, đưa đến trước mũi hít một hơi thật sâu!

"Quả nhiên là hấp dẫn lạ thường, chẳng trách nhiều người muốn chết muốn sống vì nó như vậy!"

"Muốn chết cứ tiếp tục!" Lăng Ngạo chấp tay sau lưng, đứng ở cách đó không xa, cặp mắt lạnh lẽo nhìn động tác nguy hiểm của cô!

Không để ý lắm, cầm trong tay đóa hoa anh túc vẫn còn non ném xuống đất, Lam Duê cười nhạt nhìn anh: "Nếu như sợ chết mà nói, lần này đã không đến đây!"

Chuyến đi lần này cũng không phải đơn giản là tới xem một chút cho xong, mà là muốn cùng ba trùm buôn ma túy này “nói chuyện một chút.” Thật ra là lo lắng trong lời nói thì không bằng không đến! Huống chi, có lúc nào nhà họ Lam nhát gan chưa?

"Lam đương gia, lúc này người cùng thủ lĩnh của chúng tôi là quan hệ hợp tác!" Âu Liêm tươi cười rạng rỡ nhắc nhở!

Lam Duê giương mắt quét qua anh ta một cái, đã sớm nghe nói Âu Liêm là bác sỹ tư nhân của Lăng Ngạo, thân phận ở nhà họ Lăng cũng không tầm thường. Lần này lại dám ở trước mặt cô nói chuyện như vậy, mà Lăng Ngạo cũng chẳng có bất kì biểu hiện gì là không vui, xem ra những tin đồn kia là sự thật!

"Cũng thế, lần này ngược lại là lỗi của nhà họ Lam!" Lam Duê đưa tay kéo chiếc áo khoác màu đen đang bay phất phới trong gió, căn bản cũng không để ý đến lời nói mới vừa rồi của anh ta!

Màn đêm buông xuống!

Theo như giao ước trước đó, Lam Duê cùng Lăng Ngạo đi tới Thanh Mai - Thái Lan!

"Lam đương gia cùng Lăng thủ lĩnh có thể tới, thật là khiến tôi cảm thấy cực kỳ vinh hạnh!" Trùm buôn ma túy lớn nhất Châu Á – Ba Định, trong biệt thự của hắn. Lúc này tất cả trùm buôn ma túy ở khắp các địa khu lớn nhỏ của khu vực Tam Giác Vàng đã tề tựu đông đủ, ít nhất cũng có khoảng hai mươi

đến ba mươi người!

Cảnh tượng long trọng như vậy, cũng qua nhiều năm rồi, lần đầu liên Lam Duê cùng Lăng Ngao mới nhìn thấy!

Lam Duê nhủ mảy, nghiêng người dựa vào trước cửa xe của mình, mang trên mặt nụ cười nhạt nhẽo, đáy mắt lại mang theo luồng khí rét lạnh! Ngay cả mi mắt của Lăng Ngao cũng không buồn chớp một cái, chứ nói chi là lên tiếng!

"Nghị thức chào đón lớn như thế, thật ra khiến tôi cảm thấy có chút vừa mừng vừa lo đấy!" Ngồi dậy, Lam Duê đáng vẻ ưu nhã, ung dung tiến lên kéo cánh tay của Lăng Ngao. Nhận thấy được người bên cạnh trong nháy mắt trở nên cứng đờ, nụ cười trên mặt cô càng thêm sâu!"Lăng thủ lĩnh bây giờ ngoan ngoãn thì tốt hơn. Cũng đừng làm cho người ta nghĩ rằng chúng ta có tranh chấp nội bộ, vậy coi như không xong!"

"Buông ra!" Mỏi mồm phun ra hai chữ lạnh như băng. Trong mắt Lăng Ngao đã nổi lên phong ba bão táp! Có thể tưởng tượng, nếu như Lam Duê ở đây không buông ra mà nói, sau một giây sẽ gánh hậu quả như thế nào!

Thế nhưng Lam Duê chỉ đứng bên cạnh anh giật giật môi, rút cuộc Lăng Ngao cũng không nói gì nữa, nhưng mà khí lạnh nơi đáy mắt anh càng ngày càng dày lên.

Mấy trùm buôn may túy ở đây chứng kiến cảnh tượng như vậy, hàng loạt con người trừng lớn, thiếu chút nữa đều muốn rút xuống đất.

Không phải nói nhà họ Lam và họ Lăng đối đầu như nước với lửa ư, thế nào hai nhân vật lớn này bây giờ lại tựa vào nhau thân mật như vậy?

Đừng bảo là bọn họ, ngay cả mấy người vệ sĩ của nhà họ Lam và họ Lăng đi ở phía sau thiếu chút nữa cũng bị nước miếng của mình làm sặc chết!

Đây là tình huống gì?

"Có câu quy tắc là trên hết, nói vậy chắc hai vị thân là đứng đầu giới hắc đạo, so với bọn vô danh tiểu tốt như chúng tôi hiểu rõ ràng hơn, có đúng hay không?" Ba Định cặp mắt ti hí, nhanh trí đảo qua nơi tương giao giữa cánh tay của hai người, trong lòng có chút lo lắng!

Thời điểm tách ra bọn họ cũng đã khó đối phó rồi, mà bây giờ lại.

"Hả?" Lam Duê con người quay vòng, đã đem toàn bộ vẻ mặt biến hóa của mấy người này thu vào đáy mắt! Thấy mục đích đã đạt được, lúc này mới không chút để ý, đáng vẻ tựa như là rất tự nhiên, rút tay ra khỏi khuỷu tay của anh. Hai bước chân lên phía trước, đi tới trước mặt những người kia!

Tay phải mang chiếc nhẫn màu bạc ở ngón út chậm rãi nâng lên, vén lấy sợi tóc rơi trên mặt.

Trên đầu ngón tay truyền tới cảm giác nóng rực, cùng với chấn động chậm chậm nhẹ nhàng, khiến gương mặt Lam Duê thoáng hiện lên nụ cười lạnh!

Chợt xoay người, đi tới trước mặt của Vân Vũ, Vân Lăng và những người khác, vẫy vẫy tay:

"Ba Định nói quả không sai, quy tắc là trên hết, tôi tất nhiên sẽ không làm ngược lại! Vân Vũ, Vân Lăng, các người ở lại bên ngoài là được!"

"Dạ!" Hai người sáng tỏ gật đầu một cái!

Lăng Ngao càng thêm dứt khoát, chỉ là vừa nhắc tay lên, liền sai bước đi vào bên trong! Lam Duê thấy thế, cũng không chần chừ, đi vào theo!

Hai người sau khi đi vào, cánh cửa sắt cao lớn liền bắt đầu nhanh chóng đóng kín lại, ngăn cách toàn bộ người nhà họ Lam và họ Lăng ở bên ngoài!

"Có lẽ giữa chúng ta hình như muốn tiến hành hợp tác một lần!" Nhìn cánh cửa sắt khép lại thật chặt, Âu Liêm chợt cười hỏi!

"Đúng vậy, đây chính là trông nom tính mạng của đương gia chúng tôi và thủ lĩnh nhà anh!"

.....

Hàng loạt người ngồi chi chít thành từng dãy, điệu bộ không giống như là muốn đàm phán, ngược lại có vẻ như là bức bách!

"Người thông minh không nói vòng vo, lần này các người đã tới cũng rất tốt. Lập tức rút lại sắc lệnh cấm nhập khẩu ma túy sang Trung Quốc!" Ba Định vừa nãy ở bên ngoài còn tăng bốc nịnh bợ. Hiện tại, đối mặt với hai người này, hẳn ta lại có nhiều người như vậy, thậm chí còn có mai phục, căn bản cũng không cần lo lắng nữa. Vậy thì hà tất gì phải nói lời khách khí với bọn họ?

"Ông đang uy hiếp?" Lăng Ngao lạnh lùng ngồi trên ghế sofa màu đen, khuôn mặt tuấn mỹ giương lên nụ cười lạnh! Chưa từng có người dám nói chuyện kiểu đó với anh, trừ người phụ nữ nhà họ Lam không biết sống chết. Chắc chắn Ba Định này là người đầu tiên!

"Ha ha ha ha, Lăng thủ lĩnh ngược lại biết nói đùa! Nói thế nào đây cũng là thương lượng. Tôi phải thừa nhận, thế lực hiện tại của nhà họ Lam và nhà họ Lăng các người trên thế giới, không phải mấy người bọn tôi có thể so sánh được! Nhưng mà cả hai vị đều là người Trung Quốc, nên nghe qua một câu tục ngữ, "Rồng mạnh không ép rắn hổ dại!" Như thế này, khu vực Tam Giác Vàng cũng là do tôi quyết định! Về phần muốn nguy hiểm hay là an toàn, nằm ở quyết định của hai vị!" Ba Định cười đến hả hê, rút ra một điếu xì gà. Sau khi đốt lên, hít một hơi thật sâu liền nói!

Lăng Ngao trên mặt rét lạnh, nói: "Ngạn ngữ Trung Quốc mà dùng ở trên người ông, đây là một loại khinh nhờn! Ba Định, sớm chặt đứt ý nghĩ muốn mở

rộng thị trường ở Trung Quốc đi! Nếu không, chính phủ của các quốc gia rất muốn gặp ông!"

"Nhà họ Lam và nhà họ Lăng có thể thay đổi bất kỳ sắc lệnh nào, duy chỉ có điều này là không thể! Nếu như ông muốn khiêu chiến quyền uy trong tay chúng tôi, ông có thể thử xem!" Lam Duê ngồi vắt chéo hai chân, nhàn nhả tự tại!

"Ông nói không sai, "Rồng mạnh không ép rắn thổ địa," mấu chốt chính là, các người là rắn sao?" Lời nói của Lam Duê cực kỳ cay nghiệt, càng thêm khinh thường. Cũng chỉ là trùm buôn lậu thuốc phiện nho nhỏ, bây giờ lại dám to gan lớn mật hướng bọn họ kêu gào!

"Một khi đã như vậy, giữa bọn tôi và các người cũng không còn gì để nói!" Ba Định nhanh chóng đứng lên. Bên trong ánh mắt ti hí mang theo một luồng máu tanh tàn nhẫn!"Ồ nước Mỹ và Canada thật tốt thì không chịu, lại đi quản chuyện không liên quan đến mình, không phải tìm chết thì là cái gì?"

Vung tay lên, hàng loạt họng súng chỉ chĩa vào một nam một nữ đang bình tĩnh đối mặt....

Bạn đang đọc truyện *Vợ Phúc Hắc Của Đế Vương Hắc Đạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Làn đầu hợp tác

Hàng loạt họng súng chỉ chĩa nhắm vào hai người đang ngồi phía bên dưới!

Đám người còn lại của Ba Định tụ tập ở phía bên kia, điên cuồng dữ tợn nhìn bọn họ!

"Các người thật sự cho rằng cái thế giới này đều là do các người định đoạt? Nói cho các người biết, nơi này tất cả đều là do bố mày làm chủ, cô*** tính toán cái gì?"

"Chúng tôi tính toán cái gì, ông không cần biết?" Lam Duê trên mặt ưu nhã mà cười nhạt. Sắc mặt thủy chung không thay đổi, ánh mắt nhìn chằm chằm đám người Ba Định lại càng trở nên tĩnh mịch!

Ánh mắt như thế, làm đám người của Ba Định đánh trống ngực liên hồi! Nói thế nào thì hai người kia cũng là một trong những đương gia có thể lực trên thế giới, được đếm trên đầu ngón tay. Từ lâu đã quen với những con sóng to gió lớn như thế này, chỉ cần một ánh mắt, cũng đủ để làm cho người ta cảm thấy sợ hãi tự trong lòng!

"Con đàn bà thú! Mẹ nó, bót nói nhầm đi, nếu không phải là ý lại vào ông nội hậu thuẫn. Cô cho rằng một con đàn bà như cô có thể làm ra cái giống gì? Là đàn bà thì nên vui vẻ ở dưới người của đàn ông, giang rộng hai chân ra mà phục vụ! Mẹ kiếp, bót ở đây làm ra vẻ với bố mày đi!"

Đã sớm khó chịu một người phụ nữ như cô lại đi nhúng tay vào chuyện của mình, một trong ba trùm buôn thuốc phiện lên tiếng. Hấn cho rằng, hiện tại hai người kia đã là cá chậu chim lồng rồi. Đôi mắt màu nâu vẫn đục, mang theo tình dục nồng đậm nhìn cô!

Những lời này hoàn toàn chọc giận Lam Duê, đây là lần đầu tiên có người lại dám nói như thế với cô! Chỉ là còn chưa kịp đợi cô mở miệng, người bên cạnh đã sớm động thủ trước một bước!

Chiếc hộp sắt đặt ở trên bàn đột nhiên bị ném tới cái miệng đầy răng vàng khè, ngăn chặn những lời nói ô uế tiếp theo của hắn!

Đối với hành động của Lăng Ngạo, Lam Duê ngược lại có chút kinh ngạc. Vài phút trước còn tức giận bởi vì những lời nói kia, tâm trạng hiện giờ cũng được giảm xuống không ít!

"Cút!" Lăng Ngạo từ trước đến giờ lời ít mà ý nhiều, cũng không buồn nhìn những họng súng đang nhắm vào mình, lạnh lùng khạc ra một chữ!

"Lăng Ngạo, cậu tốt nhất vẫn nên ngoan ngoãn ký khoản hợp đồng này. Nếu không, hôm nay các người ai cũng đừng nghĩ đến việc rời khỏi đây nửa bước! Phải biết đây không phải là Mỹ hay Canada, nơi này chính là do bọn tôi định đoạt! Hơn nữa, Trung Quốc cũng không phải là phạm vi thế lực của các người. Các người cần gì xen vào việc của người khác như vậy?" Một trong ba trùm buôn thuốc phiện – Narco Jacob, cảm điều xì gà lên hút thật sâu, cao ngạo hất cằm khuyến bảo!

Liếc nhìn tài liệu trên bàn, dưới những ánh mắt hết sức vội vã của bọn hắn, Lam Duê chợt đứng lên!

Vòng qua cái bàn, đi tới bên dưới những họng súng đang chỉ vào mình, tươi cười nhìn bọn hắn: "Các người thật cho rằng, tất cả mọi thứ ở đây đều nằm trong lòng bàn tay của mình sao? Chắc, quả nhiên là tôi coi trọng các người!"

"Cô có ý tứ gì?"

Những người ở chỗ này nghe lời của cô..., tất cả đều giật mình.

Lam Duê cười không đáp, chỉ là chợt giơ tay lên, một cái búng tay ở trong không gian tĩnh lặng đặc biệt vang dội!

Cũng chỉ là một cái búng tay như vậy, bên ngoài chột truyền đến hàng loạt tiếng nổ mạnh đình tai nhức óc! Tất cả bọn người kia trong nháy mắt mất hồn, bỗng dưng bị đánh lạc hướng. Cơ thể trắng kiện của Lăng Ngạo thoăn thắt tựa như Báo săn, từ trên ghế sofa nhảy lên!

Chẳng biết từ lúc nào, trên tay Lăng Ngạo đã cầm hai khẩu súng lục. Lam Duê cũng với động tác thần tốc, từ đôi chân thon bên dưới lặn váy rút ra hai khẩu súng tiểu liên màu bạc!

"Bang...Bang...Bang!" Mấy tiếng súng nổ liên hồi quét ngang những tay súng trên lầu kia. Dưới sự hợp tác ăn ý của hai người, từng tên một nối tiếp nhau ngã xuống!

Mấy trùm buôn thuốc phiện bên dưới cũng bị một màn trước mắt làm cho kinh sợ. Cuối cùng cũng kịp phản ứng, vội vàng rút súng ra, bắt đầu bắn quét hỗn loạn!

"Bọn người trước mặt liền giao cho anh!"

Lam Duê ngụ ý chính là đem phía sau giao cho cô, nói như vậy, hai người đều đã phân công lẫn nhau, đem phía sau lưng giao cho đối phương. Chỉ cần có một người mang tâm địa xấu xa mà nói, thời điểm này chính là lúc đưa ra một nhát dao trí mạng!

Lăng Ngạo lạnh lùng, ngạo nghễ liếc cô một cái, môi mím chặt, không có trả lời, liền dùng hành động của mình thay cho lời nói!

Toàn bộ đám người phía sau hiện ra trước mặt cô. Lam Duê ngược lại có chút mất hồn, khoe miệng thâm thúy nhếch lên, nhanh chóng trở mình, từ bên kia quét về phía đám người đó.

Trải qua hàng loạt phát súng càn quét, trong phòng đã ngổn ngang rất nhiều thi thể!

Hơi thở hỗn hển tựa vào góc tường, lúc này trên mặt Lam Duê đã lộ ra một chút nhếch nhác. Lăng Ngạo mặc dù không nói lời nào, nhưng từ nét mặt ngạo lạnh của anh, cũng có thể nhìn ra được, nhất định hiện tại anh cũng rất mệt mỏi!

Dù sao hai người chống lại nhiều người như vậy, nói thế nào thì thể lực cũng có chút không chịu nổi!

"Không ngờ tôi với anh lại có thời điểm hợp tác với nhau!" Chậm rãi tháo hộp đạn trống không xuống, Lam Duê vừa đổi lại vừa thần nhiên nói!

"Đi ra ngoài thì không phải như vậy rồi!"

Khác thường, Lăng Ngạo thế nhưng lại trả lời cô..., bên trong trông mắt lạnh lẽo tàn nhẫn, lại thoáng qua một luồng ánh sáng dị thường! Vứt bỏ hai khẩu súng lục đã hết đạn ra, mũi chân nảy lên, liền chộp lấy một khẩu súng tiểu liên cầm chắc trong tay!

Những người này, tối hôm nay toàn bộ được giải quyết trong một lần duy nhất!

"Bên trên cô tự ra mặt xử lý!"

Lam Duê quét mắt lên đám người trên lầu hai, tỉ mỉ tính toán một chút. Đại khái có chừng hai mươi tên, mà bên dưới mới là trọng điểm!

Nhưng không sao, đối với việc giải quyết bọn người bên dưới, đám người Vân Lăng cũng nên tiến vào rồi!

Lăng Ngạo bưng khẩu súng tiểu liên lên, tùy ý quét về phía đám người kia. Cũng chính bởi vì vậy, bọn chúng liền bị đánh lạc hướng! Lam Duê mượn cơ hội này, vịn cầu thang, lặng yên không tiếng động sờ soạng đi lên!

Thời điểm có kẻ đầu tiên nhìn thấy cô, cũng đã quá muộn, một trận bắn liên hồi. Hơn hai mươi tên trên lầu toàn bộ ngã xuống, không còn một mống! Vừa lúc tiếng súng trên lầu hai ngừng lại, cánh cửa lớn đóng chặt bên dưới bị đám người bên ngoài phá bỏ. Vân Lăng, Vân Vũ cùng Âu Liêm xuất hiện ngay ngưỡng cửa!

Mà lúc này, chuyện bên trong đã sớm chấm dứt!

"Thủ lĩnh, người không sao chứ?" Âu Liêm cầm súng vọt đến bên người Lăng Ngạo!

"Lam chủ, đây là K5 – thuốc nổ kiểu mới!" Lam Duê từ lầu hai đi xuống, Vân Lăng cầm trong tay một món đồ nhỏ đưa lên!

Lam Duê nhìn cũng chưa từng nhìn, chẳng qua chỉ khoát khoát tay: "Bắt lại đi!"

Đem ba trùm buôn thuốc phiện lớn đang bị khống chế kéo ra ngoài, Lam Duê đi tới trước mặt Đồ Ban Lạp - tên ăn nói càn rỡ vừa nãy. Gót giày bén nhọn liền đá vào khoang ngực của hắn, chỉ cần một phát liền làm hắn ngã nhào xuống đất:

"Muốn thị trường Trung Quốc, ông cho rằng mình xứng đáng sao?"

Lam Duê vốn dĩ không phải là phụ nữ nhu nhược bình thường, một cú đá kia sức lực cũng không nhẹ! Đồ Ban Lạp bị một cú đá này làm cho học máu, chỉ sợ rằng lá lách đã bị nứt rồi!

"Đem bọn chúng giao cho chính phủ Thái Lan! Vân Lăng, nhớ phải chăm sóc bọn chúng thật tốt!"

Bọn chúng đã đối nghịch với chính phủ nhiều năm, cảnh sát Thái Lan đã truy bắt bọn chúng từ rất lâu rồi nhưng không được. Hiện tại đang phát lệnh truy nã, vừa may đúng lúc cô muốn dâng lên một phần quà tặng!

"Dạ!"

Tựa hồ là có cảm tính giống nhau, Lam Duê chợt xoay người, một khẩu súng lục màu bạc lại vừa vụn chia vào đầu Lăng Ngao. Cùng lúc đó, Lăng Ngao đã sớm đoạt lấy khẩu súng trên tay Âu Liêm, đồng thời chia về phía cô!

"Xem ra trước đó là tôi đánh giá thấp anh!" Lam Duê cầm súng, mang trên mặt nụ cười nhàn nhạt!

Lăng Ngao giống như là nhìn người chết, đưa tầm mắt đến nụ cười của người phụ nữ trước mặt!

"Theo ước định của cả Gia tộc, giữa tôi và anh chỉ có thể hợp tác trên phương diện này. Những phương diện khác, tôi và anh trước sau vẫn là đối thủ! Tôi rất muốn biết, tương lai của trò chơi sinh tử này, rốt cuộc cuối cùng người thắng là ai?"

"Tôi cũng vậy, rất muốn biết rõ!" Đáy mắt Lăng Ngao nổi lên ngọn sóng chết chóc điên cuồng. Bọn họ cũng đều biết, đối phương chính là đối thủ tuyệt đối của mình!

Trong bất kỳ lĩnh vực nào, đế vương, chỉ cho phép tồn tại một mà thôi. Hai người kia đều sâu sắc hiểu rõ điểm này!

Sau nhiều năm đối đầu như vậy, đây là lần đầu tiên bọn họ cầm súng chia vào nhau. Cả hai đều tin rằng đây không phải là lần cuối cùng!

Bất quá hai người đều biết, cho dù có muốn tiêu diệt đối phương như thế nào đi nữa, nhưng mà bây giờ tuyệt đối không thể.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Phúc Hắc Của Đế Vương Hắc Đạo* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Vân Thanh được cưng chiều

Từ Tam Giác Vàng trở lại, liền nhận được một tin nhắn khác!

Lam Duê trở về phòng tắm rửa sạch sẽ, thay bộ quần áo khác. Lúc này tóc vẫn còn chưa khô, đi xuống cầu thang xoắn!

"Nói đi, lần này lại là chuyện gì?"

Hai chân thon dài giao hòa, tự mình rót ra một ly rượu, Lam Duê cười nhạt nhìn lên cô gái cuồng dã trước mặt!

"Lam Duê, kỳ thực thì lần này cũng không có chuyện gì quan trọng. Chẳng qua là lâu rồi không thấy cậu, cho nên đặc biệt tới nhìn cậu một cái!" Một cô gái đầu ngón tay đang kẹp điếu thuốc, hít thật sâu một hơi, híp mắt lại, gương mặt hiện rõ sự hưởng thụ!

"Vân Thanh, nếu không có gì để nói, mình còn có chuyện!"

Biết nhau nhiều năm như vậy, nếu cô không hiểu rõ người của mình, Lam Duê này coi như là sống uống phí rồi! Cô gái này xảo quyết như hồ ly, chỉ đến khi đụng phải chuyện gì khó giải quyết, mới có thể tìm đến cô!

Vân Thanh dúi điếu thuốc trong tay vào cái gạt tàn thuốc, thở dài nói: "Lần này thật sự vẫn không lừa được rồi, đúng là chỉ đến nhìn cậu một cái! Nghe nói vừa mới trở về từ Tam Giác Vàng, muốn đến nhìn xem đã chết chưa!"

"Đây không giống với tác phong của cậu, mình hoàn toàn không chút tổn hại trở lại!"

Nói như thế nhưng cũng không khiến cho Lam Duê tỏ ra chút nào là không vui, ngược lại cười đến híp cả mắt. Một hơi uống cạn rượu đỏ trong ly, lay lay đám tóc còn ướt bên dưới!

Vân Thanh thấy thế, từ trên ghế sofa đứng lên, nhận lấy khăn lông đi đến sau lưng cô, cẩn thận giúp cô lau khô mái tóc!

"Lần này cùng Lăng Ngao hợp tác, có thu hoạch gì chưa?"

"Thu hoạch? A, lần này còn cần thu hoạch cái gì? Mấy năm nay giao thủ, cái gì nên hiểu rõ cũng đã hiểu hết rồi, không phải sao?" Dáng vẻ hưởng thụ tựa lưng vào trên ghế sofa, Lam Duê híp mắt nói!

Nên hiểu rõ cũng đã hiểu rồi, trên đời còn có cái gì không biết nữa?

Tựa như bọn họ đã từng nói những lời đó!

Trên đời này không có bất kỳ người nào có thể thay thế đối phương để trở thành đối thủ của mình. Bất luận kẻ nào cũng không có tư cách, cho dù là Nathan Andrew, hẳn cũng không thể!

"Nói đến đây, tớ ngược lại nhớ đến lời cậu đã từng nói. Trên đời này chỉ có Lăng Ngạo mới có thể trở thành là đối thủ của cậu! Chỉ là Lam Duê, thật ra thì tớ cảm thấy giáo phụ Italy đó cũng khó đối phó không kém! Hẳn ta so với Lăng Ngạo, không có nửa điểm thua kém, lòng dạ độc ác, hơn nữa còn cay nghiệt vô tình. Chuẩn xác hơn mà nói, hẳn là đã sớm mất nhân tính rồi, mà hình như lần này cậu cũng đắc tội với hắn!"

Vân Thanh không khỏi có chút lo lắng cho bạn tốt. Người bạn này mặc dù có năng lực mạnh, nhưng mà dù sao đi nữa cũng có rất nhiều chuyện không lường trước được!

Thật ra là cô và Nathan Andrew chưa từng gặp mặt qua, tuy nhiên những tin đồn về hắn ta cô nghe qua không ít, cũng đoán được người này tàn nhẫn thế nào! Nếu không phải như vậy, làm sao một đứa con riêng có thể ngồi lên vị trí hiện tại, vốn dĩ không thuộc về mình?

"Tốt lắm, ngược lại cậu bắt đầu dạy dỗ mình à! Cậu trước tiên nên quản lý cái miệng hay chuốc họa của mình đi, đỡ phải đắc tội với người khác, sau đó lại tới tìm mình!"

Đưa tay kéo khăn lông qua, Lam Duê liếc cô một cái. Vân Thanh tính khí nóng nảy, nói chuyện với người khác không hơn hai câu liền trở mặt, người như vậy mà vẫn còn không biết xấu hổ, đến đây để dạy dỗ cô!

Không thèm để ý, vòng qua ghế sofa ngồi xuống bên cạnh cô, lơ đãng vén vén mái tóc xoăn màu vàng kim, khinh thường nói: "Thôi đi, cậu nghĩ Vân Thanh này là ai? Tớ là loại người mặt dày không biết xấu hổ sao? Huống chi, thay vì trốn tránh ở bên cạnh cậu, tớ thà rằng tự mình nghĩ cách. Nơi này của cậu chưa hẳn đã an toàn!"

Đây là lời nói thật, mặc dù nhà họ Lam giữ vị trí rất cao trên thế giới, nhưng cũng chứa rất nhiều nguy hiểm. Không biết có bao nhiêu ánh mắt đang vùng trộm ngó chừng nhà họ Lam!

Lam Duê chỉ cười không nói, cười như không cười nhìn cô từ trên xuống, "Gọi cảm! Chuẩn bị quyến rũ à?"

Cổ áo chữ V màu đen thấp ngực, bộ ngực cỡ E cao vút, quả nhiên là sóng lớn mãnh liệt!

*(A, B, C, D, E....@@ như hai quả bưởi năm roi ấy!!! Ặc)

Vốn dĩ dáng dấp của Vân Thanh chính là cực kỳ diễm lệ, tối nay ăn mặc như vậy, càng giống như một tiểu yêu tinh quyến rũ chết người!

"Tớ muốn nói là quyến rũ cậu...cậu tin sao?" Móng tay được sơn màu đỏ, cọt nhả vuron ra, muốn nâng cằm Lam Duê lên. Đôi mắt xinh đẹp như tơ, hơi thờ thim như hoa lan, nói!"Tớ chỉ được gọi là gọi cảm, mà cậu, là xinh đẹp tuyệt trần!"

"Xin lỗi, mình không có hứng thú đối với phụ nữ!" Đưa một tay đẩy cánh tay ngả ngón chỉ còn cách gương mặt cô chừng vài xen-ti-mét ra, Lam Duê đứng dậy đi lên lầu!"Vừa lúc cậu tới, không phải là vẫn hay đòi đi nhìn Casino Las Vegas một chút sao? Tối nay có cơ hội!"

"Hả? Thật sao? Mẹ nó, bà đây tới đúng lúc rồi!"

Quả nhiên, gặp phải thứ khiến mình cảm thấy hứng thú, tính khí dữ dội của Vân Thanh lập tức lộ ra nguyên hình. Ngay lập tức từ trên ghế sofa nhảy dựng lên, chống eo cười to!

Trong giây lát.

Lam Duê đổi sang một bộ sườn xám đỏ rực như lửa, mái tóc đen được vấn lên, dùng một cây trâm hồng ngọc cố định ở sau gáy, cầm trong tay một cây quạt gỗ thơm!

Nếu không phải biết cô gái này từ nhỏ đến lớn lúc nào cũng ăn nói nho nhã, Vân Thanh nhất định sẽ tiến lên châm chọc một phen. Cô gái kia có thể mặc sườn xám đẹp như vậy? Tuyệt đối là khác người!

"Tớ nói, hôm nay rốt cuộc đi gặp loại người nào? Thần bí như vậy!"

Vừa lên xe, Vân Thanh liền phát hiện có gì đó không đúng, chỉ là đi dạo sông bạc một chút, có cần chuẩn bị mấy thứ dọa người như vậy không? Nhìn qua hai khẩu súng tiểu liên này, hiện tại cô tuyệt nhiên không muốn đi mở mang nữa rồi, có thể đổi ý hay không?

"Ngoại trừ mấy người muốn kéo vào nội bộ Las Vegas, cậu muốn nhìn thấy ai đến nhất? Hình như là Lăng Ngạo cùng với Nathan Andrew! Tối nay mình cho cậu mở mang tầm mắt!"

Hơi híp mắt lại, Lam Duê chậm rãi nói!

Hôm nay là hội nghị mỗi năm một lần của Năm thế lực lớn trên thế giới, vừa đúng lúc được diễn ra trên địa bàn của cô. Lại gặp phải Vân Thanh cũng ở đây, mang cô ấy đi xem qua một chút cũng tốt, tránh cho từ sáng đến tối cứ lăm bà lăm bầm bên tai cô!

"Cậu nói là Lăng Ngạo và Andrew? Cậu đừng đùa được không?" Gương mặt Vân Thanh vừa nãy vẫn còn vui mừng, trong nháy mắt liền biến chuyển thành sự sợ hãi. Lay cửa xe, muốn nhảy xuống!" "Tớ mới không cần thấy bọn họ, hiện giờ bà đây ngày ngày trôi qua trong yên bình rồi, không muốn đi chịu chết!"

Hai người đàn ông này, có ai là kẻ dễ bắt nạt đâu? Không đi, kiên quyết không đi.

Thêm vào đó, ba kì phùng địch thủ này không thể nào vô duyên vô cớ tề tựu chung một chỗ, nhất định là hai thế lực còn lại cũng tới! Nực cười, mấy lão đại nhà người ta hội họp, cô đi nghe tuyệt đối sẽ bị diệt khẩu đấy!

Không được, về sau nhất định phải cách xa người phụ nữ nham hiểm này một chút, cô tình nguyện trở về cầm con dao phẫu thuật nhảm chán của mình!

"Thật không đi?" Tay vừa nhấc lên, chiếc xe chậm rãi ngừng lại bên vệ đường!

"Tuyệt đối không đi, quên nói cho cậu biết, tối nay bà đây có hẹn rồi!" Bộp một tiếng đóng cửa xe lại. Gương mặt quyến rũ của Vân Thanh tươi cười, làm một nụ hôn gió! "Bái bai!"

"Lái xe đi!"

Lam Duê nâng cằm lên, nhìn ra cảnh sắc bên ngoài cửa xe, khẽ híp mắt lại nhưng cũng đủ để bắn ra một luồng ánh sáng u ám!

"Vân Thanh tiểu thư cứ như vậy mà rời khỏi, có cần thuộc hạ phái người đi theo hay không?" Vân Lăng ngồi ở hàng ghế trước, quay đầu hỏi!

"Không cần, người có thể khiến cho cô ấy bị thua thiệt, vẫn chưa tồn tại!"

Người phụ nữ xảo quyệt đó thông minh muốn chết, tất cả mọi chuyện đều có thể giải quyết ổn thỏa, mặt không biến sắc, ai có thể làm hại cô ấy?

Casino - Las Vegas.

Tối nay vì để nghênh đón bốn thế lực lớn còn lại, nhà họ Lam đặc biệt cho người chuẩn bị một chỗ cao cấp nhất trong sòng bạc!

Lam Duê lấy tư cách là chủ nhà, lại vừa mới trở về từ Tam Giác Vàng, trì hoãn thời gian không ít, cho nên tương đối đến muộn một chút!

Sau khi người nhà họ Lam đến, lão đại của bốn thế lực còn lại đã sớm ngồi vào chỗ!

"Lam Duê đến muộn, thật sự là xin lỗi!"

Ưu nhã ngồi xuống một chỗ trống còn sót lại, nét mặt thân nhiên quét qua bốn người còn lại!

"Hôm nay Lam Duê làm chủ nhà, chúng ta vừa đàm phán, vừa chơi bài một chút đi!"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Phúc Hắc Của Đế Vương Hắc Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Chính thức hợp tác

"Hôm nay Lam Duê làm chủ, chúng ta vừa đàm phán, vừa chơi bài một chút đi!"

Bá Tước William tươi cười, nhả ra ngum khói, chậm rãi nói: "Nghe nói Lam chủ nhà có kỹ thuật đánh bài cao siêu, xem ra lần này chúng ta được mở mang tầm mắt rồi!"

Lam Duê nhẹ nhàng phe phẩy chiếc quạt gỗ thơm trong tay, đôi chân mày thanh tú hơi nhíu lại, cười như không cười quét ánh mắt tựa như hồ ly sang bá tước William!

"Mở mang tầm mắt, Lam Duê không dám nhận, chỉ là, không biết mấy vị muốn đánh cược cái gì?"

Mỗi năm đều có một lần Năm thế lực lớn này ngồi lại đàm phán với nhau, nhưng mà dường như lần này không khỏi liên quan đến thị trường Trung Quốc! Ánh mắt không mấy để ý của Lam Duê xẹt qua vị trí của Nathan Andrew, không biết hiện tại hắn đang muốn sắm vai gì?

Dường như cảm giác được ánh mắt của cô, đôi con ngươi màu xanh lục bên dưới làn tóc của Nathan Andrew chợt nâng lên, mang theo luồng khí lạnh tựa như dã thú xâm lăng ập vào đáy mắt cô!

Lông mày, hơi chau lại, hẳn đây là ý gì?

“Lần đánh cược này, nếu như chỉ có một mình Lam đương gia thì không được rồi, phải mời thêm cả Lăng thủ lĩnh nữa mới được!” Chủ nhân đương nhiệm của Gia tộc Raymond – Jack Mantair der Raymond, là một người đàn ông Ai Cập trên bốn mươi tuổi ít nói, ngạo nghễ. Tại một vài thời điểm, hán căn bản là xem thường thế hệ trẻ như nhà họ Lam, họ Lăng cùng với Mafia!

Lăng Ngạo mặt không đổi sắc, gương mặt anh tuấn lạnh nhạt nhìn không ra bất kì một tâm tình gì, nghe những lời này, cũng chỉ là hơi giương mắt: "Tại sao!"

"Thật ra thì cũng không phải vì duyên cớ gì, nếu như nhà họ Lăng ngay lập tức bãi bỏ sắc lệnh cấm giao dịch buôn bán ma túy vào đại lục Trung Quốc mà nói, như vậy từ nay về sau cũng mặc kệ sự tình nhà họ Lăng rồi!"

Thân là người Anh, đối với chuyện vận chuyển ma túy đến Trung Quốc của quốc gia mình từ hàng thế kỷ trước, thậm chí còn có một lần không chế được chuyện trong nước này, William cảm thấy tuyệt đối tự hào. Trong mắt hán, mặc dù hiện giờ Trung Quốc đã nổi lên kháng cự lại, nhưng mà đối với ma túy, vẫn không có biện pháp chống đối!

Nếu như có thể sử dụng thuốc phiện để mở cửa thị trường Trung Quốc, mảnh đất màu mỡ, giàu có ấy sắp sửa mang đến cho hán biết bao nhiêu lợi ích!

"Bãi bỏ?" Lăng Ngạo cười lạnh nhìn hán, thái độ kiêu ngạo tựa như Quân Vương!" "Năm mơ!"

Lam Duê nhú mày, như thế cũng không tệ, không nghĩ đến hậu quả sẽ làm phiền lòng mấy người kia, ngược lại đối với việc này vẫn kiên định giữ vững lập trường như cũ! Điềm này rất tốt!

"Lam đương gia đâu? Chẳng lẽ Lam chủ nhà cũng muốn giữ khư khư mấy cái truyền thống hư vô đó của tổ tiên sao?" Nét mặt của William vốn dĩ đang ôn hòa, lúc này đã có chút biến sắc!

Lần này Năm Gia Tộc lớn cùng nhau đàm phán, chủ yếu nhất vẫn là chuyện này, trừ vấn đề này ra, hán căn bản không đề cập nổi tới bất cứ chuyện gì khác!

"Chắc, William Bá tước, thật ra thì chuyện này ngược lại dễ dàng thương lượng!" Chỉ cần một câu nói của Lam Duê, liền đón lấy ánh mắt lạnh lẽo chứa đầy hàm ý của Lăng Ngạo, cũng thu hút ánh mắt kinh ngạc cùng cân nhắc của Nathan Andrew. Càng khiến cho hai người còn lại cực kỳ hứng thú! Nhưng mà lời kế tiếp, toàn bộ cục diện lại rơi vào bế tắc!

"Nếu như William Bá tước cùng với Raymond gia chủ có thể kinh doanh ma túy rộng rãi trên chính quốc gia của mình mà nói, ngược lại tôi có thể suy nghĩ về chuyện này một chút!"

Tính tình tương đối dễ chịu, nhưng lại không hề phóng túng, thật sự cho rằng nhà họ Lam dễ bắt nạt? Khóe miệng Lam Duê giương lên nụ cười lạnh. Nhìn gương mặt biến hóa xanh xanh tím tím của hai nhà còn lại, không chút lo lắng trừng mắt nhìn bọn họ chằm chằm, chờ đợi câu trả lời!

"Lam đương gia nói đùa! Chuyện này để về sau bàn lại đi!" William Bá tước trong lòng dâng lên một cỗ bức tức, cuối cùng chỉ có thể nuốt nước miếng cay đắng xuống!

Hôm nay lại bị cái con bé này ra tay xấu tính như vậy, toàn bộ chuyện này nhất định sẽ không kết thúc vậy đâu! Một ngày nào đó, hán nhất định phải đòi lại mối nhục này, đến lúc đó, chắc chắn phải nuốt chửng miếng thịt béo bở này của nhà họ Lam!

Sắc mặt Raymond bây giờ đã không thể nào đen hơn được nữa, không thêm bận tâm, chợt đứng lên: "Tôi còn có chuyện, các vị từ từ nói!"

William thấy thế, con ngươi màu xám xoay tròn một cái, đáy mắt thoáng qua một luồng toan tính, đáng vẻ tựa như một vị quý tộc đứng lên theo: "Đã như vậy, hội nghị năm nay cũng không có gì để nói, tôi đi trước!"

Lam Duê vừa thu lại cây quạt trong tay, nụ cười trên mặt cũng chuyển thành cực kì nhạt nhẽo. Con ngươi cúi xuống cả nửa buổi, sau đó liền vẫy tay gọi Vân Lăng đến, nói nhỏ một hồi lâu ở bên tai anh ta!

Vân Lăng gật đầu một cái, sau đó hơi do dự quét mắt sang hai người kia, cuối cùng vẫn là không hề nói gì, đi thi hành nhiệm vụ!

"Sợ rằng hai người kia sẽ không buông tha đơn giản như vậy, Lam đương gia và Lăng thủ lĩnh, các người cần phải chuẩn bị một kế hoạch lâu dài đi!"

Nathan Andrew gác hai chân lên trên bàn đánh bài, ánh mắt màu xanh lục mang theo vài tia cười đùa giỡn!

Hán rất muốn biết, hai người thân là kẻ thù không đội trời chung này, làm thế nào để giải quyết tình hình trước mắt. Hoặc là hợp tác, hoặc là chờ đợi sự hợp tác của người khác, sau đó. Biến mất!

"Tiểu thư xinh đẹp, mong đợi lần gặp mặt sau!" Trước khi đi, Andrew đi tới trước mặt của Lam Duê, vén vài sợi tóc rủ xuống trước mặt cô lên, hít một hơi thật sâu, mập mờ lưu lại một câu nói như vậy!

Andrew đáng chết, Lam Duê mắng trong lòng, nụ cười trên mặt vẫn ưu nhã thông dong như cũ!

Hiện tại trong phòng bài chỉ còn lại hai người, cô và Lăng Ngạo, ngay cả mấy người vệ sĩ vốn đang canh gác ở đây, cũng đi ra ngoài không còn một bóng!

"Lăng thủ lĩnh, có bằng lòng tạm thời hợp tác một phen hay không?" Lam Duê đứng dậy, hai tay chống lên trên mặt bàn, nheo mắt lại, nhẹ giọng hỏi!

Lăng Ngao ngồi ở trên ghế, chậm rãi xoay người nhìn cô, ánh mắt lạnh lẽo, căn bản là không có gì để nói. Lam Duê cũng không gấp, cô chỉ lặng lẽ nhìn anh, chờ câu trả lời!

"Cô... có tư cách gì?" Rốt cuộc, làn môi mỏng của Lăng Ngao khẽ nhúc nhích, lời nói ra khỏi miệng hàm chứa khí lạnh thấu xương!

"Tôi có tư cách gì, Lăng thủ lĩnh nên rõ ràng nhất! Bất quá tôi cũng không ngại để anh thử lại một phen!" Lam Duê lạnh lạnh hất cằm, nhìn chằm chằm vào mắt anh, không có một tia lùi bước!

Có tư cách hay không, cũng không phải chỉ dựa vào lời nói suông là được!

Đội ngũ vệ sĩ của cả hai phe ở bên ngoài, nghe được động tĩnh từ bên trong truyền ra, hoàn toàn cả kinh. Nhưng mà chủ nhân của hai nhà còn chưa mở miệng, bọn họ không thể xông vào!

Trong phòng đánh bài, Lăng Ngao híp đôi mắt khát máu tàn nhẫn tựa như Vua Sư Tử chuẩn bị vồ lấy con mồi. Năm ngón tay thon dài nắm chặt lấy chiếc cổ mảnh khảnh của Lam Duê, hình như là chỉ cần dùng sức một chút, người trước mặt liền đi đời nhà ma!

Nhưng mà, khẩu súng lục màu bạc kia trong tay Lam Duê, lúc này cũng vững vàng dán vào trên huyết thái dương của anh.

"Anh có thể thử xem, giữa hai chúng ta, tốc độ của người nào nhanh hơn!" Bị người khác bắt được mạch sống, Lam Duê vẫn nở nụ cười ưu nhã vô lo như cũ. Nếu như tỉ mỉ nhìn kỹ một chút, ắt hẳn có thể nhìn ra, bên trong con ngươi của cô cũng lóe lên một luồng sát khí lạnh lẽo chết chóc giống như anh!

Lăng Ngao mím môi, anh cao hơn Lam Duê một cái đầu. Từ trên cao nhìn xuống gương mặt ung dung bình thản của người phụ nữ trước mặt, ánh mắt giết chóc dần dần hạ xuống! Chậm rãi thả lỏng ngón tay ra khỏi chiếc cổ của người kia. Cùng lúc đó, họng súng dí vào trên huyết thái dương của anh cũng từ từ được để xuống!

"Tạm thời hợp tác!" Lăng Ngao lùi lại một bước, lạnh lùng nhìn Lam Duê ung dung thu hồi khẩu súng, lạnh lẽo khắc ra bốn chữ!

"Hợp tác vui vẻ!"

Lam Duê không thêm để ý chút nào, kiểm tra chiếc cổ của mình, sờ sờ còn có chút đau!

Đây chính là sự khác biệt giữa nam và nữ, nếu như anh ta dùng sức mà nói, thật sự có chút nghi ngờ, cái cổ này còn nằm ở đây hay không!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Phức Hắc Của Đế Vương Hắc Đạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Bụng sa mạc

Lam Duê nhận lấy chiếc điện thoại di động Vân Lăng vừa đưa tới, liền nghe thấy tiếng phụ nữ gầm gừ bên trong:

"Cái đồ thất hứa, lần nào cũng cho tớ leo cây, ai nói lần này chắc chắn theo tớ đi nghỉ phép, cậu bây giờ chết ở đâu rồi?"

Đưa điện thoại di động tách ra xa lỗ tai hơn một chút, đến khi âm lượng bên trong vừa đủ nghe, lúc này mới không nhanh không chậm mở miệng nói: "Tiểu thư, cậu cho rằng mình được tự do giống như cậu? Cả ngày cầm lấy dao giải phẫu, khi vui thì làm cho người ta mấy dao, khi mất hứng liền bay lượn khắp thế giới sao! Trong tay mình có rất nhiều chuyện phải lo!"

Vân Thanh lúc này đang nằm tắm nắng trên bờ biển Hawaii, vừa nghe thấy vậy, khóe mắt kéo ra mấy tia hoài nghi!

"Mẹ nó, lúc trước cậu đã đồng ý với tớ rồi, hiện tại thì thành ra là lỗi của tớ? Cậu."

"Nếu không có chuyện gì khác, mình cúp trước!"

"Chuyện hợp tác giữa cậu và Lăng Ngao, là thật?" Thấy cô muốn cúp máy thật, Vân Thanh vội rút lại mấy lời đùa giỡn của mình, tâm trạng có chút lo lắng, hỏi!

Lam Duê nhún mày, một mặt vừa quét qua tư liệu điện tử trên màn hình trước mặt, mặt khác vừa nói: "Đúng vậy, không ngờ cậu nắm bắt tin tức nhanh thật!"

Bên kia, Vân Thanh bất nhả mở to mắt lờm lờm, nét mặt hưởng thụ nằm bên dưới chiếc ô che nắng, lười biếng nói:

"Cậu làm trò, nếu như cậu không muốn cho tớ biết, tớ sẽ biết được sao? Chỉ là lá gan của cậu quả thật rất lớn, lại đi hợp tác với loại người như vậy. Cậu không sợ bị anh ta ăn tươi nuốt sống à?"

"Aizzz...cậu cho rằng giữa chúng tôi, là ai nuốt ai trước?" Khóe miệng Lam Duê giương lên một vòng cung tà mị. Trong nháy mắt cả người toát ra một luồng khí lạnh u ám! Ánh mắt tựa như hai viên trân châu đen bóng, lóe lên sự tự tin tuyệt đối!

"OK, bản thân cậu cẩn thận là được! Đừng để đến lúc đó lại lấy chính mình ra đền bù thiệt hại! Thôi, cái người phụ nữ này chẳng có một chút gì gọi là thú vị hết, umh, không nói với cậu nữa! Bái bai!"

Vân Thanh cúp điện thoại, tuyệt nhiên không bởi vì thân phận của đối phương mà cho rằng mình cúp máy trước một bước có gì là không đúng!

Miền cường liệt người, chiếc kính mát thật to dường như che khuất đi gần nửa gương mặt cô, nhưng mà phụ nữ xinh đẹp lúc nào cũng không thiếu người dòm ngó....

Cầm điện thoại vút sang một bên, nụ cười trên mặt Lam Duê thoáng qua một tia nhu hòa. Đem tầm mắt trở lại màn ảnh trước mặt, trông mắt đen của cô không ngừng biến đổi!

Những thứ này đều là tài liệu được bảo mật tuyệt đối của nhà họ Lam, cũng chỉ có chủ nhân đương nhiệm mới có thể đụng vào. Trong tài liệu nguyên vẹn cho thấy thế lực hiện giờ của nhà họ Lam, cùng với những thứ đã nắm được trong tay!

"Lam chủ, Lăng thủ lĩnh đến rồi!"

Âm thanh của Vân Vũ từ trước cửa truyền đến, Lam Duê đóng vật trong tay lại, chậm rãi đứng lên. Tựa hồ là đang nói chuyện với Vân Lăng ở bên cạnh, lại hình như là đang làm bầm lều bầu: "Ngược lại đến rất nhanh, đây là lần đầu tiên tôi và anh ta hợp tác, không biết sẽ như thế nào đây!"

"Tôi biết rồi!" Nhẹ giọng đáp một tiếng, Lam Duê cất bước đi ra phía bên ngoài!

Lăng Ngạo tùy ý ngồi dựa vào trên ghế sofa trong đại sảnh. Hai mắt sụp xuống, mái tóc màu nâu hạt dẻ ngăn trở nửa gương mặt, làm cho người ta đoán không ra tâm tư của anh! Cho dù là như vậy, nhưng khắp người Lăng Ngạo tỏa ra một luồng khí chết chóc lạnh lẽo, cũng đủ khiến người chung quanh không dám đến gần nửa bước!

Trái lại, Âu Liêm bên cạnh anh, dáng vẻ xem ra lại rất tùy ý, mặc dù chỉ là đứng ở một bên, nhưng mà trên mặt lại mang theo nụ cười âm áp!

Thời điểm Lam Duê từ trên cầu thang xoắn đi xuống, chính là nhìn thấy cảnh tượng đồng bộ như vậy!

"Lăng thủ lĩnh đến thật sớm!"

"Lam chủ!" Lam Duê vừa nói xong, đám người Vân Vũ liền cung kính gọi!

Lam Duê tùy ý khoát khoát tay, ung dung ngồi ở trước mặt của Lăng Ngạo, hai chân bắt chéo, đôi con ngươi ôn hòa, mỉm cười nhìn anh!

"Lăng thủ lĩnh nói có lời muốn nói, không biết là có chuyện gì gấp gáp như vậy?"

Đôi mi cong khẽ chớp, quơ quơ ly rượu đỏ trong tay, khẽ chạm một hóp, cười nhạt hỏi!

Rốt cuộc, Lăng Ngạo cũng ngẩng đầu lên, ánh mắt lạnh lùng vô tình liếc nhìn cô một cái. Sau đó đem một xấp tài liệu ném tới trước mặt cô: "Chuyện thứ nhất tôi và cô hợp tác!"

Kính ngạc nhướng mày, Lam Duê thả ly rượu đỏ trong tay ra, tò mò cầm xấp tài liệu dày cộm nặng nề này lên!

Giờ qua từng trang, sắc mặt vốn đang tươi cười cũng dần dần trầm xuống. Lật đến những trang sau, Lam Duê đã không còn hứng thú xem tiếp nữa. Đem xấp tài liệu dày cộm ném lên bàn, âm thanh u ám lạnh lẽo: "Lăng thủ lĩnh, những tin tức này chuẩn xác không?"

"Có tin hay không là tùy cô!" Nghe được lời chất vấn, gương mặt của Lăng Ngạo tối sầm lại, tiếng nói trầm thấp tràn đầy hơi lạnh!

Lam Duê bình tĩnh nhìn anh một hồi lâu, bầu không khí giữa hai người trong nháy mắt lắng xuống, không gian chung quanh dường như cũng ngưng đọng!

Rốt cuộc, thời điểm những người bên cạnh bọn họ cũng cảm thấy khó thở với bầu không khí này, Lam Duê lên tiếng: "Một khi đã như vậy, không cần dây dưa nữa! Lập tức tiến về phía sa mạc Takla Makan!"

Sa mạc Takla Makan nằm ở trung tâm lòng chảo Tháp Lý Mộc, trực thuộc Tân Cương - Trung Quốc. Nó được biết đến như là sa mạc lớn nhất Trung Quốc, xếp hàng thứ hai trên thế giới, đồng thời cũng là sa mạc có tính lưu động nhất trên thế giới (cát không ngừng lưu chuyển). Diện tích của nó bao phủ 270.000 ki-lô-mét vuông tại lòng chảo Tháp Lý Mộc, đông tây dài khoảng 1000 cây số, nam bắc rộng chừng 400 cây số. Toàn bộ diện tích lên đến gần 330.000 ki-lô-mét vuông.

Tập tài liệu trong tay Lăng Ngạo đã xác minh rõ ràng, thuộc hạ của Raymond đang giao dịch một số lượng lớn ma túy và vũ khí, ẩn náu ở nơi này!

Cô không thể không bội phục dũng khí của bọn chúng, loại địa phương này mà chúng cũng dám bén mảng đến! Nhưng cũng chính bởi vì vậy, cho nên chỗ này mới có thể càng thêm an toàn! Từ nơi này, đem tất cả hàng hóa vận chuyển vào nội bộ Trung Quốc mà nói, nguy hiểm cũng ít đi một chút.

Theo dòng lái buôn Mễ Nhĩ nhập cảnh, mãi cho đến khi xâm nhập vào bụng sa mạc Takla Makan, mà lại không làm kinh động bất kì kẻ nào! Là cô nên cảm thán hàng phòng ngự của nhà họ Lăng ở Trung Quốc đã được tăng cường, hay là nên nói nhà họ Lam trong khoảng thời gian này lười biếng rồi hả?

Lạnh lùng quét mắt qua Vân Lăng cùng Vân Vũ ở bên cạnh, chuyện này về sau cô sẽ tính toán rõ ràng, nhưng mà hiện tại, chuyện quan trọng nhất là đi cướp đồng hàng kia!

Đọc theo sa mạc, bức xạ nhiệt không ngừng đập vào mặt, Lam Duê híp mắt nhìn về ranh giới sa mạc mênh mông bát ngát phía xa!

Để thuận tiện cho việc di chuyển và hành động trong sa mạc về sau, cô khoác lên mình một bộ quần áo chống nắng gọn gàng, dưới chân đi một đôi giày chống trượt!

Lăng Ngạo chẳng qua chỉ quét mắt sang người phụ nữ bên cạnh một cái, bờ môi mỏng lạnh nhạt nhếch lên, bước lên chiếc máy bay trực thăng bên cạnh. Sau khi Lam Duê đi vào, lúc này máy bay trực thăng mới chậm rãi nâng lên!

Bởi vì nhiệm vụ lần này tương đối đặc biệt, lại nói trước đó Lam Duê và Lăng Ngạo đã thương lượng, đem toàn bộ đội ngũ chia làm năm tổ! Vân Lăng và Vân Vũ mỗi người dẫn dắt một tổ, Âu Liêm dẫn đầu một tổ, cùng với người mà Lăng Ngạo rất ít mang theo bên cạnh, nhưng anh cũng rất coi trọng - Ngự Phong!

Năm tổ người, ngoại trừ Lăng Ngạo và Lam Duê là lần đầu tiên hợp tác ở phía ngoài, những người khác đã sớm nhanh chóng tiến về phía bụng sa mạc rồi!

Với góc nhìn nghiêng, toàn bộ đường cong trên gương mặt nguội lạnh của Lăng Ngạo hiện rõ mồn một, làm cho người ta cảm thấy sợ hãi. Bộ dạng chẳng nói chẳng rằng, lại càng mang đến cho người ta một cảm giác không thể dựa vào gần!

Lam Duê liếc mắt nhìn gương mặt lạnh lùng im thin thít kia một cái. Sau đó liền phóng tầm mắt đến một dụng cụ trong tay, động tác của ngón tay bỗng trở nên thoăn thoắt.

Trong khoảnh khắc, khoe miệng chọt giương lên một đường cong đùa cợt:

"Tôi quên, cho dù là đội hình có hoàn hảo thế nào đi chăng nữa, ở vào tình thế như vậy, cũng cần nguồn nước tiếp tế!"

Những lời này, thành công trong việc thu hút sự chú ý của Lăng Ngạo! Ánh mắt sắc bén tựa nhưng chìm Ứng hung hăng bắn về phía cô, liếc nhìn món dụng cụ trong tay, trong tích tắc, đẩy mắt thoáng qua một tia kinh ngạc!

Một dây điểm đỏ nhấp nháy, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra mà nói, nhất định là đám người bọn họ muốn tìm!

Không ngờ người phụ nữ này còn có chiêu thức ấy, như vậy mà cũng lần theo dấu vết được, trên người của cô ấy rốt cuộc có cái gì?

"Không khỏi bút dây động rừng, chúng ta chỉ có thể ở khoảng cách sông Tháp Lý Mộc, có một đoạn nhỏ, hạ xuống!" Ngón tay linh hoạt của Lam Duê đặt lên dụng cụ lần nữa, không ngừng di chuyển, mắt cũng không chớp một cái, nhưng mà lời nói trôi vào tai Lăng Ngạo nghe rất rõ ràng!

Lăng Ngạo thấy thế, trên gương mặt tuấn tú thoáng qua một tia không vui, cuối cùng cũng vung tay lên: "Hạ xuống!"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Phúc Hắc Của Đế Vương Hắc Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Nguy cơ sống chết

Trong tay cầm bản đồ điện tử, Lam Duê và Lăng Ngạo đứng ở trên cao nhìn xuống hết thảy bên dưới!

Giữa cái nóng hầm hập của sa mạc, gió thổi cát bay vào mặt, truyền đến một cảm giác đau nhói.

Hơi neho mắt lại, đưa tay đem lọn tóc đang bị gió thổi lật phất ở trước vén ra sau tai, trong miệng không ngừng đưa ra chỉ thị!

"Vân Vũ, Âu Liêm đánh gong kim từ hai bên trái phải. Vân Lăng, Ngự Phong đánh từ hai mặt trước sau! Tôi muốn đám hàng hóa trong tay bọn chúng!"

Lăng Ngạo chấp tay sau lưng nhìn cô, tầm mắt bén nhọn mang theo một tia sáng tỏ!

Nhà họ Lăng và nhà họ Lam đã luân phiên cảnh cáo như thế, mà Raymond vẫn như cũ, thích gì làm nấy, vậy thì cần phải trả giá thật thê thảm! Lam Duê ra tay như vậy, là đã tính toán, sau khi chấm dứt chuyện này, sẽ tiến về phía Ai Cập rồi!

"Cô hình như quên mất sự tồn tại của tôi!" Giọng nói lạnh lùng nghe không ra tâm tình gì, ngược lại khó giữ được bình tĩnh! Bất quá người thông minh nghe qua liền hiểu, điều này hiển nhiên là sự yên tĩnh trước cơn bão táp!

Một người trời sinh vương giả, đối mặt với người khác không xem ai ra gì, nay lại bị chính đối thủ của mình quăng ra sau lưng, bất luận kẻ nào cũng rất khó tiếp nhận!

Lam Duê cười cười, căn bản không thêm đề ý, quay đầu nhìn anh, nói: "Chẳng lẽ nói Lăng thủ lĩnh có kế sách tốt hơn?"

"Thủ lĩnh?"

Trong tai nghe truyền đến âm thanh khó hiểu của Ngự Phong, Lăng Ngạo cắn răng, "Theo như cô ấy nói mà làm!"

"Dạ!"

Nhất thời đội ngũ đang mai phục ở bốn phía làm thành gọng kìm, vây chặt lấy bốn phương tám hướng, từ từ áp sát vào trung tâm!

Nhưng mà bọn chúng rõ ràng đã có cảnh giác, nhận thấy được kẻ địch đang đến gần, lập tức triển khai phòng ngự, bắn phá càn quét!

"Chi viện trên không!" Nheo mắt quan sát cảnh tượng cát bay đầy trời phía bên dưới, Lăng Ngạo chột nói!

Nhất thời, âm thanh “ùng ùng” phát ra từ cánh quạt của máy bay trực thăng truyền đến, giữa bụng sa mạc Takla Makan hiện ra vô cùng bắt mắt!

Lam Duê kéo khoe miệng, Lăng Ngạo còn có ngón nghề này ư! Thế nhưng lên lút phục kích lại sử dụng máy bay quân dụng, như thế này chẳng lẽ tính toán một pháo oanh trời rồi hả?

Thấy vậy, Lam Duê dứt khoát đặt mông ngồi lên trên cát. Cô ngược lại muốn nhìn một chút xem rốt cuộc anh phải tính toán làm sao! Cô đủ khôn ngoan để biết, anh tuyệt đối sẽ lưu lại chứng cứ, chẳng qua là ở cái sa mạc rộng lớn này khó bị phát hiện mà thôi. Hơn nữa, đây là khu vực cát chảy nhiều nhất trong sa mạc, không cần thận chỉ có tai họa ngập đầu!

"Lam chủ, chúng tôi phải làm gì?" Âm thanh của Vân Lăng từ trong tai nghe truyền đến, chờ mệnh lệnh của cô!

Đôi mắt sáng của Lam Duê khép hờ, khoe môi khẽ nhếch: "Tạm thời nghe theo Lăng thủ lĩnh chỉ huy đi!"

"Dạ!"

"Đứng lên cho tôi, nếu như cô không muốn bị vùi vào cát!" Lăng Ngạo lạnh lùng nhìn cô, đáy mắt mang theo sự mất kiên nhẫn! Thật là mất thể diện, người như vậy mà anh cũng đi họp tác!

“Anh cũng nhìn thấy cát đang chảy đến gần rồi sao? Nếu như anh không dàn xếp ổn thỏa mà nói, những người bên dưới sẽ phải toàn quân bị diệt rồi!”

Lam Duê cũng không nói nhảm, trực tiếp đứng lên, cằm khẽ nhếch, ý bảo anh nhìn ra khoảng không cách đó không xa. Từng đợt sóng cát trắng cuộn cuộn, không ngừng ập tới! Trên khuôn mặt nõn nà nhỏ xinh thoáng qua một tia lưu ý!

Lăng Ngạo men theo tầm mắt của cô nhìn sang, quả nhiên là cát chảy thành đoàn! Ngay lập tức tròn mắt đen hơi trầm xuống, nhanh chóng ra lệnh:

"Lập tức tiến hành phản công, giải quyết triệt để trong vòng nửa phút. Đốt cháy toàn bộ đám ma túy được vận chuyển, những người còn lại không chừa một móng!"

"Dạ!"

Phía dưới vang lên tiếng súng kèm theo tiếng nổ mạnh. Máy bay quân dụng lượn lờ trên không trung, thả xuống rất nhiều binh sĩ được trang bị đầy đủ vũ khí, đồng loạt gia nhập vào cuộc chiến!

Lam Duê vốn đang ngắm nhìn một màn nhất định phải xảy ra này. Sắc mặt bỗng nhiên biến hóa, hơi ghé mắt nhìn về phía cát đang không ngừng chảy đến gần, cùng với một thứ gì đó đang lao tới với tốc độ cực kỳ hung hãn.....vòi Ròng!

"Đáng chết, lập tức rút lui! Lập tức, ngay bây giờ! Dừng hết tốc lực rút lui!"

Cơ hồ là ngay lập tức, Lam Duê khản cập ra lệnh, sắc mặt vốn đang tươi tắn, lúc này trở nên cực kỳ khó coi!

Lăng Ngạo cũng nhìn thấy một màn này, nét lạnh lùng nghiêm nghị thường thấy, hiện tại cũng không khỏi có chút biến sắc. Nghe thấy giọng nói của người phụ nữ bên cạnh có vẻ hơi dồn dập, anh hiểu được tình thế lần này có chút nghiêm trọng!

"Rút lui!"

Gần như lúc Lăng Ngạo vừa dứt lời, đội ngũ bốn phía liền lấy tốc độ nhanh nhất rút lui về một hướng!

Xoay người, hai người nhanh chóng đi lên, chờ đợi ở một bên máy bay trực thăng!

Hầu như là máy bay vừa nâng lên khỏi mặt đất, con sóng cát bên dưới đã ập đến. Thêm vào đó, vòi Rồng đang không ngừng áp sát, lúc này tựa như một con quái thú há to mồm, nhìn chòng chọc vào bọn họ!

"Điều chỉnh vận tốc, chỉnh lên tốc độ cao nhất, hướng về phía Đông Nam, xuất phát!" Lam Duê ngồi lên vị trí phụ lái, cấp tốc ra lệnh, càng thêm không ngừng điều chỉnh máy móc bên trong máy bay trực thăng!

"Đương gia, hướng đông nam là trong lòng sa mạc, nói như vậy, nhiên liệu trên máy bay không đủ, có khả năng không thể quay ngược lại!" Người điều khiển lo lắng, đem chuyện quan trọng nhất nói ra!

"Tránh ra!" Lăng Ngạo đứng ở sau lưng anh ta, lạnh lùng nói!

Người điều khiển quay đầu lại nhìn anh một cái, sau liền nhìn về phía Lam Duê, thấy cô gật đầu, vội vàng tránh ra!

Lăng Ngạo ngồi lên vị trí điều khiển, quét mắt sang vòi Rồng có sức phá hoại cực lớn đang hung hãn đến gần, tròng mắt đen tối sầm lại. Lam Duê cũng không ngừng đầu lên, tập trung điều chỉnh các thiết bị trên máy bay, muốn giữ nó ở trạng thái tốt nhất!

Đuôi máy bay chợt khựng lại, dựa theo phương hướng Lam Duê đã nói từ trước, về phía Đông Nam. Nhất thời lấy tốc độ cao nhất – 400 Km/h, nhanh chóng hướng về phía bên đó! Nhờ có Lam Duê điều chỉnh, tình trạng hiện giờ của máy bay trực thăng có vẻ được khống chế, tốt lên rất nhiều. Hơn nữa phương diện tốc độ hình như càng thêm nhanh hơn một chút!

Nhưng mà vòi Rồng đuổi sát ngay sau đó, lúc này đang mang theo sức gió đáng sợ không ngừng đến gần bọn họ. Máy bay trực thăng dường như có chút khó kiểm soát! Về mặt của Lăng Ngạo càng thêm lạnh lùng, động tác cầm cần điều khiển trong tay càng thêm thoăn thoắt.

"Vị trí 45. 6 vĩ độ Bắc, 73. 6 kinh độ Đông, hướng Bắc di chuyển!" Lam Duê vừa điều chỉnh dụng cụ bên tay, vừa hạ lệnh!

Lăng Ngạo lúc này cũng không có bất kỳ ý kiến gì, làm theo mệnh lệnh của cô, bắt đầu điều chỉnh phương hướng của cánh máy bay.

Trong lúc nhất thời, buồng máy bay chỉ còn lại tiếng thờ hồn hên, cùng với tiếng máy móc không ngừng hoạt động, cụ thể là âm thanh cánh quạt xoay tròn liên hồi!

Hai người vốn ngồi ở vị trí điều khiển, lúc này giương mắt mà nhìn hai người kia. Bọn họ phát hiện, năng lực điều khiển máy bay quân dụng của hai người kia, rõ ràng khéo léo hơn rất nhiều! Đổi lại là bọn họ mà nói, căn bản cũng không có biện pháp ở trong thời gian ngắn như vậy làm ra từng ấy động tác, càng không biết nên làm như thế nào để tránh khỏi vòi Rồng đoạt mạng sau lưng!

"Đáng chết!" Bất chợt, Lăng Ngạo khẽ nguyên rủa một tiếng!

"Đã xảy ra chuyện gì?" Lam Duê cau mày, quay đầu nhìn về phía anh!

"Hắn là động cơ bị lẫn rất nhiều cát, tốc độ hiện tại của máy bay đã hạ xuống!"

Lam Duê nghe vậy, vội vàng quét mắt về phía mặt đồng hồ, quả nhiên phát hiện động cơ bắt đầu thoáng hiện đèn đỏ! Lúc này khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ trông cực kỳ nghiêm túc, rõ ràng đã sắp cảm ơn. Cô thế mà lại quên mất, nơi này là sa mạc, hạt cát mới là mối nguy lớn!

Thật là *** xúi quẩy!

Đụng phải trường hợp khó giải quyết như vậy, mặc dù Lam Duê có tính táo như thế nào đi chăng nữa, cũng không nhịn được mà nói tục!

Nhìn cảnh tượng bốn phía chung quanh, Lam Duê liếc sang chốt cửa khóa bên trên của máy bay trực thăng, không ngừng quét mắt ra bên ngoài!

Đây là hơi nước bốc lên trên không!

Ở vị trí hiện tại mà nói, bọn họ chưa từng tách ra khỏi nguồn nước, nhìn cảnh tượng phía dưới như vậy. Nếu như cô đoán không nhầm, phải là sông Diệp Nhĩ Khương!

Chẳng qua, không biết từ nơi này nhảy xuống sẽ là cảnh tượng như thế nào?

Không có thời gian nghĩ đến những chuyện này, Lam Duê nhanh chóng mở cửa cabin ra, đứng đón gió!

"Cô kia, cô điên rồi?" Lăng Ngạo có chút kinh ngạc nhìn cử chỉ của cô. Hiện tại đang ở trên không, chẳng lẽ là cô tính nhảy xuống sao?

Lam Duê không để ý đến anh, đứng ngay cửa cabin đón lấy luồng gió lớn, từ phía trên nhìn xuống, thật lâu, chợt mở miệng nói:

"Lăng Ngạo, lập tức đem máy bay dừng trên sông Diệp Nhĩ Khương!"

Từ nơi này nhảy xuống mà nói, sẽ rơi vào lòng sông Diệp Nhĩ Khương! Mắt liếc nhìn ra bên ngoài, từ độ cao này mà nhảy xuống, hẳn không có vấn đề gì lớn!

Đây là lần đầu tiên, lần đầu tiên Lam Duê mở miệng kêu tên của anh. Hàng chân mày của Lăng Ngao hơi chau lên, trong lúc cấp bách hơi ghé mắt nhìn cô một cái! Nhưng mà vẫn làm theo chỉ thị của cô, đem máy bay trực thăng dừng ở trên mặt sông Diệp Nhĩ Khương!

"Hai người các anh nhảy xuống trước!" Đứng ở cửa cabin, Lam Duê xoay người nhìn hai viên phi công đứng ở một bên! Nghiêng đầu thấy Lăng Ngao vẫn ngồi trên ghế lái, đầu lông mày nhíu chặt, tiến lên, bàn tay thon mềm chọt kéo tay của anh, nói: "Chớ để ý, đứng lên!"

Lăng Ngao nhíu mày, liếc nhìn cánh tay đang bị nắm chặt, cuối cùng lại không nói gì, mặc cho cô lôi kéo!

Thời khắc vùi Ròng cắn nuốt máy bay trực thăng trong nháy mắt, Lam Duê lôi kéo Lăng Ngao từ trên độ cao mấy chục mét, nhảy xuống.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Phúc Hắc Của Đế Vương Hắc Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Chết, phiên toái

Từ trên máy bay trực thăng nhảy xuống, Lam Duê chưa từng buông bàn tay Lăng Ngao ra!

Cơ hồ là hai người vừa rơi xuống nước, trong nháy mắt, chiếc máy bay trực thăng khổng lồ liền bị vùi Ròng hung hãn phá tan thành từng mảnh. Kèm theo tiếng nổ kinh hồn giữa không trung, ánh lửa sáng lóe lên ngay giữa vòng xoáy, cuối cùng liền bị nó cuốn sang hướng khác!

Rơi xuống từ độ cao hơn mười mét, với một chấn động mạnh như vậy, áp lực của nước từ khắp nơi dồn ép vào hai người!

Có thể nói, Lam Duê là người lão luyện trên mọi phương diện, nhưng mà duy chỉ có ở tình huống dưới nước này, bởi lợi quả nhiên không phải là sở trường của cô! Có thể nói, miễn cưỡng lắm mới bảo đảm mình không bị chết đuối. Nhưng mà dựa vào tình huống trước đó để khảo nghiệm thể lực của cô, thật sự không được rồi!

Sau mấy phen giãy giụa vô hiệu lực, nếu như bây giờ Lam Duê có thể đồ mồ hôi được, sợ rằng đã vã ra như suối rồi!

Quả nhiên, thể lực của nữ giới căn bản là không thể sánh bằng nam giới được!

Ngay thời điểm Lam Duê đang tự oán trách bản thân mình, vòng eo mảnh khảnh phút chốc bị một cánh tay giữ chặt, sau đó liền được kéo vào trong một lòng ngực rắn chắc!

"Àoooo!" Một tiếng, kèm theo tiếng nước lồm bồm, rốt cuộc hai người cũng nổi lên!

"Khụ khụ khụ, khụ khụ khụ." Mượn sức lực của người bên cạnh, Lam Duê nằm trên vai của anh ho kịch liệt !

"Tự bơi đi!" Lăng Ngao lạnh lùng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn có chút tái nhợt của cô. Làn tóc nâu lấm tấm vài hạt nước trong suốt, dán thật chặt trên gương mặt tuần tú. Vài giọt đọng lại bên thái dương, lấp lánh như pha lê, càng khiến cho người ta say mê không thôi! Mặc dù đáng vẻ có chút nhếch nhác, nhưng dường như khí phách bẩm sinh chẳng hề suy giảm!

"Không được, tôi. Tôi không còn hơi sức!" Đây là lần đầu tiên, Lam Duê để lộ ra nụ cười vô lực như thế. Cánh tay vẫn còn bấu víu vào người anh, mà tay của anh, cũng thủy chung ôm chặt lấy vòng eo cô, chưa từng buông tay!

"Hoặc là, vào lúc này anh có thể buông tôi ra. Nói như vậy, tôi chết đuối nơi này, anh cũng ít đi một đối thủ cạnh tranh!"

Khiêu khích, đây là khiêu khích trắng trợn!

Sắc mặt của Lăng Ngao trong tích tắc trầm xuống, trong người tiết ra sát khí, ánh mắt lạnh lẽo quét sang người phụ nữ nhỏ bé trong ngực!

"Tôi mới không cần dùng đến loại phương thức này để thắng cô!"

Nói xong, Lam Duê cảm thấy cánh tay ôm ngang hông mình được gia tăng sức lực, mơ hồ có cảm giác như muốn gãy cả xương sườn!

Khóe miệng nhếch lên một nụ cười nhạt, Lam Duê cũng không nói nữa!

Thật vất vả mới mò được lên bờ, Lăng Ngao chọt vung tay ra, ngồi nghiêng ở một bên. Lam Duê nửa ngồi nửa quỳ trên cát, tựa như chuyện mới xảy ra vừa rồi chẳng là gì cả!

Rõ là cảm giác thập tử nhất sinh!

Hai phi công kia đi đâu rồi? Lam Duê nhìn chung quanh một chút, nhưng chẳng thấy bóng dáng một ai. Chắc là bị trời đến khu vực khác, chí ít cũng không thể nào dễ dàng chết như vậy mới phải!

"Cám ơn!" Đôi mắt sáng quét qua người đàn ông bên cạnh, cô thản nhiên nói!

Lam Duê có từ trước đến nay luôn luôn phân biệt việc công và việc tư rõ ràng. Lần này đúng là Lăng Ngao cứu cô, không có gì sai trái, cho nên phải cảm ơn, đây là cô muốn!

Lăng Ngao đưa đôi mắt lạnh lẽo liếc nhìn bộ dạng nhếch nhác của cô. Cho dù là như vậy, thế nhưng anh lại không thể không thừa nhận, năng lực của người phụ nữ này quả thật không hề thua kém anh nửa phần. Ít nhất ở thời điểm điều khiển máy bay trực thăng, khả năng ứng biến của cô và anh cũng không phân cao thấp! Trên căn bản là chỉ cần anh vừa nghĩ tới chuyện gì, cô cũng sẽ nhanh chóng nghĩ đến nó!

Không trách được nhà họ Lam ở trong tay cô lại có thể càng ngày càng làm cho người ta sợ hãi!

Có đương gia như thế này ở đây, sợ rằng không có gì là không thể giải quyết!

Đối thủ như vậy, anh – rất ưa thích!

"Ngu xuẩn!" Vô cùng kinh ngạc, giữa làn môi mỏng của Lăng Ngao chợt khắc ra từ ngữ làm toàn thân Lam Duê cứng ngắc!

Ngu xuẩn? Đây là đang nói cô sao?

"Lăng Ngao, anh có ý gì!" Lam Duê lật người ngồi xuống đất, lau đi gương mặt đầy nước, trừng to đôi mắt nhìn anh! Thật ra là cô ngu xuẩn chỗ nào? Ngu xuẩn chỗ nào?

"Không có bản lĩnh này, còn nhảy xuống!" Từ dưới đất đứng lên, ở trên cao nhìn xuống cô bên dưới, gương mặt lạnh lùng mang theo sự giễu cợt cùng khinh thường!

Lúc này Lam Duê thật sự hết ý kiến rồi, đây là suy nghĩ gì vậy, nếu không nhảy, chẳng lẽ đứng trên đó chờ vòi Rồng đến xé cô ra?

"A, anh có bản lĩnh, anh có bản lĩnh tại sao không lái máy bay ra phía sau vòi Rồng đi? Hiện tại còn ở đây chằm chọc làm gì?" Cười nhạo cô? Hừ, chẳng lẽ cô không biết cười nhạo lại anh sao? Nói cho cùng, hai người bọn họ đều có trách nhiệm trong chuyện này!

Tình huống trong sa mạc sau đó thay đổi thất thường, ai có thể biết được sau một giây sẽ xảy ra chuyện gì? Vậy mà biện pháp phòng hộ nào cũng không chuẩn bị, trực tiếp xông vào bụng sa mạc, đây là một bài học!

"Cô, đừng được đừng chân lân cận dầu!" Ánh mắt bén nhọn chợt quét về phía cô, quanh người Lăng Ngao tỏa ra một luồng khí lạnh làm lòng người run sợ.

Lam Duê, người phụ nữ này quả nhiên là to gan lớn mật, hết lần này đến lần khác đi khiêu chiến sự nhẫn nại của anh. Biết thế vừa rồi để cho cô chết chìm dưới sông, lúc này nhìn đỡ phải chướng mắt!

"Được, hiện tại tôi cũng lười đi so đo với anh mấy chuyện này! Nếu như anh thật không muốn chết, nên nghĩ cách liên lạc với bên ngoài đi!"

Mặc dù ban ngày nhiệt độ nóng như đồ lửa, nhưng mà ai cũng biết, khi trời vừa chập tối, nhiệt độ nơi này liền hạ xuống, đủ để làm người ta chết cứng.

Vốn dĩ cô chưa từng nghĩ đến sẽ ở lại qua đêm trong sa mạc, cho nên quần áo mặc tương đối mỏng. Bây giờ nhìn thấy mặt trời sắp ngã về Tây, Lam Duê mới nhớ đến cái chuyện phiền toái này!

Sắc mặt hiện tại của Lăng Ngao thật sự là mây đen phủ kín rồi, liên lạc bên ngoài? Tìm cái gì để liên lạc? Anh có thói quen mang theo điện thoại không? Mà coi như là có, lúc này rơi vào trong nước, còn dùng được không? Người phụ nữ này tại sao lại phiền toái như vậy?

Chẳng những Lăng Ngao không có thói quen mang theo điện thoại, ngay cả Lam Duê cũng chưa từng có cái thói quen này!

Từ dưới đất đứng dậy, Lam Duê trèo lên gò cát thật cao bên cạnh, nhìn bốn phía mênh mông bát ngát trong sa mạc. Nụ cười nhạt thường thấy, lúc này cũng mang theo một phần nặng nề!

Sông Diệp Nhĩ Khương xâm nhập vào sâu trong bụng sa mạc Takla Makan, bây giờ bọn Văn Lăng cũng đã rút hết ra bên ngoài mới đứng. Hiện tại ví như có thể liên lạc được, bọn họ cũng không có biện pháp chạy đến đây giữa đêm tối. Giờ phút này cho dù có không cam lòng thế nào đi nữa, cũng chỉ có thể chờ qua đêm ở chỗ này!

Chẳng qua là, cô có khả năng sống qua hết đêm nay hay không!

Ma sát chiếc nhẫn ở ngón áp út, Lam Duê thử dùng cái này để phát tín hiệu, rốt cuộc, sau vài lần, phía trên liền truyền đến âm thanh chói tai:

"Lam chủ? Lam chủ bây giờ đang ở đâu?"

"Tôi cùng với Lăng Ngạo ở trên bờ sông Diệp Nhĩ Khương, vị trí cụ thể không rõ ràng lắm, anh mau chạy tới sớm đi!"

Lam Duê hướng về phía sản phẩm công nghệ cao được chế tác thành một chiếc nhẫn, nói. Văn Lăng phía bên kia cũng liên tiếp lên tiếng trả lời!

Sau khi cắt đứt liên lạc, Lam Duê có chút bất đắc dĩ, nhưng sắc mặt thùy chung vẫn không thay đổi, cực kỳ lạnh lùng, nói: "Lăng Ngạo, nhiệt độ bắt đầu hạ xuống, anh không phát hiện sao?"

"Cái đó là cái gì?" Hỏi một đằng, trả lời một nẻo. Lăng Ngạo nhìn chiếc nhẫn chiếu lấp lánh trên ngón tay cô, lạnh giọng hỏi!

"Cái này?" Lam Duê giơ tay lên, quơ quơ bàn tay phải, phía trên ngón áp út có một chiếc nhẫn óng ánh!"Cái này là máy truyền tin công nghệ cao mà nhà họ Lam đã nghiên cứu. Chỉ ít, hiện tại xem ra, quả thật công nghệ cao!"

Lăng Ngạo nhìn thật sâu vào gương mặt tựa như chẳng có gì đặc biệt của cô, liếc mắt một cái, đôi tay cắm vào trong túi quần, nhìn mặt trời dần dần ngả về Tây!

Sau khi tia nắng cuối cùng của một ngày bị hút vào bóng tối, nhiệt độ diễn hình của đêm sa mạc liền ập đến!

Vốn là từ lúc rơi xuống nước đến giờ, quần áo trên người vẫn còn ẩm ướt. Hiện tại Lam Duê như bị đông lạnh, toàn thân phát run, không ngừng di chuyển!

Đáng chết, thật là đáng chết!

Nếu như anh dừng hy sinh ở nơi này mà nói, e rằng cũng chẳng có ai biết được! Đúng là tự làm tự chịu!

Sau khi Lam Duê đi qua đi lại vài vòng, cũng không thể làm gì khác hơn, đành ngồi chồm hỏm trên mặt đất, được rồi, hiện tại cô thật sự rất lạnh!

Mặc dù Lăng Ngạo không có biểu cảm gì, nhưng từ sắc môi có chút tím đi của anh cũng có thể đoán ra, nhất định lúc này anh cũng cực kỳ lạnh!

Cau mày nhìn Lam Duê ngồi co ro ở một bên, môi mỏng hơi mím lại, không nhìn được cử động cơ thể, một chiếc áo khoác tây trang màu đen liền bay xuống người cô!

"Mặc vào, nếu như ngày mai mà chết, phiền toái!"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Phúc Hắc Của Đế Vương Hắc Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Thế lực sau lưng

Lam Duê tự ôm lấy mình, đưa tay ném áo khoác trên người trở về!

"A, lúc này anh còn hình thức gì chứ? Tự mình mặc vào!"

Quần áo anh mặc trên người so với cô cũng chẳng dày hơn là bao, đưa áo khoác cho cô, anh chỉ còn lại một chiếc áo sơ mi thật mỏng, muốn chết cũng không cần dùng đến biện pháp này!

Lăng Ngạo sắc mặt tái xanh, đưa tay bắt được chiếc áo khoác cô ném tới, gân xanh trên tay cũng một phen nhón nháo!

Người phụ nữ đáng chết, quả thật là anh xen vào việc của người khác rồi!

Không nói câu nào, siết chặt lấy áo khoác, đẩy mắt mang theo luồng hơi rét buốt. Anh lạnh lùng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn, quật cường của cô, chân mày hơi chau lại, không biết đang suy nghĩ chuyện gì!

Thật vất vả mới cảm cực được đến hơn nửa đêm, hai người lúc này đã bị đông cứng, sắc mặt lúc xanh lúc trắng!

Sa mạc về đêm, có vẻ rất tĩnh lặng, ngoại trừ những cơn cát mệnh mông, chẳng có gì khác cả!

Lam Duê bây giờ đã bị đóng băng, có chút mơ hồ, chỉ cảm thấy toàn thân trên dưới cũng cứng lại một cách khác thường. Lăng Ngạo ở một bên, hơi ghé mắt nhìn sang phía cô, đôi môi mỏng cụp xuống, rõ ràng cho thấy vẻ không ưa!

Nặng từng bước chân chắc chắn, Lăng Ngạo đứng trước mặt cô, từ trên cao nhìn xuống!

"Chuyện gì?" Lam Duê nheo cặp mắt tinh anh, lờ mờ biếng hỏi. Hiện tại, cô thật sự không còn hơi sức nói chuyện với anh rồi, thế mà bộ dạng của người đàn ông này ngược lại tựa như chẳng có chuyện gì? Quả thật, đúng như câu nói kia, nam nữ khác nhau, nói trắng ra là sức chịu đựng khác nhau đi!

Chẳng nói chẳng rằng nhìn cô, việc này làm toàn thân Lam Duê không được tự nhiên. Bất chợt anh đưa cánh tay rắn chắc của mình ra, lập tức ôm lấy cơ thể lạnh buốt của cô. Âm thanh trầm thấp chẳng mang chút tình cảm nào vang lên trên đỉnh đầu: "Nếu không muốn chết cồng, thì ngoan ngoãn ngồi im!"

Vốn dĩ Lam Duê có chút không được tự nhiên, muốn phản kháng, nhưng sau khi nghe thấy anh nói vậy, cũng ngầm hiểu ra! Quan trọng hơn là, ở trong ngực anh, quả thật ấm hơn rất nhiều!

"Nếu mà bị người ngoài nhìn thấy, không biết sẽ nghĩ như thế nào!"

Cơ thể vừa ấm được một chút, Lam Duê chợt nhớ tới, hai người bọn họ vốn là hận không thể giết chết đối phương ngay tức khắc, thế nào khi đến nơi này, ngược lại đi trợ giúp lẫn nhau. Nếu chuyện này mà truyền đi, không biết sẽ dẫn đến một trận rung chuyển như thế nào!

"Câm miệng!" Lãng Ngao lạnh lùng trừng mắt nhìn người phụ nữ trong ngực, sắc mặt rất kém!

"Nói cho cùng, tôi thật sự cảm thấy có chút kỳ quái, không phải là anh vẫn rất muốn tôi chết sao? Nói như vậy, không phải sẽ chẳng còn ai đối đầu với anh? Vì sao lần này lại giúp tôi?" Cơ thể hơi động đậy, liền bị người đàn ông kia ôm chặt lấy, hung hăng giữ eo lại, chỉ có thể ngồi bất động, mặc cho anh ôm!

Nhưng mà quả thật bây giờ so với trước đó, trở nên ấm áp hơn nhiều, ít nhất tứ chi trên người đều đã có cảm giác!

Đôi con ngươi đen nhánh của Lãng Ngao trầm xuống, mím môi không nói.

Cô nói không sai, nếu mà chết vào lúc này, nhà họ Lam mất đi cô, như rắn mất đầu, căn bản không đủ gây sợ hãi.

Thế nhưng vì sao anh lại không làm như vậy?

Có lẽ. Hơn hai mươi năm nay, đây là đối thủ duy nhất khiến anh cảm thấy khâm phục, hơn nữa còn là phụ nữ!

Từ khi cô tiếp nhận nhà họ Lam, anh tiếp nhận nhà họ Lãng, cuộc tranh đấu giữa bọn họ chưa bao giờ ngơi nghỉ!

Cả hai đều biết, trên thế giới này, trừ đối phương, ai cũng không đủ sức để trở thành đối thủ của bọn họ!

"Tôi là Lãng Ngao, chiến thắng cô, cần gì dùng đến phương thức như vậy!" Giọng nói trầm thấp, tràn đầy tự tin, giữa bóng đêm ma mị trên sa mạc, lạnh lùng nói!

Dứt lời, kèm theo tạp âm của cánh quạt xoay tròn trên máy bay trực thăng, cả hai biết rõ, người của bọn họ đến rồi!

Quả nhiên, máy bay trực thăng mang biểu tượng của hai nhà đã xuất hiện, hạ xuống ở một chỗ không xa trên bờ cát!

Lam Duê không chút để ý thoát khỏi lồng ngực của Lãng Ngao. Anh liền khựng lại một chút, rất nhanh thu tay lại, cắm vào trong túi!

"Lam chủ!"

"Thủ lĩnh!"

Hai âm thanh hoàn toàn bất đồng, nhưng đều thể hiện ra sự lo lắng. Máy bay trực thăng vừa hạ cánh, liền thấy bóng dáng của bọn họ, vội vã chạy đến nơi này!

"Tôi còn tưởng rằng phải đến rạng sáng các anh mới tới được, không nghĩ đến nhanh như vậy!" Lam Duê nhận lấy áo khoác trên tay Vân Lãng mặc vào, cười nói!

"Sự chênh lệch nhiệt độ giữa ngày và đêm ở sa mạc vô cùng lớn. Lam chủ hôm nay mặc cũng không nhiều. Vân Lãng không muốn đợi đến khi Vân Trạch thi hành nhiệm vụ trở về, liền bị làm thối!" Lúc này, sự lo lắng trên mặt Vân Lãng đã dần dần tàn đi. Lời nói ra từ miệng và về mặt dường như chẳng hề ăn nhập với nhau, tựa như đang đùa giỡn!

"Yên tâm, chỉ cần có tôi ra mặt, Vân Trạch không thể giết được anh!" Dường như mỗi lần nghĩ đến mấy vị hộ pháp bên cạnh mình lúc nào cũng chu đáo, nhưng thủ đoạn lại cực kỳ ngoan độc, Lam Duê không khỏi có chút bật cười trong lòng! Mới vừa tiến lên phía trước mấy bước, chợt cảm thấy có một ánh mắt bén nhọn thấu xương đang phóng về phía mình!

Nghiêng đầu nhìn sang, vừa hay gặp phải gương mặt ngụy lạnh của Lãng Ngao, chẳng hề có chút biểu cảm nhìn cô!

"Đúng rồi, lần này làm phiền Lãng thủ lĩnh trở về thông báo cho ba nhà còn lại. Tôi nghĩ, e rằng hai nhà chúng ta sẽ phải cùng nhau triển khai hội nghị một lần! Về phần địa điểm, vậy lại phải phiền đến Lãng thủ lĩnh đến khi đó báo cho tôi biết rồi!"

Nói xong, Lam Duê cũng không quay đầu lại, trực tiếp leo lên máy bay trực thăng!

Ở trong tầm mắt của Lăng Ngạo, máy bay trực thăng của nhà họ Lam dần dần biến mất!

"Thủ lĩnh?" Âu Liêm khó hiểu nhìn Lăng Ngạo đứng lặng thinh bên cạnh!

Hơi thở trên người Lăng Ngạo chợt biến chuyển, luồng sát khí giết chóc tàn độc chợt tỏa ra bốn phía. Vừa sải bước đi về phía trước, vừa lạnh lùng căn dặn: "Sau khi trở về, lập tức liên lạc với bọn họ, ngày 23 tháng 9, Cairo, Ai Cập!"

"Dạ!"

Raymond, William, đừng tưởng rằng cái gì anh cũng không biết!

Không thể không khâm phục nghị lực của Lam Duê. Rõ ràng là mới lạnh sắp chết, thế nhưng khi vừa ngồi lên máy bay, cô đã nói muốn đi thượng hải!

Thượng Hải ư! Hiện tại bọn họ đang ở sa mạc Takla Makan, nếu như làm theo lời cô nói, chẳng phải sẽ đi ngang qua toàn bộ lãnh thổ Trung Quốc!

Bất quá Vân Lăng cũng không hề nói gì, trực tiếp ra lệnh đi đến sân bay gần nhất!

Lam chủ nói như vậy, nhất định là có chuyện gì muốn làm!

Thời điểm bọn họ hạ cánh xuống Thượng Hải, đã là hơn tám giờ sáng rồi!

Khi vừa bước vào bên trong tòa biệt thự cao cấp ở khu đô thị mới, gần cửa biển Thượng Hải, rốt cuộc Vân Lăng cũng hiểu vì sao chủ nhân của mình lại vội vã đến đây như vậy!

Hai vị tướng cấp cao đã sớm chờ đợi bên trong phòng khách nhà họ Lam! Nhìn thấy Lam Duê đến, liền vội vàng tươi cười đứng lên!

"Lam đương gia, chúng tôi vừa nhận được chỉ thị của cấp trên, liền nhanh chóng chạy đến nơi này! Chẳng hay, suy cho cùng là có chuyện gì?" Một người đàn ông trung niên, thoát nhìn qua màu sắc trên quân phục, hẳn phải là thượng tướng, vội vàng hỏi!

Phải biết rằng, chỉ cần mỗi lần nhà họ Lam tìm tới cửa, chắc chắn là không có chuyện gì tốt! Ngoại trừ nhà họ Lam, còn có nhà họ Lăng. Mặc dù trên thế giới hai người này là độc nhất vô nhị, bảo hộ cho toàn bộ những thế lực hắc đạo bí mật ở Trung Quốc. Tất nhiên bọn họ sẽ không bị gây bất lợi, nhưng mà vẫn có chút lo lắng!

"Tôi biết rõ các ông bề bộn nhiều việc! Trước tiên hãy nhìn cái này một chút!" Nói xong, Lam Duê khẽ vẫy tay. Một số người đang thực hiện các công đoạn chế biến ma túy thành phẩm, còn có một số vũ khí đã được lắp ráp hoàn thiện, số khác vẫn chưa!

"Chuyện này. Lam đương gia, đây là ý gì?" Một người đàn ông trung niên khác, nét mặt kinh ngạc xen lẫn nghi ngờ nhìn lên vật trước mắt! Trung Quốc đã kích ma túy cực kỳ khốc liệt, về việc buôn bán vũ khí, quân hỏa, không phải là nằm trong tay nhà họ Lam và nhà họ Lăng sao? Thế nhưng lần này. . .

Không đợi bọn họ kịp lên tiếng, Lam Duê ở một bên liền đem một xấp hình lớn lắc qua lắc lại trước mắt!

"Quản lý biên phòng của các ông như vậy sao? Đây chỉ là một phần nhỏ, còn có rất nhiều chuyện mà các ông không biết, không nằm ở chỗ này. Ngược lại, nói cho tôi nghe một chút coi, nếu như những món hàng này chảy vào thị trường Trung Quốc, sẽ gây nên cảnh tượng gì? Phải biết rằng, những thứ này, giá trị trên thị trường, một ngàn năm trăm tỷ!"

Lam Duê xoa xoa hai bên thái dương có chút buốt, quả nhiên là do tối hôm qua bị lạnh. Hơn nữa lại một đêm không ngủ, hiện tại đầu óc có chút choáng váng!

Hai người kia không ngừng đảo qua đảo lại mấy tấm hình trong tay, sắc mặt từ từ trở nên xanh mét khó coi!

Chợt vỗ bàn một cái, người đàn ông trung niên phấn nộ, lập tức đứng lên từ trên ghế sofa: "Nhất định là nội bộ xảy ra vấn đề, chuyện này phải cảm ơn Lam đương gia! Chẳng qua, lần này vẫn phải nhờ đến Lam đương gia khắc phục hậu quả. Đối với tình hình trong nước, chúng tôi nhất định sẽ điều tra rõ!"

"Như vậy cũng tốt!" Lam Duê gật đầu một cái, coi như là đồng ý rồi!

Sau khi hai vị thượng tướng rời đi, Lam Duê chậm rãi tựa lưng vào trên ghế sofa, sắc mặt vẫn còn có chút khó coi!

"Lam chủ!" Vân Lăng nhận điện thoại đi tới, biểu cảm trên mặt có chút quái dị!

"Nói!"

"Vân Trạch đã đến đại bản doanh ở Mỹ, hỏi lúc nào thì Lam chủ trở về!" Nói xong lời cuối cùng, sắc mặt của Vân Lăng càng trở nên khó coi không thể tả!

"Ồ! Bây giờ trở về đi!" Vừa nghe thấy Vân Trạch trở lại, Lam Duê từ từ mở mắt, từ trên ghế sofa đứng lên, cơ thể có chút chao đảo, nói!

"Ngoài ra, nhà họ Lăng vừa báo tin, hội nghị lần này rơi vào ngày 23 tháng 9, Cairo, Ai Cập, tại trụ sở chính của Gia tộc Raymond!"

Ngày 23 tháng 9, đó chính là một tuần sau rồi !

Khóe miệng Lam Duê chợt nhếch lên, thoáng qua một nụ cười tàn nhẫn. Lần này cô cũng muốn nhìn xem một chút, hết Raymond rồi lại William, thế lực sau lưng, rốt cuộc là ai!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Phức Hắc Của Đế Vương Hắc Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Lại là nhật bản

Nước Mỹ

Lasvegas – Nhà họ Lam!

Một nam một nữ đang lười biếng cúi thấp đầu, ngồi dưới ánh đèn leo lắt trong đại sảnh của biệt thự!

Người nam dáng vẻ rất điềm đạm, thanh lịch, mà người nữ, chính là cô gái bất thành lĩnh gọi điện cho Lam Duê dạo trước, khi cô đang đi nghỉ phép ở đâu đó – Vân Thanh!

"Có cần thiết không? Có cần thiết không? Vừa trở lại liền lôi tôi về!" Vân Thanh cực kỳ bất nhả lờm nguýt người đàn ông ngồi bên cạnh. Ai lại không biết anh ta là người "trong ngoài bất nhất" (nội tâm và hình thức không giống nhau), nham hiểm muốn chết! Nhưng lại cực kỳ nghe theo mệnh lệnh của chủ nhân, đây là người đàn ông duy nhất còn sót lại – Vân Trạch chứ ai!

Hàng chân mày của Vân Trạch cũng chẳng buồn nhíu một cái, khoác lên mình bộ tây trang trắng tinh, không chút tỳ vết, rất phù hợp với dáng vẻ của anh, một vị quý tộc điển hình!

Động tác thanh lịch đứng dậy, đi đến chiếc đàn dương cầm sáng bóng bên cạnh. Ngón tay thon dài nhẹ nhàng mở nắp chiếc đàn ra, cử chỉ tự nhiên ngồi xuống trước phím đàn dương cầm!

Vân Thanh vừa thấy một màn này, đôi mắt to quăn rũ chợt sáng hẳn lên, a, đại thiếu gia Vân Trạch chuẩn bị trình diễn rồi sao?

Đang mông lung suy nghĩ, khúc dương cầm êm ái liền vang lên theo từng nhịp gõ trên ngón tay anh!

Lam Duê mới vừa xuống xe, liền nghe thấy tiếng đàn điêu luyện, rung động lòng người này. Khóe miệng hơi nhếch lên, ngay cả con nhúc nhúc đầu không ngừng kéo đến, hiện tại cũng giảm đi không ít!

Đi vào phòng khách mới phát hiện, thì ra là không chỉ có một mình Vân Trạch, ngay cả Vân Thanh từ trước đến nay hành tung bất định, thế nhưng cũng đang ở đây!

Đem áo khoác trên người cởi xuống, đưa cho Vân Lăng bên cạnh. Với động tác nhẹ nhàng, Lam Duê chậm rãi ngồi xuống đối diện Vân Thanh, hình như cũng không muốn quấy nhiễu nhiều màn biểu diễn này!

Âm cuối vừa dứt, khóe miệng Vân Trạch nhếch lên nụ cười nhàn nhạt, đứng lên đi về phía Lam Duê: "Lam chủ cảm thấy khúc nhạc ngày hôm nay, có thể mang đến một chút yên tĩnh cho tâm tình đang phiền muộn của người hay không?"

Khúc dương cầm vừa dứt, Vân Thanh cũng uể oải ngồi dậy, tiện tay cầm lấy điều thuốc để ở một bên, ngậm vào trong miệng, nhìn Lam Duê đối diện mình, nói: "Hôm nay Lam chủ về thật sớm, thuốc hạ còn tưởng rằng phải mất một khoảng thời gian nữa người mới trở về!"

"Lúc nào thì cậu học được cách cường điệu hóa này rồi hả?" Lam Duê nhíu mày, cười như không cười nhìn Vân Thanh.

"Được được được, tớ chỉ là học cách xưng hô mà thôi! Lam Duê, lần này cậu phải làm chủ cho tớ. Cái tên Vân Trạch này cứ nhiên đến khu nghỉ mát, trực tiếp lôi tớ về! Ha, nói ra cho oai, là muốn tớ kiểm tra sức khỏe của cậu một chút! Nhưng tớ thấy bộ dạng vui vẻ của cậu, cảm thấy bị bệnh ở đâu hả?"

Hít một hơi thuốc thật sâu, Vân Thanh hung hăng trợn mắt nhìn người đứng bên cạnh Lam Duê, vẻ mặt cười đến vô hại! Kỳ nghỉ phép tươi đẹp liền bị hủy trên tay người này rồi, thật sự là móc meo hết tám kiếp mà!

"Lại nói, chuyện này cũng nhắc nhở mình một chút, Vân Thanh, hình như cậu là bác sỹ tư nhân của nhà họ Lam!" Cũng không có khiển trách Vân Trạch, Lam Duê ngược lại cười đến vô hại nhìn Vân Thanh, toàn thân buông lỏng tựa vào trên ghế sofa!

Sắc mặt Vân Thanh cứng đờ, lập tức thu gương mặt lấy lòng vừa nãy lại, dụi điều thuốc trong tay, nheo mắt, nói: "Ai nha, chẳng lẽ là hiện tại bên cạnh

Lam chủ không còn ai, muốn dùng đến tôi chứ? Ha ha ha!"

"Cô đang trở mặt à?" Vân Lăng lạnh lùng phun ra một câu, lời nói mang theo mấy phần khinh thường!

Lam Duê hơi rởn rảy, vốn dĩ những lời này phải do cô nói, nhưng mà hiện tại xem ra, cô giống như người ngoài cuộc!

"Vân Trạch!" Nhàn nhạt một tiếng, thành công trong việc khiến người bên cạnh ngậm miệng lại!

Vân Trạch đứng ra, cũng không lập tức mở miệng, mà đi tới bên kia phòng khách, mở màn hình điện tử bên trên. Sau khi cẩn thận gõ mấy cái trên bàn điều khiển, lúc này mới lên tiếng:

"Lam chủ phải thuộc hạ đi điều tra, đã khảo sát cẩn thận, nhưng một chút đầu mối cũng không có! Sau khi bọn họ đi đến Đông Phi liền tán ra, cho nên cái gì cũng không tra được!"

Nói xong, Vân Trạch mở tư liệu hình ảnh ra, để cho mọi người ở đây có thể nhìn thấy rõ ràng!

"Hơn nữa, có lẽ lần này những người đó đã biết chúng ta đang theo dõi, cho nên, cách làm cực kỳ cẩn thận! Tôi đã cho người tiếp tục đi điều tra, thế nhưng mấy ngày đã trôi qua, tình hình vẫn như cũ, tin tức gì cũng không có!"

Lam Duê nâng cằm, trên mặt mang theo nụ cười ưu nhã mê người. Không thèm chớp mắt một cái, nhìn lên hình ảnh trên màn hình, trông mắt chột đen đặc lại, suy nghĩ sâu xa!

"Lại nói, tôi nhớ lần trước tiến hành đàm phán với khu vực Trung Đông, đáp ứng lô vũ khí trị giá bốn trăm tỷ. Ngày 23 tháng 9, Vân Lăng và Vân Vũ tự mình đi giao hàng!"

Nói xong, đáy mắt Lam Duê chột thoáng qua một tia nông sâu khó lường!

"Dạ!"

"Như vậy, Vân Trạch và Vân Thanh, chuyển đi Ai Cập lần này, hai người phải theo tôi rồi!"

"Dạ!"

Trải qua cả đêm nghỉ ngơi, Lam Duê trước đó ở sa mạc Takla Makan bị tiêu hao thể lực không ít, hiện tại xem như đã hồi phục lại rồi!

Mặt trời bên ngoài đã nhô lên cao, trong căn phòng ngủ sang trọng, giữa một chiếc giường lớn có sức chứa đến vài người một lúc, hiện giờ chỉ có một người đang lười nhác nằm trên ấy!

Trên giường, Lam Duê nhắm nghiền mắt lại, hàng lông mi hơi run run, rất chậm rãi mở hai mắt ra!

Mới vừa thức dậy, mắt vẫn còn nhắm lại, lim dim chưa tỉnh hẳn, mơ hồ mở to hai mắt ra, hơi chớp chớp, lúc này mới trở lại bình thường!

Đây là sự yên tĩnh trước cơn bão táp sao? vén lên tấm chăn mỏng phủ trên người, Lam Duê đặt đôi chân trần lên trên tấm thảm lông dê cao cấp của Italy. Đôi chân thon dài lần lượt xếp chồng lên nhau, lười nhác ngồi lên chiếc xích đu trước cửa sổ, nhìn nơi đô thị phồn hoa cách đó không xa, chột nghĩ đến!

"Cốc cốc cốc!"

"Vào đi!"

Không cần suy nghĩ, Lam Duê cũng biết là ai! Trên đời này, e rằng cũng chỉ có Vân Trạch mới có thể nắm chuẩn xác thời gian cô bước xuống giường!

"Lam chủ, Phu nhân Sakamoto Mikako từ Nhật Bản gọi điện thoại, muốn mời người tiến về phía Tokyo một chuyến!" Vân Trạch vẫn mặc một thân vest trắng như cũ, chỉ là hôm nay còn có thêm đôi bao tay trắng trên mấy ngón tay thon dài! Lúc này anh đang thuần thục chuẩn bị điểm tâm sáng!

Vân Trạch là người đầu tiên trong bọn họ đi theo bên cạnh Lam Duê, mặc dù tính cách của cô có hay thay đổi, nhưng mà dưới tình huống bình thường, Vân Trạch vẫn là người biết rõ nhất!

Anh biết rõ ràng thói quen của cô, cứ mỗi sáng sớm, nhất định sẽ uống một tách trà trước tiên, mà bắt buộc phải là Bích Hoa Xuân hoặc Long Tỉnh của Trung Quốc mới được!

Lam Duê nhận lấy tách trà anh vừa rót, hít một hơi thật sâu, thờ dãi nói: "Quả nhiên, chỉ có Vân Trạch pha trà mới tương đối hợp khẩu vị của tôi!"

"Lam chủ thích là tốt rồi!" Trên mặt mang theo nụ cười ưu nhã, cả người Vân Trạch toát lên nét cực kỳ ảm áp!

"Theo tôi được biết, nhà Sakamoto hình như là phụ thuộc vào Gia tộc William, thế nào lần này lại muốn gặp tôi rồi hả ?" Cầm trong tay tách trà vẫn chưa uống xong, đưa cho Vân Trạch, khóe miệng Lam Duê kéo ra nụ cười không rõ ý vị, đứng lên!

"Cũng tốt, tôi đáp ứng lời mời này!"

"Dạ, Vân Trạch hiểu!"

Sau khi Vân Trạch nghe được hai từ “đồng ý,” liền từ từ đi ra khỏi phòng!

Lam Duê ngẩng đầu lên, nhìn về phía Đông Phương, tay phải chậm rãi nâng lên, xòe ra, rồi nắm lại, hình như cả mặt trời đều đã ở trong tay !

William, làm Bá Tước thật tốt thì không chịu, cố tình hết lần này đến lần khác đi trêu chọc nhà họ Lam, thật là càng già càng hồ đồ rồi !

Vốn là còn đang tính toán đợi đến kỳ hội nghị mấy ngày sau ở Ai Cập, sẽ đem tất cả mọi chuyện giải quyết một thể, không ngờ, ngược lại có người đợi không kịp! Nay cũng tốt, vậy trước tiên đem nhà Sakamoto ra khai đao trước, để cho bọn họ hiểu, người nào nên chọc, người nào không nên dây vào!

Nói người nào nên chọc, người nào không nên dây vào, ngược lại Lam Duê chợt nhớ tới Lăng Ngạo !

Cái gương mặt băng lạnh ngàn năm không đổi, thậm chí ngay cả ánh mắt cũng cực kỳ tàn nhẫn, không biết có còn chứa đựng những thứ tâm tình khác hay không!

Không ngờ ở sa mạc Takla Makan, trái lại anh đã mang đến cho cô ấn tượng rất tốt! Chỉ ít so với trước kia, quả thật tốt hơn rất nhiều!

Chỉ là, người như vậy, quả thật rất đáng giá để trở thành đối thủ của Lam Duê cô, chỉ ít cho đến bây giờ

Nhật Bản, thật đúng là không phải nơi cô thích, kẻ đầu tiên dám phản bội Lam Duê cô, chính là ở đó!

Đứng ở nơi này, thoang thoang trong không khí mang theo vị mặn, Lam Duê chán ghét chau mày lại, quả nhiên là, cô vẫn còn ghét Nhật Bản.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Phúc Hắc Của Đế Vương Hắc Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Gặp lại Lăng ngạo

Tokyo - Nhật Bản

Người thấy vị mặn ẩm ướt trong không khí, chân mày Lam Duê cũng không hề nhíu lại chút nào!

Sau khi Vân Trạch nhận điện thoại, đi tới bên người Lam Duê, nhẹ giọng nói: “Sakamoto Mikako không chỉ có mời Lam chủ, hơn nữa cũng mời cả Lăng thù lĩnh!”

"A, cô ta đang tính nuốt xuống hết một lần sao?" Vân Thanh ở một bên nghe thấy lời này, lạnh giọng phun ra một tiếng! Vốn đã nhìn quen những kẻ tiểu nhân có dã tâm lớn, nhưng mà dã tâm lần này không khỏi quá lớn chứ? Lại có suy nghĩ động đến trên đầu của nhà họ Lam và nhà họ Lăng. Chẳng lẽ cô ta không biết, coi như sau lưng còn có William làm chỗ dựa, nhưng mà muốn đối đầu với hai nhà bọn họ, dù ở bất kỳ thời điểm nào, cũng chỉ là lực bất tòng tâm hay sao?

Chuyến đi Nhật Bản lần này, Lam Duê khoác lên mình một chiếc quần dài màu đen, bó sát người, bên dưới đi một đôi giày cao cổ. Phía trên mặc một chiếc áo khoác màu vàng nhạt, mái tóc đen dài xổ ra sau gáy, dáng vẻ cực kỳ ưu nhã, nhưng lại toát lên một nét hoang dã trong đó!

Lam Duê chỉ cười, hí mắt nhìn ra mặt biển mênh mông bát ngát!

Sakamoto Mikako có ý định gì, cô tất nhiên hiểu rõ, khẳng định Lăng Ngạo cũng vậy!

Nếu không, một Sakamoto Mikako còn con, làm sao có đủ tư cách khiến cho cô đích thân đến?

Đơn giản là phía sau cô ta còn có chỗ dựa vững chắc – Gia tộc William, hiện giờ lại đang bắt tay hợp tác với Gia tộc Raymond!

Mà nguyên nhân chính yếu, còn không phải là lần hợp tác trước giữa cô và Lăng Ngạo, hiện tại đang nắm trong tay lô hàng hóa kia à!

Bọn họ biết rõ, thời điểm tiến về phía Ai Cập để tham gia hội nghị, cục diện chính sẽ ra sao rồi! Nhà họ Lam và nhà họ Lăng rõ ràng đã cảm đoán chuyện này, nhưng nó vẫn xảy ra, hơn nữa còn là ngay sau khi hội nghị ở nhà họ Lam vừa kết thúc!

Đây là một sự khiêu chiến, hơn nữa còn là khiêu chiến công khai!

Mà người bị khiêu chiến, lại là nhà họ Lam và nhà họ Lăng! Không chút kiêng nể gì, trắng trợn đem lời cảnh cáo của Lam Duê và Lăng Ngạo ở hội nghị

lần trước, ngoảnh mặt làm ngo! William và Raymond đủ không ngoan để hiểu được, hội nghị lần này, chỉ có một cách hỏi tội!

Hơn nữa, hai người đồng nhất đi hỏi tội, chính là, mưu sâu khó đoán – Lam đương gia, Lam Duê, cùng với lòng dạ độc ác, lạnh lùng vô tình - Lăng Ngao!

Thay vì để đến lúc đó ở thế bị động, không bằng trước khi bắt đầu mạo hiểm một phen!

"Muốn nuốt xuống, vậy cũng phải xem mình có đồng ý để cho cô ta nuốt xuống hay không!" Lam Duê vén lọn tóc bị gió biển thổi lật phát trước mặt, khoe miệng chứa đựng nụ cười nhàn nhạt, nhưng cũng không kém phần khát máu. Tròng mắt đen ánh lên như sao hơi nheo lại, ở giữa bắn ra ánh sáng lạnh lạnh: "Chỉ cần là chuyện Lam Duê này muốn làm, không ai có thể ngăn cản được! Mặc dù Nhật Bản này không thể so sánh được với tài nguyên dồi dào của Trung Quốc, nhưng mà vẫn còn dùng được! Vân Trạch, anh biết phải làm sao!"

"Dạ!" Vân Trạch hạ tầm mắt xuống, lên tiếng!

Chuyện nhà Dã Điền, Vân Trạch biết, mặc dù sau một khoảng thời gian dài nhà họ Lam chưa từng phái người đến đây lần nữa, nhưng cũng không phải mặc kệ không lo! Chỉ cần là địa bàn của nhà họ Lam, cho dù không có ai ở chỗ này, cũng tuyệt đối không cho phép bất kỳ kẻ nào xâm phạm!

Nhà Sakamoto nhà, lần này là đã trúng cửa sắt rồi !

Màn đêm mới vừa rơi xuống, toàn bộ Tokyo, hoặc là nói cả đảo Nhật Bản cũng được bao phủ dưới ánh đèn neon rực rỡ sắc vàng. Nhìn qua có vẻ xa hoa lãng phí nhưng không khỏi toát lên sự sâm uất!

Khách Sạn Hilton, đây là khách sạn lớn nhất của Gia tộc Sakamoto ở Tokyo, cũng là khách sạn xa hoa nhất ở thời điểm hiện tại!

Ngày nào cũng vậy, chỉ cần vào thời điểm màn đêm vừa rơi xuống, cả tòa khách sạn sẽ rơi vào trong không gian phồn hoa đô hội nhất. Những loại xe sang trọng, phong phú, dừng nối tiếp nhau trước cửa. Liên tục gọi tên của những nhân vật chính trị hoặc khách đến đây!

Ở Nhật Bản, nhà Sakamoto mặc dù là Gia tộc lớn, nhưng vẫn có một Gia tộc Dã Điền khác chống lại!

Nhưng không biết vì nguyên nhân gì, khoảng thời gian trước, nhà Dã Điền chiếm giữ Yokohama lại ảm ảm sụp đổ. Như vậy, hiện tại cả Nhật Bản chỉ có thể do nữ chủ nhân của Gia tộc Sakamoto, Sakamoto Mikako định đoạt rồi !

Hơn hết, bởi vì hôm nay Sakamoto Mikako mời Lam đương gia và Lăng đương gia, cho nên, những người có thể tới nơi này, tuyệt đối đều là người có mặt mũi! Những chính khách bình thường, khẳng định không dám đến đây. Dù sao đi nữa, bản thân bọn họ cũng chẳng đáng gì đến chuyện này. Huống chi, thế lực trong tay hai người kia, người Nhật Bản bọn họ cũng không thể sánh bằng!

Lam Duê vẫn giữ quy tắc cũ khi tới nơi này, luôn luôn đến sớm hơn thời gian đã định năm phút!

"Lam đương gia ngày hôm nay có thể đến đây, thật là làm cho Mikako rất vui mừng!"

Lam Duê mới vừa bước xuống xe, liền nghe thấy âm thanh của phụ nữ có thể làm cho người ta tê dại, mới nhìn đến người trước mặt!

Hơi giương mắt liếc nhìn người nọ, khoe miệng mang theo nụ cười thần nhiên, đôi mắt sáng hơi rũ xuống, tỏ vẻ rất là thân thiện: "Chắc hẳn vị này chính là Mikako tiểu thư? Mikako tiểu thư quả nhiên là một mỹ nhân!"

Mặc dù là khen tặng, nhưng lời nói của Lam Duê cũng không phải là không có căn cứ. Mikako có thể leo lên đến vị trí như ngày hôm nay, nhất định đã dùng tới rất nhiều thủ đoạn khiến người ta bội phục. Mà điều quan trọng hơn là, cô ta còn sở hữu một vóc dáng rất đẹp!

Chỉ ít là trong mắt của đàn ông, đây là một báu vật với đường cong tuyệt mỹ!

"Lam đương gia nói như vậy, thật ra khiến tôi có chút không dám nhận! Dù xinh đẹp như thế nào đi nữa, cũng không thể so sánh với Lam đương gia được!" Mikako nhướn miệng cười khiến đôi mắt sáng hơi nheo lại, nụ cười mê hoặc!

Lam Duê chỉ cười, cũng không mở miệng nữa!

Cũng vào ngay lúc này, sau lưng đột nhiên vang lên tiếng phanh xe, Lam Duê cùng với mọi người chung quanh đều biết, là thủ lĩnh nhà họ Lăng - Lăng Ngao đến rồi!

Mikako nhìn Lam Duê cười cười áy náy, sau đó bày ra bộ dạng xinh đẹp nhất, nũng nịu nghênh đón: "Ai nha, hôm nay Lăng thủ lĩnh đến đúng là hơi trễ! Lam đương gia đến trước một lúc rồi, ngài mới đến là thế nào!"

Lăng Ngao liếc cô ta một cái, mặt không vẻ gì, di chuyển tầm mắt, nhìn về Lam Duê phía bên kia!

Tầm mắt của Lam Duê cũng vừa vận hướng tới anh, hơi hất cằm lên, coi như là lên tiếng chào hỏi!

Không để ý tới nụ cười trên mặt Sakamoto Mikako có chút cứng nhắc, Lăng Ngao trực tiếp lướt qua cô ta, đi về phía khách sạn! Cũng chỉ là con chó giữ nhà, phụ thuộc vào Gia Tộc William mà thôi, không đáng để cho anh đi lao tâm phí công!

Sakamoto Mikako hung hăng cắn cắn môi dưới, đáy mắt thoáng qua một tia oán độc!

Hôm nay, Lăng Ngạo lại làm cho cô ta mất thể diện trước mặt nhiều người như vậy, nhất là trước mặt của Lam Duê, người phụ nữ kia. Hàm ý này, tuyệt đối không hề đơn giản!

Trong nháy mắt, sắc mặt liền biến chuyển lại như bình thường, Sakamoto Mikako tươi cười, cũng đi theo vào!

Bởi vì nguyên do hợp tác, Lam Duê và Lăng Ngạo đi song song nhau ở phía trước. Trong khi những người bên cạnh bọn họ, cũng đi cách xa khoảng một sải tay, cho nên cuộc đối thoại giữa hai người, không có ai nghe thấy!

"Lăng thủ lĩnh cũng đến nơi này, điểm này làm tôi có chút giật mình!" Lam Duê cười nhạt nói!

Lăng Ngạo lạnh lùng quét mắt qua người phụ nữ bên cạnh, khóe miệng thoáng hiện lên nụ cười mỉa mai: "Đối với cái địa phương này, tôi cảm thấy rất hứng thú!"

Lam Duê ngẩn ra, nhưng rất nhanh sau đó liền kịp lấy lại phản ứng, thì ra là Lăng Ngạo và cô đều có suy nghĩ giống nhau rồi! Không chút tức giận, ngược lại, Lam Duê cảm thấy rất hưng phấn!

Nếu đạt được một cách quá đơn giản thì không có cảm giác gì gọi là vẻ vang cả, nếu Lăng Ngạo cũng muốn. Như vậy, để xem ai trong số hai người bọn họ có khả năng chiếm lĩnh địa bàn này!

Khóe miệng Lam Duê nhếch lên nụ cười nhạt nhưng không kém phần nguy hiểm, cũng không mở miệng nữa!

Cô, thật rất chờ mong lần đấu này!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Phúc Hắc Của Đế Vương Hắc Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Đế vương duy nhất

Bởi vì nơi này là Nhật Bản, mặc dù có một số chuyện, dưới con mắt của người Trung Quốc thì nó cực kỳ hoang đường, nhưng đối với người Nhật Bản nơi đây, lại là chuyện họ hết sức tôn sùng!

Nói thí dụ như kỹ nữ xinh đẹp!

Chủ yếu nhất là, Nhật Bản thịnh hành một loại tiệc rượu theo nghi thức “Nyotaimori” để đãi khách!

“Nyotaimori” có nghĩa là “món shushi trên xác thịt,” được biết đến với cái tên ngắn gọn là “đĩa shushi sống.” Nó được bắt nguồn từ nền văn hóa ẩm thực ở Nhật Bản, tức lấy cơ thể con người làm thành “khay,” sau đó xếp các món ăn lên trên. Khách hàng trực tiếp ăn shushi từ trên cơ thể con người. Những người được dùng vào vai trò làm “khay” này chủ yếu là trình nữ, nam giới ít được sử dụng.

(thông báo là nguyên đoạn trên tố phang với sự trợ giúp của bác Gò, chứ tố chỉ hiểu 40% lời tg nói !!! =)))

Loại nghi thức đãi khách này ở Nhật Bản là chuyện cực kỳ bình thường!

Mà hiện giờ Sakamoto Mikako lại dùng chính nghi thức ấy để tiếp đãi Lam Duê và Lăng Ngạo!

Thời điểm Lam Duê tiến vào gian phòng khá rộng rãi này, bước chân chợt khựng lại! May là cô vẫn còn đủ tỉnh táo, nhìn thấy một màn quỷ dị như vậy, đột nhiên có chút u mê! Nhưng cảm xúc nhất thời ấy chỉ thoáng qua trong nháy mắt, cô vẫn giữ nét mặt vô cảm tiếp tục đi vào!

Gian phòng này ngược lại rất rộng lớn, trước mỗi chỗ ngồi đều có một người phụ nữ sạch sẽ nằm ngửa mặt lên trên, song có điều, còn có cả đàn ông!

Như trước chỗ ngồi của Lam Duê và Sakamoto Mikako chẳng hạn!

Sau khi tất cả mọi người ngồi vào chỗ của mình, Sakamoto Mikako nhẹ nhàng vỗ tay một cái. Ngay lập tức, hàng loạt người phục vụ bắt đầu mang thức ăn lên!

"Lam đương gia và Lăng thủ lĩnh có thể tới đây, thật sự là khiến Mikako được yêu thương mà có phần hơi lo sợ! Ly rượu này coi như là tôi mời hai vị đây!" Nói xong, Sakamoto Mikako liền nâng ly rượu lên phía trước, tươi cười hướng về hai người bọn họ!

Sắc mặt Lăng Ngạo từ đầu chí cuối đều chưa từng biến chuyển, còn Lam Duê chỉ cười, tay cũng chưa từng nâng lên!

Gương mặt của Sakamoto Mikako có chút không nén được cơn giận, trong tích tắc mà sắc mặt thay đổi đến mấy lần, ly rượu được nâng lên trên không,

cũng nhẹ nhàng đặt xuống, thoáng thu lại nụ cười trên mặt: “Chẳng lẽ Lam đương gia và Lăng thủ lĩnh không cho Mikako một chút thể diện sao?”

"Cô có tư cách à?" Lăng Ngạo ngẩng đầu lên, lạnh lùng nhìn cô, nét mặt thoáng qua mấy tia mỉa mai khinh thường! Chỉ là một phần tử còn con, khi nào khi cô ta và bọn họ ở trên cùng một bình diện rồi!

"A, Mikako tiểu thư nói vậy không đúng rồi! Thể diện không phải nhờ người khác cho, mà chính cô tự mình kiếm được!" Lam Duê khẽ vắn về lọn tóc dài trên vai, tươi cười, nụ cười tao nhã mà hào phóng! Quét mắt qua đám người ở đây, bao gồm cả những cô gái lửa thể, cùng với người đàn ông nằm trước mặt, đáy mắt Lam Duê thoáng qua một tia tức giận!

Tất cả mọi người đều biết, cô và Lăng Ngạo là người Trung Quốc, ghét nhất chính là cái loại hình nghệ thuật này! Mặc dù hiện tại có thay đổi như thế nào đi nữa, nhưng mà cái tư tưởng này đã ăn sâu bén rễ! Cô không tin Sakamoto Mikako lại không biết!

Không, cô rõ ràng, cô ta cũng rất rõ ràng!

Sở dĩ cô ta phải làm như vậy, chẳng qua là vì muốn cho bọn họ một bài học, một mũi tên trúng hai con chim!

William đi nước cờ này quả thật rất khéo!

"Lam đương gia lần này tới là để làm nhục tôi sao?" Ánh mắt u ám nhìn Lam Duê. Hiện tại, nụ cười trên mặt Sakamoto Mikako đã sớm biến mất, thay vào đó là sự giận dữ!

Lòng ghen tỵ của phụ nữ rất dữ dội!

Nếu như địa vị của người trước mặt và Mikako thật sự cách nhau rất xa mà nói, trong trường hợp này, phần lớn mọi người sẽ bày tỏ sự khiêm nhường! Nhưng mà ở trước mặt một người phụ nữ tự cao tự đại như Mikako, đây chính là một sự nhục nhã, sự nhục nhã khó diễn đạt bằng lời!

Ở trong lòng của Sakamoto Mikako, cô ta tự nhận mình không thể sánh bằng Lam Duê, chẳng qua là thân xác ở hoàn cảnh khác nhau mà thôi! Nhưng chỉ cần sau khi chuyện lần này chấm dứt, địa vị của cô ta cũng sẽ được củng cố, đến lúc đó tự nhiên có thể ngồi ngang hàng với Lam Duê!

"Nhục nhã? A, Mikako tiểu thư quá lo lắng rồi!" Lam Duê nhàn nhạt cười một tiếng, khép hai tay lại đặt lên đầu gối, dáng vẻ thoát nhìn qua tựa như một thiên kim tiểu thư! Làn sóng giữa ánh mắt khẽ lưu chuyển, quét qua không gian tĩnh lặng, có chút nghi ngờ: “Lần này Mikako tiểu thư mời tôi và Lăng thủ lĩnh tới đây, chẳng lẽ là vì.....bữa tiệc này?”

Sau hai lần bị nhắc nhở, gương mặt Sakamoto Mikako có chút cứng nhắc, nhưng rất nhanh liền kịp lấy lại phản ứng, khóe môi giăng lên nụ cười bất mãn: “Suy ngẫm lại một chút, suýt quên mất! Nhưng mà hiện tại là thời gian dùng bữa, có chuyện gì chờ dùng xong rồi bàn sau, như thế nào?”

"Không cần, cô cứ nói thẳng!" Lăng Ngạo quét mắt sang Lam Duê phía đối diện, nhìn người đàn ông trước mặt cô, đáy mắt thoáng qua một luồng sát khí lạnh lẽo!

"Đúng vậy, cô cứ nói thẳng là được! Đối với bữa tiệc này, nếu như tôi ăn, thì không dám bảo đảm có thể yên ổn trở về!"

Lam Duê cười đến vô hại, nói ra những lời ấy căn bản cũng chẳng hề giữ lại một chút thể diện hay tình cảm nào cho người đối diện!

Đối với người phụ nữ đầy rẫy dã tâm như vậy, Lam Duê lười phải vòng vo. Tất cả mọi việc nên gọn gàng, dứt khoát một chút, cũng tránh được phiền toái!

Lam Duê và Lăng Ngạo hết lần này đến lần khác phụ lòng tốt của cô ta, thậm chí cả một chút thể diện cũng không cho, khiến Sakamoto Mikako mất hết sự kiên nhẫn!

Nhưng vì kế hoạch lâu dài, Sakamoto Mikako cố nén xuống cơn bức tức trước ngực, nụ cười có chút gượng ép, đứng lên, hơi khom người nói: “Đột nhiên tôi cảm thấy có chút khó chịu, xin phép đi ra ngoài một lát, sau khi trở lại, chúng ta nói chuyện tiếp!”

Lam Duê ra về “cứ tự nhiên”!

"Vân Thanh, đi xem một chút!" Cô ta mới vừa nhắc chân trước rồi đi, Lam Duê liền nghiêng đầu nhìn sang Vân Thanh nói!

"Ừ, hiểu!" Vân Thanh lặng lẽ đi theo!

Lăng Ngạo quét mắt sang bóng lưng của Vân Thanh, gương mặt lạnh lùng chẳng chút biểu cảm, ung dung đứng lên đi về phía Lam Duê: "Ra ngoài, tôi có lời muốn nói!"

Lam Duê nhú mày, nhưng cũng không hỏi, trực tiếp đứng lên. Trước mắt bao người, hai vị chủ nhân của nhà họ Lam và nhà họ Lăng, cùng với những người bên cạnh, đồng loạt rời khỏi gian phòng này! Những người còn ở lại đều là người của Sakamoto Mikako, chứng kiến cảnh tượng trên, vội vàng liên lạc với cô ta!

"Hợp tác?" Đứng ở trên tầng cao nhất của khách sạn, nhìn xuống bao quát toàn bộ bên dưới, Lam Duê cười khẽ, nói!

Lần này tới, vốn là để hợp tác, nếu không thì hai người bọn họ sẽ chẳng đến chỗ như thế này, mất thời gian với một người phụ nữ cứ tự cho mình là

đứng!

"Tôi có ích lợi gì?" Đối với lợi ích của bản thân, từ trước đến giờ, Lăng Ngạo tuyệt đối không buông tay. Lần này anh đã nhìn trúng địa bàn Nhật Bản, cho nên dứt khoát không thể nhân nhượng!

"Lợi ích? Lăng thủ lĩnh là đang nói đùa sao?" Lam Duê đón gió đêm, trong nụ cười xen lẫn sự không vui, nhìn lên gương mặt đang dần dần nổi lên sát khí của Lăng Ngạo. Xoay người, ngón tay thon dài trắng nõn khẽ xòe ra, hướng về phía bầu trời đêm, từ từ cuộn lại thành nắm đấm:

"Thứ Lam Duê tôi nhìn trúng chính là cả Nhật Bản, mà không phải chỉ một Yokohama nho nhỏ kia! Theo như lợi ích mà Lăng thủ lĩnh nói, chỉ sợ là không chiếm được rồi! Nếu như Lăng thủ lĩnh đồng ý hợp tác, vậy chúng ta sẽ trở thành đồng minh để đối phó với đám người kia! Nếu như Lăng thủ lĩnh không muốn, vậy cũng không sao, tôi và anh vẫn là đồng minh như cũ, nhưng chỉ giới hạn trên phương diện ma túy!"

"Đã tâm đúng là không nhỏ, cô cho rằng mình có thể nuốt trôi?" Lăng Ngạo lạnh lùng, bên trong con ngươi đen nhánh rõ ràng mang theo sát ý, tuy nhiên cũng không thấy anh có ý muốn ra tay!

"Nếu như Nhật Bản nho nhỏ này mà tôi ăn không vô, thì làm sao nhà họ Lam đứng vững trên đỉnh thế giới được? Lăng Ngạo, bất kể là Lam Duê tôi có nuốt xuống được hay không, lần này, tôi tuyệt đối không thể nào nhân nhượng!" Đây là sự tôn nghiêm, cũng là một loại tuyên thệ!

Nhà họ Lam không thể nào nhượng nhịn nhà họ Lăng, mà nhà họ Lăng tuyệt đối cũng không dễ yên!

Đây là chuyện mà tất cả mọi người đều biết!

"Lam Duê!" Đây là lần đầu tiên Lăng Ngạo gọi đầy đủ tên của cô. Không biết vì sao, khi cái tên này phát ra từ giọng nói trầm thấp của anh, nghe qua lại khiến cho người ta cảm giác không giống nhau! "Có thể đứng lên đỉnh của thế giới này, vương – chỉ có một. Tôi và cô, cô và tôi, cuối cùng chỉ có duy nhất một người thắng!"

Thời điểm nghe thấy anh gọi tên cô, cơ thể Lam Duê thoáng khựng lại, nhưng mà sau khi nghe anh nói hết lời, liền bật cười. Đây là nụ cười thật lòng, nụ cười tràn đầy tự tin khi đứng trước đối thủ chân chính của mình:

"Vương — từ đầu đến cuối chỉ có một! Lăng Ngạo, chỉ mong anh đừng thua quá thảm!"

Hai người, mặt đối mặt mà đứng, hai người đều là vương, đều là đế vương trong đêm tối!

Suy cho cùng là ai có thể thuần phục ai? Hoặc là ai có thể bắt ai làm tù binh?

Một đêm này, chính là khởi điểm của tất cả!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Phúc Hắc Của Đế Vương Hắc Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Bắt tay lần nữa

Trên sân thượng tầng hai mươi, gió đêm phàn phật thổi tung làn áo, nhưng mà câu nói vừa nảy từ đầu đến cuối vẫn quanh quẩn trong đầu của Vân Trạch và Âu Liêm đang đứng ở một bên!

Vương, chỉ có thể có một!

Vào ngay lúc này, người được Lam Duê phái đi theo dõi Sakamoto Mikako – Vân Thanh, lại truyền đến một tin tức khiến mặt người biến sắc!

"Lam chủ, Sakamoto Mikako bố trí khoảng một trăm tên súng bắn tỉa từ tầng mười đến tầng mười lăm. Hơn nữa từ tầng năm đến tầng mười còn được sắp đặt một trăm quả bom điện tử mini!"

Chỉ có thời điểm Vân Thanh đang thi hành nhiệm vụ, mới có thể xưng hô với Lam Duê như vậy, đây cũng là do Lam Duê buông thả cô!

"Lăng Ngạo, e rằng lần này tôi và anh nhất định phải hợp tác! Nếu không muốn chết, chỉ có thể hợp tác!" Lam Duê cũng chưa lập tức ra lệnh, mà quay đầu lại nhìn gương mặt lạnh tanh của Lăng Ngạo!

Ngay khi Lăng Ngạo vừa nhận được tin tức này, cũng hiểu ra, điều duy nhất có thể làm hiện giờ chính là hợp tác!

"Ngự Phong dẫn người từ tầng hai mươi, bắt đầu công kích từ bên trái! Âu Liêm mang những người còn lại từ bên này đi xuống tiếp ứng!"

Lam Duê thấy thế, tay khẽ phát lên, Vân Trạch lập tức hiểu ý, nhanh chóng đi nhanh đến một bên, thấp giọng nói mấy câu!

Trong nháy mắt, tiếng bước chân dồn dập nối tiếp nhau nhanh chóng hướng lên trên sân thượng, toàn bộ người của nhà họ Lam và nhà họ Lăng vào giờ phút này đã tề tựu đông đủ!

"Văn Thanh dẫn người tấn công từ bên phải, tốc độ phải nhanh!" Tầm mắt hơi hạ xuống, Lam Duê thân nhiên nói!

"Dạ!"

Lăng Ngạo ở bên cạnh nhìn cô, hình như Lam Duê cảm nhận được ánh mắt của anh, hơi nghiêng đầu nhìn sang: "Lăng thủ lĩnh cũng không cần nhìn tôi như thế... vốn dĩ lần này đến đây là vì địa bàn Nhật Bản này, nếu không, làm sao tôi có thể phí thời gian như vậy? Nếu như Lăng thủ lĩnh thật sự cảm thấy hứng thú, anh có thể thử giành lấy trên tay của tôi xem!"

Lăng Ngạo cũng không trả lời, chỉ lạnh lùng liếc cô một cái, xoay người trực tiếp rời khỏi sân thượng!

Một tầng, lại nối tiếp một tầng đi xuống!

Xác chết vụn vãi khắp các tầng lầu, chung quanh là vết tích của súng đạn, có thể hình dung ra được, cảnh tượng trước đó xảy ra khốc liệt đến nhường nào!

Hai người chậm rãi đi xuống từng tầng một, dường như tuyệt nhiên không hề lo lắng những quả bom bên dưới!

Tín hiệu không ngừng truyền đến bên tai...

"Bom tầng mười đã bị hủy!"

"Bom tầng chín đã bị hủy!"

"Bom tầng tám"

Sắc mặt của hai người không chút biến chuyển, đạp lên trên đồng người chết mà đi, hết tầng này đến tầng khác, cũng không dùng đến thang máy, khiến dọc đường đi người chết vô số, kín cả cầu thang bộ!

Mãi cho đến khi bọn họ xuống đến tầng thứ mười một, vạt áo của hai người đều chưa từng bắn qua!

"Lam chủ, những người kia đã bao vây tòa nhà này, Sakamoto Mikako hiện tại cũng đang ở bên ngoài!" Trong tay Văn Thanh đang cầm một khẩu súng tiểu liên, trên gương mặt quyền rũ ngưng đọng sự nghiêm túc!

"Thủ lĩnh, đây là những thứ đã thu được!" Ngự Phong dẫn một đám người mang theo một chiếc rương lớn đi lên!

Chiếc rương vừa được mở ra, thiếu chút nữa Lam Duê chớp hòng cả mắt!

Nếu như cô nhớ không lầm, thời điểm ở Tam Giác Vàng đã thu được loại thuốc nổ kiểu mới K5, cũng có hình dáng như thế này! Mà thậm chí ở đây còn đầy cả một rương, việc này biểu thị cho cái gì không cần nói cũng biết!

Lăng Ngạo thoáng liếc nhìn trong rương, khoát tay, đôi con ngươi đen nhánh càng thêm u tối, bên trong lóe ra mấy tia tàn nhẫn tựa như dã thú đang khát máu!

"Đi xuống đi!" Lam Duê hít một hơi thật sâu, đề xuống trái tim đang cuộn cuộn lửa giận của mình!

Bọn họ dẫn theo đám người đi từ tầng mười cho đến tầng hai, nhưng cũng không hề làm ra bất kì hành động nào khác!

Chẳng qua là Lăng Ngạo chỉ phát tay một cái, tất cả bọn thuộc hạ liền đồng loạt kê họng súng lên khắp các lỗ thông gió, nhắm thẳng xuống đám người bên dưới!

"Mikako tiểu thư, đây chính là nghi thức tiếp khách của cô?" Khẽ mỉm cười ngồi trên ghế sofa, Lam Duê nhìn lên màn hình khổng lồ trước mặt, nói!

Sakamoto Mikako hiện giờ đang ở trên một chiếc xe phía bên ngoài, chậm rãi hít một hơi thuốc, cười lạnh: "Lam đương gia có từng nghĩ đến, chết kiểu này mùi vị thế nào không? Chắc chắn, cô và Lăng thủ lĩnh không phải vẫn thường xuyên đấu đá nhau sao? Xem như là tôi chu đáo, đưa người đi xuống để cho các người từ từ đầu!"

"Ai... Mikako tiểu thư quả thật rất chu đáo, nhưng mà tôi lại ghét nhất loại người tự thay mình làm chủ! Về phần sống chết của tôi? Chuyện này ngược lại tôi chưa bao giờ nghĩ tới, bất quá, cái chết của Mikako tiểu thư, thật ra là tôi mới vừa nghĩ qua! Nhưng bây giờ tìm không ra thứ gì để kèm theo, cũng khiến tôi có chút khó xử!"

Cởi áo khoác trên người xuống, bên trong lộ ra một chiếc áo vest không tay, Lam Duê chợt nheo mắt lại, đáy mắt thoáng qua một tia khát máu!

"Trái phải công kích, chết hay sống không cần lo, tôi nay một con ruồi cũng không được ra khỏi đây!"

Vào ngay lúc này, Lăng Ngạo chợt lạnh lùng hạ lệnh!

Hai người phối hợp coi như là không chệ vào đầu được!

Lam Duê thu hút sự chú ý của Sakamoto Mikako, ngược lại, Lăng Ngạo chớp ngay thời điểm này ra đòn công kích!

Trong nháy mắt, một trận hỗn chiến liền được triển khai, Lam Duê khoanh tay đứng trước cửa sổ, nhìn một màn chói mắt bên dưới!

Hai người được phái đi làm nhiệm vụ lần này là Âu Liêm và Văn Thanh. Rõ ràng đây là lần đầu tiên hợp tác, không nghĩ rằng bọn họ lại phối hợp ăn ý đến vậy! Chẳng lẽ bởi vì cả hai đều là bác sỹ, đã quá quen thuộc với mùi máu tanh rồi, cho nên đối với nhiệm vụ lần này, ngược lại càng thêm kích động?

Kích động? Lam Duê cảm thấy ớn lạnh bởi suy nghĩ vừa rồi của mình!

"Thả cô ta!" Lăng Ngạo đứng bên cạnh Lam Duê, lạnh giọng ra lệnh! Những lời này lập tức khiến Lam Duê kinh ngạc quay đầu, khó hiểu nhìn về phía anh!

"Lam chủ?" Trong tai liền truyền đến thanh âm thăm dò của Văn Thanh! "Theo anh ta nói mà làm!" Lam Duê chỉ ngừng lại một khắc, sau đó liền nói ra!

"Không phải là Lăng thủ lĩnh coi trọng người phụ nữ kia chứ? Nhưng mà nói thật, vóc dáng của cô ta quả là có một không hai, chắc hẳn kỹ thuật trên giường cũng không tồi!" Khẽ xoa cằm, trong đầu Lam Duê thoáng hiện lên vóc người đầy đặn của Sakamoto Mikako khi mặc Kì-mô-nô! Không những âm thầm tán dương, quả nhiên là một báu vật, cũng khó trách người đàn ông lạnh lùng này lại nhắm đến!

"Câm miệng!" Lăng Ngạo bất chợt quát lên, xoay người nắm chặt lấy cằm của cô, đáy mắt lóe ra mấy tia hung ác: "Người phụ nữ này, đừng tưởng rằng tôi không dám giết cô!"

Đáp trả anh là đòn phản công bén nhọn của Lam Duê, khụy gối, quét một đường, xoay vòng trên không!

Mặc dù đã bị Lăng Ngạo nắm gọn trong tay, nhưng từ hành động vừa rồi có thể thấy được, bản lĩnh của Lam Duê cũng không hề thua kém!

"Những lời này, tôi cũng muốn dâng tặng cho anh, Lăng Ngạo, không phải là tôi không dám giết anh, mà là hiện giờ không phải lúc! Anh muốn giết tôi làm sao tôi đành lòng giữ lại anh?" Thu lại tư thế, đứng cách Lăng Ngạo không xa, biểu cảm vẫn điềm nhiên như cũ. Gương mặt tuyệt mỹ gương lên nụ cười nhạt, một chút cũng không nhìn ra là người mới vừa nói những lời vừa rồi!

Vân Trạch thấy thế, chậm rãi tiến lên, đem áo khoác trên tay phủ lên người cô!

Lăng Ngạo nhìn thấy một màn như vậy, đôi con ngươi bén nhọn hung hăng co lại, lạnh lùng nhìn khoe miệng đang tươi cười của cô, nét mặt cũng chẳng hề tỏ ra xa cách: "Tôi nói, Lam Duê, giữa tôi và cô, cuối cùng người thắng chỉ có một! Nếu như cô cho rằng mình có thể thắng được tôi, cứ thử xem! Ba ngày sau, Cairo, Ai Cập, tôi chờ cô đến!"

Ánh mắt rét lạnh đảo qua gương mặt Lam Duê, quét một vòng sang Vân Trạch bên cạnh, cuối cùng đi lướt qua bọn họ!

Mà trận hỗn chiến bên dưới cũng đã sớm chấm dứt!

Lam Duê hơi chau mày, làn môi đỏ mọng khẽ mím lại, cuối cùng cũng không nói gì thêm!

"Ba ngày sau, nói cho Vân Lăng, Vân Vũ, đi giao hàng đúng thời gian!"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Phúc Hắc Của Đế Vương Hắc Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Hội nghị tam phương

Vừa từ Nhật Bản trở về, liền trực tiếp đến Italy!

Suy cho cùng thì hội nghị ba ngày sau ở Cairo, Ai Cập chỉ liên quan đến William và Gia tộc Raymond, mà lấy tư cách là kẻ ngoài cuộc như Andrew, bọn họ tuyệt đối không hy vọng hẳn sẽ nhúng tay vào!

Hình như chuyến viếng thăm của Lam Duê và Lăng Ngạo nằm trong dự đoán của Nathan Andrew!

Mái tóc màu bạch kim, chính là hắn, hiện tại đang thong thả ngồi chờ giữa đại sảnh! Vừa thấy bọn họ đến, tuyệt nhiên không hề cảm thấy kinh ngạc, đảo mắt qua phía sau bọn họ, quay đầu lại!

"Lam đương gia và Lăng thủ lĩnh đến thăm, là vinh hạnh của tôi!" Andrew khẽ mỉm cười. Đôi con ngươi màu xanh lục mang theo mấy tia khiến người ta không thoải mái, chong chong nhìn Lam Duê. Sau khi người làm mang rượu đỏ lên, lúc này mới tươi cười, nói: "Lam đương gia vẫn vậy, xinh đẹp động

lòng người, khiến tim Nathan này đập lên thình thịch!”

Lam Duê lắc qua lắc lại ly rượu đỏ trong tay, nhẹ nhàng phớt ngang nơi chóp mũi, lại để xuống! Vắt chéo hai chân, tươi cười đúng mực nhìn hấn: “Có thể khiến cho Nathan giáo phụ động lòng, đây là vinh hạnh của Lam Duê mới phải!”

Lăng Ngao ngồi một bên, trầm tĩnh nhìn màn tung hứng giữa hai người, trông mắt đen nháy hơi lóe lên, khó chịu cất tiếng: “Andrew, mục đích chuyến đi này của chúng tôi, hấn là anh biết rõ!”

Rốt cuộc Nathan Andrew cũng di dời tầm mắt, tươi cười nhìn gương mặt lạnh lùng của Lăng Ngao. Thả lỏng toàn thân, đặt hai tay ra sau ót, thờ dài nói: “Tôi biết, nhưng có lẽ anh biết rõ hơn, làm chuyện gì cũng phải cân nhắc đến lợi ích của bản thân! Tôi không thể nào vô duyên vô cớ đi làm cái chuyện mà chẳng mang đến lợi lộc gì cho mình, trái lại còn tự đi gây thù chuốc oán, phải không? Lăng thủ lĩnh, anh thử nói xem?”

"Anh muốn như thế nào?" Giữa đôi con ngươi đen tối thoáng qua một tia chết chóc. Lăng Ngao kiêu hãnh nhìn bao quát người đàn ông đang chất chứa âm mưu trước mặt, cười lạnh hỏi!

Lam Duê cũng không mở miệng, ngược lại rũ mi mắt ngồi ở một bên, ngón tay thon dài đặt lên mép ly rượu, nhẹ nhàng ma sát.

Khoác lên mình chiếc sườn xám màu xanh trắng được cắt tia khéo léo, vóc dáng hoàn mỹ của cô được phác thảo một cách trọn vẹn nhất! Vẫn với một phương thức cũ khi sống đôi với sườn xám, mái tóc dài đen láy được vắn ra sau ót bởi một cây trâm màu xanh nhạt! Vài sợi tóc mai hai bên mang tai buông thõng xuống một cách tự nhiên. Hình ảnh người phụ nữ phương Đông điển hình như vậy, quả thật rất khó có thể khiến người ta đi dời tầm mắt!

Con ngươi màu xanh lục của Andrew bắn ra luồng ánh sáng của một tên thợ săn đang khao khát con mồi, hớp một chút rượu đỏ, che giấu sự thèm khát của mình!

“Tôi muốn nắm quyền giao dịch quân hòa ở khu vực Indonesia, Lăng thủ lĩnh có đồng ý nhượng lại hay không?”

Nghe thấy yêu cầu vừa rồi, ngón tay Lam Duê đột nhiên ngừng lại, nhưng chỉ vài giây sau, dáng vẻ tựa như chưa có chuyện gì xảy ra, tiếp tục “vuốt ve” miệng ly!

Giao dịch quân hòa ở Indonesia!

Bên ấy đích thực có một hệ thống tiêu thụ lớn, mặc dù đối với nhà họ Lăng, nó không quá quan trọng, nhưng mà dưới con mắt của người ngoài, đó chính là một miếng thịt béo bở!

Vốn dĩ Andrew muốn làm khó để Lăng Ngao, tiếc thay, lại đoán sai thế lực của nhà họ Lăng!

"Chỉ có Indonesia?" Lăng Ngao giương nét mặt vô cảm nhìn hấn, trong tích tắc, lại vô tình nhìn thấy nụ cười mỉa mai từ khóe miệng của Lam Duê, đầu lông mày thâm thúy nhếch lên: “Được, anh muốn thì liền giao cho anh!”

Sự dứt khoát của Lăng Ngao khiến Andrew ngẩn người, sau đó liền cười lên ha hả, giờ cao ly rượu trong tay: “Tôi cực kỳ thích sự thẳng thắn của Lăng thủ lĩnh, nghe nói người Trung Quốc vốn rất hào phóng nhiệt tình, trước kia không tin, bây giờ thì tin rồi!”

"Như thế, có phải tượng trưng cho sự đồng ý của giáo phụ đối với điều kiện của chúng tôi hay không?" Rốt cuộc Lam Duê cũng giương mắt lên, nhoen miệng cười nhìn Andrew! Khẽ nhắc tay. “Vây chúc cho chúng ta hợp tác thuận lợi!”

Lăng Ngao cầm ly rượu đỏ uống một hơi cạn sạch, xem như là một loại đáp trả!

"Tất cả mọi thủ tục, tự nhiên sẽ có người trao đổi với anh!" Lạnh lùng nhìn hấn một cái, Lăng Ngao đứng dậy rời khỏi tòa pháo đài cổ này!

"Giáo phụ thẳng thắn cũng không thua kém người Trung Quốc! Ba ngày sau gặp lại!"

Thấy Lăng Ngao rời đi, Lam Duê cũng không có ý định ngồi lại lâu hơn. Tất cả đều vì lợi ích, nếu như mục đích đã đạt được, vậy cũng không cần thiết nán lại quá lâu!

Lam Duê mới vừa nhắc chân, bất chợt bị một cánh tay vòng lấy bên hông, chôn chặt tấm lưng cô vào trong ngực!

"Lam đương gia cần gì đi gấp như vậy? Thật ra thì tôi còn rất nhiều lời muốn nói với Lam đương gia!" Hơi thở ấm áp khẽ phả lên bên tai, lộ ra ý vị mập mờ không rõ! Andrew say mê ôm người phụ nữ trước ngực, hít sâu mùi hương thoảng thoảng trên người cô.

Người phụ nữ này, hấn xác định muốn!

Mi mắt Lam Duê khép hờ, đáy mắt lóe ra luồng ánh sáng nguy hiểm.

Cùi chỏ công kích phía sau, chân phải đánh vòng quét ngang!

Andrew cũng không ngu ngốc, đương nhiên biết rõ thân thủ siêu phàm của cô. Mặc dù đã sớm đề phòng, nhưng vẫn không tránh khỏi bị gót chân quét lên người!

“Nếu như lúc này giáo phụ nổi hứng mà nói, tôi nghĩ ở đây có rất nhiều phụ nữ cam tâm tình nguyện vì anh! Còn tôi, anh tốt nhất là nên thu hồi chút tâm tư kia đi!” Mím cười chỉnh sửa lại tóc. Lam Duê nói cực kỳ nhẹ nhàng, nhưng cũng không khỏi toát lên nét lạnh lùng!

Nói xong, không đợi Andrew có bất kỳ phản ứng nào, từng bước ưu nhã, từ từ đi ra khỏi cửa chính của pháo đài!

"A, tôi đã sớm biết cô không phải là mèo ngoan rồi! Bất quá.....mùi vị này thích hợp với tôi!"

Động tác vô cùng gọi tình liếm liếm làn môi khô, đôi con ngươi màu xanh lục ngày càng cô đọng, lộ ra mấy tia quỷ dị!

"Pitt Lin, đi cho hai vị kia một chút nghi lễ tiễn khách!"

Lam Duê, Lăng Ngạo, chỉ mong các người có thể bình an ra khỏi Italy!

Lam Duê vừa đi ra khỏi cổng chính của pháo đài cổ, chỉ thấy cửa sổ xe của Lăng Ngạo đã được hạ xuống, đôi mắt sắc lạnh như Ưng nhìn cô chằm chằm, không hề chớp mắt!

"Thế nào? Lăng thủ lĩnh có lời muốn nói với tôi?" Từ từ dạo bước đến trước mặt anh, Lam Duê thân nhiên cười, hỏi!

Lăng Ngạo lạnh lùng nhìn cô một lúc lâu, Lam Duê cho rằng trên mặt mình có cái gì, đột nhiên thấy anh cho người mở cửa xe, ý bảo cô lên!

Một loạt hành động này khiến Lam Duê khó hiểu, nhú mày nhìn anh, cũng không có ý định lên xe! Lăng Ngạo không nói gì, vẫn chỉ nhìn cô!

"Ha ha!" Cuối cùng, Lam Duê chỉ cười khẽ hai tiếng, yên vị lên xe của anh!

"Lam chủ?" Âm thanh mê hoặc của Vân Thanh từ tai nghe truyền đến!

"Đuổi theo đi, còn đợi xem diễn trò hay muốn lên sân! Người khiếm khuyết như cậu mà nói, diễn trò này không được rồi!"

Lam Duê nhìn Lăng Ngạo ngồi đối diện trước mặt, một chút biểu cảm cũng không có, tay phải chống cằm, cười tủm tỉm nhìn anh!

Tỉ mỉ xem xét, dáng dấp của anh cũng không tồi, nhưng mà gương mặt suốt ngày lạnh tanh, thật sự có chút mất duyên!

"Nhìn cái gì?" Tầm mắt bén nhọn của Lăng Ngạo quét sang cô, đáy mắt mang theo một tia hoài nghi không dễ dàng phát giác!

"Không có gì, chỉ là đang nghĩ, Lăng thủ lĩnh cũng biết cười? Cả ngày mang gương mặt nghiêm túc, hẳn rất mệt mỏi?" Lam Duê dựa lưng vào ghế, cười cười giải thích!

Rốt cuộc Lăng Ngạo nâng tầm mắt, chăm chú nhìn cô! Thấy cô cũng không hề tránh né ánh mắt của anh, ngược lại rất thân nhiên đáp trả. Đáy tim thoáng qua một tia cảm xúc khác thường, mím môi: "Lăng Ngạo!"

"Lăng Ngạo!" Hiểu được ý tứ trong lời nói của anh, Lam Duê cũng không từ chối, dứt khoát đồng ý! Rồi sau đó nghĩ đến cuộc đối thoại trong pháo đài cổ, không khỏi có chút khó hiểu: "Lăng Ngạo, anh thật sự đem Indonesia, một khu vực như vậy, nhượng cho bên ngoài? Đây cũng không phải tác phong của anh!"

"Địa bàn của tôi, há lại có thể dễ dàng đoạt được như vậy? Đây cũng phải nhìn xem, hẳn có bản lĩnh đó hay không!" Đáy mắt Lăng Ngạo lóe lên sự tự tin tuyệt đối. Không một ai có thể lấy được bất kỳ thứ gì thuộc sở hữu của nhà họ Lăng. Cho dù là một trong năm Gia tộc lớn như Andrew, cũng không thể!

Đáy mắt xẹt qua một tia tán thưởng, chột khóe miệng nâng lên nụ cười mang hàm ý sâu xa!

"Lam chủ, có người theo kịp rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Phúc Hắc Của Đế Vương Hắc Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Bao vây chặn đánh

Âm thanh chói tai của bánh xe ma sát lên mặt đường, trên đường phố yên tĩnh này vào ban đêm dường như càng thêm vang dội!

Mấy chiếc xe phía sau đều có ý định phối hợp, ngăn cản những người đang truy kích!

Tiếng súng vang lên ở đầu đường, nhưng cũng không đủ để thu hút sự chú ý của Lam Duê và Lăng Ngao!

Lam Duê không thể không bội phục lá gan của Andrew, lại dám đi động thủ trên chính địa bàn của mình. Nhất định là cho rằng bọn họ không dám động đến hắn!

A, được, rất tốt!

Đôi mắt lạnh tanh của Lăng Ngao chăm chú quan sát Lam Duê. Anh hiểu ý cô, tựa như cô cũng hiểu hàm ý của anh! Sự khôn ngoan và thủ đoạn của cô, những năm gần đây anh đã được mở mang tầm mắt mấy lần. Vốn dĩ chỉ cư xử như đối thủ với nhau, nhưng không nghĩ đến, càng lúc càng muốn hiểu rõ hơn, ánh mắt ngày càng không dứt ra được!

Người phụ nữ này rất đặc biệt, đây là đạo lý anh đã sớm hiểu được!

Chỉ ít là người phụ nữ này so với những “bình hoa di động” tầm thường mạnh mẽ hơn rất nhiều!

“Nhìn tôi như vậy, trên mặt tôi có gì à?” Vốn là không muốn để ý đến ánh mắt đang suy xét trên người cô. Nhưng mà ai bảo anh lại không chút kiêng kỵ, nhìn chằm chằm như thế, làm cô thật sự nhịn không được mà mở miệng! Cô không hiểu, trên mặt cô có gì sao? Bên ngoài đánh nhau sục sôi ngất trời, anh ngược lại một chút phản ứng cũng không có!

"Xem một chút mà thôi!" Nói xong, liền đánh tầm mắt sang nơi khác!

Thái độ như vậy, thật sự khiến Lam Duê có chút nghi không ra! Đây là ý gì? Xem một chút? Cách nói này thật đúng là kỳ lạ!

"Thủ lĩnh, trước mặt bị chặn!" Đang nói chuyện, tài xế chợt mở miệng!

Hai người nhìn nhau, đồng thời nhìn về phía trước, quả nhiên, trước mặt có vài chiếc xe hơi màu đen đang nhanh chóng hướng thẳng về phía bọn họ! Không chỉ vậy, còn có súng liên thanh không ngừng bắn quét! Mà đám người phía sau đã bị kẹt lại, căn bản không thể vọt lên kịp lúc!

Lam Duê thấy thế, tròng mắt đen hơi trầm xuống, xoay người thử lục lợi trên xe một phen. Sau đó, vừa ném khẩu súng tiểu liên cho Lăng Ngao, vừa nhìn anh!

“Tôi là phụ nữ, loại chuyện đẫm máu này đành giao cho anh rồi! Về phần chạy thoát thân, điểm này tôi tương đối lành nghề!”

Nói xong, ngón tay nhỏ nhắn của Lam Duê móc một cái, chợt đem tài xế đang ngồi ở ghế trước ném ra sau: “Với kỹ thuật điều khiển tay lái của anh, sợ rằng tối nay chúng ta phải ở lại đây gặp Chúa Jesus rồi! Nhìn kỹ, về sau học hỏi một chút!”

Dứt lời, Lam Duê đã ngồi vững vàng ở vị trí cầm lái!

Nhắc cần điều khiển, đánh tay lái, tránh đạn, đạp chân ga, tất cả các động tác được thực hiện trong tích tắc. Vốn dĩ đang bị đột kích ở phía trước khiến xe chạy nhanh có chút khốn đốn, bỗng nhiên hiện tại tốc độ của xe được tăng lên gấp hai lần!

Tay đánh vô lăng càng thêm dứt khoát, tốc độ từ đầu đến cuối không ngừng tăng lên!

Lăng Ngao thấy vậy, tay cầm khẩu súng tiểu liên siết chặt lại. Khuôn mặt lạnh nhạt hiếm khi nở nụ cười, lúc này cũng thoáng hiện lên nụ cười nhàn nhạt!

Tán thưởng, động lòng, tất cả đều bao hàm trong đó!

Một người phụ nữ như vậy, sợ rằng rất ít người có thể kháng cự được!

Người vừa bị ném từ ghế lái ra phía sau, không nói nên lời sờ sờ chớp mắt. Vị Lam đương gia này cũng không khỏi quá kiêu ngạo đi chứ, đây là xe của nhà họ Lăng. Vừa định xem thủ lĩnh sẽ tỏ thái độ như thế nào, lại không nghĩ rằng khi vừa ngẩng đầu lên liền chứng kiến cảnh tượng ngàn năm hiếm thấy!

Thủ lĩnh lạnh lùng tàn nhẫn lại cười?

"Không cần dây dưa, lập tức rút về!" Quay kiếng xe xuống, nâng mặt đón gió đêm. Lăng Ngao đưa ra chỉ thị cho đám người phía sau, trong tai vang lên hàng loạt tiếng trả lời.

Kỹ thuật bắn súng của Lăng Ngao rất tốt, tốt đến nỗi khiến cho người ta ghen tỵ!

Ngay cả khi đối mặt với những chiếc xe đang bay nhanh như tên bắn ở hai bên, anh vẫn như cũ, có thể một phát bắn thủng bánh xe đối phương!

Sít sao mấy phát, Lăng Ngao liền mất đi hứng thú để tiếp tục!

Kỹ thuật điều khiển tay lái của Lam Duê càng thêm kinh người, có thể dùng hai chữ đáng sợ để hình dung. Thời điểm khiến cho người ta nghĩ là sắp đụng nhau đến nơi, lại linh hoạt đánh vô lăng sang hướng khác!

Đối diện những chiếc xe đang không ngừng tiếp sát, đến một tia suy nghĩ tránh né Lam Duê cũng không có, trực tiếp vọt tới trước. Mà so với tâm lý vững vàng cùng sự điềm tĩnh của cô, chủ nhân của những chiếc xe phía đối diện có vẻ cực kỳ khủng hoảng, vội vàng đánh tay lái, không cần thận liên

đụng vào chiếc xe bên cạnh!

Chiếc này nối tiếp chiếc kia, xe lật nghiêng, bình xăng bị rò rỉ!

Sau khi Lam Duê phóng xe đi thật xa, phía sau liền vang lên “ầm” “ầm” tiếng nổ kinh hồn. Ba chiếc xe hơi xa xỉ bị nuốt vào trong màn đêm Italy!

Rất nhanh, lúc này địa điểm bị nổ tung liền vang lên tiếng còi xe cảnh sát và xe cứu thương, toàn bộ khu vực bị bao vây....

Vừa lao ra khỏi vòng vây của mấy chiếc xe, lúc này đã yên vị ngồi trên máy bay trở về.....

"Lão đại, bọn họ chạy!"

Nathan Andrew khoát khoát tay, căn bản không quá để ý! Bọn họ có thể toàn thân mà lui, vốn dĩ nằm trong dự liệu của hắn. Nếu như chuyện nhỏ này cũng không thoát ra được mà nói, làm sao có thể yên ổn ngồi lên vị trí hiện tại? Sờ dĩ hắn làm như vậy, chẳng qua là muốn lưu lại cho bọn họ một “ấn tượng đặc biệt” mà thôi!

Lam Duê, người phụ nữ này Andrew hẳn đã coi trọng, như vậy thì tuyệt đối sẽ không buông tay!

Một người phụ nữ phi thường như vậy hiện hữu, những người phụ nữ bình thường khác làm sao có thể đập vào mắt?

"Kỹ thuật điều khiển tay lái của cô rất mạnh!" Trên máy bay, Lăng Ngạo nhìn người phụ nữ bên cạnh, nhàn nhạt khen ngợi!

"A, thật à, ít nhất là mỗi lần tôi chạy trốn tuyệt đối không thành vấn đề!" Lam Duê cũng nửa đùa, dòi tầm mắt, nói!

"Khụ khụ khụ! Khụ khụ khụ!" Vân Thanh đang hút thuốc, bởi vì câu nói này, suýt chút nữa là bị khói làm cho sặc chết! Nhìn Lam Duê tựa như quái vật, người phụ nữ này không phải chạy trốn lợi hại, mà rõ ràng là truy kích lợi hại nhất!

"Vân Thanh, hút thuốc mời ra phía sau!"

Nhìn thấy khoe mắt Lam Duê hơi nheo lại, Vân Trạch tốt bụng nhắc nhở! Lam chủ nói gì, thì chính là cái đó. Cho dù thật sự là truy kích lợi hại, nhưng cũng nên kiểm chứng một chút, truy kích không phải là biến tướng của chạy trốn sao?

Ra về vô tội nhún vai một cái, dập tắt thuốc trong tay, cô không hút nữa, còn chưa được sao?

"Cô thật sự là bác sỹ?" Âu Liêm đẩy gọng kiếng to vàng trên sống mũi một cái, tò mò hỏi!

"Thế nào? Chẳng lẽ tôi còn giả hay sao?" Tức giận trừng mắt liếc anh một cái, mỗi khi có người chất vấn cô như vậy, Vân Thanh cảm thấy vô cùng bức bối. Thói quen sinh hoạt cùng với diện mạo, hình như chẳng có liên quan gì đến nghề nghiệp của mình cả!

Gặp bà chặn rồi! Âu Liêm tuyệt nhiên không để bụng, sờ sờ chóp mũi, xem ra khu vực này là một bãi mìn!

"Lăng Ngạo, có phải là có lời gì muốn nói với tôi hay không?"

Bất đắc dĩ, Lam Duê nhú mảy nhìn về phía anh, dường như hôm nay anh luôn thích nhìn cô chăm chăm, thật sự là vì sao?

Lăng Ngạo không nói, từ từ.....chậm rãi, rồi cuộc vẫn đi dòi tầm mắt như trước, lại không nói gì, hơi híp mắt lại, hình như rất buồn ngủ!

Thật là quái dị! Lam Duê đứng dậy đi tới bên người Vân Trạch, nhỏ giọng nói gì đó, tiếp theo liền cùng Vân Trạch rời khỏi khoang máy bay này!

Cơ hồ là khi Lam Duê vừa rời khỏi vị trí bên cạnh, trong nháy mắt, Lăng Ngạo liền nhạy cảm phát hiện ra. Khi anh thấy cô và Vân Trạch nói chuyện với nhau thì đáy mắt hơi thoáng qua một tia không vui. Thời điểm bọn họ vừa rời khỏi, sự khó chịu nơi đáy mắt đã khuếch tán ra khắp gương mặt anh tuấn!

Cả khuôn mặt chỉ có thể dùng bốn từ, tối tăm lạnh lẽo để hình dung!

Vân Thanh vô tình nhìn thấy cảnh này, mi mắt khẽ rũ xuống, thoáng nhoen miệng cười. A, có hy vọng, than ôi! Xem ra trong khoảng thời gian này không cần đi đâu cả, ở bên cạnh chủ nhân của mình tương đối tốt!

Bất thành linh, thân hình cao lớn của Lăng Ngạo chợt đứng lên, không để ý đến ánh mắt ngó vục vủa Âu Liêm và Ngự Phong, thẳng một mạch đi ra ngoài!

Mục tiêu.....là nơi Lam Duê vừa biến mất.....

Chương 21: Một trò chơi

"Chuyện này anh nhất định phải làm thật tốt! Vân Trạch, tôi tin anh!"

Lăng Ngạo mới vừa tới gần nơi này, liền nghe thấy mấy chữ cuối cùng phát ra từ miệng Lam Duê!

Vân Trạch, tôi tin anh!

Tức thì, gương mặt vốn dĩ đông lạnh như băng đá, ngay lập lúc đen kịt!

"Lăng thủ lĩnh rất thích đứng góc tường nghe ngóng người khác?" Hầu như là khi anh vừa tiến đến gần, trong tích tắc, Vân Trạch liền lịch sự xuất hiện ngay trước mặt anh, trong tay nắm lấy một khẩu súng lục màu đen, mang trên mặt nụ cười ôn hòa ảm áp!

Đây là lần thứ hai có người dùng súng chỉ vào đầu anh!

Lần đầu tiên là Lam Duê, lần thứ hai cũng là vì cô!

Lạnh lùng quét mắt nhìn anh một cái, Lăng Ngạo cũng không để ý tới khẩu súng đang chia vào mình, trực tiếp đi về phía bên người Lam Duê, miễn nguyện dựa vào!

Lam Duê nhú mày nhìn về phía vị khách không mời mà đến này, khẽ phát tay, Vân Trạch lập tức thu hồi súng, kính cẩn rời khỏi nơi đây!

"Tìm tôi có việc?" Một loại tư thế đứng dựa vào đã lâu, khó tránh khỏi sẽ có chút mệt mỏi, Lam Duê liền đổi sang một tư thế khác. Dáng vẻ tùy ý, chẳng có điểm nào là không ổn!

Đây đại khái là lần đầu tiên đối mặt một cách nghiêm túc, trên người không ngừng tỏa ra khí lạnh, tuyệt đối không phải là sợ phụ nữ!

Bất quá, điều này cũng khó trách, dù sao Lam Duê không phải là người tốt lành gì để chọc vào. Nhưng bản thân cả hai đều là đế vương, há lại đi e ngại lẫn nhau!

Tròng mắt đen của Lăng Ngạo không ngừng đảo qua đảo lại, hình như đang rối rắm cái gì! Nhưng rất nhanh liền lấy lại bình tĩnh, nhìn về phía Lam Duê, dường như ánh mắt có chút khác thường.

Thường xuyên tiếp xúc với đủ các loại người mang nhiều chiếc mặt nạ khác nhau, dĩ nhiên Lam Duê nhìn người rất chuẩn xác! Tuy nhiên vào thời điểm đối mặt với Lăng Ngạo, lại phát hiện, người này và cô đều là một loại người, giấu giếm tâm tư rất sâu, khiến người ta không thể nào đoán ra được.

"Lam Duê!" Âm thanh trầm thấp nhưng cũng đầy từ tính phát ra từ khóe môi anh, hơi vang vọng trong không gian nhỏ hẹp của khoang máy bay! Dáng vẻ tựa như vừa hạ quyết tâm làm chuyện gì đó. Ánh mắt Lăng Ngạo vốn dĩ còn đang mơ hồ, vào lúc này cũng trở nên kiên định: "Tôi có chút thích em rồi!" (QA: *tỏ tình, bỏ người ta*)

Làm đế vương đã nhiều năm, quyết đoán sát phạt, một khi đã quyết định chuyện gì, cũng không cho phép có chút do dự! Dường như anh đã thấu hiểu được trái tim mình, rõ ràng dứt khoát, không dài dòng dây dưa, thẳng thắn nói cho đối phương biết.

Làm như vậy, đương nhiên cũng là vì để lấy được sự đáp trả của đối phương!

Lam Duê đã gặp qua rất nhiều loại người tai to mắt lớn, xông pha trong mưa bom lửa đạn không biết bao nhiêu lần. Huống chi còn đứng trên đỉnh thế giới, chỉ cần một cái phát tay là có thể quyết định sống chết của người khác, thậm chí...

Được rồi, dù là như vậy, cũng không tránh khỏi việc cô nghe được câu nói này mà sững sờ!

"Khụ khụ khụ!" Vuốt cổ họng bị chính mình làm sặc, rõ ràng cho thấy, Lam Duê tựa như vừa mới từ trong cú sốc lấy lại tinh thần!

Thử nghĩ một chút, một người là đối thủ sống mái với mình suốt nhiều năm, bất thành lĩnh ở địa điểm không thích hợp thế này, lại nói ra lời không phải lúc, ai có thể phản ứng kịp!

"Lăng thủ lĩnh thật là biết nói đùa!" Lam Duê vừa lấy lại bình tĩnh, tầm mắt hơi hạ xuống, khóe môi giương lên nụ cười xa lạ!

"Lăng Ngạo!" Hàng chân mày rậm nhíu lại, Lăng Ngạo không vui mím môi nói! Hiện tại anh rất không thích cô gọi mình như vậy. Trước kia thì không sao, còn bây giờ, cô gọi thế này khiến anh cảm thấy hai người bọn họ như đang đấu đá lẫn nhau!

Lam Duê ngơ vờ nhú mày, đứng thẳng người, lúc đi ngang qua bên cạnh anh, lạnh nhạt nói: "Lời mới vừa rồi, coi như tôi chưa nghe thấy. Lăng thủ lĩnh nên quay về nghỉ ngơi một chút cho tỉnh táo đi!"

"Tôi rất tinh táo!" Giữ chặt lấy cổ tay của Lam Duê đang muốn rời khỏi, nét mặt của Lăng Ngạo bỗng trở nên nghiêm túc khó nói thành lời! Từ trước đến nay anh làm việc cực kỳ cẩn thận, một khi đã đưa ra quyết định, chắc chắn đã có tính toán kỹ càng!

Lam Duê quay đầu nhìn về phía anh, nụ cười trên mặt đã sớm tắt, cổ tay bị nắm, cũng không bày ra bất kỳ biểu hiện gì. Nhìn trực diện vào khuôn mặt tuấn mỹ của anh, nhưng tiếc thay lại là một người đàn ông tàn nhẫn lạnh lùng. Khóe miệng bất chợt nâng lên nụ cười nhàn nhạt: "Một khi đã như vậy, Lăng Ngạo, anh phải hiểu rõ, nếu tôi đã đón nhận, thì tuyệt đối không cho phép có sự phản bội! Nếu như để tôi biết bên cạnh anh còn có người phụ nữ khác, vậy cũng đừng trách tôi trở mặt vô tình!!"

Nếu như đây chỉ là một trò chơi giữa những người đứng đầu với nhau, trên thực tế, cô cũng không có người tán gẫu, không ngại cùng anh vui đùa một chút!

Nhưng mà, cho dù chỉ là chơi đùa, một khi đã là người của cô, cô tuyệt đối không cho phép phản bội mình!

"Tốt!" Không chút nào do dự, Lăng Ngạo rất dứt khoát đồng ý cái điều kiện kia! Dù sao đi nữa, trên thế giới này, chỉ có một Lam Duê mà thôi. Ít nhất là hiện tại anh rất yêu thích người phụ nữ trước mặt. Mặc dù chưa đến mức chết cũng không từ, nhưng lại vô cùng yêu thích!

Anh và cô cùng là một loại người, một khi đã đồng ý chuyện gì, thì trong khoảng thời gian đó, nếu như đối phương dám phản bội lại mình, như vậy, hậu quả cực kỳ nghiêm trọng!

"Nói như vậy, chuyện này rất tốt!" Gật đầu một cái, có lẽ đây là một quyết định đối với nhà họ Lam, lợi mà vô hại! Ha ha ha!

Thấy khóe môi cô chợt nâng lên nụ cười mê hoặc lòng người, gương mặt nguội lạnh của Lăng Ngạo thoáng qua nụ cười thân thiện: "Em bây giờ đã là người của tôi, không phải tôi nên được hưởng một chút quyền lợi sao?"

Dứt lời, chợt cúi đầu, cứng rần hồn lên lần môi anh đào mê người!

Lam Duê chỉ hơi sững sốt một chút, sau đó mi mắt khẽ khép lại, nghiêm túc hưởng thụ nụ hôn này.

Thời điểm bọn họ trở lại trước mặt của mọi người lần nữa, nét mặt cả hai đều cực kỳ tự nhiên, căn bản là không nhìn ra bất kỳ sơ hở nào!

Nhưng rất nhanh sau đó, biểu hiện của đám người kia tựa như vừa mới phát hiện ra vùng đất mới, tròn to hai mắt, không dám tin nhìn chủ nhân của bọn họ!

Được rồi, ngủ thật ra thì không có gì đáng nói! Nhưng tại sao Lam đương gia lại ngủ tự nhiên như vậy? Thì coi như là ngủ tự nhiên đi nữa, thế nào lại tựa đầu vào trên vai Lăng thủ lĩnh? Đã dựa vào thì chớ, vì sao Lăng thủ lĩnh lại nghiêm mật ôm người trong ngực?

Đám người bọn họ chau mặt nhìn nhau, có lẽ là trong khoảng thời gian này khá mệt mỏi, cho nên bị xuất hiện ảo giác!

Ngay sau đó, điện thoại của Vân Trạch vang lên. Nhảy cảm nhận được ánh mắt bén nhọn của Lăng Ngạo phóng tới mình, Vân Trạch mặt không đổi sắc, mở điện thoại ra, đi đến nơi khác nghe máy!

Điện thoại mới vừa tắt, nét mặt Vân Trạch có chút khó coi đi đến bên cạnh Lam Duê đang ngủ say!

"Lam chủ!"

Chỉ mới vừa nhẹ nhàng gọi, vốn dĩ Lam Duê cũng ngủ không quen, liền nhanh chóng mở mắt! Đối với tình huống mình đang vui trong ngực Lăng Ngạo, chỉ hơi sững sốt một chút, ngay sau đó liền phản ứng kịp! Nét mặt thân thiện ngồi dậy, nhìn sang Vân Trạch!

Vân Trạch hiểu rõ nhất thói quen của cô, nếu như không có chuyện gì quan trọng, anh tuyệt đối sẽ không nhằm vào lúc cô đang nghỉ ngơi mà đi quấy rầy!

Vân Trạch đến gần bên tai, thì thầm mấy câu, lập tức, gương mặt vốn còn đang uể oải của Lam Duê chợt trở nên rất khó coi!

Đôi mắt nguy hiểm khép lại, gân xanh trên trán nổi lên, rõ ràng là đang nổi giận thật sự!

Đối với động tác thân mật vừa rồi giữa Vân Trạch và Lam Duê, Lăng Ngạo ở một bên hậm hực nheo mắt lại, nhưng cũng không đưa ra bất kỳ hành động nào!

Đây là lần đầu tiên Lam Duê tức giận như thế, ít nhất là lần đầu tiên Lăng Ngạo chứng kiến! Sau nhiều năm đối đầu, cho dù có ai nói cô như thế nào, thì từ trước đến nay vẫn giữ nụ cười vô cảm, không nhìn ra được chút tâm tình!

Nhưng mà biểu cảm lần này biến hóa rõ ràng như vậy, quả thật khiến Lăng Ngạo hết sức bất ngờ!

Dù sao hiện tại Vân Trạch vẫn là người của cô, anh không có quyền ngăn cản!

Nhưng chính mắt nhìn thấy sắc mặt khác thường, khó coi của Lam Duê, Lăng Ngạo thoáng chút ngạc nhiên. Rốt cuộc là chuyện gì lại khiến Lam đương gia rất ít khi thu hồi nét mặt tươi cười, lại nhanh chóng biến sắc như vậy?

"Lập tức thay đổi phương hướng, tôi muốn nhanh chóng trở về Las Vegas!"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Phúc Hắc Của Đế Vương Hắc Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Lam Duê tức giận

Triệt bị thương trong khi đang làm nhiệm vụ!

Đây là tin tức Lam Duê vừa nhận được!

Đợi đến khi Lam Duê vừa về đến Las Vegas, phần lớn mọi người nhà họ Lam đã chạy tới bệnh viện!

Vân Thanh không cần Lam Duê mở miệng, liền nhanh chóng tiến lên hỏi thăm tình trạng. Sau đó lập tức thay đổi trang phục, vội vã chạy vào phòng giải phẫu!

Thân là người lãnh đạo trực tiếp của Lam Triệt hiện tại, Sĩ quan Jess, bây giờ khắp đầu toát đầy mồ hôi lạnh! Trong lòng còn cào lo lắng! Chờ đến thời điểm hẳn nhìn thấy Lam đương gia, toàn thân chỉ có thể dùng đến hai từ cứng ngắc để hình dung!

"Lam đương gia."

"Ồ, Jess Sĩ quan, thật là khéo!" Cười lạnh, sau khi Lam Duê liếc hẳn ta một cái, liền đi về phía Lão Thái Gia nhà họ Lam!

Gương mặt trắng bệch của ngài Jess đánh lại, đứng sang một bên, chuyện này không xong rồi!

"Ông nội!" Lam Duê đi tới bên cạnh ông, khẽ gọi!

Lam Kính ngẩng đầu nhìn cô một cái, rừ mắt xuống nói: "Về sau, không cần để cho Tiểu Triệt đi làm loại chuyện như vậy nữa!"

"Con hiểu!"

Lam Duê gật đầu, gặp chuyện như vậy, làm sao cô lại yên tâm để cho anh mình tiếp tục!

Sự chờ đợi luôn mang đến cảm giác lo lắng!

Ước chừng hai giờ sau, ánh đèn phòng giải phẫu chợt tắt! Vân Thanh có chút mệt mỏi từ bên trong đi ra, thấy tất cả mọi người khẩn trương nhìn mình, liền cười nói: "Không có gì nghiêm trọng, chỉ là, trong khoảng thời gian này cần phải nằm ở trên giường rồi!"

Nghe được không có việc gì, rốt cuộc Lam Duê cũng yên lòng!

Ở đây có nhiều người trông nom như vậy, cô cũng không cần thiết ở lại!

"Vân Trạch!"

"Đã tra ra, hơn nữa người cũng đã bắt được!" Lam Duê vừa mở miệng, Vân Trạch liền hiểu rõ cô muốn nói gì. Trước đó, anh đã sớm giải quyết xong mọi chuyện!

Lam Duê gật đầu, đứng dậy, hướng bên ngoài bệnh viện đi tới. Lúc đi ngang qua bên người sĩ quan Jess, cười nhạt nói: "Chuyện này đành phiền đến Sĩ quan Jess đi cùng với tôi một chuyến rồi!"

"Không, không phiền toái!" Chỉ cần không phải tìm đến hẳn ta gây phiền phức là được, Jess thoáng thở phào nhẹ nhõm trong lòng, hoàn hảo hoàn hảo! Mặc dù Lam Triệt tự mình bị thương, nhưng lại nằm dưới trướng của hắn, cũng khó thoát được trách nhiệm.

"Có phải Sĩ quan Jess đang nghĩ tôi sẽ trách tội ông hay không? Yên tâm, nói thế nào thì Lam Duê là người thương phạt rõ ràng. Ông có trách nhiệm của ông, Lam Triệt cũng có trách nhiệm của Lam Triệt! Cho nên ông không cần lo lắng!"

Trong xe, Lam Duê mang trên mặt nụ cười thản nhiên, nhẹ giọng trấn an!

Nhưng mà thái độ của Lam Duê như vậy, không làm cho Jess cảm thấy thoải mái, ngược lại càng thêm khẩn trương!

Có một đạo lý mà ai ai cũng biết, Lam đương gia cười càng nhẹ nhàng, giọng nói càng nhu hòa, thì tượng trưng cho sự tức giận càng lớn! Nhìn thái độ của Lam Duê hiện giờ, hẳn đã ôm dự tính xấu nhất rồi!

"Chuyện này đúng là sơ xuất của tôi, không ngờ bọn họ còn có trợ thủ, xin Lam đương gia thứ lỗi!"

"Sao lại nói vậy? Chuyện này vốn dĩ không liên quan đến ông!"

Chống cảm nhìn bên ngoài cửa sổ, giữa hai hàng lông mày của Lam Duê đã lóe lên một tia tối tăm! Đây có khả năng là một cái bẫy, cố ý nhằm vào Lam Triệt, cái bẫy nhằm thẳng vào nhà họ Lam! Lần này Lam Triệt bị thương, không phải đã chứng minh cho việc này sao!

Xe dừng trước cửa ra vào của một Casino, Las Vegas!

Dẫn người đi xuyên qua tầng ngoài, trực tiếp tiến vào nội bộ bên trong!

"Mời Sĩ quan Jess ngồi! Vân Trạch, dẫn người đến!"

Trước tình hình như vậy, cho dù là cảnh sát hình sự Quốc Tế như Jess cũng cảm thấy giật mình! Quả nhiên, cấp trên nói rất đúng. Trên thế giới này, người tuyệt đối không thể đắc tội là nhà họ Lam và nhà họ Lăng! Hiện tại, thế lực của nhà họ Lam, bọn họ đã được chứng kiến tận mắt. Mặc dù chưa từng gặp qua người nhà họ Lăng, nhưng mà suy nghĩ một chút, đại khái cũng có thể biết. Nếu như nhà họ Lăng sánh ngang hàng với nhà họ Lam, vậy thì, sự bành trướng cũng không chênh lệch là bao!

"Nhiệm vụ lần này của Sĩ quan Jess chính là mấy con giò bộ này sao?" Hắt cảm lên, Lam Duê nhận lấy tách cà phê từ trong tay Vân Trạch, hớp một ngụm nhỏ, điệu bộ ưu nhã mê người!

Jess nghe vậy, vội vàng nhìn về phía mấy người bị đưa tới! Sau khi nhìn kỹ những người đó, hắn ta hung hăng hít vào một ngụm khí lạnh! Bọn họ trải qua vô vàn cay đắng, dùng đến nhiều nhân lực như vậy cũng không thể tóm được. Bây giờ, tất cả bọn chúng đều ở đây!

Hắn nắm rất rõ, từ lúc Lam Triệt bị thương đến giờ, chỉ mới qua hơn ba tiếng đồng hồ mà thôi! Nhưng đúng vào khoảng thời gian này, bọn người làm hắn đau đầu, liền lập tức xuất hiện ngay trước mắt!

Chuyện như vậy làm sao không khiến hắn ta khiếp sợ cho được!

"Đúng, đúng bọn chúng. Không sai!"

"Ừm!" Lam Duê gật đầu, "Vân Trạch!"

"Dạ!"

"Tôi biết rất rõ, một vài phần tử trong các ông rất không thích việc làm và hành động của nhà họ Lam. Nhưng mà suy nghĩ tường tận một chút, những thứ trong tay các người, có bao nhiêu là từ phía chúng tôi cung cấp? Có đôi khi, cái gọi là công lý của các người, có thực sự sạch sẽ hơn chúng tôi? Chúng tôi chỉ làm theo suy nghĩ của chính mình, trực tiếp biểu hiện ra ngoài, nhưng các người thì sao? Mờ miệng nói chính nghĩa, rốt cuộc có thể làm được gì trong mấy tiếng vừa qua?"

Thời điểm nói lên những lời này, biểu hiện của Lam Duê cực kỳ mềm mỏng, thế nhưng áp lực tiếp theo sau đó, lại làm cho Jess không thờ nổi!

"Tôi vẫn âm thầm theo dõi Lam Triệt trong hàng ngũ của ông, đối với những việc làm lén lút của các người, tôi đã muốn nhin, thế nhưng tại sao lại chẳng có ai biết điều như vậy? Hay là, do tôi quá khoan dung cho các người, bây giờ đã tới cực điểm, dần dần quên đi thân phận của mình?"

Nói xong lời cuối cùng, âm thanh của Lam Duê càng lúc càng trầm xuống!

Lam Triệt mới vừa bị thương, khiến cho cô phải suy ngẫm, có lẽ mình đã sai ngay từ đầu. Hết lần này đến lần khác đều nhượng bộ, đã sớm để cho bọn họ quên mất, cô là người không dễ chọc!

"Trở về nói với những người đó, nếu dám can đảm làm chuyện như vậy, thì nên vui lòng đón nhận quả đáp lễ của tôi, nhất định bọn họ sẽ rất thích!"

Quay đầu nhìn về phía mấy người bị đặt trên một cái bục, bỗng nhiên cúi đầu cười vang: "Đáng thương thế này, thật là khiến tôi có chút không đành lòng! Làm sao lại muốn đối đầu với tôi đây? Ai, tại sao không rõ năng lực của mình một chút, lấy trứng chọi với đá, thật sự có người sẵn lòng làm ư!"

Hiện tại, toàn thân Jess toát mồ hôi lạnh, cho dù có như vậy, hắn cũng chẳng dám cử động. Vừa vận nhìn thấy trong tay mấy người kia đang cầm những ống nghiệm chứa chất lỏng màu xanh lá, hắn liền có dự cảm chẳng lành! Loại chất lỏng đó rất đẹp, nhưng chỉ làm cho hắn cảm thấy khó coi!

Quả nhiên, sau một câu nói của Lam Duê, khiến hắn thiếu chút nữa ngã nhào trên đất!

"A, Sĩ quan Jess hắn còn chưa biết đây là cái gì chứ? Vân Trạch!" Lam Duê ngoắc ngoắc tay, Vân Trạch liền hiểu, lập tức nhận lấy một ống nghiệm trong suốt chứa chất lỏng màu xanh lá từ trong tay mấy người kia, đưa tới trước mặt của Lam Duê! "Đây là một loại độc tố thần kinh mới nhất mà nhà họ Lam vừa nghiên cứu được! Nghe nói chỉ cần dính vào cơ thể một chút, sẽ phát sinh ra chuyện khó lường! Là biến thành bộ dạng giết người điên cuồng? Hay là bị điên? Cũng có thể trở thành phụ nữ? Bất quá, ông yên tâm, đây cũng chỉ là đem tư tưởng của bọn họ cất giấu vào trong nội tâm, khuếch đại thật sâu đến n lần, hiệu quả như vậy hắn là không sai!"

Jess mang gương mặt sợ hãi nhìn chất lỏng màu xanh lá đang đưa trước mặt, căn bản là hiện giờ hắn đã không thốt nên lời!

"Tôi đã nói rồi, chuyện này không hề liên quan đến ông! Những người kia ông mang về giao cho cấp trên đã đưa ra nhiệm vụ lần này! Trở về đi thôi! Vân Trạch, cho người đưa sĩ quan Jess quay về!"

"Dạ!"

Vân Trạch ngoắc tay gọi người đến đỡ cơ thể đã sớm mềm nhũn của Jess, hơn nữa còn mang mấy người đã bất tỉnh rời khỏi!

"Sĩ quan Jess vẫn là muốn nhanh chóng giao bọn chúng cho những người đó, tôi nghĩ ông cũng không vui lòng khi ở cùng một chỗ với bọn chúng đâu! Vậy thì, Vân Trạch sẽ đưa đến nơi đến chốn, Sĩ quan Jess đi đường bình an!"

Trong phòng, Lam Duê lắc lư ống nghiệm trong tay, gương mặt vô cảm nhìn chằm chằm nó!

"Đây coi như là một phần quà tặng rất lớn!"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Phúc Hắc Của Đế Vương Hắc Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Tiến về phía ai cấpj

Vào sáng ngày thứ hai, Lam Triệt đã tỉnh lại!

Ngoại trừ Lam Duê chưa từng có mặt, người nhà họ Lam, bất kể lớn nhỏ, đều đã tập trung đầy đủ trong phòng bệnh hạng nhất này!

Lam Duê vừa nhận được tin tức, liền chạy đến bệnh viện!

"Có thể đi rồi, chẳng lẽ trên tay mọi người đều không có việc gì làm hết sao?"

Nhìn phòng bệnh đầy áp người, hàng chân mày của Lam Duê nhíu lại, có đến nỗi tất cả mọi người phải tụ họp ở nơi này không? Nếu còn tiếp tục như vậy nữa, chỉ sợ là đang bình thường cũng muốn bị bệnh rồi!

"Lam Duê."

"Lão Thái Gia, mấy vị lão gia phu nhân, thiếu gia tiểu thư, có cần Vân Trạch đi gọi xe không?" Vân Trạch kịp thời cắt ngang bọn họ cò kè mặc cả! Lam chủ không thích lặp lại một câu nói đến lần thứ hai, anh chỉ là nhắc nhở!

"Nếu đã như vậy, Tiểu Triệt, con phải nghỉ ngơi cho khỏe, thật là bất đắc dĩ, phải trở về Thượng Hải!"

Lão Thái Gia vẫn có chút không yên lòng, nhưng cũng gật đầu đi ra khỏi đây! Trước khi đi nhìn Lam Duê nói: "Lam Duê, nhất định không để cho nó đi làm nhiệm vụ nguy hiểm như thế!"

"Con hiểu, người yên tâm!"

Toàn bộ đám người trong phòng bị giải tán sạch sẽ, Lam Duê thân nhiên ngồi trên ghế sofa đối diện giường bệnh, xếp chồng hai chân, nở nụ cười nhìn Lam Triệt nằm trên giường!

"Nguyệt, em không cần nhìn anh như vậy! Đây chỉ là ngoài ý muốn!" Lam Triệt nhỏ giọng giải thích!

"Ngoài ý muốn? Anh có thể giải thích cho em, vị trí viên đạn xuyên vào cách tim trái ba xen-ti-mét, hành động này là ngoài ý muốn? Vậy thì thế nào mới là cố ý? Chẳng lẽ anh cho rằng những người đó không thật lòng muốn giết anh sao? Anh trai tốt của em!"

Lam Duê cười rất ôn hòa, nhưng lời nói ra, lại làm Lam Triệt không phản bác được!

"Anh nghỉ ngơi cho tốt! Chờ sau khi em đi Ai Cập trở về, chúng ta lại thảo luận về vấn đề này lần nữa! Vân Thanh, cậu tìm người trông chừng anh ấy!"

"Dạ!" Trên khuôn mặt nhỏ nhắn, điểm lệ của Vân Thanh, bất chợt thoáng qua nụ cười ác ý! Chỉ bằng, tìm mấy cô gái trông chừng là tốt nhất!

"Nhất định phải coi trọng anh ấy, nếu không, Vân Thanh, cậu biết rõ hậu quả của mình!" Lam Duê ánh mắt thâm sâu nhìn Lam Triệt đang nằm trên giường bệnh, gương mặt tái nhợt kia, làm cho cô cảm thấy rất chướng mắt!

"Dạ!"

Lam Duê thật sự nghiêm túc, mệnh lệnh của cô tuyệt đối không cho phép bác bỏ!

"Lam chủ, hôm nay, đám quân hỏa trị giá bốn trăm tỷ Đô-la, đã được Vân Lăng và Vân Vũ hộ tống đến Iraq, khu vực Trung Đông! Xế chiều chuẩn bị lên đường đi Ai Cập tham gia hội nghị ngày mai!"

Ra khỏi cửa bệnh viện, Vân Trạch đem lộ trình còn lại nói ra một lần!

Cúi người chui vào chiếc xe dừng ở ngay cửa, sau khi Vân Trạch yên vị, trực tiếp ra hiệu tiến về phía vùng vịnh gần phi trường Los Angeles!

Thời điểm bọn họ đến Los Angeles, đã là vào giữa trưa!

"Lam chủ có nên ăn trước bữa chiều, hay lại tiếp tục đi nữa?" Vân Trạch hoàn thành trách nhiệm nhắc nhở!

"Không cần, bọn Vân Lăng hẳn là đã đợi được một lúc rồi!"

Lam Duê nín lấy áo khoác trên người, gió biển khẽ nâng sợi tóc đen trên vai cô, phong hoa* ngàn vạn! (*tao nhá)

"Lam chủ!"

Vân Lăng và Vân Vũ vừa nhìn thấy cô, liền vội vàng nghênh đón!

Ba chiếc quân hàm, một chiếc tàu ngầm, vào chính lúc này vững vàng dừng trên mặt biển!

"Chuẩn bị xong?" Lam Duê quét mắt sang đám vũ khí quân sự ngoài khơi, hỏi!

"Dạ, tất cả đều đã chuẩn bị sẵn sàng!" Vân Vũ mang bản ghi chép điện tử trong tay giao cho Vân Trạch, gật đầu nói!

"Ừ, đi thôi!"

Theo chỉ thị của Lam Duê, Vân Vũ và Vân Lăng kiểm tra kỹ lô quân hỏa trị giá bốn trăm tỷ Đô-la, leo lên tàu ngầm hộ tống, chậm rãi chìm vào trong biển, biến mất giữa tầm mắt của Lam Duê và đám người còn lại! Ba chiếc quân hàm chuyên chở lô quân hỏa kia, cũng nhanh chóng khởi động!

"Lam chủ, căn cứ vào thời gian hiện tại, người có thể nghỉ ngơi hai giờ!" Quân hỏa đã xuất đi rồi, thời gian còn lại chính là tối nay phải lên chuyên cơ tiếng về phía Ai Cập!

Vân Trạch nhắc nhở phen này, đơn giản là vì muốn cô có thể nghỉ ngơi thật tốt, chuẩn bị tinh thần sẵn sàng ứng phó, phòng trường hợp sẽ xảy ra giao chiến giữa cuộc đàm phán cấp cao vào ngày mai!

Ngày mai còn có một trận đánh ác liệt đang chờ đón, những người đó không ngốc đến mức ngồi chờ Lam Duê và Lăng Ngạo liên thủ. Chắc hẳn hiện giờ đã làm tốt công tác chuẩn bị, chuyển đi Ai Cập lần này, chỉ sợ là đỡ nhiều lạnh ít!

Lam Duê làm sao lại không biết, chính bởi vì biết, cho nên ngược lại, trong lòng tràn đầy kỳ vọng!

Ngoại trừ Lăng Ngạo, qua nhiều năm như vậy, trên căn bản cũng không có đối thủ! Rốt cuộc bây giờ xuất hiện người ngang tài ngang sức, tất nhiên cô sẽ rất ưu ái đối đãi! Chỉ hy vọng, chuyến đi Ai Cập lần này, sẽ không dễ dàng kết thúc như vậy, nếu không thì thật là mất hứng!

"Ừ, vậy cũng tốt, quả thật có chút mệt mỏi!"

Trở lại trong phòng, Lam Duê ngã mình trên giường, nhắm mắt lại yên vị nằm một lát! Nhưng phát hiện, thật sự là không ngủ được, dứt khoát đứng lên, đi đến ban công, ngắm nhìn màn đêm đang chậm rãi hạ xuống từ phương xa!

Las Vegas là nơi cô nán lại lâu nhất, có chút ngán ngẫm rồi! Hơn nữa người biết cũng không ít, đã đến lúc phải thay đổi địa điểm!

Tóm lại là nơi nào đây? Umh, chi bằng đi Hongkong, cũng coi như là trở về Gia tộc rồi!

Ngồi trước cửa sổ sát đất, ngắm nhìn một chút, Lam Duê hí mắt ngủ quên mất!

Sau khi gõ cửa, Vân Trạch đi vào, thấy người vốn là nên ngủ ở trên giường, lúc này lại ngủ trên ghế dựa ở bên cạnh. Nét mặt nhả nhện như thường lệ có hơi sưng sỏ, nhưng cũng kịp đưa ra phản ứng!

"Lam chủ, thời gian đã đến!" Vừa pha trà, vừa gọi!

Làn mi dày hơi run lên, chậm rãi mở hai mắt ra! Nghiêng đầu, ánh mắt có chút mờ lung nhìn Vân Trạch!

"Ừ, mấy giờ rồi!"

"Đã tám giờ, trong khoảng thời gian này Lam chủ có chút mệt nhọc!" Vân Trạch liếc nhìn chiếc đồng hồ vàng trên cổ tay, nhẹ giọng nói!

"Đúng vậy, rất nhiều chuyện gộp chung một chỗ, quả thật có chút mệt mỏi!" Lam Duê cũng không che giấu, gật đầu nhận lấy tách trà xanh anh đưa tới,

hương thụ hương vị thơm ngát xông vào trong mũi!

Là có chút mệt mỏi, chẳng qua chỉ trong mười ngày ngắn ngủi, lại xảy ra rất nhiều chuyện, đủ để đem toàn bộ xương cốt của cô lắp ráp lại một phen!

Trong thời gian dùng trà, Vân Trạch đã đi đến bên tủ quần áo, giúp cô lựa chọn trang phục để mặc cho tối nay! Sau khi cân nhắc kỹ lưỡng về chuyến đi đến địa bàn của người khác lần này, và lại có thể sẽ xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn, cho nên Vân Trạch cũng không chọn những chiếc sườn xám yêu thích của Lam Duê!

"Bây giờ tiết trời dần dần lạnh đi, không nên mặc sườn xám! Xin Lam chủ thay trang phục!" Đem quần áo đã được lựa chọn kỹ càng đặt ngay ngắn trên giường, Vân Trạch nhận lấy tách trà từ tay Lam Duê, sau đó đi ra ngoài!

Ở trên ghế dựa thoáng trầm ngâm một lát, sau đó đi đến bên giường, nhìn bộ quần áo được phối hợp hết sức hài hòa nằm trên đó!

Trên máy bay, Lam Duê liếc nhìn tài liệu trong tay một chút, xem qua tình hình ở tất cả các lĩnh vực của nhà họ Lam, khoảng thời gian này có gì biến động!

"Cũng không biết đi Ai Cập chuyến này, sẽ có cái gì đang hồ hởi chờ đợi chúng tay đây!" Vân Thanh nằm trên ghế, mắt trừng to, bập bùng nhìn chăm chăm Lam Duê!"Ai, ở vào hoàn cảnh này mà lại yên tĩnh như vậy, ngược lại có chút cảm thấy không quen! Quả nhiên tớ vẫn tương đối yêu cuộc sống có phần kích thích!"

"Nếu như cô muốn kích thích, từ đây nhảy xuống, tuyệt đối rất thú vị!"(=)))))

Vân Trạch giương mắt dịu dàng nói!

Vân Thanh lập tức từ trên chỗ ngồi vọt lên, nhìn gương mặt cười đến vô hại của Vân Trạch, chế nhạo: "Điều này cũng đúng, từ nơi này nhảy xuống, khẳng định rất kích thích! Nhưng mà thay vì tự mình chơi trò này, ngược lại tôi càng thích khiêu chiến với người khác hơn. Tôi sẽ hưởng thụ loại chuyện này bằng mắt! Vân Trạch đồng ý không?"

"Vân Trạch sợ rằng không có cách nào giúp cậu tìm kiếm kích thích, ít nhất là hiện giờ mình còn cần anh ta!" Lam Duê vốn đang cúi đầu nhìn tài liệu, chợt ngược lên nói!

Vân Thanh miệng bị rút gân: "Kỳ thật thì, ngược lại tớ cảm thấy, Lam Duê cậu cần nhất chính là bác sỹ chăm sóc khi bị thương, như vậy tương đối đảm bảo!"

"Cậu khẳng định có thể chăm sóc? Mà không phải xem xét tâm tình?" Lam Duê buông lỏng tài liệu trong tay, tươi cười nhìn cô!

"Khụ, cũng không tở! Ha ha! Đúng rồi, trong khoảng thời gian này có liên lạc với Lăng Ngạo hay không?" Đột nhiên nhớ tới một chuyện, cũng là nguyên nhân cô tự nguyện đi theo đến đây!

Lăng Ngạo, người đàn ông như vậy, nói thật là làm cho người ta có chút mê muội. Nhưng tuyệt đối không phải là cô, cô không đối phó được loại đàn ông ấy!

"Cậu muốn biết cái gì?" Liên lạc với anh ta? Tại sao? Chẳng lẽ Vân Thanh quên mất cô và anh là đối thủ! Vô duyên vô cớ đi liên lạc với đối thủ của mình, là có ý gì?

Chẳng lẽ bởi vì cô đã đồng ý tạm thời hợp tác, cho nên cần đặc biệt đối đãi? Ở... Trong suy nghĩ của cô, chưa từng có lập luận như vậy!

Vân Thanh tức cười, quả nhiên Lam Duê đối với Lăng Ngạo không có loại cảm tình kia. Ai, thật đáng thương cho Lăng Ngạo!

Rạng sáng, máy bay chậm rãi đáp xuống phi trường tư nhân Cairo!

"Lam Duê!" Vừa ra khỏi khoang máy bay, liền nhìn thấy một bóng dáng kiên định quen thuộc đứng bên dưới. Trên gương mặt tuấn tú vẫn giữ nét lạnh lùng vô cảm như cũ, cũng không bởi vì Lam Duê đến mà xảy ra chút thay đổi nhỏ nào! Nhưng mà, có thể khiến cho Lăng thủ lĩnh tự mình chờ đợi, đây là chuyện đặc biệt cỡ nào!

"Chờ tôi?"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Phúc Hắc Của Đế Vương Hắc Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Kế hoạch dự định

Duê và Lăng Ngao cùng nhau xuất hiện tại yến tiệc của Raymond. Hai người vốn dĩ là đối thủ một mắt một cò, nhưng quan hệ hiện tại hình như đã khác trước kia, điều này khiến cho nét mặt của nhiều người phải biến sắc!

Căn bản thế lực trong tay mỗi người cũng đủ làm cho người ta e sợ, nếu mà hai Gia tộc này liên thủ, thế thì cục diện đang hiện hữu trên thế giới sẽ lập tức bị đánh tan!

"Công chúa điện hạ xinh đẹp, có thể gặp cô lần nữa, tôi cảm thấy thật sự rất vinh hạnh!"

Lam Duê mới vừa đứng lại, Andrew liền xuất hiện ngay trước mặt cô, dùng loại điệu bộ tiêu chuẩn nhất của một quý ông, cầm lấy tay cô, nhẹ nhàng hôn xuống mu bàn tay trơn bóng mịn màng!

Vẫn giữ nét mặt vô cảm thu tay lại, nhận lấy chiếc khăn tay Vân Trạch đưa tới, nhẹ nhàng xoa, lúc này mới cười nói: "Andrew cho rằng tôi là công chúa? Tôi vẫn luôn nghĩ rằng mình là nữ vương!"

"Ha ha ha!" Thoáng sững sờ, ngay sau đó Andrew cười lớn, sự hứng thú trong con ngươi màu xanh lục của hắn ngày càng nồng đậm!"Nữ vương, cách xưng hô này quả thật rất thích hợp với Lam đương gia! Đây là lỗi của tôi, không biết suy nghĩ kỹ càng!"

"Lăng thủ lĩnh cũng ở đây? Không nghĩ đến lại cùng đi với Lam đương gia, thật là khiến tôi cảm thấy có chút ngoài ý muốn!" Andrew cất tiếng, tựa hồ là khi ánh mắt của hắn và Lăng Ngao vừa nhìn thấy nhau. Andrew vén lên vài sợi tóc rơi trước trán, mái tóc bạch kim càng thêm lấp lánh làm say lòng người.

"Tôi còn phải cảm ơn Andrew đã quan tâm chiều cô! Tôi có thể sánh vai với Lam Duê như hiện nay, ít nhiều cũng do Andrew cố ý tác hợp!"

Tay Lăng Ngao đặt ở bên hông Lam Duê khế siết, nhất thời, hộ hấp chung quanh không ngừng tăng lên!

Mà bản thân vô cơ bị liên lụy, Lam Duê cũng không hề phản kháng, chẳng qua cơ thể chỉ đột nhiên cứng ngắc một chút, nhưng nụ cười trên mặt vẫn thỏa đáng như cũ!

Andrew thấy thế, đôi con ngươi màu xanh lục lóe lên, trên gương mặt tuấn dật mang theo nụ cười tà mị: "Nói như thế, quan hệ giữa Lam đương gia và Lăng thủ lĩnh là tình nhân? Vậy thì thật là chúc mừng hai vị rồi!"

"Không khách khí!" Lăng Ngao lạnh lùng nói!

Lam Duê nhìn hắn gật đầu một cái, sau đó liền cùng Lăng Ngao rời khỏi nơi đó!

Andrew tay cầm ly rượu bỗng chốc thu lại, đến cuối cùng mặt vẫn không đổi sắc, xoay người!

Tình nhân sao? A, trong cái thế giới này, ở vị trí này, quan hệ như vậy dễ vỡ cỡ nào.....

"Anh không cảm thấy mình làm có hơi quá à?"

Gương mặt vẫn nở nụ cười, Lam Duê hơi rũ mi mắt, phẩy lông bàn tay của mình lên trên bàn tay lạnh lẽo đang đặt ngang hông kia, giọng điệu nhàn nhạt!

Lăng Ngao cúi đầu liếc cô một cái, không chút để ý thu tay lại, ngồi vào một bên trên ghế sofa, cũng không giải gì thích nghi! Âu Liêm và Ngự Phong đứng ở một góc bên kia, đáy mắt lại không ngừng quét qua Lam Duê!

Lam Duê hơi nheo mắt, không để ý lăm ngồi xuống bên cạnh anh!

Nhìn chung quanh hội trường, có vẻ yên ả như một buổi hòa nhạc, nhưng nào ai biết bên trong nó đang chất chứa sóng to gió lớn cỡ nào? Tối nay là một bữa tiệc, chưa biết ngày mai sẽ ra cái cục diện gì đây? Cô thật rất chờ mong!

"Lam đương gia và Lăng thủ lĩnh, thế nào cũng không đến nói một tiếng?"

Raymond đã sớm bí mật quan sát từ rất lâu, sau khi xác định một ít chuyện, liền bưng ly rượu tiến đến chào hỏi!

"Thấy Raymond lão đại đang bận, Lam Duê làm sao có thể không biết điều như vậy? Dĩ nhiên là chờ sau khi ngài giải quyết xong việc, sẽ đi qua rồi!" Nhận lấy ly rượu Vân Trạch đưa tới, Lam Duê nhẹ nhàng điểm lên thành ly, nói!

"Ha ha, Lam đương gia thật là khiêm nhường! Cho dù tôi có bận rộn ra sao, nhưng khi thấy hai vị đến, nói thế nào đi nữa cũng muốn chiêu đãi thật tốt một chút! Lăng thủ lĩnh, ngài nói có đúng không?"

"Hiện tại cũng gấp rồi, không dám làm phiền Raymond lão đại tiếp khách!" Thời điểm Lăng Ngao đứng lên, thuận tiện cũng kéo theo Lam Duê đang ngồi bên cạnh. Gương mặt chẳng chút biểu cảm, sau khi gật đầu một cái, hai người liền quẳng bọn họ ra sau đầu, trực tiếp rời khỏi bữa tiệc!

Tối hôm nay, những người được mời đến dự yến tiệc của Gia tộc Raymond, đều là những người có địa vị cao trên thế giới. Mà nhà họ Lam và nhà họ Lăng ở trước mặt của nhiều người như vậy bỏ chạy lấy mình, không thể nghi ngờ gì nữa, hành động này đã gián tiếp giáng một cái tát thật lớn vào mặt Raymond!

Nathan Andrew đứng ở một góc cách đó không xa, nhếch mép nhìn những gì đang diễn ra.

Sắc mặt của Raymond đã trở nên xanh mét, nhìn Lam Duê và Lăng Ngạo nắm tay nhau! Khóe môi chợt nâng lên nụ cười mang hàm ý sâu xa, đưa tay vẫy người bên cạnh, nói thầm đôi ba câu bên tai hắn!

Người nọ gật đầu một cái, lập tức rời khỏi hội trường!

Lặng yên không một tiếng động rút khỏi yến tiệc, thời điểm Andrew ngồi lên xe, ngắm nhìn ánh đèn leo lét trên đường phố Cairo vào ban đêm!

Hy vọng rằng bọn họ sẽ có một đêm hoàn hảo...

Cairo là thủ đô của Ai Cập, nền kinh tế dĩ nhiên là không tồi. Nếu không, Gia tộc Raymond cũng chẳng đi thiết lập tổng hành dinh ở nơi này!

Lúc này Lam Duê và Lăng Ngạo đang ngồi trong một nhà hàng sang trọng, bên cạnh trừ những người thân cận với mình nhất, cũng chẳng còn ai khác!

"Hôm nay anh cư xử với Raymond như vậy, chẳng lẽ cũng không lo lắng hắn sẽ nảy sinh tâm ý sai lệch à?" Lam Duê vừa cắt miếng bít tết trong đĩa, vừa nói!

Raymond, mặc dù người này thoát nhìn có vẻ nhân hậu, nhưng mà bản tính thật sự, chính là người "có thù tất báo." Hành động tối nay của Lăng Ngạo, hình như là có chút thiếu sót!

"Ngay cả khi không làm như thế, chẳng lẽ Lam Duê cho rằng bọn họ sẽ tha chúng ta an toàn rời khỏi Ai Cập?" Cười lạnh, Lăng Ngạo ngửa đầu, đem rượu đỏ trong ly uống một hơi cạn sạch!

Anh không bao giờ ra tay mà chưa nắm rõ được tình hình, lại càng không muốn lãng phí thời gian cho mấy chuyện nhỏ nhặt! Nếu đã sớm dự liệu được kết cục, anh tự nhiên sẽ trực tiếp tiến hành! Anh không tin cô là loại người ngoan ngoãn ngồi chờ kẻ địch ra tay. Ở ngoài sáng biết rõ lòng dạ xấu xa của đối phương, còn thoải mái đối đãi với bọn họ như vậy!

Thủ đoạn của cô so với anh, cũng không kém bao nhiêu!

Nghe lời nói như vậy, Lam Duê ưu nhã thả dao nĩa trong tay ra, dùng khăn ăn trắng muốt lau khóe môi một chút, ngồi tựa lưng trên ghế, cười nói: "Cho nên, em muốn có được nhiều thông tin hơn! Phải biết rằng, em đã dùng lỗ hàng bốn trăm tỷ, chính là để dẫn dụ những người này mắc câu! Nếu không có chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra, nội trong hai ngày, lỗ hàng kia đã đến Ấn Độ Dương rồi!"

Lăng Ngạo chợt dừng tay lại, cũng không ngẩng đầu lên, nói: "Em thật là hào phóng, lại đi dùng lỗ hàng bốn trăm tỷ làm mồi! Một khu vực hải tặc hưng thịnh như vậy, giả sử chẳng may bị cướp, cũng khó lấy lại từ tay bọn chúng, điều này em biết chứ?"

"Thật sao? Hải tặc? Vậy thì lấy đầu từng tên một!" Hồi hột nói một câu, nụ cười trên mặt Lam Duê từ đầu đến cuối chưa từng tắt!

Trên thế giới này, có loại hải tặc nào dám to gan như vậy? Hàng hóa của nhà họ Lam cũng dám cướp? Trừ phi là sau lưng còn có thế lực khác ngang hàng với nhà họ Lam làm chỗ dựa, nếu không, đây chính là điển hình của một loại chán sống lâu rồi!

"Hy vọng em sẽ không trắng tay mà về!" Lăng Ngạo để dao nĩa xuống, lạnh giọng nói!

Lam Duê nhún nhún vai, không hề để tâm! Một khi cô đã đưa ra quyết định, tự nhiên đã nắm chắc phần thắng trong tay! Giống Lăng Ngạo thôi, chẳng phải anh cũng vậy sao?

Thật ra thì bản chất của bọn họ cùng là một loại người, thích nắm giữ tất cả mọi chuyện trong tay của mình!

Sau hội nghị cấp cao ở Ai Cập, kế tiếp phải xử lý một số chuyện chính rồi....

Bạn đang đọc truyện *Vợ Phúc Hắc Của Đế Vương Hắc Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Đua xe điên cuồng

Sau khi dùng xong bữa tối, Lam Duê và Lăng Ngạo mới vừa ra khỏi cửa nhà hàng, liền bị tấn công bất ngờ!

Cũng may bọn họ đều không phải là người bình thường, phản ứng cũng không chậm, kịp thời nhảy vọt sang một bên!

"Ngày đầu tiên mà đã nhiệt tình như thế này, thật là làm cho tôi có chút ăn không tiêu!"

Núp ở phía sau xe, Lam Duê cười nói! Mặc dù là đang cười, nhưng giữa trông mắt đen lại bắn ra tia lạnh! Song song đó, một khẩu súng lục đã vững vàng nằm trong tay cô!

"Lam chủ, chúng tôi sẽ ngăn cản bọn họ, xin người nhanh chóng lên xe!" Vân Trạch ở một bên trầm giọng nói. Xem ra bọn chúng đã có chuẩn bị trước khi đến đây, Lam Duê và Lăng Ngạo ở chỗ này, sẽ rất nguy hiểm!

Lăng Ngạo quỳ một chân trên đất, mái tóc nâu hơi rũ xuống, che khuất gần nửa gương mặt, ghé mắt liếc nhìn đạn bắn hỗn loạn phía bên kia!

"Đi lái xe tới đây!" Lạnh lùng liếc nhìn bọn họ, Lăng Ngạo quả quyết ra lệnh! Nếu mục tiêu của bọn chúng là anh và Lam Duê, như vậy, đối với đám thuộc hạ của bọn họ, mặc dù vẫn nằm trong tầm ngắm, nhưng ít nhất cũng có thể tìm ra khe hở!

"Dạ!"

Đám thuộc hạ của bọn họ phối hợp cực kỳ chặt chẽ, lúc này chỉ còn dư lại mỗi Lam Duê và Lăng Ngạo!

"Chúng ta thử một chút không? Xem ai có thể lên xe trước!" Miệng cắn một viên đạn, Lam Duê đá lông nheo, cười cười mà nói!

"Đây coi như là một cuộc đấu?" Lúc này còn có thể nói chuyện bình tĩnh như vậy, đại khái cũng chỉ có hai cái người quái thai này!

"Cũng có thể nói như vậy!"

Dứt lời, Lam Duê "soạt" một tiếng, cởi chiếc áo khoác màu vàng nhạt trên người xuống, ném ra bên ngoài!

Trong khoảnh khắc, súng máy càn quét bắn phá, chiếc áo xa xỉ cư nhiên biến thành từng mảnh vải rách nát!

Cũng trong giờ khắc đó, hai người kịp thời tránh né, nép vào những chiếc xe bên cạnh vọt ra ngoài! Một trước một sau, phối hợp cực kỳ ăn ý!

Chớp mắt một cái, khẩu súng lục màu bạc, đã hóa thành hai khẩu súng tiểu liên trên tay. Hai người đứng tựa lưng vào nhau, tập trung tinh thần đối phó với kẻ địch trước mặt!

"Em nghĩ, nếu chúng ta không phải là đối thủ mà nói, phối hợp ăn ý như vậy, đúng là thế gian hiếm có rồi!" Lách mình trốn vào một chỗ kín đáo, Lam Duê vẫn còn có thời gian trêu đùa, đứng lên!

"Chúng ta bây giờ không phải là đối thủ!" Lăng Ngạo vừa lắp đạn, vừa lạnh lùng trả lời!

"A, đúng rồi, hiện tại chúng ta hẳn là quan hệ hợp tác! Ngoài ra còn có quan hệ tình nhân kỳ quặc gì đó!" Lam Duê không để tâm lắm, nhún vai nói. Quan hệ thế nào cũng không quan trọng, quan trọng bây giờ không phải đối thủ là được!

Hai khẩu súng tiểu liên màu bạc trên tay, cũng bị hết đạn!

Chậm rãi tháo vỏ bọc đã trống không xuống, thay vào hai hộp đạn mới đầy ắp!

"Tạch..." một tiếng, hai khẩu súng lại nằm thủ thế trong tay lần nữa, Lam Duê liếc nhìn nơi bốn người kia mới vừa biến mất!

"Xem ra bọn chúng chỉ có ý định trì hoãn, hẳn là muốn thử năng lực của chúng ta rồi!" Hiện giờ đã qua được một lúc, nếu không phải cố tình giữ chân bọn họ, thì đã sớm tới mới phải! "Chiếc Ferrari bên kia nhìn cũng không tệ lắm, Lăng Ngạo, hôm nay em dẫn anh đi đua xe bảo tố một lần!"

"Cảm giác đua xe hẳn là không tồi!"

Lăng Ngạo gật đầu, đề nghị này quả thật có chút hấp dẫn!

"Được, như vậy thì hợp tác lần nữa!"

Trong nháy mắt, Lam Duê nhảy vọt lên, ánh mắt tàn khốc nồng đậm khí lạnh! Hai khẩu súng tiểu liên trong tay không ngừng bắn quét, tiếng kêu thảm thiết vang lên không dứt! Cũng vào lúc này, Lăng Ngạo phối hợp cực kỳ chuẩn xác, yểm trợ cho cô!

Một phát đá văng cửa sổ bên của chiếc Ferrari màu đỏ, "két" – một tiếng, thắng xe vang lên chói tai. Cửa xe của chiếc Ferrari đang khép chặt, phút chốc liền mở ra! Chỉ cần tận dụng lợi thế từ khoảng cách này, Lăng Ngạo lập tức chạy như bay, nhảy vào trong xe!

"Ngồi vững vàng!"

Lăng Ngạo vừa lên xe, chiếc Ferrari màu đỏ tựa như mũi tên vừa rời khỏi cung, vèo một tiếng vọt ra ngoài!

Tốc độ của xe không ngừng tăng lên, thậm chí đã chạm mức 260 mã lực, tuy nhiên, toàn bộ sườn xe lại cực kỳ ổn định, không hề có chút cảm giác rung lắc nào!

Mấy chiếc xe phía sau vẫn không ngừng đuổi theo, trong không khí còn kèm theo rất nhiều âm thanh của súng đạn xỏ xuyên qua bầu trời đêm!

Lam Duê quét mắt qua kính chiếu hậu, nhìn thấy mấy chiếc xe đang đuổi sát theo sau, cũng là xe Ferrari!

A, xem ra chủ mưu lần này bị lộ vốn rồi!

Nếu nói như vậy, cô cũng nên phối hợp với bọn chúng vui đùa một chút!

"Lăng Ngao, anh cảm thấy lần này là người nào, bỏ ra một cái giá lớn như thế để đối phó chúng ta?" Trong tay vẫn đang nắm chặt vô lăng, mặc dù ánh mắt không ngừng xem kiếng chiếu hậu trông chừng phía sau, cũng như tập trung cho chuyển động trước mắt, nhưng mà nụ cười trên mặt tuyệt nhiên không tắt!

Có lẽ là những hành động mới vừa rồi hơi thô bạo, mái tóc đen vốn dĩ rũ xuống trên vai, lúc này có vẻ lộn xộn một chút! Nhưng lại càng làm tăng thêm nét xinh đẹp cuồng dã của cô!

"Raymond không ngốc, nếu như anh và em gặp chuyện không may ở đây, nơi này là địa bàn của hắn, e rằng hắn cũng khó thoát khỏi trách nhiệm! Về phía William, lần trước mới vừa ra tay với chúng ta ở Nhật Bản, hiện giờ sẽ không gấp gáp như vậy mới phải! Chỉ còn lại duy nhất một người, mặc dù đoán không ra nguyên nhân, nhưng lại là người có khả năng lớn nhất!"

Lăng Ngao xoay xoay súng lục trong tay, gương mặt không chút biểu cảm, sau khi suy tính mọi chuyện ở trong đầu, rất nhanh liền đưa ra đáp án!

Trong khi đang nói chuyện, với tốc độ lao nhanh như tên bắn, Lam Duê chợt đánh tay lái một vòng lớn khiến thân xe xoay tròn 360 độ! Ngay tại đây phóng đi, bánh xe bị ma sát kịch liệt vang lên tiếng rít chói tai. Sau đó liền xoay tròn 180 độ, tăng tốc, phóng như bay đến trước mặt mấy chiếc xe đang đuổi theo sát phía sau!

"Anh nói không sai, nhưng mà em nghĩ, thật ra hắn cũng không muốn giết chúng ta, là chơi đùa hay là chuyện gì khác? Việc này còn cần phải cân nhắc!"

Khóe miệng giương lên nụ cười đầy thách thức, thậm chí Lam Duê còn có thể nhìn thấy vẻ mặt hoảng sợ của bọn người trong xe đối diện!

Rõ ràng đã suýt đụng phải, nhưng cô lại chẳng hề có ý định sẽ nhường đường! Lăng Ngao thả lỏng toàn thân tựa vào ghế ngồi, nhìn mấy chiếc xe phía đối diện đang không ngừng tìm đường tránh!

"Gặp lại sau!" Khe khẽ một tiếng, đang ở tình thế sắp đụng nhau trong gang tấc, bất thành linh vô lăng trong tay Lam Duê xoay chuyển điên cuồng, vẫn dám tránh qua!

"Kỹ thuật không tệ!" Đánh giá rất đúng trọng tâm, trái lại Lăng Ngao vẫn tự nhiên như thường! (QA: muốn để tự nhiên như ruồi! =))

"Àm!" "Àm!"

Tiếng nổ mạnh vang lên dữ dội, ánh lửa vụt sáng ngút trời, rực rỡ màu sắc!

Mà lúc này, Lam Duê đã phóng xe ra khỏi hiện trường rất xa!

"Cám ơn quá khen!"

Từ từ giảm bớt tốc độ, Lam Duê cười tí mắt đón nhận lời khen này!

"Em nhớ ra rồi, đây hình như không phải xe của em! Ai nha, ngày đầu tiên ở Cairo, vậy mà lại đi cướp xe của người khác, thật là có chút ngượng ngùng!"

Lam Duê kịp nhận ra, quét mắt qua buồng xe xa lạ này, ảo não nói thầm một tiếng! Nhưng trên mặt căn bản cũng không có chút cảm giác áy náy nào!

"Không phải xe của em, làm sao khởi động được?" Lăng Ngao lạnh lùng liếc cô một cái. Anh đã sớm biết không phải là xe của cô, chẳng qua chỉ không hiểu cô làm thế nào mà không có chìa khóa lại lái xe được!

Thế nhưng khi tầm mắt của anh quét qua chiếc ổ khóa phía trước chỗ ngồi của tài xế, trong nháy mắt liền ngậm miệng lại!

Người phụ nữ này lại dùng đến một chiếc kẹp tóc để khởi động xe.....

"Thất bại? Oh, chuyện này căn bản đã nằm trong suy đoán của tôi!"

Tại khách sạn, Andrew đứng trong một gian phòng cao cấp ở tầng hai mươi, mặc trên người một chiếc áo choàng tắm màu xanh đậm, tóc vẫn còn đang nhỏ nước, xem ra là vừa mới tắm!

Trong tay đang đưa một ly rượu đỏ, từ cửa sổ sát đất, đưa mắt nhìn xuống toàn bộ Cairo!

"Nếu Giáo phụ đã biết không có khả năng đối phó với hai người kia, mà lại....."

"Một buổi tối như vậy, bao giờ cũng cần một cái gì đó kích thích mới thú vị, không phải sao?"

Dưới ánh đèn, gương mặt Andrew giống như ác ma

Bạn đang đọc truyện *Vợ Phúc Hắc Của Đế Vương Hắc Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Ý tưởng của Lăng Ngạo

Nói mới nhớ, đây cũng không phải là lần đầu tiên Lam Duê điên cuồng đua xe như thế, nhưng duy chỉ có lần này, tâm tình lại cảm thấy có chút sục sôi!

Có lẽ nguyên nhân là bởi vì bị người khác truy đuổi!

Trong lòng cô nghĩ vậy!

"Năng lực của em trên mọi phương diện đều rất tốt!" Lăng Ngạo đứng bên cạnh cô, hào phóng khen ngợi!

Lúc này hai người đang dừng ở bên bờ sông Nile hóng gió đêm!

"Nếu như đổi lại là anh mà nói, vậy cũng không thua kém!" Lam Duê nhận xét vào đứng trọng tâm, ở vào vị trí của bọn họ lúc này, ai lại không có những kỹ thuật khiến người ta phải trầm trồ tán thưởng?

Năng lực của cô có tốt như thế nào đi nữa, nhưng mà trên phương diện thể lực, cũng không thể không thừa nhận mình có phần yếu hơn, dù sao sự chênh lệch giữa nam và nữ vẫn phải có!

Tựa như dao chém thốt, nghiêng đầu nhìn bên gò má của Lăng Ngạo, không thể không khen ngợi. Một người đàn ông như vậy, bất luận thủ đoạn hay là năng lực, đều là số một. Hơn nữa, còn chưa kể đến anh lại sở hữu một diện mạo như vậy!

Nếu như cô là một người phụ nữ bình thường mà nói, sợ rằng thật sẽ có chút động lòng!

Mặc dù hiện tại bọn họ đang tạm thời thiết lập mối quan hệ tình nhân, nhưng mà trong lòng cô rất rõ ràng, hẳn là trong chuyện này vẫn còn có một tia khuất tất!

Vô luận như thế nào, khi bọn họ xảy ra xung đột về quyền lợi, vậy thì mối quan hệ này cũng sẽ rạn nứt!

Cô không bao giờ nghĩ rằng mối quan hệ này của bọn họ có thể duy trì lâu dài, giấc mộng công chúa như vậy, không phải là thứ dành cho người như cô!

Cô, từ trước đến giờ đều là người rất thực tế!

Bất quá, hiện tại cô vẫn sẽ chờ, chờ để thấy, rốt cuộc cuối cùng ai sẽ là người nhận thua trước!

Cứ coi như đây là một lần đánh cược đi!

Hoặc giả, đây là một trò chơi giữa hai con người đang nhằm chán như bọn họ?

"Nhìn cái gì?"

Vừa quay đầu liền chứng kiến cảnh cô đang nhìn mình đắm đắm, Lăng Ngạo nhú mày hỏi!

"Chẳng qua em chợt phát hiện, thì ra là diện mạo của anh thật sự không tồi!" Không chút để ý quay đầu sang hướng khác, gờ tay lên vuốt ve làn tóc bị gió thổi có chút rối bời, Lam Duê cười nói!

"Vậy sao!"

Nhàn nhạt đáp một tiếng, trên gương mặt lạnh lùng nghiêm nghị của Lăng Ngạo thoáng có chút dấu hiệu bị mềm hóa!

Bất thành linh đưa tay ôm lấy chiếc eo thon của cô, ghim chặt vào trong lòng, trông mắt đen sâu hoắm thâm thúy nhìn vào đáy mắt hơi lóe lên vài tia kinh ngạc!

Thì ra là cô cũng biết kinh ngạc, phát hiện điểm này dường như khiến anh vô cùng hài lòng.

Khóe miệng thoáng nâng lên đường cong vui thích!

"Anh vẫn luôn cho rằng diện mạo của em không tệ!" Cúi đầu xuống, đắm chìm trên vai cô, hơi thở ấm áp phả lên chiếc cổ mảnh khảnh trắng nõn, khiến cô trong phút chốc cứng đờ!

Nhưng cũng chỉ là trong một cái chớp mắt mà thôi!

Lam Duê mặc cho anh ôm, lại cười nói: "Nói như thế, Lăng Ngao ngược lại quan sát xâm nhập!"

"Sẽ không yêu em thật chứ? Nên biết rằng, quan hệ hiện tại giữa hai chúng ta chỉ là một trò chơi bình đẳng giữa hai người trưởng thành với nhau! Nếu như yêu thật, đối với em mà nói, sẽ gặp không ít phiền phức!"

Không biết vì sao, Lăng Ngao đang biếng nhác, thời điểm nghe thấy cô nói sự thật này, trong lòng có chút bất mãn! Đôi chân mày rậm cũng hơi nhíu lại!

"Anh nói, hiện tại anh có chút thích em!"

Về phần yêu, hình như căn bản cũng chưa đến loại trình độ này!

Ở cái thế giới sắc mùi máu tanh của bọn họ, tình yêu là thứ gì, thật sự là có chút buồn cười!

Quyền lực, tiền bạc, mới có thể quyết định tất cả!

"Nói như vậy, Lăng Ngao, ngược lại em rất hâm mộ anh! Em tạm thời cho rằng, thích là tốt rồi!"

Ít nhất là bây giờ không có một người đàn ông nào có thể mang đến cho cô loại tâm tình như vậy!

Lại nói, sở hữu một tình nhân như thế này, trên thực tế vẫn rất tốt!

Chỉ là, không thể chìm sâu xuống hơn nữa!

"Vì hiếm khi chúng ta có được đồng nhất ý kiến, cũng nên ăn mừng một chút!"

Dứt lời, đôi môi cực nóng liền in xuống làn môi mềm mại như hoa anh đào, trần trọc mát!

Lam Duê hơi sững sờ, nhưng cũng vui vẻ đón nhận, quan hệ hiện tại giữa bọn họ, cô là người hiểu rõ nhất, cũng sẽ không quên!

"Lam chủ, bây giờ người đang ở đâu?"

Có tiếng sột soạt, giọng nói ôn hòa trầm bổng của Vân Trạch vang lên trong tai!

Khẽ thở dốc quay đầu sang một bên, sau khi nhịp tim đã ổn định trở lại, hít một hơi thật sâu, nói: "Không cần lo lắng, chúng tôi lập tức trở về!"

"Dạ!"

"Cũng đã đến lúc trở về, ngày mai còn phải tham dự hội nghị!"

Mở cửa xe ra lần nữa, lần này Lam Duê chọn ngồi vào vị trí tay lái phụ!

Thấy thế, Lăng Ngao cũng không nói gì thêm, đi vòng qua bên kia, ngồi lên vị trí tài xế!

Động cơ bắt đầu khởi động, chiếc Ferrari đỏ rực liền "soạt" một tiếng phóng đi nhanh như tên bắn!

Ngồi ở vị trí bên cạnh tài xế, Lam Duê có chút lười biếng ngáp một cái.

Đã qua một thời gian, nói thật ra là có hơi mệt một chút!

"Dựa vào một lúc đi!" Lăng Ngao bên cạnh mặc dù không nhìn cô, nhưng từ cử chỉ và hành động cũng đoán ra được tình trạng của cô rồi!

"Cũng được!"

Lam Duê không từ chối, dù sao cũng không phải là chuyện gì to tát. Huống chi, cô thật sự mệt mỏi! Thể lực đã sớm bị tiêu hao sạch sẽ từ trước đó!

Vừa tựa vào ghế ngồi, chẳng mấy chốc, Lam Duê liền chìm vào trong giấc ngủ!

Khi ngủ, trông cô có vẻ rất bình lặng, từ những tâm tình bí ẩn bên trong cho đến nụ cười thường trực trên khóe môi, tất cả đều hoàn toàn tan biến vào khoảnh khắc này, nhường chỗ cho sự thuần khiết trắng trong!

Lăng Ngao nghiêng đầu, ngắm nhìn cô đang say giấc, trái tim đột nhiên đập nhanh hơn một nhịp!

Là trò chơi cũng được, mà hợp tác cũng tốt, chỉ ít hiện tại anh cảm thấy cô rất thích hợp ngồi lên vị trí chủ mẫu nhà họ Lăng!

Hiện giờ, anh quả thật rất yêu thích cô, mặc dù chưa đến mức khác cốt ghi tâm, nhưng đây cũng là chuyện hiếm thấy. Tin rằng rất khó tìm được một người phụ nữ khác có thể mang đến cho anh cảm giác như lúc này!

Tuy nhiên, anh cũng hiểu rõ, lý trí của cô cực kỳ bền bỉ. Cô đối với anh, chỉ sợ rằng, để nghe được một lời nói thích từ chính miệng cô cũng khó nữa là! Vậy thì như cô nói trước đó, tạm thời coi như là thích đi!

Chỉ trong vòng một ngày ngắn ngủi, anh chợt phát hiện, thật ra thì có được một người phụ nữ như thế này bên cạnh mình, quả nhiên là không tệ, ít nhất không cần lo lắng những người mang lòng dạ độc ác!

Xem ra, anh phải dốc công tận lực không ít!

Suy cho cùng, vị trí chủ mẫu nhà họ Lăng, e rằng cô căn bản cũng không nhìn trúng!

Không thể không khâm phục độ nhạy cảm của Lam Duê, cơ hồ là khi xe vừa dừng lại trong tích tắc, động cơ vừa tắt, Lam Duê liền mở mắt!

Có thể là do bị giảm huyết áp đôi chút, mặc dù đã tỉnh lại, nhưng mà thời điểm nhìn thấy Lăng Ngao, giữa đôi con ngươi đen nhánh vẫn còn đọng lại chút mê man!

Sự phát hiện này, làm người ngồi bên cạnh như Lăng Ngao cũng khó kiềm nén được nụ cười!

"Đến!" Âm thanh trầm thấp dễ nghe, vang vọng trong khoang xe!

Từ từ chậm rãi chớp chớp hàng mi, đáy mắt thoáng chốc khôi phục lại sự tỉnh anh thường lệ!

Gật đầu một cái, mở cửa xe đi xuống!

"Lam chủ, người đã trở lại!"

Vừa đi vào khách sạn, Vân Trạch liền tiến lên chào đón! Vân Thanh ngậm điều thuốc trên miệng, liếc mắt hướng về phía cô! Sau khi đánh giá từ trên xuống dưới một lần nữa mới mở miệng: "Mình còn tưởng rằng hai người đã chạy đi đâu, trễ như thế mới về!"

"Chuồn ra ngoài một vòng!"

Lam Duê nhún vai, nhìn về phía Lăng Ngao đang đứng lặng thinh bên cạnh, cười nói: "Tôi nay về muộn, hay là hội nghị ngày mai bắt đầu vào hai giờ chiều?"

"Ừ, được!" Gật đầu một cái, gương mặt của Lăng Ngao khôi phục lại sự rét lạnh!

"Lăng Ngao, như vậy ngày mai gặp!"

Phất tay một cái, Lam Duê đi về phía phòng mình!

Ánh mắt nóng rực phía sau vẫn cố định trên bóng lưng của cô, Lam Duê mơ hồ cảm nhận được, dường như có chuyện gì đó đã thoát ra khỏi tầm kiểm soát.....

Bạn đang đọc truyện *Vợ Phúc Hắc Của Đế Vương Hắc Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Chẳng lẽ là xem thường tôi

Hơn một giờ chiều ngày hôm sau, Lam Duê và Lăng Ngao đứng lúc bước vào cung điện dưới lòng đất của Gia tộc Raymond!

Gọi là cung điện dưới lòng đất tuyệt đối không hề khoa trương, toàn bộ bố cục của nơi này đều được thiết lập hệt như một toàn thành thực sự. Hơn nữa, mức độ xa hoa cũng không hề thua kém những tòa lâu đài hiện hữu trên mặt đất!

Chợt nghĩ đến, sở dĩ Raymond có thể dứt khoát đồng ý hội nghị lần này, nguyên nhân đại khái cũng bởi vì tính kín đáo ở đây, người bình thường thật sự rất khó tìm thấy!

Lam Duê cho tay vào bên trong túi áo khoác, ánh mắt linh hoạt đảo qua toàn bộ khu vực chung quanh!

Nếu không nhầm, e rằng nơi bí mật này ẩn núp không ít người. Chẳng qua cô không biết mục đích chính hướng đến bọn họ là để ra oai, hay còn có nguyên nhân nào khác!

"Lam Duê, tớ cảm thấy có chút bất an!"

Vân Thanh đi theo sau lưng Lam Duê, liên tục quan sát kết cấu chung quanh, cau mày nói! Đến một nơi xa lạ như vậy, đối với bọn họ mà nói, sẽ chẳng có chuyện gì tốt lành xảy ra. Thêm vào đó, từ lúc bước vào cung điện dưới lòng đất này, tâm trạng lo lắng bất an ấy cứ quanh quẩn mãi trong tim cô, hơn nữa khi càng vào sâu bên trong, cảm giác càng thêm mãnh liệt!

"Cậu cũng có cảm giác này? Thật là hiếm thấy!" Lam Duê chỉ cười, hình như chẳng hề bận tâm đến lời nói của cô! Nhưng nếu tỉ mỉ quan sát một chút, vẫn có thể nhìn thấy được sự tăm tối rét lạnh toát ra từ gương mặt điềm tĩnh kia!

"Tớ rất là nghiêm túc!" Vân Thanh có chút nổi đóa, cô nghiêm túc như vậy còn đi trêu đùa!

Vân Trạch ở một bên khẽ kéo cô về phía sau, lắc đầu một cái!

Theo như tình hình hiện tại, chắc chắn trong lòng Lam chủ phải rõ ràng hơn ai hết. Nói một cách chính xác, thật ra thì từ thời điểm bọn họ quyết định đến nơi này, cũng đã đoán được sẽ có chuyện gì đang chờ đón!

Vân Thanh trầm lặng, mới vừa rồi quả thật có hơi kích động!

Lăng Ngạo đi song song với Lam Duê, dĩ nhiên là đã đem hết toàn bộ chuyện vừa diễn ra gom vào trong mắt!

Môi mông khẽ mím, đây sẽ là một trận chiến khó khăn, nếu không biết ứng biến đúng cách, rất có thể bọn họ sẽ bị chôn sống ở chỗ này!

"Chúng ta nhất định sẽ an toàn đi ra ngoài, tuyệt đối!"

Ở bên cạnh, Lam Duê chợt mở miệng, trong giọng nói không còn mang theo ý cười mà trở nên vô cùng kiên định!

"Tuyệt đối!" Lăng Ngạo gật đầu, bỗng nhiên cười lên, người như vậy, nên gọi là tự tin hay là mù quáng? Hẳn là ý thứ nhất đi, chỉ ít trong lòng anh cho là vậy!

Rốt cuộc lúc bọn họ vào đến bên trong, ba vị thế lực hắc đạo kia đã ngồi vào vị trí của từng người, dường như đang chờ bọn họ!

"Lam đương gia và Lăng thủ lĩnh tới đúng là hơi muộn!" Trong tay William đang kẹp một miếng xi gà, nhả ra một vòng khói thật to, cười nói!

Đối với việc hai người này đến đây cùng nhau, dường như những người có mặt ở đây cũng chẳng tỏ ra bất ngờ, về mặt tự nhiên, không có một tia biến hóa!

"Đúng hai phút nữa mới đến hai giờ, nói cách khác, chúng tôi cũng không đến trễ!"

Âu Liêm kéo ghế ra, sau khi Lăng Ngạo ngồi xuống, liền nói! Mà Lam Duê cũng vừa ngồi xuống bên cạnh Lăng Ngạo, đồng thời cũng ngồi ngay bên cạnh Nathan Andrew!

"Nói cũng phải, xem ra là bọn tôi tới sớm! Đã sớm biết phụ nữ tương đối chú trọng giấc ngủ, chắc hẳn Lam đương gia đã định rõ giờ giấc, mà Lăng thủ lĩnh là vì chờ Lam đương gia, cho nên mới phải thu hẹp thời gian đến đây!"

Andrew cười cười xã giao, con người màu xanh lục lơ đãng quét qua người bên cạnh, chút tóc bạch kim trước trán khẽ rũ xuống, che khuất nửa gương mặt, có vẻ cực kỳ ma mị!

Lam Duê nhếch môi, ghé lên trên bàn, tay phải chống cằm, quay đầu nhìn về phía hắc: "Xem ra Andrew nắm rất rõ thói quen sinh hoạt của phụ nữ rồi! Ha ha, đây là một hiện tượng tốt đấy!"

Hiện giờ, tất cả mọi người đều biết mối quan hệ giữa bọn họ, cũng không cần cố ý phản bác làm gì cả. Andrew nói qua đôi câu, cũng chẳng gây ảnh hưởng gì đến cô, có thể nói, ngay cả một chút cảm giác cũng không có!

Ngược lại cô cảm thấy có chút khó hiểu, rõ ràng bọn họ đã thống nhất ý kiến, lại còn đi khiêu khích hết lần này đến lần khác, thật ra là có ý gì? Không nói ra, không phải sợ bọn chúng, mà là cô và Lăng Ngạo đều cảm thấy, không cần thiết vì chuyện nhỏ này mà huy động nhân lực!

"Chúng ta nói đến trọng tâm hội nghị lần này!" Lăng Ngạo gấp tay, gõ vào mặt bàn một cái, lạnh lùng mở miệng nói! Quét mắt qua hai người ngồi phía đối diện, cất lời: "Tôi nghĩ hai vị cũng biết rõ nguyên nhân vì sao nhà họ Lam và nhà họ Lăng cùng đến đây lần này! Hình như lần trước ở Las Vegas, Lam Duê cũng đã nói rồi. Muốn các người rút móng vuốt của mình ra khỏi lãnh thổ Trung Quốc, nhưng tại sao những thứ đó vẫn còn xuất hiện ở nội bộ Trung Quốc – sa mạc Takla Makan?"

Vừa mở miệng liền đi thẳng vào vấn đề, đây là tác phong làm việc của Lăng Ngạo. Lam Duê cúi đầu thoỉ thoỉ tách cà phê còn bốc hơi nóng, muốn uống một hớp. Nhưng mà Vân Trạch sau lưng cô lại đưa tay đỡ, hơi lắc đầu một cái!

Thấy thế, cô cũng không nói gì, ngược lại không chút đếm xỉa thả tách cà phê trong tay ra! Đan hai tay lại đặt lên mặt bàn, cũng không cắt đứt lời nói của

Lăng Ngao!

Andrew ở bên cạnh, cũng không thèm quan tâm đến chuyện gì đang xảy ra. Từ đầu đến giờ vẫn luôn nhìn chăm chăm một bên mặt cô. Cho dù Lăng Ngao đã bắt đầu câu hỏi rồi, hắn vẫn cứ như thế!

"Trên mặt của tôi có thứ gì vậy? Lại khiến cho Andrew nhìn đến mắt hờn như thế!"

Nghiêng đầu nhìn về phía hắn, Lam Duê nhướn mi hỏi!

"Cái này sai rồi, tôi chỉ cảm thấy Lam Duê đương gia không giống với những người phụ nữ xinh đẹp bình thường khác! Phụ nữ trên đời này, nếu đem so sánh với cô, quả thật chỉ xứng tầm cô đại rồi!" Trái lại, thái độ của Andrew khá thoải mái, không hề có chút lúng túng khi bị bắt quả tang!

"Như vậy, bên trong đám cô đại đó, có bao gồm cả đáng sinh thành của Nathan Andrew hay không?" Lam Duê tươi cười, chuyển tầm mắt nhìn về phía Lăng Ngao ở một bên!

Bởi vì khi đang nói chuyện, bàn tay đặt trên đầu gối của cô bị một bàn tay khác nắm lấy. Theo dòng cuộc đối thoại, mơ hồ cảm giác được bàn tay ấy càng lúc càng siết chặt hơn! Trên tay truyền đến cảm giác đau nhói, dĩ nhiên liền thu hút được sự chú ý của cô!

Có chút nghi ngờ quay đầu nhìn về phía anh, thế nhưng từ đầu đến cuối anh vẫn đem tầm mắt của mình hướng đến hai người ngồi phía đối diện! Buông đôi con ngươi xuống bàn tay đang bị nắm chặt, cố gắng muốn thoát ra, nhưng vô ích, cũng không buồn so đo!

Mặc dù cô không nói gì, thậm chí còn tỏ ra không quan tâm đến lời nói của bọn họ, nhưng mà mỗi một câu, mỗi một ánh mắt, cử chỉ, cô đều không hề bỏ sót!

Thay vì bảo cô do dự, chỉ bằng bảo cô cố tình làm như thế!

"Người đàn bà kia so ra kém hơn cô, loại phụ nữ đó quả thật chỉ thích hợp lệ thuộc vào đàn ông. Chuyện gì cũng làm không xong, cả đời ăn năn hối hận! Lam Duê, làm sao có thể so sánh cô với người như vậy được?"

Vừa ở bên tai, Andrew bất thành linh tiến đến gần đỉnh đầu, thoắt hơi nói thì thầm khiến Lam Duê hung hăng híp mắt lại!

Từ xưa tới nay chưa từng có ai lại đi đánh giá người sinh ra mình như vậy, Andrew quả nhiên là như người ngoài đời, máu lạnh vô tình!

Không đợi Lam Duê phản ứng, toàn bộ cơ thể của cô liền bị kéo sang một bên, nhích tới gần lồng ngực ấm áp của Lăng Ngao. Giọng nói trầm thấp mang theo sự cay nghiệt vang lên trên đỉnh đầu:

"Andrew, hội nghị lần này là do tôi chủ trì, anh dựa vào gần Lam đương gia như vậy, chẳng lẽ xem thường tôi?"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Phúc Hắc Của Đế Vương Hắc Đạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Thời khắc lâm nguy

Lời nói và hành động của Lăng Ngao khiến cái hội nghị này rơi vào cục diện bế tắc!

"Giống như Lăng thủ lĩnh đã nói từ trước, hai vị đang tính toán đoạt quyền ở trên tay của chúng tôi?" Lam Duê chỉnh sửa cổ áo có chút xiêu vẹo vì bị người bên cạnh kéo, ung dung thông thả nói!

Mà bởi vì Lam Duê chột mở miệng, cục diện liền lấy lại được không chế lần nữa!

Đôi con ngươi màu xanh lục của Andrew lóe lên, tựa như một con rắn độc đang le lưỡi chuẩn bị xù con mồi. Cười lạnh liếc nhìn khuôn mặt lạnh lùng của Lăng Ngao, chậm rãi ngồi về chỗ cũ!

"Lam đương gia nói lời này cũng có chút nghiêm trọng, chúng ta đều là người làm ăn, dĩ nhiên là lấy ích lợi làm trọng. Chẳng lẽ Lam đương gia không làm như vậy? Huống hồ, thế lực của hai người lại bành trướng rất rộng, một ở Mỹ, một ở Canada. Thật sự là chúng tôi không hiểu, tại sao lại muốn giấu diếm cái chuyện hiển nhiên này?"

Raymond gõ ngón tay lên mặt bàn, bởi vì lời nói nhẩn tâm của Lam Duê, sắc mặt đã trở nên có chút khó coi!

Theo như bọn hắn nghĩ, chẳng qua là hai đứa oắt con này mới vừa ra chiến trường, ngựa non háu đá, muốn ra mặt kiếm chút thành tích. Ở trước mặt bọn hắn dám phát ngôn bừa bãi, đây thật là một sự sỉ nhục!

"Lam Duê, Lăng Ngao, lại nói, lô hàng trị giá hơn hai trăm tỷ Đô-la của chúng tôi vẫn còn ở trong tay các người! Hai người tịch thu hàng hóa lại tới tìm

chúng tôi đàm phán, việc này dường như không được thỏa đáng cho lắm? Hay là hai người muốn tiếp tục cuộc đàm phán lần này, là mơ tưởng đến lợi ích gì đó?”

Phun ra một vòng khói thật to, trên gương mặt già nua “phúc hậu” của William tỏa ra vàng sáng toan tính, thái độ tựa như đang xem trò vui! Hiện giờ bọn hắn căn bản cũng không lo sợ hai người này nữa, về sau cũng chẳng cần phải sợ! Chờ bọn hắn thôn tính hết tất cả các thế lực phía sau, còn đâu ra chỗ cho bọn trẻ con chưa đủ lông đủ cánh tác oai tác oái!

Khỏe miệng Lam Duê chậm rãi nâng lên, theo quán tính ma sát lên mặt chiếc nhẫn trên ngón út bàn tay phải! (QA: hức, lúc bảo ngón út, lúc lại ngón áp út, khi nào mình edit hoàn sẽ beta lại cẩn thận)

Trên mặt nhẫn truyền tới một đợt nóng rực cùng con chấn động nhỏ, khiến cô thoáng có chút kinh ngạc!

Không ngờ, thật sự là không ngờ, hai người kia lại có ý định một mẻ hốt gọn Tam Gia bọn họ ở chỗ này!

Nên hiểu rằng, thân phận hiện giờ của bọn họ là đại diện cho toàn bộ thế lực thuộc về nhà họ Lam, nhà họ Lăng, cùng với Gia tộc Andrew! Nếu như xảy ra chuyện bất trắc ở đây, điều này tất yếu sẽ dẫn đến một trận hỗn loạn ở thế giới ngầm!

Giả sử hai người kia, hoặc nói chính xác hơn là thế lực phía sau bọn hắn mượn cơ hội này thò chân vào, như vậy thì cũng chẳng còn đất cho mấy Gia tộc lớn dung thân rồi!

Một chiều này, quả nhiên là diệu kế!

Bắt giặc trước hết mời vương!

Chỉ là, có vẻ như hiện giờ bọn họ đang cải trang làm tặc vương rồi!

“Ý của các người là muốn chúng tôi đem lô hàng đã tịch thu được, trả lại cho các người?” Lăng Ngạo tựa lưng vào thành ghế, giữa gương mặt lạnh lẽo toát lên sự tàn nhẫn, tựa như vừa nghe được một chuyện buồn cười nhất thế giới! “Hề là đồ ở trên tay của tôi, từ trước đến nay chưa từng có chuyện mang trả lại! Chẳng lẽ, Bá tước William và Raymond lão đại muốn xóa bỏ tiền lệ này?”

‘ Bộp ’ một tiếng chấn động, sau khi tức giận vỗ bàn, Raymond hậm hực đứng lên, ánh mắt bùng bùng lửa giận nhìn chằm chằm Lăng Ngạo lạnh lùng, cùng với Lam Duê đang cười nhạt!

“Các người không cần được voi đòi tiên! Đáp ứng hội nghị lần này, đã là nể mặt của các người rồi, đừng có quá đáng!”

“Chắc chắn, Raymond lão đại cần gì hấp tấp nóng giận như vậy đây? Lam đương gia và Lăng thủ lĩnh không phải là không nể mặt của các người. Chẳng qua là cho bọn họ chút thời gian đi!” Andrew gác hai chân lên bàn, đáng vẻ tùy ý, bộ dáng tuyệt đối không chịu gò bó!

Lam Duê cực kỳ bình thản quét mắt qua hắn, sau đó ánh mắt hơi cuộn lên nhìn Raymond đang tức giận dầm dẫm, dịu dàng cười một tiếng: “Thời tiết thấp thế này, nhưng rất dễ dàng bốc hỏa, hay là Raymond lão đại hãy hạ hỏa trước rồi lại nói!”

Mặc dù là cười, nhưng lại là nụ cười không thấy đáy!

“Các người ở đây, tôi muốn cùng đi thương lượng với Raymond phương pháp giải quyết chuyện này một chút! Sau khi trở lại, chúng tôi tự nhiên sẽ cho các vị một kết quả đẹp cả đôi đường!”

Cuối cùng, khi Lam Duê vừa dứt lời, Bá tước William liền đập tất điều xi gà trong tay, đứng lên. Gương mặt tỏ rõ sự áy náy cười lên một tiếng, nhìn sang Raymond bên cạnh, đưa mắt ra hiệu!

Lam Duê và Lăng Ngạo nhìn nhau, rồi sau đó ưu nhã gật đầu!

Ngồi một lát, Lam Duê có chút mệt mỏi bầm bầm mi tâm, quay đầu nói: “Chúng ta cũng nên đi thôi, bằng không, e rằng sẽ bị chôn sống theo cái cung điện này mất!”

“Cơ thể không thoải mái?” Không trả lời cô., đôi chân mày rậm hơi nhíu lại nhìn cô đang vắn về mi tâm!

Chuyện tối ngày hôm qua, cộng thêm chuyện ngày hôm nay, quả thật có chút nhức đầu!

Lam Duê cũng không che giấu, gật đầu một cái, coi như là thừa nhận!

“Đi thôi!” Lăng Ngạo đứng lên ôm lấy bả vai cô, trực tiếp lướt qua Andrew, đi thẳng đến con đường vừa vào ban nãy!

Andrew thấy thế, cũng không nói gì hơn, liền đi theo sau lưng bọn họ!

Dù sao hội nghị lần này, cũng chẳng liên can gì mấy đến bản thân hắn, đến đây, chẳng qua là muốn góp vui mà thôi! Nhưng đáng tiếc thay, lại có một số người không biết sống chết, tính toán lời hắn vào trong cuộc!

“Đừng đi thêm nữa, con đường phía trước ắt hẳn đã bị chặn. Nếu như càng tiến sâu vào, thật sự sẽ không có đường lui!” Lam Duê liếc nhìn lối đi tối om

phía bên kia, thần nhiên nói. Phía trên chiếc nhẫn không ngừng truyền đến chấn động ngày càng mãnh liệt, chỉ sợ là mấy lão già kia không đợi kịp rồi!

"Không có việc gì, trước khi tiến vào, anh đã thăm dò lối ra cẩn thận! Bọn họ tính một lúc bắt ba ba trong rọ, cũng phải nhìn xem một chút đối thủ là ai!" Lăng Ngạo cười lạnh, vẫy vẫy tay, Âu Liêm và Ngự Phong bên cạnh nhanh chóng xông lên!

Đứng ở gần lối ra, lắng tai nghe ngóng tiếng bước chân từ xa đến gần!

"Bộ đội vũ trang?" Andrew huyết sáo, hứng thú nói lên!

Ngay lúc này, điện thoại của Văn Trạch lại đổ chuông, thoáng nghiêng người sang một bên nhắc máy, sau khi trả lời mấy tiếng liền cúp!

"Lam chủ." Ở bên tai cô nhỏ giọng nói thầm mấy câu, Lam Duê giương mắt nhìn về phía anh ta!

"Văn Trạch, Văn Thanh, hai người tìm một lối thoát khác ngay tức khắc. Ra ngoài trước chúng tôi càng sớm càng tốt! Chuyện này tuyệt đối không thể xảy ra bất trắc!" Thoáng trầm ngâm, Lam Duê quả quyết ra lệnh!

"Nhưng mà còn cậu."

"Đó là mệnh lệnh của tôi, tuyệt đối không cho phép bất kỳ ai chất vấn!"

Giơ tay lên ngăn cản lời nói còn chưa dứt của Văn Thanh, trong giọng nói của Lam Duê lộ ra một tia nghiêm nghị!

"Dạ, Văn Trạch và Văn Thanh, chắc chắn hoàn thành!"

Ở một bên, Andrew và Lăng Ngạo quét mắt qua bóng dáng của hai người vừa biến mất ở lối ra, vừa nhìn về phía Lam Duê!

Có thể khiến cho cô trở nên nghiêm túc như vậy, e rằng không phải là chuyện nhỏ!

Lăng Ngạo bỗng nhiên nghĩ đến, trước đó cô đã từng nói, trong vòng một hai ngày này, lô hàng của cô sẽ được vận chuyển đến khu vực Trung Đông, chẳng lẽ nói, lô hàng làm mờ mắt kia xuất hiện vấn đề?

Lăng Ngạo suy đoán không sai, đích thực là nảy sinh chút vấn đề!

Nhưng mà đã nói chuyện này vẫn đang nằm trong lòng bàn tay của cô, như dự đoán trước đó vậy thôi, không ngờ lại xảy ra sự cố ngoài ý muốn!

"Có chuyện gì nói đi, miễn là anh có thể giúp được!" Lăng Ngạo lời kéo tay cô, nhàn nhạt nói! Sau cùng, trước khi kết thúc còn bổ sung thêm một câu: "Nhưng dưới tình huống không gây tổn thất đến lợi ích của anh!"

Nhẹ nhàng chậm rãi rút tay mình ra khỏi lòng bàn tay anh, vừa buông xuống dưới, trong nháy mắt đã rút khẩu súng lục màu bạc ở bên đùi ra, cầm trong tay! Nép mình ẩn nấp sang một bên, một lần nữa khoe môi giương lên nụ cười, nhìn vào anh, nói: "Trước tiên, phải xác định chúng ta có thể bình an ra ngoài mới được!"

"Lần này, em nhất định phải tự mình hạ gục cái cung điện dưới lòng đất này!"

Tiếng súng đĩnh tai xen lẫn với tiếng bước chân rầm rập!

Lam Duê nắm khẩu súng trong tay, cảnh giác nhìn chằm chằm lối đi bên kia!

Không thể không nói, đây là chuyện phiền toái nhất mà cô gặp phải!

"Đi về bên này!" Lăng Ngạo bất chợt nắm chặt tay cô, kéo cô chạy về hướng ngược lại!

Lam Duê cảm thấy có chút kỳ quái nhìn về bên đó, làm thế nào anh dám khẳng định đó là lối ra? Nhưng tình hình hiện giờ không phải là lúc để giằng co ở người đi, cô cũng không muốn an giấc nghìn thu như thế!

Phía sau lưng, tiếng súng cùng tiếng bước chân đang không ngừng đến gần, khiến cho bọn họ phải bước đi hết sức nhẹ nhàng!

Mãi cho đến khi Lam Duê lấy lại tinh thần, đã chẳng thấy tung tích của Andrew đâu cả!

Xem ra là lòng tự trọng của hắn không cho phép bản thân đi cùng với bọn họ, chỉ hy vọng hắn có thể sống sót ra ngoài! Lam Duê nhếch môi cười lạnh!

"Cười cái gì?" Lăng Ngạo cau mày nhìn cô, dưới tình huống này còn có thể cười được, e rằng chỉ có mình cô!

"Không có gì! Bất chợt nghĩ đến, nếu lần này em ra ngoài an toàn, phải đáp lễ cho bọn họ thế nào đây, nhất định phải nhiệt tình chiêu đãi!" Vừa nhắc súng, bịch một tiếng, báng súng đánh thẳng vào đầu của một tên đang ẩn nấp trong góc tường bên trái!

Đã sớm biết cung điện dưới lòng đất này không thể nào dễ dàng xông ra ngoài như vậy, thật sự là khắp nơi đều có phục kích! Rõ ràng ở đây đã đủ vắng vẻ rồi, thế nhưng lại vẫn có người!

Quả nhiên là đã đánh giá thấp bọn họ!

"Chúng ta tách ra hành động, em bên trái anh bên phải!" Tựa vào trên vách tường, Lam Duê linh hoạt nói!

Lam Duê cũng không quay đầu lại, đang muốn nhấc chân tiến về phía lối đi bên trái, đột nhiên cổ tay mảnh khảnh lại bị người phía sau giựt mạnh! Khó hiểu quay đầu nhìn về phía Lăng Ngao, lại phát hiện anh đang nín thở, đáy mắt tỏa ra khí lạnh đăm chiêu nhìn cô!

Chẳng lẽ nghi ngờ cô lừa gạt anh? Thật đúng là dè dặt cẩn thận!

Lam Duê cười khẩy trong lòng, nụ cười trên mặt cũng phai nhạt đi đôi chút, giãy giụa cổ tay toan rút ra, lại phát hiện anh căn bản cũng không có ý định buông tay, cuối cùng có chút bất đắc dĩ, nói: "Nếu như anh không yên tâm, anh đi bên trái, em bên phải!"

"Câm miệng!" Quát lạnh một tiếng, cả gương mặt của Lăng Ngao đáng sợ đến kinh người. Người phụ nữ đáng chết này, bây giờ vẫn còn cật lực mạnh như vậy!"Em, ở bên cạnh anh, không cho phép rời đi nửa bước!"

Nói xong, túm Lam Duê thẳng tiến về lối đi phía bên phải!

Khỏe miệng hung hăng kéo căng lên, đáy mắt Lam Duê xẹt qua một tia cười yếu ớt!

Lăng Ngao, người này. Thời khắc mấu chốt vẫn còn rất có lòng!

"Phía trước là điểm phục kích, nếu như đoán không nhầm, chắc chắn phải có khoảng chục người mai phục ở đó!" Dán lưng vào vách tường lạnh lẽo, Lam Duê hít một hơi thật sâu, nhìn Lăng Ngao bên cạnh, nói: "Chúng ta, mỗi người một nửa!"

Hai người đã quá quen thuộc với loại hoàn cảnh này suốt nhiều năm qua, ảm náu như thế nào để không bị đối phương phát hiện, là chuyện dễ như trở bàn tay!

Sau hai ba lần, mười tên kia liền bị hai người lặng lẽ giải quyết!

"Thù lĩnh."

Lăng Ngao đột nhiên nhận được tin tức từ Âu Liêm đã được phái đi do thám từ trước!

Thoáng chốc, Lăng Ngao liền kéo tay Lam Duê, nắm chắc mục tiêu trực tiếp đi về phía trước: "Con đường này dẫn đến lối ra!"

Câu hỏi của Lam Duê còn chưa kịp chạy ra khỏi miệng, đã có câu trả lời!

Không may, theo sau đó là âm thanh truy kích kịch liệt đang ngày càng đến gần!

"Nhanh, tiếng súng vừa nãy phát ra từ chỗ này, nhất định là lối đó, không thể để cho bọn họ trốn thoát khỏi đây!"

"Nhất định phải tìm được hai người bọn họ."

Thật sự có chút âm hồn không tiêu tan, Lam Duê và Lăng Ngao cấp tốc chạy vào lối đi mờ tối trong cung điện dưới lòng đất. Trong quá trình chạy xuyên qua, bởi vì không ngừng tránh né bọn người muốn ám sát kia, đáng về hai người cũng có chút nhếch nhác!

Nhưng mà chỉ là ngoài mặt!

"Vù vù vù!" Hơi uốn người, Lam Duê thờ hồn hể, trưa hôm nay đúng là muốn đem quãng đường phải chạy cả đời của cô gộp lại một lần rồi, cái cung điện dưới lòng đất này cũng không khỏi quá lớn chứ?

Để tránh xảy ra xung đột chính diện, hai người bọn họ trừ khi đối đầu với mấy tên đang phục kích trước mặt, bất đắc dĩ phải ra tay, thời điểm còn lại tuyệt đối không muốn cướp cò!

Mỗi lần nổ súng, đều truyền đến tín hiệu cho đám người đang truy kích ở phía sau, bọn họ ở chỗ này, ở chỗ này.

Nhìn người đàn ông bình tĩnh nhàn nhạ bên cạnh, lần đầu tiên Lam Duê có chút oán trách mình. Tại sao cô không phải là đàn ông, chí ít thì thể lực cũng sẽ không bị chênh lệch nhiều như vậy!

Lăng Ngao cau mày nhìn người bên cạnh mình đang thở gấp, tiến lên siết chặt lấy hông cô, xem như là ôm đi bộ vậy!

"Thật sự đúng là phé vật!"

Một câu nói không thương tiếc, lập tức khiến biểu cảm trên mặt Lam Duê cứng đờ, người này nói chuyện, tuyệt nhiên không nể tình!

Lần này coi như là cô thiếu nợ anh, trước tiên nhịn mấy lời này xuống!

Hai người gần như phải trải qua trăm nghìn cay đắng mới có thể ra đến bên ngoài cung điện, lại phát hiện, sớm đã có người chờ ở đó!

"Không ngờ, thật sự là không ngờ, hai vị vẫn có thể sống sót mà ra khỏi cung điện trong lòng đất!" Raymond lớn lớn nhỏ nhỏ vỗ tay khen ngợi, đáng tiếc thay, nụ cười của hắn lại như muốn xoáy sâu vào hai người đối diện!

Lấy lại thăng bằng, Lam Duê sửa sang lại trang phục trên người có chút gãy nếp, vén vén mấy lọn tóc dài có phần lộn xộn lên bên tai. Rõ ràng nhìn từ trên xuống dưới có vẻ rất chặt vật, nhưng nụ cười trước sau vẫn luôn thương trực nơi khóe môi: "Chắc, chuyện này chỉ có thể nhờ vào thuộc hạ của ông, bọn chúng thật sự là đồ bỏ đi! Cũng có thể bỏ sung thêm, là do số mệnh của chúng tôi tương đối lớn!"

"Raymond, ông muốn chết sao?" So với lời nói độc mồm độc miệng của Lam Duê, Lăng Ngạo có vẻ trực tiếp hơn!

Trong Năm thế lực Hắc Đạo, nhà họ Lam và nhà họ Lăng cùng chiếm giữ vị trí độc tôn, thế nhưng bọn người này lại dám đối phó với bọn họ trắng trợn như vậy, không phải tìm chết thì là cái gì?

"Sắp chết đến nơi lại còn mạnh miệng! Hừ, Lăng Ngạo, anh vẫn cho rằng mình là Lăng thủ lĩnh hô mây gọi gió à? Giờ phút này, tôi bóp chết anh so với bóp chết một con kiến còn đơn giản hơn! Chỉ cần không có hai người, như vậy toàn bộ nhà họ Lam và nhà họ Lăng sẽ bị chia rẽ, dễ dàng đối phó hơn nhiều!"

Raymond cười to, hốc mắt hăm sâu lóe ra mấy tia sắc bén!

Hình như hắn sắp thấy được toàn bộ địa bàn của nhà họ Lam và nhà họ Lăng nằm gọn trong tay rồi!

Cơ hội như vậy, bọn hắn....đã chờ rất lâu!

"Thật sao?" Lăng Ngạo lạnh lùng nhướn mi!

Thời điểm này, hình như tất cả mọi người đã quên bèn đi tác phong làm việc của hai người kia!

Nếu không phải đã lên kế hoạch từ trước đó, làm sao bọn họ có thể hành động mạo hiểm như vậy? Biết rất rõ lòng dạ xấu xa của bọn Raymond mà vẫn ngây ngốc tự chui đầu vào lưới?

Lăng Ngạo tàn nhẫn khát máu, Lam Duê nét mặt vô cảm, bất luận kẻ nào cũng không thể nhìn thấu!

Lúc vừa bắt đầu, Raymond vẫn không hiểu rõ hàm ý từ trong lời nói của anh, nhưng mà rất nhanh sau đó, mặt liền biến sắc, xanh mét như tàu lá chuối!

Nhìn đám người bên cạnh mình ngã xuống, cùng với âm thanh chói tai của súng máy đang càn quét. Lúc này Raymond mới phát hiện ra, không biết từ khi nào, nơi này đã sớm xuất hiện vài chiếc máy bay quân dụng cao cấp. Chung quanh còn có rất nhiều lực lượng vũ trang mang biểu tượng của nhà họ Lam và nhà họ Lăng đang phục kích!

"Nhanh, đi mau!"

Dưới sự bảo vệ của đám thuộc hạ, Raymond vội vàng đi lên, đứng chờ ở một bên xe bọc thép!

Vốn dĩ tất cả đều đã nằm gọn trong lòng bàn tay, khoảnh khắc Raymond chuẩn bị lên xe, trong tích tắc liền chia súng về phía bọn họ, lên nòng, dường như muốn ra một đòn giã giữa cuối cùng!

Gần như là ngay lập tức, Lam Duê lách người, trở mình ngăn cản trước mặt của Lăng Ngạo!

"Ừm."

Đạn xuyên qua áo, đánh vào bên hông của cô!

Cơ thể chậm rãi tuột xuống, đôi mắt của Lăng Ngạo trừng to! Tròng mắt đen lạnh lùng tàn nhẫn tựa như chim ưng, lần đầu tiên xẹt qua một tia kinh hoàng:

"Lam Duê!"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Phúc Hắc Của Đế Vương Hắc Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Người phụ nữ đáng chết

"Lam Duê."

Khụy gối xuống ôm lấy cô, bên trong đôi con ngươi lạnh lẽo tàn nhẫn của Lăng Ngạo, lần đầu tiên xuất hiện một loại xúc cảm gọi là... tâm tình hoảng loạn!

Mi mắt khép hờ, sắc da Lam Duê bình thường đã trắng, hiện tại còn trắng hơn nữa, tái cả đi!

Máu tươi tủa ra ngang hông, trong phút chốc đã nhuộm đỏ cả quần áo trên người cô, thậm chí ngay cả khoảng đất bên dưới cũng trở nên đỏ tươi một mảng!

"Em luôn luôn không thích nợ ân huệ, lần này, coi như là em trả ơn anh đã trợ giúp bên trong cung điện! Hiện tại em và anh, cũng không ai nợ ai cả!"

Cho dù trên người đã bị thương, nhưng cô còn là Lam Duê, còn là Lam đương gia! Vậy nên, sự tự tôn luôn luôn không cho phép cô tỏ ra yếu kém, tuyệt đối không thể! Nhất là ở nơi này, trước mặt đối thủ số một của mình!

Trên tay Lăng Ngạo bây giờ là một mảng sền sệt đặc dính, sự cảm phần bên trong lại càng thêm mãnh liệt!

"Câm miệng, người phụ nữ này, có anh ở đây, ai có thể để cho em có chuyện!" Ôm cô lên, phía bên cạnh đã sớm xuất hiện một chiếc máy bay trực thăng, anh nhanh chóng tiến đến!" Âu Liêm, tôi không cho phép cô ấy xảy ra chuyện, tuyệt đối không cho phép! Nếu không, cậu phải đi theo cô ấy xuống mồ!"

Lúc này Lam Duê đã bị rơi vào tình trạng hôn mê, mơ mơ màng màng, mặc dù lời nói vừa rồi nghe không rõ ràng, nhưng cũng có thể cảm nhận được bên trong nó chứa bao nhiêu là tàn nhẫn!

"Xin thủ lĩnh tiến về phía bệnh viện gần đây nhất!" Âu Liêm hiện tại khắp gương mặt toát ra mồ hôi lạnh, cũng rất khâm phục người phụ nữ này! Chỉ vì một sự trợ giúp nho nhỏ, lại sẵn sàng dùng cả tính mạng của mình ra đánh đổi! Một người phụ nữ như vậy, thật sự là một mảnh ghép hoàn hảo với thủ lĩnh, chẳng trách thủ lĩnh lại đi quan tâm như vậy!

Bình tĩnh giúp cô cầm máu, chỉ mong không có gì nguy hiểm xảy ra cho các bộ phận quan trọng!

Thời điểm đến được bệnh viện, Vân Thanh và Vân Trạch đã nhận được tin tức từ trước đó, đang chờ ở bên trong!

Khi bọn họ nhìn thấy Lam Duê cả người đầm máu, hôn mê bất tỉnh, thì sắc mặt còn đen hơn cả đất nòi!

"Tôi muốn lập tức tiến hành giải phẫu cho Lam chủ, Vân Trạch, chuyện bên ngoài giao cho anh!"

Vân Thanh tiến lên, nhẹ nhàng đặt cô lên băng ca, vừa muốn đẩy đi lại phát hiện Lăng Ngạo đang giữ chặt lấy tay cô!

"Lăng thủ lĩnh muốn để cho Lam chủ của chúng tôi mất máu quá nhiều mà chết sao?" Lạnh lùng quét mắt qua nhìn anh một cái, nếu không phải tại anh ta, hiện tại Lam chủ cũng sẽ không yếu ớt nằm ở đây như vậy! Bây giờ lại còn ở nơi này 'già mù sa mưa, (1)' nực cười thật!

(1) Đạo đức giả.

Nghe vậy, tay Lăng Ngạo run lên, đáy mắt tỏa ra nộ khí tàn nhẫn tựa như chó sói: "Nếu có chuyện gì xảy ra với cô ấy, hôm nay các người ai cũng đừng nghĩ còn sống mà đi ra ngoài!"

Cho đến bây giờ, Lăng Ngạo mới phát hiện, loại cảm giác yêu thích trước kia hình như lại tăng thêm một chút! Nhưng mà rốt cuộc hiện giờ nó là tính chất gì, anh vẫn không xác định được! Duy chỉ có một điều rõ ràng nhất, anh tuyệt đối không cho phép cô xảy ra chuyện, anh muốn cô phải thật tốt!

Vân Thanh phát cáu, bên trong con ngươi lóe ra tia lửa, rốt cuộc vẫn kìm nén tức giận trong lòng xuống, không nói được lời nào, tiến vào phòng giải phẫu!

Lần giải phẫu này, mặc kệ là vì nguyên nhân gì, nhưng Vân Thanh vẫn là bác sỹ mổ chính, vị trí này không thể nào thay đổi được! Thế nên, mặc dù tay nghề của Âu Liêm cũng thuộc vào hạng nhất nhì, nhưng Vân Thanh cố nhiên không để cho anh chen tay vào một chút nào! Ngay cả việc đưa dao mổ hay cắt chỉ, cũng là do nhân viên y tế bên cạnh hỗ trợ hoàn thành!

Cho nên nói, từ khi Âu Liêm bước vào, từ đầu đến cuối chỉ đứng ngây ngốc như khúc gỗ ở một bên!

Nếu như thủ lĩnh biết anh đi vào cũng như không, chẳng biết sẽ giết anh như thế nào!

Cái người phụ nữ này. thật sự chính là thủ dai! Cũng không phải bọn họ bắn Lam đương gia bị thương, làm gì phải đề phòng như vậy?

Ca giải phẫu được tiến hành trong vòng bốn tiếng đồng hồ, Lăng Ngạo cũng túc trực ở bên ngoài gần ấy thời gian!

Đèn phòng giải phẫu vừa tắt, Lăng Ngạo vội vàng tiến lên!

"Vân Thanh, Lam chủ như thế nào?" Vân Trạch hướng về phía Vân Thanh hỏi!

"Ca giải phẫu rất thành công, nhưng mà nội tạng trong vòng một thời gian ngắn, không thể hoạt động mạnh!" Vân Thanh không khỏi lo lắng nhíu đôi chân mày thanh tú, nói!

Câu nói sau cùng mới là trọng điểm, đám hàng kia vừa xảy ra sự cố, hiện tại Lam chủ lại bị thương, thế cuộc như vậy cực kỳ bất ổn!

Hơn nữa, sau khi Lam chủ tỉnh lại, tất nhiên sẽ không đồng ý nằm một chỗ dưỡng thương thật tốt, với tính khí của cô, nhất định sẽ bắt tay vào điều tra chuyện đó!

"Lăng thủ lĩnh, đương gia bây giờ đã không có chuyện gì nữa, mời ngài trở về!" Quay đầu lại, Vân Thanh lạnh lùng nhìn anh, không khách khí sẵn giọng đuổi khách!

"Lúc nào thì, nhà họ Lam đến phiên các người quản lý?"

Lăng Ngao căn bản cũng không để ý tới bọn họ, đối với những người không liên quan, từ trước đến giờ anh lười mở miệng nói mấy lời vô nghĩa! Nếu bọn họ không phải là người bên cạnh Lam Duê, bây giờ còn có thể yên ổn đứng ở chỗ này kêu gào?

Hôn mê suốt cả đêm, vào sáng sớm ngày thứ hai, cuối cùng Lam Duê cũng tỉnh lại!

Khẽ cử động, ngang hông truyền đến một cảm giác đau buốt toàn thân, thoáng chốc khắp đầu cô toát ra hằng hà mỏ hôi hột!

Hiện tại cô cảm thấy có chút hối hận, mình nghĩ gì mà lại đi dùng phương thức như vậy để đáp trả?

Điểm then chốt nằm ở chỗ, nếu như khi đó anh ta chết đi, đối với cô chẳng có gì là bất lợi, dù sao cũng không phải do cô giết!

Lúc ấy có lẽ cô bị trúng tà rồi! (QA: câu trả lời cho 1997thattthat nha!)

"Lam chủ đã tỉnh rồi à? Cảm thấy như thế nào?" Bên trong ánh mắt dịu dàng của Vân Trạch mang theo một tia trách cứ, cũng tốt, không biểu hiện nó ra lời nói bên ngoài!

Lam Duê nhìn anh thật sâu, sau đó rũ mi mắt xuống, lạnh nhạt nói: "Chuyện đã giao phó trước đó, làm ra sao rồi?"

Quả đúng như thế!

Vân Trạch than thở trong lòng, Lam chủ vĩnh viễn là người lý trí rất rõ ràng!

"Đã điều tra, nếu như hôm qua Lam chủ không bị thương, ắt hẳn sáng nay cũng đã ngồi lên quân hàm rồi!"

"Quân hàm?" Lam Duê chột nhướn mày, không hiểu nhìn anh!

Cự ly giữa Ai Cập và Iraq cũng không xa, thế nào lại đi dùng tới quân hàm rồi!

"Hai chiếc quân hàm chuyên chở quân hỏa, ở cửa khẩu vịnh Ba Tư, đã đem toàn bộ lô hàng chuyển lên ba chiếc tàu đang chờ sẵn ở đó! Nhưng mà đợi đến sau khi quân hàm của chúng ta rời khỏi, ba chiếc tàu kia đồng loạt bị cướp! Lô quân hỏa trị giá bốn trăm tỷ, không cánh mà bay! Trước đó, thuộc hạ đã tra được, lô hàng kia, tính đến thời điểm này, cũng đã đến Đông Nam Ấn Độ Dương!"

Dường như Vân Trạch đã sớm biết cô sẽ hỏi tới, ngón tay lướt đi thoăn thoắt trên bàn phím, nhanh chóng báo cáo thông tin cụ thể!

"Máy bay trực thăng đâu?" Lam Duê có chút hỏi một đằng, trả lời một nẻo!

"Đang chờ trên sân thượng!"

Nói xong, Vân Trạch nghiêng người, bộ quân phục trên biển ngay ngắn chỉnh tề liền hiện ra ngay trước mặt của Lam Duê!

Từ trên giường bước xuống có chút khó khăn, dưới sự giúp đỡ của Vân Trạch, Lam Duê thay đổi quần áo bệnh nhân đang mặc trên người.....

Chờ Lăng Ngao xử lý xong chuyện trên tay, thời điểm chạy tới bệnh viện, phòng bệnh đã trở thành phòng không nhà trống, chỉ còn lại bộ đồng phục bệnh nhân lấm tẩm vết máu nhàn nhạt!

"Người phụ nữ đáng chết!" Lăng Ngao nổi giận, đáng về lúc này cực kỳ dọa người! "Đi đâu? Điều tra cho tôi!"

Cơ thể bị thương, vẫn không ngoan ngoãn nằm yên, chạy loạn khắp nơi!

Lần này mà tóm được cô....., anh nhất định phải khóa chặt cô bên cạnh mình, một bước cũng không cho phép tách rời!

"Lô quân hỏa dùng làm mồi nhử của nhà họ Lam xảy ra chuyện gì đó, hiện tại Lam đương gia hẳn là đang tiến về phía Ấn Độ Dương để truy xét chúng!"

Ngự Phong nét mặt không chút biểu cảm, nói! Mặc dù ngoài mặt không có gì thay đổi, nhưng mà trong lòng anh cũng rất kính nể!

Lam đương gia này thật sự là Nữ Trung Hào Kiệt!

Đúng là Ngự Phong kính nể, nhưng mà chủ nhân của bọn họ lại đang nổi cơn thịnh nộ!

Quả nhiên không sai, người phụ nữ kia kỳ thực là điên rồi, vết thương trên người còn chưa kín miệng, thế nhưng lại đi làm chuyện nguy hiểm như vậy!

Hiện tại anh có một loại cảm xúc muốn bóp chết sự hăng hái của cô, cũng tránh được phiền toái!

"Đáng chết, Lam Duê, cái người này đồ ngốc! Chuẩn bị một chút, bây giờ tôi muốn lập tức chạy tới bên kia."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Phúc Hắc Của Đế Vương Hắc Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Anh, đây là bắt cóc

Suy cho cùng, vết thương ngang hông chỉ vừa được trải qua xử lý tối hôm qua, vết khâu vẫn chưa khép miệng, chỉ may còn lộ lõ. Loại đau đớn này, thật sự rất khó kìm nén! Tuy nhiên, để xử lý chuyện trước mắt một cách tốt nhất, cô đành để cho Văn Thanh gây tê cục bộ!

Tại thời điểm này cô đang ngồi trong khoang điều hành, theo dõi chặt chẽ các hành động!

Nhìn thiết bị truy tìm cho hình ảnh càng ngày càng gần, Lam Duê cảm giác có gì đó không đúng ở đây! Nhưng cụ thể là không bình thường ở điểm nào, cô thực sự không nói lên được!

Theo thói quen xoa xoa lên thắt lưng, bên hông liền truyền đến một trận tê dại, cùng với dư âm của thuốc tê, căn bản cũng không cảm giác được gì nhiều. Trái lại trên tay phải lại xuất hiện một mảng sền sệt đặc dính!

Bởi vì đang mặc quân phục đi biển tối màu, cho dù bên hông có bị chảy máu, cũng rất khó phát hiện!

Cô biết, vết thương vừa được chăm sóc trước đó, bây giờ đã rách ra rồi!

Văn Thanh đã cảnh báo, tác dụng của thuốc tê chỉ được duy trì trong vòng ba giờ. Ba giờ sau, thuốc tê sẽ mất đi tác dụng, sự đau đớn khi ấy người bình thường rất khó chịu được!

Vẫn giữ nét mặt điềm tĩnh, lặng lẽ lau vết máu trên tay, lắc lắc đầu có chút choáng váng, nói: "Hủy động máy bay chiến đấu, tiến hàng không chế trên không! Tàu ngầm kiểm soát hành động của bọn chúng dưới đáy biển! Mặt khác điều động hai chiếc quân hàm từ hai bên trái phải, bọc sườn đánh đường vòng!"

Liếc nhìn bản đồ, Lam Duê lưu loát hạ lệnh!

Hai bàn tay siết chặt lại với nhau, Lam Duê nhìn không chớp mắt vào hình ảnh đang giăng co trên màn hình điều khiển!

Chỉ là giăng co, nhưng không có bất kỳ hành động công kích nào xảy ra!

Rốt cuộc lúc này Lam Duê cũng phát hiện ra điểm bất thường!

Căn bản là trùng kếp!

Hai chiếc thuyền này chỉ muốn đánh lạc hướng, kéo bọn họ đi theo!

Cô đã nghĩ mà, cứ cảm giác có chuyện gì đó bất thường đang diễn ra, nguyên lai là thế này!

Vào sáng nay ở bệnh viện, tin tức nhận được cho thấy bọn chúng đang ở hải vực Đông Nam Ấn Độ Dương, chiếu theo thời gian hiện tại, nói thế nào cũng phải đến gần dãy núi dưới biển Thái Bình Dương tiếp giáp với Nam Cực mới đúng. Nhưng từ khi bọn họ bắt đầu lên đường đuổi theo đến giờ, lúc này vẫn còn nằm trong hải vực Đông Nam Ấn Độ Dương, vị trí hiện tại chỉ xê xích một chút so với trước đó!

Đáng chết!

Nếu không nhầm, thời điểm bọn họ theo sát hai chiếc thuyền chở dầu này, lô hàng kia sợ rằng vẫn còn nằm ở vùng phụ cận vịnh Ba Tư. Chờ bọn họ hoàn toàn khuất dạng, có lẽ bây giờ lô hàng kia thật sự không rõ tung tích rồi!

"Lam chủ? Đã xảy ra chuyện gì?" Văn Trạch đi tới bên cạnh cô, lo lắng, không hiểu cất tiếng hỏi!

"Phá hủy hai chiếc thuyền chở dầu này!" Trên trán toát ra mồ hôi lạnh, ngang hông thuốc tê dần dần sắp mất đi tác dụng. Lam Duê lạnh giọng nói!

Vân Trạch sững sờ, neho mắt liếc nhìn hình ảnh chiếc tàu chở dầu trên màn hình, thoáng chốc, trong đầu lóe lên một tia sáng tỏ, ánh mắt dịu dàng đột nhiên tối sầm lại! Nộ khí lạnh lẽo bao trùm đôi con ngươi đen láy!

Thủ đoạn kiểu này mà cũng dám đánh phủ đầu bọn họ, quả thực là mạo hiểm làm liều!

"Lam chủ, có máy bay trực thăng tới gần nơi này!" Người đang điều khiển quận hạm chợt lớn tiếng thông báo!

Vân Trạch tiến lên quan sát, thái độ có chút cổ quái, quay đầu đối diện với ánh mắt dò xét của Lam Duê, môi mím mấp máy: "Biểu tượng trên chiếc máy bay trực thăng kia, là nhà họ Lăng!"

Nhà họ Lăng? Lam Duê sáng tỏ, chỉ là không hiểu lúc này anh tới đây làm cái gì!

Theo đạo lý mà nói, đây chính chuyện riêng tư của nhà họ Lam, nếu như anh tùy tiện nhúng tay vào, chắc chắn sẽ dẫn đến xung đột không cần thiết, cô tin chắc anh hiểu rõ điều này!

Cau mày, Lam Duê quét mắt lên chiếc máy bay trực thăng ở phía trên quân hạm của bọn họ, cuối cùng vẫn không đưa ra bất kỳ chỉ thị nào!

"Không cần quan anh ta, thi hành mệnh lệnh tôi mới vừa nói!"

Di dời tầm mắt, Lam Duê tập trung nhìn về phía hai chiếc thuyền chở dầu bị bao vây ở giữa!

Sở dĩ cô cũng bị lừa gạt, là bởi vì hai chiếc thuyền chở dầu này được trang bị đám hàng hóa khá dư dả! Thêm vào đó, rất khó có người ở trong khoảng thời gian ngắn như vậy, có thể thần không biết quỷ không hay đi hoán đổi vị trí, ‘Man Thiên Qúa Hải’(1)!

(1)Man Thiên Qúa Hải: giấu trời qua biển, lợi dụng sương mù để lẫn trốn. (một trong 36 kế sách của quân sự Trung Quốc cổ đại)

Diễn cổ: Gia Cát Lượng dùng một biến thể là kế ‘Thuyền cỏ mượn tên’ để lừa lấy tên của Tào Tháo trong trận Xích Bích.

Rốt cuộc đây là một đối thủ như thế nào?

Trên mặt biển, giữa không trung trong nháy mắt triển khai ném bom hàng loạt!

Trong phút chốc, ánh lửa tỏa ra bốn phía!

Song song đó, hai chiếc thuyền chở dầu rốt cuộc cũng có phản ứng!

Đồng loạt phản công!

Như vậy xem ra, hỏa lực của hai chiếc thuyền chở dầu kia, có thể chống chọi được với sức công kích từ phía quân hạm của bọn họ, đồng nghĩa với việc đây chỉ là nguy trang bên ngoài!

Bất chợt đứng lên, lại bị vết thương ngang hông khiến toàn thân co rúm, cơ hồ trong khoảnh khắc đó, Lam Duê sẽ ngã nhào xuống đất!

Nhưng mà, vào ngay giờ khắc ấy, toàn bộ cơ thể của cô được một cánh tay rắn chắc ôm trọn!

"Ư..." Từng giọt từng giọt mồ hôi lạnh từ trên trán rơi xuống, Lam Duê không cảm cự được khê rên lên một tiếng!

"Anh cho rằng em còn có thể kiên trì được thêm một lát! Người phụ nữ đáng chết!" Một giọng nói âm u cuốn theo phong ba bão táp từ trên đỉnh đầu truyền đến! Gần như là cắn răng nghiến lợi, từ giữa kẽ răng phun ra!

Thật là kỳ quái, cô không cảm thấy tức giận, trái lại còn có chút buồn cười!

Xem ra là dưới tình huống này, bị thương khiến đầu óc cô trở nên hồ đồ mất rồi!

"Lăng Ngạo, có mảy lông không thể tùy tiện ỏi ra ngoài! Dù nói thế nào, em cũng là ân nhân cứu mạng của anh! Ừm." Gương mặt Lam Duê có chút tái nhợt, nhưng khóe môi vẫn giương lên nụ cười nhàn nhạt. Điều này khiến người ta có loại cảm xúc muốn bóp chết cô ngay lập tức!

Và.... Lăng Ngạo quả thật đã làm như vậy!

Cánh tay vốn đang giữ lấy eo cô, chợt dùng sức, khiến cho gương mặt Lam Duê trước đó còn đang cười, lập tức kêu rên lên một tiếng, không thốt nên lời!

"Anh. . . Lăng Ngạo, anh muốn mưu sát sao?" Lời nói đứt quãng trôi ra từ giữa làn môi tái nhợt của cô, bên trong đôi mắt trong veo tỏa ra luồng khí muốn giết người!

Biết rất rõ cô đang bị thương, lại còn mạnh tay như vậy!

"Bằng năng lực của em, vết thương nhỏ này chưa đủ để lấy mạng đâu! Hừ!" Hừ lạnh một tiếng, Lăng Ngạo ôm cô lên. Ánh mắt lạnh lẽo tràn đầy nộ khí quét qua đám người còn lại: "Ngự Phong, cậu ở lại yểm trợ bọn họ! Đương gia của các người, bây giờ tôi mang đi!"

Nói xong, không đợi bọn họ kịp có phản ứng, liền ôm người ra khỏi cửa phòng điều hành!

"Lăng Ngạo, đáng chết. Uhm."

Nói chưa dứt câu, Lăng Ngạo lập tức rũ đầu xuống, trong nháy mắt, biến mất ở khóe môi.

Ách.

"Vân Trạch thiếu gia chuyện này."

Ánh nhìn của Vân Trạch ghim thật sâu vào bóng dáng cao ngất kia, khẽ chớp mắt một cái, cuối cùng quay đầu ra lệnh: "Lập tức tiêu diệt toàn bộ hai chiếc tàu chở dầu, bao gồm cả người trên đó!"

Chuyện Lam chủ giao phó vẫn chưa hoàn thành, đây đúng là sai lầm của anh, nếu không tình thế hiện giờ cũng không thành ra như vậy! Hơn nữa Lam chủ lại đang bị thương, thế cũng tốt! Ít ra Lăng Ngạo cũng là người tương đối đáng tin cậy!

"Dạ!"

Lăng Ngạo trực tiếp mang người vào trong một toà nhà, trên hòn đảo tư nhân thuộc quần đảo Maldives!

Điều kiện nơi này cũng không tệ, chẳng qua là bị cưỡng chế mang tới khiến Lam Duê không có chút tâm tình nào để tận hưởng!

Vết thương cũng được xử lý sơ lược, hiện tại cô đang ở trong một gian phòng khá đơn giản nhưng cũng không kém phần thanh lịch!

"Anh đây là bắt cóc!" Lam Duê dựa vào thành giường, khóe miệng thoáng qua nụ cười yếu ớt! Thành thật mà nói, cô cũng không cảm thấy quá khó chịu, nhưng mà ít nhiều gì cũng có một tí tẹo đấy!

"Anh bắt cóc người của mình, ai dám nhúng tay?"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Phúc Hắc Của Đế Vương Hắc Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Cởi

"Anh bắt cóc người của mình, ai dám nhúng tay?"

Lăng Ngạo cực kỳ kiên cường khi nói ra những lời này, nhưng quả thật có tư cách như vậy!

Lam Duê nghe thế, thoáng sửng sốt, khóe miệng len lén vẽ nên một đường cong đầy ngụ ý.

Câu nói kia rõ ràng là đang khiêu chiến với uy nghiêm của cô, thế nhưng thật kỳ lạ, chẳng những cô không cảm thấy khó chịu, mà còn thoáng qua một tia vui mừng!

Ngang hông lại truyền đến từng cơn đau đớn, để tránh động vào vết thương, Lam Duê thả lỏng toàn thân, tựa lưng vào chiếc giường lớn mềm mại: "Những lời này, nếu đổi lại là người khác mà nói, e rằng bây giờ đã thành một cái xác chết rồi! Lăng Ngạo, anh nên cảm thấy may mắn bởi vì thân phận hiện nay của mình không giống họ!"

Nặng từng bước nhẹ nhàng chậm rãi tựa như một con Báo, đi về phía trước, hai tay chống lên hai bên phía trên đỉnh đầu cô. Gương mặt lạnh lùng kéo theo một tia tò mò, trầm thấp dò hỏi: "Không giống với người khác? Chẳng qua là anh muốn biết rõ, rốt cuộc anh so với bọn họ, khác nhau ở điểm nào? Lam Duê, nói nghe một chút xem!"

Không chút sợ hãi ngẩng đầu lên, trên gương mặt tinh xảo tuyệt mỹ của Lam Duê ánh lên một đường cong mỉa mai hoặc nơi khóe môi, bất chợt đưa tay phải ra, từ lồng ngực của anh dần dần hướng lên trên! Kèm theo giọng nói quyến rũ: "Anh với em có quan hệ như thế nào, chẳng lẽ còn muốn em nói ra sao? Em cho rằng, Lăng Ngạo anh vẫn rất rõ ràng!"

Mí mắt Lăng Ngạo giật giật, liếc nhìn cánh tay kia đang du ngoạn trên người mình, để mặc cô trườn lên trên gò má.

Làn môi mỏng khẽ mím lại, tròng mắt đen lóe ra một tia khác thường, nhìn sâu vào người phụ nữ đang cười như trên người bên dưới!

Thật đáng chết, cũng chỉ là một động tác nhỏ như vậy, nhưng lại khiến anh khó có thể kiềm chế được sự kích thích!

Rõ ràng ghét nhất chính là gần gũi với phụ nữ, nhưng đối với cô, quy tắc kia liền bị mất đi hiệu lực!

Hầu kết khẽ nhích, tròng mắt đen trầm xuống, lạnh lùng đứng lên, tránh xa khỏi cô, hất hàm nói: "Em ngoan ngoãn ở đây dưỡng thương cho tốt, không có mệnh lệnh của anh, em không có khả năng ra khỏi chỗ này! Điểm này em phải nhớ cho kỹ!"

"Nói đây là bắt cóc, bây giờ anh lại còn muốn hạn chế tự do của em rồi!"

Lam Duê nhún nhún vai, căn bản là không thêm đề ý chút nào!

Dù sao thì bị thương nhất định phải dưỡng, ở đâu cũng vậy, đối với cô mà nói không có gì khác biệt!

"Tùy em muốn nghĩ như thế nào cũng được, anh đã cảnh cáo rồi! Nếu em không biết nghe lời, thay vì tự em đi tìm chết, không bằng anh trực tiếp giết chết em!"

Nói xong câu đó, Lăng Ngao cũng không thêm nhìn cô lấy một cái, đóng sập cửa rồi khỏi phòng!

Chờ sau khi anh đi, Lam Duê thở dài một hơi, thật sự là một người khó chịu!

Vén chăn lên, bước từ trên giường xuống, mở toang cửa sổ sát đất, ngắm nhìn phong cảnh bên ngoài hải đảo, liếc thấy một chiếc máy tính xách tay nằm trên chiếc bàn ở ngoài ban công rộng rãi thoáng mát, đáy mắt cô xẹt qua một tia cười!

Vậy thì, không cần lo lắng về việc liên lạc với bên ngoài rồi !

"Lam chủ!"

Vừa mở máy vi tính, Lam Duê liền liên lạc với Vân Trạch!

Mặc trên người bộ quần áo ở nhà, lúc này nhìn Lam Duê tựa như một tiểu thư giàu có điển hình, nếu như có thể phớt lờ đáy mắt cứ thì thoảng lại lóe lên vài tia sắc lạnh mà nói!

"Hiện tại thế nào!" Từ trước đến nay, câu hỏi của cô luôn cực kỳ dứt khoát, chưa hề vòng vo!

Những tên bip bom đó lại dám chơi đánh phủ đầu cô, còn làm hại cô phải khổ sở dần thân trong khi đang bị thương, kết quả thành công đã trắng! Món nợ này, cô sẽ nhớ kỹ!

"Thuộc hạ đã thận trọng quan sát một lần nữa, cũng đã điều tra cận kề! Căn cứ vào những thông tin mà Vân Vũ và Vân Lăng có được, e rằng hiện tại lô hàng kia đã được vận chuyển vào trong thung lũng Great Rift ở Đông Phi!"

Thời điểm Vân Trạch trả lời, mặc dù thái độ không hề thay đổi, nhưng mà từ trong giọng nói của anh, cô vẫn có thể nghe ra được sự ảo não!

Thung lũng Great Rift Đông Phi sao?

Lam Duê cắn môi dưới, chuyển động chiếc nhẫn trên ngón tay, neho mắt nhìn về phía mặt biển mênh mông bát ngát!

Xem ra, lần này cô thật sự đã xem thường bọn chúng rồi!

Quân hỏa trị giá bốn trăm tỷ, lại đi mơ mộng hão huyền độc chiếm một mình, thật sự là lòng tham không đáy !

"Chuyện này tạm thời gác sang một bên, khi thời cơ chín mùi, bọn chúng nuốt nó xuống như thế nào, thì tôi làm chúng phun ra như thế ấy!" Không một ai sau khi ra tay với nhà họ Lam, còn có thể bình yên vô sự! "Chuyện tôi bị thương, không cần báo lại! Chờ sau khi vết thương lành rồi, tự nhiên sẽ trở về!"

"Dạ, Lam chủ phải chăm sóc bản thân kỹ lưỡng!" Vân Trạch gật đầu, cho dù cô không nói, anh cũng sẽ không để tin tức này truyền đi, dù sao thì chuyện Lam chủ bị thương, không phải là chuyện nhỏ!

"Trong khoảng thời gian này xin Lam chủ nghỉ ngơi thật tốt, nếu như có việc hệ trọng, Vân Trạch sẽ liên lạc với người! Như vậy, gặp lại sau!"

‘Bộp’ một tiếng khép máy vi tính lại, tựa lưng vào ghế, một tay chống cằm, nhìn về phương xa!

Nắm giữ vị trí này nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên cảm thấy thanh thản dễ chịu, thả lỏng toàn thân!

Mặc dù nguyên nhân phần lớn là do dưỡng thương!

Chỉ có điều, cảnh vật nơi đây, thật sự khiến cho người ta lưu luyến!

"Lam Duê, lời anh nói,em xem là gió thổi bên tai rồi sao?" Sau lưng truyền đến âm thanh thâm trầm lạnh lẽo, rõ ràng cho thấy, có một con Báo nhỏ nào đó đang bức tức. Ánh mắt đầy áp hờn giận cùng trách móc lờm cờ từ phía sau!

Lam Duê khẽ giật giật cơ thể, căn bản cũng không để ý tới anh!

"Lam đương gia, tôi tới để thay thuốc cho người đây!" Thấy cô ngoảnh mặt làm ngo, Âu Liêm đi theo bên cạnh, cố nén cười nói!

Thủ lĩnh quả thật là đang kìm nén, đây là lần đầu tiên có người tỏ thái độ hờ hững như thế đối với lời nói của anh!

Chỉ là, cũng chính vì như vậy, cho nên mới có vẻ đặc biệt, không phải sao!

"A, đến giờ thay thuốc!" Nghe thấy Âu Liêm nói vậy, lúc này Lam Duê mới đứng lên!

Có thể do ngồi một chỗ quá lâu trong thời gian dài, bất thành linh đứng dậy, vết thương ngang hông bị động mạnh.

Một cảm giác ấm áp từ miệng vết thương truyền đến. Ách, lại bị vỡ!

"Cái người phụ nữ này quả thật rất ngu xuẩn!" Xem ra là Lăng Ngạo nổi giận thật rồi, trực tiếp nắm lấy tay cô, lôi vào trong, ném lên trên giường!

Thế này thì, chỉ có thể nói một điều, vết thương đã rách ra lại càng thêm nặng hơn!

"Ư...."

Lam Duê thấp giọng rên rỉ thành tiếng, tên đàn ông ngu xuẩn đáng chết, nếu muốn giết cô, cũng không cần dùng đến loại phương thức này chứ!

Âu Liêm đứng một bên, thoát nhìn có vẻ sững sốt, hai vị này luống cuống thế kia, đây là lần đầu tiên nhìn thấy!

Thủ lĩnh trước kia, ở bất kỳ thời điểm nào, đều giữ một dáng vẻ lạnh lùng tàn nhẫn!

Lam đương gia trước đó, mỗi lần nhìn thấy cô, đều mang một tư thế ưu nhã thông dong!

Thế nhưng lần.

"Không phải là muốn thay thuốc sao? Lo lắng làm cái gì?"

Lớp quần áo ở ngang hông, bây giờ đã dính đầy máu đỏ tươi! Lam Duê đau đến nhe răng trợn mắt, lại sững sốt, cũng không phát ra bất kỳ âm thanh nào!

Giơ tay lên bắt đầu cởi nút áo trên người, động tác như thế, làm Lăng Ngạo ở một bên, sắc mặt đã âm úc, trong nháy mắt lại càng thêm mờ mịt hắc ám!

"Âu Liêm!"

"Dạ, thủ lĩnh có chuyện gì giao phó?" Âu Liêm vội vàng đứng thẳng người, lên tiếng, thật sự là nét mặt hiện tại của thủ lĩnh quá dọa người rồi !

"Lấy thuốc gì, nói!" Đưa tay ngăn cản việc Lam Duê tiếp tục cởi nút áo trên người ra, không thềm để ý ánh mắt nhìn chằm chằm của cô, quay đầu lại, cắn răng nghiến lợi nói!

"À?" Trong lúc nhất thời, Âu Liêm chưa kịp đưa ra phản ứng, nhưng sau khi nhìn thấy động tác của thủ lĩnh, nhất thời đã thông suốt rồi! Vội vàng đưa hòm thuốc trong tay cho Lăng Ngạo, cũng giải thích luôn cách dùng, quay đầu lại nhìn về mặt bất mãn của Lam Duê, nói: "Lam đương gia, tôi chợt nhớ ra còn có chuyện chưa giải quyết xong, chuyện nhỏ này giao cho thủ lĩnh làm vậy!"

"Anh biết sao?" Trùng trùng nhìn hòm thuốc trên tay anh, Lam Duê nhếch môi cười giễu cợt!

"Coi!" Lăng Ngạo căn bản cũng không thềm đếm xỉa tới sự mỉa mai của cô, lạnh giọng nói!

Coi? Những lời này thật sự là làm cho người ta suy nghĩ xa xôi! Trong đầu Lam Duê hiện lên một mảng đen kịt, người đàn ông này.....

(QA: Lam Duê đầu óc đen tối nha, biết rồi nha)

Bạn đang đọc truyện *Vợ Phúc Hắc Của Đế Vương Hắc Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Anh muốn em

Lam Duê chỉ liếc nhìn anh một cái, cuối cùng vẫn cúi đầu, tiếp tục gỡ ra từng chiếc khuy áo trên người!

Nếu không phải vết thương vừa vụn nằm ngay phía sau eo, cô cần gì phải phiền toái như vậy!

Đặt chiếc áo sơ mi trắng bị nhuộm đỏ máu tươi sang một bên, hiện giờ trên người Lam Duê chỉ còn lại mỗi chiếc áo lót, nhưng cũng không cảm thấy ngượng ngịu chút nào!

Nằm ngay ngắn trên chiếc giường trắng tinh tươm, chờ bôi thuốc!

"Lăng Ngạo, chắc anh không tính cứ như vậy bôi thuốc lên cho em chứ?" Vừa nghiêng đầu sang, liền nhìn thấy gương mặt âm úc của anh, đang đưa tay đến gần, Lam Duê nhú mày hỏi!

Vết thương của cô cho đến bây giờ vẫn còn ruộm ruộm máu, chẳng lẽ anh định trực tiếp bôi thuốc lên trên hay sao?

"Câm miệng!" Lăng Ngạo bị nói trúng, đáy mắt xẹt qua một tia sát khí! Anh sẵn lòng giúp cô bôi thuốc, đã là nể mặt cô lắm rồi, lại còn không biết tốt xấu là gì!

Mặc dù trong lòng nghĩ như vậy, nhưng vẫn lấy ra một chiếc khăn lông sạch sẽ bên trong hòm thuốc mà Âu Liêm để lại.

"Ừm." Lam Duê chợt cắn chặt môi dưới, đau quá, người đàn ông này xuống tay cũng không cần bạo lực vậy chứ!

Cái này không phải là anh đang cầm máu, mà căn bản là muốn cô mất máu quá nhiều mà chết!

"Lăng Ngạo. Anh...anh muốn mưu sát sao?" Bộ dạng nhe răng toét miệng, cô quay đầu oán hận, trừng mắt nhìn anh chăm chăm! Thật sự là quá đau rồi, nếu không phải bây giờ trong tay cô không có súng, bằng không, nhất định sẽ phát tay bắn anh một phát!

Lăng Ngạo cũng không nói tiếng nào, hai ba lần đem thuốc bôi lên lưng cô, sau đó đứng dậy đi vào phòng tắm, rửa sạch vết máu trên tay mới ra ngoài!

Mà lúc này, Lam Duê đã miễn cưỡng ngồi dậy, đem chiếc áo choàng tắm ở ngay mép giường khoác lên người, sắc mặt vẫn còn có chút khó coi!

"Xem ra vết thương nhỏ như vậy vẫn không thể làm cho em chết được!" Lăng Ngạo rót ra một ly rượu đỏ, ngửa đầu, một hớp uống cạn! Ánh mắt lóe lên tựa như chim ưng, nhìn trân trân vào đáng vẻ hiện giờ của Lam Duê, rõ ràng đang rất khó chịu, lại còn sức giương nụ cười đỏ lên trên mặt!

Anh biết rõ, bản thân mình rất ghét nụ cười xa lánh của cô! Thà rằng cô tối sầm mặt lại với anh, còn tốt hơn là nụ cười giả dối như vậy!

Lam Duê bước xuống giường, mặc dù ngang hông đã được bôi thuốc, nhưng vì trước đó không được chăm sóc cẩn thận mà để lại di chứng! Bây giờ cô có cảm giác toàn bộ thắt lưng đều trở nên mềm nhũn!

Nhưng cô tuyệt đối không cho phép bản thân mình tỏ ra yếu kém trước mặt anh!

Đi đến trước mặt anh, ngồi xuống, đưa tay lên trên lấy ra một chiếc ly cao cổ, mới vừa rót được chút rượu đỏ, liền bị người bên cạnh lấy đi mất! Mím môi, Lam Duê không vui trừng mắt nhìn anh!

Cô chợt phát hiện, ở trước mặt anh cô rất khó duy trì cái thái độ ưu nhã thông dong của mình. Người đàn ông này luôn luôn có biện pháp phá hủy toàn bộ tính khí tốt đẹp của cô, không chừa lại chút nào!

"Trả lại cho em!" Lam Duê hiện giờ, bởi vì tức giận, đôi gò má ánh lên một tia đỏ ửng, càng thêm quyền rũ chết người!

Lăng Ngạo sững sờ, ngơ ngác nhìn cô một hồi lâu, thấy cô vụn tay, nheo mắt lại, trực tiếp rót hết rượu vào miệng của mình!

Cô chưa kịp phản ứng gì cả, anh chợt duỗi tay ra, nâng cằm cô lên, trực tiếp ấn môi mình xuống!

Khoang miệng chứa đầy rượu đỏ, thậm chí có gần một nửa cũng tiến vào trong miệng của cô, phần còn lại, bởi vì động tác của hai người mà chạy dọc theo khóe môi của bọn họ rơi xuống, nhỏ vào bên trong cổ áo rộng mở!

Có lẽ vì lo lắng cho vết thương ngang hông cô, tay của anh cũng không vòng qua nơi ấy mà trực tiếp luồn xuyên qua dưới nách! Một tay khác giữ chặt lấy sau gáy, không để cho cô có bất kỳ cơ hội nào để phản kháng!

Lưỡi của anh trượt vào bên trong khoang miệng cô, điên cuồng cuốn lấy tất cả những gì ngọt ngào nhất!

Cực chẳng đã, Lam Duê miễn cưỡng nuốt rượu bên trong miệng xuống, đôi tay gắt gao níu lấy lớp áo trước ngực anh.

Hàng mi khẽ khép lại, đưa tay lên trên, vòng qua cổ của anh, đôi bị động thành chủ động!

Hai người tựa như là mãnh thú động tình, không ngừng tranh nhau đoạt quyền thống trị!

Sự chênh lệch về thể chất giữa nam và nữ cho đến bây giờ vẫn là rất lớn!

Một lát sau, Lam Duê dần dần mất đi hơi sức, chợt đẩy anh ra!

Khẽ nhếch làn môi anh đào bị sưng tấy, vuốt eo thờ hồn hên!

"Ly rượu này, mùi vị như thế nào?"

So với dáng vẻ nhếch nhác của Lam Duê, Lăng Ngạo có vẻ cực kỳ thông dong tự tại! Đứng trước mặt cô, đưa lưỡi liếm liếm bờ môi mỏng, tựa như muốn cảm nhận lại hương vị ban nãy!

"Mùi vị ngược lại không tệ, thế nhưng cái loại uống rượu tốn hao hơi sức này, thật sự là em chịu không nổi!" Sau khi lấy lại được nhịp thở bình thường, Lam Duê nhún vai. Nếu như chỉ vì uống một ly rượu mà suýt chút nữa lấy đi cái mạng nhỏ của cô, thì thôi 'xin miễn thứ cho kẻ bất tài' rồi!

Mặc dù mùi vị của ly rượu kia.....quả thật không tồi!

"Thật sao?" Cười lạnh, Lăng Ngạo chợt nắm lấy tay cô, kéo đến trước người: "Người phụ nữ đáng chết này, bị thương mà vẫn còn ngốc như vậy, lại dám uống rượu! Em muốn chết hả?"

Đột nhiên bị mắng cho một trận khiến Lam Duê sùng sốt, mở to hai mắt, nghiêng đầu, đưa ánh mắt vô tội nhìn anh!

"Em không có uống, là anh rót cho em uống!"

Đây là lời nói thật, cô thật sự không có Uống...uồ...ng!

"Lam Duê, có phải em cho là anh không dám giết em hay không?" Cánh tay đang túm chặt tay cô chậm rãi dời lên trên, bất thành linh ghim chặt lấy chiếc cổ mảnh khảnh! Đáy mắt đen kịt, lóe ra luồng sát khí tựa như dã thú!

Đây mới thật sự là anh, Lăng Ngạo chân chính!

Lãnh khốc, tàn nhẫn, vô tình!

Nhưng Lam Duê chỉ cười cười, căn bản không thêm đề ý đến anh, ánh mắt cũng không kém phần kiêu ngạo: "Lăng Ngạo, nếu anh thật sự có bản lĩnh, lập tức giết em đi! Em chưa từng nói là anh không dám giết em!"

Hai người cứ nhìn nhau như vậy, đáy mắt của cả hai đều ánh lên sự thách thức, tựa hồ như đang chờ đợi xem ai sẽ là người nhận thua trước!

Cuối cùng, Lăng Ngạo chậm rãi thả tay xuống!

"Cái cổ này thật là mảnh khảnh, anh nghĩ, nếu như chỉ dùng một chút sức lực mà nói, sẽ đứt lìa!"

Ngón tay mang theo vết chai nhẹ nhàng ma sát lên từng thớ da thịt bóng loáng nơi gáy cô, trên gương mặt băng lạnh chợt thoáng qua nụ cười mang ý vị sâu xa!

"Chỉ có điều, nếu như vừa nãy anh hơi động một chút, sợ rằng hiện tại không có khả năng còn đứng ở đây nữa, phải không? Lam Duê!" Khi vừa nói đến đây, tay anh bỗng nhiên bắt lấy bàn tay đã di chuyển được hơn phân nửa trên người mình! Một khẩu súng lục màu đen nằm gọn trong lòng bàn tay cô!

Vuốt ve khẩu súng quen thuộc này, khóe miệng Lăng Ngạo thâm thúy nhếch lên: "Lam Duê, em thật sự rất có bản lĩnh, lại dám 'thần không biết quỷ không hay' lấy trộm súng từ trên người anh, em bảo xem, anh nên nói em tốt ở điểm nào?"

"Nếu như anh không ra tay mà nói, em tự nhiên cũng sẽ không làm như vậy! Lăng Ngạo, chúng ta giống nhau!" Lam Duê bị mất đi vũ khí, nhưng tuyệt đối không cảm thấy hoang mang, ngược lại nói chuyện một cách khá tự nhiên!

Cô và anh, ở vào hoàn cảnh xa lạ, tin tưởng nhất chỉ có bản thân mình! Cho dù hiện giờ bọn họ đang giữ quan hệ hợp tác, thậm chí có thể nói là nhân tình! Nhưng tất cả đều không thể gây ảnh hưởng đến lợi ích cá nhân, nhất là dưới tình huống nguy cấp! Một khi xảy ra sự cố, đối phương ngay lập tức sẽ trở thành kẻ địch!

Nhưng đây là tư tưởng của trước kia, trong khoảng thời gian gần gũi này, tư tưởng có vẻ khá vững chắc ấy, bây giờ dường như có chút lung lay!

Lăng Ngạo nhìn chằm chằm vào gương mặt tinh xảo của cô, một ý tưởng đã từng xuất hiện từ lâu, lúc này lại càng trở nên kiên định!

Anh biết, hiện giờ anh rất yêu thích cô, so với trước kia còn nhiều hơn gấp bội lần!

Một người phụ nữ như thế, anh - Lăng Ngạo muốn!

"Lam Duê, anh muốn em!"

Chương 33: Em là của anh

Đi đến hòn đảo tư nhân này của Lăng Ngao ngót nghét đã gần một tuần lễ, ngoại trừ những chuyện quan trọng cần phải giải quyết, hầu hết thời gian còn lại, hai người bọn họ đều ở đây cùng nhau.

Mặc dù có đôi khi là ai lo việc người này, nhưng rõ ràng quan hệ giữa bọn họ, nếu đem so với trước kia, đã có tiến triển một cách đáng kể.

Và lại, sau cái lần Lăng Ngao nói ra mấy lời kia, hình như cả người trong trong ngoài ngoài đều có biểu hiện rất kỳ lạ.

Đây là cảm giác của Lam Duê.

Lời nói ấy quả thật đã mang đến cho Lam Duê một con chấn động vô cùng lớn, tâm tình luôn luôn bình lặng như nước hồ thu, bởi vì câu nói kia mà trong nháy mắt, mặt hồ cuộn sóng.

Suy cho cùng, từ trước đến nay Lam Duê là một người phụ nữ tương đối lý trí, sẽ không vì một câu nói ngọt ngào như vậy mà nhất thời rung động! Huống chi, với thân phận và địa vị hiện nay của bọn họ, mấy lời kia, khó mà tin được.

Mặc dù không tin, nhưng mà tâm tình của cô cũng đã biến chuyển đi rất nhiều, thường xuyên đắm chiêu nhìn anh.

"Không hợp khẩu vị?" Đặt dao nĩa xuống, Lăng Ngao giương mắt nhìn cô.

Từ khi ngồi lên bàn ăn, cô vẫn duy trì tư thế lấy tay chống cằm, chăm chú nhìn anh.

Anh vốn không muốn để ý đến cô, nhưng mà ánh mắt như vậy, khiến anh có muốn dùng bữa, cũng không xong.

Quét mắt nhìn xuống đĩa thức ăn của mình, Lam Duê chán ghét chau mày.

Ở nhà họ Lam, tất cả mọi thứ của cô đều do Vân Trạch chuẩn bị, anh biết rõ sở thích của cô, món ăn nào hợp khẩu vị, vào sáng sớm, thích uống thứ gì.

Nhưng ở đây những một tuần lễ, ngày nào cũng thấy mấy món này, theo thói quen cô liền chau mày lại.

"Quá thật không thích!" Cũng không dè dặt, cô vẫn duy trì tư thế hiện tại, đưa mắt nhìn anh.

Lăng Ngao hiện giờ, nếu đem đi so sánh với thời điểm vừa gặp gỡ, vẻ ngoài nguội lạnh dường như đã dịu đi rất nhiều, cả người toát ra thần thái hấp dẫn lạ thường. Nhưng tại sao bên cạnh anh ta, cho đến tận bây giờ vẫn chưa có một người phụ nữ nào?

"Em thích ăn món gì, nói ra, tự nhiên sẽ có người chuẩn bị!" Thả lỏng toàn thân tựa lưng về phía sau. Lăng Ngao cảm tách cà phê còn hơi nóng uống một hớp, bình thản nói.

"Lăng Ngao, hỏi anh vấn đề này!" Đôi hàng mi khẽ rũ xuống, Lam Duê vẫn thường trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, hiếm có khi hỏi dò chừng như vậy.

Lăng Ngao đang nhàn nhã nhắm mắt lại, nghe thấy câu vừa rồi, bất chợt cúi đầu nhìn về phía cô, đôi mày rậm khẽ giật giật, làn môi mỏng khẽ gọi hơi nhếch lên, có vẻ như anh đang rất hứng thú với câu hỏi này của cô, tâm tình hớn hở!

"Anh có phụ nữ không?"

Sắc mặt tối sầm, đây là cái vấn đề gì!

Âu Liêm đang ở bên cạnh, lập tức bị đứng hình trong mấy giây, mở to mắt, khó có thể tin được nhìn cô. Thủ lĩnh ghét nhất chính là phụ nữ gán gũ, tại sao cô lại đi hỏi vấn đề như vậy.

"Có!"

Lần này, trái lại Lăng Ngao trả lời rất dứt khoát, khẳng định gật đầu.

Tim Lam Duê run lên từng hồi, thì ra là cô bị người ta đùa bỡn một thời gian dài như vậy!

"Quấy rầy Lăng thủ lĩnh suốt một thời gian dài, cơ thể của tôi đã tốt hơn rồi, đã đến lúc phải rời đi!"

Bỗng nhiên đứng dậy, nơi khóe môi cô lại giương lên nụ cười giữ chừng mực lần nữa, ngay cả cách xưng hô cũng kéo ra khoảng cách.

Nhất định là trong khoảng thời gian này đầu óc cô có chút choáng váng, nếu không thì tại sao lại nghĩ ra mấy ý tưởng phi thực thể như vậy? Xem ra là cô nên về nhà sớm một chút, tu tỉnh đầu óc.

Mới vừa rồi trong lòng cô xẹt qua cái gì? Khó tâm? Tức giận?

A, đùa gì thế, nhất định là ảo giác! Nhất định là bởi vì bữa ăn sáng này không hợp khẩu vị, cho nên dạ dày có chút không thoải mái.

Cau mày, đáy mắt lạnh lẽo của Lăng Ngạo thoáng qua một tia khó hiểu, hình như thái độ của cô đã xảy ra chút thay đổi.

Muốn rời đi? Nhìn đồng hồ, quả thật nên như vậy, anh và cô đã mất khá nhiều thời gian ở đây, chuyện bên ngoài hẳn là đã chất thành đống.

"Thủ lĩnh, có phải người nên đi giải thích một chút không?" Hai người cứ ù lì, Âu Liêm ở giữa có chút nhịn không được.

"Giải thích cái gì?" Tiếp tục uống cà phê, Lăng Ngạo lạnh nhạt liếc anh một cái.

"Thủ lĩnh mới vừa nói mình có phụ nữ, nhưng thuộc hạ thật sự không rõ, người có phụ nữ khi nào? Chẳng lẽ thủ lĩnh chấp thuận vị tiểu thư kia trong Gia tộc của người?"

Lăng Ngạo oanh ... một tiếng đặt cái tách trong tay xuống, đáy mắt xẹt qua một tia tàn nhẫn, cay nghiệt nhìn Âu Liêm, cắn răng nhiên lợi nói rõ ràng từng chữ: "Âu Liêm, nhớ lời nói hôm nay của tôi! Người phụ nữ mà Lăng Ngạo này thừa nhận, cho đến bây giờ chỉ có một người – Lam Duê! Cô ấy sẽ trở thành người phụ nữ của tôi, trở thành chủ mẫu của nhà họ Lăng! Các người chỉ cần ghi nhớ điều này là được!"

Cái người phụ nữ kia, thì ra là vì chuyện này! Chẳng lẽ anh nói thế còn chưa đủ hiểu? Thật sự là một người phụ nữ ngu xuẩn đáng chết!

Âu Liêm nhếch môi cười khổ, thủ lĩnh, những lời này người nên trực tiếp đi nói với Lam đương gia chứ? Nói với anh ở đây, có ích lợi gì?

Chỉ là, cuối cùng thủ lĩnh cũng đã khẳng định, xem ra phải đi thông báo cho những người khác thôi! Chủ mẫu của bọn họ cũng không phải là một nhân vật lương thiện gì cho lắm, phải chuẩn bị tinh thần từ trước.

Lăng Ngạo vừa bước vào phòng, liền nhìn thấy Lam Duê đang trò chuyện với ai đó trước màn hình máy tính.

"Ừ, anh và cậu ta nói những gì?" Liếc nhìn người vừa đi tới, sau đó lạnh lùng di dời tầm mắt, hình như căn bản không muốn nhìn thấy anh.

Bởi vì Lam Duê đang mang tai nghe, Lăng Ngạo không rõ cô và người đối diện đang nói về chuyện gì, thế nhưng toàn bộ lời nói của cô, đều trôi hết vào tai anh, không sót một chữ.

"Được, như vậy buổi chiều." buổi chiều hãy tới đón tôi.

Mấy lời cuối cùng còn chưa nói hết, chiếc máy tính trước mặt liền bị một bàn tay đưa ra, đóng sập lại.

"Lăng thủ lĩnh, chẳng lẽ không có ai dạy anh, tự tiện cắt đứt cuộc đối thoại của người khác, là việc rất thiếu lễ độ sao?"

Khép máy vi tính lại, trên gương mặt nhỏ nhắn của Lam Duê thoáng hiện lên vẻ tức giận, lập tức khoanh tay trước ngực, nở nụ cười nhạt nhẽo nhìn anh.

"Cái miệng này, nếu như không nói chuyện, quả thật rất mê người!" Có chút đánh trống lảng, vươn tay vuốt ve đôi gò má mịn màng của cô, ánh mắt thâm trầm nhìn cô mím chặt làn môi anh đào.

Phút chốc, bên hông bị siết chặt, Lam Duê đột nhiên bị ghì vào trong lồng ngực của người trước mặt, một hồi trời đất quay cuồng, cả người của cô bị vùi lấp trên chiếc giường lớn mềm mại.

Một chiếc bóng phủ đầu đè xuống, đôi môi mềm mại liền bị khóa chặt, kịch liệt bú mút.

Lăng Ngạo dốc sức ôm lấy eo cô, sít sao ngâm lấy làn môi anh đào.

Mãnh liệt trở mình, li ti sợi bạc tràn ra từ khố môi của hai người.

Cả hai đều là người mạnh mẽ, dĩ nhiên cũng khó đoán được là ai đang chiếm thế thượng phong.

Nụ hôn này, lửa nóng mà điên cuồng!

Nhiệt độ giữa hai người ngày càng tăng lên, hơi thở trong phòng cũng dần dần trở nên ái muội.

Bên ngoài gian phòng, sóng biển nổi đầu nhau vỗ vào bờ, hai người bên trong, gần như hòa vào làm một trên chiếc giường trắng muốt.

Ánh lửa kịch liệt bắn ra bốn phía, dần dần tiêu tan đi, cảm xúc của cả hai cũng dần dần lắng xuống. Cuộc tranh giành địa bàn vừa rồi.dữ dội, cũng

hóa thành dịu dàng, chỉ là, hai đôi môi vẫn giữ nguyên vị trí cũ.

Sau một hồi lâu, hai làn môi kia mới tách ra, cả hai đều thở hổn hển nhìn đối phương.

"Em là của anh, Lam Duê, người phụ nữ của Lăng Ngao từ đầu chí cuối chỉ có một mình em!" Đôi mắt bình thường vẫn ánh lên sát khí giết chóc tàn độc, lúc này lại chất chứa yêu thương nồng đậm.

Lam Duê sững sờ trước sự khẳng định của anh, nhưng cũng nhờ vậy mà sự tức tối khó chịu nơi lồng ngực trước đó, rốt cuộc cũng tiêu tan.

Hóa ra là cô cần phải quan tâm đến suy nghĩ của chính mình nhiều hơn nữa.

Sau khi đã nghĩ thông suốt tất cả, Lam Duê thở phào nhẹ nhõm, khoe môi tươi cười, đưa tay ôm lấy cổ anh, nhìn triu mến:

"Giống nhau, anh cũng là của em! Lăng Ngao, anh chỉ có thể thuộc về Lam Duê!"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Phúc Hắc Của Đế Vương Hắc Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Uy hiếp

Gió biển theo cửa sổ sát đất thổi vào căn phòng hoa lệ, khiến tấm rèm lụa trắng phía trước cửa sổ rơi xuống đất rồi lại bay phát phới lên trên.

Bên trên chiếc giường nhuyển mịn, hai người ôm nhau ngủ, dường như giấc ngủ rất sâu.

9h sáng, ngày nào cũng vậy, cứ đến thời gian này, cho dù có ngủ say thế nào đi nữa Lam Duê theo thói quen sẽ tự nhiên tỉnh giấc.

Chóp chóp đôi mắt còn vờn chút sương sớm, sau khi xác định được cảnh vật chung quanh mình, Lam Duê có chút uể oải từ trên giường ngồi dậy.

Trực tiếp vén chăn lên, từ trên giường bước xuống, đôi chân trần liền phủ lên tấm thảm lông dày trên sàn nhà, liếc nhìn Lăng Ngao dường như vẫn còn ngủ say, cô mấp máy môi, đi đến trước máy vi tính.

Có vẻ như Vân Trạch đã sớm chờ cô liên lạc với anh, thời điểm Lam Duê vừa mở webcam lên, anh đã ngồi ngay ngắn trước màn hình đối diện.

"Lam chủ, Chào buổi sáng!"

"Ừm!"

Hơi xoay xoay cổ, xương quai xanh trắng như tuyết thoát ẩn thoát hiện dưới lớp áo nửa đóng nửa mở, Lam Duê nhàn nhạt gật đầu.

"Sau lần lô quân hóa kia bị mất tích, chúng ta đã điều tra ra được vị trí hiện tại! Trước đó là từ vịnh Ba Tư xuyên qua bán đảo Arabian, rồi tiến vào giữa thung lũng Great Rift Đông Phi! Thời gian gần đây, dường như có dấu hiệu di chuyển về phía Nam Phi! Lam chủ dự định là?"

"Nam Phi? Bên kia có tổ chức bí ẩn nào không? Trước khi nhìn chòng chọc vào bọn chúng, chờ tôi trở lại, sau đó lập tức đuổi theo! Còn nữa, cho người theo dõi chặt chẽ William và Raymond, trong chuyện này, chắc chắn bọn họ trốn không thoát trách nhiệm."

Xoay xoay chiếc nhẫn bạc trên ngón tay út, Lam Duê nheo mắt nói.

Dường như những người đó đã chuẩn bị ra tay, vậy thì cô tuyệt đối sẽ không để cho bọn chúng có cơ hội hối hận! Thời kỳ làm mưa làm gió đã đủ lâu rồi, cũng nên đến lúc thay đổi nhân tài mới đúng.

"Dạ!"

Sau khi khép máy vi tính lại, ngồi tựa lưng vào ghế, xoa xoa mi tâm, trên gương mặt tuyệt mỹ thoáng hiện lên một tia trầm ngâm.

Ngón tay nhíp nhàng gõ theo tiết tấu lên mặt bàn kiếng, tầm mắt hướng về phía biển xanh mênh mông bát ngát.

Lăng Ngao vừa thức giấc liền nhìn thấy một màn như vậy. Ngày mùa thu, ánh mặt trời chiếu sáng lên trên người cô, càng làm tăng thêm nét quyến rũ huyền bí vốn có.

Gương mặt lãnh khốc thoáng ngưng đọng, bước từ trên giường xuống, đi đến bên cạnh ngắm nhìn cô.

"Lăng Ngao, em cũng nên trở về rồi! Nhà họ Lam còn có rất nhiều chuyện cần phải xử lý!"

Cho dù không quay đầu lại, nhưng hơi thở dọa người quen thuộc ấy cũng đã nói rõ cho cô biết, anh đang ở ngay sau lưng mình.

Mười ngày, tới nơi này đã mười ngày, khoảng thời gian này đối với cô mà nói, thật sự là rất yên bình! Nhưng thứ phần tử hắc ám cứ không ngừng chảy xuôi vào máu, dường như muốn nói cho cô biết, nhân nhạ một thời gian lâu như vậy rồi, đây là thời điểm để đối mặt với những thứ hắc ám kia.

Cô là Lam Duê, là chủ nhân đương nhiệm của nhà họ Lam, còn là bá chủ một phương của giới Hắc đạo. Hơn nữa, người đồng hành bên cạnh mà cô đã thừa nhận, cũng có địa vị như thế.

Lam Duê cùng với Lăng Ngạo, có lẽ từ khi bắt đầu chính là trời sinh một đôi, cùng nhau tồn tại.

"Đám quân hỏa kia có tin tức!"

Không phải hỏi, mà là khẳng định. Sau mấy ngày chung sống cùng nhau, anh tự nhiên có thể hiểu được hàm ý sâu xa từ trong lời ấy mà không cần cô phải biểu đạt rõ ra bên ngoài.

"Lần mất hàng này là do sự bất cẩn của em, lấy bốn trăm tỷ ra làm mồi nhử, Lam Duê, là em có nhiều tiền, hay là em cảm thấy vũ khí của bọn chúng chưa đủ, muốn viện trợ thêm cho chúng?"

Mặc dù Lăng Ngạo yêu thích cô, nhưng mà đối với những chuyện hệ trọng, vẫn thẳng thắn đưa ra ý kiến của mình.

Ngay từ đầu, anh đã cảm thấy chuyện này không được ổn, bây giờ càng thêm rõ hơn nữa.

Cô là người phụ nữ của anh, chẳng lẽ anh lại trơ mắt nhìn cô đi chịu chết?

Thế nhưng Lam Duê lại cười rộ lên, quay đầu nhìn về phía anh, bên trong con ngươi đen nhánh ánh lên sự tự tin tuyệt đối: "Em nhớ là em đã từng nói với anh! Khi Lam Duê hành sự, từ trước đến nay chưa từng làm chuyện gì không chắc chắn. Ngày trước đã không, hiện tại cũng không, tương lai lại càng không! Về vấn đề này, em chưa từng nói là mình thất bại!"

Hai người cứ duy trì tư thế, kẻ đứng người ngồi như vậy một hồi lâu, một bên mang theo nụ cười tự tin đắc thắng, bên còn lại nhú mày, nhìn không ra chút biểu cảm nào.

Cuối cùng, Lăng Ngạo xoay người: "Sau khi ăn sáng xong, chúng ta ra khỏi đảo!"

Mười giờ đúng, một chiếc máy bay trực thăng từ trên đảo chậm rãi nâng lên, lượn vòng trên không trung một hồi lâu, sau đó hướng về phía Bắc Mỹ bay đi.

Trên máy bay, hai người ngồi cạnh nhau, cũng không vì quan hệ hiện giờ mà lúc nào cũng dính sát vào.

Lam Duê từ đầu đến cuối đều chống cằm nhìn ra bên ngoài, còn Lăng Ngạo thì xem xét một chút công văn sổ sách của nhà họ Lăng trong khoảng thời gian này, bầu không khí chung quanh có vẻ cực kỳ tĩnh lặng.

Hình như sớm đã quen với việc hai người bọn họ ngồi chung một chỗ, Âu Liêm ngồi ở vị trí phụ lái trước mặt, căn bản cũng chẳng có chút phản ứng nào.

Kỳ thật thì cũng không hẳn là như vậy, đếm máu chốt nằm ở chỗ, trong khoang máy bay này, một người là lão đại của anh ta, mà người còn lại, có thể xem như một nửa là lão đại. Nói thế nào cũng không tới phiên anh mở miệng.

"Chuyện lần này, nhà họ Lăng cũng muốn tham gia!"

"Hả?"

Không hề ngẩng đầu ném ra một câu, khiến tâm trí Lam Duê đang mơ hồ, có chút không phản ứng kịp! Khó hiểu nhìn anh, mới vừa rồi anh có nói chuyện sao?

‘Bộp’ một tiếng khép xấp tài liệu trong tay lại, Lăng Ngạo rút cuộc cũng chịu ngẩng đầu lên. Mái tóc màu hạt dẻ lấp lánh dưới tia khúc xạ của ánh mặt trời, khiến Lam Duê đang nhìn anh cũng phải ngẩn ngơ mất một lúc.

"Về việc em đi đến Nam Phi lần này, nhà họ Lăng sẽ cùng đi với em!"

"Không được, đây là chuyện riêng của nhà họ Lam! Lăng Ngạo, công và tư, em hy vọng anh không nhập chúng thành một!"

Lần này rút cuộc cũng hiểu rõ hàm ý từ trong lời nói của anh, Lam Duê không nhịn được nhú mày lại, kiên quyết cự tuyệt.

Tuy cô và anh đã xem đối phương là một nửa kia của mình, nhưng mà đối với chuyện cá nhân trong nội bộ Gia tộc, ai cũng không có tư cách nhúng tay vào! Trừ phi đã thật sự kết hôn, thì lại là chuyện khác.

Vậy nên, thời điểm hiện tại nói những thứ này đều là vô nghĩa, bởi vì vẫn chưa kết hôn, cho nên có rất nhiều chuyện cần phải phân biệt rõ ràng.

"Hoặc là đồng ý, hoặc là ai cũng không được đi! Lam Duê, hai sự lựa chọn này, em tự mình chọn lấy!"

Không ném xia đến sự cự tuyệt của cô, Lăng Ngạo cúi đầu, lạnh lùng ném ra hai điều kiện.

Người phụ nữ của anh, anh tuyệt đối sẽ không cho phép cô xảy ra bất kỳ chuyện gì.

"Lăng Ngạo, anh đang uy hiếp em!" Bất thành linh từ trên chỗ ngồi đứng lên, Lam Duê nghiêng nửa người về trước, ánh mắt sắc bén nhìn anh chằm chằm.

Anh lại đi nhân thời điểm này mà uy hiếp cô, hơn nữa còn hùng hồn như vậy.

Trả lời cô là hành động vươn tay nhanh như tia chớp của Lăng Ngạo, cánh tay rắn chắc vút ôm lấy chiếc eo nhỏ, siết chặt, khiến cô mất thăng bằng bổ nhào về phía trước.

"Lam Duê, đây là ranh giới cuối cùng của anh, không cần khiêu chiến! Anh cũng không muốn đến lúc đó đi nhặt xác cho em!" Ôm cô, trên gương mặt anh tuần thoả qua chút âm trầm, làn môi mỏng hơi cuộn lên: "Yên tâm, trừ phi em muốn chết thật, bằng không, anh tuyệt đối sẽ không ra tay! Nếu như việc nhỏ như vậy mà cũng xử lý không xong, người phụ nữ này có chết đi, cũng không đáng được thông cảm!"

Lam Duê nghe lời nói của anh, khóe môi hung hăng căng lên, hình như là anh đang muốn ám chỉ, cô sẽ không giải quyết được chuyện này.

Cô là Lam Duê, là Lam đương gia, không phải là cái loại phụ nữ yếu ớt thích dựa dẫm vào anh.

Thật là đáng chết! Cô lại bị coi thường!

"Lăng Ngạo, nhớ lời nói ngày hôm nay của anh!"

Biết chắc nếu như cô không đồng ý mà nói, người đàn ông này dứt khoát sẽ giữ chặt lấy mình. Hiện tại cô đang ở trên địa bàn của người khác, không thể không cúi đầu rồi!

"Lam Duê, về chuyện lần này, nếu như em bị một chút thương tích nào, vậy thì hãy ngoan ngoãn đón lấy chức vị chủ mẫu nhà họ Lăng!"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Phúc Hắc Của Đế Vương Hắc Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Chuẩn bị

Thời điểm Lam Duê trở lại Las Vegas, đã là ngày sáu tháng mười.

Mặc dù đương gia là cô đi đào mộ nhà người ta những mười ngày, nhưng mà mọi chuyện trên dưới, đều đã được Vân Trạch thu xếp đầu vào đấy.

Ngược lại, thái độ của Vân Thanh có chút kỳ quái!

Bộ dạng xa lánh kiểu này, thật khiến cho cô cảm thấy buồn cười.

"Vân Thanh, hình như mình trở lại khiến cậu không vui?" Khẽ chạm môi lên tách cà phê, Lam Duê vừa nhìn tài liệu trong tay, vừa chậm rãi nói.

Nhưng tiếc thay, Vân Thanh căn bản không thèm để ý đến cô.

Thấy thế, Lam Duê ngược lại cũng không tức giận, vẫn tiếp tục lật xấp tài liệu trong tay, mấy ngón tay phải còn lại gõ nhịp nhàn xuống mặt bàn, âm thanh êm ái vang lên trong phòng: "Đã như vậy, cậu trở về bệnh viện của cậu ở đi! Không có sự đồng ý của mình, không cần xuất hiện trước mặt mình nữa!"

Mặc dù giọng điệu có vẻ ôn hòa, nhưng mà người bên cạnh cô vừa nghe cũng biết, đây là cô đang không vui rồi!

Tuy rằng không biểu hiện rõ ra bên ngoài, nhưng Vân Trạch và Vân Thanh không có ngốc.

"Lam chủ, vết thương của người đã lành chưa?"

"Ồ? Vân đại tiểu thư vẫn còn biết quan tâm đến vết thương của tôi? Điểm này có chút không đơn giản!"

Mở ra hộp kính mắt để ở một bên, Lam Duê lấy cặp kính gọng vàng đeo vào.

Chiếc mắt kính này chỉ dùng để nguy trang, dấu sao thì thị lực của cô vẫn còn rất tốt. Chẳng qua là theo thói quen quan sát người khác qua một tầng thấu

kính mà thôi.

“Tôi cho rằng, hiện tại cậu đã đứng hàng trên tôi rồi! Vân Thanh, là thế này phải không?”

Địa vị của mỗi người, cho dù bình thường có thể chơi đùa cười giỡn, nhưng làm sao đi nữa cũng không thể thay đổi thân phận của bọn họ.

Tuy rằng Lam Duê đối với bốn vị hộ pháp bên cạnh mình có thái độ tùy ý, nhưng điều này không có nghĩa là cô không nghiêm khắc, dung túng cho bọn họ tự tiện làm loạn.

Vân Thanh lần này hiển nhiên là có hơi quá!

"Vân Trạch, chuẩn bị một chút, chiều nay lập tức lên đường đi Nam Phi!"

Đứng lên, Lam Duê trực tiếp đi lướt qua Vân Thanh đang đứng ở một bên, rời khỏi phòng.

"Tốt quá, không có việc gì rồi!"

Mới vừa nãy Lam chủ chỉ là đưa ra cảnh cáo, ví như muốn cô đi thật, thì trước khi rời khỏi đã không yên lặng như vậy!

"Vân Trạch, tin tức của anh có chuẩn xác không? Tôi vẫn cảm thấy chuyện bên Nam Phi, có chút không đơn giản!"

"Trái lại rất chính xác, tuy nhiên vẫn có một số yếu tố không xác định được! Thế nhưng Lam chủ cũng đã nói rồi, bất luận như thế nào, chúng ta cũng phải đem lỗ quân hòa ấy trở về an toàn. Lần này chúng ta bị hẫng tay trên như vậy, đã là một thiếu sót lớn! Tuyệt đối không thể có lần sau!"

"Tôi hiểu! Vân Lăng, Vân Vũ đâu?"

"Hiện tại bọn họ đang vận hành thử máy bay chiến đấu, lần này nhất định không thể để xảy ra một chút sơ xuất nào!"

"Ừm!"

Lam Duê khẽ đưa tay đẩy gọng kính hơi trượt xuống sống mũi, gương mặt không duy trì nổi nụ cười khi nhìn thấy người đàn ông bất ngờ xuất hiện ngay trước mắt cô.

Không phải anh ta đã đi rồi sao? Như thế nào lại còn ở chỗ này?

Lăng Ngao đứng ở cách đó không xa, lạnh lùng nhìn về mặt kính ngạo của cô, anh hiểu rõ cô, cũng như cô hiểu tường tận về anh.

Với tính cách của cô, một khi đã quyết định chuyện gì, thì nhất định sẽ tiến hành trong thời gian sớm nhất! Đây cũng là do lúc máy bay đang chuẩn bị cất cánh, anh bất thành linh nghĩ tới.

"Lam Duê, có phải em lại xem lời nói của anh như gió thoảng bên tai nữa không?"

"Nếu đã đến đây, hà cớ gì phải nói mấy lời vô nghĩa như vậy?"

Bực mình khoát khoát tay, Lam Duê trực tiếp đi lướt qua anh, tính đi vào một gian phòng khác, liên lạc với mọi người ở đại bản doanh một chút. Chỉ là, mới vừa lướt qua, trong nháy mắt, cổ tay liền bị tóm lại, xoay một vòng, cả người liền bị áp sát vào tường.

Đối diện với gương mặt lãnh khốc gần trong gang tấc, Lam Duê chỉ đơn giản là ngẩng đầu lên thách thức: “Lăng Ngao, hình như anh đã quên, đây là địa bàn của nhà họ Lam! Không còn là hòn đảo nhỏ kia của anh!”

Đôi chân mày nhíu lại thật chặt, đối với thái độ trước sau không đổi của cô, rõ ràng cho thấy anh rất không vui.

Người phụ nữ này!

"Lam Duê, em tính đối ý rồi hả?"

"Khi em làm việc, chưa bao giờ biết đến cái gì gọi là hối hận!"

"Như vậy, thái độ hiện tại của em là có ý gì?"

Lam Duê cắn răng, chẳng lẽ là bởi vì đoạn đối thoại giữa anh và cô ở trên máy bay sao?

Cô lại bị bức hôn rồi!

Nếu để cho ông nội và mọi người biết, không biết sẽ rơi vào hoàn cảnh gì!

"Bởi vì anh muốn chúng ta kết hôn với nhau? Lam Duê, anh cho rằng em sớm đã nhận thức được, bản thân em chỉ có thể thuộc về một mình anh! Kết hôn chẳng qua chỉ là một trong những phương thức, để cho những kẻ khác không dám ngấp nghé mơ tưởng đến em!"

Hiếm khi Lăng Ngao sẵn lòng giải thích rõ lý do như vậy!

Tâm tình hơi dễ chịu hơn được một chút, giờ lại càng thêm bất mãn, đây là phương thức cầu hôn gì?

Mặc dù cô không phải là loại phụ nữ hay mơ mộng, mong chờ một màn cầu hôn lãng mạn không thực tế, nhưng mà phương thức này không khỏi có hơi khó coi chứ?

"Đến lúc đó rồi hãy nói!"

Hiện tại cũng không phải là lúc nói đến chuyện này, tóm lấy tay anh, hai người trực tiếp đi về một phía.

Âu Liêm phía sau có loại kích động ôm đầu cười khúc khích, thủ lĩnh, phương thức cầu hôn của người cũng thú vị thật!

"Âu Liêm!"

Một giọng nói ôn hòa từ sau lưng truyền đến, không cần quay đầu lại cũng biết là ai! Vị hộ pháp bên cạnh Lam đương gia, dáng vẻ thoát nhìn không có gì ác ý, nhưng mà đã dẫn thân vào giới hắc đạo này lâu như vậy. Làm sao Âu Liêm anh lại không nhìn ra, bên dưới hình ảnh ôn tồn nho nhã kia, là một con người tàn nhẫn, hung ác như thế nào!

Chỉ là, tính tình như vậy, tuyệt đối không cần biểu lộ ra trước mặt đương gia nhà mình là được.

"Vân Trạch, tôi đang định tìm anh, anh biết đó, tôi không thể đi làm kỳ đà cản mũi người ta!"

"Nó cũng phải, tôi cũng có một số chuyện cần anh giúp! Chắc anh không ngại chứ?"

"Dĩ nhiên, dĩ nhiên!"

Cứ như vậy, hai người thân là trợ thủ đắc lực nhất bên cạnh chủ nhân của nhà họ Lam và nhà họ Lăng, cười cười nói nói đi về phía xa...

Nơi nào đó ở Nam Phi.

"Rốt cuộc thì khi nào đám quân hỏa kia mới tới? Chẳng lẽ còn muốn chờ nhà họ Lam đuổi theo sao? Vậy thì toàn bộ công sức trước đó của chúng ta đều đem đi đổ sông đổ bể à?"

Trong một gian phòng mờ tối, màn hình liên lạc, bên trong là hình ảnh rõ nét của William đương gia và Raymond lão đại!

"Lam Duê bị thương, mặc dù tin tức bị phong tỏa, nhưng cũng là sự thật. Thế thì tại sao anh không nhân cơ hội này vận chuyển hàng ra ngoài, chẳng lẽ anh đang tính độc chiếm một mình?"

Người bị che khuất trong bóng tối, cười lộ lên một cái kỳ quái:

"Những thứ đó, cũng chỉ có các người mới để vào trong mắt! Chỉ cần hàng hóa còn ở trong tay của tôi, nhất định Lam Duê sẽ đến đây! Chỉ cần Lam Duê vừa tới, tôi sẽ khiến cô ta 'có đến mà không có về!'"

Có đến mà không có về?

Ánh mắt của hai người trong màn hình đột nhiên sáng lên, vậy thì quá tốt rồi!

"Nếu đã như vậy, thì hàng loạt đám quân hỏa."

"Lam Duê không còn, toàn bộ nhà họ Lam chẳng phải là của các người hay sao? Không lẽ các ông xác định chỉ muốn một ít quân hỏa này?"

Toàn bộ nhà họ Lam, rất hấp dẫn, dĩ nhiên là có giá trị hơn nhiều so với lô quân hỏa bốn trăm tỷ kia!

Hiệp nghị được thỏa thuận, đôi bên hài lòng bắt đầu chuẩn bị kế hoạch.

Cắt đứt liên lạc, cả gian phòng rơi vào một bầu không khí yên tĩnh đến đáng sợ.

"Không chỉ là Lam Duê, những người còn lại, một mống cũng không còn!"

Chẳng qua là không vội, từng bước từng bước, đều sẽ thủ tiêu triệt để!

Lam Duê, tôi chờ cô tự chui đầu vào lưới.

Chương 36: Tình ngộ

Lam Duê trực tiếp tiến về phía Nam Phi, trên đường đi không hề nói những lời dài dòng quanh co.

Thậm chí vào thời điểm vừa bước lên máy bay, cô còn nhận được điện thoại của ông nội ở nhà.

Nội dung chính vẫn xoay quanh việc cô bị thương còn không biết trở về, lúc nào cũng chỉ biết liều mạng, vân vân và vân vân.! Lam Duê nghe vào tai trái, chui ra tai phải, chẳng biết trả lời như thế nào!

Dù sao hiện tại vết thương đã khá hơn nhiều, nói thêm gì nữa cũng vô ích.

Còn cái đám người kia nữa, đợi đến khi vết thương cô đã lành rồi, chuẩn bị đuổi theo lô hàng bị đánh cắp, mới truyền tin tức cô bị thương ra ngoài, làm vậy là có âm mưu gì?

Lại nói, chuyện này căn bản là chuyện riêng của nhà họ Lam, nhưng Lăng Ngạo nhất quyết muốn chen chân vào, chắc là không có chuyện gì làm, muốn đi gây sự đây mà!

Vì để tránh gặp phiền phức, tuy rằng Lam Duê đã đồng ý cho anh cùng đi đến Nam Phi, nhưng trong quá trình hành động, bọn họ phải tách ra. Lam Duê có lý do riêng của mình, trong chuyện này, kẻ thù ở trong tối, bọn họ ở ngoài sáng. Về mặt hình thức, bọn họ tựa như đang đứng ngược chiều gió, giả sử cả hai cùng tụ chung một chỗ mà nói, có lẽ sẽ trở thành một mục tiêu béo bở.

Linh tính của cô không ngừng mách bảo, có điều gì đó kỳ bí phía sau chuyện này.

"Lam chủ, làm sao vậy?"

Trong tay Vân Trạch luôn cầm một chiếc máy tính bảng, dường như nó đã trở thành thói quen của anh, nắm giữ một số chuyện bí mật. Theo Lam Duê, Vân Trạch hoàn toàn có tiềm năng để trở thành một hacker đỉnh cao, bao giờ cũng thần không biết quỷ không hay, xâm nhập vào bất cứ nơi nào mình muốn. Cho dù hệ thống bảo mật của đối phương có chặt chẽ thế nào đi nữa, hễ rơi vào tay anh ta, xâm nhập vào là chuyện dễ như trở bàn tay!

Lam Duê rất coi trọng Vân Trạch, đây là bí mật mà toàn bộ trên dưới nhà họ Lam đều biết! Bốn vị hộ pháp bên cạnh Lam Duê, địa vị xem như cũng gần ngang hàng với Lam đương gia, nhưng thái độ của bọn họ đối với những người trong gia tộc, từ đầu chí cuối vẫn duy trì sự tôn kính.

Không thể không nói, những người bên cạnh của Lam Duê, là người tuyệt đối trung thành!

"Cá nhân tôi đang nghĩ, phía sau chuyện này, rốt cuộc đang che giấu một đối thủ như thế nào! Bỏ ra một số vốn lớn cùng với thủ đoạn tinh vi như vậy, hứng thú của tôi quả thật bị đẩy lên rồi!"

Chống cằm, ngắm nhìn bầu trời phía bên ngoài, từ nơi này nhìn ra thật sự rất nhàm chán!

Lam Duê đã từng nghĩ đến, giả sử hiện tại Lăng Ngạo nói với cô, anh ta muốn đi về, thì cô đã chẳng phiền muộn thế này!

"Lam chủ hiện giờ có hứng thú như vậy, riêng thuộc hạ nghĩ, đây không hẳn là chuyện tốt lành gì!" Vân Trạch cũng không ngăn đầu lên, nhưng giọng nói lại mang theo ý cười. Chủ nhân cảm thấy thú vị, quả nhiên là vẫn đặc biệt như thường lệ, sớm biết thế này, có lẽ ban đầu anh nên để Lăng thủ lĩnh và Lam chủ đi cùng nhau. Anh cũng không quên, thời điểm trước khi Lăng thủ lĩnh lên máy bay, gương mặt lạnh tanh chẳng những đen kịt lại, mà còn phóng ánh mắt giết người về phía bọn họ.

Đôi khi Vân Trạch không nhận được mà nghĩ đến, có lẽ bọn họ là hai người quá xuất sắc, cho nên không ngừng bài xích lẫn nhau ở bên trong, thế rồi lại theo bản năng mà bị đối phương hấp dẫn. Vốn dĩ bọn họ đã là hai cá thể đặc biệt, trên thế giới, e rằng cũng chỉ có hai người này mới hiểu rõ suy nghĩ của nhau.

Mỗi ánh mắt, mỗi nụ cười, mỗi động tác đều rất ẩn ý, dường như bẩm sinh đã có, thật khiến người ta hâm mộ.

"Hứng thú của tôi, lúc nào cũng vậy! Chẳng qua là, chuyện có thể khơi dậy nó, còn rất ít, Nam Phi, Rốt cuộc là có niềm vui bất ngờ gì đang chờ tôi? Vân Trạch, có phải lô hàng đó vẫn đang được vận chuyển hay không?"

"Dạ, nhưng tốc độ cực kỳ chậm chạp, có vẻ như sợ ‘người khác’ phát hiện!"

Nói xong lời cuối cùng, tất cả mọi người trên máy đều giương lên nụ cười chế giễu!

Sợ bị người khác phát hiện, mà dám lộ liễu như vậy, thật sự là diễn trò còn khinh khỉnh, không thèm ngoảnh lại nhìn xem một chút!

Không ngờ cũng có lúc nhà họ Lam bị người ta coi thường, quả là chuyện hiếm thấy!

"Khụ khụ, Lam chủ, là điện thoại của Lăng thủ lĩnh!" Vân Thanh đứng ở bên cạnh, ho nhẹ lên một tiếng, thái độ rất kỳ quặc, đưa điện thoại tới.

Lam Duê nhìn chiếc điện thoại trước mặt, khỏe môi cupid xuống, cũng không đưa tay ra đón.

Cô chắc chắn lần này Lăng Ngao gọi tới sẽ chẳng nói chuyện gì tốt lành, nhất định là có liên quan đến chuyện đi này.

"Tất!" Thân nhiên dời tầm mắt sang hướng khác, Lam Duê chậm rãi nói.

Vân Thanh không biết làm sao, Lam chủ, người thật sự là.

Vân Thanh vừa tắt máy, điện thoại của Vân Trạch ở bên cạnh liền đổ chuông.

Nhận điện thoại, quay lưng lại nhỏ giọng nói mấy câu, sau đó xoay người, nhả nhận nhìn Lam Duê, nói: "Lam chủ, Lăng thủ lĩnh muốn thuộc hạ nói với người một câu, sau khi nghe xong, cúp máy cũng không muộn!"

"Người đã thất tín, thế thì Lăng thủ lĩnh cũng không khách khí!"

Lam Duê tối sầm mặt, nhìn Vân Trạch cười đến tỏa nắng mà miễn cưỡng nhận lấy điện thoại, cô có linh cảm sắp bị người ta nuốt chửng!

"Lam Duê lá gan của em không nhỏ!" Mới vừa đặt điện thoại lên bên tai, đầu dây bên kia liền phát ra giọng nói, âm thanh lãnh khốc dường như sắp đầy lên bão tuyết, có thể thấy được, chữ "tất" trôi ra từ miệng cô ban này, nhất định đã chọc giận đến anh.

Lam Duê duỗi thẳng tay trái, nhìn móng tay óng ánh trong suốt của mình, khẽ cười: "Lăng thủ lĩnh, sử dụng thiết bị truyền tin trên máy bay, chẳng lẽ anh không sợ xảy ra sự cố?"

"Đây là một cái bẫy, chẳng lẽ em không biết?"

"Sau đó?"

"Em đang tự chui đầu vào lưới, em muốn chết sao?"

"A, umh, có lẽ đúng là như vậy, biết đâu em lại đang muốn chết! Nếu như Lăng thủ lĩnh đã biết rồi, vậy thì, đối với anh không có hại!"

Thời điểm nói ra câu này, lọn tóc dài trước trán vô tình che khuất đôi con ngươi đen láy, khó nhìn ra được, đáy mắt cô đang lóe lên!

Đầu dây bên kia đột nhiên im lặng, Lam Duê không rõ, sau khi Lăng Ngao nghe cô nói như vậy, sẽ suy nghĩ những gì, có lẽ, sẽ quyết định trở về! Dù sao đi nữa, hy sinh vô ích, đối với người như anh là điều không cần thiết.

"Phụ nữ ngu xuẩn đáng chết!"

Bất thành linh vang lên một tiếng hậm hực từ phía bên kia, sau đó liền im bật!

Chóp chóp mắt, hai đầu lông mày của Lam Duê giật giật, cô phát hiện, từ sau khi ở chung một chỗ với Lăng Ngao, bốn chữ 'phụ nữ ngu xuẩn' này, hình như đã trở thành danh xưng của cô!

Đưa điện thoại lại cho Vân Trạch, Lam Duê tựa lưng vào ghế ngồi, mi mắt khép hờ.

Lăng Ngao là một người quyết đoán, một khi không thấy được lợi ích gì cho mình, anh ta tuyệt đối sẽ không làm! Nói vậy hẳn là không đi theo nữa mới đúng!

Ôi, đàn ông!

Quả nhiên vẫn là quan hệ hợp tác bình thường, hoặc là. làm tình nhân trên giường cũng tương đối tốt! Nếu như còn thêm vào tình cảm mà nói, đôi khi trái tim có cảm giác phải chất chứa quá nhiều.

Chợt có chút tự giễu, cô đang nghĩ cái gì, căn bản bọn họ đã là hai phe đối lập, mặc dù có xem đối phương như là tình nhân, nhưng mà đây là hành vi tự đâm đầu vào chỗ chết, làm sao bọn họ có thể nhún nhường đối phương như vậy?

Tuy rằng, cả hai cũng đã đề cập đến chuyện kết hôn!

Đáng chết, chẳng lẽ cô thật sự có ý nghĩ như vậy?

Mở choàng mắt, Lam Duê có chút dờ dẫm cúi thấp đầu, đưa tay xoa xoa lồng ngực, dường như nơi đó đang dâng lên. cảm giác đau đớn khi bị vứt bỏ!

Chán nản quay trở lại với thực tại, không thể không thừa nhận, lần này cô thật sự hơi mất kiểm soát. . . .

Bạn đang đọc truyện *Vợ Phức Hắc Của Đế Vương Hắc Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Tiến vào dãy núi

Máy bay của Lam Duê từ từ hạ cánh xuống Cape Town.

Đón gió lớn bước xuống, tâm tình hiện giờ của cô, thật sự không rõ rốt cuộc là tốt hay xấu!

Đứng trên khoảng đất trống trải, cô hơi nheo mắt lại, bầu trời ở Cape Town, thật sự là.....u ám!

Vẫn chưa kịp nhắc chân lên, đã bị người đàn ông đứng ở cách đó không xa, toàn thân toát ra một bầu không khí ngột ngạt làm cho khiếp sợ.

Lăng Ngao.

Không phải anh ta đã sớm đi rồi sao? Thế nào lại ở chỗ này? Hơn nữa, cô không có nhìn thấy bóng dáng của máy bay!

"Lá gan của em bây giờ càng lúc càng lớn! Lam Duê!"

Thời điểm Lăng Ngao cất tiếng nói, bọn người bên cạnh anh và Lam Duê cũng rất hiểu ý, lui về phía sau một đoạn khá xa.

Hai vị lão đại đang nói chuyện, người như bọn họ không nên đến quá gần thì tốt hơn!

Không biết vì sao, Lam Duê cảm thấy bầu trời ở Cape Town lúc này, thoáng chốc dường như tươi sáng hơn rất nhiều.

"Nếu như lá gan không lớn, cũng không dám làm những chuyện này!"

Vén vài sợi tóc bị gió thổi tung, khóe mắt Lam Duê ánh lên ý cười! Máy lòi này cũng không đúng, trong giới hắc đạo ai ai cũng hiểu, một khi đã dẫn thân vào rồi, chẳng phải là cần có gan dạ và mưu lược sao!

"Bây giờ theo anh trở về, ngay lập tức!" Mím môi, Lăng Ngao lạnh lùng nhìn cô.

"Anh biết đây là chuyện không thể nào! Đã có dã tâm đụng đến trên đầu em, vậy thì chuyện này khó mà giải quyết đơn giản như vậy! Lăng Ngao, em nói, vấn đề này vốn dĩ không liên quan đến anh, anh tùy thời điểm có thể đi! Sẽ không ai nói gì!"

Lam Duê trước sau vẫn duy trì thái độ lạnh nhạt, lúc đi lướt qua anh, nhẹ nhàng nói!

Lời nói của cô..., làm Lăng Ngao ngẩn ra, mi mắt hung hăng co rụt lại, vài sợi tóc nâu rơi xuống trước trán che khuất đôi con ngươi đen nhánh.

Một khắc này, giữa bọn họ phải có một người thỏa hiệp!

Mà người quan tâm trước hết, cuối cùng chỉ có thể nhận thua!

Đưa tay nắm lấy tay cô, hít một hơi thật sâu, trong giọng nói của Lăng Ngao toát lên sự đầu hàng cùng thỏa hiệp: "Anh đi với em!"

Người phụ nữ này, xem như là ăn sạch anh rồi!

Anh thừa nhận, mình rất quan tâm đến cô!

So với trí tưởng tượng của chính mình, có lẽ còn nhiều hơn thế nữa, cứ mỗi lần nghĩ đến việc cô có nguy cơ sẽ gặp chuyện chẳng lành, anh cảm thấy thật sự hít thở không thông.....

Mà một nơi nào đó ở Nam Phi, đã có người bày mưu tính kế, giăng sẵn bẫy chờ con mồi tự chui đầu vào lưới.

Theo như những gì Vân Trạch điều tra được, hiện giờ lô hàng kia đang được vận chuyển ở bên trong dãy núi Diklah Ken, nói cách khác, bọn họ nhất định phải tiến vào chỗ đó!

Máy chiếc máy bay quân dụng, thậm chí còn có cả máy bay chiến đấu, tất cả đều được điều động đến đây, động tĩnh lớn như vậy làm sao lại không thu

hút sự chú ý của những nguyên thủ quốc gia ở Nam phi này!

Chỉ là, trong khoảng thời gian ngắn, lực lượng vũ trang biên phòng đã tập kích tại địa điểm của Lam Duê.

"Các người là ai? Mời lập tức rút ra khỏi lãnh thổ quốc gia của chúng tôi, bằng không, chúng tôi có nghĩa vụ đuổi các người ra khỏi đây!"

Đối mặt với hàng loạt họng súng đang chia vào mình, Lam Duê và Lăng Ngạo chỉ nhìn lướt qua, không chút đếm xỉa đến, tập trung sự chú ý của mình lên tấm bản đồ trước mặt.

"Phía đông dãy núi Diklah Ken tương đối dốc, lại có khá nhiều con sông cắt ngang, địa hình gấp gheh lồi lõm, nếu đi vào từ đây, khá là hạn chế cho hành động của chúng ta! Tiến vào từ phía nam đi!"

Đầu ngón tay của Lam Duê chạy dọc lên bản đồ, cuối cùng chỉ về hướng nam, liếc mắt nhìn sang Lăng Ngạo, tựa hồ đang chờ ý kiến của anh.

"Bất luận là đi vào từ hướng nào, kết quả cũng chỉ có một, bọn họ đang muốn dẫn dụ em vào bên trong, e rằng trong ấy đã giăng bẫy khá nhiều! Phương hướng nào cũng giống nhau cả!"

Lăng Ngạo trực tiếp đưa ra đáp án của mình, đây là ý kiến của anh, cũng là câu trả lời cuối cùng, theo bản năng, trái lại anh rất hy vọng cô sẽ trở về.

Vân Trạch thấy hai người bọn họ đang ở đây thảo luận vấn đề này, mà những người tự xưng là lực lượng vũ trang biên phòng, lại không ngừng gào thét phía bên kia.

Khóe môi giương lên nụ cười ôn hòa nho nhã, dáng vẻ của Vân Trạch tựa như một quý công tử. Còn Vân Thanh thì trên miệng ngâm điều thuốc, nhìn kiểu nào cũng giống như một 'tên côn đồ.'

"Chủ nhân nhà chúng tôi đang hành sự, chư vị vẫn không nên quấy rầy thì tốt hơn! Tôi tin đây mới là lựa chọn sáng suốt nhất!" Vân Trạch còn giữ lễ độ như vậy, chưa trực tiếp động thủ, đã là nể tình đối phương lắm rồi! Ở nước Mỹ, tại bất kỳ địa phương nào, chưa từng xảy ra việc bị người khác chia súng vào mình, nhưng đây là lần đầu tiên.

Thật sự là một chút năng lực quan sát cũng không có!

"Nói nhảm nhiều như vậy làm cái gì? Nhìn bọn chúng liền cảm thấy chướng mắt!" Vân Thanh tương đối nóng nảy, không nhìn thấy bọn họ đang phiền ư, thực mẹ nó...không biết chọn thời điểm giương súng!

Biết hiện giờ cô còn đang khó chịu chuyện bị Lam chủ giận, Vân Trạch cũng không tiện nói thêm gì nữa! Thế nhưng động thủ vào lúc này, bất kể là thực lực có mạnh cỡ nào, thì đây cũng là một quốc gia, nếu gây ra thiệt hại về sau, là chuyện tương đối phiền toái.

Liếc nhìn chiếc đồng hồ vàng trên tay, khóe môi Vân Trạch vẫn giữ nụ cười tươi tắn như cũ, cũng nên đến rồi chứ, nếu còn chưa xuất hiện, chuyện sau đó có thể không còn nằm trong tầm kiểm soát của anh.

Vừa nghĩ đến, ở vùng trời ngay bên trên vị trí của bọn họ liền truyền đến âm thanh từ cánh quạt của máy bay trực thăng!

"Lại là ai muốn tới nữa hả? Đồng bọn?" Vân Thanh nhíu mày nhìn mấy chiếc máy bay quân dụng cách đó không xa, tò mò lên tiếng.

"Người đến giải quyết chương ngại vật dùm chúng ta, tránh phiền toái!"

Quả nhiên là như thế, trên gương mặt của Vân Thanh hiện lên ba vạch đen!

Nhìn xem, người này rõ ràng rất đáng sợ, vậy mà còn giả vờ làm ra vẻ cao thượng lắm, Vân Thanh bĩu môi khinh thường.

"Vân Trạch, may mà tôi không có kẻ thù như anh, nếu không, tôi thật sự không biết mình sẽ chết như thế nào!"

"Chuyện này sao, Vân Thanh cứ yên tâm đi, chúng ta đều cùng một nhóm hộ pháp, có nhiệm vụ bảo vệ Lam chủ, nói thế nào cũng không thể trở thành kẻ thù được!"

Hai người một nói một trả lời, để lại phía sau đám quan chức mồ hôi lạnh đang chảy ròng trên trán.

"Đại tướng, vũ khí của những người đó đều là."

"Ai cho phép các người tự tiện hành động? Không biết người nào nên động, người nào không nên hay sao?"

"Nhưng, Đại tướng."

"Đừng nói lời vô ích, toàn bộ rút về, trong hai ngày này, bất luận là có chuyện gì xảy ra bên trong dãy núi, toàn bộ các người đều giả điếc hết cho tôi. Mẹ nó, đừng đi xen vào việc của người khác!"

"Dạ, Đại tướng!"

Thiếu chút nữa là rước họa vào thân rồi, may mắn thay lần này Lam đương gia không phải đến tìm đám người bọn chúng gây phiền phức.

Mấy tên lính mới này chẳng lẽ không biết nhìn người sao? Biểu tượng của nhà họ Lam lớn như vậy, treo ở đâu cũng không thấy, mẹ nó, đều mù cả lũ!

Nói xong, trong lòng vẫn còn cảm thấy sợ hãi, thử nhìn trộm sang bên này một chút, xem như cũng chẳng có gì quan trọng.Mẹ ơi, thiếu chút nữa là trái tim của đại tướng này rơi xuống đất!

Con mẹ nó! Lam đương gia và Lăng thủ lĩnh đều ở đây!

Thật sự là chúa Jesus phù hộ, suýt chút nữa thì có tới mà không có về rồi!

Lam Duê và Lăng Ngạo

"Vậy thì từ nơi này, còn có nơi này, cùng với nơi này, chia làm ba đợt tiến vào, như vậy tương đối an toàn!"

Sau khi đã bàn bạc xong đâu vào đấy, Lam Duê và Lăng Ngạo đưa ra quyết định, tiến vào dãy núi từ hướng Đông Nam theo ba mặt.

Vân Lăng và Vân Vũ tiến vào từ bên trái, Âu Liêm và Vân Thanh từ bên phải, còn cô và Lăng Ngạo, cùng với Vân Trạch, Ngự Phong trực tiếp từ tuyến đường chính hướng vào trong.

Mặc kệ là có chuyện gì xảy ra, lần này bọn họ cũng sẽ bình an ra ngoài!

Tuyệt đối.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Phúc Hắc Của Đế Vương Hắc Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Rừng rậm nguyên thủy

"Phía trước sắp sửa lướt qua đỉnh núi cao 1,800 mét! Mời Lam chủ ngồi vững!"

Vân Trạch điều khiển tay lái, mắt nhìn thẳng phía trước, không ngừng điều chỉnh cần lái trong tay để duy trì thăng bằng cho máy bay.

"Phía dưới này là rừng rậm nguyên thủy?" Lam Duê quét mắt ra bên ngoài, nhều mày hỏi!

"Dạ!"

Rừng rậm nguyên thủy! Lam Duê nâng cằm lên, đáy mắt lộ rõ nét trầm tư suy nghĩ!

"Nếu như có người phục kích bên dưới mà nói, sợ là chúng ta sẽ phải miễn cưỡng hạ cánh từ chỗ này, nói thế, cánh rừng này lớn như vậy, có chết ở bên trong, e rằng cũng không ai biết!"

"Bây giờ em mới nghĩ đến chuyện này, có phải hơi trễ rồi hay không?" Lăng Ngạo ngồi bên cạnh, lạnh lùng dội cho cô một gáo nước lạnh, sắc mặt tối sầm tựa như muốn đem cô đi róc thịt.

Trên thực tế, Lăng Ngạo quả thật đã từng nghĩ đến chuyện này!

Theo ý của anh, nếu như cô chết ở trên tay mình, so với chết ở trên tay người khác, hẳn là tốt hơn nhiều!

Nhưng tiếc thay, đây chỉ là ý nghĩ trước kia, không biết bắt đầu từ bao giờ, anh ngày càng dồn sự quan tâm của mình cho cô, bất tri bất giác, chờ đến khi anh phát hiện ra được, thì trái tim nguội lạnh kia, đã được khóa lấp bằng hình bóng của cô mất rồi!

Cô rõ ràng rất cố chấp, sự thông minh của cô, đôi khi khiến anh có ý nghĩ phải trừng trị một phen, tuy nhiên lại chưa bao giờ dám ra tay hành động!

Trong từ điển của Lăng Ngạo, chưa từng có hai chữ hối hận, nếu đã hiểu rõ, anh từ trước đến giờ đều trực tiếp hành động, sẽ không trốn tránh.

"Yên tâm, cho dù em chết, cũng sẽ không để anh mất mạng, cho nên, anh cũng không cần khó chịu như vậy!"

Không chút để ý đến lời châm chọc của anh, khóe miệng Lam Duê nâng lên, giả vờ cười nói.

Mặc dù là cười giỡn, nhưng nếu nhìn sâu vào đáy mắt của Lam Duê cũng có thể hiểu ra được, cô tuyệt đối nghiêm túc.

Lam Duê và Lăng Ngạo kỳ thật rất giống nhau!

Giả như tâm tư của bọn họ có thể đào xới lên mà nói, quả thật cả hai có rất nhiều điểm chung khó giải thích được, rất nhiều phương thức giải quyết vấn đề vô tình mà trùng hợp!

Điều này có lẽ là một trong những nguyên nhân khiến hai người có thể hấp dẫn lẫn nhau.

Bọn họ đều là những người thẳng thắn, một khi đã vừa ý chuyện gì, thuộc về mình thì sẽ nỗ lực giành lấy đến cùng! Bằng không, cho dù có muốn thế nào đi nữa, cũng không may mắn đến.

Trên phương diện tình cảm, tác phong của cả hai lại càng được bộ lộ rõ hơn, gọn gàng, dứt khoát!

Lam Duê thừa nhận anh, đó là điều không bao giờ thay đổi được, mà anh cũng vậy!

Khi đã xem đối phương là một nửa của mình, dĩ nhiên sẽ không để cho người ấy xảy ra chuyện không may, cho dù có hy sinh bản thân để đổi lấy tính mạng của người đó, cũng không hối tiếc!

“Không một ai có thể khiến anh gặp nạn, em cũng vậy, Lam Duê, tuyệt đối không người nào có thể làm hại đến em!”

Tự tin, đây là một phần tính cách của Lăng Ngạo!

Anh không cho phép cô xảy ra chuyện, càng không cho phép bất kỳ kẻ nào cả gan động đến cô.

"A, em cũng tặng cho anh những lời như vậy!"

Lam Duê nhún vai, bất chợt đứng lên đi về phía Vân Trạch đang cầm lái.

Nhìn radar, Lam Duê chỉ vào trong, cất lời: "Từ nơi này bay vòng qua!"

"Dạ!" Vân Trạch chỉ liếc mắt nhìn, mặc dù vẫn chưa hiểu rõ tại sao cô muốn thay đổi lộ trình, nhưng vẫn không chần chừ mà gạt cần điều khiển.

Nheo mắt nhìn về điểm nhỏ ở phía xa, khỏe miệng Lam Duê vẽ nên một nụ cười lạnh! Muốn gài bẫy cô, cũng cần phải cân nhắc kỹ một chút!

"Àm!"

Kèm theo tiếng nổ mạnh long trời lở đất, một luồng sóng nhiệt mãnh liệt cuốn tới, dường như cả thân máy bay đã bị chìm trong biển lửa, nóng rực khiến người ta rùng mình!

Quả không sai, vụ nổ vừa rồi xảy ra ngay tại vị trí mà Lam Duê vừa bảo tạm thời thay đổi lộ trình. Giả như ban này Lam Duê không nói, e rằng hiện giờ bọn họ đã tan xương nát thịt.

Vụ nổ cực mạnh đẩy lên một trận cháy khổng lồ ở cánh rừng nguyên sinh bên dưới, hơn nữa còn có xu hướng lan rộng ra!

Lăng Ngạo kinh ngạc, cô dự đoán được!

"Không cần ngạc nhiên, em không phải nhà tiên tri! Là cái này..." Nói xong, Lam Duê vươn tay, để lộ ra chiếc nhẫn màu bạc trên ngón út bàn tay phải: "Đây là thiết bị cảm ứng tiên tiến nhất hiện nay, vào thời điểm nguy cấp, cũng có thể đóng vai trò truyền tin!"

Nói tới cũng phải nói lui, vật này là do Vân Trạch chế tạo ra, thực sự dùng rất tốt! Có lẽ cô nên bảo Vân Trạch làm cho Lăng Ngạo một cái, nhờ đâu khi anh đột nhập vào nơi nào đó, không có thiết bị liên lạc an toàn.

Lăng Ngạo cầm lấy tay cô, nhìn vào chiếc nhẫn trông có vẻ rất bình thường, khó có thể tin được nó lại có nhiều tính năng như vậy! Chỉ là, anh biết cô nhất định không nói khoác, mà điều này cũng không cần thiết!

"Nguy rồi thù lĩnh, nếu như lúc này cánh rừng bên dưới bén lửa, chúng ta sẽ bị mắc kẹt ở chỗ này! Ra không được, vào không xong!"

Ngư Phong ngồi ở vị trí phụ lái, sắc mặt khó coi nhìn ngọn lửa đang hùng hực liếm láp cánh rừng nguyên sinh, vội vã thông báo!

Ở khu vực hiện tại của bọn họ, tất cả các thảm thực vật đều men theo triền dốc đứng đi xuống, nếu như ngọn lửa bắt tới, phần lớn khả năng sẽ nâng đám cháy cao hơn!

Bản thân máy bay trực thăng chỉ lên đến được một độ cao nhất định, nói cách khác, máy bay tất yếu sẽ gặp phải sự đả kích mang tính chất hủy diệt!

Sắc mặt của Lam Duê và Lăng Ngạo nhất thời ngưng đọng!

Xem ra, từ khi bắt đầu bọn chúng đã an bài khá chu toàn!

"Lam chủ, đã tìm ra hàng hóa!" Bất thành linh nhận được tin tức từ cả Vân Thanh và Vân Lăng, Lam Duê hưng hăng neho mắt lại, nhìn cánh rừng rậm nguyên thủy xanh um tươi tốt, quyết đoán ra lệnh: "Nỗ tung toàn bộ chúng!"

"Cái gì? Lam chủ."

"Làm theo lời của tôi, nổ tung toàn bộ!"

Nếu như mang theo lô hàng ra ngoài, tốc độ di chuyển của bọn họ sẽ bị kéo thụt lại, trong khi đám cháy đang ngày một lan rộng! Nhưng hiện giờ cô tình nguyện phá hủy nó, tuyệt đối không để nó rơi vào trong tay đám người kia!

". Dạ!" Chủ nhà ra lệnh, bọn họ không thể làm trái lời, nhưng rất nhanh sau đó cũng hiểu rõ nguyên nhân.

Lăng Ngạo chợt thông suốt, sở dĩ anh không bỏ cô được, là bởi vì những người phụ nữ khác không sở hữu sự quyết đoán như cô. Cô biết được lúc nào thì nên dừng, lúc nào thì không nên chấp nhất! Cô vĩnh viễn làm theo suy nghĩ của cá nhân mình, nhất quyết không để bất kỳ ai định đoạt! Đây là cá tính rất hiếm người phụ nữ nào có được, mà có lẽ, về cơ bản cũng chẳng có một ai!

"Vân Trạch, để tôi!"

Nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai Vân Trạch, hiếm khi thấy được nét nghiêm túc trên gương mặt kiêu diễm của Lam Duê: "Anh ở bên cạnh nói tuyến đường cho tôi!"

"Dạ!" Vân Trạch linh hoạt đứng dậy, kỹ thuật của anh nếu đem so với Lam chủ, quả thật còn thua kém rất nhiều!

Đôi người lái, phương thức di chuyển của máy bay được thay đổi một cách rõ ràng, dường như càng thêm điên cuồng! Rất khéo léo né tránh những vật cản chung quanh! Mặc dù đang bay ở tầm thấp, nhưng không còn gặp trở ngại như trước!

"Phía trước 150 mét, lấy góc 45 độ xoay tròn chuyển qua chỗ khác!"

Lam Duê đang tập trung cầm lái, bên tai bất thành linh vang lên giọng nói điềm tĩnh của Lăng Ngạo!

Thì ra là Lăng Ngạo đã thay thế Vân Trạch vốn nên ở bên cạnh cô, trong khi đó, hiện giờ anh ta đang ở khoảng sau, dường như đang xem xét cái gì!

"Phía trước 200m, ngắm góc trái 75 độ lên cao, chuyển sang hướng Đông Nam!"

Lam Duê chậm rãi nhắc cần lái trong tay lên trên, ngón tay thoăn thoắt ấn vào các nút trên bàn điều khiển trước mặt, nhanh chóng đổi phương hướng. Có hoàn tất động tác của mình theo như chỉ dẫn của Lăng Ngạo mà không hề xảy ra bất kỳ sai sót nào.

Chính xác đến như thế, khiến Lăng Ngạo ở bên cạnh, đáy mắt thoáng qua một tia tán thưởng. Càng làm cho Ngự Phong đang ngồi gần đó trợn mắt há mồm, không nói nên lời.

Cuối cùng anh ta đã hiểu, lý do vì sao thủ lĩnh của bọn họ không thể không có cô rồi!

Ấn ý như vậy, chỉ sợ là khó ai có thể vượt qua được!

"Phía trước 300m, hạ cánh khẩn cấp! Ngự Phong, chuẩn bị!"

Đột nhiên, Lam Duê ra lệnh khẩn, Ngự Phong nghiêm nét mặt, chuẩn bị sẵn sàng!

Bởi vì anh ta ngửi thấy một mùi cháy khét lẹt!

Máy bay trực thăng hạ cánh khẩn cấp, bọn họ vừa lao ra ngoài, đi đôi với tiếng nổ mạnh phía sau là bụi cát bay ngút trời. Theo bản năng, Lăng Ngạo lập tức trời chật Lam Duê vào lồng ngực của mình, liên tục lộn đi mấy vòng liên.

"Khụ khụ khụ."

Khoang miệng tràn ngập cát xám, Lam Duê không nhận được ho khan vài tiếng.

"Đáng chết!" Lăng Ngạo nằm trên người cô, mắt bình tĩnh khẽ phun ra một tiếng nguyên rủa. May mắn thay còn có anh đi theo, bằng không thì chưa biết sẽ xảy ra cảnh tượng như thế nào!

"Lăng Ngạo anh không sao chứ?" Đưa tay chạm vào đôi gò má cương nghị giờ phút này đã trở nên lạnh ngắt, ánh mắt Lam Duê khó nén được sự lo lắng, cất tiếng hỏi. Ngay tại đây, vào chính khoảnh khắc này, cô thật sự cảm thấy nhẹ lòng. Anh có thể che chở cho cô như thế, làm sao lại không khiến trái tim người ta rung động cho được!

Cô không phải là người mang tâm địa sắt đá, thái độ đã rõ ràng thế này rồi, cô không cần phải hoài nghi gì thêm nữa!

"Không có việc gì!" Hàng chân mày rậm nhíu lại, sau khi xác định không còn bất kỳ nguy hiểm gì nữa, lúc này Lăng Ngạo mới kéo người bên dưới mình lên! Trên bả vai phía sau lưng truyền đến hàng loạt con đau nhói, khiến anh cảm thấy có chút khó chịu, nhưng cũng không biểu hiện ra ngoài.

Lam Duê rõ ràng không tin lời anh nói, nét mặt anh biến chuyển trong giây lát, cô rất tinh ý nhìn ra. Vừa đứng lên, liền vòng ra phía sau lưng anh, đập vào

mất là những vết thương lồi lõm sâu hoắm, máu chỉ chực chờ phun ra ngoài, có thể nhìn rõ cả da thịt, thật khiến cho người ta hoảng sợ!

“Em xin lỗi!” Đầu ngón tay cô vuốt ve nơi miệng vết thương, hiếm khi Lam Duê chủ động mở miệng nói xin lỗi!

Đĩ nhiên Lăng Ngạo cũng không màng đến, chậm rãi xoay người, phớt lờ liếc cô một cái: “Chẳng qua chỉ là vết thương nhỏ thường thấy mà thôi, không chết được!”

Đôi môi Lam Duê mấp máy, cuối cùng liền đem lời muốn nói nuốt ngược vào trong!

"Lam chủ, thủ lĩnh, hai người không sao chứ?" Phía bên kia, Vân Trạch và Ngự Phong vội vàng chạy tới, quan tâm hỏi!

"Thủ lĩnh, người bị thương!"

"Vết thương nhỏ mà thôi, các cậu thử xem có thể liên lạc với những người khác hay không, xác định vị trí cụ thể của nơi này!"

Ngẩng đầu lên, nhìn rừng cây rậm rạp đến nỗi che khuất cả bầu trời, Lăng Ngạo lạnh lùng lên tiếng!

Ở đây là rừng rậm nguyên thủy, không biết có bao nhiêu nguy hiểm đang rình rập, e rằng so với những tên cầm súng đang ngấp nghé bắn vào bọn họ còn đáng sợ hơn. Lạc vào một môi trường lạ lẫm, không biết kẻ địch của mình là ai, lúc này bọn họ tựa như con mồi ngon đang phơi mình dưới ánh mắt trời, rốt cuộc không biết kẻ thù đang ẩn náu ở nơi nào!

Trong rừng rậm nguyên thủy chỉ có một mùi ẩm ướt tanh tươi đặc trưng, mới vừa rồi thần kinh căng thẳng không có cảm giác gì, nhưng khi vừa thả lỏng một chút, cái mùi nồng nặc ướt át ấy liền xông thẳng vào giữa cánh mũi, khiến người ta dâng lên một cảm giác buồn nôn.

Lam Duê liếc nhìn gương mặt vô cảm của Lăng Ngạo, rồi lại đưa mắt quan sát chung quanh. Rơi vào môi trường như thế này, vì khuẩn gây bệnh vô số kể, nếu như vết thương trên người Lăng Ngạo không được xử lý kịp thời, nhất định sẽ bị nhiễm trùng, đến khi đó chỉ sợ anh không chết trên tay bọn người xấu xa kia, cũng sẽ chết bởi vết thương nhỏ thoát nhìn rất đối bình thường thế này!

Hiện giờ, Lam Duê cảm thấy có chút hối hận, sớm biết như vậy thì đã mang theo Vân Thanh hoặc là Âu Liêm bên mình, chỉ ít bọn họ đều biết y thuật, còn tốt hơn là lúc này bó tay hết cách!

“Vị trí hiện giờ của chúng ta e rằng cách xa lối vào những mấy trăm dặm, nếu như không kịp ra ngoài mà nói, trong rừng đầy rẫy nguy hiểm, sợ là khi đó có muốn đi ra cũng là việc khó khăn! Tuy nhiên cách đây không xa có một con sông cắt ngang, may ra có thể giải quyết tình hình khẩn cấp hiện tại!”

Vẫn như thường lệ, chiếc máy tính bảng không khi nào rời khỏi người Vân Trạch!

Chẳng qua là chỗ này cách xa khu đô thị, tín hiệu có vẻ rất yếu, muốn dùng cái này để liên lạc với bên ngoài, căn bản là chuyện không thể nào!

"Đám cháy đó dường như có chút kỳ lạ phải không?" Lam Duê nghiêng mắt nhìn biển lửa cách đó không xa, nhướn mày nói.

Hiểu theo cách khác, câu nói trên mang hàm ý nhắc nhở, đây là rừng rậm nguyên thủy quanh năm xum xuê xanh tốt, làm sao có thể dễ dàng bén lửa nhanh như vậy, quả thật có chút không lường trước được!

Trước đó bọn họ quá chú trọng vào tình hình trước mắt mà quên khuấy đi việc có người sẽ lợi dụng thời cơ, ra tay trên diện rộng như vậy, giăng bẫy dồn bọn họ vào ngõ cụt, bây giờ suy nghĩ kỹ lại, bên trong nó quả thật có rất nhiều chuyện không bình thường!

Mặc dù tính năng của máy bay trực thăng so với máy bay chiến đấu vẫn còn thua xa, nhưng mà nói thế nào đi nữa bọn họ cũng đang sở hữu những loại hình tối tân nhất, thế mà vẫn không tránh kịp tốc độ lan tràn của đám lửa phía sau, kỳ thật khiến cho người ta cảm thấy đáng sợ!

"Ý em nói là, xăng!" Lăng Ngạo nhướn mày nhìn ánh lửa đằng xa, giọng nói chắc nịch.

"Thật không ngờ lại có người dám chơi mạnh tay thế chứ, sẵn lòng chi ra một khoản tiền kếp xù, trút xăng trên diện rộng, hay là dầu hỏa cũng không chừng. Ở vào tình huống này, chơi đùa như vậy thật khiến người ta khó bề tưởng tượng! Chỉ là, cũng may chúng ta mạng lớn, coi như tránh được một kiếp! Bây giờ phải xem chúng ta có bình an ra khỏi cánh rừng nguy hiểm này hay không đây!"

Lam Duê vỗ nhẹ bụi đất trên người, cười nói!

Ít nhất là độ cảm ứng trên mặt nhẵn cho biết, chỗ này hiện tại khá an toàn, không đúng, ít nhất là không có những cái bẫy gây sát thương hàng loạt.

Ngửa đầu lên nhìn trời, cô trầm nghĩ, những người đó tất nhiên là không trông đợi bọn họ có thể yên ổn ra ngoài.

Hoặc là, chẳng biết chừng còn cho rằng bọn họ đã chết rồi ấy chứ!

Lam Duê kéo tay Lăng Ngạo, thoát nhìn tựa như đang dựa vào anh, nhưng kỳ thực là lo lắng cho vết thương trên lưng, cho nên đỡ lấy anh mà thôi!

Lăng Ngạo hiển nhiên hiểu được, thấy cô làm vậy, cũng không nói tiếng nào, cứ để mặc cô.

‘ sa sa sa ’ ‘ sa sa sa ’ (tiếng sột soạt)

Tùng đột âm thanh huyền ảo, dường như có thể khiến cho từng lỗ chân lông trên người cũng trở nên căng cứng!

"Âm thanh gì vậy?" Lam Duê nhảy bèn quay đầu lại, men theo nơi phát ra tiếng động.

Ngất nổi quanh đây cây lá chẳng chặt, nguy hiểm lấp ló bên trong, e rằng khó mà thấy được. Nhưng vì đã quen với việc đứng trên đầu mũi dao hòng sủng, tự nhiên sẽ trở nên cực kỳ nhạy cảm đối với những âm thanh này!

‘ sa sa sa ’ (sột soạt)

‘ sa sa sa ’

Lam Duê vừa dứt lời, tiếng “sột soạt” càng đến gần, thậm chí luồng không khí tiến vào khoang mũi còn mang theo cả mùi tanh khiến người ta nôn mửa. Thêm vào đó, nơi này vốn dĩ ẩm u ẩm ướt, không khí khó ngửi, lại xen lẫn thêm cả mùi tanh này, suýt chút làm người ta hít thở không thông!

Lăng Ngao cũng nghe thấy, mi tâm của anh nhúu chặt lại, dường như đang nghĩ đến điều gì!

“Trong khu rừng này có một loại rắn độc vân gấm, đối với mùi máu tươi cực kỳ nhạy cảm, chẳng lẽ tiếng động này là.....” Chân mày Vân Trạch nhăn lại, nói ra thông tin mà mình biết được, mặc dù nói chưa trọn câu, nhưng mà ý tứ bao hàm trong đó cũng rất rõ ràng. Hơn nữa, dựa theo tiếng cọt sạt như vậy, chỉ có một suy đoán duy nhất.....chính là rắn!

Rắn độc vân gấm?

Bọn họ không phải là chuyên gia trong lĩnh vực này, dĩ nhiên cũng không hiểu gì mấy!

Tuy nhiên, điều mà ai cũng biết đó là, rắn vốn là loại động vật máu lạnh, độc tính của nó không cần phải bàn cãi. Và lại vừa rồi Vân Trạch cũng đã nói, con rắn này cực kỳ nhạy cảm với mùi máu tanh, mà người duy nhất bị thương, chính là Lăng Ngao!

Xem ra, lần này bọn họ gặp phải kẻ thù khá mạnh rồi!

Lam Duê liếc nhìn nét mặt khó đoán của người bên cạnh, đáy mắt lóe lên một tia tàn khốc, cầm chắc khẩu súng trong tay, tay còn lại ôm lấy cánh tay của Lăng Ngao.

“Chia ra hai hướng, tôi đi cùng với Lăng Ngao, Vân Trạch đi cùng Ngự Phong! Đi hai đường, nhớ giữ liên lạc!”

Nói xong, Lam Duê không chờ ba người bọn họ có bất kỳ phản ứng nào, túm lấy Lăng Ngao, lách mình biến mất vào giữa rừng cây.....

“Em làm gì vậy?”

Lăng Ngao nhúu chặt đôi chân mày hình ngọn núi, mặc dù hiểu rằng lúc này càng ít người đi theo bên cạnh anh càng tốt, nhưng có cần thiết phải chia nhỏ đội hình ra không!

Không biết thế nào nhưng chỉ thấy Lam Duê mím môi lại mà cười, bất chợt quay đầu, đôi con ngươi sáng trong lấp lánh như ánh sao trời nhìn thẳng vào đôi mắt đen đang lộ vẻ mất kiên nhẫn của anh: “Lăng Ngao, nếu như lần này chúng ta thật sự không thể ra ngoài, vậy thì chết chung một chỗ! Em không thể để đến lúc gần chết rồi, còn mang theo hai kỳ đà cản mũi ở bên người đâu!”

Rắn độc vân gấm!

Anh vốn cho rằng xác con gấu đen khổng lồ phía sau đã có thể ngăn cản được đường đi của nó, không nghĩ đến việc cuối cùng nó cũng mò đến nhanh như vậy!

Bọn họ sẽ không ngây ngốc tới mức cho rằng còn có một con khác, đơn giản vì động vật có tính độc chiếm rất mạnh đối với địa bàn của chúng, trong vòng vài trăm dặm gần đây, tuyệt đối không thể lại xuất hiện thêm một con rắn độc vân gấm thứ hai.

Hoa văn trên thân nó khiến người ta chết khiếp, đôi mắt màu xanh lá liền khiến Lam Duê mường tượng ngay đến cặp mắt kia của Andrew.

Ngày trước cô đã nói đôi mắt của hắn cực kỳ giống rắn độc, bây giờ nhìn lại, đôi mắt của rắn độc có lẽ cũng không nguy hiểm bằng đôi mắt của hắn!

"Xèo xèo tí...."

Chiếc lưỡi dài ngoàm của nó thè ra thụt vào, mùi tanh khiến người ta buồn nôn đập thẳng vào mặt!

Ngắm nhìn bốn phía, rừng cây nhiệt đới rậm rạp như vậy, tình huống này đối với bọn họ hoàn toàn bất lợi, nhưng mà đối với con rắn độc vân gấm kia, ở ngay trên địa bàn của nó thì còn gì bằng!

"Thả em xuống trước!"

Đôi chân mày thanh tú nhăn lại, Lam Duê nhẹ giọng nói ra. Sau một thời gian được nghỉ ngơi, sức lực của cô cũng đã được cải thiện phần nào. Chỉ là, vết

thương ở bắp đùi vẫn cứ nhói lên từng cơn, như thể thật sự có chút phiền phức.

Lần này Lăng Ngao cũng không nói thêm lời dư thừa, nhưng khi anh mới vừa muốn thả người trên lưng xuống, con rắn độc vẫn găm vốn dĩ còn đang ngăm nhìn bọn họ ở đằng xa, đột nhiên lắc lắc cơ thể khổng lồ, trườn về phía bên này.

Lúc này cả hai đồng loạt nhúu chặt mày, nhìn con vật hung ác đang đến gần, xem ra bây giờ, một là giết chết nó, hai là bọn họ cùng nhau tiến vào bụng rắn!

Nhược điểm của rắn nằm ở vị trí ‘bảy tác’ gần bụng rắn, nhưng mà dù có biết được, muốn đến gần nơi đó, hoàn toàn là mơ tưởng viễn vông.

Lam Duê nhẹ giọng nói thăm dò câu bên tai anh, chỉ thấy sắc mặt anh đen lại, đáy mắt lóe lên một tia không tán thành. Mà bây giờ, Lam Duê cũng không giữ được sự kiên nhẫn: “Nếu như anh không đồng ý, e rằng cả hai chúng ta đều không thể rời khỏi đây!”

Lăng Ngao lạnh lùng quét mắt nhìn cô một cái, sau đó đáy mắt sắc lạnh liền hiện lên hình ảnh của con vật khổng lồ đang lăm le đến ngày càng gần. Đôi môi mím chặt, sau khi nào bộ trải qua một trận tranh đấu kịch liệt, cuối cùng cũng miễn cưỡng đồng ý với cô.

Nhẹ nhàng đặt cô sang một bên, còn mình thì nhanh như chớp lên vào bên trong một bụi cây gần đó.

"Nếu như em chết, anh liền bỏ mặc xác em ở đây!"

Đây là lời nói cuối cùng của Lăng Ngao ở bên tai cô, mặc dù là uy hiếp, nhưng lại làm cho cô không nhịn được mà bật cười! Loại uy hiếp trẻ con này, theo như cô thấy, thật sự có chút ngây ngô tức cười! Bất quá, nếu có chết thật, anh ném xác cô ở đây, e rằng bản thân cô còn không biết nữa là!

Nhún nhún vai, lại thấy con rắn kia cực kỳ chậm rãi thò đầu về phía cô, tựa hồ đang nhìn cái gì đó!

Quả nhiên, động vật vẫn còn có chút thông minh đó chứ!

Con dao nhỏ trước đó đã nằm trong tay Lăng Ngao, nhưng cũng may là trên người Lam Duê vẫn còn một con đấy!

Nhìn đôi giày dưới chân, khoe miệng Lam Duê hiện lên nụ cười tự mãn, thật sự là chọn đúng giày rồi!

Dùng dao rạch ra một mảnh vải lớn từ chiếc áo sơ mi trên người, sau đó liền thấm máu trên vết thương, hung hăng quấn quanh nó mấy vòng. Ngay tức khắc, cơn đau buốt suốt chút nữa làm cô bất tỉnh, nhưng mà với sự kiên trì vốn có của mình, Lam Duê cố gắng chịu đựng.

Tuy nhiên vào lúc này, con rắn độc vẫn găm kia đã sắp đến gần ngay trước mắt!

Nheo mắt lại, Lam Duê bất thành linh giác sừng lên, nhắm về phía con mắt của nó, viên đạn bắn ra cực kỳ chính xác!

Rắn độc vẫn găm bị thương, càng thêm điên cuồng, đuôi rắn dài ngoằn không ngừng giãy giụa, gương mặt Lam Duê liền biến sắc, nhanh chóng tránh sang một bên.

Nhưng vẫn không kịp, bên ngang hông không cẩn thận bị đuôi rắn quét vào.

Một cơn đau đớn dữ dội từ trên eo truyền đến, suốt chút nữa khiến Lam Duê ngất lịm đi!

Mà lúc này Lăng Ngao đang ở một bên, chớp lấy thời cơ, mang theo hung khí nguy hiểm, hướng về phía bảy tác của nó, điên cuồng bắn ra mấy phát súng.

Anh và Lam Duê đều là những tay thiện xạ cừ khôi, cho dù hiện giờ rắn độc đang bị thương nặng ở mắt, thân mình không ngừng uốn éo, nhưng mỗi một phát súng của Lăng Ngao vẫn nhắm trúng mục tiêu.

Thân mình của con rắn này chắc khỏe vô ngần, mặc dù cơ thể đã bị găm vài phát đạn, nhưng vẫn chưa chết hẳn. Lăng Ngao liếc nhìn Lam Duê trên trán mồ hôi tuôn ra như suối, trên người dính bê bết máu, lập tức thu hồi súng lục trong tay, đoạt lấy dao nhỏ trong tay cô, kịch liệt đâm vào bụng rắn.

Bên trong đôi mắt tựa như Ứng lấp lánh hai ngọn đuốc sáng rực, máu rắn âm ỉm theo từng nhát dao bắn tóe lên trên gương mặt cương nghị, càng tăng thêm phần quý mị.

Bị thương vào nơi trí mạng, đau lớn kịch liệt khiến con rắn độc vẫn găm càng thêm quằn quại, không ngừng điên cuồng vùng vẫy thân mình, ý đồ muốn vung người ở trên thân nó xuống. Nhưng lần này Lăng Ngao đã hạ quyết tâm giết chết nó, đương nhiên sẽ không thể nào buông lỏng.

Cả cánh tay đã bị trầy xước, thế nhưng trước sau anh vẫn không ngừng đâm dao vào bụng rắn.

Một lúc sau, thân rắn khổng lồ cuối cùng cũng từ từ ngưng giãy giụa!

Sau khi xác định con rắn độc vẫn găm đã chết hẳn, Lăng Ngao nhúu chặt chân mày rút dao ra.

"Không ngờ anh xuống tay vừa hung ác lại vừa chính xác!" Miễn cưỡng đứng dậy từ dưới đất, nhưng mà vết thương bị đạn bắn bên hông vừa mới khá hơn, lần này lại bị đuôi rắn hung hãn quét cho một đường, hiện tại coi như là nuôi không công rồi!

Thật sự là đáng chết, hơn nữa còn vô cùng xui xẻo!

Nếu cứ như vậy mà bị tê liệt, biết tìm ai nói rõ lí lẽ đây!

"Chẳng lẽ em muốn chết?"

Toàn thân trên dưới bê bết máu, nhìn thế này, trông Lăng Ngạo càng thêm đáng sợ!

Hàm ý của anh, nếu như Lam Duê bị thương lần nữa, khẳng định là rất bất mãn!

Lần này, Lam Duê cũng không nói thêm gì nữa, hiện tại đầu óc có chút hỗn loạn, cô không thoải mái lắc lắc đầu.

Lăng Ngạo thấy thế, trong lòng rối ren như tơ vò, vội vàng đi đến bế cô lên. Khi anh nhìn thấy vị trí cô bị thương, hàng chân mày rậm nhíu lại thật chặt.

Sớm biết như vậy anh đã chẳng đồng ý với đề nghị của cô, để cô thu hút sự chú ý của con rắn độc vân gấm, còn anh đi đánh lén. Kết quả cuối cùng, lại là vết thương ngang hông vắt vả lăm mới khá hơn, nay lại bị thương lần nữa.

Theo như lời Vân Trạch đã nói, cách bọn họ không xa có một con sông, chỉ cần đến được đó, tình hình sẽ khả quan hơn.

Quả nhiên, đi thêm một lát, ra khỏi rừng cây âm u không nhìn thấy được ánh mặt trời, liền gặp được một dòng sông nhỏ!

Vừa mới thở phào nhẹ nhõm, lại thấy người nằm trong ngực chầm chầm nhún nhún, tâm trạng Lăng Ngạo lập tức trở nên căng thẳng. Ngồi xuống bên bờ sông, dấn mu bàn tay mình lên trán cô, chợt phát hiện, cô đang sốt cao!

Thấy thế này, sắc mặt Lăng Ngạo biến chuyển vô cùng khó coi!

Xem ra là vết thương bị nhiễm trùng trước đó, cộng thêm thần kinh luôn ở trong trạng thái căng thẳng tột độ, e rằng bây giờ cùng nhau kéo đến rồi!

Chau mày, lấy nước sông bên cạnh cẩn thận giúp cô rửa sạch vết máu trên người. Khi anh nhìn thấy vết thương trên chân cô, cùng với vết thương ngang hông, trong phút chốc, lồng ngực cuộn cuộn lửa giận, suýt chút nữa mất đi khống chế.

Lần này ra ngoài, nếu để cho anh biết ai đã làm ra chuyện này, anh tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho bọn chúng!

Dám cả gan ra tay với người phụ nữ của anh, chẳng lẽ cho rằng anh là người chết sao?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Phúc Hắc Của Đế Vương Hắc Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Gặp mặt bậc tiền bối nhà họ Lam

Không thể không nói, Lam Duê thật sự có khả năng tính toán trước mọi việc!

Vào tình huống trước đó, để Vân Trạch và Ngự Phong tách ra khỏi bọn họ, cũng bởi vì Vân Trạch xử lý mọi việc khá chặt chẽ cẩn thận, rất nhanh liền có thể liên lạc với bên ngoài.

Khi màn đêm vừa buông xuống, lập tức tìm được hai người ở bờ sông ven rừng.

Mà lúc này Lam Duê đã bị sốt cao và rơi vào tình trạng hôn mê, tình huống rất xấu!

Sắc mặt của Lăng Ngạo cũng có chút kém, phần lớn là bởi vì vết thương trên người, cộng thêm tình huống nguy kịch của người nằm trong ngực.

Chuyện này đã hoàn toàn chọc giận hai nhà Lam - Lăng, việc liên quan đến năm thế lực Hắc đạo so đo tranh đấu lẫn nhau, cục diện cân bằng đã bị đập tan.

Đám người Lam Duê trực tiếp trở về đại bản doanh nhà họ Lam!

Tin tức cô bị thương, càng khiến Lam Kính – trưởng Gia tộc nhà họ Lam hết sức giận dữ!

Nhưng mà đối với người vốn là kỳ phùng địch thủ như Lăng Ngạo, hiếm khi thấy được cậu ta lại đi chung với cháu gái bảo bối nhà mình, Lam Kính ngược lại không nói gì, chỉ hướng ánh mắt bén nhọn về phía anh, đáy mắt thoáng qua một tia hài lòng!

Nghĩ đến rất nhiều chuyện Lam Duê chưa từng đi gạt Lam Kính này, tự nhiên ông cũng đã biết quan hệ giữa bọn họ rồi!

Lăng Ngao chỉ nhàn nhạt quét tầm mắt qua từng người trong nhà họ Lam, cuối cùng đem toàn bộ sự chú ý của mình vào người đang ôm trong ngực.

Trở về đại bản doanh, có đầy đủ trang thiết bị y tế, thêm việc cả Vân Thanh và Âu Liêm đều là y bác sỹ lừng danh quốc tế, lần này đương nhiên là do cả hai cùng nhau tiến hành phẫu thuật.

Cũng không biết đã có chuyện gì xảy ra bên trong rừng rậm, quan hệ giữa Vân Thanh và Âu Liêm rõ ràng đã có biến chuyển rất lớn. Nhưng mà có nhìn kỹ cách mấy, cũng nhìn không ra!

Tất thấy mọi người trong nhà họ Lam đều tụ họp trước cửa nghe ngóng tình hình, mà hiện giờ, Lăng Ngao cả người toát ra khí lạnh, đứng gần cửa phòng nhất, sắc mặt cũng có chút khó coi. Còn vết thương trên lưng, dường như anh đã trở nên vô tri vô giác với nó.

Thái độ như vậy khiến trong lòng mọi người nhà họ Lam cũng thêm phần sáng tỏ!

Xem ra, chuyện tốt của nhà họ Lam sắp đến gần rồi!

Chỉ là, không biết tư tưởng của con bé nha đầu Lam Duê kia thế nào!

Hơn một giờ sau, rốt cuộc Vân Thanh và Âu Liêm cũng đi ra khỏi phòng.

“Eo ếch của Lam chủ bị thương nặng, còn trên bắp đùi là do rắn độc cắn bị thương, mặc dù đã kịp thời xử lý, nhưng vẫn còn sót lại chút độc tố. Bởi vì một chút này, hơn nữa đạo gân dây cơ thể suy yếu, thêm việc bị thương lần trước chưa được tịnh dưỡng đầy đủ, trong rừng rậm lại bị lạnh, cho nên những biến chứng này cùng nhau ập tới. Nhưng tình hình bây giờ đã ổn rồi, chờ Lam chủ tĩnh lại là được.”

Vân Thanh đứng ngay ngưỡng cửa nhìn về phía mọi người thông báo tình hình, chỉ là, hai hàng lông mày của cô vẫn chưa trở về vị trí ban đầu.

Thấy cô nói còn chưa hết lời, Âu Liêm nhàn nhạt bổ sung thêm "Bởi vì lần bị thương trước đó, vị trí ở ngay bên phải eo ếch, lần này vừa vịn vào ngay chỗ cũ, hơn nữa vết thương trên chân khá sâu, cho nên, e rằng trong vòng hai tháng sắp tới, Lam đương gia không thể hoạt động mạnh. Chỉ có thể ngồi xe lăn thay cho đi bộ rồi!"

"Bị thương? Lần trước? Tại sao đến chúng ta cũng không biết?" Lão Thái Gia nổi giận, cháu gái bảo bối bị thương, thế nhưng cái gì ông cũng không biết. Bỗng nhiên lại nhớ tới, không đúng, ông biết, là lần trước thoáng nghe được từ trong miệng những người khác đấy! Chỉ là, không ngờ rằng nó lại tệ hơn ông tưởng, xem ra, lần trước cháu gái bảo bối của ông bị thương không nhẹ.

"Người nào làm?"

"Cụ thể không rõ ràng lắm! Nhưng khẳng định là nhắm vào nhà họ Lam, hoặc là, nhà họ Lăng cũng có thể trở thành mục tiêu!" Lăng Ngao lạnh lùng nói xong, sai bước đi vào trong gian phòng.

Thản nhiên, lạnh lùng, kiêu ngạo, đại khái cũng chỉ có Lăng Ngao mới dám tỏ thái độ như vậy ra ngoài.

Nhưng mà mọi người nhà họ Lam cũng chẳng cảm thấy tức giận, bất quá, thấy anh quan tâm Lam Duê đến vậy, cảm giác mừng rỡ bỗng chốc trào dâng trong lòng.

"Lăng Ngao, tên tiểu tử này không tệ!"

Lam Kính gật đầu, thẳng thắn nói, vốn dĩ còn đang lo lắng cho tình trạng của cháu gái bảo bối, nhưng nhìn thấy gương mặt lạnh như tiền ấy tiến vào trong, nếu giờ ông vào thì thật sự là thị giác có vấn đề rồi, liền trực tiếp xoay người rời khỏi đây.

Đám người nhà họ Lăng đang đứng lẳng lặng ở một bên, khóe môi nhấp nháy không nói nên lời!

Bao năm qua chưa từng nghe thấy có người dùng hai chữ ‘ tiểu tử ’ này để hình dung về thủ lĩnh. Bây giờ lại nghe được từ trong miệng Lão Thái Gia nhà họ Lam, thế nào lại nói thuận miệng như vậy? Hơn nữa giọng điệu của Lão Thái Gia có vẻ như đang đánh giá về cháu rể của mình.

Không biết sau khi thủ lĩnh nghe được, sẽ có cảm tưởng gì!

Những người khác trong nhà họ Lam cũng không nói gì nữa, chỉ thấy gương mặt tuấn mỹ của Lam Triệt hiện lên chút khó coi, nghiêng rằng chịu đựng, đến cả đôi chân mày cũng nhíu hằn lại. Quét mắt nhìn về cánh cửa phòng đóng chặt, cuối cùng vẫn không tiến vào: “Vân Thanh, trong khoảng thời gian này đành phải phiền cô chăm sóc cho Nguyệt rồi!”

"Triệt thiếu gia đừng khách khí, đây là bổn phận và trách nhiệm của Vân Thanh."

Lăng Ngao một mình đi thẳng vào trong phòng, thời điểm nhìn thấy người đang nằm ngủ say trên giường, sắc mặt anh có chút khó coi. Đấy mắt sắc bén tàn nhẫn như Ưng, trong giây lát cũng thoáng qua một tia nhẹ nhõm!

Vươn tay vuốt ve gương mặt cô, trong lúc nhất thời cũng không có một tiếng động nào.

Đảo mắt vòng quanh bốn phía, thoát nhìn rất nhẹ nhàng khoan khoái, không giống như những gian phòng thường thấy của nữ giới, bày biện đủ các loại

mỹ phẩm, hay là giày dép trang phục. Gian phòng của Lam Duê cũng giống như chủ nhân của nó, gọn gàng ngăn nắp, tạo cho người ta một cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái.

Điểm này hình như có chút giống với Lăng Ngạo.

"Chưa được chủ nhân cho phép mà tự tiện xông vào phòng của người khác, hành động như vậy, rất là thiếu lễ độ!"

Đương lúc liếc mắt đánh giá chung quanh, Lam Duê vốn dĩ đang ngủ rất say, hiện giờ cũng đã tỉnh lại. Mặc dù giọng nói vẫn còn chút yếu ớt, nhưng nhìn dáng vẻ hiện tại thì nhất định là không có gì đáng ngại rồi.

"Chờ sau khi vết thương em khỏi hẳn, chúng ta lập tức kết hôn!" Lăng Ngạo thu hồi tầm mắt, hiếm khi thấy anh nhìn cô dịu dàng như thế, nhưng lại nói với giọng chắc nịch.

Mà bên bị bức hôn, cũng chỉ cười cười, không có phản bác. Người đàn ông này bá đạo như vậy, phản bác chỉ tổ tốn công vô ích, dù sao hiện tại cô cũng không có sức đi đôi co với anh.

Thuốc tê trên người vẫn chưa hoàn toàn tiêu tan, đầu óc còn có chút hỗn loạn, nhẹ giọng lầm bầm mấy câu rồi lẳng lặng nằm ngủ tiếp.

"Nếu là lời cầu hôn, ngược lại mình còn có thể suy nghĩ một chút, nhưng thái độ như vậy là có ý gì?"

Nhìn dáng vẻ cô đang nằm say giấc, khỏe môi Lăng Ngạo khẽ mấp máy, đáy mắt xẹt qua một tia dịu dàng.

Anh hiểu rõ tính cách của cô, nếu như nghiêm túc cầu hôn mà nói, chưa kể anh làm không được, chỉ sợ rằng cô cũng cho là mặt trời mọc ở đằng Tây! Thay vì như vậy, chỉ bằng từ lúc bắt đầu liền cứng rắn đưa ra quyết định, cũng tránh gặp phiền phức.

Thời điểm Lăng Ngạo đi xuống lầu, mọi người trong nhà họ Lam, kẻ ngồi người đứng, ngóng chờ ở bên dưới.

"Nguyệt nha đầu như thế nào?"

Lam Kính nhìn người vừa đi xuống, liền mở miệng hỏi, tránh cho tên tiểu tử này sau đó hỏi cái gì cũng không nói, ngược lại còn trở nên lúng túng!

"Đã ngủ!" Giương mắt nhìn đám người đang ngồi, cuối cùng cố định tầm mắt của mình lên trên người Lão Thái Gia nhà họ Lam.

Đi đến trước mặt ông, đứng giữa tầm mắt của mọi người, hướng về phía ông bái một cái thật sâu, giọng nói kiên định: "Ông nội, con hy vọng người có thể đem Lam Duê giao cho con!"

"Phốc"

Lão Thái Gia đương uống trà, lúc này lập tức ngậm miệng lại, một ngụm trà cứ như vậy phun ra ngoài! Cũng may Lăng Ngạo đứng trước mặt ông động tác nhanh như tia chớp, không bị bắn trúng.

"Cha (ông nội)." Toàn bộ đám người trong nhà giật bắn mình, giao cho anh? Đây là có ý gì?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Phúc Hắc Của Đế Vương Hắc Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Bàn bạc hôn sự

Đối với tiếng tăm lẫy lừng của Lam Kính, Lăng Ngạo biết rất rõ.

Ngay cả Lăng Ngạo cuồng dã tự kiêu, lúc này cũng bày tỏ sự tôn kính từ tận đáy lòng đối với ông lão này.

Tuy nhiên, so với người một tay gây dựng nên cơ nghiệp nhà họ Lam, hay thậm chí còn là người cùng thời với ông nội của anh, cũng không bằng người mà anh quan tâm nhiều nhất, hiện tại vẫn còn nằm ở trên giường.

Với năng lực của một thiếu nữ mười bảy tuổi, có thể ngồi vững vàng trên vị trí chủ nhân của nhà họ Lam. Hơn nữa, sau khi nắm giữ cương vị Lam đương gia, thế lực của nhà họ Lam so với thời điểm Lam Kính đang nắm quyền, càng thêm hùng mạnh. Một người phụ nữ như vậy, e rằng rất khó để khiến người ta không chú ý tới.

Mọi người nhà họ Lam vốn đã biết rõ mối quan hệ giữa bọn họ, nhưng mà vẫn bị câu nói này của anh làm cho ‘kinh thiên động địa’!

"Lăng thủ lĩnh đang đùa đấy à? Chuyện này chúng ta không thể đơn phương đứng ra làm chủ, tất cả còn cần hỏi ý Nguyệt một chút!"

Thân là anh trai của Lam Duê, trên gương mặt của Lam Triệt không nhìn ra nửa điểm khó chịu, ngược lại còn nhìn từ trên xuống dưới đánh giá Lăng Ngao một phen. Thật ra trong bụng cũng ngầm hài lòng với một cậu em rể như vậy!

"Trước đó tôi đã thương lượng chuyện này với cô ấy rồi!"

Anh biết Lam Triệt, ngày anh xác định quan hệ nam nữ với cô, người luôn luôn thân nhiên điềm đạm như Lam Duê, lần đầu tiên để lộ rõ sự mất bình tĩnh trước mặt người khác! Vốn dĩ anh không có ý định đi soi xét đến chuyện riêng của người ta, nhưng anh vẫn biết. Nguyên nhân là do Lam Triệt bị thương nên cô mới thành ra như vậy.

Lam Triệt là anh trai cùng chung một mẹ của cô, hiển nhiên quan hệ của hai người ở trong nhà là tốt nhất rồi!

"Chị Lam Duê muốn kết hôn sao?" Thành viên nhỏ nhất trong nhà, Lam Kiệt cau mày, không vui hỏi!

"Chuyện này, ta nghĩ, hay là chờ sau khi Lam Duê tỉnh dậy, chúng ta lại tiếp tục bàn bạc!"

Lam Kính lau khước miệng, mặc dù rất hài lòng với một người cháu rể như vậy, nhưng nói thế nào đi nữa thì chuyện này cũng liên quan đến đại sự cả đời của cháu gái mình, một chút cũng không được qua loa.

Thân là cha mẹ của Lam Duê - Lam Triệt, Lam Thành và vợ ngồi bên cạnh nhìn nhau, cả hai đều thấy được sự hài lòng từ trong mắt đối phương. Tuy nhiên vẫn có một tia kỳ quái bên trong đó, bất thành lờn xuất hiện một cậu con rể, quả thật làm người ta cảm thấy kinh ngạc!

Trái lại Lăng Ngao cũng không vội, sau khi đã thấy qua toàn bộ mọi người nhà họ Lam, nghe lời nhắc nhở của Âu Liêm mới thay đổi quần áo đang mặc trên người để tiện bề bôi thuốc lên vết thương trên lưng.

Mọi người trong nhà cùng nhau dùng bữa tối.

Thời điểm Lam Duê đi xuống, liền thấy một màn như vậy, thật sự khiến cô cảm thấy có chút buồn bực.

Tiếc rằng hiện giờ cô đang gặp phải khó khăn, đành ngồi lên xe lăn, dĩ nhiên là có rất nhiều việc không thể tự mình làm được. Nhất là vết thương ở ngang hông không ngừng nhói lên từng cơn, càng làm cho cô khó mà chấp nhận thực tế phũ phàng.

Lăng Ngao là người đầu tiên nhìn thấy Lam Duê, bất gặp ánh mắt tức giận sừng sộ của cô đang nhìn đắm đắm vào mình, anh liền giả vờ như không thấy, lặng lẽ đứng lên.

"Tĩnh rồi!"

Tiến lên phía trước, giọng nói của anh êm dịu và ngọt ngào, tựa như trước đó chưa từng nhìn thấy lửa giận nơi đáy mắt cô.

"Nếu như em không tỉnh, sợ rằng bị người ta bán, em còn không biết!" Nói xong, tầm mắt của Lam Duê lướt qua Lăng Ngao, nhìn về phía sau anh, mấy người nhà họ Lam ở trước mặt người ngoài luôn bày ra một bộ nghiêm trang, hiện giờ đều một hai ngẩng cái cổ dài nhìn về phía bên này.

Nghe xong giọng điệu ngầm ngầm hại người của cô, cộng thêm vẻ mặt cười như không cười, mấy người nhà họ Lam vội vàng di dời tầm mắt, giả bộ như đang tập trung ăn bữa tối.

Lăng Ngao cũng không để tâm, anh đương nhiên hiểu rõ hàm ý trong lời nói này, đáy mắt thoáng qua một tia tăm tối. Thay thế vị trí của Văn Trạch, đẩy cô đến trước bàn ăn.

"A, Lam Duê tỉnh rồi! Đói bụng không? Mau mau ăn một chút gì đi!"

"Ông nội thật là nhiệt tình, thế nào trước đó lại không nhìn thấy người đi thăm con một chút?"

Cười như không cười nhìn Lam Kính, Lam Duê nhận lấy tách trà xanh mà Văn Trạch đưa tới, nhấp một ngụm, sau đó nhìn người đàn ông vừa ngồi xuống bên cạnh, đầu lông mày nhảy lên: "Tại sao anh vẫn còn ở nơi này?"

Lam Kính ngưng ngưng cười cười, nói: "Người ta đâu gì cũng đã cứu con, giữ lại ăn một bữa cơm thì có hề gì!"

"Anh và ông nội đang bàn bạc hôn sự!"

Lăng Ngao không hề có chút do dự, vừa nghe thấy giọng điệu đuổi khách của cô, đáng vẻ trái lại vẫn rất nhàn nhã, tựa như chính mình đang cùng người trong nhà dùng bữa với nhau.

Tất cả mọi người trong nhà họ Lam đều sững sờ, trực tiếp nói thẳng trước mặt Lam Duê như thế, người này quả là to gan lớn mật.

"Hôn sự? Ông nội muốn kết hôn?"

Chuyện lần này đã rõ như ban ngày, bọn họ không phải kẻ ngu ngốc, dĩ nhiên đã hiểu thấu rồi! Nhưng ai lại dám cả gan khiến Lam Duê của bọn họ bị thương, chuyện này không thể kết thúc đơn giản như vậy.

Thật sự coi mấy người nhà họ Lam này là kẻ ăn không ngồi rồi hay sao!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Phúc Hắc Của Đế Vương Hắc Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Nơi ở của Lăng Ngạo

Nếu không phải nơi bị thương vừa vắn nằm ở phần hông và trên bắp đùi, Lam Duê thật sự muốn vung một cước đá sang.

Chủ động ôm cô đi một mạch khỏi đại bản doanh nhà họ Lam như vậy, hơn nữa còn dưới con mắt của tất cả mọi người, quan trọng hơn là, cái đám người nhà họ Lam kia, một chút phản ứng cũng không có.

Được lắm, được lắm! Tất cả mọi người đều hòa nhau ‘lấy ta bắt cá’!

Đối với sự không hài lòng của cô, dĩ nhiên là Lăng Ngạo cảm nhận được.

Cúi đầu nhìn đôi gò má tròn nhắn gần như hoàn hảo, vẻ mặt nguội lạnh thường thấy cũng không khỏi bật cười.

"Này, anh không cảm thấy mình có chút quá đáng à?" Phòng má, dáng vẻ lúc này của Lam Duê mang đến cho người ta cảm giác giống như là một cô gái nhỏ đang tức tối, không còn vẻ bề ngoài ưu nhã thông dong thường thấy trong mắt người khác nữa, cảm giác hiện giờ có vẻ chân thật hơn.

Ung dung trầm tĩnh nên từng bước chân vững vàng đi lên máy bay, khẽ đặt người trong ngực xuống bên cạnh anh, lúc này mới thông thả nói: "Em sẽ là vợ của anh, chồng mang vợ về nhà, có chỗ nào không ổn?"

"Trái lại em không biết, thật ra mình có chồng lúc nào! Lăng thủ lĩnh đi phá hư danh dự của người khác như thế, đây là một hành động vô đạo đức!"

Ngay cả hai chữ ‘danh dự’ mà Trung Quốc cổ đại sử dụng cũng được lôi ra! Lời như vậy khiến đám Văn Trạch đang ngồi ở gần đó liền phì cười. Song có điều, bọn họ đã quá rõ ràng, Lăng Ngạo không phải là loại người tuân theo bất kỳ một luân lý thông thường nào cả!

Lăng Ngạo cũng không nói gì thêm, chỉ là, khóe mắt thoáng quét nhẹ qua gương mặt của cô.

Khẽ vẩy tay, Ngự Phong cẩn thận mang chiếc máy tính xách tay cùng một chồng lớn tài liệu đưa đến trước mặt bọn họ.

Lật đôi ba trang, nhân tiện cầm vật trong tay đưa cho Lam Duê đang ngồi bên cạnh.

Trong lòng biết rõ đây là thứ gì, Lam Duê cũng không lên tiếng nữa, sau khi lật xem vài trang, nhìn về phía hình ảnh không ngừng dao động trên màn hình máy tính, hàng lông mày thanh tú chau lại:

"Xem ra người đứng phía sau chuyện này không hề tầm thường, có thể né tránh được sự điều tra của cả nhà họ Lam và nhà họ Lăng. Ngoại trừ Raymond và William những tay từ bên ngoài, thế lực còn lại thậm chí một chút manh mối cũng không có!"

Khép máy tính lại, Ngự Phong lặng lẽ lùi sang bên cạnh. Khóe mắt Lăng Ngạo lóe lên một tia khát máu: "Tránh được nhất thời, không tránh được một đời!"

Nếu như thế lực đó muốn nhắm vào bọn họ, vậy thì một khi bọn họ chưa chết, kẻ đó dĩ nhiên sẽ không từ bỏ ý đồ. Miễn là có cơ hội, bọn chúng nhất định sẽ tìm đến lần nữa.

Lần đầu tiên có thể rút lui an toàn mà không để lại dấu vết, lần thứ hai thì... chưa chắc!

Nếu như đụng đến móng chân của hai người này mà nói, chẳng phải sẽ lộ diện ra ngoài hay sao!

Lam Duê tự nhiên cũng hiểu được hàm ý của anh, đối với người dám đụng đến mình, dĩ nhiên là cô sẽ không bao giờ nể tình.

"Văn Trạch!"

"Dạ, Lam chủ, Văn Trạch hiểu!"

Dần dà trở nên ăn ý, chỉ cần Lam Duê vừa mở miệng, Văn Trạch lập tức hiểu ra ngay, thậm chí cô không cần phải nói trọn vẹn câu chữ.

Một màn như vậy, khiến người ngồi ở bên cạnh như Lăng Ngạo cảm thấy bức bối!

Đáy mắt lóe lên một tia không vui, liếc mắt nhìn sang Văn Trạch đang cười nhạt, cũng chẳng hề tỏ ra sợ hãi trước cái nhìn như tên bắn của mình, Lăng Ngạo chợt vươn đầu sang, nụ hôn cực nóng liền in lên đoá hoa anh đào đang hé mở.

"Anh phát cái gì?"

Lam Duê bị hôn có chút khó thờ, dùng sức đẩy người đàn ông đang gần gũi mình ra, đôi mắt sáng như sao hung hăng nhìn chăm chăm vào anh.

Nhưng vì động tác trước đó, vết thương ngang hông lại nhói lên khiến sắc mặt cô tái đi thấy rõ, thật là đáng chết!

"Đây là cảnh cáo!"

Chỉ với bốn chữ, Lăng Ngạo không nói thêm gì nữa, đặt tay lên bờ eo mảnh dẻ, khẽ vuốt ve xoa dịu đi cơn đau trên người cô.

Lam Duê hơi buồn cười, cô đã làm cái gì mà cần phải cảnh cáo?

Không trở về tổng hành dinh của Lam Duê ở Mỹ, Lăng Ngạo trực tiếp đưa người đến Canada, địa bàn của anh.

Vết thương trên người, cộng thêm thời gian ngồi máy bay khá dài, khiến cơ thể Lam Duê đã yếu lại càng chịu không nổi.

Thế nên khi ở trên xe, đành phải dựa vào lồng ngực rắn chắc của Lăng Ngạo ngủ thật say.

Riêng Vân Trạch, có lẽ vì chuyện Lam Duê đã giao phó từ trước, thời điểm máy bay vừa hạ cánh, liền lập tức lên đường trở về Mỹ.

Lăng Ngạo vừa trở về, đột nhiên gặp chuyện bất ngờ!

"Thủ lĩnh?"

"Charles, làm sao ông lại ở chỗ này?"

Lăng Ngạo ôm người đang ngủ say trong ngực, cố ý đè nén giọng nói của mình xuống, tránh làm phiền đến giấc ngủ của người kia.

Charles là lão quản gia tại đại bản doanh của nhà họ Lăng, đối với việc ông ta đến đây, rõ ràng thấy được Lăng Ngạo có chút không ngờ tới.

"Phu nhân bảo tôi mang Hải Linh tiểu thư đến nơi này!" Bất quá, chiếu theo hoàn cảnh hiện tại, xem ra là thủ lĩnh đã có suy nghĩ của chính mình rồi. Mặc dù Charles đang cúi đầu, nhưng vừa nãy có thoáng nhìn qua, theo như những gì lão quản gia như ông biết được, người lúc nào cũng lạnh lùng cả trong lẫn ngoài như thủ lĩnh, mà có thể che chở ôm ấp người ở trong ngực như thế, cũng chỉ có một, đó chính là đối thủ ngang sức ngang tài – Lam đương gia.

Nhìn tình hình này, có vẻ như tính toán của phu nhân hồng bét rồi!

Chỉ là, đối với vị Lam đương gia này, Charles cảm thấy rất hài lòng, chỉ ít trên phương diện năng lực, nếu đem so sánh với Hải Linh tiểu thư thì quả thật xứng đôi với thủ lĩnh hơn nhiều.

"Mang về!"

Lạnh lùng nghiêng răng phun ra hai chữ, lướt qua Charles, hướng về phía căn biệt thự lộng lẫy to lớn nằm ở đằng xa.

Lăng Ngạo yêu thích sự yên tĩnh, thế nên nơi ở của anh nằm trên lưng chừng núi, dưới tình huống bình thường, anh tuyệt đối không cho phép người ngoài bén mảng tới.

"Âu Liêm thiếu gia, Ngự Phong thiếu gia!"

"Charles, làm sao ông lại đưa Hải Linh tiểu thư đến đây thế?"

Nụ cười của Âu Liêm có chút quái dị, thủ lĩnh liên tục bị ép cười. Nếu như biết được có một người phụ nữ như vậy tồn tại mà nói, không biết Lam đương gia sẽ có thái độ như thế nào!

"Phu nhân căn dặn, đưa Hải Linh tiểu thư tới đây vui chơi một chút! Cũng không nói thêm gì khác!"

Câu trả lời của Charles, khiến cho tâm trạng của Âu Liêm và Ngự Phong đang đang đưa lưng chừng cũng hạ xuống phần nào.

Không hổ danh là Đại tướng bên cạnh Lăng lão ông, chỉ một câu nói liền khiến cho tình huống gần như không có đường ra, cũng được giải quyết gọn gẽ.

Phu nhân khẳng khái muốn đem Hải Linh tiểu thư gả cho thủ lĩnh, nhưng tiếc thay, đến tận bây giờ thủ lĩnh vẫn không đến gần nữ sắc, huống chi là một người phụ nữ vô lý nhu nhược. Thế nhưng phu nhân cứ cố chấp như vậy!

Cũng may, mặc dù Lão Thái Gia không có nói gì, nhưng rõ ràng là còn chưa đồng ý vụ hôn nhân này. Quan trọng nhất vẫn nằm ở quyết định của thủ lĩnh.

"Nếu như đã đưa Hải Linh tiểu thư đến rồi, tôi phải về đây! Lão Thái Gia không quen với việc tôi rời khỏi người quá lâu." Charles hướng về phía cửa chính của biệt thự khom lưng cúi người, trước khi đi còn nói thêm: "Có phải chuyện tốt của thủ lĩnh đang cận kề hay không? Nếu thật như vậy, tin chắc rằng Lão Thái Gia sẽ rất vui mừng!"

Âu Liêm đứng ở một bên, cười nói: "Xem tình hình là như vậy, ít nhất thì thủ lĩnh đang đẩy nhanh tiến độ, tin rằng chẳng mấy chốc Lão Thái Gia sẽ nhận được tin vui mới phải!"

"Nói như vậy, là tốt rồi! Lam đương gia, rất được lòng Lão Thái Gia của chúng ta!"

Nói xong câu đó, Charles lập tức leo lên xe hơi ở một bên, chẳng mấy chốc liền khuất dạng.

Sau khi ông ta rời khỏi, Ngự Phong vẫn luôn im hơi lặng tiếng, bất thành linh phun ra một câu khiến Âu Liêm đang đứng bên cạnh suyt chút nữa ngã nhào xuống đất:

"Ý tứ của Charles.....Gia như hiện giờ thủ lĩnh vẫn chưa động lòng với Lam đương gia, thì nhất định ông ta vẫn sẽ tìm ra biện pháp đây!"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Phúc Hắc Của Đế Vương Hắc Đạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Hải linh

Lăng Ngạo lạnh lùng nhìn người phụ nữ trước mặt, đáy mắt không một gợn sóng.

"Anh Ngạo đã trở về!"

Hải Linh từ trên ghế sofa đứng lên, đáy mắt không giấu được sự mừng rỡ cùng ánh nhìn nồng đượm yêu thương say đắm.

Không thể không nói, thoạt nhìn Hải Linh là một người phụ nữ khiến cho người khác cảm thấy khá thoải mái. Tính cách dịu dàng lại ảm áp, không gian manh xảo trá, cũng sẽ không vì quan hệ của mình với Lăng phu nhân mà kiêu căng ngạo mạn. Đối với tất cả mọi người cô đều bày tỏ sự kính trọng mực thước, đây cũng là nguyên nhân vì sao mà Lăng Ngạo mặc dù không thích, nhưng vẫn để cô lại bên cạnh mẹ mình.

Hải Linh xinh đẹp, nhưng ấy là nét đẹp yếu đuối nhu nhược, làm cho người ta có cảm giác muốn dang tay ra bảo vệ.

Nhưng mà trong số người đó, không bao gồm Lăng Ngạo!

Đối với người đột nhiên xuất hiện tại chỗ ở của mình, đáy mắt Lăng Ngạo dâng lên một tầng rét buốt: "Trở về!"

"Anh Ngạo." Lời nói vô tình làm đáy mắt Hải Linh phảng phất một tia bi thương, khóe mắt từ từ dâng lên một mảng sương mù. Khi cô nhìn thấy người phụ nữ anh đang ôm trong ngực, làn sương mỏng dần dần tan biến, đôi con ngươi màu nâu thấp thoáng nét thâm trầm.

"Hải Linh hiểu ý của anh Ngạo, nhưng nhìn sơ qua hình như là vị tiểu thư này đang bị thương. Anh Ngạo là đàn ông, việc chăm sóc đương nhiên là không thuận tiện bằng bàn tay phụ nữ như em. Nếu như anh Ngạo bằng lòng, Hải Linh chờ vết thương của vị tiểu thư này lành lặn, sẽ rời khỏi ngay!"

Có thể nói, Hải Linh rất thông minh!

Từ động tác nhẹ nhàng cẩn trọng của Lăng Ngạo khi ôm Lam Duê, liền dễ dàng nắm bắt tình hình, mỉm cười, ra vẻ quan tâm nói lên nguyện vọng.

Người ta đã nói rất dễ hiểu, chỉ là chăm sóc vết thương, khi khỏi rồi sẽ rời đi ngay!

Lăng Ngạo vẫn giữ nét mặt nguội lạnh vô cảm, đáy mắt xẹt qua một tia dè chừng, cuối cùng nhìn Hải Linh đang thấp thỏm lo âu trong lòng, gật đầu nói: "Tùy cô!"

Nói xong, Lăng Ngạo liền ôm người trong ngực dường như đã bị giật mình tỉnh giấc lên thẳng lầu hai, dưới ánh nhìn soi mói của Hải Linh, tiến vào gian phòng mà trước nay anh không cho phép bất kỳ một ai bén mảng tới.

Người phụ nữ kia.....

"Hải Linh tiểu thư!"

Âu Liêm đứng ở phía sau, vô tình bắt gặp cảm xúc dị thường trên gương mặt cô, trong lòng bỗng dâng lên một cảm giác kỳ lạ!

"A, Âu Liêm, Ngự Phong, các anh cũng về rồi!"

Dáng vẻ tươi cười không chút sơ hở, dịu dàng hoàn mỹ khiến người ta không nhìn ra được bất kỳ tính xấu nào!

Thế nhưng bên trong nụ cười của Âu Liêm lại thiếu đi một tia thân thiết, nếu như vừa nãy không nhìn thấy khoảnh khắc kia mà nói, anh thật không thể tin

được, thì ra cô ta cũng có vẻ mặt này.

Nhưng mà anh cũng không mấy lo lắng cho Lam đương gia, nếu như xâm phạm đến cô, chắc chắn sẽ rất thảm, rất thê thảm! Chỉ mong là Hải Linh tiểu thư có thể nhận biết tình thế, không làm chuyện gì đi quá giới hạn là tốt rồi!

Ngự Phong vẫn giữ nét trầm lặng thường ngày, nhàn nhạt liếc cô một cái, gạt đầu, đi lướt qua cô.

Còn Âu Liêm thì cười cười áy náy, cũng nói gót theo sau: “Thủ Lĩnh có việc bảo tôi đi giao phó cho mọi người, rất xin lỗi Hải Linh tiểu thư, không thể tiếp chuyện được rồi!”

Từ khi Lăng Ngao bước vào phòng, suốt cả buổi chiều cũng không ra ngoài, chỉ đến khi mặt trời khuất dạng về Tây, anh mới mang Lam Duê với đôi môi sưng tấy xuất hiện.

Vừa trở về nơi này, Âu Liêm cũng rất tự giác đi chuẩn bị xe lăn.

“Lăng Ngao, có phải anh bắt cóc người khác thành thói quen rồi không? Lần trước là ở đảo, hiện giờ còn trực tiếp đưa em về địa bàn của anh, chuyện gì đang xảy ra ở đây vậy?”

Lam Duê ngồi trên xe lăn, gương mặt vẫn còn ửng hồng lên thấy rõ, không biết là đang tức tối, hay là vì nguyên do gì khác.

"Anh sẽ liên lạc với ông nội, những chuyện khác em không cần quan tâm!"

Hiếm khi thấy được khoe môi Lăng Ngao nâng lên nụ cười vui thích như lúc này, rõ là đã chiếm được tiện nghi mà phần chán hân lên rồi!

"Anh Ngao, anh xuống rồi!" Hải Linh vẫn luôn ngồi chờ đợi bên dưới phòng khách, vừa nghe thấy tiếng động, liền tươi cười đứng lên. Thời điểm cô thấy Lam Duê ngồi trên xe lăn, nếp nhăn giữa hai hàng lông mày cũng được xoa dịu, nhàn nhã thông dong: “Nhất định đây là lần đầu tiên vị tiểu thư này đến đây phải không? Muốn ăn gì? Tôi lập tức cho người đi chuẩn bị!”

Khoe miệng nhếch lên nụ cười thần nhiên, Lam Duê đánh giá từ trên xuống dưới người bất thành linh xuất hiện này, đúng là điệu bộ ân cần hỏi han của bà chủ trong nhà!

Ngay cả một người phụ nữ kiêu ngạo không sợ trời không sợ đất như cô, thời điểm đối mặt với một người xinh đẹp như Hải Linh, trong lòng cũng không tránh khỏi than thở, quả là mỹ vị nhân gian.

"Lam Duê, không biết nên gọi tiểu thư là gì?"

"Tôi tên là Hải Linh, trước nay vẫn sống ở đại bản doanh nhà họ Lăng, ngày hôm qua bác gái bảo tôi đến đây chăm lo cho cuộc sống thường ngày của anh Ngao. Không ngờ Lam tiểu thư ở chỗ này, thật rất thất lễ!"

Hải Linh nói thẳng một mạch với thái độ cực kỳ thỏa đáng, bao hàm cả nguyên nhân khiến cô đến đây, cũng ngầm nhắc nhở Lam Duê về thân phận của cô ta ở nhà họ Lăng. Quan trọng hơn hết, còn cung cấp cho Lam Duê một tin, chính là, đích thân mẹ của Lăng Ngao gửi đến đây!

Thật ra thì cái tên Lam Duê này cũng gây nên một chấn động lớn trong lòng Hải Linh, chẳng lẽ lại là Lam Duê, chủ nhân đương nhiệm của nhà họ Lam ở Mỹ ư? Vốn còn đang ôm bụng hoài nghi, nhưng mà một tiếng khẽ gọi của Âu Liêm, lập tức minh chứng cho phỏng đoán của cô.

"Lam đương gia đã tỉnh rồi sao? Không nghĩ tới Lam đương gia đánh một giấc liền ngủ thẳng đến giờ!"

Âu Liêm và Ngự Phong tươi cười đi đến trước mặt bọn họ, đối với Hải Linh, cả hai người chỉ nhàn nhạt gạt đầu, không giống như thái độ đối với Lam Duê..... thân thiện.

Thái độ chênh lệch thấy rõ thế này, khiến gương mặt vốn đang mỉm cười của Hải Linh bỗng chốc cứng đờ.

Tầm mắt của Lam Duê vẫn luôn âm thầm quan sát Hải Linh, dĩ nhiên nhìn ra được một mảng âm u bên trong ánh mắt cô ta, cũng không buồn vạch trần, ngược lại nhìn về phía Âu Liêm và Ngự Phong: “Nói tôi đây, tôi cũng thấy hơi đói rồi! Âu Liêm, nhất định phải đến hai tháng sao? Không thể rút ngắn thời gian một chút à?”

Theo dõi từ đầu đến cuối, Hải Linh nghe thấy có hơi sững sốt một chút, nhưng nghe thoáng qua cũng hiểu được hàm ý trong lời nói của cô.

"Bữa ăn tối đã chuẩn bị sẵn sàng! Lam đương gia phải biết, lần trước bị thương, người đã không tịnh dưỡng thật tốt rồi! Nếu như lần này lại không cẩn thận, chẳng lẽ người không muốn cái eo của mình nữa sao?"

Âu Liêm giải thích cặn kẽ đến độ một giọt nước cũng không rò rỉ ra ngoài, lại làm cho Lam Duê cực kỳ chán nản. Ngay khoảnh khắc khi cô vừa rũ đầu xuống, liền bỏ lỡ mất cơ hội nhìn thấy Âu Liêm và người đàn ông của mình trao đổi ánh mắt với nhau.

"Đi thôi!" Giọng nói trầm thấp vang lên trên đỉnh đầu, sau đó Lăng Ngao đẩy cô về phía bàn ăn.

Thời điểm lướt qua bên người Hải Linh, Lam Duê chợt mỉm cười quay đầu lại, con ngươi đen nhánh mang theo ý tốt: “Hải Linh tiểu thư cũng qua dùng com luôn chứ? Cùng nhau, như thế nào?”

Hải Linh theo bản năng nhìn về phía Lăng Ngạo, nhưng mà từ đầu đến cuối anh cũng không nói tiếng nào, cũng chẳng buồn quay đầu lại.

Đáy mắt lóe lên một tia khó dò, nhẹ nhàng gạt đầu, cười cười: “Lời này vốn dĩ là do tôi nói, hiện tại lại để Lam đương gia mở miệng, thật sự rất thất lễ!”

Lam Duê quay đầu, tay trái xoa xoa chiếc nhẫn bạc trên ngón út bàn tay phải, đáy mắt thoáng qua một tia châm chọc!

Đây là muốn tuyên thệ chủ quyền trước mặt cô ư? Thật là một người phụ nữ có can đảm!

Cũng vào lúc này, người được cử đi xử lý chuyện trước đó cho Lam Duê, Vân Trạch, cũng vừa vặn trở lại.

Khi anh nhìn thấy Hải Linh, ngoại trừ nụ cười phớt nhẹ bên ngoài, còn lại chẳng có tí gì gọi là giật mình ngạc nhiên.

Riêng thái độ của Lăng Ngạo đối với cái người đã đi rồi còn trở lại này, rõ ràng rất không vui. Gương mặt tuấn mỹ vốn chẳng có biểu hiện gì, lúc này trở nên âm u đáng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Phúc Hắc Của Đế Vương Hắc Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 43: Giáo chiến trên bàn ăn

Mỉm cười ngồi xuống bàn ăn, Lam Duê nghiêng đầu nhìn sang Vân Trạch đang ngồi bên cạnh. Đối với Hải Linh đột nhiên xuất hiện này, cô cũng không quan tâm gì mấy.

Vân Trạch thấy cô nhìn anh, liền nhỏ giọng tường thuật lại chuyện mình được giao phó bên tai cô, hành động này rơi vào mắt người khác, trông có vẻ cực kỳ thân mật.

Đối với một màn chương mắt này, đáy mắt Lăng Ngạo đột nhiên tối sầm lại, nhưng cuối cùng vẫn không nói gì.

"Lam tiểu thư cùng Vân tiên sinh có quan hệ thật tốt nhỉ! Hơn nữa đứng chung một chỗ cũng rất xứng đôi!"

Ngồi ở phía đối diện Lam Duê, cũng vừa vặn ở bên tay phải Lăng Ngạo, Hải Linh tươi cười nhìn bọn họ. Gương mặt giương lên nụ cười thân thiện ôn hòa, tựa như hiểu rất rõ về mối quan hệ của hai người kia.

Mà lúc này Vân Trạch đã báo cáo xong, đôi chân mày thanh tú của Lam Duê khẽ nhíu lại nhìn anh, sau đó nhếch môi cười nhạt, quay đầu lại, cười như không cười liếc nhìn gương mặt lạnh nhạt của Lăng Ngạo đang dùng com, từ tốn cầm dao nĩa lên, cắt lấy miếng thịt bò bít tết nằm trong cái đĩa trước mặt mình:

"Hải Linh hình như rất quan tâm đến tôi? Vân Trạch là bạn tốt, cũng là hộ pháp của tôi, quan hệ như vậy tất nhiên là tốt rồi!"

Dừng một chút, nuốt xuống thức ăn trong miệng, ngược mắt nhìn cô, nói: "Nói như vậy, thật ra thì quan hệ giữa Hải Linh và Lăng Ngạo so với chúng tôi có vẻ tốt hơn nhiều, hình như hai người là thanh mai trúc mã thì phải! Lớn lên cùng nhau từ nhỏ, tình anh em đương nhiên là không thiếu được!"

Câu nói này khiến đáy mắt của Hải Linh không che giấu được sự hài lòng, nhưng ngay sau đó, nó lại làm cho gương mặt cô ta thoáng qua một tia âm thầm oán hận!

"Lam tiểu thư nói đùa, quả thật bác gái xem tôi như con gái của người, nhưng mà anh Ngạo chưa từng xem tôi là em gái của anh ấy!"

"Hả? Vậy là Lăng Ngạo không đúng rồi, em gái xinh đẹp dịu dàng thế này, làm sao anh lại có thể khiến cho cô ấy đau lòng kia chứ? Không biết trân trọng cô ấy, hành động này thật sự là thiếu phong độ mà!" Ra vẻ làm như thật chau mày lại, dường như trong ánh mắt của Lam Duê đang cuộn trào cơn phẫn nộ, nhìn chằm chằm Lăng Ngạo đang lặng lẽ dùng com ở một bên.

Dừng lại động tác trong tay, chậm rãi thả dao nĩa xuống, bung lên ly rượu đỏ ở một bên, ánh mắt lạnh lùng như Ứng quét sang Hải Linh một cái.

Tuy rằng ánh mắt vô cảm kia chỉ nhẹ nhàng phớt qua cô, nhưng Hải Linh đã cảm thấy toàn thân run rẩy.

Cũng may là Lăng Ngạo không đặt tầm mắt của mình lên người cô quá lâu, sau đó anh liền ngửa đầu uống một hơi cạn sạch ly rượu đỏ. Chậm rãi đứng dậy, đi đến trước mặt Lam Duê đang cười nhạt, nhân lúc cô không kịp phản ứng, nâng gương mặt cô lên, in đôi môi nóng rực của mình xuống.

Đầu lưỡi mạnh mẽ cạy mở răng môi đang khép chặt của cô ra, đẩy dòng rượu đỏ ở trong miệng mình vào. (QA: mình nói này nghe, hai a c này thiết lập lun cái nụ hôn uống rượu rồi)

Âm thanh phía bên dưới, làm sao lại không thu hút sự chú ý của người trên lầu!

Lam Duê nằm sấp trên giường, hip mắt, vẻ mặt đầy hường thụ, vết thương ngang hông cùng với vết thương trên bắp chân phải đập thẳng vào mắt người xem!

"Lăng Ngao, em còn chưa kết hôn với anh, đã có người đi tuyên thệ chủ quyền với em rồi! Điều này làm cho em rất không vui!"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Phức Hắc Của Đế Vương Hắc Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Hối hận không

"Lăng Ngao, em còn chưa kết hôn với anh, đã có người đi tuyên thệ chủ quyền với em rồi! Điều này thật sự làm cho người ta cảm thấy rất chướng mắt!"

Trải qua vài lần xử lý vết thương, bây giờ Lăng Ngao đã trở nên khá thuần thục trong việc tiết chế sức mạnh của mình.

Nhìn những vết thương trên người cô, đôi chân mày rậm nhăn nhúm lại, những vết thương này thật là chết tiệt, gai mắt!

Da thịt trên người Lam Duê có thể nói là trắng nõn hoàn mỹ, lại khá trơn mềm, nhưng mấy cái vết thương hung tợn này, phá hư cả mỹ cảm, cũng khó trách việc anh cảm thấy chúng rất chướng mắt.

"Người phụ nữ kia, tùy em xử trí!"

"Ai? Thật?" Tựa như vừa chiếm được một thứ gì đó chơi rất tốt, trong lúc nhất thời Lam Duê không khống chế được cảm xúc của mình, bất chợt xoay người, khiến vết thương ngang hông vẫn chưa kịp khép miệng lại nứt ra lần nữa.

"Hức.....Đau..."

Đột nhiên rên khẽ một tiếng, há hê quên mất hậu quả, lúc nào cũng tự mình gánh chịu.

"Em tự đâm đầu vào chỗ chết hả!" Gương mặt Lăng Ngao lóe lên một tia sát khí rồi vụt tắt, người phụ nữ đáng chết này, chẳng lẽ không biết hiện giờ trên người đang mang thương tích sao?

Cô tự biết mình đuối lý, chỉ có thể cắn môi im lặng, trong lòng lại không nhịn được mà than thở, còn không phải là do cái người phụ nữ đột nhiên xuất hiện kia làm hại à!

Hai người lặng thinh cả nửa buổi, chẳng ai nói tiếng nào, cả căn phòng rơi vào một khoảng không gian yên tĩnh!

"Ngủ đi!"

Tự tay thay một chiếc áo sơ mi trắng của mình vào cho cô, đại khái đây là lần đầu tiên anh làm việc này, không tránh khỏi có chút thô lỗ.

Bởi vì đây không phải là chỗ ở của cô, hơn nữa lại đến khá đột xuất, Lăng Ngao không kịp cho người chuẩn bị trang phục, thế nên hiện tại cô chỉ có thể miễn cưỡng khoác chiếc áo sơ mi tạm thời che qua khỏi mộng thôi.

Phiếm giương bên cạnh hơi chùng xuống, Lăng Ngao nằm sát bên cô, đưa tay ôm cơ thể nhỏ nhắn vào trong ngực.

Tựa đầu vào lồng ngực của anh, nghe nhịp tim đập thình thịch, Lam Duê đột nhiên hỏi: "Lăng Ngao, nếu như khi đó ở dãy núi Diklah Ken không thể sống sót ra ngoài, anh có hối hận hay không?"

Chuyện này vốn dĩ là chuyện riêng của nhà họ Lam, anh nhúng tay vào, căn bản là điều không cần thiết. Nếu như nghĩ là để bù đắp cho cái mạng nhỏ này của cô, vậy thì thật sự là được một mất mười!

Thấy anh một lúc lâu chẳng nói lời nào, đôi hàng mi rũ xuống khẽ run lên, thế này thì cô thật sự khác với trước kia mất rồi!

"Không có nếu như, chỉ cần có anh, không ai có thể khiến em gặp chuyện!"

Không để lại dấu vết đem cục tức của mình cất đi, Lam Duê không nói thêm gì nữa, cúi đầu tiếp tục ăn điểm tâm.

Cô thật sự là không có tâm tình đi đối phó với một người không có gì làm hay thích đi gây sự kiểu này, hôm nay coi như là lần cuối cùng! Người phụ nữ ngu xuẩn như vậy, một chút hứng thú để chơi đùa cũng không có, khó trách Lăng Ngao ghét bỏ!

Đám người Âu Liêm này giờ vẫn đứng ở một bên, suýt chút nữa bị một màn đấu khẩu này kích thích dẫn đến nội thương. Lam đương gia thật là độc miệng, căn bản là người thường không thể sánh được.

Cũng may mà thủ lĩnh có thể mặt không đổi sắc, xem như không thấy một màn chiến tranh đao kiếm giữa hai người phụ nữ này!

Thật sự là bội phục....

Bạn đang đọc truyện *Vợ Phúc Hắc Của Đế Vương Hắc Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Điện thoại

Sau khi ăn sáng xong, Lăng Ngạo đứng dậy đi đến bên cạnh cô, cúi đầu nói: “Hôm nay cùng anh tham gia một hội nghị!”

Không phải hỏi ý, không phải đề nghị, mà là anh đã đưa ra quyết định, chẳng qua chỉ thông báo một tiếng!

"Lam tiểu thư thân thể không khỏe, hơn nữa mới vừa rồi cô ấy nói còn có việc cần xử lý, anh Ngạo cũng đừng nên làm khó dễ người khác!" Thật vất vả lắm mới tóm được một cơ hội, Hải Linh cười rất dịu dàng, nhưng đáy mắt lại không che giấu được sự đắc ý.

Cô ta muốn nhìn xem rốt cuộc Lam Duê sẽ nói như thế nào, cãi lại mệnh lệnh của anh Ngạo ra sao. Tốt nhất là, dưới con nóng giận, anh Ngạo trực tiếp đuổi Lam tiểu thư này ra ngoài, thế thì còn gì bằng.

Đáng tiếc rằng hình như cô ta đã quên, Lam Duê không phải là loại người như ả, nghĩ hết biện pháp này đến kế sách khác để lấy lòng anh. Địa vị của Lam Duê và Lăng Ngạo cũng chẳng khác nhau là mấy, muốn cô răm rắp tuân theo mệnh lệnh của người khác, đây quả thực là mơ tưởng viễn vông.

Ngược mắt nhìn lên đối diện với Hải Linh, Lâm Duê cầm khăn ăn nhẹ nhàng xoa bên khóe môi, cất tiếng: “Tựa như lời Hải Linh vừa nói, vết thương trên người em còn chưa lành, hơn nữa còn có việc cần xử lý, không rảnh!”

Thẳng thắn cự tuyệt không chút lưu tình, đối với cô mà nói chẳng có gì hay ho, cô mới không cần đi! Ở đây vốn đã mệt mỏi rồi, còn đi cùng với anh tham gia cái hội nghị gì đó, cô cũng đâu phải là người nhà họ Lăng.

"Vân Trạch, trở về đem tài liệu sửa sang lại cho tôi!"

Vân Trạch gật đầu, liếc nhìn người đàn ông nét mặt đang có chút khó chịu, bước chân anh có vẻ ngập ngừng. Anh biết hiện giờ bất luận Lam chủ có nói như thế nào, cũng rất khó thay đổi được quyết định của người đàn ông này.

Mà Lăng Ngạo đối với lời từ chối kia..... giả vờ như là không nghe thấy, với tay ra đẩy xe lăn của cô, đi về phía cửa.

“Anh Ngạo, Lam tiểu thư trên người đang bị thương, anh mang cô ấy ra ngoài như vậy, có phải hay không....”

“Lúc nào thì tôi cho phép cô nhúng tay vào chuyện của tôi!”

Lạnh lùng cắt đứt lời nói còn chưa dứt, Lăng Ngạo nghiêng đầu nhìn về phía ánh mắt thiếu kiên nhẫn của cô ta, thậm chí khóe mắt của anh còn nổi lên đặng đặng sát khí.

Suýt chút nữa Hải Linh đã đem hàm răng của mình nghiến nát, đáy lòng càng thêm tức giận sôi trào, nhưng vẫn cố gắng nặn ra nụ cười gượng gạo bên trên gương mặt uất ức khó coi, khóe mắt ngân ngân nước: “Anh Ngạo, em...em chỉ là quan tâm đến Lam tiểu thư mà thôi, em...”

Hứng phần nhìn đôi mắt to sắp sửa tràn lan nước lũ kia, bàn tay non nặn khẽ nâng cằm lên, Lam Duê không chớp mắt nhìn chăm chú.

Mưa này nói đến là đến, quả thật có thể so sánh với những minh tinh điện ảnh ngoài kia, chỉ ít là cô không tài nào làm được rồi!

Vốn còn đang cảm thấy tức giận bởi vì Lăng Ngạo tự tiện đưa ra quyết định, nhưng nhờ tiết mục xen giữa bất ngờ này, ngược lại không cảm thấy gì nữa rồi! Tham gia thì tham gia, cô cũng muốn biết, trong những năm gần đây, Lăng Ngạo xử lý chuyện của nhà họ Lăng như thế nào!

"Lăng Ngạo, Hải Linh chỉ là quan tâm đến em, anh nói thế, chẳng lẽ là không cho người khác lo lắng cho em hay sao?" Cười nói giúp cô giải vây, Lam Duê làm như là thật: “Cám ơn Hải Linh quan tâm, tôi nghĩ hôm nay không có cách nào đi giải quyết mấy việc kia rồi, đành để sau vậy!”

Nói xong, lễ độ gật đầu một cái, đám người Lam Duê liền đi thẳng ra cửa.

Cả đại sảnh rộng lớn chỉ còn lại một mình Hải Linh đứng lẻ loi, mặc cho ghen tuông đang điên cuồng xâm xé lòng ả!

Khóe mắt lóe lên một tia tính toán tàn độc, Hải Linh đi sang một bên, bấm điện thoại!

“Đi...”

Vân Trạch thấy thế, sau khi hướng về phía đầu dây bên kia nói một câu ‘ đợi chút ’, liền trực tiếp đưa điện thoại lên trước.

Nguy hiểm nheo mắt lại, tầm mắt bén nhọn của Lăng Ngạo nhìn chăm chú vào chiếc điện thoại. Anh không hề quên thời điểm người đàn ông kia nhìn về phía Lam Duê, đó là ánh mắt kiên định cố chấp!

Đối với những người có ý đồ rình rập người phụ nữ của anh, anh cũng không hào phóng như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Phúc Hắc Của Đế Vương Hắc Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Quỷ dị nói chuyện

"Lam Duê!"

Giọng Trung vẫn trầm thấp dễ nghe, nếu không phải đã biết rõ hắn ta là người gốc Italy, chắc chắn Lam Duê đã cho rằng mình đang nói chuyện với một người Trung Quốc.

"A, Andrew, làm sao bỗng nhiên lại nghĩ đến tôi? Tôi vốn nghĩ rằng quan hệ giữa chúng ta không thân thiết như vậy chứ!" Tay phải cầm điện thoại, tay trái thì bị Lăng Ngạo nắm lấy, chút nặng chút nhẹ vuốt ve.

Người ở đầu dây bên kia nghe cô nói vậy,...chợt cười rộ lên, âm thanh nghe qua cực kỳ vui vẻ, tựa hồ như đã xảy ra chuyện gì buồn cười.

"Lam Duê, nghe nói khoảng thời gian trước cô suýt chút nữa vui thân ở dãy núi De-Varax, tôi chỉ muốn xác nhận một chút mà thôi!"

"Nhưng đáng tiếc là, mạng của tôi tương đối lớn, tạm thời vẫn chưa chết được! Điểm này hẳn là khiến cho Andrew tiên sinh có chút thất vọng rồi!"

"Thất vọng sao? Không, hoàn toàn trái ngược, tôi cảm thấy vui mừng khi cô có thể sống sót!"

"Ha ha ha, thật sao? Không ngờ Andrew trái lại rất quan tâm đến tôi! Thật là làm tôi cảm thấy bất ngờ!"

Nói thì nói như thế, nhưng nét mặt Lam Duê trước sau vẫn không đổi, điềm tĩnh cười nhạt, không tỏ ra thân thiết, cũng chẳng đến nỗi lạnh lùng, từ đầu đến cuối đều nhàn nhạt như không.

Đối với thái độ như vậy của cô, dường như Lăng Ngạo rất hài lòng, gương mặt hơi nhích xuống gần, đường cong trên gò má sắc bén như đao cứ như vậy gọi vào đáy mắt cô. Bàn tay mang theo vài tia tán dương vuốt ve gương mặt tuấn tú của anh, đáy mắt cuối cùng cũng nhuộm lên một nụ cười chân thật.

Andrew nằm ngửa trên ghế dựa bên cạnh bể bơi ngoài trời, mái tóc bạch kim bay lất phất theo gió, vẽ nên một đường cong đẹp đẽ! Tròng mắt màu xanh lục tựa như đá quý bị một chiếc kính mắt lớn che khuất, khiến người ta nhìn không ra cảm xúc nơi đáy mắt hắn.

Nhếch môi cười khẩy, giọng nói vẫn trầm thấp điềm nhiên như cũ: "Bây giờ Lam Duê đang ở nơi nào? Có hứng thú đến Italy chơi một chút không? Tôi sẽ tự mình tiếp đãi!"

"Kỳ thực thì tôi cũng muốn, nhưng mà tôi có chút không yên tâm về tình hình trị an ở Italy! Chuyện lần trước tôi cũng không tiện nói, nhưng mà nếu Andrew muốn tôi đến Italy chơi, thực sự là cần phải nói một chút rồi! Lần trước sau khi tôi và Lăng Ngạo đi ra khỏi chỗ của anh, liền bị người ta ám sát, chẳng qua là tôi tin tưởng đó không phải là người của anh. Thế nhưng, chuyện này quả thật khiến tôi vẫn còn cảm thấy sợ hãi khi nghe đến Italy, tạm thời hiện giờ không dám đến một nơi như vậy. Andrew cần quản lý chặt chẽ địa bàn của anh, nếu không, tôi chỉ sợ là, khi vào thì đứng, mà nằm xuống cũng chưa chắc có thể ra khỏi! Ha ha ha ha!"

Trong điện thoại truyền đến tiếng cười êm tai như chuông bạc của Lam Duê, lời nói thoạt nhìn tựa như cười giỡn, nghe qua không có bất kỳ ý tứ nào khác, thế nhưng thật sâu trong đó lại hàm ý nghĩ sâu xa.

"Vậy thật sự là lấy làm tiếc rồi! Tôi sẽ đốc thúc cấp dưới, tuyệt đối không để chuyện như vậy xảy ra một lần nữa, đến lúc đó, tôi sẽ mời Lam Duê đến!" Bụng ly rượu đỏ bên cạnh lên, lắc lư trên không đón lấy ánh nắng êm dịu, khóe miệng cup xuống: "Chắc hẳn hiện giờ Lam Duê và Lăng thủ lĩnh đang đi cùng với nhau nhỉ, chỉ mong có thể trải qua quãng thời gian tươi đẹp này! Như vậy, gặp lại sau!"

Nói xong, Andrew liền cúp điện thoại, ném sang một bên.

Nhẹ nhàng lấy mắt kiếng xuống, trông mắt màu xanh lục dần dần chuyển thành màu xanh đen, đáy mắt tỏa ra luồng khí điện đại.

"Lam Duê." Em sẽ là của tôi đấy, chỉ có thể là của tôi, mà cái chướng ngại vật Lăng Ngạo này, tao nhất định sẽ trừ khử mày!

Sắc rượu đỏ tươi như máu, không ngừng lắc lư ngay trước mắt, nhếch mép, đem toàn bộ ly rượu uống xuống một hơi.

Tạm thời để cho bọn Lăng Ngạo đắc ý một thời gian đi, cuối cùng thì Lam Duê vẫn sẽ thuộc về hắn, bất luận kẻ nào cũng không thể cướp đi được.

Trông mắt đen lẳng đọng, đặt điện thoại xuống, Lam Duê mất đi hứng thú nằm nghỉ, chậm rãi ngồi dậy từ trên đùi của Lăng Ngạo.

Lời cuối cùng của Andrew, thật sự là bao hàm ý nghĩ sâu xa, cô làm sao cũng không nghĩ đến việc Andrew lại có thể biết rõ hành tung của mình, biết vị trí hiện tại của cô, thật là ngoài ý muốn!

"Làm sao vậy?" Lăng Ngạo nhướn mi nhìn sắc mặt có phần bất thường của cô, hỏi.

Lam Duê lấy lại bộ dáng uể oải của mình, cười nói: "Không có gì, chỉ là, mới vừa thử thăm dò Andrew, không nghĩ tới hắn lại dễ dàng tiếp xúc như vậy!"

"Từ một đứa con riêng bỏ đến vị trí Đệ nhất giáo phụ Italy, tâm địa cùng thủ đoạn của hắn tự nhiên cũng không thể thua kém người khác! Thận chí. còn hơn thế!" Đây là cá nhân Lăng Ngạo đánh giá về Andrew, đúng trọng tâm, không bởi vì chút quan hệ cá nhân nào mà có sự thiên vị.

Cho dù hắn ta mang tâm tư đối với Lam Duê, nhưng mà xét trên phương diện thực lực, Lăng Ngạo cũng rất đồng tình.

"Điểm này không sai! E rằng lúc ấy chẳng ai nghĩ đến một đứa con riêng như Nathan Andrew, lại vừa vận đứng ngay trên đỉnh núi của gia tộc, khiến người ta phải ngưỡng mộ! Người như vậy. cũng rất cô độc!"

Tựa lưng vào trên ghế, cô thu lại một tia u sầu vừa mới thoáng qua giữa hai hàng lông mày, trong phút chốc, không có bất kỳ ai phát hiện.

"Thủ lĩnh, đến nơi!"

Hàng ghế trước truyền đến giọng nói ngượng lạnh của Ngự Phong, thuận đà cắt đứt cuộc nói chuyện của bọn họ.

Trong lòng thoáng buông lỏng, hít một hơi thật sâu, cuối cùng quyết định, sau khi trở về phải cùng Vân Trạch bàn bạc điều tra một phen mới được!

Khi vừa xuống xe, Lam Duê liền nhìn thấy chiếc xe lặn đứng chiếm chế trước mặt mình, lập tức gân xanh hai bên thái dương cơ hồ nổi hẳn cả lên, rõ tỏ sự tức giận trong lòng cô.

"Lăng Ngạo, có thể nói cho em biết, đây là cái gì hay không?" Ra cửa còn bắt cô ngồi như vậy, cô rất ngại bề mặt, có được không!

Mà Lăng Ngạo cũng không trả lời, chỉ nhàn nhạt liếc cô một cái, cuối cùng ôm lấy cô đặt nhẹ nhàng vào xe lặn, lấy hành động thay cho câu trả lời.

Bản thân cả hai đều là những nhân vật thu hút ánh nhìn từ phía người khác, tựa như một điểm sáng hội tụ, chỉ cần vừa xuất hiện ở nơi nào, ánh mắt của những người xung quanh tự nhiên sẽ bị hấp dẫn.

Từ lúc bọn họ nhìn thấy những người mang biểu tượng của nhà họ Lăng bước xuống xe, đáy lòng không khỏi dâng lên một cỗ cảm thán. Thế nhưng khi nhìn thấy người phụ nữ được Lăng Ngạo cẩn thận từng li từng tí ôm ở trong ngực, hầu hết mọi người đều giật mình sửng sốt.

Lăng Ngạo ở Canada, cũng giống như Lam Duê ở nước Mỹ, chỉ cần nằm trong phạm vi thế lực của bọn họ, tất cả mọi người đều tỏ thái độ thận trọng.

Một điều hiển nhiên, với danh tiếng của Lăng Ngạo, ai ai cũng biết, anh ghét nhất là đụng chạm vào phụ nữ, cũng là loại người chưa bao giờ gần gũi sắc! Nhưng hôm nay lại ôm một người phụ nữ thoạt nhìn có vẻ bất tiện, hơn nữa nhìn cử chỉ hành xử như rất quan tâm! Thế thì làm sao lại không khiến người ta cảm thấy giật mình!

Mặc dù bọn họ thừa nhận, người phụ nữ ngồi trên xe lặn ấy quả thật vô cùng kiều diễm, nhưng cũng chưa đủ để khiến một đế vương như Lăng Ngạo che chở như vậy chứ!

"Người phụ nữ kia là ai?"

"Ai biết? Hắn là tình nhân chứ?"

"Tình nhân? Cô đùa gì thế? Một người phụ nữ tàn phế, làm sao có thể xứng với Lăng thủ lĩnh?"

"Nói vậy cũng không đúng, có lẽ Lăng thủ lĩnh thích chính là điểm này!"

"Chỉ là, dung mạo của người phụ nữ kia thật là xinh đẹp, hơn nữa phong cách không tồi, cũng khó trách."

Mặc dù âm thanh chung quanh đã có ý được đè thấp, nhưng mà vẫn có chút ít bay vào trong tai Lam Duê.

Tàn phế? Làm sao xứng? Ngón tay hung hăng bắt lấy tay vịn xe lăn, tâm tình của Lam Duê bởi vì lời nói này mà trầm hẳn đi, thế nhưng nụ cười trên mặt lại càng thêm âm áp, không nhìn ra được nửa điểm tức giận.

Ánh mắt sắc bén nhắm chính xác về nơi vừa phát ra tiếng nói, thời điểm hai cô gái kia đối diện với ánh mắt như vậy, theo bản năng liền cúi đầu.

Đáng sợ, thật sự là quá đáng sợ!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Phúc Hắc Của Đế Vương Hắc Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Suy đoán

Mái tóc dài đen nhánh được Lăng Ngạo xõa ra từ trên xe, hiện tại cũng hờ hững rũ xuống bờ vai.

Thế nhưng lại không hề khiến cô trở nên nhếch nhác mà càng làm toát lên nét quyến rũ.

Ở nước ngoài tóc đen mắt đen vốn dĩ đã ít, hơn nữa còn không phải ở Châu Á, tất nhiên đại đa số là người da trắng.

Thế nhưng kỳ lạ thay, hai trong năm thế lực Hắc Đạo lớn trên thế giới, lại xuất thân từ cùng một chỗ, đều có nguồn gốc là người Trung Quốc.

"Lăng thủ lĩnh đại giá quang lâm, thật là khiến tôi vui mừng không kịp!"

Bất thành linh một đôi vợ chồng xuất hiện từ giữa biệt thự, tíu tít chạy ra chào đón, xem dáng vẻ tươi cười hòa nhã thế này, hình như không giống với con gái từ trong miệng Lăng Ngạo.

"Vậy sao!"

Lăng Ngạo lạnh lùng liếc nhìn bọn họ, nhàn nhạt lên tiếng!

Thừa dịp không ai để ý đến mình, Lam Duê nghiêng đầu quan sát cảnh tượng chung quanh, biệt thự sang trọng thế này, xem ra là vừa được xây dựng cách đây không lâu, tất cả đều là đồ mới. Dấu vết của bùn đất được đào xới lên tạm thời vẫn còn lưu lại, nói chung, nơi này cũng khá đẹp.

Hồ nhân tạo?

Lơ đãng thoáng nhìn, không ngờ lại phát hiện được một cái hồ lớn, xa hoa lộng lẫy, bên bờ hồ trồng rất nhiều loại hoa, dưới ánh mặt trời càng trở nên vô cùng diễm lệ.

Nhìn tổng quát toàn bộ biệt thự, chiếm diện tích ít nhất là trăm mẫu*, tổng cộng có ba tầng, đều được trang trí bằng những món đồ nổi tiếng quý giá nhất trên thế giới, hoa lệ như vậy, quả thật khiến cho người ta ao ước, cũng khó trách chủ nhân của nơi này lại có nhiều người làm như vậy.

*1 mẫu: 3600 m²

"Nhìn cái gì?"

Thanh âm không vui của Lăng Ngạo chợt khiến cô hoàn hồn, ánh mắt mơ mơ màng màng dần dần tản đi, ngay tức khắc liền bị một tầng sương mù bao phủ, mơ hồ khiến người ta nhìn không ra được tâm tư của cô.

Quay đầu lại đối diện với tầm mắt của anh, Lam Duê cười nói: "Chỉ là, nhìn một căn biệt thự kếch xù tốn kém thế này, quả nhiên là tiền nào của nấy! Chủ nhân này rất có tiền!"

Hơn nữa không phải có tiền bình thường, là người cực kỳ có tiền!

Nhưng mà, chỉ là một viên quản lý ở nhà họ Lăng, món tiền khổng lồ như vậy, rốt cuộc là từ đâu ủa đến, điểm này trái lại cần phải để ý một chút.

Sự ấn ý giữa bọn họ, khiến Lăng Ngạo rất dễ dàng hiểu được ý tứ trong lời nói của cô. Chẳng qua, anh cũng không trả lời ngay.....mà gương mặt lạnh nhạt chợt nâng lên một nụ cười. Quả nhiên anh không nhìn lầm, sự khôn khéo của cái cô Lam Duê này thật khiến người ta thần phục.

Thử nghĩ xem, trên thế giới này thứ gì có thể kiếm tiền nhanh nhất?

Ngoại trừ nhà họ Lam và nhà họ Lăng độc quyền buôn bán vũ khí, thứ còn lại tất nhiên là ma túy!

Ở Canada này, dưới con mắt của nhà họ Lăng mà cũng có thể kiếm được khối tài sản kếch xù như thế, chỉ có thể nói là chủ nhân nơi này rất khôn

ngoan, cực kỳ tài giỏi.

"Vị này là. Lam đương gia!"

Vốn dĩ không muốn để ý đến người phụ nữ này, thế nhưng vô tình nhìn lướt qua, An Ni đột nhiên cả kinh! Hắn chẳng hề nghĩ tới Lăng Ngao và Lam Duê lại đồng thời đến đây. Không phải nói là bọn họ chỉ hợp tác khi có vấn đề gì liên quan đến quê cha đất mẹ hay sao? Nhưng đây là tình huống gì?

"An. Ni à? Lăng Ngao nói ông làm cái vũ hội gì đó, vừa may tôi đang buồn bực, ở nhà không có chuyện gì làm, tới xem náo nhiệt một chút, cũng dừng để ý!" Cười dịu dàng, Lam Duê lễ độ gật đầu, nét mặt cũng chẳng hề biểu hiện sự lúng túng khi bị người ta phát hiện ra thân phận. Cũng không vì ánh mắt sợ hãi hay sùng bái của người khác mà trở nên tự mãn, trước sau vẫn nở nụ cười điềm nhiên như cũ, không thân mật nhưng cũng chẳng xa cách.

Về mặt An Ni hết sức lo sợ, vài sợi tóc màu vàng nhạt khẽ phát phối trong gió, mỗi hơi lạnh trên trán không ngừng nhỏ giọt rơi như mưa.

Chẳng lẽ mọi việc làm của hắn đều bị phát hiện?

"Này, Lam đương gia có thể đến đây là vinh hạnh của tôi!"

"Ha ha, An Ni tiên sinh thật đúng là khách khí! Vị này chắc hẳn là phu nhân của ông, đúng là mỹ nhân!" Gật đầu một cái, Lam Duê vẫy vẫy tay, Vân Trạch tiến lên đẩy cô đi vào biệt thự: "Lăng Ngao, lúc này là giờ cơm trưa, anh không cảm thấy rằng bản thân mình thiếu nợ em một bữa cơm sao?"

Cô thường ăn bữa sáng rất ít, thế nên giờ cơm trưa đều vào khoảng mười một giờ, trà chiều vào lúc ba giờ, còn lại là bữa tối vào sáu giờ. Cô cũng không muốn thói quen từ trước đến nay của mình, chỉ vì chút chuyện nhỏ như lông gà vỏ tỏi này mà xảy ra bất kỳ thay đổi nào.

Lăng Ngao hạ mi mắt nhìn ánh mắt khiêu khích của cô, ngồi trên ghế sofa, dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người. Hơi chút lười nhác gạt qua một ít sợi tóc màu nâu: "Sau khi xử lý xong chuyện này, dĩ nhiên có thể đi dùng cơm!"

"Nửa giờ! Lăng Ngao, em không muốn việc nhượng bộ này lặp đi lặp lại nhiều lần!"

"Tốt!"

Dứt khoát đồng ý, Lăng Ngao đứng lên đi vào bên trong!

Đưa mắt nhìn anh đi khuất vào trong, Lam Duê thu hồi tầm mắt, nói: "Đi ra ngoài nói chuyện!"

"Dạ!" Vân Trạch đẩy cô đến một chỗ vắng vẻ, lúc này mới đứng sang bên cạnh, bắt đầu báo cáo sự tình.

"Lô quân hóa lần trước, chúng ta tổn thất tổng cộng năm trăm sáu mươi tỷ, đây là một con số không nhỏ! Hơn nữa, cũng vì chuyện này mà một số địa phương có chút thế lực cũng bắt đầu nhún cơ hội mà ngẩng đầu lên, hình như cho rằng hiện giờ nhà họ Lam thân mình còn lo chưa xong!"

"Mà đám người tham gia vào vụ Diklah Ken, đúng là gia tộc Raymond và gia tộc William! Thế nhưng đến bây giờ vẫn chưa có một chút dấu vết nào chứng tỏ Andrew có nhúng tay vào! Thuộc hạ chỉ có thể nói, nếu không phải là hắn ả núp quá kỹ, thì khẳng định là chuyện lần này không liên quan đến hắn! Thế lực sau lưng kia, một chút tin tức cũng không lẫn ra, làm việc vô cùng sạch sẽ, một sợi tóc cũng không lưu lại!"

Lời nói của Vân Trạch khiến Lam Duê trở nên trầm tư, ngón tay trắng ngần gõ nhịp nhàn lên tay vịn xe lăn, nói: "Hừ, xem ra là trong khoảng thời gian này tôi đã lơ lỏng việc quản lý. Nói cho bọn người dưới trướng nhà họ Lam kia, nếu như có ai muốn thay thế, thì thử xem rốt cuộc bọn họ được bao cân bao lượng. Về phần Raymond và William, cả vốn lẫn lãi đều ghi vào một chỗ, thanh toán luôn một lần! Bây giờ không vội, nếu như tùy tiện hành động, người đang ẩn trong bóng tối này, tuyệt đối không dễ đối phó!"

"Andrew ư? Tôi nghĩ hắn thật sự không có dính vào. Chưa từng có ai làm chuyện này mà không để lại một chút dấu vết. Lần này có thể khẳng định, hắn ta không có liên quan!"

Đây là một loại trực giác, một loại trực giác cực kỳ chắc chắn!

Mặc dù Nathan Andrew mang đến cho người ta một cảm giác u ám, nhưng trên phương diện này, cô khẳng định, giết cô, hắn chẳng có lợi lộc gì! Một khi cục diện cân bằng bị phá vỡ, đối với hắn mà nói, chính là trăm hại mà không có một lợi. Andrew là một người thông minh, chuyện hiển nhiên như vậy, hắn hiểu rõ hơn ai hết! Hắn ta cũng không phải là cái loại thích tự chui đầu vào rọ!

"Bọn chúng thật sự là rất thông minh!"

Có khả năng tránh được sự truy lùng của một thế lực vào loại bậc nhất trên thế giới, Lam Duê cũng muốn khẳng định một chút.

Chỉ có thể nói, thực lực phía bên kia khiến người ta suy nghĩ không thông, hoặc giả, có lẽ là người mà nhà họ Lam và nhà họ Lăng rất khó giải quyết.

Chỉ là, tại sao một chút dấu vết cũng không có? Tựa như chưa từng phát sinh ra chuyện như vậy!

Suy cho cùng, rốt cuộc là có mục đích gì?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Phúc Hắc Của Đế Vương Hắc Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 48: Mẹ của Lăng Ngạo

Vừa đúng nửa giờ, Lăng Ngạo liền bước ra khỏi cửa chính của biệt thự, nét mặt vẫn vô cảm như cũ.

Ánh mắt lạnh lẽo đảo qua một vòng tại cửa ra vào, cuối cùng cố định trên người đang ngồi xe lăn bên cạnh hồ nhân tạo. Khoảnh khắc ấy, hơi thở có phần nặng nề của anh rớt cuộc cũng dịu xuống. Từng tia nhu hòa tỏa ra trên gương mặt âm ức, tựa như hào quang chói lóa, cuối cùng cũng nâng lên một nụ cười mỉm.

"Thật rất đẹp!"

Không quay đầu lại, Lam Duê cũng biết người tới là ai, trong miệng không khỏi thở dài. Cảnh vật xa hoa phung phí như vậy, xem như cô là người đầu tiên được tận mắt chứng kiến. Cho dù bọn họ có sống xa xỉ ra sao, trước giờ vẫn chưa đến trình độ này. Chủ nhân ở đây, cả hai chữ khiêm tốn như thế nào cũng không hiểu, thật sự không rõ trước nay hấn lẫn lộn như thế nào mới có được địa vị như hiện giờ!

Người bên cạnh chỉ đứng lẳng lặng, cũng không trả lời!

Thu hồi tầm mắt, quay đầu nhìn anh, cười nói: "Như thế nào?"

"Không phải em rất rõ ràng sao?"

"A, em rất muốn biết, rốt cuộc hấn có mấy lá gan, lại dám làm chuyện như vậy dưới con mắt của Lăng thủ lĩnh! Hoặc giả là, anh đồng ý?" Xoay xe lăn lại, đáy mắt Lam Duê hiện lên một mảng lạnh lạnh, nếu như tinh tế quan sát, nhất định có thể thấy được vết tích của nụ cười bên trong.

Ngồi xồm người xuống, nhìn trực diện vào sâu trong mắt cô, nét mặt lạnh lùng thoáng qua một tia thâm trầm: "Em cho là như vậy? Lam Duê!"

Khóe miệng run lên, cô cảm giác được lời cuối cùng khi anh khẽ nói lên tên của mình, dường như trong âm thanh mang theo một tia quý dị, vội vàng thu hồi tia sáng nơi đáy mắt, cười nói: "Em chỉ là hiếu kỳ mà thôi, nếu không muốn nói, vậy thì dễ thôi! Vân Trạch, tôi đói rồi!"

"Thuộc hạ rõ! Lam chủ muốn dùng cơm cùng với Lăng thủ lĩnh, hay là một mình?" Vân Trạch đang đứng một bên sử dụng máy tính bảng để xử lý một số chuyện, liền cắt nó đi, cười hỏi.

Nhún nhún vai, Lam Duê quay đầu nhìn về phía anh, nhún mày nói: "Lăng Ngạo, anh muốn tiếp tục xử lý con gián của anh, hay là muốn đi ăn cơm với em?"

"Âu Liêm sẽ tự xử lý!"

Lúc này Ngự Phong đã lái xe đến trước mặt bọn họ, Lăng Ngạo dứt lời liền đưa một tay ôm lấy cô, ngồi vào trong xe.

Say khi dùng xong bữa trưa, Lam Duê cũng mất đi hứng thú tiếp tục đi dạo bên ngoài, trực tiếp yêu cầu trở về. Mà Lăng Ngạo vẫn còn một ít chuyện cần phải giải quyết, thấy cô không muốn đi theo nữa, liền gật đầu thả người.

Trở lại căn biệt thự ở lưng chừng núi của Lăng Ngạo, mới vừa xuống xe, liền chứng kiến một trận chiến không nhỏ.

Nửa ngày không nhúc nhích, ngồi yên một chỗ, khóe môi nhếch lên nụ cười nhàn nhạt, sóng mắt khẽ lần lần nhìn lên cảnh tượng ngay trước mặt.

"Là phu nhân đã tới!" Chỉ cần một cái liếc mắt liền hiểu rõ, Ngự Phong cúi đầu nói.

"Phu nhân?" Lam Duê sáng tỏ, nhất định chính là mẹ của Lăng Ngạo. Nhìn dáng vẻ của Hải Linh thế này chính là tìm chỗ dựa của mình tới, chẳng lẽ tính toán phân hơn thua cao thấp với cô sao: "Ừm, mẹ của Lăng Ngạo ư? Vậy tôi có cần phải trở về hay không? Dù sao tôi cũng không biết người này! Nếu không cẩn thận làm bà ấy khó chịu..., vậy cũng không tốt!"

Ngự Phong vốn dĩ gương mặt chẳng chút biểu cảm, nghe nói như thế, vội vàng ngẩng đầu lên, trên mặt thoáng qua một tia lo lắng, nói: "Phu nhân rất dễ gần, Lam đương gia không cần để ý! Hơn nữa tôi đã báo cho thủ lĩnh!"

Nếu như lúc này Lam đương gia rời đi, thủ lĩnh mà trở lại nhất định sẽ giận dữ. Chủ nhân của anh thật vất vả lắm mới đưa được Lam đương gia đến đây dưỡng thương, chỉ có một ngày liền đi, chẳng phải là tìm chết hay sao! Vừa nghĩ đến việc thủ lĩnh có thể nổi trận lôi đình, gương mặt tuấn tú luôn trầm tĩnh như Ngự Phong, lúc này cũng không nhịn được mà run lên.

Vén vén làn tóc dài bị gió thổi tung, khẽ cười nói: "Không cần phải nói tôi cũng biết rồi, dĩ nhiên là Lăng Ngạo sẽ không trở về! Yên tâm, tôi chỉ nói đùa mà thôi!"

Làm sao có thể vì chút chuyện con con này mà khiến cô phải rời khỏi đây, đây không phải là tác phong của Lam Duê cô.

"Vân Trạch, vào đi thôi!"

"Dạ!"

Mà bên trong đại sảnh.

Hải Linh đang ôm cánh tay một của vị phu nhân cao quý, già và đáng thương, nũng nịu nói: “Dì, người đến đây, con rất vui mừng. Tin rằng anh Ngao gặp lại người cũng sẽ rất vui đấy!”

"Cái con bé nha đầu này, còn không phải tại con trong điện thoại khóc đến đau lòng như vậy, rồi lại không nói rõ nguyên nhân, dì lo lắng cho con mới đến đó sao!" Mẹ Lăng trước sau vẫn giữ nụ cười hiền hòa nơi khóe miệng, khẽ đưa tay vỗ về gương mặt xinh đẹp của Hải Linh, trong lòng bỗng cảm thấy xúc động bồi hồi, đứa bé này cũng đã lớn như vậy rồi.

Thế nhưng lại không khỏi có chút phiền muộn, hình như Hải Linh đối với Lăng Ngao quá cố chấp rồi. Mặc dù ban đầu bà có ý định đem Hải Linh gả cho Lăng Ngao, nhưng nhìn thấy bộ dạng một chút hứng thú cũng không có của con trai, liền từ từ bỏ ý định đó đi. Lần này gửi cô đến đây, cũng chính là muốn làm một phép thử cuối cùng, nếu như Lăng Ngao vẫn không thích, bà liền dứt khoát từ bỏ.

Ngày hôm qua nghe Charles nói, Lam Duê – Lam đương gia ở Mỹ vừa đến nơi này! Hơn nữa còn nhìn ra, Lăng Ngao, thằng bé này đối với cô ấy rất đặc biệt, trong lòng mơ hồ đã hiểu ra được. Xem chừng Lăng Ngao đã có quyết định của chính mình rồi.

Đang mãi mê suy nghĩ, ngưỡng cửa liền truyền đến tiếng động, khiến cho hai người cũng hơi nhún mắt liếc sang.

"Phu nhân!"

"Ngự Phong? Có phải Lăng Ngao trở lại hay không?"

Vui mừng đứng lên, trên gương mặt của mẹ Lăng thoáng hiện qua một tia háo hức. Đã rất lâu rồi bà không nhìn thấy đứa con trai này, hiện giờ dĩ nhiên là vô cùng kích động.

"Thủ lĩnh đang xử lý một số chuyện, tạm thời chưa thể trở về, thuộc hạ chỉ đưa Lam đương gia về nghỉ ngơi!"

Lời nói của Ngự Phong, khiến Hải Linh đang ngồi ở một bên, gương mặt vụt qua một tia thâm độc rồi biến mất trong phút chốc, tươi cười đứng lên, tỏ ra quan tâm: “Lam tiểu thư đã đi đứng bất tiện, lại còn khiến anh Ngao phải đi ra ngoài với mình, thế nào lại không biết nghỉ cho sức khỏe chính mình như thế! Chân không đi được, ngồi trên xe lăn đi tới đi lui, cũng không tiện. Bộ dạng này của Lam tiểu thư, thật ra là nên nghỉ ngơi nhiều một chút mới đúng!”

Không biết là vì nguyên nhân gì, mẹ Lăng không gọi cô là ‘Lam đương gia’ như những người khác, ngược lại cũng xưng hô theo cách của Hải Linh.

Đầy hứng thú nhún mày lên, điều này có được xem như là một thông báo về địa vị cùng lập trường hiện tại của cô?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Phúc Hắc Của Đế Vương Hắc Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Đuổi con ruồi đi

Quả thật mẹ Lăng không biết Lam Duê, trước giờ cũng chỉ nghe qua tên của cô từ trong miệng của những người khác ở nhà họ Lăng.

Từ khi mười bảy tuổi, Lam Duê đã ngồi lên vị trí chủ nhân của nhà họ Lam, đến nay đã sáu năm.

Vốn là muốn nhìn xem cô gái lên nắm giữ cương vị từ độ tuổi vị thành niên này sẽ làm nên trò trống gì, và thời thế hiện tại cũng đã chứng minh tất cả.

Nhà họ Lam sáu năm về trước, liệu thế lực có được lớn mạnh như bây giờ, tất cả đều nhờ vào Lam Duê, sau khi lên nắm quyền, cô không ngừng khuếch trương sức mạnh, thậm chí còn thống trị tất cả thế lực Hắc Đạo trên toàn nước Mỹ, là một trong năm thế lực Hắc Đạo lớn mạnh nhất trên thế giới!

Lão Thái Gia nhà họ Lăng đã nói, Lam Duê là một người phụ nữ không thể khinh thường, sự khôn ngoan cùng bản lĩnh của cô, so với Lăng Ngao tuyệt đối không hề thua kém. Nếu như giữa bọn họ có xảy ra tranh đấu mà nói, hai nhà họ Lam và nhà họ Lăng cũng khó phân thắng bại. Hoặc giả như cả hai bắt tay hợp tác, vậy thì cục diện hiện tại của giới Hắc Đạo trên thế giới, sẽ xảy ra biến hóa kinh thiên động địa lần nữa.

Không nghĩ ngờ chút nào, Lão Thái Gia rất thích Lam Duê!

Hoặc giả nói là anh hùng tiếc anh hùng, thật lâu trước đây, Lão Thái Gia đã ôm ấp hy vọng có thể mang cô cháu dâu này về nhà. Nhưng đáng tiếc thay, Lăng Ngao không phải là loại người có thể tùy tiện vuột ve, tự nhiên cũng chỉ có thể ôm ảo tưởng.

Điều càng khiến tim gan của bọn họ run sợ chính là, từ khi hai vị chủ nhân mới này lên nắm quyền, liên tranh đấu không ngừng, lần nào cũng dẫn đến những rung chuyển lớn trong nháy mắt, rồi lại rất ăy thu tay lại, cho đến tận bây giờ bọn họ cũng không rõ là vì nguyên nhân gì!

Nhưng mà, ngày hôm qua nghe được Charles nói, Lăng Ngạo đã thừa nhận người vợ này.

Chỉ là, nhìn dáng vẻ của Lam Duê, hình như có nơi nào đó không đúng lắm.

"Quan hệ giữa Lam tiểu thư và Lăng Ngạo." Bưng tách cà phê ở một bên lên, mẹ Lăng hỏi dò.

Mà Hải Linh đang ở bên cạnh, càng thêm đứng ngồi không yên nhìn cô, có thể nói là nhìn cô chăm chăm. Hải Linh muốn nghe thấy đáp án, rồi lại sợ khi biết được câu trả lời là gì.

Cười như không cười nhìn bà một cái, Lam Duê xoay xoay chiếc nhẫn trên ngón út bàn tay phải, nói: "Quan hệ sao? Hẳn là quan hệ hợp tác. hoặc có thể nói, tạm thời là quan hệ tình nhân! Uh, chính là quan hệ như vậy!"

Tình nhân tạm thời, cô đang nói sự thật! Cả hai vốn dĩ xuất thân từ cùng một loại người, nếu như trở thành tình nhân mà nói, nhất định không tệ. Còn như bây giờ, cô đang bị Lăng Ngạo bức hôn, hơn nữa, xem ra anh đã nhận được sự đồng ý của ông nội, sợ rằng qua một thời gian ngắn nữa, quan hệ tình nhân cũng sẽ không còn.

"Tình nhân? Cô nói chuyện xằng bậy! Làm sao anh Ngạo lại đi thích loại người như cô?"

Trong lúc nhất thời không khống chế được cảm xúc của mình, từ bên cạnh mẹ Lăng, Hải Linh lập tức nhảy dựng lên, chỉ vào gương mặt điềm tĩnh của Lam Duê, thét lên một tiếng bén nhọn.

Đáy mắt mẹ Lăng khó nén được sự khiếp sợ, hơi ngẩng đầu lên nhìn cô ta.

Đây là Hải Linh trước giờ vẫn luôn dịu dàng khéo léo mà bà hằng biết đó sao? Thế nhưng hiện giờ lại giống như một ả đàn bà chanh chua bình thường, quả thực rất bở ngỡ.

Lam Duê rũ mi mắt xuống, che giấu ánh sáng lạnh nơi đáy mắt: "Loại người như tôi? Không biết, theo như lời Hải Linh tiểu thư, 'loại người như cô', là đang nói về dạng gì?"

"Hải Linh tiểu thư, xin chú ý ngôn từ của cô. Thủ lĩnh đã chính thức thừa nhận Lam đương gia là chủ mẫu của nhà họ Lăng, xin cô đừng dùng giọng điệu đó để nói chuyện."

Ngự Phong dáng vẻ trịnh trọng, nét mặt nghiêm túc, âm thanh trầm thấp nhắc nhở.

"Chủ mẫu nhà họ Lăng? Anh đừng xuyên tạc, anh Ngạo nói lúc nào, cô ấy là ai? Nếu như cô ấy có thể làm chủ mẫu nhà họ Lăng, vậy thì ai cũng làm được rồi!" (QA: ta nói chỉ muốn đâm vào mặt

Lăng Ngạo lạnh lùng nhìn cô, đáy mắt không che giấu được sự chán ghét tột cùng, xoay người đẩy Lam Duê đi khỏi, cũng chẳng buồn trả lời.

Thấy tình cảnh này, mẹ Lăng cũng không muốn làm méch lòng ai, bằng mọi giá mang theo Hải Linh miễn cưỡng rời khỏi nơi ở của Lăng Ngạo.

Đầu mùa đông.

Sau giữa trưa, ánh mặt trời không còn chói chang như trước mà trở nên khá êm dịu.

Ngồi trên ban công lộ thiên ở lầu hai, vừa dùng trà chiều, vừa hướng về máy vi tính xử lý công việc đã chất thành đống.

Trong khoảng thời gian này, Lam Duê và Lăng Ngạo trên căn bản cũng ngăn ở cùng một chỗ, không can thiệp vào việc của đối phương quá lâu, nhưng vị trí của cả hai đều nằm trong tầm mắt của nhau.

Thời gian một tháng, nói dài cũng không dài lắm, nói ngắn cũng không ngắn, một tháng này xem như là khoảng thời gian yên ả nhất của bọn họ.

Nếu không phải xảy ra chuyện ngoài ý muốn, Lam Duê vẫn cần nghỉ ngơi thêm một tháng nữa, thế nhưng thời kỳ nhàn nhạ này, bởi vì tin tức Vân Trạch mang tới mà bất thành linh thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Phúc Hắc Của Đế Vương Hắc Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Lại chạy

Ngày hôm đó, hiếm khi thấy được Lam Duê không phải ngồi trên chiếc xe lăn đáng ghét, ghé vào ban công ngắm nhìn cảnh vật cách đó không xa, ánh nắng ấm áp chiếu rọi lên người, thế nhưng lại mang đến cho người ta một cảm giác uể oải.

Bởi vì Lăng Ngao có chuyện cần phải xử lý, hôm nay không ở cùng với cô.

"Lam chủ!" Vân Trạch vội vã chạy tới, vẻ mặt điềm đạm thường thấy, lúc này lại mang nét nặng nề: "Lam chủ, lô quân hỏa mười lăm tỷ đô-la chúng ta mới vừa gửi đi hôm trước, bị bắt giữ ở vùng phụ cận quần đảo núi lửa Acores!"

Sự uể oải mới vừa nãy toàn bộ tan biến hết, từ từ xoay người, gương mặt tinh xảo hoàn mỹ, lúc này không nhìn ra bất kỳ tâm tình nào, nụ cười nơi khóe miệng lại càng trở nên rục rờ.

"Quần đảo núi lửa Acores? Nếu tôi nhớ không lầm, hẳn là một phần dưới quyền cai quản của Bồ Đào Nha!"

"Dạ! Nguyên nhân bị bắt giữ lần này, là bởi vì.....một lượng lớn ma túy được tìm thấy bên trong lô quân hỏa!"

Chấp tay sau lưng, lấy được sự khẳng định, nụ cười trên mặt Lam Duê càng thêm xán lạn, màu sắc nơi đáy mắt lại càng trở nên thâm trầm khó đoán: "Rất tốt, rất tốt! Rốt cuộc cũng bắt đầu hành động rồi sao?"

Hết lần này đến lần khác đi khiêu chiến với cô, cô chưa hề tìm bọn chúng, ngược lại chính là bọn chúng tự mò tới cửa.

Đã muốn tìm cái chết, cô tự nhiên cũng không ngăn cản.

"Nghỉ ngơi một thời gian lâu như vậy rồi, xương cốt trên người cũng muốn mục đi, đã đến lúc cần phải hoạt động gân cốt một chút! Đi thôi, trở về!"

"Dạ!"

Lam Duê không trở về Las Vegas, mà đi đến Washington, sau khi bí mật gặp mặt một người, liền lập tức lên đường sang Anh Quốc.

Lúc này, tư đại hộ pháp bên cạnh Lam Duê đã tề tựu đông đủ, sau quãng thời gian thái bình khá dài, sóng gió cũng bắt đầu nổi lên rồi.

Trên máy bay, Lam Duê nghe bọn họ báo cáo tình hình, từ đầu đến cuối sắc mặt không có chút biến hóa nào, tựa như đang nghe một chuyện chẳng có liên quan gì đến mình. Nếu không phải bọn họ hiểu quá rõ tính tình của cô, thật sự vẫn cho rằng cô không thêm để tâm.

Cũng chỉ có người bên cạnh cô mới hiểu rõ điều này, đáng vẻ cười nhạt như thế, không phải là không tức, mà là tức giận đến cực hạn, ngược lại trở nên bình tĩnh.

Lô quân hỏa lần trước có giá trị lớn như vậy đã bị hủy, mặc dù bọn họ đã sớm tính trước chuyện này. Nhưng nói thế nào đi nữa đó cũng là một sự sỉ nhục, không ngờ chuyện ấy mới xảy ra cách đây chưa tới một tháng, quân hỏa của nhà họ Lam lại bị cướp lần nữa, mà nguyên nhân lại là ma túy.

Muốn giăng bẫy cũng không cần bày trí như vậy chứ!

Từ trước đến nay, nhà họ Lam đối với ma túy luôn kiểm soát cực kì nghiêm ngặt, không nghĩ đến lần này lại nảy sinh vấn đề về nó.

Nếu như điều này được chứng thực, như vậy bấy lâu nay, nhà họ Lam thi hành sắc lệnh cấm buôn bán ma túy, quả thật chính là tự vả vào miệng mình. Chỉ e rằng, một khi nhà họ Lam gặp phải đã kích này, những kẻ khác có thể chớp thời cơ mà sấn tới.

Bất luận là thế nào, cái bẫy lần này mặc dù bố trí có chút buồn cười, lại hoàn toàn bắt bít đúng chỗ. Không cần phải ra sức làm khó dễ nhà họ Lam, mà là chờ chính miệng bọn họ giải thích. Tuy nhiên, giải thích há có dễ dàng? Giải thích hợp lý thì bị người ta kêu là ngụy biện, giải thích không tốt, vậy thì hoàn toàn làm thỏa mãn ý định của bọn chúng. Mặc kệ là như thế nào, chuyện lần này của nhà họ Lam quả là có chút khó giải quyết.

Nâng cằm ngắm nhìn áng mây trắng bên ngoài cửa sổ, mi mắt hé mở, hình như vừa nhớ ra điều gì đó, khóe miệng nhếch lên nụ cười nhàn nhạt, lại lạnh lùng tựa băng sương.

"Nhóm hàng này xuất phát từ địa phương nào, đi đến nơi nào?"

Cũng không quay đầu lại, đưa ra câu hỏi này, Vân Vũ trầm ổn nói: "Xuất phát từ Charleston, vận chuyển đến Senegal! Trước đó chưa từng phát sinh chuyện như vậy, nhưng không rõ vì sao lại dễ xảy ra bất trắc! Là do chúng ta quản lý không nghiêm!"

Lam Duê cũng không nghĩ sẽ có người cả gan làm cản bên dưới mi mắt của cô, chuyện này rõ ràng là có người bày binh bố trận, cố tình nhắm vào nhà họ Lam. Nếu như lần này xác thực nhà họ Lam có buôn bán ma túy mà nói, không chỉ bọn họ sẽ bị đá kích trực tiếp, mà ngay cả nhà họ Lăng cũng không thể tránh khỏi. Nhà họ Lăng cũng thi hành sắc lệnh tương tự, dĩ nhiên sẽ không thoát được sự hoài nghi từ những người khác. Hơn nữa mới vừa rồi còn tra ra được, quả thật thuộc hạ bên dưới có người buôn bán ma túy, mặc dù đã kịp thời xử lý, nhưng cũng khó bảo đảm cho chuyện lần này.

Quả là điều động binh lực, không những chặn được quân hạm của nhà họ Lam, còn nghi ngờ là có vận chuyển ma túy, ngay cả bản thân cô cũng cảm thấy khó mà tin được.

Tin rằng chuyến đi đến Anh Quốc lần này, sẽ phải cố tình không nghĩ đến thu hoạch. Cô rất muốn nhìn xem, những người đó tính toán định tội cô thế nào.

"Chuyện này xảy ra trong phạm vi quản lý của Bồ Đào Nha, sau khi xuống máy bay, anh tranh thủ đi điều tra một chút. Trong khoảng thời gian này, lão già William và thế lực đen kia có liên lạc gì không! Tôi muốn mau chóng lấy được đáp án!"

"Dạ!"

Lam Duê cũng không ngốc, ngồi chờ chết vốn không phải là tác phong của cô. Bá tước William, chờ cô đến xem xem, hắn ta sẽ lòi cổ xuống ngựa thế nào!

Cũng không biết Lăng Ngạo hiện giờ ra sao, không chào mà đi, thật vẫn khiến cô cảm thấy áy náy đến tận bây giờ.

Mới vừa nghĩ đến Lăng Ngạo, điện thoại của Vân Trạch liền đổ chuông, chưa nói đến hai câu, liền điềm nhiên đưa điện thoại cho Lam Duê.

"Này!"

"Lam Duê, em ở đâu?"

Lăng Ngạo ngồi trên ghế sofa, sắc mặt đen sì sì như đất nồi. (==))

Thử nghĩ xem, mỗi lần anh bắt đắc dĩ phải đi ra cửa xử lý một số chuyện, lúc nào cũng dùng tốc độ nhanh nhất để giải quyết, chính là để có nhiều thời gian chăm lo đến cô, nhưng cô thì khác, âm thầm rồi đi không nói không rằng, cũng chẳng gọi cho anh một tiếng.

Anh đợi cả nửa ngày cũng không thấy cô gọi điện thoại tới, nhất thời nổi cơn giận dữ đến tận óc!

Thật ra thì ngay từ lúc anh chưa trở về, cũng đã nhận được tin tức. Trong mấy tháng gần đây, lần nào nhà họ Lam vận chuyển hàng hóa ra bên ngoài cũng bị đánh thẳng vào, chuyện này xảy ra một lần thì là tình cờ, hai lần coi như là trùng hợp, ba lần hiển nhiên trở thành một ngòi lửa tiến công rồi!

Cũng bởi vì không yên tâm với cách làm việc của cô, thế nên khi vừa nhận được tin tức, anh lập tức chạy về, không nghĩ rằng mình lại chậm mất một bước, người phụ nữ này không chào mà biệt đã thành thói quen, lần nào cũng vậy!

Vết thương trên người còn chưa hoàn toàn lành lặn, cứ liều lĩnh như vậy, hiện tại anh có loại dũng khí muốn bóp chết dục vọng của cô.

Nếu cô đang ở đây mà nói, có lẽ anh thật sự sẽ làm như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Phúc Hắc Của Đế Vương Hắc Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Chất vấn

"Em hiện giờ sao? Đang trên đường đến Luân Đôn!" Trong điện thoại, giọng nói của Lam Duê khó nén được nụ cười, nhưng cũng nói cho anh biết mình đang chuẩn bị đi đâu.

Bộp một tiếng, chiếc ly thủy tinh trong tay Lăng Ngạo theo tiếng trả lời mà vỡ nát, máu tươi từ giữa kẽ tay rỉ ra. Gân xanh trên trán nổi lên, lồng ngực càng thêm phập phồng mãnh liệt, khó mà che giấu, chứng minh hiện giờ chủ nhân của nó đang rất tức giận.

"Âm thanh gì vậy?" Ở đầu dây bên kia Lam Duê vừa nghe thấy âm thanh hơi chói tai, hình như có thứ gì bị vỡ, thuận miệng mồm.

"Thủ lĩnh, tay phải của người bị chảy máu! Cần làm sạch ngay lập tức!"

Vừa mới lên tiếng hỏi, Lam Duê liền nghe thấy trong điện thoại truyền đến giọng nói quen thuộc của Âu Liêm, tự nhiên cô cũng đoán được âm thanh vừa rồi là vì cái gì!

Tuy có chút lo lắng, nhưng cô vẫn không nói ra: "Nếu như tay bị thương, vậy thì anh nghỉ ngơi cho khỏe đi!"

"Lam Duê."

"Ừm!"

Cả hai bên đều trầm mặc, sau khi Lăng Ngao cất tiếng gọi, liền im bất không nói, mà Lam Duê chỉ đáp một tiếng, liền cầm điện thoại chờ câu nói tiếp theo của anh.

"Đừng chết ở nước Anh!"

Nhếch khóe môi cười nhạt, trông mắt đen nhánh liền lóe lên từng vòng sáng mê người: "Không phải là em chết, mà là những người đó tìm chết!"

Danh hiệu của Lam Duê không phải là giả, nếu như bọn họ muốn cô đưa tiền một đoạn đường, cô cũng không ngại, cô tự biết ra tay hành động. Hết lần này đến lần khác khiêu chiến uy nghiêm của cô, coi cô là người chết sao? Nếu đã như vậy, cô cũng không cần nhìn nữa.

Cúp điện thoại, trên gương mặt tỉnh táo lóe lên nụ cười khát máu, nhìn bầu trời bên ngoài dần dần bị sương mù bao phủ, cô biết đã đến Luân Đôn.

Lam Duê vừa xuất hiện ở Luân Đôn, hội nghị do Bá tước William chủ trì chính thức bắt đầu.

Mấy vị lão đại từ mười mấy phe thế lực đến từ khắp nơi ngồi kín toàn bộ hội trường, thấy cô đến, tất cả đều dùng ánh mắt mang theo ý xấu nhìn cô. Mà gương mặt cô vẫn giữ nụ cười đặc trưng, thản nhiên ngồi vào vị trí của mình, chờ nghe tiếp.

Bọn người Vân Trạch đứng ở sau lưng cô, vẻ mặt khác nhau, nhưng đều vô cùng điềm tĩnh, một chút tâm tình cũng nhìn không thấu.

"Lam đương gia, tin rằng cô cũng biết rất rõ nguyên nhân chúng tôi triển khai hội nghị lần này. Ban đầu Lam đương gia và Lăng thủ lĩnh chủ trương khôi phục việc tuyệt đối không để chuyện làm ăn buôn bán của mình có bất kỳ dính líu nào tới ma túy. Thế nhưng lần này, chúng tôi lại phát hiện, bên trong đám quân hỏa có giá trị của nhà họ Lam, lại lẫn với ma túy! Lam đương gia, chuyện này, có cần phải cho chúng tôi một lời giải thích thỏa đáng hay không?"

Bá tước William vừa ngồi vào vị trí cao nhất, liền dần lòng không đặt mà hỏi thăm ngay. Tuy rằng giọng nói có vẻ hòa nhã, nhưng lại không che giấu được sự độc địa, nam hiểm.

Xem ra là vì bộ mặt thật đã bị roi xuống ngay trước mặt cô từ lâu, cho nên cũng không cần thiết phải che giấu gì nữa. Còn có thể nói chuyện như thế này với cô, đã là nể tình lắm rồi.

Tất cả mọi người đang chờ đợi đáp án của cô, trông mắt xoay chuyển, lại bất ngờ phát hiện ra Nathan Andrew.

Chỉ có điều, trước kia cô dùng biện pháp cứng rắn để khiến hắn rút tay ra khỏi thị trường thuốc phiện ở Trung Quốc. Khi không lần này nhà họ Lam lại trở thành kẻ tình nghi, làm trái với hứa hẹn của mình, tự tiện buôn lậu ma túy, người có liên quan, dĩ nhiên là không ít, người nên tới, tất nhiên đã có mặt, mà người không nhất thiết phải xuất hiện, e rằng cũng đã đến cả rồi.

"Tôi cũng thế, rất muốn biết Lam đương gia sẽ giải thích chuyện lần này như thế nào! Có thể lý giải cho sự nghi hoặc của chúng tôi hay không đây? Lam Duê đương gia!"

Nhận thấy được ánh nhìn của Lam Duê, Andrew rất lễ độ hướng về phía cô nhấp ly rượu trong tay lên, bên trong con ngói màu xanh lục lóe lên vài tia hứng thú, tựa hồ đang chờ đáp án của cô.

Hắn ta tự nhiên biết rõ, đây là trò 'gấp lừa bỏ tay người', ngầm ngầm hãm hại nhà họ Lam. Từ thuở ban đầu nhà họ Lam đã không đụng chạm đến thứ này, như vậy thì tuyệt đối không có khả năng bắt chọt này sinh hứng thú. Hơn nữa, so với buôn lậu ma túy, thực tế chứng minh buôn bán vũ khí tương đối có tiền hơn. Thị trường giao dịch quân hỏa trong tay nhà họ Lam chiếm giữ rộng khắp, hơn nữa tập đoàn Lam thị có quy mô lớn như thế, căn bản là có thể nào cũng sẽ không phá hủy đi khuôn phép từ trước đến nay, tự vả vào mặt mình.

Mà ngay lúc này đây, cùng ngồi song song với Bá tước William, Raymond mở miệng nói: "Có phải bởi vì lần trước Lam đương gia bị tổn thất một lô quân hỏa có giá trị lớn, cho nên kinh phí có chút eo hẹp, thành ra 'bí quá hóa liều'? Nếu thật như vậy, Lam đương gia có thể nói ra, tôi với mọi người tuyệt đối sẽ không trách tội cô!"

"Hả? Raymond lão đại cứ nói đùa! Lam Duê làm cái gì, mà cần người khác tha thứ?" Thấy mấy nhân vật chủ chốt đã nói xong, lúc này Lam Duê mới mở miệng cười, cả đáy mắt đều là ý cười: "Phát hiện một số lượng lớn ma túy từ trong lô quân hỏa của nhà họ Lam, sau đó liền khẳng định chúng tôi buôn bán chất có hại, đây không phải có phần độc đoán sao!"

"Như vậy, Lam đương gia có thể giải thích một chút hay không, trong quân hạm có ma túy, là chuyện gì đã xảy ra?"

Cười như không cười nhìn Raymond và William, hai người kẻ xướng người họa, cong ngón tay khe khẽ gõ lên mặt bàn. Âm thanh trong trẻo vang lên, tựa như đang gõ vào từng người ở nơi này, khiến cho người ta kinh hãi. Giờ khắc này, bọn họ mới nhớ ra, cô là chủ nhân của nhà họ Lam, thủ đoạn tàn nhẫn, quyết đoán - Lam Duê.

Ở trong giới Hắc Đạo bấy năm, tất cả mọi người đã quy Lam Duê và Lăng Ngao thành cùng một loại người, không thể tùy tiện chọc vào!

"Như vậy, Bá tước William có thể trả lời vấn đề tôi muốn hỏi trước hay không? Tại sao ông lại đi tra xét quân hạm của tôi? Mặc dù đi qua quần đảo Acores, nhưng đây là hải phận của Bồ Đào Nha, ông có thể nói cho tôi biết, ông nghĩ gì mà lại đến đó điều tra quân hạm của tôi? Ông lấy thân phận gì đi làm điều đó?"

"A, chắc hẳn ông sẽ nói, thế lực Hắc Đạo ở khu vực này nằm trong phạm vi quản lý của ông! Có phải như vậy hay không?"

Lam Duê thông thả ung dung nói một hơi, mặc dù giọng điệu vô cùng bình thản, nhưng trong ấy lại hàm chứa quá nhiều ý tứ, ngôn ngữ bấy rập không thể bắt bẻ cứ thế tuôn ra.

Ngoại trừ Raymond và William, những người khác cũng làm như thật mà gật đầu, Andrew mỉm cười nói: “Lam đương gia nói không sai, dưới tình huống bình thường, tất nhiên phải có quy củ, tuyệt đối không thể tùy tiện giam giữ tàu thuyền, hay máy bay vận chuyển hàng hóa của phe đối phương. Về mặt này, tôi cũng muốn nghe ý kiến của Bá tước William một chút!”

Mỗi lời nói, mỗi cử chỉ của Andrew vào lúc này quả thật rất thu hút sự chú ý của người khác. Một khắc trước, người ta có cảm giác như hắn đang đứng về phe của William, nhưng lời mới vừa rồi dường như là đang nói giúp Lam Duê, làm cho người ta không hiểu, rốt cuộc là hắn đang có ý đồ gì!

Một khắc kia, tầm mắt của mọi người lại chuyển sang trên người của Bá tước William, dường như đang chờ hắn giải thích!

"Lam đương gia thật biết đùa, chuyện này cũng không phải là Gia tộc William của tôi làm, mà là hải quân của Bồ Đào Nha ra lệnh lục soát, sau đó mới đến báo cho tôi mà thôi. Tất cả mọi người đều hiểu, biểu tượng của nhà họ Lam thì tuyệt đối không thể động vào. Nhưng mà hải quân chỉ làm theo quy định, tùy tiện xem qua một chút, ai biết lại đi lục soát kỹ càng, không ngờ tra ra được. Không phải Lam đương gia nên giải thích cho chúng tôi chuyện này ư, thế nào lại đi hỏi vặn lại tôi mấy thứ này? Chẳng lẽ Lam đương gia có tật giật mình rồi hả?"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Phúc Hắc Của Đế Vương Hắc Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Hóa giải

"A, cũng may mà Bá tước William còn có thể nhớ tới câu thành ngữ Trung Quốc! Về phần như lời ông nói ‘có tật giật mình’, ngược lại tôi cũng rất tò mò, bản thân tôi đang chốt dạ ở nơi nào?"

Lam Duê cười nhạt, không vội, cũng chẳng tỏ thái độ bức tức, khiến mười mấy người đang tham dự hội nghị, trong lòng cũng có chút hoang mang.

"Được rồi, nếu tất cả mọi người đã muốn biết rõ thái độ của nhà họ Lam, vậy thì tôi chỉ có thể nói thế này thôi!" Dừng một chút, đổi tư thế ngồi khác, nói tiếp: "Quy tắc trước nay của nhà họ Lam không hề thay đổi, hiện tại sẽ không, về sau lại càng không, không bao giờ thay đổi! Về phần sự kiện buôn lậu thuốc phiện lần này, tôi cũng nên nói rõ ràng một chút mới được!"

"Vân Trạch!"

Nói xong, Vân Trạch liền tiến lên trước một bước, đang lúc mọi người không hiểu chuyện gì xảy ra, một mặt đưa xấp tài liệu trong tay ra, mặt khác cầm chiếc máy tính bảng kết nối với màn hình lớn bên cạnh.

Cũng không vội mở lời, mà xoay người nhìn về phía màn ảnh rộng. Ngón tay gõ nhịp nhàng lên xấp tài liệu đặt trên bàn, từng tiếng vang thanh thúy khiến người ta khó mà xác định được thái độ của cô vào lúc này.

Tình thế hiện tại rõ ràng rất bất lợi cho cô, thế nhưng biểu hiện của cô lại thờ ơ như chẳng có chuyện gì to tát, điều này trái lại làm cho những người xung quanh dâng lên một cô lo lắng hãi hùng.

Trên màn ảnh rộng xuất hiện hình ảnh lô quân hóa của nhà họ Lam được vận chuyển lên trên quân hạm ở Charleston, cùng với quãng đường nó đã đi qua, cuối cùng là bị giam giữ ở quần đảo Acores. Hình ảnh liếc qua liền hiểu rõ.

"Lam đương gia, chỉ bằng vào những hình ảnh theo dõi mà cô cung cấp thì có thể chứng minh được gì? Cô cho chúng tôi là lũ trẻ ba tuổi, tùy tiện xua đuổi sao?"

Kỳ thật trong lòng Bá tước William cũng cảm thấy giật mình, ở vào trường hợp của kẻ khác, khi làm những chuyện này đều là cực kỳ bí mật, lúc nào cũng trong trạng thái lo sợ sẽ bị nắm được chuôi. Nhưng Lam Duê này thì ngược lại, trực tiếp lưu trữ lại thông tin của mình, chẳng lẽ cô ta không sợ, sau khi tin tức bị rò rỉ, bản thân mình sẽ tự tìm đến cái chết ư?

Lam Duê nghiêng đầu, đáy mắt lóe ra một tia mỉa mai: "Bá tước đại nhân không cần phải gấp, xem thế này không phải rất tốt sao?"

Hình ảnh chợt lóe lên lần nữa, lần này là khung cảnh bên trong quân hạm.

Lúc này, Lam Duê không còn tập trung nhìn vào màn ảnh lớn nữa, mà là xoay người nhìn bọn họ.

Hao tâm tổn sức như vậy, kết quả lại là công dã tràng, cũng không biết hiện giờ trong lòng của Bá tước William là như thế nào, hẳn là muốn nôn ra máu rồi!

Hình ảnh hiển thị trên màn hình chính là toàn bộ quá trình thuốc phiện bị mang lên quân hạm, chẳng qua là không có quay rõ mặt kẻ cầm đầu, điều này

khiến Bá tước William bên cạnh cả người đang cương cứng cũng thờ phào nhẹ nhõm.

Vẫy vẫy tay, Vân Trạch nhanh chóng tắt máy, thu hồi máy tính bảng, lùi lại hai bước, đứng ở phía sau cô.

"Lần này, có phải đã rất rõ ràng hay không đây?"

Lam Duê rất thông minh, cô tự nhiên biết rõ, nói chuyện với những người này, chỉ dựa vào lời nói suông, căn bản là phí công vô ích. Bọn họ đã chuẩn bị kỹ càng, tính toán kéo cô xuống, bất luận cô có nói gì, cũng chỉ là biện minh mà thôi. Không nói thì lại bị quy thành ‘có tội giết mình’. Thế thì thay vì nói lý lẽ, trực tiếp đưa ra chứng cứ, bọn họ không đến nỗi tự lừa gạt thị giác của chính mình chứ!

"Nếu vẫn còn chưa tin, ừm, đây là tập tài liệu cơ mật, Bá tước William phải nhìn cho kỹ rồi hẵng nói?" Nói xong, ngón tay trắng nõn mịn màng búng một cái, một xấp tài liệu bị đẩy tới trước, dùng đầu ngón tay gõ hai cái xuống mặt bàn, cười dịu dàng nhìn hân.

Gương mặt Bá tước William hiện rõ sự khó hiểu, liếc mắt nhìn cô, thật sự không hiểu vì sao cô chỉ đem tài liệu này giao cho một mình hân xem.

Thế nhưng sau khi mở ra, mồ hôi lạnh bất ngờ tuôn ra như suối, thật may mắn khi nó rơi vào tay hân!

"Như thế nào?"

"Xem ra lần này đã hiểu lầm Lam đương gia thật rồi! Chuyện này tôi nhất định sẽ xử lý nghiêm túc, tuyệt đối không để Lam đương gia vô duyên vô cớ bị uất ức như vậy! Lam đương gia yên tâm!"

Hiện tại hân thật sự là muốn bất chấp tất cả để giết người phụ nữ này, quả thật cô ta quá đáng sợ, giết người vô hình, luôn biết nắm giữ xương sườn của người khác một cách dễ dàng. Bá tước William nắm chặt tài liệu trong tay, giữa tròng mắt màu xanh lam bắn ra một tia lạnh lẽo, hân nhất định phải giết người phụ nữ này. Bây giờ đang ở trong địa bàn của hân, tuyệt đối không thể để cho cô ta sống sót rồi khỏi đây.

"A, đây cũng không có gì, nhưng mà về sau ngàn vạn lần không được phát sinh ra chuyện thế này nữa! Dẫu sao, bây giờ mọi chuyện đã được giải thích rõ ràng, nhưng lại làm lỡ mất thời gian của tôi, chuyện này có chút làm người ta đau đầu rồi!"

Đứng lên, Lam Duê cười, phất tay một cái, trước mắt bao nhiêu người điềm nhiên rời khỏi nơi đây.

"Vì sao Lam chủ không nhân cơ hội này mà giải quyết hân luôn một thể, nếu như tất cả bọn họ nhìn thấy nội dung bên trong tài liệu, hiển nhiên Gia tộc William cũng không còn khả năng gây sợ hãi nữa!"

"Cho đến tận bây giờ tôi cũng chưa từng coi Gia tộc William ra gì! Chẳng qua là hiện giờ giữ hân lại vẫn còn có chút tác dụng. Bất thành linh đập tan cục diện thăng bằng bấy lâu nay, đối với chúng ta mà nói, chẳng có lợi lộc gì! Thay vì đối mặt với tương lai chưa rõ ra sao, tôi vẫn thích những gì mình đã nắm chắc hơn!"

Cô chưa bao giờ đánh liều, nếu như đã không nhờ cớ tận gốc, vậy thì cô sẽ giữ lại.

Gia tộc William và Gia tộc Raymond quả thật không đủ gây sợ hãi, nhưng mà vẫn còn thế lực khác đang thao túng sau lưng họ, cũng là sự tồn tại khiến cho cô lo lắng. Thế nên hiện giờ cô làm lo bọn họ, chẳng qua chỉ là cảnh cáo, chờ đợi thời cơ. Đến khi chín muồi, mới có thể cho kẻ thù một phát trí mạng nhất, nhờ cớ tận gốc.

"Lam Duê, cần gì đi gấp như vậy?"

Tiếng phở thông lưu loát vang lên sau lưng khiến Lam Duê dừng bước.

"Ngược lại tôi cảm thấy có chút ngạc nhiên, không ngờ anh sẽ xuất hiện tại chỗ này! Andrew!"

Quay đầu, khoé môi Lam Duê thoáng qua nụ cười nhẹ, neho mắt nhìn Nathan Andrew đang đi tới trước mặt mình.

Mỗi lần nhìn thấy hân, từ trong lòng cô lại dâng lên một sự kinh ngạc, người đàn ông này có sức hấp dẫn hơn hân phụ nữ. Sợi tóc bạch kim thuần khiết, đôi mắt màu xanh lục, da thịt trắng nõn, mỗi một điểm trên người hân đều là ước ao của hàng vạn phụ nữ, không nghĩ rằng nó lại tồn tại trên cơ thể của một người đàn ông.

Nhưng điều đáng tiếc chính là, một người hoàn mỹ như thế, lại là người có lòng dạ rắn độc. Trong lòng Lam Duê không khỏi dâng lên một cỗ cảm thán, quả nhiên ông trời rất công bằng, ban cho một diện mạo đẹp đẽ, nhưng không ban cho một trái tim!

Andrew gươngng nét mặt còn tươi hơn hoa, tiến tới trước mặt cô, cười nhẹ nói: "Nếu như tôi nói với Lam Duê, tôi chính là vì để gặp mặt cô, cho nên mới đến tham gia cái hội nghị ngu ngốc này, cô tin không?"

"Tin, tại sao không tin?" Lam Duê gật đầu, nét mặt nghiêm túc thật sự khiến Andrew có chút kinh ngạc. Hân không ngờ cô lại đáp trả một cách dứt khoát như vậy: "Có thể khiến cho Andrew tiên sinh nhớ như thế, là vinh hạnh của Lam Duê!"

Chương 53: Các người có cơ hội ấy ư

"Có thể khiến cho Andrew tiên sinh nhớ như thế, đó là vinh hạnh của Lam Duê!"

Nhưng cô tuyệt nhiên không muốn nhận cái vinh hạnh này, nếu như Lăng Ngạo nói thế, thì đây lại là chuyện khác. Máu chốt là ở chỗ, nó được chui ra từ miệng của một người đàn ông 'trong ngoài bất nhất', nghe làm sao cũng không cảm thấy được chút thành ý nào.

"Ha ha ha, Lam Duê quả nhiên khiến người ta mê muội không dứt ra được, cũng khó trách Lăng Ngạo nhất định giữ cô ở bên cạnh. Nếu như đổi lại là tôi mà nói..., khẳng định là sẽ trực tiếp giam lỏng, không thể để cho cô đi đi lại lại khắp nơi, làm cho người khác động lòng! Ha ha ha ha!"

Lời nói có vẻ như đùa, trôi vào trong tai Lam Duê mặc dù cảm thấy có chút kỳ lạ, nhưng cũng không suy nghĩ nhiều, chỉ cho rằng hẳn đang cố tình chế giễu mà thôi.

Andrew nhìn vẻ mặt vô cảm của cô, đôi mắt xanh trầm xuống, từ từ đen đặc lại, nhưng trong tích tắc lại trở về màu xanh lục đặc trưng.

"Lần trước tôi nói muốn mời Lam Duê đến Italy du lịch, nhưng Lam Duê lại lo lắng về vấn đề trị an, hiện giờ tôi tự mình dẫn cô đi, dẫu sao thì cũng không đến mức lo lắng như vậy chứ?" Thời điểm Andrew nói ra câu này, dường như còn kèm theo một tia áp bức ở bên trong.

Nụ cười nơi khóe môi Lam Duê chợt phai nhạt đi đôi chút, mặt không biến sắc lùi về sau hai bước, nói: "Dạo gần đây cũng không có nhiều thời gian, lại nói tôi làm thợ đào mộ những một tháng trời, chỉ sợ công việc đã chất thành đống. Nếu như tôi không kịp thời đi giải quyết, đừng phải chuyện như ngày hôm nay một lần nữa, tôi nên đi tìm người nào khác đây?"

"Đã như vậy, tôi cũng không miễn cưỡng!" Cười lơ đãng, lúc xoay người, dường như là vừa nghĩ đến chuyện gì, nghiêng người sang, nói: "Tôi nghe nói Lam Duê dự tính kết hôn với Lăng Ngạo, chuyện này có thật không?"

Mái tóc dài trước trán che khuất gần nửa gương mặt, hoặc có lẽ do chỉ nghiêng nửa người sang, Lam Duê không thể nhìn rõ biểu cảm trên mặt hắn. Nhưng chuyện riêng của mình bị người khác dò hỏi như vậy, bất kỳ ai cũng sẽ cảm thấy không vui.

"Đây là chuyện riêng của tôi, bất quá, nếu như Andrew đã hỏi đến, vậy thì Lam Duê cũng xin hứa, kết hôn, dĩ nhiên là không thể không mời anh rồi!"

"Ha ha ha!" Bất thành linh cười rộ lên, ném ra một câu khiến sắc mặt Lam Duê đột nhiên biến đổi, cũng không quay đầu lại mà khoát tay đi thẳng.

"Tôi rất mong nhận được thiệp mời, nhưng mà điều kiện tiên quyết là, các người có thể có cơ hội ấy không?"

Theo cảm nhận của Lam Duê, mỗi lần Andrew gặp cô đều có biểu hiện rất quý dị. Bất chợt nghĩ đến lời Lăng Ngạo đã từng nói, thủ đoạn của tên Andrew này, nhiều khi còn hơn hẳn cô và Lăng Ngạo. Thủ đoạn tàn nhẫn không chút do dự, hơn hết là, bản thân hắn không có bất kỳ nhược điểm nào. Nếu như một người đã không có nhược điểm, như vậy mới đáng sợ.

Nathan Andrew hoàn toàn là một người như vậy!

"Cơ hội à."

Khẽ thì thầm, đưa tay vuốt vuốt mấy lọn tóc vướng trên cổ, gương mặt Lam Duê thoáng qua một tia đông lạnh.

Chỉ cần một khi cô đã quyết định chuyện gì, tuyệt đối sẽ không cho phép bất kỳ người nào ra tay cản trở.

"Lam chủ, có phải lập tức trở về hay không?" Văn Trạch hỏi.

Giương mắt, giữa tròng mắt mang theo ý cười thâm sâu, nói: "Có lẽ bọn họ cho rằng tôi sẽ trở về ngay trong ngày hôm nay, nhưng mà tôi lại không hề có ý định này! Gia tộc William ban tặng cho tôi một đại lễ như vậy, chẳng lẽ các người nghĩ rằng tôi sẽ ngoan ngoãn nuốt vào ư, đến một chút phản kích cũng không có sao?"

Tối nay, cô sẽ khiến cho người của Gia tộc William cả đời khó mà quên được!

Bầu trời đêm Canada, muôn vàn ánh sao lấp lánh, tuyệt nhiên không giống như Luân Đôn – Anh Quốc, sương mù dày đặc, không thấy rõ bầu trời.

Lúc xế chiều, bởi vì trong con giận dữ, lại càng thêm lo lắng không yên, Lăng Ngạo dùng sức bóp nát cả một cái ly thủy tinh, vết thương trên tay hiện

nhìen có chút nghiêm trọng.

Âu Liêm phải dốc hết hơi sức mới có thể khuyên được anh đồng ý để mình băng bó vết thương, càng thêm tốn một thời gian dài để gấp hết từng mảnh gở ghim sâu vào tay anh ra, sau khi bôi thuốc, dùng một mảnh băng gạc quấn quanh.

"Thủ lĩnh, nếu như không yên tâm, tại sao không đi?"

Thật sự là không thể dừng dừng nhìn thủ lĩnh như vậy, mắt thấy Ngự Phong bên cạnh cũng mang vẻ mặt khó gần, Âu Liêm chỉ có thể tự mình mở miệng.

Lăng Ngạo vẫn duy trì tư thế như ban chiều, suốt mấy tiếng đồng hồ cũng không thay đổi. Thật lâu sau, khi Âu Liêm cho rằng anh sẽ không mở miệng, bất chợt anh lại cất lời: "Cô ấy có thể xử lý tốt chuyện này!"

Chuyện này chỉ là chuyện nhỏ, trước nay cô làm chuyện gì bao giờ cũng có kế hoạch của mình, anh không cần phải lo lắng.

Chỉ có một điều duy nhất khiến cho anh không yên lòng, rốt cuộc là ai phải dùng đến trăm phương ngàn kế để đả kích nhà họ Lam như vậy. Và có vẻ như đã cùng với Gia tộc William và Gia tộc Raymond đạt đến một sự đồng thuận. Về điểm này, thật sự là hiếm thấy.

Một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu, khiến gương mặt vô cảm lạnh lùng của Lăng Ngạo cũng trở nên xám xịt khó coi.

Nếu đúng là muốn đối phó với nhà họ Lam, vậy thì chỉ có thể nói, bọn họ kỳ thật là muốn giành quyền khống chế từ trong tay nhà họ Lam và cả nhà họ Lăng.

Nhà họ Lam là ông trùm của thế lực Hắc đạo ở Mỹ, nếu như không chế được nhà họ Lam, thì cũng đồng nghĩa với việc khống chế được thế lực Hắc đạo lớn mạnh bậc nhất nước Mỹ. Tiếp theo đó chính là nhà họ Lăng của anh, nếu như lúc này nhà họ Lam bị thôn tính mà nói, nhà họ Lăng tuyệt nhiên không phải là đối thủ của bọn chúng.

Một chiều này, thật sự là cao siêu!

"Âu Liêm, gọi điện thoại cho Đại bản doanh!"

Đã như vậy, quan hệ giữa hai nhà Lam - Lăng, quả thật nên tiến thêm một bước nữa mới đúng.

"Tiểu tử nhà ngươi rốt cuộc cũng chịu gọi điện thoại cho ông già này rồi hả?" Đầu dây bên kia truyền đến giọng nói to rõ, mùi phần khí khái của Lão Thái Gia nhà họ Lăng.

"Ông nội, ngày mai người đến Thượng Hải thăm hỏi Lão Bằng Hữu một chút đi!"

"Con lại tính nhờ ta đi giúp con làm chuyện gì? Cháu dâu còn chưa mang về cho ta nhìn, lại còn có ý đồ đi nhờ vả lão già ở cái tuổi gần đất xa trời như ta đây? Ai ui... này, thất lung của ta thế nào lại buốt như vậy, ai da, chân làm sao lại bị chuột rút rồi? Chao ôi, người đã già, không còn dùng được!"

Âm thanh từ phía bên kia điện thoại vang vọng đến mà không lẫn bất kỳ tạp âm nào, Lăng Ngạo nhếch môi, cười lạnh nói: "Xem ra quả thật xương cốt của ông nội đã già đi rồi, vốn đang định nhờ người đến nhà của Lam Duê, giờ đành thôi vậy, ông nội nhớ nghỉ ngơi thật tốt, con đi tìm cha!"

"Đợi chút, đợi đã nào...! Ai nha, thân thể của ta đột nhiên tốt lên rồi! Chuyện này để cho ta lo, ông nội đảm bảo nhất định con sẽ ôm được cháu dâu bảo bối về nhà! Để cho ta lo là được, không cần đi tìm cha con nữa! Không cần thận ta lấy gậy đánh gãy chân phải của con!"

"Tút TUT TUT!"

Trong điện thoại truyền đến âm thanh 'tút TUT', khiến Lăng Ngạo thiếu chút nữa đem chiếc điện thoại đang cầm trong tay ném thẳng ra ngoài.

Hiện tại anh vô cùng hối hận, có lẽ thật sự không nên đem chuyện nào giao cho ông nội.

"Thủ lĩnh!" Âu Liêm cười đến nghẹn, cẩn thận nhận lấy điện thoại từ trong tay anh, nói thế nào thì đây cũng là đồ mới. Tập đoàn Lam thị vừa chế tạo ra chiếc điện thoại với kiểu dáng mới nhất này, chỉ có nhân viên trong nội bộ công ty là được sử dụng. Vất vả lắm anh mới lấy được nó từ trong tay Văn Trạch, nếu như bị phá hủy trên tay thủ lĩnh, không phải là một mất mát lớn sao!

Lăng Ngạo khôi phục lại vẻ mặt vô cảm, khi nhìn đến chiếc điện thoại của anh, đáy mắt xẹt qua một tia khó đoán.

"Chuẩn bị một chút, tôi muốn lập tức tiến về phía Luân Đôn!"

Đúng là vẫn không thể yên tâm về cô được, người phụ nữ của anh, người vợ duy nhất mà anh thừa nhận.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Phúc Hắc Của Đế Vương Hắc Đạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Kế hoạch

"Đây là quả bom X cỡ nhỏ tiên tiến nhất vừa được nghiên cứu, một viên nhỏ thế này, có thể hủy diệt mấy tòa nhà với diện tích hàng chục hecta! Uy lực cực lớn! Lam chủ thật sự muốn làm như vậy?"

Vân Thanh vừa đùa nghịch với mấy thứ gì đó chỉ bé bằng đầu móng tay, vừa nói.

Dùng ngón cái và ngón trỏ kẹp lấy một vật, đặt ngang tầm mắt, nhìn chăm chăm cái thứ trong suốt tựa như thủy tinh một hồi lâu, cô quả thật không rõ, cái vật bé tí này làm sao lại có uy lực lớn như vậy chứ!

Thế nhưng cô cũng không thể không bội phục Vân Thanh, ngoài khả năng y thuật tuyệt đỉnh, còn có tố chất trời ban ở lĩnh vực chế tạo vũ khí hóa học, thật sự là một trợ thủ đắc lực cộng thêm là một người bạn tốt.

Hai chân vắt chéo nằm ngira trên ghế sofa, đáy mắt thoáng qua một tia lạnh lùng: "Chẳng lẽ mình thường hay nói giỡn? Phần lễ vật này mình đã hết lòng chuẩn bị, nếu như không đưa đến, chẳng phải là lãng phí mất lòng tốt của mình hay sao?"

Lần lượt thách thức đến ranh giới cuối cùng của cô, mặc dù hiện tại cô không có ý định động đến bọn họ, nhưng mà cũng không thể để cho bọn họ dẫm lên trên đầu cô. Đôi khi, đúng lúc tặng chút quà đáp lễ, cũng là một ý tưởng không tồi!

Vân Trạch đang xác định tuyến đường, nghe lời nói của Lam Duê, nhếch khóe môi lên: "Có phải Lam chủ đã nghĩ xong đường lui hay không? Mặc dù chuyện này không thể gây ảnh hưởng nghiêm trọng đến bọn họ, nhưng cũng có chút làm người ta đau đầu! Nếu như Nữ hoàng Anh có thể hủy bỏ tước vị Bá tước của hân, chắc hân là tốt rồi!"

"Anh nói không sai, nhưng mà điều này rõ ràng chỉ là mơ mộng hão huyền!" Đứng dậy đi đến trước cửa sổ sát đất, đứng từ tầng hai mươi tám đưa mắt nhìn xuống phía dưới, quả thật mùi vị có sự khác biệt. Mặc dù, về cơ bản, Luân Đôn quanh năm bị bao phủ bởi sương mù dày đặc, nhưng quả thật rất đẹp! Khẽ đưa tay chạm vào tấm thủy tinh lạnh lẽo, đáy mắt Lam Duê xẹt qua một tia đắc ý: "Không thể gây ảnh hưởng nghiêm trọng sao? Thế thì phải nhìn xem một chút, rốt cuộc kết quả có phải như vậy hay không? Tôi hy vọng, sau đêm nay, Gia tộc William còn có thể bình lặng giống như bây giờ!"

Động tác của mấy vị hộ pháp chợt dừng lại, bọn người Vân Trạch, Vân Thanh nhìn thoáng qua nhau, hứng thú cười rộ lên!

Ngược lại bọn họ quên mất, Lam chủ là người có thù tất báo, những người đó khiêu khích hết lần này đến lần khác, làm sao Lam chủ lại coi như không có gì xảy ra được. Một khi cô đã quyết định chuyện gì, nếu như không thể khiến cho đối phương khắc sâu vào tâm trí, cô tuyệt đối sẽ không làm.

Bây giờ ngẫm lại, bọn họ cũng có chút mong đợi ở lão già William kia, không biết khi nhận được phần đại lễ này của Lam chủ, sẽ có phản ứng như thế nào!

"Tra ra thế nào rồi, Vân Trạch!"

"Đã tra được!" Vân Trạch gõ bàn phím, hiển thị bản đồ lên, nói: "Thuộc hạ mới vừa phá giải tài liệu mật của người ở bên cạnh Bá tước William, căn cứ vào những số liệu biểu thị trên ấy, ở thành phố Luân Đôn này, William cất giấu ma túy cùng với vũ khí ở tổng cộng mười nơi!"

Mười nơi sao? Quả thật lá gan của lão già kia vô cùng lớn, mặc dù đúng là ban đầu nhờ có kinh doanh ma túy mà Anh Quốc mới trở nên phồn thịnh, nhưng trong xã hội hiện thời, dưới mí mắt của Nữ hoàng mà lại đi cất giấu nhiều đồ như vậy, một là nói thể lực của hân khá lớn, hai là, hân căn bản cũng không để Nữ hoàng Anh vào trong mắt.

Đi tới trước máy vi tính, nhìn những dữ liệu đang nhấp nháy bên trên, khóe môi giật giật, cô vờn một tay, thoăn thoắt gõ lên bàn phím mấy cái.

Hình ảnh hiện ra, cô cũng chỉ nhìn qua hai lần, sau đó nhanh chóng di chuyển mấy ngón tay, cuối cùng dừng lại trước một cơ sở dữ liệu.

"Ba người đi giải quyết sạch sẽ mười người ở nơi đó! Về phần Vân Trạch, anh phải vui đùa với đám lập trình viên của bọn họ một chút đi!"

Ánh mắt lóe lên, nụ cười nơi khóe miệng của Vân Trạch càng thêm ôn hòa, gật đầu đồng ý!

Lam chủ thật sự muốn thử nghiệm khả năng của anh rồi, nhiệm vụ phức tạp thế này lại giao cho anh. Bất quá anh biết rõ, cô muốn để anh thu hút sự chú ý của bọn họ. Nếu như Lam chủ đã coi trọng anh như thế, anh làm sao lại có thể khiến cô thất vọng cho được.

Vân Thanh đem vật cầm trong tay chia đều cho bọn họ, nhứ mảy hung dữ cảnh cáo: "Chú ý một chút, nếu như bị nổ banh xác, đến lúc đó cũng đừng trách tôi mặc kệ sống chết của các anh! Hừ!"

"Này, này, này, Vân Thanh, cô không cần dùng cái này để nguyên rửa chúng tôi chứ? Phụ nữ gì mà, nói năng mềm mỏng một chút cũng không được sao? Chả trách không có ai dám theo đuổi cô!"

"Vân Vũ, có phải anh muốn ăn đòn hay không? Nếu như ngứa da, cứ việc nói thẳng, tôi nhất định sẽ giúp anh gãi gãi thật tốt!"

"Cô nhìn lại mình xem, bộ dạng giống như cạp cái, gương mặt đẹp như vậy, cư nhiên bị cô hủy hoại! Vân Lăng cậu nói đúng không?"

"Ừ, Đúng!"

"Vân Vũ, Vân Lăng!"

"Nếu như không nở đi, vậy thì cũng không cần đi nữa!" Xem bọn họ cãi nhau đến hăng say, Lam Duê cầm lấy một ly Brandy, ưu nhã lắc qua lắc lại, hạ mi mắt nói.

Ba người vội vàng lấy lại nét mặt nghiêm nghị, cúi đầu một cái, ngậm miệng lui ra ngoài.

Rốt cuộc cũng yên tĩnh trở lại, thờ hắt ra một hơi, ngửa đầu nhìn ra bầu trời đêm bên ngoài cửa sổ.

Trong lúc nhất thời, trong phòng chỉ còn lại tiếng gõ bàn phím ‘lạch cạch.’

‘Bộp’ một tiếng, để ly rượu trong tay xuống, lúc đi đến ngưỡng cửa, Lam Duê mới mở miệng: “Hai mươi phút sau, đến căn biệt thự mười ba tầng của nhân tình Bá tước William, ở ven bờ sông Thames đón tôi!”

"Thuộc hạ hiểu!"

Cửa phòng vừa mở ra rồi đóng lại, ngón tay của Vân Trạch lướt trên bàn phím vẫn chưa từng ngưng nghỉ. Đáy mắt thoáng qua một tia u ám, Lam chủ lại hành động đơn độc.....Chỉ là, không biết rốt cuộc người nào lại xui xẻo như vậy, chạm trán chính diện với cô? Thật là có chút mong chờ, đáng tiếc thay anh lại nhận nhiệm vụ khác.

Đứng giữa Cầu Tháp Luân Đôn(1) bắt ngang qua sông Thames(2), Lam Duê ngắm nhìn cảnh đêm với những ánh đèn le lói ở hai bên bờ sông, trong lòng thâm cảm thán, một thành phố như vậy, thật sự là rất bí ẩn.

Sương mù lượn lờ bên dưới, lại càng làm tăng thêm sự mê hoặc của nó. Nếu bây giờ là ban ngày, có lẽ sẽ khác đi rồi!

Địa bàn mà Gia tộc William đã lựa chọn, chỉ có những người biết hưởng thụ, mới có thể nán lại.

Đơn thương độc mã xông vào sào huyệt của nhân tình Bá tước William, đại khái cũng chỉ có một mình Lam Duê dám làm vậy!

Từ cầu tháp Luân Đôn đi xuống, Lam Duê trực tiếp đi đến mục tiêu của mình vào tối nay.

Đứng ở khu biệt thự hoa lệ cách đó không xa, ngắm nhìn mục tiêu của mình.

Trong tai nghe truyền đến một chuỗi tiếng xào xạc, giọng nói êm dịu của Vân Trạch liền vang lên: "Lam chủ, đã đến mục tiêu!"

"Anh thật là đúng lúc, tôi không nhớ mình có bảo anh giữ liên lạc với tôi!" Tuy là nói thế, nhưng đáy mắt Lam Duê lại thoáng qua một tia vui mừng! Vân Trạch không hổ danh là người cô tin nhiệm nhất, đầu không nói ra, anh cũng có thể biết được cô cần gì!

~Hết Chương 54~

Spoil Chương tiếp theo, hớ hớ

"Lam chủ, hiện giờ ở vị trí của người, chung quanh được bố trí một số trạm gác ngầm. Nếu như muốn tiến vào trong, cần ‘thần không biết, quỷ không hay’ giết chết những người đó!”

"Bao nhiêu?"

Sau một hồi trầm lặng, Vân Trạch lần nữa nói: “Hai mươi lăm người!”

.....

....."Em muốn anh nói cái gì? Lam Duê, em có nấy cái mạng? Người bên cạnh em để làm cái gì? Em không sợ chết có phải hay không, chán sống đúng không!".....

Bạn đang đọc truyện *Vợ Phúc Hắc Của Đế Vương Hắc Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Giam em lại

"Lam chủ, hiện giờ ở vị trí của người, chung quanh được bố trí một số trạm gác ngầm. Nếu như muốn tiến vào trong, cần 'thần không biết, quỷ không hay' giết chết những người đó!"

"Bao nhiêu?"

Sau một hồi trầm lặng, Vân Trạch lần nữa nói: "Hai mươi lăm người!"

Đối với một người bình thường, đây quả thật là một con số khổng lồ, nhưng mà Lam Duê cũng chẳng kinh ngạc gì mấy, ở những nơi quan trọng, nhân số nhiều hơn một chút cũng chẳng có gì lạ!

Cô cũng không nghĩ rằng mình không có đủ khả năng để phá vỡ phòng tuyến này: "Vị trí cụ thể, do anh cung cấp. Vân Trạch, anh cần phải bảo đảm sự chính xác tuyệt đối!"

"Lam chủ xác định, một mình giải quyết gọn hai mươi lăm người?"

"Anh nghĩ sao?"

Từ từ lùi về phía sau mấy bước, cả thân hình dần dần ẩn vào trong bóng tối. Lấy khẩu súng lục màu bạc giấu ở ngay đùi mà cô vẫn thường dùng ra, thông thả ung dung lấp từng viên đạn vào, cuối cùng 'tạch' một tiếng, lên nòng, mở ống hãm thanh.

Gần như cùng một thời điểm, giọng nói của Vân Trạch lại truyền vào trong tai nghe một lần nữa: "Vị trí hiện tại của Lam chủ, về hướng Đông Nam, cự ly bảy mươi lăm mét, có hai người!"

Nheo mắt, dựa theo lời Vân Trạch đã nói, nhìn về vị trí đó, nhưng không thấy được gì cả!

A, hình như có chút gì đó!

Lặng lẽ không tiếng động tiếp cận phương hướng đó, nín thở, quả nhiên là có hai người đang tán gẫu ở chỗ ấy. Thời điểm ở vào khoảng cách gần ba mươi mét, giờ súng lên, hướng về nơi đó cụp cò hai lần liên tục, ngay giữa mi tâm.

Vẫn theo phương thức này, cô dễ dàng giải quyết hết toàn bộ những trạm gác ngầm bên ngoài, chuẩn bị đường đường chính chính tiến vào bên trong.

"Lam chủ, chắc hẳn người không muốn cứ trực tiếp đi vào như vậy chứ? Nếu như để lại dấu vết qua camera, đến lúc đó bọn họ sẽ có bằng chứng ngay tay đây!"

Bởi vì câu nói này, Lam Duê chỉ có thể buông tha ý định trực tiếp mở cửa xông vào!

Đứng ở dưới lầu, nhìn phương hướng trên lầu hai, cô hít một hơi thật sâu, sớm biết mất công thế này, thật tình nên đổi vị trí với Vân Trạch từ trước.

Động tác linh hoạt, nhanh chóng bay lên lầu hai, tại một góc khuất, ghé mắt nhìn vào bên trong, thu hết toàn bộ những nơi được bí mật lắp đặt camera vào trong tầm mắt: "Vân Trạch, camera!"

"Đã giải quyết, không còn việc gì! Trong vòng năm phút, camare ở đó sẽ bị nhiễu sóng, nhất thời gặp trục trặc!"

Thở phào một cái, lúc này Lam Duê mới quang minh chính đại đi vào trong phòng!

Quét mắt nhìn cách bày trí bên trong, xa hoa, cô chỉ có thể nghĩ đến hai chữ xa hoa để hình dung về nó.

Chỉ có điều, căn phòng này được trang hoàng như thế nào, cũng không phải là mục đích khiến cô mạo hiểm đến đây. Phóng tầm mắt chính xác về hai hướng, một là chiếc máy vi tính, một còn lại là kết sắt.

Cất súng, đi đến trước kết sắt quan sát một chút, mặt mã có sáu con số, vậy thì tổ hợp của nó có rất nhiều.

Chống cằm nhìn một hồi lâu, trí não linh hoạt càng thêm không ngừng chuyển động, đôi mắt đen nhánh không hề chớp lấy một cái, nhìn lên mười phím số ngay trước mặt.

Người bình thường thiết lập mặt mã, khi ấn vào phím số đầu tiên đều sẽ vô ý thức mà dùng sức hơn một chút, theo thời gian, con số đó sẽ bị mài mòn nghiêm trọng nhất. Dựa theo lý thuyết này, quả thật là bề mặt của con số chín có sâu hơn những số khác.

Mà lúc người đó ấn vào phím số cuối cùng trong dãy mặt mã, theo thói quen sẽ dùng sức ít đi, vậy thì, số cuối cùng chỉ có thể là số ba.

Ừm, đoán ra được hai con số, còn dư lại bốn con số trung gian.

Bên kia, Vân Trạch nhắc nhở: "Lam chủ, còn có ba phút!"

"Tôi biết rồi!"

Ngón tay nhanh chóng di chuyển, rốt cuộc khi cô nhập mặt mã đến lần thứ năm, 'cạch' một tiếng, cửa kết sắt mở ra.

Nhếch môi cười nhạt, nhắm trúng mục tiêu là chiếc hộp nằm ngay giữa, mở nó ra, lấy đi một thứ thoát nhìn giống như con chip điện tử: “Lấy được, Bá tước William, phần lễ vật này coi như là quà đáp lễ đi!”

Trước khi đi, Lam Duê vẫn còn kịp động tay động chân một chút vào chiếc máy vi tính của hắn, không biết là khi Bá tước William nhìn thấy, sắc mặt sẽ như thế nào!

Từ phía trên lầu hai nhảy xuống, tựa như khi tới, lặn mất tăm ra khỏi khu biệt thự này.

Nhìn ngang nhìn dọc cũng không thấy Vân Trạch, cô không khỏi cảm thấy có chút kỳ quái: “Vân Trạch, anh ở đâu?”

Anh ta không phải là người tùy tiện cải lại mệnh lệnh của cô, đây cũng là lần đầu tiên.

“Lam chủ, thuộc hạ vẫn ở nguyên chỗ cũ!” Từ đầu dây bên kia truyền tới giọng nói có phần áy náy của Vân Trạch, sau đó lại hơi khác thường, cất lời: “Nhưng mà Lam chủ yên tâm, đã có người đến đón rồi!”

Có người tới đón mình? Người nào tới đón? Người nào mà lại khiến Vân Trạch yên tâm như vậy, ngay cả anh ta cũng không tự mình tới?

‘Phanh’ một tiếng, một chiếc Buick màu đen dừng ngay trước mặt cô.

Nhìn theo kiếng xe chậm rãi hạ xuống, người luôn điềm tĩnh như Lam Duê cũng không nhịn được mà run run khóe miệng.

Lăng Ngao! Làm sao anh lại đến nơi này? Vừa nhìn thấy sắc mặt u ám dọa người của anh, cùng với ánh mắt như đang nổi lên một trận cuồng phong bão tuyết, cô nuốt nước bọt ừng ực. Người này, chẳng lẽ cô đã đắc tội với anh? Thế nào mà lại nhìn khủng bố như vậy?

“Lên xe!”

Một câu nói, một động tác, lúc này Lam Duê không nói tiếng nào, cũng không chống đối, thật sự rất ngoan ngoãn ngồi lên xe.

Sau khi cô leo lên, chiếc xe liền nhanh chóng rời khỏi nơi đây. Mà Lăng Ngao cũng không thèm liếc mắt nhìn cô lấy một cái, xoay đầu hướng ra phía bên ngoài.

Thấy anh không để ý tới mình, Lam Duê vẫn xem như không có chuyện gì to tát cả, nhún nhún vai, dời tầm mắt về hướng ngược lại. Trong lúc nhất thời, giữa buồng xe yên tĩnh chỉ còn lại tiếng hít thở.

Thờ dãi một hồi, cô biết, nếu như hôm nay mình không mở miệng trước, khả năng để anh nói một câu, căn bản là con số không.

“Làm sao anh lại ở đây? Không phải hiện giờ anh nên ở Vancouver* sao?”

Bình tĩnh, bình tĩnh, bình tĩnh!

Nhìn nhìn nữa, Lam Duê thật sự là không nói nên lời, bất đắc dĩ xoay người, lúi cuội tay của anh: “Này, Lăng Ngao, em đang nói chuyện với anh, chẳng lẽ anh không nghe thấy sao?”

Ngồi ở hàng ghế trước, Âu Liêm không nhịn được nâng trán, Lam đương gia, chẳng lẽ người không phát hiện thủ lĩnh đang tức giận sao? Người còn hò hét là thế nào? Làm sao lại đổi thành mình là người nổi cáu cơ chứ! Người cũng không nhìn thấy, thủ lĩnh bởi vì lo lắng tức giận, suýt chút nữa làm tàn phế cả bàn tay của mình.

Rốt cuộc, Lăng Ngao cũng phản ứng lại, bắn ánh mắt lạnh lùng về phía người bên cạnh, cười lạnh nói: “Em muốn anh nói cái gì? Lam Duê, em có mấy cái mạng? Người bên cạnh em để làm cái gì? Em không sợ chết có phải hay không, chán sống đúng không!”

Liên tiếp hỏi vặn lại, khiến cô hơi sững sờ, nhưng sau đó lại kịp phản ứng, cười rộ lên. Cô biết là anh chỉ lo lắng cho mình, mới trở nên như vậy mà thôi.

“Chẳng qua chỉ muốn một vật nằm trong tay hắn thế thôi, cũng đã đến thời điểm khiến bọn họ rời tầm mắt ra khỏi chúng ta, cả ngày cứ bị người ta nhìn chăm chăm, thật sự là có chút không chịu nổi. Nhưng mà, anh đang quan tâm đến em sao?”

Thay cho câu trả lời, anh phủ xuống nụ hôn mang theo sự trừng phạt!

Nụ hôn này không hề dịu dàng, tựa như là đang gặm nuốt, chóc lát sau, trong khoang miệng của hai người liền tràn ngập một mùi máu tanh, con đau nhói truyền từ trên môi đến khiến cô ngấm than thở trong lòng, nhưng cuối cùng vẫn không đẩy anh ra.

“Nếu lại có lần tiếp theo, Lam Duê, anh sẽ tự mình đi chế tạo một thiết lao, giam em lại! Không tin, em có thể thử xem!”

*Vancouver: là thành phố lớn nhất ở bờ biển phía tây của tỉnh bang British Columbia, Canada, giáp Thái Bình Dương và là thành phố lớn thứ ba với hải cảng có độ sâu tự nhiên cao nhất, lớn nhất và bận rộn nhất của Canada.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Phúc Hắc Của Đế Vương Hắc Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 56: Đỉnh hôn

Sau khi Lam Duê trở về, liền ném con chip điện tử vừa lấy được trước đó cho Văn Trạch, để anh nhanh chóng giải mã.

Mà cô vừa về chưa được bao lâu, bọn người Văn Thanh cũng lục đục trở lại, xem chừng cực kỳ suông sẻ.

Thu dọn một chút, bọn họ quyết định dùng tốc độ nhanh nhất rời khỏi nơi đây. Mà bởi vì sự xuất hiện bất ngờ của Lăng Ngao, mấy người còn lại rõ ràng sững sờ, lại nhìn đôi môi sưng tấy của cô, còn có dấu vết bị nứt ra, kẻ đàn độn cũng biết đã xảy ra chuyện gì.

Khi Văn Thanh ở gần Lam Duê vào thời điểm đang làm nhiệm vụ, mới phải phân ra vai vế chủ tớ, nhưng vào những lúc bình thường như thế này, liền lập tức bày ra thái độ không biết kẻ trên người dưới là ai. Khi nhìn thấy cảnh tượng vừa rồi, hai mắt sáng rỡ lên, chạy thẳng đến bên cạnh cô, tinh quái nhỏ giọng hỏi thăm “Lam Duê, cậu nói một chút nghe xem, đôi môi cậu vừa xảy ra chuyện gì vậy? Còn nữa, tại sao bỗng dưng Lăng thủ lĩnh lại ở đây? Trước khi tớ đi ra ngoài đâu có nghe thấy cậu nói anh ta tới?”

"Văn Thanh!" Vốn dĩ đôi môi đang bị đau như kim châm khiến Lam Duê cảm thấy có chút khó chịu, đã nhìn thấy dáng vẻ cô thế này rồi mà còn cố tình hỏi đầu đầu, từ trong kẽ răng nặn ra mấy câu: “Cậu muốn chết đúng không? Còn nhiều lời nữa thì khi trở về mình liền đem mấy cái thiết bị y tế của cậu ủng hộ hết cho bên ngoài, cậu cảm thấy thế nào?”

“A, Lam Duê, cậu không thể tàn nhẫn như vậy! Thôi mà, tớ không hỏi nữa là được đúng không? Thật là!” Bị người ta nắm được điểm yếu, Văn Thanh chỉ còn biết chán nản rũ vai xuống. Vất vả lắm mới tóm được một cơ hội tốt để trêu chọc cô một chút đó, cứ như vậy mà vuột mất, thật sự là không cam tâm. Cái cô Lam Duê này quả nhiên là quá thông minh rồi, luôn biết cách đả kích vào trũng tim đen của người khác. Biết rõ ràng cô yêu quý nhất chính là mấy cái thiết bị y tế hàng đầu thế giới kia, liền đem chúng ra để uy hiếp cô, thật là.....khiến cho cô hận đến nghiến răng nghiến lợi. Quét mắt nhìn sang gương mặt vô cảm bên kia, hoặc là nói, Lăng Ngao sắc mặt tối sầm. Cuối cùng Văn Thanh đành buông tha cho cái ý tưởng đi trêu chọc người khác một phen.

Ấu Liêm nhìn thấy dáng vẻ này của cô, không nhịn được mà bật cười. Nhưng tức khắc liền được ban tặng cho một ánh mắt sắc nhọn: “Cười cái đầu anh? Không nhìn thấy bà cô đang khó chịu sao? Cười trên nỗi đau của người khác!”

"Phốc!" Văn Vũ không kềm chế được, phun hết rượu trong miệng ra ngoài, khụ khụ, tính khí nóng nảy của Văn Thanh, quả nhiên cũng chỉ có Lam chủ mới không đụng phải. Xoay người nhìn sang Văn Trạch đang tập trung tinh thần giải mã con chip, anh nghĩ, đúng hơn thì, có thể áp chế tính tình nóng nảy của cô, đại khái cũng chỉ có Lam chủ và Văn Trạch thôi!

Chỉ cười một cái mà thôi, cần gì phải nổi sùng lên như vậy? Ấu Liêm bất đắc dĩ sờ sờ chóp mũi, hình như trước giờ anh chưa từng đắc tội với cô: "Văn Thanh tiểu thư, hỏi một vấn đề cực kỳ mờ mịt Tôi có đắc tội với cô sao? Có cần mỗi lần gặp mặt đều phải như vậy Ặc, đặc biệt đối đãi?"

"Thấy anh là khó chịu, còn cần lý do? Đây thật sự là không có lý do gì cả!" Văn Thanh trừng mắt liếc anh một cái, hừ lạnh một tiếng. Mỗi lần nhìn thấy anh ta, cô đã cảm thấy cực kỳ khó chịu, chỉ muốn mắng cho một trận, đây chính là nguyên nhân.

Ặc, câu trả lời của cô, khiến cho mọi người chỉ có thể bất đắc dĩ che mặt thở dài.

Thật sự là một giáo sư y khoa xinh đẹp nóng nảy, những người nào mà đã bị cô đánh giá, quả nhiên là gánh chịu không nổi.

Đối mặt với trận tranh cãi nhảm chán của bọn họ, Lam Duê cũng không để ý nhiều, chỉ lơ đãng thoáng nhìn, lại phát hiện trên tay phải của Lăng Ngao bị quấn đầy băng trắng.

"Chuyện gì đã xảy ra?" Thả xấp giấy tờ trong tay ra, Lam Duê ngồi xuống bên cạnh, nâng tay phải của anh lên, nhíu mày hỏi: “Là lúc ấy?” Chợt nhớ tới, trước đó, lúc đang nói chuyện điện thoại với anh, hình như cô có nghe thấy âm thanh của thứ gì đó bị vỡ tan tành, hỏi anh cũng không nói, nên cô cũng không để ý. Bây giờ ngẫm lại, hẳn là khi đó bị thương nặng lắm!

Không lên tiếng, mặc cho cô nắm tay mình, ánh mắt của anh từ đầu đến cuối vẫn đặt lên người cô, đáy mắt mang theo một tia miễn cưỡng thỏa hiệp.

"Đi thôi, ở đây là địa bàn của lão già William, sáng hôm nay các người vừa tham gia hội nghị kia, tối nay lại xảy ra chuyện như vậy, nếu như tiếp tục ở lại, em cho rằng mình còn có thể bình an ra ngoài?" Rút tay lại, đứng lên, Lăng Ngao nhìn cô từ trên cao xuống, khôi phục lại vẻ mặt lạnh lùng của mình, dường như sự thỏa hiệp bất đắc dĩ ban nãy cũng chưa từng xuất hiện.

Thấy vậy, vốn biết rõ tính tình của anh, hiện tại Lam Duê chỉ có thể tạm thời ngoan ngoãn nghe lời, nhìn về phía những người còn lại, ra lệnh chuẩn bị rời đi.

Sau khi đã yên vị lên máy bay rời khỏi bầu trời Anh Quốc, quả nhiên đúng như dự đoán của Lăng Ngao, William liền cho người phong tỏa toàn bộ không vận của cả Luân Đôn.

Đêm hôm ấy, tất cả thế lực Hắc đạo ở Luân Đôn dậy lên một làn sóng xáo động. Mà trong khi đó, kẻ đầu têu lại đang dựa vào trong ngực người khác,

ngủ say sưa!

Lam Duê ngủ thiếp đi mất nên không biết, máy bay này không phải đi Vancouver, cũng chẳng phải đến Las Vegas, mà là đến thẳng Thượng Hải.

"Cái này, ai có thể giải thích cho tôi?"

Thời điểm tỉnh dậy sau một giấc ngủ dài, đã là buổi sáng ngày hôm sau, mở mắt ra lại phát hiện mình đang nằm trong phòng tại Đại bản doanh thứ hai. Đợi đến khi cô mang theo một bụng nghi vấn chạy xuống lầu, liền phát hiện trong phòng khách đầy ắp người. Mà điều quan trọng hơn là, nhìn thấy ông cụ tuổi tác so với ông nội của cô cũng không khác biệt là bao, cô cũng không ngạc nhiên là biết. Ông nội của Lăng Ngao, Lão Thái Gia nhà họ Lăng.

Cả hai người đều đồng thời có mặt tại đây, chuyện gì đang xảy ra vậy?

Một câu cắn răng nghiền lợi vừa tuột ra khỏi miệng, ai ngờ lại bị giọng nói to rõ của Lăng lão ông cắt đứt: "Ai ui, đây chính là Lam nha đầu phải không? Ủm, thật sự là một mỹ nhân đấy. Ta cũng có nghe nói một chút về chuyện của Lam nha đầu, thật sự là phụ nữ cũng không thua kém đáng mày râu! Rất tốt rất tốt!"

"Lăng lão tiên sinh!"

Khỏe miệng giật giật, nhưng mà Lam Duê vẫn rất lễ phép gọi lên một tiếng. Trong lòng không khỏi có chút oán thầm, phụ nữ, đáng mày râu, bây giờ là xã hội gì? Không đúng, bây giờ không phải lúc để nói đến chuyện ấy, điều quan trọng là, làm sao ông ấy lại xuất hiện tại nơi này, đây mới là điểm cần quan tâm!

Một tay kéo lấy người đàn ông đang ngồi yên lặng uống cà phê ở một bên, Lam Duê nở nụ cười gượng gạo: "Lăng lão tiên sinh ngồi chơi một lát, con và Lăng Ngao có một số việc cần nói chuyện riêng một chút!"

"Ồ kia, thật sự là một đôi ân ái mà!"

Tò vò mở to đôi mắt! Người nhỏ nhất trong nhà họ Lam— Lam Kiệt thăm xem thường. Rõ ràng là chị Lam Duê không biết chuyện gì đang diễn ra, cho nên mới đi hỏi thăm, thế mà lại dám nói thành ân ái. Nếu như chị Lam Duê nghe được, nói không chừng sẽ giơ chân lên tại chỗ. Cậu cũng không hiểu, Lăng Ngao cả ngày giương lên gương mặt lạnh lẽo không thấy nụ cười, làm thế nào mà ông nội của anh ta lại như một đứa con nít.

"Lăng Ngao, chuyện gì đang diễn ra? Tại sao ông nội của anh lại ở chỗ này?" Hai người đi tới vườn hoa phía sau, Lam Duê có chút câu kinh hãi. Vừa mở mắt ra liền nhìn thấy một màn như vậy, phải dùng từ nào để diễn tả tâm tình lúc này đây? Liên tưởng đến việc tối hôm qua anh đột nhiên xuất hiện, bây giờ ngẫm nghĩ một chút, xâu chuỗi tất cả những chuyện này lại, người này chính là muốn bắt cóc cô trở về.

Vuốt lại ống tay áo vừa bị cô túm có hơi gãy nếp, Lăng Ngao chậm rãi mở miệng: "Anh nói, chúng ta kết hôn!"

"Kết hôn?" Thiếu chút nữa cô đã thét lên chói tai, cô đồng ý khi nào? Người đàn ông này hình như có hơi độc đoán, tự tiện quyết định chuyện của cô: "Lăng Ngao, em đồng ý khi nào? Anh có thể nói xem, em đã đồng ý bao giờ chưa? Còn nữa, hình như anh vẫn chưa cầu hôn? Anh cứ như vậy, không có gì cả mà muốn em kết hôn với anh?" Tuy rằng cô cũng không phải là người chú trọng hình thức bên ngoài, nhưng mà đây hình như hơi thiếu thành ý phải không?

Lăng Ngao nhú mày: "Lúc ở đây núi Diklah Ken, em đã đồng ý với anh, nếu như em bị thương, sau khi trở về liền lập tức kết hôn! Về phần cầu hôn, em muốn cái hình thức như vậy? Điều này cần thiết sao?"

Nói xong, đôi mắt đen láy hút người cứ như vậy nhìn chăm chăm vào cô, dường như đang chờ đợi đáp án.

Lam Duê che mặt nâng trán, trên trán suýt chút nữa là rơi xuống một giọt mồ hôi lạnh cực lớn. May mà một người bạn rợn như anh còn có thể đem câu nói đùa như vậy ghi nhớ trong đầu, bản thân cô thì đã quên sạch sành sanh lâu rồi. Bỗng dưng trong lòng dâng lên một cảm giác bất lực, người đàn ông này thật sự là một chút tế bào lãng mạn cũng không có mà! Được rồi, được rồi, dù sao cũng muốn kết hôn, kết lúc nào thì cũng giống nhau thôi.

"Ông nội của anh đến khi nào?"

"Ngày hôm qua!"

Thật sự rất là tốc độ!

"Thôi, vào đi thôi!" Tiêu hao sức lực với anh ở đây cũng không phải là cách hay, một khi anh đã quyết định chuyện gì thì rất khó thay đổi, điểm này cô hoặc bất kỳ ai khác đều rất rõ ràng. Thay vì phí lời, không bằng im lặng. Dù sao, đối với chuyện cô và anh kết hôn, cũng không bài xích. Coi như là giám lỏng đối phương lại trước, khiến cả hai chỉ có thể là của nhau, vậy thì, tự nhiên không ai có thể suy nghĩ khác đi được.

Đáy mắt Lăng Ngao xẹt qua một tia thăm dò, chợt ôm cô vào trong ngực: "Lam Duê, về mặt của em thoát nhìn rất uất ức!"

Người gì mà, lúc này một chút lời âu yếm cũng không biết nói, đại khái là chỉ có anh thôi. Uất ức? Cô đương nhiên là uất ức, nhẫn cầu hôn, hoa tươi, không có gì cả, làm sao mà cô không cảm thấy uất ức cho được? Nhưng đáng chết là, tôn nghiêm của mình không cho phép cô mở miệng nói ra điều này. Chỉ có thể dối lòng mà nghĩ đến, không có thì thôi, cũng không có gì đáng ngại. Nhưng mà, nhưng mà, giấu lại một chút cũng cảm thấy rất là bứt

nức mả!

Khi bọn họ trở lại phòng khách, liền gặp phải ánh mắt kinh ngạc của mọi người. Thế nào mà lúc mới vừa đi ra còn tràn ngập mùi thuốc súng, lúc trở lại thì đáng vẻ cứ như không có chuyện gì xảy ra? Bọn họ vốn cho rằng, lần này tự ý đưa ra quyết định, lấy tính khí của Lam Duê, không xóc nóc nhà lên mới là chuyện lạ. Thế mà hai người này cứ bình lặng tựa như nước chảy xuôi dòng? Chẳng lẽ nói... Đồng ý?

Lam Kiệt cũng không đến nỗi khù khờ, con người bất giác dời xuống, khi cậu ta nhìn thấy chiếc nhẫn kim cương trên tay cô, không nhịn được kêu lên thất thanh: "Chị Lam Duê, trên ngón tay chị là cái gì? Chẳng lẽ chị để mình bị xỏ vào như vậy hả?"

Xỏ vào, hai chữ này mặc dù nghe không được êm tai cho lắm, nhưng lại hoàn toàn nói lên cảm xúc của Lam Kiệt hiện giờ. Chị Lam Duê là người cậu ta tôn sùng nhất, tự nhiên cứ muốn kết hôn như vậy, có loại đã kích nào có thể sánh ngang với chuyện này hay không?

Mà lời của cậu bé cũng thu hút sự chú ý của mọi người, một chiếc nhẫn kim cương sáng ngời gọi vào tầm mắt, khoe miệng của mấy người nhà họ Lam liền co giật liên hồi. Đáy mắt thoáng quá một tia khâm phục, dưới tình huống Lam Duê đang nói con thịnh nộ như vậy, còn có thể mang chiếc nhẫn kia vào, hẳn là Lăng Ngao này cũng có bản lĩnh đặc biệt gì đó phải không? Lần sau phải đi thỉnh giáo một chút, cũng đỡ cho mỗi lần Lam Duê hờ tị là giận, lúc đó liền bó tay.

"Ồ, tiểu tử con xỏ vào đến tay." Lời nói của Lăng lão ông vừa vắn ra khỏi miệng, liền bị ánh mắt của cháu trai mình uy hiếp, vội vàng sửa lại cách xưng hô: "Khụ, rốt cuộc cũng đem cháu dâu bảo bối của ta nắm chặt trong tay rồi hả? Không tệ, cuối cùng cũng làm được một chuyện khiến ta hài lòng."

"Nguyệt, em." Ngập ngừng cất lời, Lam Triệt nhíu mày. Từ lần trước, sau khi bị thương, vì lý do nghỉ ngơi phục hồi sức khỏe mà mọi người trong nhà họ Lam không cho anh trở về đơn vị. Thật ra thì anh biết rõ, bọn họ không muốn để anh đi làm loại chuyện nguy hiểm như vậy nữa, nhưng mà, dù có nguy hiểm ra sao, so với địa vị mà em gái mình đang nắm giữ, vẫn còn đỡ hơn nhiều! Nếu như chính phủ bên ấy thiếu đi nhân lực, công tác tất nhiên sẽ trở nên bất tiện hơn trước, cô biết rất rõ chuyện này nhưng vẫn cố tình không để cho anh đi. Vốn dĩ anh muốn ở lại đây hai ngày cùng cô thương lượng một chút, ai biết lại đi nhận được một tin tức động trời thế này. Em gái của anh từ nhỏ đã thể hiện năng lực phi thường, chẳng lẽ muốn bị gả đi như vậy hay sao?

"Mọi người cứ trò chuyện, anh, chúng ta tạm chờ một chút!" Nhẹ nhàng buông cánh tay của người bên cạnh ra, Lam Duê đi tới một bên nhìn Lam Triệt. Dĩ nhiên cô biết mấy ngày nay anh đang suy nghĩ cái gì, quả thật cũng nên nói rõ một chút. Anh là anh trai của cô, mặc dù không muốn để anh mạo hiểm, nhưng mà nếu anh vẫn cứ cố chấp, cô cũng không có quyền can thiệp! Mặc dù hiện giờ cô là chủ nhân đương nhiệm của nhà họ Lam, nhưng cũng không thể thay mặt tất cả mọi người trong Gia tộc quyết định tương lai của bọn họ, cô cũng không có độc tài như vậy.

Hai người đi đến sân trước rộng rãi ở nhà họ Lam, nhìn hàng cây xanh lá, cũng chưa hề mở miệng.

Cuối cùng mùa đông cũng đến rồi, tiết trời hơi se lạnh.

Đại bản doanh này của nhà họ Lam có diện tích hơn trăm hecta, hơn nữa, bất kể phía trước hay là phía sau, khoảng cách đi đến ngôi biệt thự cũng mất tới mười phút đi bộ. Ban đầu, lúc Lam Kính lựa chọn nơi này, đã thu mua toàn bộ khu vực giáp ranh, cảm đoán bất kỳ kẻ nào dám bén mảng tới đây.

Mỗi lần chứng kiến tình huống như vậy, Lam Duê chỉ biết thở dài. Có thể ông nội của cô sẽ hoang phí thêm một ít nữa, ở khu vực này là 'tấc đất tấc vàng,' với một diện tích đất rộng như vậy, số tiền chi ra cho nó cũng không phải nhỏ. Trước đây, lúc cô mới vừa ngồi lên vị trí chủ nhân của nhà họ Lam, có rất nhiều chuyện không thể nắm giữ trong tay, thế nhưng Lam Kính chẳng hề có ý định giúp đỡ cho cháu gái mình. Sau khi ông đem cương vị ấy trao vào tay cô, liền chui rúc đến đây, nói là dưỡng tuổi thọ gì đó, hưởng thụ trọn vẹn sự ấm áp của quan hệ cha con, ông cháu. Mỗi lần nghĩ đến cái cơ này, lại làm cô nhớ. cũng do chính sách nuôi thả của ông, mà cô chính đồn lại cơ cấu trong nội bộ của nhà họ Lam, tổn mất một năm trời, chính thức nắm giữ quyền hạn tối cao trong tay của mình.

Trong khoảng thời gian sáu năm, cô mất ba năm đầu ở bên ngoài, chưa từng gặp mặt người nhà lấy một lần, chuyện gì cũng tự lực cánh sinh. Mãi cho đến năm thứ tư, cô mới ổn định lại được toàn bộ thế lực của nhà họ Lam trên khắp năm châu, cũng dần dần có chút thời gian thư giãn. Đầu là thế, nhưng thời gian bốn năm ở bên ngoài đã trở thành thói quen, trong lúc nhất thời không thể thường xuyên trở về gặp mặt mọi người. Bất quá, so với bốn năm trước kia thì bây giờ đã tốt hơn rất nhiều.

"Anh, có phải anh muốn nói với em, anh vẫn khẳng khái trở về FBI* như trước?"

(*FBI: cục điều tra liên bang Mỹ.)

Lam Triệt không nghĩ tới cô sẽ trực tiếp nói ra, im lặng một chút, kiên quyết ngắt đầu lên, nói: "Đúng, đó là nghề nghiệp mà anh lựa chọn, vậy thì anh phải giữ vững đến cùng! Giống như địa vị hiện tại mà Nguyệt đang nắm giữ, Nguyệt cũng đã rất kiên trì với quyết định của mình, không phải sao? Anh cũng biết là bởi vì em lo lắng cho anh, mới đưa ra quyết định như vậy, nhưng mà công việc như thế nào mới an toàn đây? Là giống như bác cả bọn họ, suốt ngày ngồi ở trong phòng làm việc, vậy thì sẽ không gặp phải nguy hiểm gì ư? Không phải Nguyệt cũng hiểu rất rõ sao, thế lực của nhà họ Lam càng lớn, sẽ càng có thêm nhiều người kiêng nể, nhưng đồng thời cũng sẽ có rất nhiều kẻ ghen ghét. Nguyệt đang bảo vệ mọi người trong nhà, thế thì anh cũng tin rằng mình có thể bảo vệ Nguyệt thật tốt!"

Bảo vệ cô? Nếu như đổi thành người khác nói ra lời này, cô nhất định sẽ cảm thấy rất buồn cười, cười người đó khoác lác, không biết ngượng. Nhưng mà đối với lời được nói ra từ miệng Lam Triệt, cô lại cảm thấy xót xa trong lòng. Qua nhiều năm như vậy, kỳ thực trong lòng anh cũng chẳng dễ chịu là bao! Anh vẫn luôn cho rằng, là do mình bốc đồng, không màng đến cái địa vị này, cho nên nó mới rơi xuống trên đầu cô. Thật ra thì cũng không hẳn là như thế, có lẽ từ khi bắt đầu, cô đã là người thích hợp với cuộc sống đắm chìm mùi máu tanh, đấu tranh để sinh tồn trong bóng tối. Đã nhiều năm trôi qua, cô chưa từng liên lạc với bất kỳ ai trong nhà, không phải là cô trách bọn họ, mà là cô cần sự độc lập, cần tự đứng vững trên đôi chân của mình, không

muốn dựa dẫm vào bất kỳ ai. Thế nhưng cách biểu hiện như thế, lại khiến mọi người nhà họ Lam cho rằng cô đang quở trách bọn họ, trách họ tại sao lại giao cái cương vị này cho cô mà chưa từng hỏi qua cô có muốn hay không. Nhìn đáng vẻ thận trọng của mọi người trong nhà dành cho mình, cô thật sự là không biết nên cười, hay nên giận đây!

Nhìn lại hiện giờ một chút xem, cô chỉ mới mở miệng nói một câu mà thôi, anh liền tuôn ra một tràng như vậy. Nâng trán nhìn anh, bất đắc dĩ nói: “Anh, anh nên biết rõ, nếu như trở lại một nơi như vậy, nhất định sẽ phải tiếp xúc với những người còn nguy hiểm hơn em gấp trăm lần. Dẫu là thế, anh vẫn còn muốn kiên trì sao?”

Cô phải lấy được câu trả lời của anh, chỉ cần anh hơi mảy may do dự, cô nhất quyết sẽ không đồng ý.

"Uhm!"

Không có một tia ngập ngừng, câu trả lời dứt khoát của Lam Triệt khiến trong lòng cô hơi cảm thấy hụt hẫng: “Được rồi, nhưng mà anh phải tự chăm sóc bản thân cho tốt, đừng để cho mình bị thương lần nữa! Ngày mai, hoặc là bất cứ khi nào, anh có thể đi, em sẽ nhường cho Vân Trạch chào một tiếng đây!”

"Ừ, ngày mai anh sẽ trở về! Đúng rồi, Nguyệt, em thật sự muốn kết hôn với Lăng Ngạo sao?"

Chuyện của mình đã được giải quyết, Lam Triệt lại hỏi đến vấn đề khiến anh quan tâm nhất! Mặc dù quả thật cậu Lăng Ngạo này nhìn không tệ, nhưng mà cứ kết hôn như vậy, có phải hơi vội hay không?

"Em"

"Lam chủ!"

Lam Duê vừa mới phun ra được một âm tiết, liền thấy Vân Trạch vội vàng vàng chạy đến.

Điều này cũng khiến cho Lam Duê cả kinh, người luôn bình tĩnh như Vân Trạch, chuyện có thể làm cho anh luống cuống vội vàng như thế, căn bản là rất ít. Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì lớn?

"Lam chủ!" Hơi thờ dốc, ánh mắt Vân Trạch mang theo một tia sắc thái nặng nề: “Xảy ra chuyện rồi!”

Ho nhẹ một tiếng, gờ tay lên ngắt lời của anh, quay đầu nhìn sắc mặt nghi hoặc cùng lo lắng của Lam Triệt, cười nói: “Anh vào trước đi thôi, em và Vân Trạch có một số chuyện cần nói! Nếu anh đã chọn con đường đó, thì em không thể không cất đi một ít chuyện phía trên rồi!”

Tuy rằng vẫn còn lo lắng, nhưng mà câu nói cuối cùng của cô lại khiến anh nuốt sự nghi vấn của mình ngược vào trong: “Vậy anh đi vào trước, dù cho bất cứ chuyện gì xảy ra, Nguyệt, em phải tự chăm sóc mình cho tốt!”

"Ừ, được, em biết rồi! Yên tâm!"

Chờ sau khi anh rời khỏi, lúc này Lam Duê mới quay đầu nhìn về phía Vân Trạch: “Xảy ra chuyện gì?”

"Mới vừa nhận được tin tức, ngoại trừ thế lực ngầm của chúng ta bị chèn ép bởi một phe cánh vô danh ở bên ngoài, tài liệu mật của tập đoàn Lam thị cũng không biết vì sao mà bị rò rỉ, hiện giờ cơ chế vận hành bên trong nội bộ tập đoàn, trên cơ bản đã bị tê liệt, nếu còn tiếp tục như vậy, e rằng Lam thị sẽ...."

Đây đã là tình huống tốt nhất mà Vân Trạch nói rồi, ai biết trong khoảng thời gian anh chạy đến đây, còn xảy ra thêm chuyện gì nữa không! Tình hình bây giờ thật sự có hơi phức tạp, chuyện này nối tiếp chuyện khác, thời gian để thở ra cũng không có. Rốt cuộc là ai, người nào có năng lực như vậy!

Chỉ là, Lam Duê nghĩ, có lẽ người từ đầu chí cuối chống đối với cô, không chỉ muốn một mình nhà họ Lam, mà là, sau khi đã giải quyết xong Gia tộc của cô, sẽ tiếp tục tay tay với Gia tộc khác! Lòng tham của người này quả nhiên là không nhỏ!

Trên căn bản, tập đoàn Lam thị là một công ty xuyên quốc gia thông thường, tuy nhiên, trên thực tế thì nó cũng đại biểu cho nhà họ Lam trong con mắt của những người trên thế giới. Nếu như bất kỳ một khía cạnh nào của nhà họ Lam xảy ra chuyện không may vào lúc này, đều là một đòn đả kích trí mệnh.

"Anh đi mời Tổng giám đốc Lam đến thư phòng, tôi có việc muốn giao phó!"

"Dạ!"

Sau khi Lam Triệt một thân một mình trở về, mọi người trong phòng khách liền kinh ngạc nhìn anh: “Tiểu Triệt, Nguyệt đi đâu rồi? Tại sao lại không về cùng với con?” Thân là cha của Lam Duê và Lam Triệt – Lam Thành đứng dậy hỏi.

"Con với Nguyệt vốn còn đang nói chuyện, nhưng mà Vân Trạch thoát nhìn có chút sốt ruột, hình như có chuyện gì quan trọng muốn nói, cho nên liền bảo con về trước!"

Lời nói của anh khiến mọi người dễ dàng hiểu được, Vân Trạch đang lo lắng. Anh ta vốn là người có khả năng giữ bình tĩnh nhất, mọi người trong nhà họ Lam đặt kỳ vọng vào anh rất nhiều. Năng lực của Vân Trạch và Lam Duê cũng không chênh lệch là bao, chuyện có thể khiến cho anh ta để lộ vẻ sốt sáng ra bên ngoài, hẳn là chuyện cực kỳ nghiêm trọng rồi!

Quả nhiên, bọn họ mới vừa nghĩ như vậy, Vân Trạch liền từ phía sau đi vào. Lúc này trên gương mặt anh vẫn là nụ cười ảm áp đầy mê hoặc như thường lệ, nhưng đôi mắt lại thâm trầm như biển. Chỉ thấy anh dừng lại cách bọn họ không xa, cúi người bái một cái thật sâu, nói: “Lão Thái Gia, Lam chủ bảo con tới mời tổng giám đốc tập đoàn Lam thị!”

Tuy giọng nói của Vân Trạch vào lúc này vẫn mang nét kính cẩn như thường ngày, nhưng lại không nói gì thêm, khiến bọn họ cảm thấy có chút hùng hồn, chẳng lẽ chuyện khiến gương mặt Vân Trạch phải biến sắc, là từ tập đoàn của Gia tộc mà ra sao? Nếu như không phải như vậy thì là gì, vốn Lam Duê từ trước đến giờ luôn rất ít xen vào việc của người khác. Cho dù cô mới chính là chủ nhân chân chính của Gia tộc này, nhưng mà đối với tập đoàn Lam thị, cô đều lựa chọn chính sách nói lỏng. Chỉ đến khi thật sự có chuyện khiến cô không thể không xử lý, cô mới có thể nhúng tay vào. Mà lần này người chủ động đến mời, lại không lấy thân phận là người trong nhà, mà lấy thân phận của một vị hộ pháp, chuyện này nhất định không phải chuyện đùa!

Con trai cả của Lam Kính, hiện giờ là tổng giám đốc của Lam thị - Lam Kỳ có chút khó hiểu, nhưng mà ông cũng biết, cô cháu gái này rất có chừng mực, nếu đã đến mời đích danh như vậy, hẳn là có liên quan đến ông rồi.

"Cha, bác trai, Lăng thủ lĩnh, mọi người ngồi trước, tôi đi xem một chút!"

"Ừ, đi xem xem, suy cho cùng là xảy ra chuyện gì! Nguyệt nha đầu xem ra là nổi giận thật rồi!"

"Con hiểu!" Lam Kỳ gật đầu, coi như là đồng ý với lời nói của Lão Thái Gia. Lam Thành thấy thế, liền vội vàng đứng lên, tính đi theo sau, lại bị một câu nói của Vân Trạch ngăn cản: “Lam chủ đã nói, chỉ cần một mình tổng giám đốc Lam đi, bác Tư hay là những người bên dưới, cùng với Lão Thái Gia vẫn ở nguyên một chỗ!”

Lời nói phũ phàng của Vân Trạch, khiến cho lòng của mọi người chợt lạnh đi, mơ hồ cảm thấy có chuyện không hay đã xảy ra.

Lăng Ngao một mực yên lặng không lên tiếng, rốt cuộc lúc này cũng ngẩng đầu lên, hàng chân mày nhăn lại, liếc nhìn lên lầu hai, bên trong con người đen nhánh xẹt qua một tia lạnh lùng!

Lam Duê không phải là loại người nắm quyền trong tay mà kiêu căng, bằng không thì mối quan hệ với những người trong gia đình đã không hòa thuận như vậy, nhưng mà hôm nay đã có chuyện gì? Trong đầu Lăng Ngao cứ quẩn quanh, không rõ trước đó cô còn vui vẻ như vậy, thế nào mà chỉ đi ra ngoài có một chút, liền thay đổi một cách chóng mặt. Mà điều quan trọng hơn là, thái độ cùng với vẻ mặt của Vân Trạch hiện giờ, anh chưa từng thấy qua trên người anh ta, một loại luống cuống lo lắng không yên.

Thần nhiên đem nét mặt của những người khác trong nhà họ Lam nhét vào đáy mắt, cũng không có gì bất ngờ khi nhìn thấy được sự nôn nóng lo âu trên gương mặt họ. Bởi vì một câu nói của Vân Trạch, thân là cha của Lam Duê, Lam Thành chỉ có thể ngoan ngoãn nghe theo, uy quyền của cô quả thật làm người ta kính nể.

Bất chợt đứng lên, thấy bọn họ gương mặt ánh mắt sáng tỏ nhìn mình, anh cũng không nói gì thêm, chỉ hơi hơi gật đầu, sau đó liền trực tiếp đi lên lầu!

"Lam nha đầu thường như vậy phải không? Hình như xảy ra chuyện gì rất lớn!" Lăng lão ông thông thả nhấp một ngụm trà xanh, nói.

Lam Kính thở dài một hơi: “Chưa từng xảy ra chuyện như vậy, nhìn thế này chắc là chuyện không nhỏ! Bất quá, tôi tin tưởng con bé có thể giải quyết êm đẹp, bằng không thì cũng không thể ngồi ở vị trí đương gia này nhiều năm như vậy!”

Tất cả mọi người tin tưởng cô, người thân trong gia đình tin tưởng cô, những trợ thủ bên dưới trưởng cũng đặt hết niềm tin vào cô.

Ngồi trước máy vi tính, gương mặt của cô đang lại, đầu ngón tay không ngừng gõ lên bàn phím, cùng với những số liệu không ngừng thay đổi trên màn hình, sắc mặt của cô cũng dần biến chuyển, khó coi vô cùng.

"Cốc cốc cốc!"

"Vào đi!"

Nghe được tiếng gõ cửa, nét mặt thâm trầm của Lam Duê chợt tắt, động tác trên ngón tay cũng từ từ dừng lại, chậm rãi gấp máy vi tính xuống. Hít một hơi thật sâu, nếu bọn họ không tự xử lý được, vậy thì để cô đích thân đi xử lý thôi. Chuyện này cô cũng không muốn nói hết tất cả bọn họ biết, chỉ cần họ có một tí khái niệm là được. Biết quá nhiều, ngược lại sẽ chỉ làm cho bọn họ vô duyên vô cớ lo lắng thêm mà thôi, chẳng giúp ích được gì.

"Bác cả!" Tươi cười đứng lên, thần sắc của cô vẫn nhìn như thường ngày, không mang vẻ thịnh nộ như theo suy đoán của Lam Kỳ. Vừa nhìn thấy cảnh này, không khỏi cảm thấy có chút kỳ quái liếc sang Vân Trạch bên cạnh. Chẳng lẽ ông ấy đoán sai? Mới vừa này sắc mặt của Vân Trạch vẫn còn lạnh lùng như thế? Nhưng khi ông quay đầu lại, Vân Trạch liền trở về với dáng vẻ tươi cười thường thấy, thái độ kính cẩn, nhún nhường.

Trong đầu đầy nghi vấn, Lam Kỳ đi đến, ngồi xuống bên cạnh Lam Duê: “Nguyệt, có phải đã xảy ra chuyện gì hay không? Vội vàng tìm bác đến như vậy!”

Chậm rãi ngồi xuống bên cạnh ông: “Thật ra thì cũng không có chuyện gì to tát, chẳng qua là sự việc lần này hơi khó giải quyết, cho nên muốn mượn chức vị Tổng giám đốc của bác cả dùng một chút.”

Ngồi vực nhìn cô, Lam Kỳ đang cân nhắc về độ tin cậy trong lời nói này. Cũng chẳng phải là ông luyến tiếc gì với cái chức Tổng giám đốc, so ra, nếu thật sự có thể đem ‘củ khoai lang nóng bỏng tay*’ vứt ra bên ngoài, ông hay là bất kỳ ai khác đều sẽ rất vui mừng. Thế nhưng ông cũng hiểu rất rõ, Lam Duê không phải loại người thích thể diện, vô duyên vô cớ muốn mượn vị trí Tổng giám đốc này, khiến ông không khỏi lo lắng.

(*chỉ việc khó giải quyết)

"Bác cả cũng không cần lo lắng, chỉ là, chuyện lần này có liên quan rất rộng, dính dáng đến chuyện nội bộ của tập đoàn Lam thị, nếu như trong tay con không có chút quyền hành nào, căn bản là không có biện pháp để quản lý được Lam thị vào lúc này! Bất quá, bác cả yên tâm, con sẽ không đi nói cả tập đoàn Lam thị phá sản là được!"

Câu nói cuối cùng tựa như đang đùa giỡn, thế nhưng lại mơ hồ hàm chứa ý vị sâu xa. Mà với tình huống như hiện giờ, dĩ nhiên là Lam Kỳ nghe không ra được ý tứ gì cả, thấy cô đã nói vậy, thật sự là ông không còn lời nào để phản bác lại nữa. Cuối cùng, dưới ánh mắt ‘chờ đợi’ của Lam Duê, liền gật đầu đồng ý.

Thôi, nếu như con bé đã không muốn nói, thì dù có chia súng vào đầu, cũng đừng mong cạy được miệng nó ra. Có lẽ cô cháu gái này đã tự tìm được hướng giải quyết rồi.

Tiền Lam Kỳ ra ngoài, cửa phòng đóng sập lại trong tích tắc, nụ cười trên mặt Lam Duê dần dần tan biến, thay vào đó là mấy tia nặng nề hiềm hoi.

"Chuyện này đừng cho bọn họ biết, tránh dẫn đến phiền toái không cần thiết!"

"Thuộc hạ hiểu!" Vân Trạch gật đầu, chuyện này cô đã muốn tự giải quyết một cách bí mật, dĩ nhiên anh sẽ hiểu rõ ý tứ của cô.

Cũng không nói thêm gì nữa, Lam Duê đứng dậy đi về phía cửa, bỗng nhiên quay đầu lại nhìn anh, nói: "À quên, con chip tôi đưa cho anh phá giải như thế nào rồi?" Đây chỉ là tùy tiện hỏi một chút, cô vốn nghĩ, nhất định là nó đã được giải mã xong rồi. Nào ngờ đâu, Vân Trạch lại lắc đầu mà nói chưa giải ra.

Thế này lại càng khơi dậy được sự hứng thú của cô, cô đủ không ngoan để biết được bên trong nó cất chứa thông tin quan trọng, lại không ngờ rằng, một người đầy mảnh khảnh như Vân Trạch mà lại giải chưa ra. Xem ra đối phương cũng là một cao thủ đấy chứ! "Không vội, anh cứ từ từ, gắng hết sức giải mã nó, vì những thứ tôi muốn biết, đều nằm ở bên trong cả!"

"Dạ! Lam chủ yên tâm!"

Vừa mở cửa, Lam Duê liền phát hiện Lăng Ngao đang nghiêng người, đứng tựa lưng vào lan can, gương mặt lạnh lùng, không nhìn ra được một chút tâm tình. Khóe miệng giật giật, cô nên sớm nghĩ đến việc, bây giờ anh ra vào nhà của mình giống như là ở chỗ không người. Trước đó bảo Vân Trạch đi truyền tin, nhất định là đã thu hút được sự chú ý của anh, chỉ cần dùng não nghĩ mấy giây cũng có thể đoán được, nhất định anh sẽ đến thờ một chân vào. Mà cô thì lại quên khuấy đi mất chuyện này, để đến khi thấy anh thì đã muộn rồi!

Nhìn sâu vào mắt cô, đôi môi mỏng mím thành một đường thẳng tắp, dường như đang chờ đợi lời giải thích.

Một người đứng tựa lưng vào lan can phía trước thư phòng, một người đứng ngay ngưỡng cửa, cả hai chỉ lẳng lặng nhìn đối phương.

Lam Duê biết anh đang chờ đợi câu trả lời của mình, nhưng mà chuyện này còn chưa điều tra kỹ càng, ngay cả bản thân cô cũng không biết phải giải thích làm sao cho rõ, thế nên dứt khoát không nói lời nào.

Thấy cô như vậy, xúc cảm nơi đáy mắt Lăng Ngao cuộn trào thành sóng lớn, cuối cùng liền lấy lại vẻ âm u, lúc xoay người đi xuống lầu, nhẹ nhàng ném ra một câu: "Hôn lễ diễn ra vào ngày mùng 1 tháng 1! Có chuyện gì thì sắp xếp cho tốt trước đó!"

Ngày mùng 1 tháng 1?

"Vân Trạch, hôm nay là ngày bao nhiêu?"

Vân Trạch đứng ngay phía sau cô, dĩ nhiên là đã nghe thấy lời nói vừa rồi của Lăng Ngao, thấy cô hỏi, nói: "Hôm nay là ngày mùng 3 tháng 1!" Nói cách khác, xấp xỉ hai tháng nữa, Lam chủ sẽ phải kết hôn.

Khoảng thời gian hai tháng, cũng không lâu đâu!

Tính toán thời gian một chút, Lam Duê cảm thấy cũng không còn bao xa, liền ra lệnh: "Chuẩn bị đi, bây giờ lập tức tiến về phía New York, chuyện này giải quyết sớm một chút, cũng an tâm phần nào!"

"Dạ, đã chuẩn bị xong xuôi!"

Liếc nhìn lầu dưới, Lam Duê thờ dãi nườn nọt trong lòng, hai tháng sắp tới, e rằng sẽ bận rộn đến tối mắt tối mũi, muốn nghỉ ngơi, cũng chỉ là mơ mộng hão huyền.

Tập đoàn Lam thị là một trong năm mươi doanh nghiệp lớn mạnh hàng đầu thế giới, hoạt động trên khá nhiều lĩnh vực, người bên ngoài rất khó đoán ra được. Một tập đoàn to lớn như vậy, cho dù chỉ thay đổi vị trí của một viên quản lý hành chính nhỏ nhỏ, cũng đã khiến lòng người xôn xao một phen, huống chi là thay đổi chiếc ghế cấp cao nhất - vị trí Tổng giám đốc Lam thị.

Từ nhân viên cho đến các trưởng phòng, quản lý, giám đốc bộ phận, đều ở đây suy đoán, vì nguyên nhân gì mà đột ngột thay đổi người như vậy. Mà người lên nhậm chức là ai? Là Phó tổng giám đốc phía trên? Hay là Tổng quản lý? Hoặc là một trong những người khác ở nhà họ Lam? Trong lúc nhất thời, chức vị Tổng giám đốc này đột nhiên bị thay đổi, đã khiến cho mọi người trong nội bộ tập đoàn nháo nhào cả lên. Mà kẻ chủ mưu gây ra chuyện này vẫn còn đang lè mề chưa muốn xuất hiện.

"Tại sao Lam Duê lại đi đón lấy cái củ khoai lang nóng phồng tay vào lúc này chứ?" Bên trong phòng làm việc của Phó tổng giám đốc, ba người đàn ông mang ba dáng vẻ khác nhau, một ngồi, một đứng, một nằm, tất cả đều ở chung một chỗ.

Ngồi ở vị trí Phó tổng giám đốc, Lam Thương miễn cưỡng rũ mi mắt, bĩu môi nói: "Thật ra thì chú nói cũng đúng, tại sao Lam Duê lại không đi tiếp nhận vị trí của chú, có đúng hay không?"

"Thôi đi, làm như chỉ có một mình em nghĩ thế, Lam Thương, chẳng lẽ anh cũng chưa từng nghĩ đến? Bây giờ tốt rồi, cha của anh, bác cả của em được thả tự do, trong khi chúng ta vẫn còn ở đây trông chừng mấy cái thứ này!" Nằm trên ghế sofa màu đen, Lam Dịch oán hận nói. Dứt lời liền trừng mắt nhìn sang Lam Thương đang ngồi trước bàn làm việc, sau lại liếc sang Lam Vũ đang tựa lưng vào kệ sách, lật lật mấy trang: "Lam Duê không thể nào vô duyên vô cớ muốn đến đây chịu tội vạ, có phải gần đây có chuyện gì xảy ra hay không?"

Lam Vũ này giờ vẫn lặng im, sau khi nghe thấy anh ta nói vậy, hàng lông mày hơi nhíu lại, đáy mắt thoáng qua một tia tinh tường: "Gần đây nội bộ tập đoàn có sự thay đổi rất lớn, nhưng mà chuyện gì thì không rõ lắm. Một khi tất cả chúng cùng kéo đến, sẽ thấy ngay, cứ mỗi ngày lại có một chút biến động, dĩ nhiên sẽ trở nên kinh người. Vốn là tài liệu mật của tập đoàn bị rò rỉ ra ngoài, nhưng hai ngày nay đã có chút biến chuyển, điều chỉnh lại sơ hở, hiện tại cũng dần dần khắc phục thành công!"

"Theo em nghĩ, sở dĩ Lam Duê đột ngột đến đây, là có liên quan đến chuyện này. Nếu như không khắc phục kịp thời mà nói, làm sao chúng ta còn có thể bình an vô sự đứng ở đây nữa? Đạo gần đây, đầu tiên là ở trong giới Hắc đạo, hàng hóa được vận chuyển đi của nhà họ Lam xảy ra sự cố, ngày hôm trước, bởi vì lô hàng của nhà họ Lam bị bắt giữ, mà Lam Duê phải đích thân đến Luân Đôn tham gia hội nghị. Trước đó cũng bởi vì vấn đề về hàng hóa mà bị thương. Nhiều sự việc trùng hợp nhau như vậy đồng thời kéo đến, rõ ràng không còn là ngẫu nhiên nữa. Có lẽ là Lam Duê sợ chúng ta lo lắng, cho nên chuyện gì cũng không nói, gạt hết mọi người trong nhà. Chúng ta cũng đâu có gốc, chuyện rành rành như vậy chẳng lẽ không biết?"

Mặc dù cô đã khéo léo che giấu những chuyện này, nhưng mà anh đâu có ngu, chỉ cần liên lạc qua loa một chút, tự nhiên có thể nắm được ngay.

Đây là có người theo dõi nhà họ Lam, theo dõi Lam Duê, muốn đẩy cô vào chỗ chết. Nếu như chủ nhân của nhà họ Lam xảy ra chuyện gì, đây sẽ là một sự đã kích nghiêm trọng đối với nhà họ Lam.

Lời nói của anh, khiến Lam Thương và Lam Dịch trầm lặng, sự việc này nổi lên, quả thật có lắm điều kỳ lạ! Bởi vì Lam Duê là chủ nhân của nhà họ Lam, thế nên cô phải gồng gánh hết thấy mọi chuyện, ngay cả chuyện có liên quan đến sinh mạng; cũng chưa từng có ai dám nhắc đến. Mà những người làm anh như bọn họ, suy cho cùng, vẫn sống dưới sự bảo vệ của cô.

Nếu Lam Duê đã đến đây, vậy thì bọn họ dĩ nhiên phải dốc toàn lực trợ giúp em mình rồi!

"Đúng rồi, em nhận được một tin tức, cô lẽ hai người cũng biết!" Trở mình ngồi bật dậy khỏi ghế sofa, Lam Dịch đi tới trước mặt bọn họ, nói: "Hôm qua em mới vừa nhận được một tin rất bất ngờ, thế nên liền gọi điện về nhà, biết được ngày mừng 1 tháng 1 sắp tới, Lam Duê kết hôn!"

Nâng hai chân lên, gác trên bàn làm việc, Lam Thương khoanh tay ôm ngực, cười lạnh: "Lam Dịch, dù nói đùa thì chú cũng nên chọn cái gì nó có ý nghĩa một chút? Dem chuyện của Lam Duê ra đùa, có phải gần đây chú hơi chán sống rồi không?"

Lam Duê kết hôn? Nói đùa ư? Làm sao anh lại không biết, người đàn ông nào có thể lọt được vào mắt em gái mình? Hơn nữa, trên đời này thật sự có người đàn ông nào xứng với em ấy sao!

Lam Dịch đứng thẳng người, trên mặt xẹt qua một tia sùng sờ: "Là Lăng Ngao?" Không biết vì sao nữa, anh ta vẫn luôn có cái cảm giác này, từ khi Lăng Ngao và em mình đến đây núi Diklah Ken, rồi lại mang con bé đến Canada, anh liền đoán được sẽ có kết quả như thế!

"Thông minh, chính xác! Ngày hôm qua Lăng lão ông đích thân đi đến nhà của chúng ta, cùng với ông nội bàn bạc thật tốt một phen, còn có cả Lăng Ngao!" Vỗ tay, chứng minh cho suy đoán của anh ta. Sau đó lại muốn bị đánh mà kêu kêu lên gương mặt thâm trầm của Lam Thương, vỗ một cái vào vai anh: "Trời ơi, cái người này làm anh cả mà thật sự chẳng biết quan tâm đến em gái mình chút nào. Chuyện lớn cả đời của em mình đã định xong rồi, anh không biết thì coi như cho qua đi, nhưng mà ngay cả em rể của mình là ai cũng không biết nữa thì. Anh cả à, anh có xứng đáng làm anh cả nữa hay không đây?"

Mấy lời này tựa như một cái mũ lớn ụp lên trên đầu anh, sắc mặt của Lam Thương càng thêm u ám. Lúc nào thì anh không quan tâm đến đứa em gái duy nhất này? Chẳng qua là dạo gần đây không có liên lạc với đại bản doanh mà thôi. Nhưng mà mới có mấy ngày, lại xảy ra chuyện quan trọng như vậy. Nếu như bị Lam Duê nghĩ rằng anh không quan tâm đến lời của cô,.....xem ra anh cả như anh đã lên làm chủ lâu rồi!

"Cốc cốc cốc!"

"Phó tổng giám đốc, Tổng thanh tra, Tổng quản lý, có phải đều ở cả đây hay không? Lam chủ mời mọi người sang!"

Ở cửa truyền đến một giọng nói rất đỗi quen thuộc, quen thuộc đến nỗi khiến bọn họ phát khóc!

Vân Trạch, Vân Trạch tới, vậy không phải đại biểu cho việc Lam Duê đã đến rồi sao?

"Ồ, Vân Trạch, đã lâu không gặp!" Xanh mặt kéo cửa ra, Lam Dịch lẳng ba nhăng giơ tay lên, đang định chụp vào bả vai của anh. Nhưng khi nhìn thấy nụ cười của người đối diện, liền chậm rãi để tay xuống. Cái người gian xảo thủ đoạn này, anh cũng không muốn bị ghi hận đâu!

Vân Trạch khom người một cái: "Tổng cộng là 233 ngày 21 tiếng 38 phút 17 giây không gặp mặt!"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Phúc Hắc Của Đế Vương Hắc Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Quỷ dị khó lường

"Lam chủ, thuộc hạ yểm trợ cho người lên xe!"

"Anh cho rằng bây giờ có thể yểm trợ cho tôi lên xe trước?" Hừ lạnh một tiếng, móc ra khẩu súng lục giắt bên chân, nắm chặt trong tay, hất cằm: "Góc độ của phát đạn mới vừa bắn ra, một là từ hướng tay trái của anh, cách hơn hai trăm năm mươi mét, hai là ở vị trí bên dưới, cách đó bảy mươi mét. Nếu như những gì tôi đoán là đúng, vậy thì lần này ít hẵn có hai người đến đây giết tôi. Vân Trạch, thay vì anh yểm trợ cho tôi lên xe trước, không bằng anh yểm trợ cho tôi giết người!"

Hiểu ý cô, Vân Trạch gật đầu một cái, nhìn sang phương hướng cô mới vừa nói đến, bất thành linh chui ra từ phía sau xe, không ngừng lia súng về vị trí đó. Quả nhiên như những gì Lam Duê dự đoán, sau khi anh trốn ra ngoài, trong nháy mắt, mưa đạn không ngừng xối ào ạt từ hai vị trí ấy tới đây.

Ngay tại lúc này!

Chợt giơ tay lên, thần tốc mà chính xác hướng về phía hai vị trí đó nổ hai phát súng, vốn dĩ súng máy còn đang bắn quét liên tục, cũng ngưng lại! Cười lạnh, rất ít người có thể bì được với kỹ thuật bắn súng này, hạng tôm tép còn con con mà cũng dám mơ tưởng đến việc đối phó với cô, phải chăng là quá xem thường cô rồi!

Đang định cất súng vào, một luồng hơi thở nguy hiểm chợt tiến tới gần, nhanh chóng xoay người, tay mới vừa nâng lên, khẩu súng liền bị một cái chân đạp bay sang một bên!

Mất đi súng, Lam Duê vội vàng thu tay lại, nửa ngồi xoạc chân quét ngang qua, người nọ vốn dĩ đã tiếp cận được gần, bởi vì những động tác liên tục của cô, chỉ có thể bất đắc dĩ ngã về phía sau.

Liếc mắt nhìn khẩu súng cùng với cự ly của cô, cuối cùng Lam Duê quyết định buông tha cho ý tưởng đi nhặt súng. Chậm rãi đứng lên, nhìn kẻ địch đứng cách đó không xa! Phụ nữ? A, không nghĩ đến, người được cử đi đối phó với cô lần này, cũng là phụ nữ! Hơn nữa, nhìn cô ta, hình như tuổi tác cũng chẳng chênh lệch với cô là bao.

Khẽ phui tuyết bám trên quần áo, thần nhiên cười, nói: "Phương thức gặp mặt của tiểu thư như vậy, khiến tôi cảm thấy có chút mới mẻ!"

"Lam Duê, xem ra là chúng tôi coi thường cô, trong tích tắc mà vẫn có thể né tránh được trận tập kích bất ngờ, hơn nữa còn đoán ra được vị trí bắn tia, quả thật không tồi!" Trên gương mặt của người phụ nữ trẻ tuổi thoáng hiện qua một tia tán dương, nhưng sự nóng nực muốn được so găng vẫn hiển hiện rõ hơn. Thân là một cao thủ võ thuật trong tổ chức, từ động tác phản kích vừa rồi của Lam Duê, cô có thể dễ dàng đoán ra, Lam Duê cũng là một cao thủ thượng thừa. Đã lâu rồi không gặp được đối thủ ngang tài ngang sức khiến cảm giác bị khô cạn đi, lúc này tựa như một kẻ chết khát đi lạc trong sa mạc gặp phải một vũng nước suối mát lạnh, nổi lên hứng thú điên cuồng.

Mặc dù gương mặt Lam Duê không có chút biểu cảm, thế nhưng lòng cô lại ngập tràn nghi vấn, cô gái này làm gì mà giống như vừa gặp được bảo bối, đôi mắt sáng rực nhìn chằm chằm cô? Nếu không phải xác minh cô ta là phụ nữ thật, thì Lam Duê nghĩ rằng cô ta bị ăn nhầm phải thứ gì rồi cũng nên, một người phụ nữ vô cùng đói khát!

Mặt đối mặt với người phụ nữ tán thưởng mình công khai như vậy, Lam Duê cũng không khách khí: "Cảm ơn quá khen, so với tôi mà nói, thật ra thì cô mới là người đáng khâm phục, có thể ẩn núp được cả hai chúng tôi, năng lực của cô, dĩ nhiên cũng không phải hạng xoàng!"

"Nhưng đáng tiếc thay, hôm nay tôi tới là muốn lấy mạng của cô, bằng không, tôi thật sự rất muốn có một người bạn như vậy!"

Người phụ nữ vừa dứt lời, trực tiếp giương bàn tay không đeo găng tấn công về phía cô.

Lần đầu tiên đụng phải tình huống như thế, cho dù Lam Duê có bình tĩnh thế nào đi nữa, giờ phút này cũng không tránh khỏi có chút sững sờ. Đối mặt với những kẻ giết người, không phải súng thì cũng là dao, phương pháp cực kỳ phong phú. Nhưng hình như người phụ nữ trước mắt đang tính cùng cô so tài

một phen, thủ pháp giết người này, hơi có phần đặc biệt!

Nụ cười trên mặt chuyển thành vẻ hưng phấn, hứng thú được khơi lên rồi. Cô cảm thấy khí thế hùng hục, người phụ nữ này, có lẽ.

Cho dù mang giày cao gót, nhưng động tác của Lam Duê vẫn không bị trì trệ, ngược lại vẫn như cũ, nhạy bén vô cùng!

Hai tay bắt chéo đỡ lấy một đòn của cô ta, Lam Duê vừa phòng thủ vừa nheo mắt tìm kiếm chỗ sơ hở. Thân thủ của người phụ nữ này khiến người ta giật mình ngạc nhiên, Lam Duê cảm thấy máu cả người mình cũng đang sôi trào.

Nhìn đứng vào kẻ hở, động tác sắc bén bất ngờ túm lấy tay phải mà cô ta vừa đánh tới mình, nhắc chân quét ngang qua, lại bị người phụ nữ kia linh hoạt né tránh. Cũng trong thời khắc cô ta vừa né được một đòn, chân phải của Lam Duê vốn đang quét ngang, bất thành linh khụy gối đánh thẳng lên, hung hăng thúc vào phần bụng của cô ta. Cảm giác được sức mạnh của người trong tay chọt bùng lỏng, lần nữa dồn sức vào hai tay, nhắc bóng người nọ, ném thẳng qua vai!

Lam Duê vốn nghĩ, hàng loạt động tác giáng xuống thế này, cho dù cô ta không ngã đến bán sống bán chết, thì cũng bị thương không nhẹ. Thế nhưng người phụ nữ kia lại mượn đà bị ném đi, trong nháy mắt lộn tại chỗ mấy vòng, một chút thương tích cũng không có. Phát hiện này, khiến toàn thân Lam Duê hăng hái vô cùng.

Vào lúc này, ở vị trí của Vân Trạch không biết từ đâu chui ra mấy kẻ níu chân, mặc dù anh rất muốn chạy đến giúp cô, nhưng bản lĩnh của hai tên này cũng không tồi, nhất thời phải giằng co một phen. Lam Duê chỉ nhìn lướt qua, cũng biết được tình thế bây giờ.

Thật sự trong lòng cô vẫn không ngừng hoài nghi, nếu như muốn giết cô, tại sao lại dùng đến phương pháp này?

Mãi suy tư, người phụ nữ kia đã lấn người lên trước, hai chân thon dài mang theo hơi lạnh thấu xương bổ đến. Trong phút chốc khiến cô thất thần, mặc dù Lam Duê đã cố sức ngăn cản, nhưng vẫn bị quét trúng vào bả vai. Một cơn đau nhói từ bả vai truyền thẳng đến dây thần kinh trong não khiến cô không nhận được mà muốn chửi bậy ra ngoài.

Thái độ vốn dĩ còn hơi chảnh chọe, hiện tại rốt cuộc cũng trở nên nghiêm túc.

Biến phòng thủ thành tấn công, dường như toàn thân Lam Duê vừa được thay máu, nhanh chóng tiếp sát cô ta, vung chân quét ngang. Sau khi màn công kích bằng đùi bị ngăn chặn, cô lại bất ngờ gấp khủy tay, hung hăng đánh về phía lồng ngực người kia, thời khắc cô ta đang theo quán tính ngã về phía sau, gót chân lên lần nữa, dốc sức đạp tới.

"Lam chủ, Vân Vũ đến rồi!"

Lúc này Vân Trạch đã giải quyết xong bên của anh, ngoại trừ mái tóc có hơi hỗn độn, trên người lại không có lấy một chút nhếch nhác nào.

Nâng chân khảy khẩu súng nằm ở một bên, nhảy lên trên, khẩu súng màu bạc xoay ngược mấy vòng trên không, vũng vàng rơi vào tay cô.

"Trên thế giới này, có bao nhiêu người muốn giết chết tôi, thế nhưng cách thức đâm đầu vào chỗ chết như cô, là lần đầu tiên tôi nhìn thấy! Cô cho rằng tôi là loại người dựa vào sự bảo vệ của người khác mới có thể sống?" Xoa xoa khẩu súng trong tay, Lam Duê lại nở nụ cười thần nhiên như ban đầu. Giọng điệu có vẻ như đang tám chuyện nhà, cũng không bởi vì bị người ta ám sát mà trở nên mất hứng: "Tôi không thích giết một sát thủ không biết tên, đối với cô, tôi rất hứng thú! Nói đi, tên của cô!"

Người phụ nữ kia cười cười, hình như không hề để tâm đến việc bản thân bị rơi vào trong tay chính con mồi của mình: "Liliane!"

Nghe được tên, Lam Duê cũng không đưa ra bất kỳ động tác nào, chờ sau khi Vân Trạch đến bên cạnh nói thầm gì đó vào tai cô, mới thấy cô giương mắt lên, chậm rãi đến gần cô ta: "Liliane ư, không phải đã chết từ ba năm trước rồi sao? Không nghĩ rằng cô còn sống khỏe re! Chàng qua, cô có thể trả lời tôi, bây giờ cô đang ra sức phục vụ vì ai? Ai có thể khiến cô từ một thiếu tướng của cục cảnh sát hình sự quốc tế, cam tâm tình nguyện dốc lòng thế này đây!"

Liliane vốn đang tỉnh bơ, nét mặt bỗng nhiên đổi khác, trên thế giới này có rất nhiều người trùng tên trùng họ, cô không ngờ chỉ mới có hai phút sau khi Lam Duê nghe thấy tên, liền nắm rõ được cả thân phận của mình. Mái tóc ngắn màu vàng kim khẽ rũ xuống, từ từ che khuất nửa gương mặt.

Quả nhiên hần nói không sai, người phụ nữ này thật khó đối phó. Thậm chí đối với người bên cạnh cô ta cũng không thể phớt lờ, ban đầu cô còn chưa tin, nhưng bây giờ thì không thể không tin rồi!

"Trên cái thế giới này, có rất nhiều người trùng tên trùng họ, Lam đương gia cũng không thể đem cái tội danh kẻ phản bội chụp lên trên đầu của tôi!"

Thấy cô ta nghiêng chặt rằng không thừa nhận, Lam Duê cũng không so đo, vươn tay, nhận lấy chiếc máy tính bảng từ trong tay Vân Trạch, đưa tới trước mặt cô ta: "Vậy cô có thể giải thích cho tôi? Trùng tên trùng họ quả thật có rất nhiều, nhưng mà còn trùng cả đáng về, cô thật sự là người đầu tiên!"

Liliane cũng không giả vờ nữa, đôi mắt to màu xanh lam hung ác nhìn chòng chọc vào cô, cắn răng nghiêng lợi nói: "Lam Duê, nếu đã tra ra thân phận của tôi, thế thì trực tiếp giao nộp tôi đi, đừng làm bộ làm tịch ở đây!" Lúc nói chuyện có chút kích động, khiến phần ngực vừa bị đá thương nghiêm trọng nhói lên đau buốt, nhất thời khiến sắc mặt của cô ta tái đi, nhưng vẫn không muốn rên lên thành tiếng.

Nghe vậy, nụ cười nơi khóe miệng của Lam Duê dần dần nhạt đi, ngón tay mảnh khảnh lạnh lẽo nắm lấy cổ tay của cô ta, tỉ mỉ đưa mắt nhìn một lúc lâu. Lúc đứng lên, khẩu súng lục nhắm ngay vào trán cô ta: "Người đã chết qua một lần, lại đi phơi bày ở đầu đường lần nữa, cô nói, những đồng nghiệp của

cô sau khi nhìn thấy, sẽ có phản ứng thế nào?"

"Mặc dù tôi không có thói quen thả hổ về rừng, càng không giữ lại mầm mống gieo họa, nhưng mà lần này tôi lại tuyệt nhiên không muốn giết cô! Liliane, hãy cho tôi xem một chút, rốt cuộc cô có bản lĩnh cỡ nào!"

Nhìn cô ta nhắm chặt hai mắt, Lam Duê chợt thu tay lại, không nhìn đến mấy người trên mặt tuyết, đi đến xe ở một bên. Lúc Vân Trạch mở cửa xe, vừa muốn đi vào, bỗng nhiên quay đầu lại nói: "Đúng rồi, thay tôi gửi lời thăm hỏi đến người đứng đầu của cô, có chuyện gì công khai trực tiếp, không cần lúc nào cũng lén lút lút như vậy, chuyện bề mặt, một lần là đủ rồi, không cần lặp đi lặp lại làm gì!"

Liliane ngây ngốc nhìn chiếc xe rời khỏi, cảm giác tìm được đường sống trong chỗ chết cũng chẳng nhẹ nhõm là bao, ngược lại càng thêm dồn nén. Lam Duê, người phụ nữ này thật sự là quá đáng sợ. Bắt đầu từ sáu năm trước, cô đã có cảm giác như thế, nhưng không cảm thấy mãnh liệt như hiện giờ. Ngắm lại cũng đúng, Lam Duê mười bảy tuổi đã có thể ngồi vững lên chiếc ghế tối cao trong giới Hắc đạo ở Mỹ, thủ đoạn cùng với năng lực của cô ta dĩ nhiên không tồi!

Nhớ ban đầu cô còn là một cảnh sát viên non nớt trong cục cảnh sát hình sự quốc tế, lần đầu tiên nhìn thấy Lam Duê, khi đó chắc cô ta cũng mới vừa giữ lấy chức vị chủ nhân nhà họ Lam. Những người tự xưng là nhân viên của bộ quốc phòng muốn gây áp lực cho cô ta, nhưng cuối cùng kết quả là gì? Lam Duê mười bảy tuổi, chỉ có thể là một cô gái nhỏ, nhưng đối với trường hợp này lại chẳng hề tỏ ra sợ hãi, ngược lại còn mang đến nhiều lợi ích hơn về cho nhà họ Lam. Ngay cả mấy người ở bộ quốc phòng kia, trước đó còn quả quyết như thế nào, nhưng sau thì sao? Mỗi khi nhắc đến, bọn họ tuyệt đối không dám tìm cô ta nói chuyện!

Trước khi đi, cô có thể cảm nhận được tầm mắt của Lam Duê bất chợt đặt trên người mình, giữa mấy tia sắc nhọn toát lên mùi quỷ dị. Không chờ cô phát hiện ra, tầm mắt kia liền rời khỏi, không ai nhìn thấy!

Ba năm trước đây già chết, là bởi vì đã mất đi hy vọng đối với hoàn cảnh khi ấy, cũng bởi vì một chút chuyện cá nhân.

Ba năm sau lại gặp nhau lần nữa, cô nghĩ Lam Duê nhất định sẽ không nhớ rõ mình, chỉ là, cô ta vẫn nhớ!

Lam Duê, một trong những người mà người kia muốn tiêu diệt! 'Hôm nay tôi tới vốn cũng không phải muốn giết cô, chẳng qua chỉ muốn thăm dò thực hư thế thôi, lại chẳng hề phát hiện được gì!'

Trong lúc nhất thời, cô không biết nên trở về khai báo làm sao!

"Lam chủ, giữ lại cô ta có ích lợi gì?"

Thấy anh đang lái xe đằng trước, Lam Duê nhún mày cời áo khoác trên người ra, chỉ là, không ngờ mới động nhẹ một cái, trên bả vai liền truyền đến cơn đau buốt như bị chặt đứt.

"Sáu năm trước, anh có nhớ lần đầu tiên tôi tham dự hội nghị với mấy lão ở Bộ Quốc Phòng hay không? Bọn họ cho tôi là một đương gia mới vừa nhậm chức, bất quá cũng chỉ là một con bé trẻ người non dạ mà thôi, muốn chiếm đoạt lợi ích từ tôi. Vào chính lúc ấy, tôi đã nhìn thấy Liliane. Khi đó cô ta chỉ là một cảnh sát viên còn con, nhưng ba năm sau lại bò lên được vị trí Thiếu tướng. Căn bản phụ nữ muốn được thăng chức đã là chuyện khó khăn, thế nhưng cô ta lại nhanh chóng đi lên như vậy, anh nói thử xem, có phải Liliane này là một nhân vật đặc biệt hay không?" Vừa nói vừa cời nút áo trên người ra, kéo cổ áo somi của chiếc váy ngắn màu trắng gạo tuột qua khỏi bả vai. Da thịt trắng nõn như tuyết liền lộ ra bên ngoài, thế nhưng trên bả vai liền hiện lên một mảng tím đen, nhìn rất chói mắt: "Giữ lại cô ta, tự nhiên là có thời điểm dùng đến, trước giờ tôi không thích làm chuyện thừa thãi! Liliane, tôi tin, vào thời điểm quan trọng, nhất định là một con cờ tốt!"

Vân Trạch đang lái xe, lơ đãng nhìn lướt về phía sau, mặc dù giọng nói vẫn điềm tĩnh như trước nhưng lại có chút lo lắng: "Lam chủ, người bị thương!"

"Ừ!" Gật đầu một cái: "Lúc đang đối kháng, có chút thất thần, bị đá vào bả vai, cũng không có chuyện gì!"

Nghe cô nói như vậy, anh cũng không tiện nói thêm gì nữa, ước chừng lái xe được mười phút, liền dừng lại trước phố Tàu.

"Lam chủ!" Sau khi Vân Vũ, Vân Lăng lên xe, ngồi đối diện với Lam Duê thừa gửi một tiếng, liền lập tức đổi vị trí với Vân Trạch.

Lam Duê gật đầu một cái, chỉnh đốn lại quần áo trên người, đối với chiếc cổ áo còn để mở, cô cũng không để ý nhiều, nhìn về phía Vân Trạch vừa ngồi vào đối diện với mình, nói: "Dựa vào đầu mối này, anh thử điều tra xem, ba năm nay Liliane đã từng tiếp xúc với ai. Tôi nghĩ, thu hoạch cũng không ít!"

"Dạ!"

Vân Vũ và Vân Lăng nhìn nhau, đối với việc tối nay Lam chủ bị tập kích, mặc dù bọn họ không hỏi, nhưng chuyện gì nên hiểu rõ, bọn họ dĩ nhiên nắm được. Chỉ có điều, rốt cuộc ai lại dám ra tay với Lam chủ ngay trên địa bàn của nhà họ Lam? Dám khiêu chiến ngay trên đất Mỹ này, vậy chỉ có thể đại diện cho, bàn tay hắc ám kia đã vươn móng vuốt đến đây rồi.

Nhưng mà Lam chủ lại không đề cập đến chuyện này, bọn họ cũng không thể qua mặt, chỉ có thể lẳng lặng tự mình điều tra. Nếu như quả thật hấn đã đến đây, vậy thì thật sự có chút phiền toái!

Thời điểm trở lại biệt thự ở Manhattan, trời cũng vừa rạng sáng.

Vốn dĩ cô muốn đi tắm nước ấm rồi ngủ một giấc, nhưng mà đối với người không mời mà đến, gương mặt cô lại thoáng qua một tia bất đắc dĩ. Cô còn

cho rằng anh sẽ không để ý đến mình trong một thời gian dài, không ngờ chỉ mới có ba ngày, anh liền bất thành linh xuất hiện.

Tiền tay cởi xuống áo khoác trên người, nhưng mới vừa cử động, cơ thể liền cứng đờ, cô quên mất trên bà vai mới vừa bị người ta đá một cú, bây giờ chỉ cần khẽ động một chút liền đau đớn vô cùng. Vân Trạch đứng bên cạnh thấy vậy, vội vàng tiến lên giúp cô cởi áo khoác ra.

"A, sao anh lại đến đây?" Đang định đưa tay phải ra rót một ly rượu cho mình, rồi lại chậm rãi thụt tay về khi bắt gặp tầm mắt bén nhọn của Lăng Ngạo. Lần này đổi sang tay trái: "Em cho rằng anh đang tức giận, nên sẽ bằng đi một thời gian mà không màng đến em!"

Thu gọn động tác lơ đãng vừa rồi của cô vào đáy mắt, Lăng Ngạo quét mắt nhìn một vòng lên toàn bộ phía trên tay phải của cô, thần nhiên nói: "Không hoan nghênh?"

Cô rụt người một cái, cô cứng nhắc cười cười: "Không có, chỉ là có chút vui mừng!" Điểm mấu chốt là, đến lúc nào không đến, tại sao lại nhằm ngay lúc này! Cô mới vừa bị thương, người này cũng không biết từ đâu xông ra, thật sự muốn hù chết cô sao? Nếu nói vui mừng, kỳ thực là vừa mừng vừa run.

"Thật sao?" Khóe miệng Lăng Ngạo vẽ nên một đường cong, bất chợt đứng lên, tiến đến gần. Thân hình cao lớn che khuất ánh sáng bên trên đỉnh đầu cô, chiếc bóng đen phủ xuống: "Vậy thì cho anh nhìn cái tay này của em xem!"

Nói xong, bất thành linh nâng tay phải của cô lên, rõ ràng cảm giác được người phía dưới cứng đờ!

Nguy hiểm nheo mắt lại, con sóng lớn mãnh liệt cuộn trào bên trong con ngươi đen kịt, Lăng Ngạo cắn răng nghiêng lợi: "Lam Duê, em lại để mình bị thương!"

"Hức!" Hít vào một hơi, Lam Duê còn có thể bật cười, xem như là không tệ: "Đây chỉ là ngoài ý muốn, thật sự là ngoài ý muốn. Lúc ấy có chút thất thần mà thôi, nếu không,"

Lời còn chưa nói hết cũng dần dần nuốt ngược vào trong, nhìn sắc mặt của anh ngày càng trở nên khó coi, cô nuốt nước miếng một cái, hình như cô vừa nói cái gì không phải u, chẳng lẽ đắc tội anh?

Giận quá hóa cười, chợt kéo cô vào trong ngực: "Chỉ hơi thất thần một chút? Em khỏe nhì, Lam Duê, em thật sự là quá khỏe rồi! Đừng phải chuyện như vậy, thế nhưng em vẫn chỉ nói với anh là hơi thất thần? Em thật sự muốn chết, phải hay không?"

Đám thuộc hạ bên cạnh bọn họ cũng rất hiểu chuyện, đã rời đi nơi khác, hiện giờ trong phòng khách chỉ còn lại hai người.

Lam Duê phát giác được tình hình hiện tại, mím môi, đành chấp nhận số phận rũ vai xuống: "Em biết rồi, em biết tất cả đều là sai lầm của em, chẳng qua là tình huống khi đó có chút phức tạp, cho nên. Em hứa không có lần sau nữa! Được không?"

"Lời hứa này, em nói mấy lần rồi hả?" Ai biết người ta căn bản cũng chẳng cảm kích chút nào, lạnh lùng bóc trần lời hứa qua loa cho có lệ của cô. Răng trên răng dưới đụng vào nhau, suýt chút nữa cắn luôn đầu lưỡi, người đàn ông khôn khéo.

Thấy cô không nói tiếng nào, Lăng Ngạo thở dài, giọng nói thoáng dịu đi đôi chút: "Lam Duê, em phải biết bây giờ em không còn một thân một mình nữa, em là vợ của anh. Chồng không bao giờ muốn để cho vợ mình đi mạo hiểm, hiện giờ tình cảnh hai ta khác biệt, cho nên anh không tiện nhưng tay vào chuyện của em. Tuy nhiên, em nên chú ý nhiều hơn đến an toàn của bản thân mình!"

"Em biết rõ rồi! Lần này hứa thật, tuyệt đối sẽ không có chuyện như vậy xảy ra nữa! Em cam đoan, không bao giờ để cho mình bị thương!"

Cô biết anh thật sự không muốn thấy mình bị thương, người lúc nào cũng lạnh lùng như anh mà có thể tuôn ra một tràng như vậy, hoàn toàn nói lên được sự quan tâm của anh dành cho cô. Dù cho lời nói có hơi khó nghe một chút, thế nhưng, đôi khi so với những lời ngon tiếng ngọt bên tai còn chân thật hơn hẳn.

"Nghĩ ngợi sao?" Cởi nút áo trên người cô ra, khẽ vuốt ve bà vai bị tím đen, sóng lớn mới vừa lặn xuống, sau khi tận mắt nhìn thấy được vết thương, lại cuộn trào lên lần nữa. Bên trong con ngươi đen nhánh lóe lên một tia chết chóc tàn độc.

Nhận thấy được nỗi lòng của anh, Lam Duê kéo tay anh đến cầu thang xoắn đi lên lầu hai, vào thư phòng.

"Vốn muốn đi ngủ, nhưng mà bây giờ ngược lại không thấy buồn ngủ nữa! Anh đã đến, vừa đúng lúc muốn nói với anh một số chuyện mà trong khoảng thời gian này nhà họ Lam gặp phải!" Nói xong, cô mở máy tính bên cạnh ra, đôi tay chạy thoăn thoắt trên bàn phím: "Anh xem, đây là hơn hai tháng qua, nhà họ Lam gặp phải đủ thứ chuyện. Từ buôn bán vũ khí cho đến tập đoàn Lam thị, kẻ đứng đằng sau, đang tính toán muốn nuốt trọn cả nhà họ Lam!"

"Ban đầu em giao Vân Trạch đi điều tra chuyện này một chút, thế nhưng lần nào cũng chỉ nắm được chút đầu mối, rồi lại chợt biến mất. Em đang nghĩ, có phải bàn tay kia muốn thôn tóm cả hai nhà Lam, Lăng trong Ngũ Đại thế lực hay không? Nhưng mà đến tận bây giờ, bọn họ chỉ nhắm vào nhà họ Lam, điều này khiến em đắn đo, có phải mình đã đoán sai rồi! Hoặc giả, nhà họ Lam đã đắc tội với kẻ nào cao tay lắm, bây giờ hẳn bắt đầu phản kích!"

Lăng Ngạo liếc nhìn, anh cũng không điều tra được gì nhiều, chỉ có một chút tư liệu mật mà bây giờ mới được tận mắt nhìn thấy. Nhưng mà chuyện đã xảy ra rồi, bây giờ biết cũng có lợi ích gì!

"Hiện giờ nhà họ Lăng cũng không bị bất kỳ ai nhắm vào, nếu như bọn họ lựa chọn nhà họ Lam làm mục tiêu để bắt đầu, thế thì vào lúc này, hẳn là không có đủ năng lực để đối phó nhà họ Lăng." Dừng một chút: "Hôm nay ai tập kích em?"

"Liliane, cô ta đã từng là Thiếu tướng của Cục Cảnh Sát Hình Sự Quốc Tế, nhưng mà ba năm về trước lại già chết rồi biến mất! Nếu như không phải hôm nay tận mắt thấy được, em cũng không ngờ cô ta vẫn còn sống. Chỉ là, em không nhớ rõ mình đắc tội với cô ta ở đâu. Ngẫm lại thì có lẽ là thể lực phía sau rồi, thế nhưng em vẫn không hiểu, nguyên nhân cuối cùng là gì, mà lại khiến cho cô ta vứt bỏ thành quả suốt ba năm phấn đấu, rồi khỏi nơi đó! Sự kiện hôm nay, mặc dù quả thật trước đó có súng bắn tĩa nhằm vào em, nhưng em nghĩ cô ta không phải muốn giết em thật. Cô ta mang đến cho em một cảm giác, ngược lại.ngược lại giống như là đang thăm dò thực hư ở em. Đạo gần đây tài liệu mật của tập đoàn Lam thị bị rò rỉ ra ngoài, mặc dù bọn em đã có đề phòng, nhưng ngay cả một cao thủ máy tính như Vân Trạch cũng không thể lần theo dấu vết. Người như vậy, là lần đầu tiên em gặp phải! Nhất thời thật sự có chút khó giải quyết!"

"Điều tra thử xem, ở Lam thị đạo gần đây tài liệu ấy đã qua tay những ai, nội bộ tập đoàn có cao thủ về phương diện này hay không!"

"Em đã điều tra!" Lam Duê nâng cằm lên, hàng mi dài cong vút khẽ run rẩy, bất chợt vỗ tay thành tiếng: "Đúng rồi, lần trước ở chỗ lão già William em có mượn được một vật, anh nhìn thử xem! Vân Trạch đã cố gắng giải mã một thời gian rồi mà vẫn không ra. Nói như vậy, em không có cánh nào nhìn thấy thứ bên trong rồi!"

Nói xong liền nhấn nút điện thoại bên trong phòng, chưa đến một phút, Vân Trạch đã mang đồ đến.

"Con chip?" Kinh ngạc nhìn cô, thì ra cô nói đồ vật chính là cái này? "Lấy năng lực của Vân Trạch, đây chỉ là chuyện nhỏ!"

Lam Duê đến gần anh ngồi xuống: "Cũng bởi vì Vân Trạch không giải mã được, nên em mới tìm đến anh. Bằng không, cần gì phải phiền toái như vậy?"

Hai tay nắm chặt lại, Vân Trạch không giải mã được mới tìm anh? Thế nào mà những lời này lọt vào trong tai lại không hề cảm thấy thoải mái?

"Thuộc hạ của em nhiều cao thủ hacker như vậy, chẳng lẽ còn cần anh dạy em?"

Lam Duê không hiểu tại sao mà sắc mặt của anh lại trở nên khó coi đến vậy, hơi mơ hồ. Coi như cô có thông minh cỡ nào đi nữa, cũng không có biện pháp nghĩ ra, chẳng lẽ trong lúc vô tình nhắc đến người đàn ông khác, khiến anh ăn dấm chua rồi hả?

"Chuyện gian lận sau lưng nhà họ Lam, giao cho anh, bây giờ em chỉ cần tập trung ứng phó với chuyện ở Lam thị. Có Lăng Ngạo anh ở đây, ngược lại anh muốn nhìn xem, ai có thể giờ trò dưới mi mắt của anh!"

"Vậy sao! Thế cũng được!" Cô tuyệt đối tin tưởng vào năng lực của anh, vừa vặn chuyện mới đây có hơi gấp gáp, đem chút chuyện trên tay chia bớt ra ngoài cũng tốt.

Ngáp một cái, mệt mỏi cả một ngày, hiện giờ cô cảm thấy mình đang kiệt sức. Nghiêng đầu, tựa vào bả vai của anh, cứ như vậy dần dần thiếp đi.

Cả buổi chẳng thấy cô có bất kỳ động tĩnh gì, cho đến khi cảm thấy bờ vai của mình chợt gia tăng sức nặng, anh mới phát hiện ra, cô cứ thế mà ngủ say sưa.

Như vậy cũng có thể ngủ, mấy ngày nay cô thật sự bị xoay đến mệt chết rồi. Đưa ngón tay vén sợi tóc vương trên má cô, đầu ngón tay nhẹ nhàng quét qua làn da mềm mại như da con nít, cuối cùng rơi vào bả vai phải bị lớp áo che khuất. Những kẻ làm cô bị thương, anh tuyệt đối sẽ không bỏ qua, người phụ nữ của anh, không phải ai cũng có thể đụng đến. Nếu đã làm cô bị thương, vậy thì chờ trả giá đi!

Nhẹ nhàng ôm lấy người đang tựa vào vai mình, Lăng Ngạo mang cô vào phòng ngủ. Sau khi đắp chăn, ngồi ở phía trước cửa sổ ngắm nhìn cô một lúc lâu, đứng dậy rồi khỏi phòng.

"Thủ lĩnh!"

Lăng Ngạo vừa ra khỏi cửa liền nhìn thấy Âu Liêm và Ngự Phong đang chờ sẵn, trong tay cầm một chiếc áo khoác ngoài, hình như đang chuẩn bị đi đâu đó.

"Thủ lĩnh, bây giờ đi đâu?"

Khoác áo vào, trong đầu Lăng Ngạo chợt thoáng qua vẻ mặt mệt mỏi của cô, sắc mặt lạnh tanh: "Đi Italy!"

Nathan Andrew mời, anh vốn không muốn đi, nhưng hắn ta cứ rình rập người phụ nữ của anh, hành động này thật sự khiến Lăng Ngạo rất tức giận. Mặc dù biết rõ Lam Duê chẳng có cảm giác gì với Andrew, nhưng anh không thích có kẻ khác cứ ôm ấp nhớ nhung về cô.

Trong vòng hai tháng này, anh tuyệt đối không cho phép có bất kỳ chuyện gì xảy ra ngoài ý muốn.

Andrew với mái tóc bạch kim quen thuộc ngồi trong một quán cà phê ngoài trời, có vẻ như rất nổi bật, khiến những người chung quanh không kềm được ánh mắt tò mò cùng si mê, cứ mãi hướng về phía người đàn ông ấy. Toàn thân hắn lại phảng phất một thứ gì đó rất thần bí, bất kể là đàn ông hay phụ nữ đều không thể không đặt tầm mắt của mình về phía hắn. Nhưng tiếc thay, có vẻ như thân phận của hắn rất cao quý, trong phạm vi mấy trăm mét chung quanh, không cho phép bất kỳ ai bước chân vào.

Thế nhưng có vài người phụ nữ cuồng si, không nhịn được mà cứ muốn đến gần. Chỉ tiếc là mỗi khi vừa nhấc chân, liền bị mấy người đàn ông mặc vest đen không biết từ nơi nào xuất hiện cản lại. Sau khi thử qua mấy lần, họ đành ngậm ngùi tiếc nuối buông tay, thế rồi lại không nỡ, cứ thập thò ló lắt đằng

xa.

Việc Lăng Ngạo xuất hiện, rõ ràng nằm ngoài suy nghĩ và dự đoán của tất cả mọi người. Quả thật rất bất ngờ!

Andrew thanh lịch bí ẩn, Lăng Ngạo anh tuấn lạnh lùng, hai người đàn ông này đều thuộc vào loại hiếm có khó tìm trên thế giới. Điều này càng khiến cho số đông phụ nữ bất ngờ lên cơn sốt!

Sự xuất hiện của Lăng Ngạo khiến Andrew cuối cùng cũng nở nụ cười: "Trong lúc rỗi rên mà Lăng thủ lĩnh vẫn còn bót chút thời gian đến đây, thật sự làm tôi cảm thấy 'vừa mừng vừa lo'!"

Lạnh lùng nhìn hắn, Lăng Ngạo dựa vào ghế, yên lặng chờ lời nói tiếp theo.

"Tôi nghe nói, hai nhà Lam - Lăng muốn kết thân? Điều này là sự thật?"

"Anh cho rằng, chuyện này cần thiết phải thông báo cho anh biết?"

Gần giọng cười lạnh, tròng mắt đen nhánh như Ưng của Lăng Ngạo xoáy sâu vào đôi mắt tựa như băng đá của hắn.

Đối với thái độ của anh, Andrew cũng không thêm để ý, cười như không người nhưn đôi coi người màu xanh lục: "Tôi chưa bao giờ nghĩ rằng Lăng thủ lĩnh lại cảm thấy hứng thú với Lam Duê. Tôi cho là, anh sẽ không đi thích người phụ nữ có cá tính mạnh như vậy mới phải!"

"Vậy thì anh cho rằng tôi nên thích kiểu phụ nữ như thế nào?" Giọng nói trầm thấp, Lăng Ngạo hỏi ngược lại.

"Mỏng manh, ngoan ngoãn, xinh đẹp, hoặc giả, có thể nói là, trong nhà Lăng thủ lĩnh nuôi dưỡng mấy thứ linh tính 'trong ngoài bất nhất'!" Andrew bùng tách cà phê đã nguội lên, khẽ nhấp một ngụm: "Cà phê lạnh, thật sự rất đáng! Bất quá, cà phê còn có thể đổi, nhưng mà, không biết sau khi Lăng thủ lĩnh cưới Lam Duê về, ví bằng có những lời khó mà nuốt trôi, đến khi đó, Lăng thủ lĩnh tính đối cô ấy thế nào đây? Hay là, nhà họ Lăng nhắm được thứ gì đó trong tay cô ấy rồi!"

Andrew cũng không biết, rốt cuộc bản thân hắn đang suy nghĩ điều gì. Chỉ là, thời điểm nghe thấy cô thật sự muốn kết hôn với Lăng Ngạo, trong khoảnh khắc, hắn có loại kích động muốn đích thân giết chết người trước mặt. Hắn không muốn cô kết hôn, nhất là với người đàn ông khác.

Thu hết vẻ mặt của hắn vào đáy mắt, Lăng Ngạo đứng lên, nói: "Hôm nay tôi đến không phải để nghe anh nói nhảm, tôi muốn cái gì, không cần anh chỉ dạy!" Lúc xoay người, cười lạnh, tiếp lời: "Andrew, thay vì anh có thời gian rảnh rỗi ở đây nói nhảm với tôi, chi bằng anh đi củng cố thế lực trong tay mình cho tốt đi. Bằng không, anh cho rằng mình có tư cách gì để nói chuyện với tôi!"

Lời của anh, khiến Andrew ngẩn ra.

Hắn có người ở bên cạnh, anh cũng không phải chẳng có ai ở bên. Cả hai chỉ đang tìm kiếm một thế thắng bằng mà thôi, nếu đánh nhau thật, ngư ông đắc lợi thật sự cũng không phải bọn họ.

Ngẩn người trong nháy mắt, Andrew nhẹ nhàng ném ra một câu: "Lăng Ngạo, tôi tuyệt đối sẽ không để anh có được cô ấy dễ dàng như vậy! Thứ tôi muốn, nếu không có được, tôi sẵn sàng hủy diệt!" Trong từ điển của hắn, thứ hắn đã muốn, trước giờ không có hai chữ "không thể," nếu như không chiếm được, vậy thì người khác cũng đừng mong hưởng lợi!

Chuyển bước chân, hòng súng mang theo sát khí nồng đậm, chia thẳng vào đầu hắn: "Xem ra chuyện tối ngày hôm qua là do anh làm rồi!"

Đối với việc mình bị chia súng vào đầu, Andrew làm như không thấy, hắn nắm lấy hòng súng đen ngòm, dòi vào ngay mi tâm, cười đến lạnh lùng, sắc mùi máu tanh: "Nếu như anh nghĩ là tôi, thì nổ súng đi!"

Hai người với hai tác phong khác nhau, nhưng lại cùng là lão đại của những thế lực Hắc đạo bậc nhất. Vì một người phụ nữ cũng ngang tài ngang sức mà lần đầu tiên ở chung một chỗ, còn là lần đầu tiên 'rút kiếm giương cung' mà không phải vì địa bàn làm ăn.

Mấy người chung quanh kéo đến xem, nhìn chăm chăm vào khẩu súng chuẩn bị lên nòng, hồi hộp chờ đợi.

Thế mà, Lăng Ngạo lại từ từ buông tay xuống, cất súng: "Andrew, tôi sẽ không giết anh! Nhưng nếu anh dám uy hiếp hay làm khó dễ Lam Duê, khi đó tôi sẽ không dễ dàng buông tay!"

Uy hiếp cô ấy? Tròng mắt xanh lục tựa như rắn độc nhìn chòng chọc về phía bóng lưng của anh, Andrew cười lạnh trong lòng. Hắn đã từng ôm ấp ý tưởng giết chết cô, nhưng mà, bây giờ càng ngày càng xuống tay không được. Mỗi lần lấy được một chút tin tức về cô, hắn đều không nhịn được mà muốn đi gặp mặt ngay tức khắc, thế nhưng bây giờ lại nhận được tin cô sắp kết hôn, quả là châm chọc!

Nếu như uy hiếp thật sự có tác dụng, hắn cũng sẽ không ngại mà thử một phen. Nhưng điều đáng tiếc chính là, một khi Lăng Ngạo còn chưa chết, hắn sẽ không có cách nào để chiếm được cô. Cho nên, Lăng Ngạo cũng không thể trách hắn.

"Đi nói cho bọn họ biết, Gia tộc Andrew đồng ý hợp tác!"

Lam Duê, tôi nói rồi, các người có thể kết hôn, nhưng mà điều kiện tiên quyết là, các người có thể hoàn thành hôn lễ một cách trọn vẹn hay không.....”Liliane, hành động lần này, cô có biết sẽ tạo ra hậu quả thế nào không?”

Giọng nói trầm thấp có phần cứng nhắc, bên trong căn phòng mờ tối, lại càng thêm u ám!

Liliane siết chặt hai tay thành nắm đấm, cắn chặt răng không lên tiếng.

"Có vẻ như ba năm nay, cô vẫn không không biết cách tiết chế tính khí của mình, nên biết, bản thân cô muốn đứng ở đây, không ai ép buộc. Nếu như cô không muốn chết, thì đừng làm những chuyện khiến tôi mất hứng, bằng không, cô phải biết hậu quả!"

Trầm mặc một lúc lâu, rốt cuộc Liliane cũng gật đầu: "Dạ, tôi hiểu!"

"Hiểu là tốt rồi! Nhưng hành động lần này của cô đã gây ảnh hưởng đến kế hoạch của tôi, cô đến căn cứ Karst một tháng!"

Chỉ thị này khiến toàn thân Liliane run lên, một nỗi sợ hãi vô hình cùng không cam lòng chạy thẳng từ chân lên não. Gắt gao nghiến chặt hàm răng, đè nén sự ảm ức trong lòng, cúi đầu nói: “Dạ, tôi biết rồi!”

Sau khi đi ra khỏi căn phòng âm u, nghe tiếng cửa chậm rãi đóng lại phía sau, Liliane đột nhiên ngã nhào xuống đất. Chỉ vì chuyện này mà người kia muốn đưa cô đến căn cứ Karst một tháng, là muốn cô chết sao? Nếu như không phải vì để điều tra chuyện kia, cô cũng sẽ không ra nông nỗi như bây giờ!

Hít một hơi thật sâu, Liliane ổn định cảm xúc nhốn nháo trong lòng, hai chân gằng như nhũn ra, cố gắng đứng vững trên mặt đất, kiên định đi về phía bên ngoài.

Bất kể như thế nào cô cũng sẽ không ngã xuống, tuyệt đối sẽ không. . . .

Chín giờ đúng, Vân Trạch đứng trước cửa phòng Lam Duê, gõ nhẹ ba cái, thấy người bên trong không có phản ứng, liền tự động đẩy cửa đi vào.

Đem tấm màn trắng như tuyết rũ xuống đất vén sang một bên, ánh mặt trời ảm áp của buổi sớm mùa đông liền ồ ạt kéo vào.

"Ách. A!" Bị ánh sáng mặt trời chiếu lên trên mặt, người trên giường trở mình, lại ảnh hưởng đến vết thương trên vai, vô thức hít hà một tiếng.

Đặt quần áo đã được chuẩn bị đầu vào đây bên cạnh cô, tới gần phía trước kiểm tra chỗ cô bị thương ngày hôm qua. Không ngờ mới vừa liếc mắt nhìn liền phát hiện, so với tối hôm qua thì tình hình hiện giờ có vẻ nghiêm trọng hơn, một mảng tím đen thật lớn, làn da tuyết trắng lại càng khiến nó trở nên chói mắt.

"Lam chủ, vết thương trên bả vai của người bị tụ máu nghiêm trọng rồi!"

Một cảm giác mát rượi từ vai phải truyền đến, rốt cuộc cũng đánh thức cô từ trong cơn mê loạn. Vừa quay đầu, chỉ thấy anh đang cầm lọ thuốc bôi lên vai cô. Con đau buốt truyền giảm đi rất nhiều, cô hít thật sâu nói: “Trước đó không cảm thấy gì, không ngờ chỉ mới ngủ có một giấc, ngược lại nghiêm trọng hơn! Xem ra về sau thật sự không thể để xảy ra chuyện như vậy nữa.”

Thu tay lại, Vân Trạch ngồi dậy, cả người là một bộ vest trắng tinh tươm, đưa lưng về phía ánh sáng, gương mặt với những đường cong anh tuấn, nhìn cực kỳ bắt mắt.

"Tốt rồi, Lam chủ thay quần áo đi! Thuốc hạ chờ ở cửa!"

Lam Duê gật đầu, tựa lưng vào thành giường nhìn anh rời khỏi. Quét mắt sang bên cạnh, dấu vết trên trường rõ ràng chỉ có một mình cô ngủ, chợt thở dài trong lòng, xem ra là tối hôm qua, sau khi Lăng Ngạo chờ cô ngủ rồi mới đi. Nhìn đáng về tối qua là đặc biệt đến nhìn cô một chút mà thôi, nhưng ai biết được, chỉ đến xem qua một chút, ai ngờ lại đụng phải chuyện như vậy, thế cũng đủ để gánh rồi!

Thay quần áo Vân Trạch đã chuẩn bị trước đó, đi chân trần đến trước cửa sờ sát đất bằng thùy tinh trong suốt, nhìn ra bên ngoài.

Tối hôm qua tuyết vẫn còn rơi, thế nhưng hôm nay lại trời quang mây tạnh, trên mặt đất, một chút dấu vết tuyết tan cũng không có.

Vừa mở cửa ra, quả nhiên trông thấy Vân Trạch đang cầm một đôi giày đứng ngay ngưỡng cửa. Thấy cô đi chân trần như vậy, nụ cười trên mặt chợt tắt, quỳ một chân xuống, giúp cô mang đôi giày boots màu trắng cao đến đầu gối vào.

Đã sớm quen với việc được chăm sóc thế này, Lam Duê cũng không nói gì, nét mặt thản nhiên: “Tối hôm qua, Lăng Ngạo đi khi nào?”

"Sau khi Lam chủ ngủ, Lăng thủ lĩnh đưa người vào phòng rồi rời đi!"

Rốt cuộc tối qua cô ngủ thiếp đi từ bao giờ? Cô chỉ nhớ lúc ấy mình đang thảo luận về con chip, sau đó hình như từ từ dựa vào vai anh.Đúng rồi, con chip! Bên cạnh cô không còn nữa, xem ra là bị Lăng Ngạo mang đi rồi. Cũng không biết anh nói có đúng không, nếu là sự thật, vậy thì bên trong con chip kia rốt cuộc đang cất giấu cái gì?

Sau khi dùng xong bữa sáng, đồng hồ đã điểm mười giờ rưỡi. Cũng đến giờ đi làm rồi!

Mặc vào chiếc áo khoác ngoài hơi dày màu xanh dương, dài đến đầu gối, ngồi lên xe chờ ở một bên.

Đây là lần đầu tiên Lam Duê xuất hiện trước mặt mọi người sau khi đảm nhiệm chức vị Tổng giám đốc Tập đoàn Lam thị.

Khi cô xuất hiện, nghĩ sơ qua cũng đoán được là sẽ dẫn đến một trận xôn xao. Cho dù như vậy, nhưng hai cô tiếp tân ở đại sảnh cũng rất biết chọn thời điểm, đưa tay ngăn lại.

"Xin lỗi, vị tiểu thư này, không biết là cô đến tìm người nào? Có hẹn trước hay không?" Hai cô tiếp tân ở đại sảnh tươi cười rạng rỡ, lễ độ hỏi, mặc dù trong lòng vẫn không ngừng hoài nghi về hai người trước mặt, và lại khí chất của người phụ nữ mặc áo khoác ngoài màu xanh dương này cũng rất thu hút, tuy nhiên bọn họ biết rõ nhiệm vụ của mình.

Vân Trạch tiến lên một bước, nói: "Xin lỗi, chúng tôi không phải đến tìm người, cũng không có hẹn trước, mà là tới làm!"

Lời của anh khiến mấy nhân viên đi qua đi lại chung quanh cảm thấy khó hiểu, trong khoảng thời gian này không nghe nói đến việc công ty có tuyển thêm người, thế nào mà người này lại mở to mắt chạy đến đây tán dóc rồi hả? Ngay cả cô tiếp tân cũng nghi ngờ: "Tiên sinh, đây là tập đoàn Lam thị, trong khoảng thời gian này, chúng tôi không có nhận được tin tức nào từ bộ phận nhân sự báo có nhân viên mới đến, mời không cần đùa kiểu này! Nếu như các người không có hẹn trước, rất xin lỗi, tôi không thể cho các người đi vào!"

Lam Duê đứng ở sau lưng Vân Trạch, nhếch khóe môi, đây là lần đầu tiên gặp trường hợp 'không cho khách vào nhà' đấy, hơn nữa còn có người dám cự tuyệt Vân Trạch, đây cũng là người đầu tiên.

"Tổng giám đốc tiền nhiệm hẳn đã có nói qua, sẽ có người đến tiếp nhận vị trí của ông ấy!" Kịp thời nhắc nhở, Vân Trạch vẫn nở nụ cười ôn hòa như cũ.

Sau khi anh vừa dứt lời, nhịp thở của mấy người chung quanh chợt tăng lên, đừng bảo người đàn ông này chính là người đến kế nhiệm vị trí Tổng giám đốc, còn trẻ như vậy. Quan trọng hơn là, phải đích thân mang theo một thư ký bên mình sao? Hơn nữa, cô thư ký bên cạnh lại ăn mặc rất sang trọng, cả một thân trang phục đắt tiền giá trên trời, người này cũng quá.

Cô tiếp tân ban đầu có vẻ sững sờ, sau đó hơi thu lại nụ cười, nói: "Quả thật Tổng giám đốc Lam có truyền thông báo như vậy, nhưng tôi thật sự không thể xác định thân phận của anh, cho nên, rất xin lỗi!"

Bị cự tuyệt rồi!

"Ha ha ha! Vân Trạch, không ngờ anh cũng có một ngày bị như thế!" Từ trong ánh mắt của những người đó, Lam Duê rất dễ nhận ra, hình như bọn họ có chút hiểu lầm đối với thân phận của cô và Vân Trạch. Đường như thân phận của cả hai vừa bị tráo đổi cho nhau. Ưu nhã vén tóc trên vai, xoay người đi đến khu vực khách chờ ở một bên, nói: "Gọi điện thoại báo một trong ba người kia, bất luận là chuyện gì, một người phải xuống!"

"Dạ!"

Hàng loạt sự việc xảy ra nối tiếp nhau khiến mấy người chung quanh hơi sững sờ, lúc này mới kịp phản ứng. Suy đoán cả nửa buổi, thì ra người đàn ông này không phải là chủ nhân, mà người phụ nữ xinh đẹp, thanh lịch phía sau mới là chủ. Hơn nữa, nghe qua giọng nói vừa nãy, mặc dù nhàn nhạt, nhưng lại mang theo một tia khí thế, mà thái độ của người đàn ông kia đối với cô ấy lại rất cung kính, không hề tỏ ra bất mãn.

Sau khi nói chuyện điện thoại xong, Vân Trạch liền đứng vào sau lưng cô, cầm chiếc máy tính bảng trong tay khua khua gõ gõ, nhất thời giữa hai người không có một sự trao đổi nào, yên lặng.

Ba phút sau, Lam Duê nhíu mày nhìn người đàn ông thờ hờn hển đứng ở trước mặt mình, mái tóc vốn rất gọn gàng, bây giờ đã ngổn ngang không còn hình dáng.

"Không tồi, từ tầng 49 chạy thẳng xuống đây, dùng có ba phút!" Thân nhiên đứng lên, xoay người nhìn Lam Dịch nhếch nhác, cười đắc ý: "Nhưng mà không thể không tán thưởng một câu, mấy anh đào tạo nhân viên của mình không tệ, chỉ ít biết người không rõ thân phận, không thể cho vào."

Nói xong, đưa ánh nhìn như có điều ngụ ý về phía cô tiếp tân vẫn ngăn cản bọn họ, đáy mắt tràn đầy nụ cười, khiến người ta không rõ, rốt cuộc là thật lòng khen tặng hay là châm chọc.

Lam Dịch vụng trộm bĩu môi, đây đều là báo ứng cho việc cô đem một đồng công chuyện đề lên trên người bọn họ. Bình thường ngày nào cũng ngủ thẳng cẳng đến tận chín giờ rưỡi sáng mới rời giường, thế mà hai ngày nay, ngày nào anh cũng phải dậy từ tám giờ sáng, buổi tối lại phải tăng ca, làm thêm những việc mà đáng nhẽ không nằm trong phạm vi của mình. Anh là người sống về đêm, thế mà vẻ đẹp của mấy người phụ nữ trong ngực cứ ngày ngày bị tước đoạt thế này sao! Ngắm lại anh đã cảm thấy buồn bực, bất quá thì chờ cô đi thôi, có gì vội đâu!

Nhìn sắc mặt muôn hình muôn vẻ của anh, Lam Dịch đang suy nghĩ gì, cô là người hiểu rõ hơn ai hết, nhẹ nhàng hỏi: "Có phải đang oán trách bên cạnh không có mấy cô xinh đẹp hay không? Oán trách em đem công việc đề lên trên đầu của anh?"

"Đúng vậy!" Mới vừa trả lời xong đã cảm thấy có gì đó không đúng, vừa quay đầu, quả nhiên chỉ thấy gương mặt tinh xảo như gốm sứ của Lam Duê mang theo nụ cười nhạt nhìn mình. Hai giọt mồ hôi lạnh từ trên trán trượt xuống, vội vàng cười ha hả nói: "Không có, làm sao có thể chứ? Cuộc sống thế này thật sự là rất phong phú, rất phong phú!"

"A, thật sao?" Dẫn đầu đi lướt qua anh, đến trước thang máy chuyên dụng, còn Vân Trạch rút cuộc cũng ngưng động tác trên tay, đi đến bên tai cô nói nhỏ đôi câu. Âm lượng của anh rất nhỏ, ngay cả người đứng sát bên như Lam Dịch cũng nghe không rõ, chỉ có thể suy đoán từ ánh mắt chột lóc lên mấy tia khát máu của cô, xem ra tin tức này có tính chất bùng nổ rồi đây!

Bước chân đang tiến về phía trước bất ngờ dừng lại, Lam Duê quay đầu nhìn anh: "Hôm nay em không tới, chuyện trên dưới của tập đoàn anh phải chú ý thật tốt, thay em báo cho hai người kia, theo dõi mật thiết những tài liệu mật trong tập đoàn, đề phòng bị lộ ra ngoài!"

"Ai ôi? Em đi đâu? Đích thân anh xuống đón em đó, làm sao em Nói đi là đi thế nào, không thăm hỏi một câu, cũng không giải thích lý do, thật sự không chịu trách nhiệm ư!" Mấy lời đầu tiên còn dám nói to trước mặt mọi người, nhưng mà tiếc thay, rõ ràng hai người kia cũng chẳng thèm quan tâm gì đến anh. Mấy lời sau cùng thì tự mình lẩm bầm lẩm bầm, khiến mấy người chung quanh tràn ngập tò mò.

"Tổng thanh tra Lam, người mới vừa rồi là ai?" Cô tiếp tân lấy dũng khí hỏi, trong lòng vẫn không ngừng cầu nguyện, ngàn vạn lần không được giống như suy nghĩ của cô nha. Thế nhưng, đại khái là hôm nay Thượng đế đi nghỉ phép, không nghe thấy lời cầu nguyện ấy, Lam Dịch miễn cưỡng phát tay một cái, xác nhận thân phận của Lam Duê: "Tổng giám đốc mới, Lam Duê! Cũng chính là chủ nhân chân chính của nhà họ Lam, về sau cô ấy có làm bất kỳ chuyện gì cũng không được ngăn cản!"

Rõ ràng hôm nay tâm tình của cô không tệ, nếu như gặp phải lúc đang khó chịu, ai dám liều chết ngăn cản trước mặt cô, hậu quả cực kỳ nghiêm trọng.

Hiện tại anh vẫn đang nghĩ, rốt cuộc chuyện gì lại quan trọng như vậy, còn hơn cả vấn đề ở Lam thị. Nhưng điều đáng tiếc chính là, chuyện nội bộ trong nhà họ Lam, đừng nói là anh, ngay cả ông nội cũng không biết rõ, anh chỉ biết một điều. Tất cả mọi chuyện, có thể giải quyết, Lam Duê sẽ đích thân xử lý, không thể giải quyết, cô vẫn tự lo một mình, chưa bao giờ để người trong nhà phải suy nghĩ một chút nào.

Thật là, có một cô em gái mạnh mẽ như vậy, ngược lại có vẻ mấy người làm anh như bọn họ, trở nên rất vô dụng rồi! Không biết làm nũng, thật sự là không đáng yêu một chút nào đâu!

Lam Duê vẫn luôn cho rằng Lăng Ngao đã mang con chip đi, nhưng không phải, mà là trước khi đi anh đã để lại cho Vân Trạch. Xem như là gặp vận may, sau một thời gian dài như vậy, con chip cũng được giải mã.

Thế nhưng theo lời Vân Trạch nói vừa nãy, lại nghe thấy được cả tên của cô. Thậm chí bên trong con chip còn có cả dữ liệu về cô, hơn nữa còn có vẻ khá đầy đủ.

Xe chạy tới một vùng ngoại ô của thành phố New York, đây là nơi mà cơ sở nghiên cứu của nhà họ Lam tọa lạc, chiếm một diện tích khổng lồ, nghiên cứu về nhiều phương diện khác nhau, bất kể ngành nghề nào cũng có liên quan đến.

Đi tới tổ phân tích, quả nhiên nhìn thấy một nhóm người vây quanh ở bên trong.

"Đương gia!"

Một người đàn ông tóc vàng mắt xanh, tuổi còn khá trẻ đứng lên, hướng về phía Lam Duê gọi một tiếng.

Lam Duê gật đầu: "Tôi nghe nói con chip đã được giải mã, Yuri, có phát hiện gì đó phải không?" Nói xong liền đi tới bên cạnh anh ta, ngồi xuống.

Yuri gật đầu một cái, gương mặt có chút nặng nề, nói: "Trải qua các quy trình trước đó, phát hiện ra, đây là nghiên cứu về não người. Trong này tồn tại một kho dữ liệu khổng lồ, từ thí nghiệm phỏng đoán trên não bộ, đến số liệu thí nghiệm về não đã tử vong, đầy đủ mọi thứ. Trí nhớ của não người, không chế, chuyển đổi, những thứ này đều có số liệu để tham khảo, có thể tưởng tượng, nhìn vào toàn bộ số liệu đã thu thập được, nhất định đã làm rất nhiều thí nghiệm nghiên cứu! Nói cách khác. Rất nhiều người có thể vì vậy mà chết!"

Xoay xoay chiếc nhẫn trên ngón tay, Lam Duê lắng lắng nghe lời anh nói, cả căn phòng ngoại trừ tiếng vang của máy móc, cũng chỉ còn lại tiếng nói có phần dồn dập của Yuri.

"Mặc dù trước đó vẫn chưa rõ tại sao lại đi nghiên cứu những thứ này, nhưng sau khi đi sâu phân tích, lúc này mới phát hiện ra, những thí nghiệm trước mặt, chỉ đưa đến một kết quả sau cùng! Mục đích cuối cùng của con chip, chính là để nghiên cứu ra kỹ thuật chuyển đổi não người, hoặc có thể nói, là cải tạo chức năng của não người."

Gỗ, gỗ, gỗ, gập ngón tay gõ xuống mặt bàn, đôi mắt của Lam Duê càng thêm thâm trầm, cuối cùng ngừng đầu, nói: "Trước đó tôi có nghe nói, trong này có dữ liệu về tôi? Chuyện gì đã xảy ra?"

"A!" Dường như vừa nghĩ đến thứ quan trọng nhất, nét mặt của Yuri lập tức trở nên rất khó coi, ngón tay chuyển động mấy cái trước máy móc trước mặt, mang dữ liệu thấy được trước đó ra ngoài.

"Chính là cái này!"

"Cái này là." Bất thình lình đứng lên, Lam Duê chấn động nhìn những dữ liệu gần như bao hàm toàn diện. Phía trên kia ghi lại mỗi một chuyện mà cô đã trải qua gần đây, từ những thủ đoạn để đối phó người khác. Điều quan trọng hơn là, bên cạnh có rất nhiều số liệu, cô càng xem càng không hiểu: "Đây là cái gì?"

Sẽ không ai thích tất cả mọi chuyện của mình đều bị bóc trần dưới ánh mắt của kẻ khác. Những chuyện cô đã làm, mặc dù không hề che giấu, nhưng mà mỗi hành vi và việc làm của cô trong sáu năm qua đều được ghi lại đầy đủ, chuyện như vậy là lần đầu. Siết ngón tay lại thật chặt, cảm giác như có một sự uy hiếp vô hình đang tiến tới gần.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Phúc Hắc Của Đế Vương Hắc Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Trò chơi đánh cuộc

"Đây là số liệu về phân tích não bộ của đương gia, dựa theo kết quả nghiên cứu này, bộ óc của người so với bất kỳ một vật thí nghiệm nào khác đều tốt hơn rất nhiều, cho nên... Cho nên bọn họ xếp não bộ của người vào hàng ưu tú! Từ những số liệu trên, có thể xác định, mỗi một bộ não mà bọn họ thí nghiệm trước đó, đều được đem đi so sánh với não bộ của người, và kết quả cuối cùng được lưu trữ trong con chip cho thấy, não bộ của người trội hơn hẳn!"

Cái nghiên cứu kia, còn xem cô là điểm tựa. Cô sống đến ngần này tuổi rồi, đây là lần đầu tiên bị người ta xem như vật thí nghiệm để nghiên cứu.

Nhưng những thứ này đều không quan trọng, mà điểm mấu chốt chính là, bọn họ nghiên cứu não bộ của cô làm gì? Vì cái gì? Muốn nhà họ Lam? Chẳng nhẽ cho rằng nghiên cứu về não bộ của cô là có thể lấy được tất cả mọi thứ đang nằm trong tay cô ư? Vậy thì cô chỉ có thể nói, mấy người này thật là ngây thơ!

"Còn có phát hiện gì khác không?"

Yuri gật đầu một cái, nói: "Tại điểm cuối cùng, thuộc hạ phát hiện ra tên của một người, cũng không biết có phải là người đã khởi xướng nên nghiên cứu này hay không!Gọi là. 'Fiennes Iger you'! Đúng rồi, mặc dù không phải là một cái tên đầy đủ, nhưng cũng là một đầu mối!"

'Fiennes Iger you', cái tên này thật sự khá phức tạp, hơn nữa còn không dễ nhớ. Quan trọng là, đầu óc của cô đảo quanh mấy vòng, nhưng cũng không cảm thấy có chút ấn tượng nào. Quay đầu nhìn về phía Vân Trạch bên cạnh, anh cũng chỉ lắc đầu, quả nhiên là chỉ có mỗi chi tiết này thì thật sự không biết là tên hay họ, việc điều tra sẽ không đơn giản.

Đứng lên, Lam Duê xoay người nói: "Tiếp tục phân tích phần còn lại đi, tôi chờ kết quả cuối cùng!"

Hi vọng bên trong lưu trữ thông tin có thể giải đáp được thắc mắc của cô.

Vân Trạch liếc nhìn vật này, hơi tư lự một chút, quanh quẩn trong đầu là những hình ảnh có liên quan đến Lam Duê mới vừa xem ban nãy: "Yuri, làm phiền cậu!" Nói xong liền rời khỏi đây.

"Thôi đi, đã có quan hệ thế nào rồi, còn nói cái gì mà phiền hay không phiền, thật là!"

Yuri làm bầm một câu, bên trong con người màu ngọc bích thoáng qua ý cười, quay đầu lại tiếp tục phân tích. Chuyện này có liên quan đến đương gia, tuyệt đối không thể để xảy ra bất kỳ sai sót nào, quan trọng hơn hết, không được làm chậm trễ tiến độ. Hy vọng sau khi giải mã được mặt sau có thể giúp anh tìm ra được ẩn số này.

Ngồi trên xe, Lam Duê mệt mỏi xoa xoa đầu lông mày, trong đầu vẫn vang vọng những lời mà Yuri vừa nói ở sở nghiên cứu. Chẳng lẽ thật sự nghiên cứu về não bộ của cô ư? Nhưng mà tại sao? Nghiên cứu não bộ của cô là có mục đích gì, có thể làm được gì?

Thật là hao tổn tâm trí!

Những chuyện nằm ngoài tầm kiểm soát, là thứ mà cô ghét nhất, thế nhưng bây giờ cứ lần lượt xảy ra trên người cô.

Nghĩ như vậy, thế thì những hành động và việc làm trước kia của cô, chỉ là để dụ cô mắc câu mà thôi.

"Lam chủ, bây giờ đi đâu?" Vân Trạch ngồi ở hàng ghế trước, nhìn thấy vẻ mệt mỏi trên gương mặt cô, nhẹ giọng hỏi.

Tựa vào cửa sổ, nhìn cảnh vật bên ngoài xe, nói: "Đi dạo chung quanh một chút đi, hôm nay không có tâm tình gì!"

Nghe cô nói như vậy, anh cũng không nói gì hơn, cất máy tính bảng, hướng về phía tài xế trước mặt nói mấy câu, sau khi xe dừng lại, chuyển lên vị trí tài xế.

Nâng cằm lên, nhìn ra ngoài cửa sổ, đối với những hành động của bọn họ, ngay cả một tia cảm giác cô cũng không có, ngoại trừ đôi mắt thì thoáng chớp một cái, cũng sẽ khiến cho người ta tưởng rằng cô đang ngủ thiếp đi.

Thật ra thì từ lúc đầu, Lam Duê muốn đem giải mã con chip này, những tưởng có thể phát hiện ra thứ gì đó rất có giá trị, không nghĩ rằng nó lại là vật lưu trữ những thông tin khiến cho người ta khó hiểu. Đại khái điều duy nhất có thể làm cô chú ý chính là toàn bộ tư liệu về mình, nhưng mà nghiên cứu cô làm cái gì? Chẳng nhẽ muốn đi phân tích kết cấu trong não bộ của cô, muốn tìm hiểu xem bước tiếp theo cô muốn làm là gì ư? Điều này thật là vô căn cứ, nếu như chuyện này cũng có thể làm được, thế thì cả thế giới này đã loạn lên hết rồi!

Không biết mục đích là gì, thật sự khiến cho người ta rất quan tâm.

"Đi vịnh Jamaica!"

Suy nghĩ một hồi lâu, Lam Duê thản nhiên nói. Đối với những chuyện xảy ra trong khoảng thời gian này, cô cũng nên cẩn thận để ý đến thái độ, cùng với mấy suy nghĩ lung tung trong đầu một chút. Mùa này ra biển hóng gió, có lẽ cảm giác lạnh lẽo thấu xương sẽ giúp ích được phần nào.

Vân Trạch gật đầu, chỉ chốc lát sau đã lái xe vào nơi đó.

Mở cửa xe bước xuống, tựa vào trên thân xe, nhìn mặt trời đang dần ngả về Tây, trông mắt đen dọa người híp lại.

Gió biển mang theo hơi lạnh cắt da cắt thịt thổi ùa vào, khiến quần áo của bọn họ bay phất phới, trong không khí còn mang theo mùi vị mặn mặn.

Đứng ở nơi cao nhất nhìn xuống bên dưới, dường như cảm giác này khiến người ta cảm thấy rất thoải mái. Vân Trạch đứng ngay sau lưng cô, cẩn thận quan sát chung quanh, đề phòng chuyện bất ngờ xảy ra. Lam Duê bất chợt hỏi đến chuyện trước đó: "Vân Trạch, đối với chuyện ban nãy, anh thấy thế nào?"

"Không biết lý do cụ thể, nhưng dựa vào số liệu từ những thí nghiệm kia, mục tiêu chính của công trình nghiên cứu ấy, hình như là Lam chủ người. Sau khi đào sâu phân tích được một nửa, những thí nghiệm trước mắt cho thấy, mục đích cuối cùng, vẫn là dữ liệu về Lam chủ. Mặc dù không biết rốt cuộc là vì cái gì, nhưng tuyệt đối không phải chuyện tốt, Lam chủ đang là mục tiêu hàng đầu!"

"Anh cho rằng, làm thế nào bọn họ lại lấy được tư liệu của tôi? Hơn nữa còn đầy đủ như vậy, có rất nhiều chuyện ngay cả bản thân tôi cũng không rõ, con chip ấy tại sao lại lưu trữ tư liệu về tôi?"

Vân Trạch nhất thời có chút cứng họng, đầu óc linh hoạt xoay chuyển, nhanh chóng đưa ra một giả thuyết: "Lam chủ, có phải liên quan đến mấy tài liệu mật mà tập đoàn Lam thị bị tiết lộ dạo gần đây hay không?"

"Bị tiết lộ?" Lam Duê kinh ngạc quay đầu, đối diện với vẻ mặt nghiêm túc của anh, khẽ nói: "Anh đi điều tra, bây giờ không cần lo đến những tài liệu mật kia, trước tiên điều tra một chút về tư liệu của nhà họ Lam!"

Nếu quả thật như lời anh nói, vậy thì từ lúc vừa bắt đầu, bọn họ đã bị người ta chơi đùa, và cũng từ lúc ấy, ánh mắt của bọn họ đã bị đánh lạc hướng sang nơi khác rồi. Gấp gáp làm những việc này như vậy, xem ra là có liên quan đến việc cô 'mượn' con chip dạo trước. Dù sao cũng đã trải qua một thời gian dài nghiên cứu, nhưng lại không thu hoạch được gì, đổi lại là ai cũng khó mà chấp nhận được. Điều duy nhất khiến Lam Duê không hiểu chính là, đây rõ ràng là một vật rất quan trọng, nhưng làm sao lại nằm trong tay lão già William kia, hơn nữa còn ở trong nhà người tình của hắn.

Những người này, suy cho cùng là đang sắm vai gì đây?

"Dạ, thuộc hạ lập tức điều tra!" Biết chuyện quan trọng, Vân Trạch tuyệt đối không dám trì hoãn, vội vàng bắt tay vào chuẩn bị.

Chuyện này, hy vọng không quá mức nghiêm trọng, vậy mới có thể kịp thời khắc phục!

Nhìn Vân Trạch cúi đầu bận rộn, đôi chân mày thanh tú của Lam Duê hơi căng lên, lấy chiếc di động từ trong tay anh.

"Vân Trạch?"

"Là tôi, Vân Lăng, anh đi thông báo cho mọi người ở Đại bản doanh, mặc kệ là trong khoảng thời gian này có xảy ra bất kỳ chuyện gì đi nữa, cũng không được tin tưởng một cách dễ dàng! Tất cả mọi chuyện đều có tôi lo, bảo bọn họ không cần thiết phải chia mũi vào! Còn anh và Vân Vũ, bí mật nấp trong bóng tối bảo vệ bọn họ, tuyệt đối không được để xảy ra bất kỳ chuyện gì ngoài ý muốn!"

"Dạ!"

Không hỏi tại sao, Vân Lăng luôn luôn kiêu ngạo, đối với mệnh lệnh của cô, lúc nào cũng tuyệt đối phục tùng, chỉ cần là lời từ miệng cô, anh bao giờ cũng hoàn thành cực kỳ xuất sắc!

Mới vừa cúp điện thoại, chỉ thấy Vân Trạch đứng chờ ở một bên, thấy cô nhìn về phía mình, mở miệng: "Giống như những gì mà Lam chủ đã suy đoán, kho dữ liệu với ba lớp bảo mật của nhà họ Lam đã bị phá giải, tất cả tư liệu của mọi người trong nhà họ Lam đã bị tiết lộ!"

Cả nửa ngày cũng không nghe thấy tiếng nói chuyện, chỉ nghe được tiếng sóng lớn nói đuổi nhau vỗ vào bờ, xen lẫn tiếng thở dốc kịch liệt.

Lam Duê không biết nên dùng từ ngữ gì để hình dung tâm trạng của mình vào lúc này, đây là lần đầu tiên suốt sáu năm qua, cô phải chịu một sự mất mát lớn đến vậy. Ngày trước, bất luận là chuyện gì, cô đều có thể dựa vào năng lực của bản thân để giải quyết, thế nhưng lần này lại phạm phải sai lầm nghiêm trọng như vậy, thậm chí nó còn được phủ lấp bởi những ảo ảnh mờ hồ.

Cô luôn cho rằng, sở dĩ những người đó giờ đủ trăm phương ngàn kế chỉ là muốn chiếm được thế lực của nhà họ Lam, nhưng những chuyện xảy ra vào ngày hôm nay dường như đang chứng minh ngược lại, đây không phải là mục đích cuối cùng.

"Chuyện này. chúng ta tự bắt tay vào giải quyết, không cần tiết lộ ra ngoài!"

Chuyện này càng nhiều người biết, thì tình hình của bọn họ sẽ càng trở nên khó khăn hơn, cô chỉ có thể tự mình âm thầm giải quyết thôi.

Vân Trạch gật đầu nói: "Vây, nếu như Lăng thủ lĩnh hỏi thì sao?"

Lam Duê chợt quay đầu, sự mệt mỏi nơi đáy mắt chợt tan biến, lấy lại bộ mặt thật với vẻ lạnh lùng khát máu: “Vân Trạch, anh là người thông minh, hẳn đã hiểu rõ ý tứ trong lời tôi nói! Người của nhà họ Lam không được phép biết, thế thì người ngoài lại càng không, anh nói thử xem, Lăng Ngạo có thể biết hay không?” Dừng một chút, khôi phục lại vẻ mặt vô cảm trước đó: “Còn nữa, trong khoảng thời gian này, không được tiếp xúc với người của nhà họ Lăng, đường đi nước bước của tôi, tuyệt đối không được để cho bọn họ lần ra!”

Hiện giờ cô có thể tưởng tượng ra được, chuyện này sẽ khiến cho Lăng Ngạo nổi điên đến mức nào. Lấy tính tình của anh, chỉ e rằng con cuồng phong sắp tới khó mà tránh khỏi.

Nhưng mà, dầu là như vậy, cô cũng không hy vọng anh gặp phải nguy hiểm, chuyện này vốn chỉ nhắm vào nhà họ Lam, bọn họ vẫn chưa kết hôn, chưa phải là vợ chồng, cho nên cần bản không cần nhảy vào vũng nước đục này. Huống chi, cô tuyệt nhiên không mong muốn anh xảy ra chuyện bất trắc. Cô tin tưởng bản thân mình, nhất định có thể giải quyết được chuyện này một cách tốt đẹp nhất, an toàn mà lui.

Vân Trạch nhìn thật sâu vào mắt cô, cuối cùng đến mở cửa xe, nói: "Thuộc hạ biết rõ nên làm như thế nào, không phải bây giờ Lam chủ nên lập tức trở về tập đoàn Lam thị sao?"

"Không cần, trong khoảng thời gian này không cần thiết phải xuất hiện công khai trong tầm mắt của bọn họ!"

Ví như quá dễ dàng nhìn thấy mà nói, mục tiêu khá lớn, mà quan trọng hơn là, nó cũng quá đơn giản để Lăng Ngạo tìm ra cô. Hơn nữa, cô nhất định phải điều tra kỹ lưỡng, rốt cuộc ‘Fiennes Iger you’ có thân phận gì!

Từ tối hôm đó, sau khi rời đi, Lăng Ngạo lập tức bắt tay vào điều tra hàng loạt chuyện đã xảy đến cho nhà họ Lam vào mấy tháng nay, rờn rã suốt ba ngày không liên lạc với cô, mà cô cũng chưa từng tìm đến anh. Đến khi anh định bụng liên lạc lại với cô, liền phát hiện, bất luận dùng cách gì cũng không thể kết nối được. Trước đây, để điều tra ra chỗ ở của cô là một việc rất dễ dàng, cũng bởi vì cô cố ý để lại dấu vết. Nhưng hiện giờ anh lại không hề có được một chút tin tức nào, rõ ràng là cô cố tình không cho anh biết hành tung của mình.

Âu Liêm có chút khóe không ra nước mắt đứng ở một bên, nhìn bầu không khí ám đạm đến khủng khiếp cứ lượn lờ vờn quanh thủ lĩnh, bây giờ anh thật sự rất muốn cách xa một chút.

Lại nói, Lam đương gia này rốt cuộc đã chạy đi đâu? Trước kia còn có thể điều tra ra được, cùng lắm chỉ mới có ba ngày mà thôi, nhưng lại tựa như biến mất khỏi thế gian, không hề để lại một chút tin tức nào. Thượng Đế ơi! Ông làm ơn bảo Lam đương gia ra ngoài đi, bằng không, bọn họ nhất định phải chết!

"Thủ lĩnh, có thể Lam đương gia có chuyện, cho nên."

Lăng Ngạo lạnh lùng quét mắt nhìn anh một cái: "Có chuyện gì mà đến những một tuần cũng không liên lạc được? Trước đây tại sao lại không phát hiện các cậu làm việc không đến nơi đến chốn?"

"Thủ lĩnh, thật ra thì người có thể đi hỏi thử Lam lão ông một chút, có lẽ bọn họ biết!"

Nói chưa dứt lời, vừa định mở miệng, anh liền phát hiện sắc mặt của thủ lĩnh bọn họ càng thêm u ám. Rất dễ nhận thấy, nhất định là thủ lĩnh đã hỏi mấy người nhà họ Lam rồi, chỉ là, đáp án không thể khiến cho người khác vừa lòng. Nhìn tình hình này là thăm rồi, anh đã giẫm lên mìn. Ngự Phong đứng bên cạnh, đưa ánh mắt tựa như đang ám chỉ ‘chú thật là ngốc’ về phía anh, rõ ràng đang chỉ trích anh không nên đề cập đến chuyện vừa rồi. Âu Liêm vô tội chớp chớp mắt, làm sao anh biết được hành tung lần này của Lam đương gia được giữ bí mật đến vậy, ngay cả người trong nhà cũng mơ hồ? Kỳ thật thì anh là người vô tội, có được hay không đây!

"Đi thăm dò, bất luận là dùng cách gì, tôi muốn biết bây giờ người phụ nữ kia đang ở đâu!"

Dám cả gan không thèm đếm xỉa đến anh, vậy thì khi cô xong việc nên chuẩn bị tư tưởng mà chờ anh bắt đi.

Rõ ràng Lăng Ngạo đã quên, nếu Lam Duê muốn tránh, làm sao có thể dễ dàng tìm ra? Huống chi, tất cả thế lực Hắc đạo ở Mỹ đều nằm trong tay Lam Duê, ở ngay trên địa bàn của cô mà muốn tìm cô, tất nhiên phải thông qua thế lực của nhà họ Lam, đâu có chuyện dễ tìm như vậy?

Mà trái ngược với con giận dữ của Lăng Ngạo, lúc này Lam Duê có vẻ thanh thản hơn rất nhiều.

Hiện giờ cô đang ở trong một gian phòng tại Casino - Las Vegas, theo dõi động tĩnh bên trong, đối với việc Lăng Ngạo bây giờ ra sao, cô cũng không rõ lắm, tạm thời cũng không cần biết nhiều. Thỉnh thoảng nghiêng đầu qua nói chuyện với người bên cạnh đôi câu, sau đó lại chỉ vào vị trí trên màn ảnh, căn dặn.

Vào lúc này, điện thoại của Vân Trạch chợt vang lên, liếc nhìn Lam Duê còn đang nói chuyện, anh nghiêng người, đi đến một bên nhận điện thoại.

Cúp máy, anh đi tới bên cạnh cô, Lam Duê thấy anh hình như có lời muốn nói, liền mở miệng: "Các người đi làm việc trước đi! Chuyện gì?"

"Thư mời từ nhóm đối tác gửi đến tập đoàn Lam thị, một tuần sau, có buổi tiệc rượu được tổ chức ở Cao ốc Empire State, hy vọng Lam chủ có thể tham gia!" Đang lúc nói chuyện, tiện tay rót một ly rượu đỏ cho Lam Duê, đưa tới.

Lam Duê nhận lấy chiếc ly cao cổ từ tay anh, lắc qua lắc lại hỏi: "Rất quan trọng?"

Vân Trạch gật đầu: "Dạ, trên danh nghĩa là tiệc rượu, nhưng thật ra là một hội nghị bí mật, liên quan đến những định hướng trong tương lai. Nếu như Lam chủ không đi, có thể sẽ ảnh hưởng đến quan hệ hợp tác của tập đoàn Lam thị sau này!"

"Ồ!" Khẽ lên tiếng, ánh mắt của cô trước sau vẫn cố định trên màn hình theo dõi, thế nhưng tâm trí không biết đã sớm bay về phương nào rồi! Một tuần sau ư? Lại nói, nhìn như cả tháng nay cô không liên lạc với người bên cạnh, ngoại trừ kết nối với một số người bên ngoài theo kỳ hạn, thì đường đi nước bước của cô đều là mơ hồ không rõ, cho dù bất kỳ ai cũng không phát hiện được chút đầu mối nào! Và lại, hình như còn ba tuần nữa là đến hôn lễ của cô.

Một tuần lễ, vậy cũng đủ rồi!

Ngừa đầu uống cạn ly rượu, Lam Duê đứng lên, vừa đi về phía trước, vừa nói: "Vây tất cả mọi chuyện đã bố trí xong rồi sao? Một tuần sau, cũng nên bắt đầu thu lưới!"

"Dạ, đã tốt rồi! Lam chủ yên tâm!"

Bây giờ để cho cô đến xem một chút, rốt cuộc là ai đang muốn chơi đùa với cô. Cô không phải là loại người dễ dàng để cho kẻ khác điều khiển phía sau mà vẫn ngây ngốc không biết phản công, nếu như có ý đánh tới trên người cô, vậy cần phải chuẩn bị thật chu đáo đi!

Một tuần sau, tại buổi tiệc sang trọng nằm trên tầng thứ một trăm của Cao ốc Empire State, với sự hiện diện của rất nhiều nhân vật nổi tiếng trên thế giới. Khung cảnh cực kỳ xa hoa, những người có thể đến đây tham dự, đều là những nhân vật tiếng tăm ở các lĩnh vực nổi trội hàng đầu, về trang phục, trang sức linh tinh các loại, hoặc là bông dung nổi tiếng với những mặt hàng được bán với số lượng có hạn, hay đặt hàng theo yêu cầu. Nhìn xuyên qua trong ấy, không thể thiếu được mấy vị thiếu gia trẻ tuổi, cùng với mấy cô gái độc thân ăn mặc cao quý, dường như cũng muốn thừa cơ hội này mà bầu vịu vào một đối tượng tốt.

Ngay lúc này, ở trên tầng cao nhất của Cao ốc Empire State, bên trong một căn phòng mờ tối, một nhóm mười mấy người đang chơi bi-da lỗ!

Đại biểu cho nhà lãnh đạo nữ duy nhất, Lam Duê có vẻ rất nhàn nhã tự tại!

Kỳ thật thì cô cũng hơi nghi ngờ, nhưng hình như có vẻ đã hiểu ra đôi chút.

Dựa theo thư mời từ một tuần trước, cô đến tham gia bữa tiệc này nhằm trao đổi về việc của tập đoàn, nào ngờ, lại do những người này bày ra. Bá tước William, Raymond Hadley, thời điểm nhìn thấy hai người kia, ban đầu còn có nhiều chỗ khó hiểu, hiện tại coi như cũng đã dần dần sáng tỏ rồi. Thế nhưng Nathan Andrew xuất hiện ở đây để làm gì? Hình như hẳn đâu có nắm trong tay một tập đoàn nào? Thôi thì người đến cũng đã đến rồi, người tới là khách, cô có hỏi cũng vô nghĩa!

Nếu bọn họ muốn chơi đùa, cô cũng không ngại mà tiếp đãi bọn họ thật tốt, chỉ là vui đùa một chút mà thôi, không có gì đáng ngại. Bọn họ dám đặt chân đến địa bàn của cô, hơn nữa còn thân không biết quý không hay, a, có vẻ như trong khoảng thời gian này, năng lực của não bộ cũng đã lớn lên trông thấy rồi!

"Những người bên dưới cũng đã đến gần đủ rồi, làm chủ nhà phải ra mặt, Bá tước William ngược lại có vẻ rất an nhàn thoải mái, muốn ở đây chơi bi-da lỗ!" Ngả người ngồi trên ghế sofa, Lam Duê trước sau vẫn giữ nụ cười nhàn nhạt nơi khóe môi, khiến người ta đoán không ra. Những kẻ âm thầm quan sát động tĩnh của cô, lúc này cũng thấp thỏm không yên, không hiểu rốt cuộc cô đang suy nghĩ chuyện gì!

.....còn tiếp.....

P/S: Mấy bạn đừng lo cho bộ này, mình có full convert mà, sẽ làm đến hoàn, mình là mình chỉ tức mai một ko có những bộ HB mới để mãn thui 58.2 Trò chơi đánh cuộc.

William lại cười lên ha ha, trong tay cầm chiếc gậy bi-a thật dài, nói: "Những người đó và chúng ta cũng không phải là một loại người, bọn họ chơi việc của bọn họ, chúng ta ở chỗ này nói chuyện của chúng ta! Điểm này không có chậm trễ!"

Nhận được ánh mắt ra hiệu của William, Raymond vội vàng tiến lên phụ họa: "Đúng vậy, bên dưới vẫn còn có lớp trẻ giúp đỡ, quả thật nên để cho bọn họ luyện tập một chút! Lam đương gia không lên đây chơi bi sao?"

Bởi vì từ khi công ty được thành lập đến nay, cũng không gây ra chuyện gì bất lợi cho nhà họ Lam, thế nên Lam Duê chưa bao giờ quan tâm đến kẻ đứng sau lưng là ai. Suy cho cùng thì trên toàn nước Mỹ có nhiều công ty lớn nhỏ như vậy, đâu cô có muốn quản, cũng không quản hết được, những

chuyện này, để cho bác cả và bọn họ trông nom là tốt rồi.

Không ngờ chính từ sự lơ là này, lại dẫn đến những chuyện như thế, ngoại trừ tập đoàn danh tiếng của nhà họ Lam, bên cạnh còn có sự cạnh tranh của Gia tộc William và Gia tộc Raymond.

Cô dĩ nhiên biết bọn họ sẽ mang con trai và con gái theo cùng, nếu như người ta đã nói thế, cô cũng chẳng cần nhiều lời, chờ xem bọn họ lại đang muốn diễn trò gì tiếp thôi. Lần trước cô khiến cho William bị thua thiệt không nhỏ, cô không tin, hẳn có thể nhịn xuống được. Đại khái là còn chưa nắm được chứng cứ, nên không dám trực tiếp tra hỏi, có lẽ còn đang chờ thời cơ.

"Không, tôi thích xác định thắng thua một lần, cách chơi thông thả, từ tốn như vậy không thích hợp với tôi!" Lam Duê lắc đầu, chậm rãi nói, giọng Anh ngữ lưu loát, ung dung ứng phó. Nhưng lời nói ra, rõ ràng khiến người nghe có chút sững sờ.

Thật sự là chẳng biết khiêm tốn gì cả, đã có người bêu môi rồi!

"Lam đương gia còn nhỏ tuổi mà lại nói mấy lời kiêu căng ngạo mạn như vậy, chẳng lẽ không biết phần đông trong chúng tôi đều là cao thủ bi-da? Mà cho dù không biết, cũng chẳng có ai lại nói năng như thế, hình như cô có chút không biết khiêm tốn thì phải!" Một người đàn ông trung niên với hàm râu cá trê, lạnh lùng giễu cợt nói!

Andrew này giờ vẫn không nói gì, lúc này lại cười rộ lên, đôi con ngươi màu xanh lục chuyển sang trên người Lam Duê rồi dừng lại: "Genese, ông cần gì phải như vậy? Nếu Lam đương gia đã nói thế, nhất định là rất tự tin vào bản thân, nếu như ông không phục, đại khái có thể đi khiêu chiến! Tôi nghĩ, vốn dĩ đến đây để chơi đùa mà thôi, cho dù có thua thật, thì có gì đáng ngại đâu? Há?"

Đối mặt với lời nói của hắn, Lam Duê cũng không lập tức đưa ra bất kỳ phản ứng nào, ngược lại cúi đầu, bung ly rượu Whisky ở một bên lên, nhấp vài ngụm. Thời điểm miệng ly chạm vành môi, vừa vận che giấu đi nụ cười mỉa mai. Cô biết hẳn nhất định còn muốn nói câu tiếp theo, và lời sắp nói, mới là điểm mấu chốt.

Quả nhiên, sau khi Andrew quan sát phản ứng của mọi người, đáy mắt xẹt qua nụ cười chế nhạo, nói tiếp: "Nhưng nếu chỉ đơn giản vui đùa một chút mà nói, hình như có vẻ không được thú vị cho lắm, dù sao cũng phải có chút tiền đặt cược, mới có thể kích thích hơn nữa! Mọi người cảm thấy, đề nghị này của tôi như thế nào?"

Lời nói của hắn dẫn đến một hồi trầm mặc, người đầu tiên kịp phản ứng chính là Bá tước William, một tia tham lam ngấp nghé nơi đáy mắt hắn, rồi rất nhanh lại giấu đi, cười to, nói: "Trước kia chỉ nhìn thấy thắng bại, lần này đề nghị của Andrew tiên sinh quả thật có chút mới lạ, rất thú vị!"

"Quả thật không tệ, nhưng mà muốn dùng cái gì làm tiền đặt cược?"

"Cái này. Thật ra thì Casino - Las Vegas hiện giờ đang ở trong tay của Lam đương gia, khu vực này không tôi!"

"Ngược lại tôi cảm thấy trung tâm kinh tế thế giới, New York, chỗ này rất tốt!"

"Chi bằng Lam đương gia dùng đến Tam giác vàng, như thế nào? Dù sao thì chỗ ấy đối với Lam đương gia cũng chẳng có ích lợi gì?"

Mà người trong cuộc như Lam Duê, nhìn mấy cái gương mặt đang bị tham lam ăn mòn kia, từ đầu chí cuối vẫn nhòa miệng cười như cũ, không cự tuyệt, cũng không đồng ý. Những cử chỉ giờ tay nhắc chân lơ đãng cũng toát nên nét quý tộc bẩm sinh, phong thái khiến người xem phải say mê.

Rốt cuộc thì màn thảo luận tranh chấp cũng dần dần lắng xuống, lúc này Lam Duê mới chậm rãi đặt ly rượu trong tay sang một bên, cười thật tươi, thông dong nói:

"Tôi có thể đem Casino - Las Vegas, còn có quyền kiểm soát thế lực Hắc đạo ở thành phố New York, cùng với quyền kiểm soát ở khu vực Tam giác vàng ra làm tiền đặt cược!" Cô vừa dứt lời, ánh sáng tham lam bên trong con mắt của tất cả mọi người càng thêm mãnh liệt, cười khẩy trong lòng, rồi nói tiếp: "Nhưng mà, trong các người, ai có thể nói cho tôi biết, các người có thể lấy ra thứ gì làm tiền đặt cược? Trong tay các người sở hữu nơi nào có thể vượt qua được Casino tầm thế giới như ở Las Vegas? Chỗ nào có thể sánh bằng Trung tâm kinh tế thế giới như New York? Còn khu vực nào có thể vượt qua được sản lượng ma túy mà Tam giác vàng mang đến? Nếu như các người có thể nói ra được, tôi sẵn sàng nhượng lại ba nơi này! Giống như lời Andrew tiên sinh vừa nói, nếu muốn đánh cược, vậy phải chơi thật lớn mới đúng!"

"Miễn là các người có thể nói ra được ba nơi sánh ngang hàng với những nơi tôi vừa nói, tôi nhất định đồng ý đặt cược, như thế nào?"

Nói xong, Lam Duê chậm rãi đứng lên, tựa vào một bên, thích thú nhìn những gương mặt thoát xanh thoát trắng. Khẩu vị cũng không tồi, vào lúc này liền đi nhìn tròng địa bàn của cô, gan lớn, đã tâm cũng lớn!

Thế nhưng, mấu chốt chính là, bản thân có thể nuốt trôi được không đã!

Yêu cầu của Lam Duê, khiến bọn họ giật mình tỉnh giấc từ trong cơn mộng tham lam, tự nhiên cũng hiểu ra được chuyện mới vừa rồi.

Vốn dĩ là yêu cầu có phần quá đáng, ngờ đâu lại nhận được sự đồng ý của Lam Duê, điều này hiển nhiên làm cho tất cả mọi người đều vui mừng. Ai trong bọn họ cũng không thể tin được, một cô gái mới hai mấy tuổi đầu, miễn cưỡng có thể gọi là phụ nữ, vừa dấn thân vào giới Hắc đạo liền có thể vượt qua mặt những lão làng đã trà trộn vào giới này mấy chục năm nay như họ. Thậm chí bọn họ còn nhìn thấy được cả tiền bạc từ ba nơi màu mỡ kia tràn vào đầy túi, cảm giác thật là sung sướng.

Đáng tiếc thay, giấc mộng chỉ mới đi được một nửa liền bừng tỉnh, Lam Duê lại muốn bọn họ đưa ra món hàng đặt cược với giá trị tương đương. Trước không nói, bọn họ căn bản chẳng có nơi nào có thể sánh bằng ba nơi ấy của Lam Duê, mà cho dù có đi nữa, tuyệt đối cũng không mang ra. Bọn họ đâu có ngọc, tiểu nha đầu trước mặt này, bọn họ không thèm để vào trong mắt, nhưng không có nghĩa là người khác cũng vậy.

Thế nhưng lòng tham của con người là vô cùng tận, so với cái khác, điều kiện mà Lam Duê đã nói ra rõ ràng, quả thật hấp dẫn hơn nhiều.

"Nhu vậy, Lam đương gia muốn như thế nào?"

Một người thận trọng dò hỏi!

Lam Duê cười nhẹ: "Cái này làm sao có thể hỏi tôi được? Đây phải xem ai muốn tới đánh cược với tôi, vậy phải xin người kia có thành ý một chút! Một ván quyết định thắng thua, ai tự tin có thể mang thành ý của mình ra. Chẳng lẽ tôi nói thành ý của mình ra rồi, còn chưa đủ hay sao? Nên biết rằng ba nơi này có thể đánh thắng vào hàng vạn nơi khác, nếu ai lấy được, nhất định là những khu vực không tồi!"

Có thể hiểu đây là sự cám dỗ của Lam Duê không? A, hơi động não một chút cũng hiểu được ý tứ trong lời nói của cô.

Bá tước William ho nhẹ một tiếng, nói: "Gia dụ tôi nói, tôi dùng cả Nhật Bản ra để làm tiền đặt cược, thế nào?"

"Bá tước William đang nói đùa ư? Nói thế nào đi nữa, một nửa Nhật Bản cũng là địa bàn của tôi, phiên giao dịch này, hình như tôi tương đối chịu thiệt thòi! Bá tước William là người lớn, không thể đi ăn hiếp người trẻ tuổi như Lam Duê được, việc này không công bằng cho lắm đâu!"

Dáng vẻ vô tội của cô, khiến mọi người cảm thấy đầu hiện lên đầy vạch đen. Nếu bởi vì cô còn trẻ tuổi mà dám ăn hiếp,giờ phút này cô còn đứng ở đây được không? Nói đùa hoài!

"Thời thì, coi như là tôi kính lão đắc thọ đi! Tôi đồng ý một nửa hòn đảo còn lại làm tiền đặt cược của ngài, nhưng mà để cho công bằng, ba nơi đặt cược này, cũng phải xóa đi hai rồi. Uhm, mà nói thế nào đi nữa thì một trong ba khu vực này, nếu đem so với Nhật Bản đều lớn hơn hẳn, nói gì thì đây cũng là một phiên giao dịch. Tuy nhiên, mọi người đã đến chỗ của tôi làm khách, tất nhiên tôi cũng phải bày tỏ lòng thành của chủ nhà một chút, mọi người nói có đúng không? Cho nên tôi quyết định, đem Tam giác vàng ra làm giải thưởng! Mọi người cứ tự nhiên!"

Mặc dù Tam giác vàng là một khu vực khá tốt, nhưng mà so với hai nơi còn lại, đối với người không mua bán ma túy như cô, mất đi cũng chẳng có nghĩa lý gì, cũng lắm chỉ là để không chế nguồn ma túy chảy vào Trung Quốc mà thôi. Thêm vào đó, cô cũng không nghĩ rằng mình sẽ thất bại trong vở kịch này, coi như đùa vui một chút, chế thuốc điều chỉnh tâm tình.

Mặc dù hai miếng mồi ngon đã bị thu trở về, thế nhưng khu vực còn thừa lại cũng rất tốt, đủ khiến người ta nóng lòng muốn thử sức. William đồng ý một cách dứt khoát, nhưng hẳn sẽ không đích thân ra tay, mà tìm một cậu trai trẻ đến giúp hắn đánh trận này.

Đối với hành động này của hắn, Lam Duê cũng không phản đối, chỉ nhếch môi cười. Tranh tài với ai thì cũng như nhau mà thôi, cô chẳng thèm bận tâm, không phải kết quả đã sớm đoán được rồi sao!

"Lam tiểu thư tới trước?" Cậu trai trẻ ra vẻ lịch thiệp nói.

Lam Duê khoát tay, chỉ chỉ cái bàn bên kia, nói: "Tôi không bao giờ muốn bắt đầu phiên giao dịch trước, anh tới trước đi. Bất quá, như tôi đã nói, chỉ có thể phân định thắng thua một lần. Ất hẳn là vị tiên sinh này đã nghĩ ra cách đánh như thế nào rồi!"

Cậu trai trẻ cũng không làm bộ làm tịch, thẳng thắn gật đầu, cầm một chiếc gậy bi-a đen nhánh, đi đến trước bàn, dùng phấn ma sát lên đầu gậy mấy cái, bắt đầu cuộc tranh tài.

Nãy giờ Vân Trạch vẫn đứng lặng thinh ở một bên, thấy tình huống như thế, mặc dù không lên tiếng, nhưng đáy mắt lại mang theo một tia mơ hồ. Anh không hiểu, tại sao Lam chủ lại nhường cơ hội ra tay trước cho người khác, theo lý thuyết, người đi trước, không phải sẽ chiếm ưu thế hơn sao? Mà dưới tình huống một ván quyết định thắng thua như thế này, lại càng có lợi hơn nữa.

"Không cần phải căng thẳng như vậy, nhìn đi rồi anh sẽ biết!" Tuyệt nhiên không hề khẩn trương, Lam Duê trước sau chỉ cười. Ngay cả khi cậu trai trẻ kia đã lấy được hơn nửa số điểm, cô vẫn như cũ, mặt không đổi sắc.

Bá tước William hài lòng đến độ đỏ hồng cả mặt, kết quả của cuộc so tài này đã rõ rồi, căn bản cũng không cần tiếp tục. Nhưng mà hắn phải kiềm chế xuống một chút, cho dù trong lòng có hưng phấn cách mấy, vẫn phải duy trì được vẻ mặt bình tĩnh.

Rốt cuộc, thời điểm ở trên bàn còn dư lại bốn viên bi, liền bị xảy ra một sai sót nhỏ, lúc này cậu ta mới xoa xoa mồ hôi trên đầu, đi xuống.

"Lam đương gia, chẳng lẽ cô còn muốn tiếp tục ư? Không phải kết quả đã rõ ràng rồi sao?" Có người tỏ vẻ hả hê, cô tình gia tăng âm lượng trong câu đối thoại của mình lên. Chẳng qua, cho dù hắn không nói, thì người khác cũng nhìn ra mà thôi.

William háng giọng, nói: "Mấy người này đang nói gì vậy? Cuộc tranh tài còn chưa kết thúc, dĩ nhiên là muốn tiếp tục chứ!"

Nhận lấy gậy bi-a mà Vân Trạch đưa tới, nhấc cái giá tam giác lên, vừa dùng phấn mài đầu gậy, vừa chậm rãi nói: "Đúng vậy, cuộc tranh tài còn chưa kết thúc, dĩ nhiên là phải tiếp tục. Bỏ dở nửa chừng cũng không phải tác phong của tôi!"

Đôi con ngươi màu xanh lục của Andrew càng trầm xuống, ngược lại hắn muốn nhìn xem, dưới tình thế thua đã rõ, còn muốn cầm hơi đến bao giờ.

Ném khối bột phấn trong tay cho người bên cạnh, Lam Duê cong người xuống, chống tay lên mép bàn, vừa làm động tác tay, vừa nhẹ nhàng giải thích: “Bi-da lỗ, cục diện như bây giờ không phải là bi-da lỗ? Tất cả mọi người chơi bi-da lỗ lâu như vậy, chẳng hề không biết cái gì gọi là ‘hiếu (phá giải) bi-da lỗ’ sao?” Vừa dứt lời, bi cái liền bị đánh ra ngoài, vang lên một tiếng, vòng qua bi đen đang cản trở trước mặt, trực tiếp đưa bi nâu phía sau vào lỗ.

Đứng lên chuyển sang nơi khác, nhìn người gác bóng đang trừng mắt canh chừng mình, tốt bụng giải thích: "Trước đó tôi cũng không có nói là dùng phương pháp nào để đánh, cho nên dưới tình hình chung, không phải sẽ chọn đuôi theo bi có điểm cao nhất hay sao? Vị tiên sinh ban nãy chỉ dùng những thủ pháp thông thường, quy ra điểm số cũng chỉ được mấy chục mà thôi. Nhưng mà ‘free kick’ (đánh tự do) không phải sẽ đuôi bi đơn giản hơn à? Miễn là phá giả được bi-da lỗ mà nói, vậy thì, ván này rốt cuộc là ai thắng?"

(QA: đại khái là LD bị ngta cho vào thế bí, ko thể đánh được nữa và gần như thua, nhưng LD phá giả được nên mặc dù điểm không bằng tên kia nhưng vẫn thắng.)

Đương lúc nói chuyện, cô đã đưa viên bi đen cuối cùng vào lỗ. Đứng dậy nhìn gương mặt già nua của William đang đỏ dần lên, Lam Duê cười híp mắt nói: "Cho nên nói nha, điều tôi khá thích chính là, một ván định quyết định thắng thua, mau lẹ đơn giản!" Vỗ tay một cái, trước khi đi, còn quay đầu lại, gương mặt tươi cười như hoa, nhắc nhở: "Đúng rồi, Bá tước William, nhớ chiến lợi phẩm này nhé! Tôi sẽ nhớ cho người đi giao thiệp, cũng không thể ăn vạ được đâu. Dù sao có nhiều người chứng kiến như vậy, mà Bá tước cũng lớn tuổi rồi, sẽ không đi lường gạt lớp trẻ như tôi, ngài nói đúng không? Haiz, tôi đánh bi-da lỗ cũng được mười mấy năm rồi, do đó đã nghiệm túc nghiệm cứu qua! Cho nên, chuyện này coi như là tôi may mắn, ha ha, cảm ơn! Bá tước!"

Andrew cười to, phương pháp này thật sự là rất phù hợp với tác phong làm việc của cô. Đảo ngược tình thế, đại khái cũng chỉ có cô mới có thể làm được.

Quả nhiên, Lam Duê, người phụ này, hần càng nhìn càng không nỡ buông tay mất rồi!

"Bá tước William, lần này thật sự là may mắn nhìn lầm rồi! Nhưng mà cũng may, chỉ tổn thất có một nửa thế lực ở Nhật Bản, đối với ngài mà nói, thật ra thì có ảnh hưởng bao nhiêu đâu! Ha ha, bất quá lần này ngược lại là đang nhắc nhở Bá tước đại nhân, đối với việc xử sự, vẫn cần phải khiêm tốn một chút!"

Sự giằng co của Andrew khiến cho cái mặt mo của William khó mà kiềm chế được cơn phần nộ, vốn còn cho rằng khoản tiền đặt cược này chỉ là đùa vui mà thôi, có thể chiếm được món hời, ai biết Lam Duê kia lại khó lường như vậy, còn làm cho hần mất trắng cả một địa bàn. Tuy rằng Nhật Bản so với ba nơi mà cô đang nắm giữ trong tay chẳng là gì, nhưng nói thế nào thì cũng là quốc gia có tiếng về kinh tế, vô duyên vô cớ hần bị cướp đi như vậy, cục tức này kiểu nào cũng nuốt không trôi đâu!

Mặc dù Gia tộc Raymond đang đứng về phe Gia tộc William, nhưng mà đối với việc hần bị mất đi một miếng thịt béo bở, vẫn tỏ ra hoàn toàn lạc quan. Chẳng qua, nếu như là vào tay người khác, hần cũng sẽ không nói gì, thế nhưng đáng này lại là Lam Duê, vậy đây là chuyện khác rồi. Vốn dĩ thế lực ở trong tay cô đã khiến cho người khác phải kiêng dè, bây giờ chỉ cần gia tăng một chút, cũng mang đến sự uy hiếp không nhỏ.

"Ngài tính xử lý chuyện này như thế nào? Vụ cá cược này, rõ ràng là Lam Duê đã lập mưu sẵn, chẳng lẽ ngài tính làm thế thật à? Vậy thì, không phải thế lực của cô ta lại tăng thêm một bậc hay sao?"

"Hừ, muốn lấy thứ gì đó từ trong tay của tôi, cũng phải nhìn xem nơi ấy rốt cuộc là do ai định đoạt!"

Từ trước đến giờ chỉ có chuyện hần đi cướp đoạt địa bàn của người khác, ở đâu ra cái chuyện hần trao địa bàn của mình ra ngoài? Truyền đi không phải sẽ khiến người ta cười rớt hàm răng ư!

“Lam chủ, người muốn lấy được toàn bộ quyền kiểm soát giới Hắc đạo ở Nhật Bản, e rằng rất khó!” Đi theo bên cạnh cô, Vân Trạch nhìn tình hình thực tế nói.

Lam Duê mỉm cười nhìn anh: “Tôi đương nhiên biết, nhưng mà, tôi đã nói từ trước rồi, nơi đó, tôi nhất định phải chiếm được. Nếu như đã đưa tôi cửa, tôi há lại đi khước từ? Chỉ có điều, nếu đây đã là đánh cược, có chơi có chịu, chuyện sau này không còn do hần định đoạt nữa!”

Cô không ngốc, lão già William kia muốn đối phó với cô, chắc chắn sẽ không cam tâm nhìn thế lực của cô không ngừng mở rộng. Ngay cả khi hần không quan tâm, nhưng mà giao một địa bàn kiểm tiền như vậy ra chỉ vì một màn đánh cược, nào có đơn giản như vậy? Chỉ tiếc, cô đã hạ quyết tâm sớm phải lấy được nơi đó, bây giờ điều kiện thuận lợi thế này, làm sao cô bỏ qua được? Lúc cần thiết, cô tuyệt đối không để ý đến việc sử dụng vũ lực để giải quyết.

Nụ cười thoáng qua gương mặt Vân Trạch: “Thuộc hạ hiểu nên làm như thế nào! Nhưng mà Lam chủ, thuộc hạ có chuyện tất yếu phải nhắc nhở người, hai tuần lễ sau, là hôn lễ của người và Lăng thủ lĩnh. Nếu như người không chịu xuất hiện nữa, chỉ sợ Lăng thủ lĩnh sẽ cho rằng người đào hôn!”

Khóe miệng đang cười chợt cứng đờ, hình như cô thật sự đã quên bén đi chuyện này.

"Vân Trạch, anh nhắc nhở thật là đúng thời điểm!" Sớm không nói muộn không nói, cố tình lựa ngay lúc này nói chuyện như vậy, thật sự là khiến cho cô. Run sợ!

Trong khoảng thời gian này, bởi vì một chút chuyện gấp gáp, hình như cô cũng quên đi mất. Bây giờ nghe Vân Trạch nhắc nhở, cô mới sực nhớ, hình như

đã hơn một tháng rồi không có gặp mặt Lăng Ngạo, mà cũng chẳng liên lạc. Nghĩ đến đây, cô không nhận được mà nâng trán, chuyện của cô đã được giải quyết, nhưng mà chuyện này phải giải quyết như thế nào?

"Lam chủ, mục tiêu đã lên sân thượng!"

Vân Trạch ở một bên bắt chợt lên tiếng, kết quả này đã nằm trong sự suy đoán của cô trước đó, nhưng vẫn có chút kỳ quái, đối với sự xuất hiện này, cô cảm thấy khó mà tưởng tượng nổi. Trong lòng ôm một tia nghi ngờ, Lam Duê gật đầu: "Vậy thì lên đi!"

Để cô đến xem một chút, 'Fiennes Iger you' rốt cuộc là ai, cũng không uống công cô đã bày binh bố trận một thời gian dài như vậy.

Cao ốc Empire State có cả thảy 102 tầng, với độ cao 381 mét, chưa kể chiều dài của dây anten trên chóp tháp. Trên sân thượng sức gió mãnh liệt, hơn nữa bây giờ đã là tháng mười hai, giữa ngày đông giá rét như thế này, bị gió to thổi phất vào người, đây cũng chẳng là chuyện tốt đẹp gì.

Thời điểm Lam Duê và Vân Trạch lên đến sân thượng, bất thành lĩnh bị gió đông ập vào, toàn thân hơi run lên một chút.

Vân Lăng vừa nhìn thấy bọn họ, gật đầu một cái, nói: "Lam chủ, người đang ở nơi đó, nhưng mà nhìn chung thì không thể nào là 'Fiennes Iger you' được!"

"Mặc kệ hắn ta là ai, người này cũng không phải là một đầu mối sao?"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Phúc Hắc Của Đế Vương Hắc Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Thăm hỏi họ nhà Lăng

Cùng lúc đó, đám người Andrew đã đi tới hội trường yến tiệc. Nhìn một vòng chung quanh cũng không thấy Lam Duê đâu, cảm thấy có chút kỳ quái, không hiểu tại sao cô đã xuống từ trước, nhưng giờ lại không nhìn thấy người.

Thay vào đó lại bất ngờ gặp phải vài người ngoài dự liệu, đó là ba vị thiếu gia của nhà họ Lam. Andrew hơi khó hiểu, không phải nói ba người này chưa bao giờ cùng nhau tham gia yến tiệc hay sao? Thế nào hôm nay lại tụ tập cả ở đây?

Kỳ thật thì bọn người Lam Dịch cũng cảm thấy rất bí bách, chẳng phải vì một câu ra lệnh của Lam Duê, mà bọn họ liền phải ngoan ngoãn vác xác đến đây sao? Nếu thật như vậy, thế thì oai phong của bọn họ, hình tượng của bọn họ, chẳng phải sẽ bị tan biến hết ở trên người của Lam Duê ư?

"Bây giờ em rất nhớ nhưng bác cả!" Lười biếng tựa vào trên ghế sofa, ba người tụ chung một chỗ, cách xa đám đông.

Lam Thương lạnh lùng lườm Lam Dịch tựa như người không xương, nói: "Chú cho rằng sau khi cha anh trở về, chúng ta sẽ được sống yên ổn sao? Hiện giờ những công việc thuộc về toàn quyền xử lý của Tổng giám đốc, tất cả đều nằm trên tay của chúng ta, nếu như lúc đó lại giao ra, chú nghĩ cha anh sẽ đồng ý ư? Có lẽ chú nên ước mình được ở nhà, ngậm ngộ hưởng phúc qua ngày!"

"Lại nói, tại sao nhà chúng ta lại không giống với những Gia tộc khác, tranh quyền đoạt lợi, thế nào một chút cũng không có? Nếu như có, chẳng phải cuộc sống của chúng ta sẽ trở nên tốt hơn nhiều sao? Chúng ta sẽ không bị trói buộc vào cái vị trí này, lúc nào cũng không có biện pháp leo xuống!" Lam Vũ bất đắc dĩ nhún nhún vai, trên gương mặt anh tuần thoảng qua một tia thất vọng.

Nghe lời nói như vậy, Lam Dịch lập tức hăng hái hẳn lên, ngồi bật dậy: "Anh nói, chú ba, chú cảm thấy trong nhà mình, ai có thể tranh đoạt quyền lực với chú? Là Lam Triệt? Lam Kiệt? Không được, một người đang đảm nhiệm chức vụ Thiếu tướng ở FBI, một đứa là tiểu quý vẫn còn đi học, cũng không được! Lại nói, thật sự vẫn không có!"

"Chú không phải là người sao?" Lam Thương cười lạnh bụng ly rượu lên, nhắc nhở sự tồn tại của anh ta.

"Anh đang mơ quốc tế nói đùa sao?" Lam Dịch sợ hãi ngã người về sau, ý tứ của Lam Thương không phải là muốn đẩy anh ta lên chịu trận hả? Sau đó hai người bọn họ sẽ ung dung tự tại đi hưởng sung sướng, anh không có ngu ngốc bỏ lên trên ấy đâu: "Anh hãy nằm mơ đi, nếu như tôi không được thả tự do, hai người cũng phải ngoan ngoãn ở cùng với tôi! Hừ!"

"Thôi đi, có Lam Duê ở đây, các người còn muốn cái chuyện tranh quyền đoạt lợi xảy ra trong nhà của chúng ta, căn bản là nằm mơ đi! Còn nữa, lời như vậy, nếu như bị Lam Duê nghe được, có thể sẽ chẳng mang ý nghĩa đơn giản thế đâu!"

"Đúng nha, tôi nghĩ nếu như Lam chủ nghe thấy mà nói, sẽ cảm thấy vui mừng mới đúng, rốt cuộc cũng có người dám khiêu chiến cô ấy!"

Bọn họ vừa dứt lời, liền nghe thấy một giọng nói phụ nữ quen thuộc đến mức không thể quen thuộc hơn được nữa, khiến cả ba giật mình. Bắt chợt quay đầu lại, quả nhiên liền trông thấy Vân Thanh mặc một chiếc váy đỏ rực lửa nhìn cực kỳ hấp dẫn, đang đứng bên cạnh, cười như không cười nhìn bọn họ.

Trong lòng ba người run lên từng đợt, những lời mới vừa rồi không phải đã bị cô ta nghe thấy hết rồi chứ? Lấy mức độ trung thành của Vân Thanh đối

với Lam Duê, chuyện này nhất định sẽ tới tai cô em gái mình, sau đó bọn họ....Khó khăn nuốt xuống một ngụm nước bọt, nở nụ cười có phần cứng nhắc, nói: “Àh? Vân Thanh cũng ở đây ư? Lam Duê đâu?”

Vân Thanh cười híp mắt, nói: "Dĩ nhiên là cô ấy cũng tới, chỉ là không có ở trong hội trường này mà thôi! Chẳng qua, nếu như tôi không sang đây, cũng sẽ không nghe thấy mấy lời hùng hùng hổ hổ ấy, các người nói có đúng không? Ba vị thiếu gia rảnh rồi sinh nông nổi!"

"Ách, thật ra thì đây chẳng qua chỉ là nhất thời bất bình mà thôi, không thể tin, tuyệt đối không thể tin là thật!"

"Đúng vậy, chỉ là nói giỡn, nói giỡn mà thôi! Những lời này tuyệt đối không phải là lời thật lòng của chúng tôi! Tuyệt đối không phải!"

"Không phải Vân Thanh vẫn luôn đi theo bên cạnh Lam Duê ư? Thế nào hôm nay lại một mình xuất hiện ở đây, tôi còn cho rằng Lam Duê đi đâu cô sẽ đi theo đó!"

Lời còn chưa dứt, vừa nghe thấy, Vân Thanh liền tròn trố cả mắt, ngồi dựa vào trên ghế sofa, nói: “Hết cách rồi, người có thể được ở lại bên cạnh Lam chủ lâu nhất, cũng chỉ có một mình Vân Trạch mà thôi! Những người như chúng tôi, có thể bỏ rơi thì liền bỏ rơi thôi!”

Không xưng hô giống như trước, ba anh em Lam Thương tình rui liếc nhau một cái, thử mở miệng hỏi: “Tôi nhớ từ trước đến giờ, ở những nơi riêng tư, cô liền gọi tên của Lam Duê, chỉ có khi đang làm nhiệm vụ mới xưng hô theo quy tắc. Vân Thanh, hôm nay các người đến đây quả thật khiến bọn tôi cảm thấy rất kinh ngạc, bây giờ nghe cô gọi như vậy, tôi cũng đoán ra được nguyên nhân là gì rồi! Có phải các người lại đang làm chuyện gì không? Hơn nữa còn có chút nguy hiểm!”

"Người tới tham gia yến tiệc tối nay, phần đông đều không phải là những người thường xuyên xuất hiện ở những yến tiệc trước kia, tôi cũng không ngây ngốc đến mức cho rằng bọn họ là người bình thường, khẳng định các người có quen biết với họ!" Lam Vũ nhìn thẳng vào ánh mắt bình tĩnh của cô, tiếp tục nói: "Nhất là người đàn ông với mái tóc bạch kim và đôi mắt xanh đỏ, mang đến cho người ta một cảm giác rất nguy hiểm. Hơn nữa, hơi thở trên người của bọn họ khiến người ta cảm thấy rất giống với Lam Duê! Những người như vậy sẽ không vô duyên vô cớ xuất hiện tại nơi này, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra? Bây giờ Lam Duê không gặp phải nguy hiểm chứ?"

Không đợi Vân Thanh mở miệng, Lam Dịch thần thần bí bí sáp lại gần cô, biểu hiện có chút quái dị, hoặc có thể nói là hả hê, hỏi dò: “Đúng rồi, tôi nghe nói đã hơn một tháng, Lăng Ngao cũng không nhìn thấy Lam Duê, đây là sự thật sao? Có phải Lam Duê tính đào hôn hay không? Cũng đúng nha, chúng tôi còn chưa kết hôn, em ấy còn muốn kết với cả hôn cái gì, hơn nữa còn gả cho một người mặt than*(lầm lì) như vậy. Không phải tính mùa đông đến ôm một cục nước đá ngủ chứ, không sợ chết rét sao?”

Vân Thanh rất hối hận, cô cũng không hiểu, rốt cuộc là mình bị nổi điên thế quái nào, lại đặc biệt đến đây chào hỏi bọn họ. Mấy đại thiếu gia nhàm chán này không có chuyện gì làm, đi gây sự, muốn ngồi đây buồn dựa lẽ. Nhưng mà khi cô nhìn thấy gương mặt đen đến độ không thể đen hơn được nữa ở ngay sau lưng bọn họ, toàn thân đột nhiên run lên, hồng lét, tại sao anh ta lại xuất hiện ở nơi này?

"Ặc, bỗng nhiên tôi nhớ lại còn có chuyện, không thể ở đây nhiều lời với mấy người! Bái bai!"

Vân Thanh mới vừa đứng lên từ giữa ánh mắt khó hiểu của ba anh em nhà họ Lam, liền bị người khác gọi lại: "Vân Thanh, nói thế nào chúng ta cũng đã hơn một tháng không gặp mặt rồi, làm sao vừa nhìn thấy chúng tôi, chưa lên tiếng chào hỏi liền đi như vậy? Thật sự là thiếu lễ độ đó!"

Âu Liêm đáng chết!

Khẽ nguyên rủa trong lòng, Vân Thanh xoay người lại, nụ cười có phần gượng ép: "O, đây không phải là Lăng thủ lĩnh sao? Ngọn gió nào thổi các anh đến đây?" Thật sự là xui đến tám đời, tại sao lại để cô ở hội trường này một mình, nên đổi thành người khác mới đúng. Lần này thì hay rồi, gặp ngay chính chủ. Nhìn gương mặt lạnh lùng gần như kết băng của Lăng Ngao, lúc thấy gương mặt anh tuần dần trầm xuống, cô biết ngay có người sắp bị bắt đi rồi. Thượng Đế phù hộ Lam Duê có thể bình an tránh qua một kiếp này đi!

Khuôn mặt Lam Dịch lúc trắng lúc xanh, làm sao tối nay anh lại xui xẻo như vậy? Mỗi lần nói mấy lời có chút hiểu lầm, liền bị người ta nghe thấy hết. Lời mới vừa rồi, rõ ràng đã bị cậu em rể tương lai này nghe được, nhìn sắc mặt khó coi kia, anh có loại kích động muốn tìm miếng đậu hũ để đập đầu mà chết.

"Lam Duê ở đâu?"

Không hỏi quanh co lòng vòng, âm thanh của Lăng Ngao lạnh lẽo đến mức khiến nhiệt độ chung quanh lập tức giảm xuống vài độ. Gió lạnh thổi ngang qua bên tai làm người ta phát rét.

"Sân thượng!" Vô ý thức lên tiếng, Vân Thanh vội vàng che miệng của mình. Trong lòng thầm mắng, tự dưng lại bị cái khí chất vương giả kia áp chế, không kiểm soát được miệng mình, hy vọng Lam Duê mà biết sẽ không giết cô.

Lạnh lùng liếc nhìn bọn họ, Lăng Ngao không hề chần chừ, trực tiếp đi ra ngoài. Âu Liêm vội vàng đuổi theo, trước khi đi còn quay đầu lại nhìn Vân Thanh đang xốt xa ân hận, cười trừ chọc, nói: "Hôm nay ăn mặc không tệ, hấp dẫn!"

Vân Thanh đang ngây ngốc không kịp phản ứng, khi cô hoàn hồn lại, mấy người kia đã không thấy đâu. Vừa nghĩ tới lời nói mà Âu Liêm để lại trước khi đi, người luôn tùy tiện như Vân Thanh cũng không khỏi trở nên bẽn lẽn, vành tai ửng hồng. Cái gì gọi là hôm nay ăn mặc không tệ, chẳng lẽ trước đó cô ăn mặc tệ lắm sao? Thật sự là không biết nói năng gì hết!

Khả nghi, rất đáng khả nghi, ba anh em nhà họ Lam thu hết một màn vừa rồi vào đáy mắt, đối với phản ứng của Vân Thanh cũng ôm nghi ngờ rất lớn.

Tinh khí nóng nảy thất thường của Vân Thanh, bọn họ đã được nếm mùi qua, ngoại trừ Lam Duê và người có lòng dạ hiểm độc như Vân Trạch là trị được, thì bất cứ ai trong bọn họ cũng phải bó tay. Nếu như một người trong bọn họ dám nói ra những lời vừa rồi, e rằng ly rượu trong tay cô sớm đã bay thẳng vào đầu bọn họ. Nhưng mà đối với lời nói hàm chứa đầy ý nghĩa sâu xa của Âu Liêm, cô lại chẳng có phản ứng gì, hình như còn có chút. . . . còn có chút đáng về yếu điệu của phụ nữ.

Chẳng lẽ nói. Hầu kết của ba anh em giết giết, Vân Thanh xinh đẹp nóng nảy này có biến rồi hả?

Lam Duê vẫn còn chưa biết Lăng Ngạo đã tới tìm mình, hiện giờ đang tựa vào trên lan can sân thượng, đón gió lớn kịch liệt, cười nhạt nhìn lên người đàn ông trung niên đang bị không chế trước mặt.

"Ông muốn tự nói, hay là cần tôi tới hỏi? Nên biết rằng, nếu rơi từ trên đây xuống, tôi nghĩ, cả người ông cũng nhìn không ra, ông có muốn thử một chút hay không?"

"Cái gì tôi cũng không biết, tôi...tôi chỉ làm theo yêu cầu của người khác, đi lên nhìn một chút mà thôi, thật sự là cái gì tôi cũng không biết!"

Lam Duê cau mày nhìn người đàn ông trước mặt, gương mặt cười bí hiểm. Vân Trạch nhẹ nhàng lắc đầu một cái, xác nhận suy đoán này. Lập tức, bên trong con người đen nhánh của cô lóe lên một tia lạnh lẽo bén nhọn, trước đó cô đã tính toán khá kỹ, thế nhưng người nọ lại dễ dàng trốn ra như vậy, uổng phí công sức cô đã bày binh bố trận suốt một thời gian dài.

Đi từng bước thông thả đến trước mặt của hắn, bàn tay có đeo găng túm lấy đầu hắn ta lên, cười lạnh: "Ông đã không phải, sang bên kia thôi! Hắn ta không tới, lãng phí mất thời gian của tôi, ông đã thay hắn đi lên, cái này coi như là ông tới thay hắn đến Nam Cực đi!" Nói xong, còn vỗ vỗ gương mặt trắng bệch đang vận vẹo vì sợ hãi của hắn, đứng thẳng dậy, cảnh dặn: "Xử lý, hơn một tháng này, xem như là phí công vô ích! Thật là xúi quẩy!"

Đứng tựa vào lan can trên sân thượng, giữa bóng đêm u tối, đảo mắt nhìn xuống bên dưới: "Nghe nói từ chỗ này có thể nhìn thấy được những nơi ở rất xa, nhưng mà tôi lại không nhìn thấy gì cả, chỉ có ánh đèn và ánh đèn, thật là vô nghĩa!"

"Lam chủ, nơi này rất nguy hiểm!" Đứng ở bên cạnh cô, Vân Trạch làm tròn nhiệm vụ hộ pháp của mình, lên tiếng nhắc nhở.

"Tôi bỏ ra thời gian hơn một tháng, làm nhiều việc như vậy, không nghĩ rằng lại là công dã tràng. Kế hoạch này quả thật rất khó đối phó, khiến người ta cảm thấy không được thoải mái!"

"Bất luận là kẻ thù như thế nào, hiện giờ hắn đang nấp trong bóng tối, chắc chắn một ngày nào đó hắn sẽ xuất hiện công khai, bây giờ Lam chủ bận tâm đến những việc này cũng không có tác dụng gì!"

"Nói thì nói như thế, ai, nhưng mà cảm thấy không có cam lòng!"

Vân Trạch mỉm cười nhìn cô, nói: "Kỳ thật thì Lam chủ cũng không cần phải cảm thấy uất ức như vậy, bản thân tập đoàn Lam thị cũng chưa gặp nguy hiểm gì, chỉ là tư liệu của thành viên trong Gia tộc bị trộm, điều này thật ra không có gì cả. Cũng đã đến lúc Lam chủ nên trả lại tập đoàn cho ông lớn,Thuộc hạ nghĩ ai trong ba người bọn họ cũng không muốn đón nhận. Còn nữa, khi nào thì Lam chủ định bụng lấy lại nốt một nửa quyền kiểm soát còn lại ở Nhật Bản?"

"Ừm, anh nói không sai, mặc dù cái chức vị Tổng giám đốc Lam thị này rất vinh quang, nhưng mà tuyệt nhiên không thích hợp với tôi!" Đối mặt với anh, Lam Duê nâng tay phải lên, chiếc nhẫn kim cương trên ngón áp út sáng lấp lánh dưới ánh đèn. Khẽ vuốt khuôn mặt anh tuấn phi phạm của anh, như có điều nghi ngờ, nói nhỏ: "Vân Trạch, thật ra thì đáng đáp của anh không hề thua kém ai, làm sao lại không có người nào theo đuổi anh? Một diện mạo tốt thế này, nếu cứ để lãng phí như vậy, kỳ thật là rất đáng tiếc!"

Mặt không đổi sắc, rũ mắt xuống, anh vẫn nở nụ cười ấm áp như cũ: "Đây là Lam chủ đang lo lắng việc thuộc hạ sẽ không lấy được vợ? Vậy thì Lam chủ có thể tạm thời yên tâm, bây giờ thuộc hạ còn chưa nghĩ đến chuyện lập gia đình, cho nên người không cần cảm thấy đáng tiếc. Trách nhiệm bây giờ của thuộc hạ là bảo vệ người, chăm sóc cho người. Hoặc là, Lam chủ cảm thấy thuộc hạ nên rời khỏi?"

Để cho anh rời đi? Chuyện này thật sự chưa từng nghĩ đến, lại nói, hình như là từ khi mười tuổi, Vân Trạch đã bắt đầu ở bên cạnh cô, có thể nói, trong bốn người bọn họ, anh là người ở gần cô lâu nhất. Từ nhỏ, tất cả mọi chuyện của cô đều do anh quản lý, từ ăn, mặc, đến nghỉ ngơi, đi lại, chu toàn mọi mặt. Cô thật sự vẫn chưa từng nghĩ tới, nếu như Vân Trạch không còn ở bên cạnh mình, mọi chuyện sẽ ra sao. Chỉ có điều, mỗi người đều có một con đường để đi, suy cho cùng thì cô cũng không thể bắt anh ở bên cạnh mình cả đời.

Hai tay bỗng nhiên áp lên mặt anh, Lam Duê cười nghiêm túc, nói: "Vậy không cần gì cả, không cần, nếu như có một ngày anh thật sự muốn rời khỏi, chỉ cần nói với tôi một tiếng là được! Vân Trạch, mặc dù nói anh là thuộc hạ của tôi, nhưng cũng là bạn bè, tôi đương nhiên hy vọng anh, còn có tất cả bọn họ nữa, đều được hạnh phúc!"

Lời nói của cô khiến Vân Trạch sững sờ, sau đó nụ cười trên mặt càng thêm nhu hòa, đáy mắt đen nhánh thoáng qua chút gì đó, không đợi Lam Duê nắm được, liền nhanh chóng che giấu đi.

"Lam chủ yên tâm, Vân Trạch sẽ không rời đi. trước khi khẳng định Lam chủ không gặp phải nguy hiểm gì nữa!"

"A, vậy thì tốt!"

Giữa hai người bọn họ không có bất kỳ lời nói mập mờ nào, chỉ là đang thảo luận chuyện đi hay ở, nhưng mà lọt vào trong mắt người khác thì lại không như vậy.

Thời điểm Lăng Ngạo đi lên sân thượng, gió lớn thổi mạnh liệt đến độ khiến anh gần như mờ mắt không ra. Vất vả lắm mới thích ứng được với sức gió, tròn tròn mắt quét một vòng, cuối cùng nhìn thấy hình ảnh, thiếu chút nữa làm cho anh muốn giết người.

"Lam Duê!"

Một tiếng hét giận dữ vang lên, hai người đứng ở cách đó không xa chợt giật mình, lập tức xoay đầu lại. Lam Duê chậm rãi thu tay về, chẳng hề phát hiện ra hành vi vừa rồi của mình mập mờ bao nhiêu. Đối với người bỗng dưng xuất hiện này, cô thật sự rất kinh ngạc, thế nào lại bất ngờ như vậy! Nhìn mặt anh đen thui, thậm chí gương mặt còn mang theo đầng đầng sát khí, cô sờ sờ chớp mũi. Không khỏi than thở trong lòng, tại sao chẳng có ai báo cho cô biết một tiếng, để còn kịp thời nghĩ ra cách đối phó, bất thành linh xuất hiện kiểu này, thật sự là khiến cô trở tay không kịp.

Nhận thấy được tầm mắt bén nhọn quét về phía mình, ban đầu Văn Trạch còn hơi sững sờ, nhưng rất nhanh liền hiểu được, hình như trước đó, tư thế của anh và Lam chủ có chút. Làm người ta hiểu lầm! Nhưng mà tình hình hiện giờ, hình như không phải là lúc thích hợp để anh mở miệng, liền hướng về phía người đối diện gật đầu một cái, rồi khỏi chỗ này.

Lam Duê nhìn chằm chằm vào bóng lưng rời đi không chút do dự của Văn Trạch, nụ cười nơi khóe miệng có phần cứng nhắc, đối mặt với Lăng Ngạo.

Còn Lăng Ngạo lại nhanh chóng đi tới bên cạnh cô, ngoài dự đoán, bỗng nhiên ôm cô vào trong ngực.

"Lăng Ngạo?" Lam Duê vốn nghĩ mình sẽ bị nắn cho một trận, nhưng động tác bất ngờ của anh khiến cô giật mình ngu ngơ, buột miệng gọi lên tên anh.

Thế nhưng anh chỉ ôm cô thật chặt, một câu cũng không nói, Ngay cả hơi thở lạnh lẽo trước đó cũng trở nên ấm áp hơn rất nhiều. Thấy thế, Lam Duê liền ngậm miệng lại, không lên tiếng nữa, lẳng lặng ôm chặt lấy anh.

Hơn nửa ngày, thật sự là nhìn không được nữa, Lam Duê nhỏ giọng hỏi khẽ: "Lăng Ngạo, có chuyện gì xảy ra?"

"Không có gì! Chỉ là muốn xem em còn sống hay đã chết!" Lạnh lùng buông cô ra, Lăng Ngạo lấy lại vẻ mặt thâm trầm trước sau như một, thế nhưng không thể bỏ sót vành tai đang đỏ ửng của anh được. Khi mắt anh vừa bắt gặp cử chỉ thân mật của cô và Văn Trạch, bỗng dưng có loại kích động muốn giết người. Nhưng anh tin tưởng cô, trong khoảnh khắc khi cô gọi tên anh, cơn giận nộ vừa mới nhen nhóm lên liền tan biến hết.

Khóe miệng vừa nhúc: "Em còn sống rất tốt, vẫn chưa chết! Đúng là làm cho Lăng thủ lĩnh thất vọng rồi, hôn lễ hai tuần sau, em vẫn có mặt như bình thường. Lăng thủ lĩnh còn muốn cô dâu như em không?"

Bàn tay ấm áp nắm thật chặt bàn tay lạnh lẽo của cô, vừa hướng về phía lối ra, vừa nói: "Anh quả thật có chút thất vọng, chỉ là, nếu như em thật sự đã chết mà nói, anh cũng không ngại dời mộ phần của em vào nhà họ Lăng. Cho nên nói, bất luận là em còn sống hay đã chết, Lam Duê, em chỉ có thể là vợ của Lăng Ngạo này! Mà dù em có chết đi nữa, cũng phải làm ma của Lăng Ngạo!"

Lam Duê bật cười quay đầu nhìn anh, đôi môi đỏ mọng mím chặt, bất mãn nói: "Không ngờ ngay cả người chết anh cũng không buông tha, Lăng Ngạo, em có từng nói qua là anh rất bá đạo hay không?"

"Nói rồi! Nhưng đây chỉ là đối với em!"

Bình thần tuyên bố chủ quyền, giọng điệu vẫn như bình thường, thế nhưng so với bất kỳ lời tâm tình nào khác lại càng đánh động vào lòng người hơn. Ở trong lòng của anh, không ai có thể thay thế cô, mà anh tuyệt đối cũng sẽ không để cô xảy ra chuyện. Về phần Lam Duê, hơn một tháng không liên lạc với anh, vừa nghe thấy những lời như vậy, cô chỉ hiểu được một điều duy nhất, anh không còn đơn thuần thích cô như trước nữa, mà là. Bởi vì nhận thức được điều này, cho nên cô hoàn toàn tin tưởng vào anh, tuyệt đối không hoài nghi.

"A, như vậy thì, phần này bá đạo, em nhận!"

Hai tay nắm chặt đưng đưa, đôi thành mười ngón tay đan xen, gương mặt Lam Duê lóe lên nụ cười sáng như sao trời, ánh mắt ngập tràn hạnh phúc.

Rất nhanh, nụ cười nơi khóe môi cô chợt tắt, tầm mắt bén nhọn bắn về một góc: "Ra ngoài!"

.....còn tiếp.....

P/S: Gặp ai? gặp ai nhĩ?) 59.2. Thăm hỏi nhà họ Lăng

Rất nhanh, nụ cười nơi khóe môi cô chợt tắt, tầm mắt bén nhọn bắn về một góc: "Ra ngoài!"

Hai người lạnh lùng nhìn về một góc, toàn thân tỏa ra sát khí lạnh lẽo.

"Trực giác của Lam đương gia quả thật rất nhạy, tôi chỉ mới vừa đứng ở đây, thế mà cô lại dễ dàng phát hiện ra được!" Giọng Trung vẫn quen thuộc, phảng phất chút tà khí, khi hắn vừa mở miệng, cô liền đoán ra được người tới – Nathan Andrew. Cũng chỉ có hắn mới nỡ bỏ qua cơ hội có thể dễ dàng giết bọn họ tại đây, mặc dù khả năng thành công tương đối thấp.

Buông bàn tay đang nắm chặt ra, cánh tay Lăng Ngao mạnh mẽ choàng qua eo cô, sít sao kéo vào trong ngực, đáy mắt đen nhánh ẩn chứa một đợt sóng lớn, nhưng cũng không trả lời. Đối với tình địch, hơn nữa còn là một tình địch không biết đang ôm ấp mục đích gì, anh thật sự không thèm để ý.

Lam Duê khó hiểu ngẩng đầu nhìn anh một cái, sau đó chuyển tầm mắt, cười đến vui vẻ, cười đến lạnh nhạt, nói: "Anh tới nơi này có chuyện gì sao? Ở sân thượng chẳng có ai cả, anh phải lên đây? Bất quá tôi muốn khuyên một câu, trên ấy rất lạnh, nếu như anh chịu nổi, thế thì lên đi!"

"Lam đương gia đang quan tâm đến tôi sao? Điều này khiến tôi vừa mừng vừa lo!" Con người màu xanh lục hít lại, ngón tay trắng nõn thon dài khẽ vén mái tóc bạch kim trước trán, nhìn cực kỳ ma mị.

Mặc dù ở nhà họ Lam được nhìn không ít trai thanh gái lịch, đặc biệt là ở vị trí hiện nay, tần suất được ngắm nhìn những nét đẹp ấy cũng không ít, tuy nhiên khi Lam Duê vừa trông thấy Andrew, đôi con ngươi bất chợt lóe lên, một tia tán thưởng thoáng qua đáy mắt. Phút chốc, bên hông chợt đau nhói, quay đầu bất mãn nhìn anh chăm chăm, thật sự không hiểu cô đã làm gì đắc tội với anh. Thế nhưng khi cô vừa quay đầu, liền phát hiện anh cũng đang hung hăng trừng mắt nhìn mình.

Chột dạ sờ sờ chớp mũi, mặc dù cô cảm thấy quả thật đáng đáp của Andrew cũng không tệ, nhưng mà cô không có ý gì khác, chỉ là đơn thuần nhìn ngắm mà thôi. Không nghĩ tới lại dẫn đến một màn khác thường này, hành động vừa rồi của Lăng Ngao rõ ràng cho thấy anh đang ghen, anh tuyệt nhiên không hề che giấu, ngược lại còn trực tiếp để cho cô biết.

Bàn tay mềm mại nhẹ nhàng phủ lên bàn tay đang ôm lấy eo cô, tươi cười đúng mực: "Đây chỉ là một dạng nhắc nhở, không tính là quan tâm. Chỉ có điều, mong Andrew tiên sinh không nên tùy tiện nói lời như vậy, dẫu sao vị hôn phu của tôi vẫn đang đứng ở đây, anh nói thế, khiến không ít người hiểu lầm đâu. Nếu Andrew tiên sinh đã muốn đi lên, tôi không cản, chúc anh nhiều may mắn!"

"Vị hôn phu? Chẳng lẽ Lam Duê tính kết hôn với anh ta thật?"

"Anh cảm thấy tôi là người hay nói giỡn?" Nụ cười của Lam Duê hơi thu lại, từ tốn nói tiếp: "Chẳng lẽ chuyện này còn có thể nói đùa? Hôn lễ vào ngày đầu năm mới, nếu như có thể, sự hiện diện của Andrew tiên sinh là vinh hạnh của chúng tôi!"

"Thật sao? Hình như Lam Duê quên mất những gì tôi đã nói với cô ở Luân Đôn! Bất quá chẳng hề gì, tôi trở về sẽ tham gia, tuyệt đối sẽ đi!"

"Hắn ta và em nói cái gì?"

Đi cách xa Andrew, Lăng Ngao cau mày hỏi. Anh có cảm giác không phải là lời tốt lành gì, cho nên nhất định phải hỏi rõ ràng. Hơn một tháng trước, anh vừa gặp mặt Andrew, hắn ta không hề đề cập đến chuyện đã nói gì với Lam Duê khi ở Luân Đôn, nhưng hôm nay lại bất ngờ nhắc đến trước mặt hai người bọn họ, thật sự là có chút khả nghi.

‘ Tôi rất mong đợi nhận được thiệp mời, nhưng mà điều kiện tiên quyết là, các người có thể có cơ hội ấy không!’

Trong đầu chợt hiện lên những lời này, hình như trước khi đi Andrew đã nói, thời điểm cô nghe được chỉ cảm thấy có chút quái dị, cũng chẳng để ở trong lòng, ai biết bây giờ hắn lại nhắc đến. Lần này lại còn nhấn mạnh, như vậy đây không đơn giản chỉ là một lời nói đùa.

Đem nguyên câu nói vừa hiện lên trong đầu thuật lại cho Lăng Ngao, cảm thấy hơi khó hiểu, thuận tiện hỏi: "Andrew đề ý đến tin tức chúng ta kết hôn như vậy, chẳng lẽ là vì lo sợ hai nhà chúng ta kết hợp lại? Nhưng mà cũng không đúng, chuyện các Gia tộc kết thân với nhau vẫn thường xảy ra, chung quy hắn cũng không có quyền kiểm soát. Lăng Ngao, anh cảm thấy rốt cuộc hắn có mục đích gì?"

Nhàn nhạt liếc nhìn về mặt nghi ngờ của cô, đáy mắt lóe lên. Anh phát hiện, mặc dù Lam Duê rất thông minh, nhưng mà trên phương diện tình cảm thật sự là rất ngu ngơ. Biểu hiện của Andrew rõ ràng như vậy, thế nhưng cô lại đi nghĩ sang hướng khác, một chút cũng không hoài nghi về mặt tình cảm. Phải nói là cô không biết rõ được sức hấp dẫn của chính mình, hay là không hiểu biết chút nào về lòng dạ của đàn ông? Người phụ nữ như Lam Duê, quả thật rất dễ khơi lên hứng thú chinh phục của nam giới, chỉ là, trên phương diện này, một chút năng lực tự giác ngộ cô cũng không có.

Anh cũng không có ý muốn nhắc nhở cô, đối thủ như vậy, bót đi bao nhiêu đỡ lo bấy nhiêu. Tin tưởng Lam Duê là một chuyện, người khác rình rập người phụ nữ của mình, lại là chuyện khác.

Đôi môi mỏng khẽ nâng lên nụ cười có phần cung chiêu, nghiêm nghị nói: "Đại khái là giống như em đoán, vốn dĩ thế lực của hai nhà chúng ta đã đứng nhất nhì trên thế giới, nếu như kết làm thông gia, vậy thì đồng nghĩa với việc từ hai thế lực lớn sáp nhập lại làm một. Lo đối phó với một bên cũng đủ trải da tróc vảy rồi, chẳng ai vui khi thấy thực lực đối thủ của mình ngày một mạnh hơn." Dừng một chút, đáy mắt thoáng qua một tia bén nhọn: "Bất quá em đừng nên lo lắng về chuyện này, cho dù Andrew có muốn ngăn cản thật đi nữa, vậy thì thử xem hắn có năng lực ấy hay không!"

"Cũng đúng!"

Bây giờ nghĩ đến mấy chuyện nhảm chán này, tuyệt đối không phải là tác phong của cô, bình đến thì tướng chặn thôi, tất cả để đến khi đó tính là được. Nhưng mà cô cứ có cảm giác, hình như hàm ý trong lời nói của Andrew không đơn giản như những gì bọn họ nghĩ, thật bởi vì lo lắng việc hai phe thế lực của bọn họ kết hợp sao? Cô cảm thấy, hình như không phải là vậy, song, hiện tại thật sự nghĩ không ra. Lắc đầu một cái, thôi, nghĩ đến mấy chuyện này cũng chẳng ích gì!

Trong thang máy, hai người đứng đối diện nhau, Lam Duê chợt cười: "Nay mai em muốn đi Nhật Bản một chuyến, anh đi hay không đi?"

"Cái này để đến lúc ấy lại nói! Lam Duê, có phải em quên chuyện gì hay không?" Ngụy hiêm nheo mắt lại, khòe môi cụp xuống, bộ dạng rõ ràng cho thấy rất bất mãn.

Cô ngần người, vắt óc suy nghĩ một hồi, nhưng kỳ thật là không nghĩ ra được, rốt cuộc mình quên cái gì. Thành thật lắc đầu, nói: "Trong khoảng thời gian này, một, chúng ta không gặp mặt, hai, không có liên lạc, em đã từng đồng ý với anh cái gì không?" Suy nghĩ lại lần nữa, cô chắc là mình không có hứa với anh chuyện gì, hẳn là anh nhớ nhầm mới đúng.

"Em thật cho là thế?" Lăng Ngạo hỏi lại lần nữa, lúc này giọng nói của anh đã trầm hẳn xuống, đáy mắt ngày một đen đậm. Thấy anh như vậy, cô vừa muốn gật đầu, lại cố gắng lục lại trí nhớ lần nữa, cuối cùng vẫn lắc đầu.

Từ từ đến gần cô, khẽ duỗi tay một cái, đột nhiên kéo cô vào trong lòng: "Anh gặp qua hết mọi người trong nhà của em, Lam Duê, em nói xem mình quên cái gì?"

Cả nửa buổi, anh bảo cô quên chuyện gì, thì ra là chuyện này!

Đúng là như vậy, quả thật cho đến tận bây giờ, cô chưa từng thấy qua người nhà của Lăng Ngạo, hơn nữa đáng ra đây là trách nhiệm của cô. Cái gì gọi là con dâu mới phải diện kiến cha mẹ chồng đầu tiên, mà chỉ còn hai tuần nữa là đến hôn lễ, thậm chí ngay cả ông nội cũng đã gặp qua một lần rồi. .

"Ngày ngày mai, lập tức đến!"

Đại bản doanh của nhà họ Lam được thiết lập tại Thượng Hải, còn nhà họ Lăng thì ở HongKong, khoảng cách giữa hai nhà cũng chẳng có bao xa. Không cần cô đặc biệt đi chào hỏi cũng dễ dàng đoán ra được, khẳng định hai bên đã sớm qua lại với nhau rồi. Chỉ còn thiếu mỗi việc cô phải đi ra mắt mà thôi, nghe Lăng Ngạo nói, thiệp mời nội bộ đã được chuẩn bị hết cả, chỉ là mò mẫm vẫn chưa ra tin tức của cô, thế nên đành hoãn lại đến giờ. Hiện tại cô cũng đã đến, tất cả thiệp mời đều đã được gửi đi.

Đến gần giữa trưa, Lam Duê và Lăng Ngạo mới cùng nhau bước xuống từ trên máy bay, trực tiếp đi tới trang viên đồ sộ của nhà họ Lăng.

Vừa đặt chân vào cửa chính, cô cảm thấy có sự biến chuyển rõ rệt, nhiệt độ trước sau có sự chênh lệch rất lớn, cẩn thận ngẩng đầu nhìn lên, liền phát hiện, phía bên trên được bao phủ bởi một lớp thủy tinh trong suốt, tựa như một chiếc lồng khổng lồ. Cũng nhờ vào nó mà mặc dù bây giờ đang là tháng mười hai rét lạnh, bên trong nhà họ Lăng vẫn giữ được nhiệt độ ấm áp như ngày xuân, khiến cho trăm hoa đua nở.

"Ồ điều kiện thời tiết như thế này mà có thể nuôi trồng được nhiều loại hoa thơm cô ạ như vậy, nhà anh thật là biết hưởng thụ cuộc sống!"

Cởi chiếc áo khoác dày cộm trên người xuống, đưa cho Vân Trạch đang đứng sau lưng, cách ăn mặc của Lam Duê hôm nay so với thường ngày còn cao quý hơn bội phần, vừa đi đến một bên vườn, liền khiến người ta không dứt ánh mắt ra được.

"Đây là do mẹ ở nhà không có việc gì làm, chuyện này sinh trong lúc rảnh rỗi đấy!" Lăng Ngạo đi tới đứng bên cạnh cô, nhìn chăm chăm vào gò má nõn nà tinh xảo, khẽ nhếch môi cười.

Ngón tay mảnh khảnh trắng ngần sờ nhẹ vào cành hoa hồng đỏ trước mặt, cười dịu dàng: "Không ngờ bác gái lại khéo tay đến vậy, lần đầu tiên em nghe anh nói!"

"Bác không chỉ biết trồng hoa, còn rất nhiều thứ khác nữa, con có muốn học một ít từ ta không?"

Mẹ Lăng đã chờ bọn họ từ sáng sớm, sau khi nghe người làm thông báo, cũng có chút dằn lòng khôngặng mà tự mình ra đón. Bà biết rõ, một tháng vừa rồi, con dâu tương lai của bà đột nhiên biến mất không thấy tăm hơi, khiến con trai thường ngày vẫn lạnh lùng bỗng biến thành cái dạng gì. Ban đầu thì giận dữ, càng về sau lại lo lắng râm ran, bà biết, cậu con trai nghiêm nghị này, xem ra là thua chắc trong tay con dâu bà rồi.

Bây giờ nhìn lại cô con dâu này, càng ngắm lại càng ưng, trong lòng thầm cảm ơn, con trai bà có thể tìm được một cô gái tốt như vậy, thật sự chẳng còn gì hơn.

Nghe thấy tiếng động, Lam Duê vội vàng đứng thẳng người, quay đầu cười: "Bác gái, lâu như vậy mới đến ra mắt, con cảm thấy ngại quá!"

"Không sao không sao, mau vào đi! Ba con và mọi người đã chờ từ sớm rồi, Lăng Ngạo cũng không nói bao giờ thì về đến, bọn họ chỉ sợ bỏ lỡ. Vừa vặn chưa qua giờ dùng cơm trưa!"

Nói xong, thân mật nắm tay của cô đi vào bên trong. Đối với sự nhiệt tình không báo trước của bà, Lam Duê có phần không thích ứng. Lăng Ngạo cũng nhìn ra được chi tiết này, ung dung kéo ngược cô vào trong ngực, khẽ mở miệng: "Để con mang cô ấy vào!"

Mẹ Lăng nhìn lên nhìn xuống đánh giá anh một hồi lâu, hình như đang xác định người này có phải là cậu con trai lạnh lùng như khối băng của mình không. Chẳng ngờ nằm ngoài suy nghĩ của bà, con trai có vẻ rất quan tâm đến nàng dâu này, đây là một hiện tượng tốt, hiện tượng rất tốt.

"Được rồi, vậy nhanh nhanh vào đi thôi, bằng không ông nội của con muốn đích thân ra ngoài bắt người!"

Chớp chớp mắt, nụ cười của Lam Duê đượm thêm mấy phần dịu dàng, có vẻ gia đình của anh cũng hòa thuận giống như nhà cô vậy, người trong nhà

sống với nhau cũng không có khoảng cách là bao. Tất cả mọi người cùng ở chung một chỗ, cảm giác thật là ấm áp. Cô không thừa nhận, bởi vì vị trí hiện giờ của mình mà được xếp trên người khác một bậc. Ngược lại, chỉ là công việc bên trên khá nhiều, cần một người đứng ra gánh vác trách nhiệm mà thôi. Nếu như người trong nhà vì chuyện này mà lạnh nhạt với cô, chắc hẳn cô sẽ cảm thấy lòng mình rất lạnh.

Giữa đại sảnh của nhà họ Lăng, ngoại trừ Lăng lão ông đã được gặp mặt từ trước, còn có một người đàn ông trung niên mà Lăng Ngạo giống đến năm bảy phần, không cần suy nghĩ cô cũng biết, nhất định là ba của anh. Mà điều quan trọng nhất là, ngay cả Hải Linh cũng ở nơi đây! Trái ngược với ánh mắt vui mừng của mọi người nhà họ Lăng khi nhìn thấy cô, ánh mắt của Hải Linh có thể nói là đắng đắng sát khí. Cô thật sự rất khâm phục Hải Linh, một mặt thì già vò ra diu dàng, mặt khác lại giương ánh mắt căm tức về phía cô, loại ‘công phu’ cao siêu này, cũng chỉ có Hải Linh mới làm nổi.

Ngồi bên cạnh Lăng Ngạo, Lam Duê vẫn luôn duy trì nụ cười của mình, vừa nói chuyện phiếm với mọi người nhà họ Lăng, vừa thỉnh thoảng ghé mắt quan sát sự biến hóa của Hải Linh ngồi bên cạnh mẹ Lăng. Cô muốn thử xem, Hải Linh còn có thể nhịn được bao lâu.

"Lam tiểu thư, chẳng lẽ tới nhà của tôi còn chưa yên lòng? Sao khi đi lại còn mang theo thuốc hạ?" Nhịn nhục một hồi lâu, thật sự là rất chướng mắt trước sự che chở vô hình mà Lăng Ngạo dành cho Lam Duê, ghen tỵ xông lên não Hải Linh, câu nói còn chưa kịp suy nghĩ bắt chợt bật ra ngoài. Vừa dứt lời liền thấy mọi người trong nhà hưng hăng trừng mắt nhìn mình, bấy giờ mới phát hiện mình lỡ lời. Dù gì nói cũng đã nói rồi, chẳng lẽ bây giờ muốn cô nuốt ngược trở về hay sao? Để xem Lam Duê này sẽ trả lời thế nào đây.

Hàn huyên tâm sự một thời gian, miệng có hơi khô, Lam Duê tươi cười bùng một tách trà vừa pha lên, nhẹ nhàng ngửi một chút, sau đó nhấp hai ngụm nhỏ. Dưới ánh mắt nóng rực của Hải Linh, chậm rãi đặt chiếc tách trong tay xuống: "Thân phận của tôi và cô bất đồng, dĩ nhiên cô sẽ không hiểu nguyên nhân tôi dẫn theo người bên cạnh để làm gì. Ví bằng Hải Linh ở vào vị trí của tôi, nhất định sẽ hiểu nguyên nhân trong đó rồi. Giống như Lăng Ngạo hay mang theo Âu Liêm và Ngự Phong bên mình, nguyên nhân của anh ấy là gì, thì nguyên nhân của tôi cũng vậy. Tôi nghĩ, ắt hẳn cô sẽ cho rằng tôi già mồm ắt lẽ phải, không tin, cô có thể thử hỏi ông nội xem, tin chắc rằng ông nội cũng hiểu!"

Cô biết, nếu như cô trả lời như bình thường, nhất định Hải Linh sẽ níu lấy vấn đề này mãi không buông, đối với phụ nữ có lòng dạ xấu xa, cô tuyệt đối không có đủ kiên nhẫn. Thật ra thì cô nhắc đến vấn đề bất đồng thân phận ở đây, căn bản cũng là vì yên ổn về sau, trong khi trả lời câu hỏi của cô ta, thuận tiện mang cả ông nội vào, tránh phiền phức không muốn có.

Lam Duê nói chuyện hợp tình hợp lý, trên thực tế, những người bên cạnh Lăng Ngạo chưa từng rời đi nửa bước, chẳng phải lúc này vẫn đang đứng ngay bên anh sao? Về phần Lăng lão ông, người bên cạnh ông trước kia là Charles, hiện tại vẫn vậy, chỉ là, thân phận có thay đổi chút đỉnh mà thôi. Hải Linh chưa kịp suy nghĩ, đầu óc ngu muội, chỉ muốn làm cho người khác khó chịu mà lại quên mất đi thân phận của mình.

Ánh mắt lạnh lùng tàn nhẫn của Lăng Ngạo quét về phía cô ta, làn môi mỏng mân thành một đường thẳng: "Tại sao cô ta lại ở đây?" Lời nói hiển hiện rõ sự bức dọc khó chịu, vừa nhìn thấy Hải Linh, anh liền cảm thấy rất mất hứng.

"Hải Linh vẫn sống bên cạnh ta, người làm anh như con, cũng không phải không biết!" Mặc dù mỗi lần mẹ Lăng nhìn thấy thái độ của Hải Linh đối với Lam Duê cũng cảm thấy bất mãn, nhưng nói gì thì đây cũng là đứa bé do một tay bà nuôi nấng, tuy có chút bất mãn trong lòng, nhưng yêu thương này là thật.

Hải Linh nghe thấy giọng điệu đuổi khách không chừa lại chút thể diện nào của Lăng Ngạo, gương mặt hiện rõ sự ảm ức, rụt rè gọi: "Anh Ngạo, chẳng lẽ anh không muốn gặp Hải Linh đến vậy sao?"

Lời như vậy thiếu chút nữa khiến Lam Duê ngồi bên cạnh bật cười, đây không phải là chuyện quá rõ ràng ư? Còn bày đặt vẽ vời thêm chuyện, là đang ý vào có mẹ Lăng làm chỗ dựa, hay là cho rằng ít nhất Lăng Ngạo cũng sẽ dành cho mình chút tình cảm nào đó? Bùng tách trà lên lần nữa, đặt bên môi, che giấu nụ cười chế nhạo.

Thân là phụ nữ, vẫn có chuyện tự mình hiểu lấy thì tốt hơn, bằng không, đến lúc đó mất mặt, chỉ có bản thân là chịu thiệt thòi. Nhìn bề ngoài bộ dạng của Hải Linh nom cũng sáng sủa lắm chứ, làm sao mà đầu óc lại ngờ nghệch như vậy? Ra sức lay chuyển người đàn ông nãi nãi không thuộc về mình, hành động này, thật sự khiến cho người làm phụ nữ như cô cũng cảm thấy mất mặt thay. Nhưng nghĩ lại, không phải người Lăng Ngạo muốn là cô ư, thế nên mới có thể bình tĩnh nói lời châm chọc người khác? Uh, khả năng này tương đối cao, có vẻ như cô quả thật là một người như vậy! Ai, thật sự là tội lỗi, tội lỗi mà!

Cô đang mãi suy nghĩ mông lung về chuyện nhảm chán này, tìm kiếm chút niềm vui trong đó, Lăng Ngạo lại nhếch môi cười khẩy: "Quả thật không muốn gặp lại cô!"

Khóe mắt Hải Linh run lên, đáy mắt ngân ngấn nước, sứa chút nữa cắn luôn đầu lưỡi. Cô ta cho là, dù thật sự không muốn gặp lại mình, cũng không thể nào phủ phàng như vậy, nói thế nào, đáng vẻ mỏng manh như này, phần đông đàn ông nhìn thấy, sớm đã đau lòng muốn chết rồi, nào biết, Lăng Ngạo nhìn cũng như không nhìn, còn chẳng giữ lại cho cô chút mặt mũi, rành mạch, dứt khoát nói ra mấy lời tước đoạt đi thể diện của cô.

Nhất định là lỗi của Lam Duê, nếu như không phải cô ta bỗng nhiên xuất hiện, anh Ngạo sẽ không lạnh nhạt với mình như thế, tất cả đều là lỗi của Lam Duê.

Bị người khác nhìn trừng trừng, Lam Duê im lặng một chút, rồi cuộc cũng từ từ giương mắt: "Lăng Ngạo, cô ấy là em gái của anh, làm sao lại đi nói như vậy? Anh cả là cha, nếu như truyền ra bên ngoài, còn tưởng rằng người làm chị dâu như em xúi giục, đối với thanh danh của em chẳng tốt chút nào!"

Đám người Văn Trạch, Âu Liêm đang đứng cúi đầu sau lưng, nghe thấy lời nói của cô liền kéo căng khóe miệng. Giả quá, quá giả dối rồi, nhưng lại khiến cho người ta không thể bắt bẻ được!

"Lam nha đầu, ông rất trông mong con đến đây! Ông muốn tổ giắc với con, dạo gần đây tên tiểu tử Lăng Ngạo này rất bất thường, ông còn cho rằng do

con không chịu nổi nó, muốn đào hôn. Vừa nghĩ đến việc mất đi đứa cháu đầu khéo léo đáng yêu, thông minh lanh lợi, đoan trang hiền thực, trái tim của ông liền gọi lên một tiếng, đau quá!”

Biểu cảm trên gương mặt của Lãng lão ông vô cùng đau đớn, hình như đau lòng thật sự, Lãng Ngạo đã quá quen với tính tình của ông nội mình, gân xanh trên trán nảy lên mấy cái. Bị người khác bôi nhọ kiểu này, không ai có thể tiếp nhận được, huống chi lại là người đàn ông cao ngạo như anh. Lam Duê cười cười, khẽ nắm lấy bàn tay đang thả lỏng của người bên cạnh, rũ mắt xuống, thò thè: “Ông nội nói như vậy, khiến cho Lam Duê cảm thấy cực kỳ áy náy. Khéo léo đáng yêu, thông minh lanh lợi, còn có đoan trang hiền thực, những lời khen này, một chút xiu cũng không hợp với con. Dựa theo lời của ông nội con mà nói, thật ra con là loại phụ nữ nham hiểm xảo trá, lòng dạ độc ác. Kỳ thật thì cũng không giống người bình thường cho lắm, nhưng cũng không phải quá bình thường, cho nên ngược lại rất hợp với Lãng Ngạo! Bác trai, bác gái cảm thấy thế nào ạ?”

"Há!" Ba Lãng đánh mặt, nhìn ánh mắt khiếp người của con trai mình, ánh mắt vô tội của con dâu tương lai, cùng với ánh mắt đang trợn lên vì giận dữ của ông cụ, ông tỉnh trí sờ sờ đầu, vô tội quay sang hỏi mẹ Lãng bên cạnh: “Bà nó, bà cảm thấy có phải như vậy hay không?”

"Chồng này, bọn họ nhìn ông, làm sao tôi biết được?" Mẹ Lãng cũng giương vế mặt vô tội, nói đùa, vốn dĩ con dâu bà là người không dễ chọc, hơn nữa còn có con trai bảo bối làm chỗ dựa, lại càng không thể chọc vào, về phần ông cụ, ... e hèm, kính lão đắc thọ, cũng không cần phá hủy đi.

Về mặt của ông cụ biểu hiện rõ sự đau lòng: “Lam nha đầu, có phải con không thích ông nội hay không? Thế nào lại đi ra sức giúp người ngoài, làm tổn thương tâm lòng của ông già này rồi!”

Lãng Ngạo nghiêng răng, về mặt u ám, cười cười: “Rốt cuộc ai mới là người ngoài? Hẳn là ông nội nên hiểu rõ hơn ai hết, cô ấy là vợ con!”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Phúc Hắc Của Đế Vương Hắc Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Xử lý

"Khụ!" Sắc mặt ông Lãng lão ông hơi mất bình tĩnh, oán hận nhìn chăm chăm cháu trai quý hóa, suốt ngày cứ đi đối nghịch với ông: “Tiểu tử thói bất hiếu, ban đầu ai còn nhờ ta đi hỏi cưới? Bây giờ lại còn qua cầu rút ván, cháu là đồ tiểu tử thói bất hiếu!”

Lam Duê mỉm cười, một nhà già trẻ lớn bé thật là ấm áp, nhưng mà, rõ ràng tất cả mọi người sống chung một nhà rất vui vẻ, tại sao lại nuôi dưỡng nên một Lãng Ngạo lạnh lùng như vậy? Chợt cảm nhận được một ánh mắt oán hận đang nhìn về phía mình, không cần quay đầu lại, cô cũng biết nó đến từ ai. Có phần tự trách mình, hôm nay hình như cô ta không được quan tâm cho lắm, có phải sự hiện diện của mình đã khiến mọi người lơ là cô em chồng tương lai hay không?

Hải Linh hận không thể nhào lên cào xé gương mặt đang tươi cười kia, nhìn bọn họ đang trò chuyện vui vẻ, còn cô thì ngồi lẳng lẳng một bên tựa như người ngoài cuộc, chẳng có ai thêm đoái hoài tới, sống ngần này tuổi rồi, lần đầu tiên bị đối xử như vậy ở nhà họ Lãng. Ngẫm so sánh sự thay đổi trước sau, lòng dạ Hải Linh nhất thời mất thăng bằng.

"Lão thái gia, đã đến giờ dùng cơm!"

Charles tươi cười tiến lên, cắt đứt cuộc trò chuyện giữa bọn họ, ý bảo đã đến giờ dùng cơm trưa. Lúc này mọi người mới đột nhiên nhận ra, thoát cái đã đến giữa trưa rồi.

Lãng lão ông đứng lên bảo mọi người đến phòng ăn, Lam Duê và Lãng Ngạo đi theo sau cùng, nhỏ giọng trò chuyện với nhau.

"Ông nội của anh rất thú vị!"

"Rất nhanh cũng sẽ là ông nội của em rồi!"

"Cũng đúng, không ngờ kiểu mẫu của hai nhà chúng ta giống nhau như vậy, về sau em cũng tránh được không ít phiền toái!"

"Như vậy rất tốt!"

Dáng vẻ tương thân tương ái của hai người không tránh khỏi tầm mắt của mọi người nhà họ Lãng, bọn họ ngẫm hải lòng trong bụng. Trái ngược với sự vui mừng của mọi người trong nhà, người ngoại tộc như Hải Linh nhìn thấy một màn này lại càng thêm cay cú mà thôi.

Đứng lặng, Lam Duê trừng mắt nhìn chiếc bàn dài còn sót lại đúng hai chỗ trống. Cô có thể nói gì đây? Bên cạnh mẹ Lãng còn một chỗ, mà chỗ còn lại vừa kể Hải Linh, rõ ràng là muốn tách hai người bọn họ ra.

Tự nhiên ngồi xuống bên cạnh mẹ Lãng, Lam Duê tươi cười nhìn người bên cạnh, sắc mặt có hơi khó coi, khẽ nói: “Bác gái, vị trí này vốn dĩ thuộc về bác trai, hôm nay tạm thời để con đến ngồi với bác vậy!”

Cô đã ngồi xuống rồi, vừa nãy nói chuyện với Lam Duê, sắc mặt Lãng Ngạo mới dịu đi đôi chút, thời điểm ghé mắt nhìn sang bàn ăn, gương mặt liền

đánh lại tựa như khối băng.

"Anh Ngạo, làm sao còn chưa ngồi xuống? Tất cả mọi người đều chờ anh ngồi xuống ăn cơm!" Thấy Lam Duê biết điều, Hải Linh như mở cờ trong bụng, thấy anh đứng sững một hồi lâu, liền tiếp thúc giục.

Lam Duê cũng cười nói: "Đúng vậy, Lãng Ngạo, mọi người chỉ chờ mình anh!"

Lãng lão ông nhàn nhạt liếc nhìn gương mặt khó nén được hả hê của Hải Linh, thân nhiên nói: "Vợ chồng son nhà người ta, hẳn là lúc nào cũng muốn ở cùng một chỗ, ta bảo, các người cứ nhất quyết chia rẽ bọn họ ra như vậy, thật sự là quá tàn nhẫn!"

Lam Duê chỉ cảm thấy cả người run lên, lời nói này vốn dĩ rất bình thường, thế nào lại nghe ra có chút kỳ quái? Cái gì gọi là nhất quyết chia rẽ bọn họ? Chẳng qua chỉ là ăn một bữa cơm mà thôi, có gì ghê gớm đâu!

Mẹ Lãng chợt thông suốt, từ trên chỗ ngồi đứng lên, vừa đi về phía bên kia, vừa nói: "Con xem, là lỗi của mẹ, nhanh, Lãng Ngạo, con qua ngồi cạnh Lam Duê đi!"

Cũng bởi vì vậy mà sắc mặt của Lãng Ngạo hơi giãn ra, từ từ ngồi xuống bên cạnh cô. Còn mẹ Lãng thì gương mặt không đồng tình nhìn về mặt uất ức của Hải Linh, không nói chuyện nữa.

Quy tắc dùng cơm đặc thù của giới quý tộc, ở trên bàn ăn, bình thường sẽ không nói chuyện với nhau cho đến khi bữa ăn kết thúc, trừ khi có chuyện thật sự quan trọng mới có thể lên tiếng. Đây là phép tắc căn bản, cũng tránh việc mất vệ sinh. Tuy nhiên còn tùy người, mà quy tắc này hoặc có hoặc không, đôi lúc ăn cơm cũng sẽ tùy hứng mà trò chuyện mấy câu.

Bởi thế mà trên bàn ăn chỉ có tiếng dao nĩa va chạm với nhau, thì thoảng xen vào vài tiếng nói chuyện ngẫu nhiên.

Vân Trạch này giờ vẫn đứng ở sau lưng Lam Duê, lặng lẽ lùi về một góc nhận điện thoại, sau khi thấy cô thả dao nĩa trong tay ra, ghé vào bên tai cô, nhẹ giọng nói mấy câu.

"Thật?" Dùng khăn ăn đặt trên đùi khẽ lau khóe miệng, nghe thấy lời của anh, động tác trên tay nhất thời khựng lại, hơi nghiêng đầu, đáy mắt lóe lên một tia sâu thẳm.

Vân Trạch gật đầu: "Dạ!"

"Ồ!" Như đã hiểu rõ quay đầu lại, đáy mắt sắc lạnh hơi lóe lên, sau liền nhanh chóng khôi phục lại vẻ mặt điềm tĩnh: "Anh đi chuẩn bị một chút, tôi ra ngay!"

"Dạ!"

Vân Trạch lặng lẽ đi ra ngoài, mặc dù động tác nhẹ nhàng chậm rãi, nhưng không có ý muốn che giấu, một loạt hành động vừa rồi, người ở đây có ai mà không thấy. Nhưng hình như cô cũng không có ý định muốn nói, bọn họ cũng không tiện hỏi.

Lúc này Lãng Ngạo vừa thả dao nĩa trong tay ra, lau khóe miệng một cái, rũ tầm mắt, hỏi: "Có phải đã xảy ra chuyện gì hay không?"

"Một chút chuyện nhỏ, sẽ được giải quyết nhanh thôi!" Lam Duê cũng không giấu giếm, đối với cô mà nói, việc thế lực Hắc đạo ở Nhật Bản kết giao không thành công, đã nằm trong dự đoán của cô từ ban đầu, cũng không có gì đáng kinh ngạc. Nếu như được giao ra một cách dứt khoát, trái lại sẽ khiến cô cảm thấy kỳ lạ. Đối với người trong giới Hắc đạo của bọn họ, nắm giữ được thêm một thế lực nào sẽ càng củng cố thêm địa vị của mình, huống chi, Nhật Bản lại là một quốc gia có tiếng về kinh tế. Tính ra một năm cũng thu vào không ít tiền, nếu đổi lại là cô, cũng sẽ không vì một cuộc cá cược đùa vui mà tự tay dâng miếng thịt béo bở của mình ra ngoài.

Hải Linh từ đầu đến cuối vẫn luôn dồn sự chú ý về phía bọn họ, nhân cơ hội này tóm lấy 'bím tóc' của Lam Duê, giọng nói mềm mỏng có phần nhát nhẽ: "Hình như Lam tiểu thư rất bận, không ngờ đến thăm di dưỡng còn mang theo công chuyện! Chẳng qua,thật sự có chuyện? Hay đây chỉ là cái cớ."

Lam Duê cười nhẹ: "Hải Linh cho rằng tôi đây đang viện cớ? Chỉ là, Hải Linh có thể nói rõ cho tôi biết hay không? Tôi viện cớ để làm cái gì?"

Cười nhạo một tiếng, Hải Linh nâng gương mặt trắng mịn lên, ra vẻ thách thức nhìn cô: "Cái này đại khái cũng chỉ có lòng cô là rõ ràng nhất, nhà họ Lãng cưới con dâu, chứ không phải cái loại phụ nữ cả ngày đem chuyện của mình ném cho anh Ngạo như cô. Nếu như cô thật sự muốn gả vào nhà họ Lãng mà nói, tốt nhất là nên ở nhà, chăm sóc cho anh Ngạo. Gia sử sau khi cô và anh Ngạo kết hôn, mà bản thân cô vẫn như trước đây, dăm ba bữa lại chạy trốn không thấy bóng dáng, ai sẽ chăm sóc cho anh Ngạo? Cô vui thì trở về, mất hứng thì mất tích, biến mất chẳng thấy dấu vết, nói cho cùng là anh Ngạo cưới cái thứ gì hả?"

Hả? Không ngờ miệng lưỡi của cái cô Hải Linh này cũng rất bén nhọn đấy. Lam Duê nâng cằm lên, hứng thú quan sát nét mặt đầy vẻ quan tâm của cô ta, đối với phản ứng của mọi người nhà họ Lãng, cô cũng âm thầm thu vào đáy mắt. Không nằm ngoài dự đoán, bọn họ cũng ngăn người, sau đó đưa ánh mắt quái dị về phía Hải Linh. Về phần Lãng Ngạo, nếu như không phải bàn tay của cô kịp thời tóm chặt lấy tay anh ở dưới bàn, nói không chừng hiện giờ anh sẽ trực tiếp tặng một viên đạn vào đầu Hải Linh thay cho món tráng miệng rồi.

Cô thật sự rất muốn đem cái đầu của Hải Linh xé ra nghiền cứu một phen, xem xem rốt cuộc đầu óc của cô ta làm từ cái gì, tại sao lại có những ý nghĩ ngây thơ như vậy? Thân phận của cô mang đi để ở xó xỉnh nào rồi, cô chưa từng ép buộc người khác cưới mình. Thế nào mà từ trong miệng cô ta lại

nghe như cô đang bức hôn Lãng Ngao. Bây giờ còn ra về như bà chủ nhà này vậy? Cô thử nghĩ, nếu như suốt ngày chỉ biết ngây ngốc ở trong nhà, nấu cơm giặt quần áo, làm ‘Hòn Vọng Phu’ ngồi chờ người chồng suốt ngày bận bịu với công việc như cô hiện giờ, đó là loại tình cảnh gì?

Cơ thể giận run, chỉ vừa suy nghĩ một chút, cô liền cảm thấy lạnh đến buồn nôn, cuộc sống như thế tuyệt đối không dành cho cô, nếu bắt buộc phải như vậy, rất có thể cô sẽ đập phá hết phòng ốc trong nhà.

"Hải Linh, xem ra là đi quá cung chiều con, để bây giờ nói chuyện không biết chừng mực là đâu. Lãng Ngao muốn kết hôn với ai, đó là tự do của nó, còn nữa, con dâu của nhà họ Lãng như thế nào, bao giờ đến lượt con phán xét? Ý tứ trong lời nói của con không phải đang ám chỉ đi ư, ban đầu đi và dựng con cũng là ai lo việc này, không phải vẫn thế đến tận bây giờ sao? Con thật sự làm đi quá thất vọng rồi."

Nhấn nại hết lần này đến lần khác, cho dù tính tình có tốt cách mấy, cũng sẽ bị mài sạch trơn. Hi vọng càng lớn, thất vọng càng nhiều, hiện giờ mẹ Lãng thật sự rất thất vọng, trước đó còn hy vọng vào con bé bao nhiêu. Người tình mắt đều có thể nhìn ra được, mẹ Lãng cực kỳ thương yêu Hải Linh, bình thường tuyệt đối không hề thua kém con trai ruột của mình bao nhiêu. Nhưng từ sự thương yêu đó, ngược lại khiến cho Hải Linh quên mất đi thân phận của mình. Đối với chuyện vừa xảy ra, mỗi một câu nói của cô đều vượt quá quyền hạn của bản thân, trong khi hầu hết những người có mặt ở đây đều là bậc bề trên hoặc có vai vế lớn hơn cô ta gấp bội lần, hôm nay cô ta cư xử như vậy, e rằng đã làm cho mẹ Lãng mất hết lòng tin rồi!

"Dì, con. Con chỉ là quan tâm anh Ngao, con cũng chỉ là. Chỉ là quan tâm mà thôi!" Hải Linh bị mắng đến đỏ bừng cả mặt, một giọt nước mắt tròn vo ngập ngừng nơi khóe mắt, đáng về rất uất ức.

Ba Lãng lơ đãng nhìn lướt qua, hơi nghiêng đầu, hình như không thêm để ý đến chuyện này. Thời điểm xoay đầu lại, hướng về phía Lam Duê nở nụ cười thân mật ấm áp.

Lãng lão ông đứng lên, nhẹ nhàng nói: "Một đứa nhỏ mà thôi, chuyện của bọn nhỏ để cho chúng tự giải quyết, các con cũng đừng nên nhúng tay vào."

"Lam nha đầu, nếu như con thật sự có chuyện, hãy mau đi xử lý, tránh cho ông nội con đến khi đó đuổi giết lão già như ông." Ông cười tủm tỉm, quay đầu nhìn Lam Duê.

Lam Duê gật đầu, nhận thấy mình lại bị người khác nhìn trừng trừng, sắc mặt lạnh lẽo, trò chơi này cô đã ngán rồi. Nháy mắt ý bảo Lãng Ngao mang mẹ ra khỏi nơi này trước, cô muốn giải quyết với cô ta một lần sau cuối.

"Hải Linh, cô lấy thân phận gì để nói mấy chuyện này với tôi? Cô và Lãng Ngao có quan hệ như thế nào? Nói dễ nghe một chút, cô là em gái của Lãng Ngao, nói khó nghe, cô có thân phận gì, bản thân còn chưa rõ sao? Cô hết lần này đến lần khác chia mũi vào tôi, chẳng phải bởi vì người Lãng Ngao muốn kết hôn là tôi ư? Chỉ là cô không cam lòng mà thôi!"

Gập ngón tay lại, nhẹ nhàng gõ xuống mặt bàn, Lam Duê đã chán việc quanh co lòng vòng, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề. Đứng dậy đi đến trước cửa sổ, cô cười đến lạnh lùng tàn nhẫn: "Từ trước đến nay tôi không bao giờ đi so sánh địa vị của mình với người khác, cô cũng thấy đó, từ lúc ấy tới bây giờ, mỗi hành động, cử chỉ của cô, nếu đổi lại là người khác mà nói, đã sớm chẳng còn đứng ở đây nữa. Tôi đối với cô đã đủ từ tế rồi, tại sao cô cứ mãi không biết điều như vậy? Hải Linh, sự nhấn nại của tôi có giới hạn, không cần thiết phải năm lần bảy lượt đi khiêu chiến với tôi. Nếu chuyện này lại xảy ra lần nữa, cô có thể thử xem kết quả sẽ như thế nào?"

"Người mà anh Ngao yêu thích nhất là tôi, người ở bên cạnh anh ấy lâu nhất cũng là tôi, tại sao cô vừa mới xuất hiện lại cướp ảnh đi mất? Căn bản cô không thể mang đến hạnh phúc cho anh ấy, chỉ có tôi mới có thể mang lại hạnh phúc chân chính. Trả anh ấy lại cho tôi có được không? Lam Duê, cô cũng biết mình có thân phận cao quý, cô muốn loại đàn ông như thế nào, chỉ cần ngoắc ngoắc tay là có cả đám, căn bản cũng chẳng thua kém anh Ngao, tại sao cô nhất định phải tranh giành với tôi? Cũng bởi vì sự xuất hiện của cô, anh Ngao mới không thêm quan tâm đến tôi, thờ ơ, lạnh nhạt như vậy. Chỉ cần không có cô, chỉ cần cô không xuất hiện trước mắt anh Ngao nữa, anh Ngao sẽ lại thích tôi, tôi. . . ."

(QA: *gầm thét* bớ người ta, con mụ này bị bệnh hoang tưởng, hoang tưởng, *đập bàn đập ghế, đập máy tính*, Duê tỷ đừng can, bác Cẩn đừng can, e mìn giết ả. . .gru gru. . .)

"Không có liêm sỉ, hẳn là cô đã nghe qua bốn chữ này rồi chứ!" Lam Duê lạnh lùng cắt ngang lời cô ta, chông của mình bị người khác thâm thương trộm nhớ, cô cũng không có hào phóng như vậy. Một chút kiên nhẫn còn sót lại cũng bị bản tính cố chấp quá mức của cô ra thiêu rụi, đáy mắt lóe lên tia sáng khiếp người, lạnh lùng nhếch môi: "Những lời này tốt nhất đừng để cho tôi nghe đến lần thứ hai, Hải Linh, đây là lần cuối cùng tôi cảnh cáo cô, nếu như cô lại hành động như ngày hôm nay, cô thử xem những lời tôi đã nói có thật hay không?"

Cô em nhỏ đánh hoài không chết hả? Mấy lời dỗi trắng thay đen như vậy mà cũng nói ra khỏi miệng cho được, Lam Duê thật sự khâm phục dũng khí của cô ta. Nếu như để Lãng ngao nghe thấy, không biết sẽ có phản ứng như thế nào.

Sát khí tỏa ra trên người Lam Duê khiến Hải Linh kinh sợ, mãi cho đến khi bóng lưng của cô biến mất trong tầm mắt của cô ta, lúc này mới kịp phản ứng. Nhưng tiếc thay, vết thương vừa lành đã quên đau, lửa ghen thiêu đốt toàn bộ lý trí, lời cảnh cáo cùng với biểu hiện của Lam Duê trước khi đi, sớm đã bị cô ta ném ra sau đầu, hiện giờ điều duy nhất ả có thể nghĩ đến chính là, không thể để anh Ngao bị người khác cướp đi mất! Cô muốn trở thành người nhà họ Lãng đường đường chính chính, trở thành vợ của anh Ngao, chủ mẫu nhà họ Lãng. Thân phận này mới có thể giúp cô ta quang minh chính đại, đứng vững trên gót chân của mình tại đây. Địa vị của cô ta, nhất định không thể vì sự xuất hiện của Lam Duê mà có chút thay đổi nào.

Siết chặt quả đấm trong tay, đáy mắt Hải Linh lóe lên một tia thâm độc, lửa ghen bao phủ kín đầu. Ghen tỵ với thân phận của Lam Duê, ghen tỵ thái độ mà mọi người trong nhà dành cho cô, ghen tỵ tình cảm mà Lãng Ngao dành cho cô, ghen tỵ tất cả, tất cả của cô. . . .

"Nói xong rồi!" Lăng Ngạo khẽ liếc cô một cái.

Lam Duê cười, ngồi vào bên cạnh anh: "Ông nội, bác trai, bác gái, hôm nay con tới quá rầy rồi. Chẳng qua là con có chút chuyện cần phải làm, lần này phải rời đi gấp!"

"Nếu Lam nha đầu có chuyện thì đi đi, hai tuần sau là đến hôn lễ, tới khi đó không muốn gặp cũng không được, ha ha ha!" Lăng lão ông vui vẻ khoát tay, căn bản cũng không hỏi đến Lam Duê đã nói những gì với Hải Linh.

Ba Lăng gật đầu một cái, đáy mắt khẽ cười, nét mặt vẫn bình lặng như trước: "Cho dù kết hôn, con và Lăng Ngạo vẫn tự do giải quyết những chuyện của mình, chúng ta sẽ không can thiệp chút nào." Những lời này, thật ra thì chính là câu trả lời thay cho câu nói ban nãy của Hải Linh. Bọn họ muốn nói cho cô biết, sau khi kết hôn, cô vẫn có thể như bây giờ, hưởng thụ tự do tuyệt đối, không bởi vì thân phận thay đổi mà bị hạn chế gì cả.

"Ông muốn quản, nhưng mà tiếc rằng, ông có muốn những tay vào cũng không tới lượt đâu! Mấy lời này chỉ để giải thích cho đỡ bề mặt mà thôi, còn tưởng là tôi không biết?" Mẹ Lăng kéo cánh tay ba Lăng, cười trừ. Sau lại tươi cười quay đầu nhìn về phía Lam Duê, nghiêm túc nói: "Lam Duê, những lời Hải Linh mới vừa nói ban nãy, con cũng đừng để trong lòng, con bé là do bác nuông chiều quá mức, cho nên có phần quá trớn. Vốn dĩ bản tính con bé Hải Linh ấy cũng không xấu, con phải tin tưởng!"

Ánh mắt mang ý vị sâu xa vừa chạm phải ánh mắt của mẹ Lăng, nụ cười nơi khóe miệng càng thêm nồng đậm: "Bác gái nói đùa, Hải Linh quả thật không tệ, đôi đôi quá mức nhiệt tình, rất có nghị lực, cố chấp, kiên trì, tính tình thế này quả thật không tệ!"

Ngụ ý trong lời nói của cô, những người chung quanh cũng không ngốc, dĩ nhiên vừa nghe liền hiểu.

Đầu chân mày của Lăng Ngạo chau lại, liếc nhìn cô: "Không phải em còn có chuyện cần phải xử lý sao? Vẫn chưa đi?"

Nghe vậy, Lam Duê cũng không nói thêm gì nữa, đứng lên, hướng về phía mọi người nhà họ Lăng gật đầu một cái, Vân Trạch nhanh chân đi tới, lúc xoay người, đem áo khoác đang cầm trong tay phủ lên người cô.

"Tiểu tử, hôm nay con lại không thêm đi theo Lam nha đầu, mặt trời này mọc từ đằng Tây rồi hả?"

Lăng Ngạo lạnh lùng liếc mắt nhìn ông nội đang ngồi trên ngai, sau lại nhìn sang mẹ Lăng đang ngồi phía đối diện: "Mẹ, sau này những nơi con và Lam Duê xuất hiện, con không muốn nhìn thấy cô ta. Một người không tự hiểu rõ thân phận của mình, mẹ phải biết con cảm thấy chướng mắt thế nào!"

Mẹ Lăng thờ dãi: "Lăng Ngạo, dù gì nó cũng là em con!"

"Không cần!" Cười khẩy, nhấn tâm cự tuyệt: "Phụ nữ lòng dạ xấu xa, con có thể để cho cô ta ở lại nhà họ Lăng, là đã nhượng bộ lắm rồi! Sau khi trở về, con không muốn nhìn thấy cô ta nữa, ở hôn lễ của con, con tuyệt đối không hy vọng cô ta sẽ xuất hiện!"

Nói xong, đứng dậy, đi thẳng một mạch ra khỏi Đại bản doanh.

"Xem ra hành động lần này của Hải Linh đã chọc giận Lăng Ngạo thật rồi, nhìn xem, Lam Duê cũng tức giận không kém!"

Thờ dãi, mẹ Lăng bưng tách trà hoa lên, nhấp vài ngụm.

Ba Lăng quay đầu nhìn về phía bà nhà mình: "Nếu như chồng của bà bị người khác nhìn chằm chằm như hổ đói, bà có cảm giác như thế nào? Thậm chí người đó còn không ngừng gây hấn với bà, bà có tức giận hay không?"

Mẹ Lăng im thin thít, xem như là ông ấy nói đúng trọng tâm rồi.

Lúc xuống máy bay ở Yokohama Nhật Bản, Lam Duê mang theo chiếc kính râm che khuất nửa gương mặt: "Đây là cái gì?"

Mở chiếc rương ra, cô trực tiếp nhìn vào đồ vật bên trong, cuối cùng nhẹ nhàng nói: "Mấy anh mới vừa đi cướp ngân hàng sao?" Nhìn mấy đồng yên Nhật trong cái rương này, ông trời, đây là yên Nhật, không phải Nhân Dân Tệ, cũng không phải đô-la hay đồng o-rô, mười mấy cái rương này gộp lại kỳ thực cũng chỉ trị giá.....Được rồi, bây giờ không phải là lúc để tính toán điều này, ai tới nói cho cô biết xem, bọn Vân Vũ thật sự đi làm chuyện như vậy?

"Không phải, trước có người không cẩn thận, bị giật mình làm rơi xuống đấy!" Một người đàn ông còn trẻ tuổi gãi gãi đầu, làm bầm nói. Anh ta chưa đến nỗi phải đi khai báo với cô, tại vị trí bọn họ vừa tới trước đó gặp phải một chiếc xe chở tiền của ngân hàng, kết quả có thể nghĩ.

Xoa xoa hai bên thái dương, Lam Duê kiềm nén cơn kích động muốn đập người, nói: "Ném về đi, ở đây được trăm triệu sao? Đủ để mấy anh nhét kẻ rãng à? Nói thế nào đây cũng là tiền của nhà nước, động vào dễ dẫn đến phiền toái!"

"Dạ!"

"Bọn Vân Vũ ở đâu?" Xoay người, đi về phía chiếc xe hơi màu đen đang dừng ở một bên, nhàn nhạt hỏi.

Vân Trạch thờ liên lạc, cuối cùng biết được vị trí là thành phố ngầm Tokyo, người của hai phe vẫn không ngừng tranh chấp nhau trong cuộc đàm phán.

"Lam chủ, lần này Bá tước William cử Sakamoto Mikako!"

Lam Duê còn nhớ người này, chính là người muốn giết cô và Lăng Ngạo trước đây, nhưng cuối cùng lại bị Lăng Ngạo thả chạy mất. Đã sớm nghe nói cô ta và William có qua lại với nhau, không nghĩ đến cô ta còn dám xuất đầu lộ diện, lá gan không nhỏ.

Vuốt ve chòm tóc đuôi ngựa trên đầu, tựa vào trên cửa sổ xe, híp mắt, cười đến nhạt nhẽo lạnh lùng: "Lần này nếu như không phải rơi đúng vào hang ổ của cô ta, muốn cô ta ra ngoài quả thật phải trắc trở một phen. Ra ngoài là tốt rồi, món nợ lần trước, cộng thêm món nợ của lão già William kia, trước hết đòi lại một ít từ trên người của cô ta đi. Coi như là tính lãi, hẳn có thể trả được!"

Cô rất mong đợi lần gặp mặt này, không biết Sakamoto Mikako sẽ chuẩn bị những gì và vui mừng như thế nào khi nhìn thấy cô.

Lam Duê đến, gần như đã nằm trong sự suy đoán của tất cả mọi người, thời điểm Sakamoto Mikako nhìn thấy cô, một tia bất ngờ cũng không có. Gương mặt xinh đẹp trước sau vẫn lạnh lùng, vừa thấy cô, bên trong đôi con ngươi màu nâu lóe lên sát khí nồng đậm, chẳng hề giấu diếm.

"Đã lâu không gặp, Mikako tiểu thư!" Nhẹ nhàng ngồi vào đối diện với cô ta, Lam Duê tháo mất kính xuống, cười hỏi thăm.

Sakamoto Mikako nghe thấy thế, cười khẩy nhìn cô: "Lam đương gia thật là biết nói đùa, bất quá mới có mấy tháng mà thôi. Hôm nay Lam đương gia là 'rồng đến nhà tôm', thật sự khiến tôi cảm thấy vô cùng vui mừng. Chẳng qua, không biết là vì chuyện gì mà lại làm phiền đến Lam đương gia phải 'đại giá quang lâm' một phen!"

Cầm lấy ly rượu đỏ, nâng lên hướng về phía cô ta, sau đó khẽ nhấp một ngụm, ung dung ngồi tựa lưng vào ghế: "Người sáng không nói lời tối, mục đích của tôi đến đây, chẳng lẽ Mikako tiểu thư còn chưa rõ ràng sao? Tôi nghĩ, hẳn là Bá tước William đã đem đầu đuôi sự tình kể lại hết cho cô rồi mới đúng, bây giờ đi hỏi ngược lại tôi là thế nào?"

"Lam đương gia, hình như cô quên, đây là địa bàn của tôi. Cho dù Bá tước William có đánh cược cái gì với cô, đó cũng là chuyện giữa các người, chỗ này của tôi không được tính đến."

"Nhưng khi ấy có rất nhiều người làm chứng, và chính miệng Bá tước William đã thừa nhận, nếu như không phải địa bàn của ông ta, ông ta làm như vậy khác nào đi lừa gạt? Nếu quả thật như vậy, tin này truyền ra bên ngoài, chắc chắn, danh tiếng để làm cái gì? Mikako tiểu thư, cô cứ nói đi?"

"Ông ta đồng ý sau lưng tôi, tôi chẳng biết gì cả, làm sao có thể giữ lời? Còn nữa, Lam đương gia, chẳng lẽ cô thật sự cho rằng, chỉ cần một trò chơi, là có thể không cần mất nhiều công sức để có được một miếng thịt béo như vậy? Mọi người đều lớn hết cả rồi, sẽ không vì một vụ cá cược mà làm quá lên chứ, hành động lúc này của cô so với câu 'thừa nước đục thả câu' cũng chẳng kém đâu!"

Lời của cô ta khiến Lam Duê bật cười thật to, tiếng cười vang vang như chuông bạc, một hồi lâu mới dừng lại, nhưng khóe môi vẫn không nín được nụ cười: "Hình như Mikako tiểu thư quên mất thân phận của tôi rồi, bản thân tôi vốn quen sống trong bóng tối, giữa các thế lực Hắc đạo, coi như không phải trò chơi đánh cược, việc tranh đoạt địa bàn cũng ồ ạt xảy ra như nước lũ. Về phần thừa nước đục thả câu, người Trung Quốc cổ nói như thế này, khi một người nào đó lâm vào cảnh bần cùng, thì đây là hành động 'thấy người gặp nguy, thừa cơ hãm hại.' Hiện giờ Mikako tiểu thư chẳng hề lâm vào cảnh túng quẫn, tôi chỉ làm theo giao ước từ trước mà thôi, thế nào ngược lại là lỗi của tôi vậy?"

Lời nói của Lam Duê khiến Sakamoto Mikako nhất thời cứng họng, không ngừng oán hận trong lòng, tại sao ông ta muốn dùng địa bàn của mình làm tiền đặt cược, để bây giờ rơi vào thế cời trên lưng cọp rồi. Cô ta cũng không quên, ban đầu mình đối phó với Lam Duê và Lăng Ngạo như thế nào, lấy tính cách nham hiểm của Lam Duê, chắc chắn sẽ không bỏ qua cho cô ta. Đừng nhìn dáng vẻ cười đến vô hại kia mà làm tưởng, e rằng trong lòng đã sớm muốn đem cô ta đi rút gân lột da rồi.

Tuy rằng so vai vế thì không bằng một góc của Lam Duê, nhưng đầu gì cô ta cũng đã lăn lộn ở giới Hắc đạo nhiều năm. Nếu như hôm nay ngay cả một nửa Nhật Bản trong tay cũng bị Lam Duê cướp mất, về sau cô ta sẽ chẳng còn gì để đảm bảo, trước đây đắc tội với nhiều người như vậy, hậu quả một mình cô ta không thể chịu đựng nổi đâu.

"Lam đương gia cũng không cần làm khó dễ tôi, chuyện này chưa từng được trao đổi trước, tôi hy vọng cô có thể đi thương lượng với Bá tước William một chút, chuyển sang nơi khác. Mặc dù tôi và Bá tước William có quen biết nhau, nhưng cũng chưa đến mức có thể dâng lên toàn bộ thế lực của tôi cho ông ta. Lam đương gia, hiện giờ cô tính toán sai rồi."

"Thật sao? Nhưng mà tôi chỉ muốn chỗ này! Sakamoto Mikako tiểu thư, tôi khuyên cô nên đồng ý với yêu cầu này, ngoan ngoãn trở về bên cạnh Bá tước William, bằng không, tôi sẽ phải dùng đến biện pháp mạnh rồi!"

"Cô đang uy hiếp tôi? Cô nghĩ rằng tôi sẽ sợ?"

"Có sợ hay không, không thể dựa vào lời nói suông được, cô xác định mình không đồng ý?" Giơ tay lên, vẫy vẫy người phía sau: "Nếu như khuyên bảo vẫn không có tác dụng, tôi cũng không cần uống phí lời nói của mình nữa! Vân Vũ, các anh tự biết nên làm như thế nào!"

"Dạ, Lam chủ!"

Sau khi Vân Vũ trả lời, liền nhanh chóng đi ra ngoài, Lam Duê nhìn sắc mặt thoát trắng thoát xanh của cô ta, ưu nhã đứng dậy: "Đáng nhẽ chỉ cần giao nhận suông sẽ là chẳng có chuyện gì xảy ra, nhưng tại sao lại không dùng đến phương thức ấy? Kỳ thực, dù cho không có trận đánh cược này, tôi vẫn sẽ

đến đây lấy nó, chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi!”

Gương mặt xinh đẹp của Sakamoto Mikako vặn vẹo không còn hình dáng, trừng mắt nhìn đắm đắm vào bóng lưng đang dần biến mất của đám người Lam Duê, hung hăng ném điều thuốc trong tay xuống đất, dẫm chân lên trên, vờ tròn nó lại, đáng vẻ tức giận thêm chút độc địa, tựa như đang đạp lên Lam Duê.

"Phu nhân, chúng ta không thể nhượng lại!"

"Nói nhảm, ta đây lại không biết sao?" Cầm hận ngồi xuống ghế sofa, Sakamoto Mikako nóng nảy quát lớn. Cô ta hiểu rõ hơn ai hết, nếu như giao địa bàn này ra sẽ dẫn đến hậu quả như thế nào. Bởi vì sở hữu chút thế lực nhỏ này mà cô ta còn có thể dựa dẫm vào Gia tộc William, nếu như để vụt mất mối quan hệ ấy, cô ta sẽ chẳng còn gì cả. Biết rõ ràng rành rành lão già William kia không có lòng tốt, nhưng cô ta chẳng còn cách nào khác, chuyện này vốn dĩ là lỗi của hắn, giờ lại ném sang cho cô, bản thân mình thì thông dong tự tại. Thậm chí còn ra lệnh, tuyệt đối không thể cho Lam Duê được như ý, khiến cô ta chỉ biết giận mà không dám hó hé nửa lời.

Những năm gần đây cô ta đắc tội với bao nhiêu người, bản thân mình còn đếm không xuể, bây giờ lại đi động vào Lam Duê và Lăng Ngạo. Thủ đoạn của hai người đó, miễn là người ở trong giới Hắc đạo, có ai mà không biết, hai người đó chẳng tốt lành gì, những người đắc tội với họ, có mấy ai còn được sống tốt trên cái thế giới này. Hiện giờ là cô ta dựa vào uy danh của Gia tộc William mới có thể trốn tránh được sát thủ của hai nhà Lam Lăng. Nếu như bây giờ để mất đi địa bàn sinh mệnh này nữa, kết quả không cần phải nghĩ nhiều!

Nếu đã từng xuống tay một lần, thì dầu sao cũng đã đắc tội rồi, một lần so với hai lần có khác gì nhau đâu, như vậy, đắc tội đến cùng cũng tốt. Đòi con người màu nâu lóe lên một tia giảo hoạt, Sakamoto Mikako thật sự hạ quyết tâm. Đưa tay vẫy người bên cạnh, nhỏ giọng dặn dò gì đó bên tai hắn.

"Lam chủ, có phải bây giờ nên về nghỉ ngơi trước không?"

Lam Duê nâng cằm lên, ngắm nhìn cảnh vật bên ngoài cửa xe, chớp chớp mắt, cuối cùng nói: "Bây giờ ngược lại tôi muốn đi dạo chung quanh một chút, hiếm khi có nhã hứng này! Về chuyện giao thiệp, tin rằng việc tôi đến đây, hẳn đã làm cho cô ta đưa ra quyết định rồi đi! Tôi không muốn chuyện này bị trì hoãn thời gian quá lâu, cái đó không cần thiết!"

Vân Trạch cười nhẹ: "Chuyện này Lam chủ đã sớm tính toán từ trước, dường như tràn đầy lòng tin!"

Khẽ cọ xát chiếc mắt kính đang cầm trong tay, đeo lên trên mặt lần nữa, che khuất đôi mắt sắc bén khiếp người, nhếch môi: "Gậy ông đập lưng ông, tôi vẫn luôn là kẻ tiểu nhân có thù tất báo, không phải sao?"

Dễ dàng bỏ qua kẻ đã đắc tội với mình như vậy, đây không phải là tác phong của cô. Hành động 'thả hổ về rừng', trước nay cô luôn khinh thường. Cái gì mà 'đại nhân đại nghĩa', cái gì gọi là khoan dung độ lượng, không được áp dụng lên trên con người của cô. Huống chi, Sakamoto Mikako cũng đảm đương không nổi hai chữ 'con cọp' này, cùng lắm thì chỉ là một con mèo có móng vuốt dài hơn so với kẻ khác mà thôi. Nói một cách chính xác, là một con hổ giấy y vào sau lưng có một con Hồ bệnh làm chỗ dựa, chẳng làm nên tích sự gì!

Đối với việc cô tự hạ thấp giá trị của mình, Vân Trạch cũng không hưởng ứng. Lam chủ là hạng người gì, những người đi theo bên cạnh như bọn họ rõ ràng hơn ai hết. Mặc dù khi Lam chủ đối xử với người ngoài quả thật lòng dạ độc ác, là người có thù tất báo, nhưng mà khi đối đãi với những người bên cạnh, lại rất thân thiết. Trừ phi thật sự chọc giận đến cô, tựa như lần trước Vân Thanh đã làm, cô mới để lộ ra khí thế của một vị chủ nhân thực sự. Còn ở vào những tình huống bình thường, cô lại rất thông dong tự tại, cùng lắm chỉ giống như một vị thiên kim tiểu thư có xuất thân quý tộc, mỗi cử chỉ, hành động, mỗi cái phát tay đều mang nét sang trọng, cao quý. Nếu như không hiểu lời cô nói,ai có thể đem cô và Lam đương gia của đế quốc Hắc đạo liên hệ lại với nhau?

Tiếng chuông điện thoại di động vang lên cắt đứt nguồn suy tư của Vân Trạch, bắt máy chưa tới một giây, liền đưa điện thoại cho Lam Duê.

"Này!" Không cần đoán cô cũng biết là ai tìm mình, người có thể khiến cho Vân Trạch không chút do dự, trực tiếp trao điện thoại tới tay cô như vậy, ít lại càng ít, ngoại trừ Lăng Ngạo, cô thật sự nghĩ không ra được người khác.

"Giải quyết?"

"Chưa, cháu cháu vẫn còn nỗ lực nhảy lên ở bên trong, làm em không đành lòng giết chết cô ta nhanh như vậy, từ từ, chậm rãi, em thích nhìn con giầy giữa cuối cùng!" Khẽ khép mấy ngón tay lại đặt lên trước tầm mắt, ngắm nhìn mấy chiếc móng tay dài nhỏ, nhẹ nhàng nói.

Đầu dây bên kia trầm lặng một lúc, Lam Duê mới vừa muốn cất lời, chiếc xe lại đột ngột thắng gấp khiến cơ thể cô theo quán tính bị đổ về trước: "Uhm", khẽ rên lên một tiếng theo phản xạ tự nhiên, lập tức dẫn đến sự chú ý của đối phương.

"Có chuyện gì xảy ra?" Thanh âm trầm thấp nguy hiểm vang lên từ đầu dây bên kia.

Híp mắt nhìn hòng súng đen nhòm ở bên ngoài, Lam Duê vẫn duy trì nụ cười nơi khóe môi, giọng điệu không chút thay đổi: "Không có chuyện gì, chỉ là gặp phải mấy con chó cản đường mà thôi!"

"Xin lỗi, các anh có thể dời xe của mình sang nơi khác hay không? Các anh đang chắn đường của chúng tôi!" Vân Trạch xuống xe, lịch sự nhưng lạnh nhạt, nói.

Một người cầm đầu phía bên kia lạnh lùng đảo mắt sang Lam Duê bên này, sau đó tươi cười đứng đối diện với Vân Trạch: “Thật sự xin lỗi, kỳ thật thì chúng tôi cũng biết mình đang chắn đường của các người, nhưng mà cũng do nhận lệnh của phu nhân nhà tôi, tôi ‘mời’ Lam đương gia, nói là có chuyện cần thương lượng!”

Vân Trạch nhếch môi cười mỉa: "Phu nhân nhà anh là ai? Lại muốn mời đương gia của chúng tôi! Huống chi, phương thức mà các anh sử dụng, thật sự khiến cho người ta cảm thấy vừa ngạc nhiên, lại vừa vui mừng! Máy chục người ở đây, chẳng lẽ muốn dùng đến biện pháp mạnh rồi hả?"

Gương mặt người kia thoáng qua một tia bối rối, nhưng vẫn gắng gượng tươi cười: “Chúng tôi chỉ làm tròn trách nhiệm của mình mà thôi, nếu như Lam đương gia đồng ý, bọn họ có mặt chỉ là để bảo vệ Lam đương gia, không có ý gì khác!”

"Vậy nếu như chúng tôi không đồng ý thì sao?"

"Không đồng ý, vậy thì những người này sẽ vẫn mang Lam đương gia theo cùng! Phu nhân của chúng tôi nói rồi, người nhất định phải gặp được Lam đương gia, cho nên, vẫn là mong Vân tiên sinh đừng nên nói lời vô ích, đó mới là quyết định sáng suốt, khiến bất kỳ ai bị thương cũng không phải là chủ ý ban đầu của chúng tôi!"

Lời nói đầy uy hiếp này, bọn họ nghe ra rất rõ, ba người chống lại một tốp gần hai mươi tên, người sáng suốt liền nhìn ra ngay, dĩ nhiên phe kia đang chiếm ưu thế, tất nhiên bọn họ sẽ phải cân nhắc đến lời hấn nói.

“Người của Sakamoto Mikako!” Nãy giờ Lam Duê vẫn luôn yên lặng ngồi trong xe, nghe hết một màn đối thoại bên ngoài, mà Lăng Ngao ở đầu dây bên kia cũng không bỏ sót. Không cần suy nghĩ anh cũng biết là ai, đại khái chỉ có người phụ nữ đó, bị dồn đến bước đường cùng mới có thể làm ra hành động ngu xuẩn như vậy.

Hơi hướng ra phía ngoài gạt đầu một cái, Lam Duê cười nhạt một tiếng: "Chẳng lẽ anh không cho người ta gãy lên một lần cuối sao? Em tuyệt đối không để ý." Màn gãy giữa cuối cùng mới là màn đẹp mắt nhất, cô vẫn đang muốn biết, lão già William kia sẽ tới để cứu cô nhân tình bé nhỏ này của hấn hay không.

"Em cho rằng lão già kia sẽ đến?"

"Không có, em cũng không cho là lão già William sẽ đến, loại người ấy chưa bao giờ thiếu phụ nữ bên cạnh, bản thân mối quan hệ giữa hấn ta và Sakamoto Mikako chỉ là lợi dụng lẫn nhau mà thôi. Nếu biết rõ thế lực ngầm ở Nhật Bản khó bảo đảm, hấn sẽ không ngây ngốc đi tới cửa!" Chẳng qua cô chỉ muốn thử xem, rốt cuộc hấn có thể vì một đoạn ân ái ngăn ngại với Sakamoto Mikako mà biểu hiện chút thành ý hay không!

Người tình, quả nhiên Sakamoto Mikako rất thích hợp vào vị trí này, khuôn mặt đẹp đẽ, vóc dáng kiều mị hút người, cũng khó trách có thể dễ dàng bò lên trên giường của lão già William kia.

"Biết rõ hấn không thể tới, em còn mù quáng lao vào làm cái gì?"

"Cái gì gọi là mù quáng lao vào? Đây vốn dĩ là chuyện của em, em không quên món quà lớn mà cô ta tặng mình lần trước, bằng mọi giá em phải trả lại!"

Lăng Ngao hít một hơi thật sâu, hơi thở ra có phần nặng nề, điều này như muốn tố giác cho cô biết, nhất định là hiện giờ anh đang đè nén cơn tức giận. Một lúc sau, bên kia mới thân nhiên nói: “Tùy em, nhưng mà Lam Duê, tự chăm sóc mình cho tốt!”

Từ trước đến nay, đại khái đây là lời nói pha chút tình cảm duy nhất của anh, mặc dù cũng không giống cho lắm. Sau khi nói xong câu đó, không đợi Lam Duê kịp phản ứng, điện thoại liền bị cắt đứt. Sững sờ cảm điện thoại di động một hồi lâu, khóe môi bỗng dưng vẽ nên một đường cong xinh đẹp, người đàn ông kỳ quái!

Thả điện thoại trong tay ra, lúc này Vân Trạch cũng vào lại trong xe. Chậm rãi quay kính xe xuống, nhìn người bên ngoài, nói: "Phu nhân nhà anh Tôi cũng rất muốn gặp một lần!"

"Thế thì rất tốt, Lam đương gia là người thẳng thắn! Vậy thì đi thôi!"

Cô cười cười, kiếng xe chậm rãi quay lên, ngăn trở tầm mắt của người bên ngoài.

Chiếc xe đi theo sau chiếc phía trước, nhìn lộ trình này, rõ ràng cho thấy đang đi về hướng bờ biển, hiện giờ hai phe thế lực đang giằng co nhau bên trong nội thành, nếu như cô trở lại đó, chắc hấn sẽ gây bất lợi cho Sakamoto Mikako. Nhất định bọn họ đã dự tính giải quyết chuyện này ở bên ngoài, cô rất muốn nhìn xem, bọn họ sẽ giải quyết như thế nào đây! Sử dụng vũ lực, hay là gì khác?

Thật sự là không đỡ lo một chút nào, rõ ràng cô đã tính toán giải quyết chuyện này một cách rất đơn giản, tại sao những người kia lại không hiểu cho nỗi khổ tâm của cô đây? Dây dưa như thế này, đối với bất kì người nào cũng không tiện!

"Vân Trạch, bây giờ Bá tước William đang ở đâu?"

Vân Trạch cúi đầu, gõ vài cái lên bàn phím máy tính, nói: “Hiện tại đang ở Ai Cập, gặp gỡ gia tộc Raymond!”

Giơ tay lên, ma sát chiếc nhẫn trên ngón tay, Lam Duê cười lạnh: “Tình nhân thì đang nai lưng ra làm việc cho hấn, hấn quá yên tâm vào việc cô ta có thể thắng được tôi, hay là cần bản chỉ xem cô ta như một hình nhân thế mạng? Tôi còn tưởng rằng ít nhất hấn cũng phải có một chút nuông chiều đấy!”

"Lam chủ đã quên, hiện giờ Bá tước William năm mươi tám tuổi, thế nhưng tình nhân bên cạnh ông ta cũng đã ngót nghét tầm hai mươi bốn người. Con cái cũng đã trên mười người. Đối với người mang lòng dạ xấu xa như Sakamoto Mikako tiểu thư, cũng đã hết chỗ dùng, ông ta dứt khoát sẽ không hao phí công sức đi hỗ trợ!"

"Lời này quả thật không sai, chỉ là, Vân Trạch, quả thật anh biết rất nhiều!"

"Lam chủ quá khen, đây chỉ là chút tin tức cơ bản. Tuy rằng hiện giờ Bá tước William vẫn nắm hết toàn bộ quyền lực, thế nhưng con cái của ông ta đã chờ không kịp nữa rồi. Kỳ thực thì ngấm lại một chút, bản thân gia tộc William đã chịu không ít sự uy hiếp rồi, có lẽ sẽ sớm tan rã từ bên trong!" Vân Trạch nhìn cô, âm thanh vẫn trầm ấm như cũ, ngữ điệu không cao không thấp, chỉ vừa đủ nghe: "Phụ nhân danh chính ngôn thuận của ông ta sinh ra hai người con trai. Hai cậu này từ nhỏ đã được ăn sung mặc sướng, tính khí cùng với năng lực phát triển tỉ lệ nghịch với nhau. Cả ngày chỉ biết ăn chơi sa đọa, không có ý chí cầu tiến, y vào thân phận của Bá tước William mà thác loạn ở bên ngoài. Hai mươi mấy tuổi đã nuôi vô số tình nhân, so với Bá tước William cũng chẳng khác gì nhau!"

"Không phải người một nhà, không vào cùng một cửa, câu này vừa vặn chứng minh được tình cha con nhì!" Đùa cợt cười rộ lên, đúng là không ít đàn bà, một lão già háo hức!

Đáy mắt Vân Trạch thoáng qua ý cười, quét mắt về chiếc xe đang chạy phía trước, tiếp tục nói: "Bá tước William có ba tình nhân đã sinh con cho ông ta, ngược lại có chút thủ đoạn. Hai nam một nữ, hiện tại đang phụ trách việc buôn bán của gia tộc, từ từ tiếp xúc với việc làm ăn trong giới hắc đạo. Xem chừng, Bá tước William đang muốn đào tạo ba người này, cách thức đối xử với bọn họ tương đối đặc biệt."

"Vợ chính đâu?"

"Vợ chính của ông ta cũng là người có mưu mô thủ đoạn, bằng không, dựa vào bản lĩnh của bà ta, nuôi hai đứa con trai chẳng khác nào đồ vô dụng kia, làm sao có thể yên ổn ngồi vào vị trí Bá tước phu nhân! Cách thức Bá tước William đối đãi với bà ta, hình như cũng khá thoải mái!"

"Người đàn bà khôn ngoan, luôn biết cách làm như thế nào để bảo vệ chính mình!" Không phải Bá tước phu nhân là người đàn bà như vậy hay sao! Biết rõ rành rành chồng mình không đáng tin cậy, không gây âm ỹ, cũng chẳng nháo nhào, chớp thời cơ nắm giữ một ít vật để phòng thân sau này, còn hơn dựa vào hai đứa con trai bất tài. Từ đó suy ra, quyền hạn trong tay Bá tước phu nhân ở gia tộc William nhất định là có tầm ảnh hưởng rất lớn. Nếu không phải như vậy, không đủ để khiến lão hồ ly William ấy ngoan ngoãn nghe lời.

Chuyện cơ mật của gia tộc nhà người ta, biết sơ lược là đủ rồi, không cần đào sâu thêm làm gì. Tiếng xấu truyền ra ngoài cũng chẳng có gì đáng khen ngợi, người nhàm chán làm chút chuyện nhàm chán.

Nghe cô nói như vậy, anh biết cô đã chán nghe chuyện nhà Bá tước William, thế nên cũng lạng lạng, không nói gì thêm.

Xe chạy khoảng nửa giờ, cuối cùng ngừng lại bên bờ biển.

Vân Trạch bước xuống trước, đi về phía sau mở cửa xe, lấy tay chặn lên bên trên, lúc này Lam Duê mới chậm rãi bước ra.

Gió biển lạnh thấu xương thổi ủa vào, vừa may tóc cô được buộc kiểu đuôi ngựa ở sau ót, không cần lo ngại việc gió sẽ làm rối tóc. Đứng lạng trước cửa xe một lát, khẽ nhếch môi cười, chậm rãi đi về phía người đang đứng cách đó không xa.

"Lam đương gia, mời cô đến thật sự rất phiền toái!" Khóe miệng ngậm một miếng thuốc, hít vào một hơi thật sâu, gương mặt Sakamoto Mikako giăng nụ cười hả hê. Trước đó còn dương dương tự đắc, bây giờ chẳng phải cũng rơi vào trong tay của tôi sao? Để xem Lam Duê cô còn tiếp tục hoành hành thế nào!

Đứng cách cô ta khoảng hai mét, Lam Duê cười cười, lắc đầu, nói: "Trên đường đến đây tôi vẫn không ngừng nghĩ ngợi, bọn họ bảo phu nhân muốn tìm tôi, tôi nghĩ, vốn dĩ mình cũng không biết phu nhân nào cả. Không ngờ, phu nhân trong miệng bọn họ chính là Mikako tiểu thư. Thật ra thì tôi vốn tính đi tìm cô, ngờ đâu cô đã tự mình tìm tới cửa, cũng đỡ cho tôi phải đi thêm một chuyến rồi. Muốn tìm gặp tôi gấp như vậy, có phải Mikako tiểu thư đã suy nghĩ kỹ hay không?"

Hiện giờ Sakamoto Mikako tuyệt nhiên không hề sót ruột một chút nào, sinh mệnh của đối phương đang nằm trong tay của mình, tự nhiên cũng muốn nhân cơ hội này vót vát chút đỉnh: "Lam đương gia thật là kiên trì, lẽ nào muốn bức tôi đến thế sao? Nói thế nào địa bàn này cũng do một tay tôi quản lý, đã bỏ ra không ít công sức, chỉ vì một câu nói đùa mà Lam đương gia toan cướp nó đi từ trên tay tôi, cõi đời này nào có chuyện gì dễ dàng như vậy?"

"Cô nói không sai, trên đời này quả thật không có chuyện dễ dàng như vậy, thế nên đó là lý do mà tôi không rồi hơi đi chiếm lấy nơi này, dẫu sao đây cũng là do Bá tước William đích thân đồng ý đấy!" Đưa tay vén vén tóc mái bị gió thổi loạn trước trán, từ đâu chỉ cuối Lam Duê chỉ nở nụ cười nhẹ nhàng: "Nếu cô vẫn không tin, tôi cũng không ngại đích thân gọi một cuộc điện thoại cho Bá tước William, tin rằng ông ấy hẳn có ấn tượng với chuyện mình đã làm mới phải! Vậy cũng được!"

Ngữ điệu của Lam Duê rất đối bình thường, thế nhưng trong lời nói lại hàm chứa sự lạnh lẽo, vô tình mang theo một tia dọa người.

"Nói đến việc cô một tay đón lấy địa bàn này, nếu như tôi nhớ không lầm, nơi đây vốn thuộc về anh trai của tiểu thư Sakamoto, mà hẳn, vốn nằm dưới sự kiểm soát của nhà họ Lam. Sakamoto Mikako, cô giết anh trai đoạt quyền lực, thậm chí còn làm ra chuyện phản bội nhà họ Lam, cô cho rằng tôi không biết? Tôi mặc kệ, bất quá tôi chỉ muốn nhìn xem rốt cuộc cô có thể làm được chuyện gì ra hồn. Thế nhưng, thật là đáng tiếc, cô làm cho tôi rất thất vọng, không từ một thủ đoạn nào trèo lên trên người của lão già William. Tôi nên thương hại cho việc cô dừng cảm hy sinh, hay là nên nói cô đại đột hết thuốc chữa?"

Sakamoto Mikako bị nhìn thấu, ban đầu nét mặt còn thoáng qua một tia kinh hoảng, sau lại trở nên nhẹ nhõm. Vứt bỏ điều thuốc trong tay, đôi môi đỏ mọng thâm thắm nhếch lên, đôi con ngươi màu nâu ánh lên sát ý đậm máu, cười lạnh nói: “Nếu Lam đương gia đã sớm thăm dò rõ ràng thân phận của tôi, mà vẫn còn có dũng khí đến nơi hẹn, hẳn là tôi nên tán thưởng lá gan lớn của cô mới phải? Ha ha ha!” Dừng một chút, chậm rãi đến gần cô: “Cô cho rằng tôi có thể dựa dẫm vào tên anh trai ngu xuẩn kia sao? Phụ thuộc vào một người phụ nữ như cô, đối với thế lực nhà Sakamoto chẳng có tích sự gì. Thậm chí, để kiểm hãm gia tộc Sakamoto, nhà họ Lam còn giữ lại một gia tộc Dã Điền ở Yokohama, khiến thế lực nhà Sakamoto càng thêm hạn hẹp. Cũng chỉ có hần ta mới ngu xuẩn như vậy, cũng chỉ hần mới có tầm mắt nông cạn như vậy, chỉ nhìn thấy miếng mồi nhỏ trước mắt, mà lại không biết thấu tóm hết toàn bộ thế lực hắc đạo ở Nhật Bản cho riêng mình, để có thể sánh vai với Ngũ đại thế lực! Người như thế, còn có tư cách gì nắm giữ vị trí chủ nhân gia tộc? Chẳng phải Lam đương gia cũng nghĩ thế sao?”

Tư thế của Sakamoto Mikako khi tiến đến gần cô, gần như là muốn ăn tươi nuốt sống người đối diện, những lời nói ra hòa theo hơi nóng dòn đến bên tai. Vân Trạch vừa muốn ra tay đẩy cô ta ra, Lam Duê lại nhẹ nhàng khoát tay áo, ý bảo anh không cần để ý tới.

Đột nhiên nắm lấy tay của cô ta, nụ cười nơi khóe môi của Lam Duê có phần đông lạnh: “Mikako tiểu tư, vị trí đề tay của cô hình như có phần không đúng!”

Bị người khác nắm lấy cổ tay, gương mặt cô ta vẫn nở nụ cười điềm nhiên như trước, đáy mắt lóe lên sát ý khác thường: “Lam đương gia, hà tất gì phải kiêu cách như vậy? Hừ, giả vờ làm ra dáng vẻ thánh thiện để cho ai nhìn? Cô dám nói mình chưa từng lên giường với Lăng Ngạo, cô cho rằng mình sạch sẽ hơn tôi sao? Thật ra thì so với lão già William kia, ngược lại tôi cảm thấy hứng thú với cô hơn. Tôi rất muốn biết, người phụ nữ mà anh trai mình luôn tâm niệm, rốt cuộc có cái gì tốt, mà lại khiến cho hần cam tâm tình nguyện bán mạng như vậy! A, đúng rồi, Lam đương gia còn chưa biết chứ? Thật ra thì thắng anh cóc của Sakamoto, hần ta yêu cô, nói là từ khi vừa nhìn thấy cô lúc còn bé, liền không thể nào kiềm chế nổi, thật là buồn cười. Mắt của Lam đương gia cao hơn đầu người như vậy, làm sao có thể coi trọng người không có danh tiếng gì như hần? Chẳng qua là, từ khi vừa thấy cô lên nắm quyền, tôi biết ngay tại sao hần ta yêu cô. Toàn thân toát lên khí chất thánh thiện tựa như thiên sứ, cho dù rõ ràng chỉ là giả vờ, vẫn có thể khiến cho lòng người rung động! Lam Duê, cô có địa vị như ngày hôm nay, chẳng lẽ không dựa vào gương mặt này, thân thể này mang tới hay sao?”

Một phen ô ngôn uế ngữ chọc Vân Trạch suýt chút nữa không thể kiềm chế được mà ra tay, nhưng Lam Duê vẫn không cho phép. Đối với việc Sakamoto Mikako ăn nói lỗ mãng, bảo có một người đàn ông yêu cô, nếu không nói ra thì bản thân cô cũng không biết, mà cho dù biết đi nữa thì như thế nào? Bất quá, những lời vừa rồi chỉ là cố tình si nhục, nhưng lại thật sự khơi lên lửa giận trong cô.

Cô chưa bao giờ cho rằng bản thân mình thánh thiện đến mức nào, còn hồn nhiên, đây chỉ là loại vỏ bọc tượng trưng mà thôi. Cô vốn thuộc về một màu đen tối, thuộc về những nơi sặc mùi máu tanh, thiên sứ? Cho dù có là thiên sứ thật đi nữa, cũng là thiên sứ bị rơi xuống khỏi trời.

Sakamoto Mikako, trong lòng người phụ nữ này lại cất giấu nhiều ý tưởng cực đoan như thế, cũng không lạ gì khi cô ta có thể làm ra chuyện giết anh trai đoạt quyền. Cô ta cho rằng ai cũng giống mình, người có chút năng lực, đều dựa vào việc trèo lên giường của đàn ông khác mới có được sao? Bản thân mình bị người ta lợi dụng còn không biết, ngược lại còn ở đây sủa như chó điên, một kẻ điên điên hình!

“Tôi làm như thế nào để có được địa vị như hiện nay, cô khỏi cần biết! Sakamoto Mikako, tôi đến đây không phải để nghe cô nói nhảm, nhìn bộ dạng này có vẻ như cô không có ý định tự giác rút lui, không sao, tôi sẽ tự mình giải quyết! Chúc cô gặp nhiều may mắn!”

Xoay người, trong nháy mắt, sau ót bị người ta dùng súng chia vào, mà mấy tay súng được bố trí bốn phía chung quanh cũng giương nòng, nhắm thẳng vào bọn họ.

“Cô cho rằng hôm nay đã đến đây rồi còn có thể rời đi sao? Dầu gì cũng chết, nếu có thể kéo theo chủ nhân của nhà họ Lam, chủ mẫu tương lai của nhà họ Lăng, tôi cũng chẳng cảm thấy oan uổng!”

Lam Duê nghiêng đầu: “Cô cho rằng đến tận giờ phút này mình vẫn còn nắm chắc mọi chuyện trong lòng bàn tay, đến một giọt nước cũng không lọt ra ngoài sao? Cô cho rằng Lam Duê là người làm việc theo cảm tính? Sakamoto Mikako, hình như cô đánh giá bản thân mình quá cao!”

“Cái gì?” Hoảng sợ hét lên một tiếng, tiếng súng ồ ạt vang lên chung quanh khiến cô ta lập tức mất hồn. Thừa cơ hội này, Lam Duê bắt chợt xoay người nắm lấy súng của cô ta, gần như vào ngay thời khắc đó, khẩu súng trong tay liền vang lên một tiếng. Khụy gối, hung hăng thúc vào bụng dưới của cô ta, đoạt lấy khẩu súng vào tay mình, hai tay xoay tròn trên thân súng mấy cái. Cứ như thế, một khẩu súng lục màu đen kiểu mới bị phá tan thành từng mảnh trước mắt bao người. Giữa ánh mắt hoảng loạn của Sakamoto Mikako, cô chậm rãi rắc xuống trước mặt cô ta.

Lần này thì cô nổi giận thật sự rồi, bao nhiêu năm qua chưa từng bị ai chia vào đầu như vậy. Ngoại trừ cái lần ở Tam giác vàng bị Lăng Ngạo chia súng từ xa, dám cả gan chia súng vào cô, Sakamoto Mikako là người đầu tiên.

“Lá gan của cô rất lớn, từ trước đến nay, cô là người đầu tiên dám dùng súng chia vào tôi, vào người của tôi!” Đưa một tay nâng cằm cô ta lên, đôi mắt lạnh lẽo băng đá nhìn chằm chằm vào đôi mắt đờm màu hoảng sợ của cô ta: “Cô còn nhớ lần trước cô đối đãi với tôi và Lăng Ngạo thế nào không? Cô biết vì sao mình còn có thể sống sót đứng ở đây hay không? Đó là bởi vì khi ấy Lăng Ngạo thả cho cô đi, bằng không, cô thật cho rằng mình có thể thoát khỏi nơi đó sao?”

“Cô cũng tiếp nhận gia tộc Sakamoto gần năm, sáu năm nay rồi, lăn lộn ở giới hắc đạo lâu như vậy, hẳn cô đã nghe nói qua thủ đoạn tôi dùng để xử lý phản đồ. Sakamoto Mikako, tôi sẽ không để cô chết một cách dễ dàng, không cần đáp cô cho tốt, thật sự không phải là tác phong của Lam Duê!” Cười lạnh đứng thẳng người, nhận lấy chiếc khăn tay Vân Trạch đưa tới, xoa xoa ngón tay vừa chạm vào cô ta, tiện tay vứt xuống, xoay người nói: “Tiền cô ta đến xà đạo Brazil!”

Miền là người có chút kiến thức, đều đã nghe qua nơi này.

Xà đạo Brazil là một hòn đảo nhỏ nằm ở khu vực Nam Mỹ, dưới sự bảo vệ nghiêm ngặt của chính phủ Brazil, ngoại trừ những nhà khoa học, bắt kẻ

người nào cũng không được phép bén mảng đến. Bởi vì đó là thiên đường của tất cả các loại rắn, cũng là địa ngục trần gian của loài người, những con rắn sinh trưởng tại nơi ấy đều thuộc vào loại quý hiếm với lớp da vàng óng ánh, giác quan của chúng cực kỳ nhạy bén, mang đầy đủ tính chất của loài vật thống trị. Con mồi của chúng chủ yếu là gián và các loại côn trùng, thỉnh thoảng cũng được một bữa thịnh soạn từ những con chim di trú, vô tình đặt chân vào chỗ chết. Nơi sinh sống của chúng thường là trên mặt đất, hoặc trên cây, thậm chí là trong những ngọn hải đăng bỏ hoang. Do không có kẻ thù, lại có nguồn thức ăn dồi dào phong phú, nên nơi ấy mặc nhiên trở thành cường quốc của loài rắn.

Dù cho Sakamoto Mikako có kiêu căng ngạo mạn cách mấy, có ghen ghét người phụ nữ trước mặt như thế nào đi nữa, cô ta cũng không phải kẻ ngu, biết rõ Lam Duê không nói đùa. Xà đảo, nhất là xà đảo Brazil, cô ta đã từng nghe qua nơi đó. Nghe nói chỗ đó được chính phủ Brazil bảo vệ, làm sao Lam Duê có thể đưa mình đến chứ? Cô ta có quyền gì?

"Cô yên tâm, đến đó cô sẽ không chết ngay tức khắc đâu!" Lam Duê cười nhẹ, nụ cười mang theo sự tàn nhẫn lạnh như băng: "Trên đảo sẽ có người chăm sóc cho cô thật tốt, ngàn vạn lần không được chết đấy, nếu không nghe lời, cô sẽ thật sự trở thành thức ăn của lũ rắn độc kia rồi!"

"Cô.....Cô không thể làm như vậy, vậy....đó là nơi được chính phủ của nước khác bảo vệ nghiêm ngặt, nơi ấy không phải, không phải ai cũng có thể tiến vào, cô không thể, không thể....."

Lam Duê chẳng thèm để ý tới cô ta, Vân Trạch ngoắc tay gọi mấy người đến nhắc cô ta lên, tốt bụng giải thích thay: "Cho dù là quốc gia nào đi nữa, đôi khi cũng cần đến sự giúp đỡ của người khác, cô nắm giữ vị trí này nhiều năm như vậy, chẳng lẽ chính phủ Nhật Bản chưa từng đưa ra yêu cầu gì với cô ư? Nếu như chính phủ Brazil đã đưa ra luật lệ hẳn hoi, chỉ cần được sự cho phép của bọn họ, chẳng phải có thể tùy ý ra vào? Phụ nhân yên tâm đi, mặc dù những con rắn trên xà đảo Brazil thuộc vào loại cực độc, nhưng ở đây vẫn có người, chỉ cần phụ nhân ngoan ngoãn nghe lời, sẽ không phải chết. Bất quá nên nhớ kỹ, ngàn vạn lần không được chạy trốn, nếu không nghe lời, cô thật sự sẽ có cơ hội trở thành món ăn lót dạ cho lũ rắn rồi. Thế nên, phụ nhân, tất cả đều trông cậy vào biểu hiện của cô!"

Lời nói ấy nghe thoáng qua tựa như đang xoa dịu nỗi sợ hãi của cô ta, thế nhưng trên thực tế thì nó đã xác định số mạng của cô ta ngay từ giờ phút này. Bây giờ Sakamoto Mikako mới tuyệt vọng nhận ra, vốn dĩ từ khi vừa bắt đầu, cô ta đã nhìn nhầm người phụ nữ trước mặt rồi, Lam Duê lòng dạ độc ác, so với những lời truyền miệng từ người khác còn đáng sợ hơn.

"Không cần, tôi không muốn đi, tôi không muốn đi! Lam đương gia, tôi cầu xin cô, tôi giao ra hết toàn bộ, tất cả đều nghe theo cô. Tôi cầu xin cô, tôi không muốn đến nơi đó....."

Vân Trạch mở cửa xe, trước khi Lam Duê bước lên, quay đầu nhìn lại, khuôn mặt nhỏ nhắn liền trở về nét tươi tắn như ngày thường: "Mikako tiểu thư, chỉ cần cô có thể sống ở đó một tuần lễ mà không chết, tôi sẽ đón cô trở về. Cho nên, cô phải chịu đựng, bằng không....."

Chiếc xe hơi màu đen phóng vút đi, bỏ lại đám người phía sau.

Sống sót một tuần, ha ha, nếu cô ta có thể sống quá ba ngày cũng là một dấu hiệu tốt rồi. Sở dĩ đưa cô ta đến đó, một phần là vì muốn trừng phạt, hai là để trở thành vật thí nghiệm. Trên thế giới ai ai cũng biết câu chuyện về xà đảo Brazil, tất cả đều là những loài rắn cực độc. Thêm vào đó, nhà họ Lam cũng có một nhóm nghiên cứu ở nơi ấy, hơn nữa còn do cô đích thân cử đến. Tiền của bỏ vào việc nghiên cứu điều chế huyết thanh của rắn cũng không ít, nhưng đã ba năm rồi, một chút tiến triển cũng không có.

Sakamoto Mikako đến đó, điểm duy nhất có thể dùng được chính là trở thành vật thí nghiệm, thí nghiệm các loại máu độc, các loại huyết thanh. Cô cũng đã từng tặng không ít người dám động lên trên đầu của mình đến nơi ấy, đáng tiếc thay, chẳng một ai có thể kiên trì vượt qua hai ngày. Những người đó không phải trúng độc mà chết, thì là không chịu nổi sự hành hạ, chết tươi trong đau đớn, hoặc là không thể tiếp nhận một loạt đối đãi vốn không dành cho con người, chạy trốn khỏi nơi ấy, nhưng tiếc thay, vừa ra khỏi cửa chưa được trăm mét liền biến thành thức ăn trong bụng lũ rắn độc.

Những câu chuyện về xà đảo Brazil cũng không phải chuyện đùa.

"Trở về, bảo Vân Vũ thu xếp những chuyện phía sau. Còn về địa bàn này, các anh tự mình chọn ra một người, tôi không hy vọng sẽ xuất hiện một Dã Diên Hùng hoặc là Sakamoto Mikako thứ hai!"

"Dạ, thuộc hạ hiểu!"

Không thông báo cho bất kỳ ai, Lam Duê trực tiếp đi tới nơi ở của Lăng Ngao tại Vancouver. Vừa lúc anh cũng không có ở đây, cô đi thẳng lên căn phòng lần trước mình đã ở tạm, bỏ nhào vào chiếc giường êm ái. Vốn chỉ muốn nghỉ ngơi một chút, không ngờ bị dính hơi giường, cơn buồn ngủ liền ập đến, mơ mơ màng màng thế nào mà ngủ thiếp đi mất.

Thời điểm Lam Duê vừa đến chỗ của mình, Lăng Ngao liền nhận được thông báo. Đúng lúc anh cũng đang ở Vancouver, sau khi nhận được tin tức, gạt hết mọi chuyện trong tay sang một bên, lập tức chạy về. Không ngờ khi anh vừa về đến, lại nhìn thấy bức họa tuyệt đẹp của một mỹ nhân đang ngủ.

Thấy quảng mắt được màu xanh nhạt của cô, anh cũng biết dạo gần đây cô bận bịu suốt ngày, nhất định là mệt muốn chết rồi. Người luôn có trực giác rất mạnh như Lam Duê, nếu không phải do quá mệt mỏi, anh ngồi bên cạnh cô lâu như vậy, cô chưa đến nỗi còn không biết, thế mà vẫn ngủ say sưa.

Đường cong sắc lạnh chậm rãi hạ xuống, Lăng Ngao chợt phát hiện, hình như càng ngày mình càng không thể buông cô ra được nữa, trong lòng thật sự rất muốn giam chặt cô ở bên cạnh mình, không cho chạy loạn lung tung. Đây là một ý tưởng cực kỳ bất khả thi, anh hiểu rõ, chuyện này không thể nào.

Cúi đầu, nhẹ nhàng ấn xuống một nụ hôn trên đôi môi hồng đang hé mở của cô. Vốn dĩ anh chỉ định lướt qua rồi dừng lại, nhưng khi môi anh vừa chạm vào môi cô, lại không thể khống chế được trái tim của mình, chỉ muốn xâm nhập vào sâu hơn nữa, nhiều hơn nữa.

Chương 61: Gặp chuyện không may

Đầu lưỡi thấm đượm hương vị rượu đỏ nhàn nhạt, mạnh mẽ cạy mở răng môi của cô, tấn công chiếm lĩnh toàn bộ bên trong.

Nụ hôn mãnh liệt mang theo sự chiếm hữu tuyệt đối, giữa con điên cuồng thoát qua tình cảm yêu đương dịu dàng.

Vốn còn đang ngủ ngon giấc, bỗng nhiên cảm thấy không thở nổi, rốt cuộc Lam Duê cũng tỉnh dậy từ giấc ngủ sâu. Mở to đôi mắt rồi bời, trên môi truyền đến cơn đau nhói khiến cô hoàn hồn.

"Ừm."

Lam Duê vô cùng kinh ngạc tròn tròn mắt, gương mặt anh tuần quen thuộc phóng đại ngay trước mặt, hơi ngậy người một lúc, kịp thời phản ứng đưa hai tay vắt lên cổ anh, làm sâu hơn nụ hôn này.

Môi lưỡi dây dưa, hơi thở tình – sắc mập mờ dần dần tràn ngập khắp phòng.

Bàn tay đang đặt nơi eo cô, theo nụ hôn mãnh liệt mà từ từ không an phận, bắt đầu giờ trò. Luồn tay vào bên hông, men theo những đường cong nóng bỏng trên cơ thể tìm đường mò lên trên, thoáng dừng lại trước bộ ngực đang phập phồng kịch liệt của cô, cuối cùng đặt tay lên viền cổ áo đang hé mở. Anh chỉ hơi dừng sức một chút, nút áo trên người cô lập tức bị đứt phăng, rải rác tứ phía, lớp áo mở toang để lộ ra làn da trắng nõn nà bên trong.

Thở dốc buông đôi môi của cô ra, ngón tay nhẹ nhàng ma sát lên làn môi anh đào hơi tấy đỏ, trông mắt đen nhánh càng trở nên mờ mịt, mơ hồ toát ra tia lửa khiêu khích người bên trong. Đầu ngón tay khẽ lướt qua trên môi cô rồi chậm rãi men theo chiếc cổ mảnh khảnh lần xuống bên dưới, cuối cùng dừng lại trên bộ ngực tròn đầy.

Đôi mắt sáng như sao khép hờ, tỏa ra vàng sáng mê ly, hai má đỏ ửng, làn môi anh đào hơi sưng tấy, bộ ngực không ngừng phập phồng kịch liệt, tất cả như minh chứng cho con điên cuồng vừa này.

Lần đầu tiên nhìn thấy một màn phong tình như vậy, bên trong cơ thể Lăng Ngạo lập tức dâng lên một đợt sóng lớn cuộn cuộn, tuôn thẳng về hướng bụng dưới, một lần nữa hưng hăng nuốt trọn lấy môi cô, động tác so với trước càng thêm điên cuồng.

"Lăng. Ngạo. Ừm."

Âm thanh miễn cưỡng phát ra bị đứt quãng thành từng mảnh, cuối cùng biến mất giữa làn sóng tình cuộn cuộn mà anh đang dấy lên trong cơ thể cô, đầu óc choáng váng mất đi một tia lý trí cuối cùng. Điên cuồng quẩn quít, áo dần dần rơi, da thịt trắng nõn như mỡ đông hiện rõ giữa bầu không khí, rồi sau đó bị một cơ thể nam tính rắn rỏi đặt lên, cơn thủy triều âm ướt tràn ngập khắp phòng.

Tiếng thở gấp yếu kiêu, bên trong căn phòng đang khép chặt cửa, một buổi chiều chưa từng ngừng nghỉ.

Vân Trạch ngồi ở phòng khách lầu dưới, chơi đùa chiếc máy tính bảng, mái tóc đen che khuất ánh mắt âm thầm. Ngón tay thon dài siết thật chặt vật cầm trong tay, đôi môi mím chặt, không nói được lời nào.

"Vân Trạch, chúng ta đã ngồi chờ ở đây cả một buổi chiều rồi, chẳng lẽ còn muốn tiếp tục chờ?" Âu Liêm tựa vào trên ghế sofa, ánh mắt chán chường liếc nhìn lên trên lầu. Nhìn dáng vẻ trước đó của thủ lĩnh chắc là muốn ăn sạch Lam đương gia rồi, cả buổi chiều còn chưa ra ngoài, thể lực không tệ. Anh vốn cho rằng, một người đàn ông bình thường như thủ lĩnh sẽ không thể chịu đựng được trong một khoảng thời gian dài, xem ra thủ lĩnh là nhân vật hiếm hoi rồi.

Tâm tình trong nháy mắt được che giấu đi, Vân Trạch cười nhạt ngẩng đầu lên, nói: "Nếu như cậu không có kiên nhẫn, tôi không để ý đến việc cậu đi gõ cửa!"

Nụ cười trên mặt Âu Liêm cứng đờ, cuống quýt xua tay: "Cậu trực tiếp giết chết tôi đi còn hay hơn, tôi không muốn đi làm chuyện đâm đầu vào chỗ chết kiểu đó!" Nếu bảo anh đi gõ cửa, anh tình nguyện tiếp tục mọc rễ tại nơi này: "Tôi nghe nói Lam đương gia đưa Sakamoto Mikako đến xa đảo, dứt khoát vậy hả?"

Lúc anh vừa nhận được tin tức, toàn thân cũng nhện không được mà sờn gai ốc. Có lẽ người nhưng bọn họ không sợ chết, nhưng mà lẽ loi cô đơn với loại sinh vật ghê tởm đó thì thôi, xin miễn thứ cho kẻ bất tài. Cho dù bọn họ có bản lĩnh cách mấy, một khi rơi vào nơi ấy, cũng. . . .

"Cô ta còn có chỗ dùng được, Lam chủ nói rồi, chỉ cần cô ta có thể sống sót qua bảy ngày, sẽ thả ra ngoài!"

Lời nói của Vân Trạch lại khiến gương mặt của Âu Liềm căng lên lần nữa, sống quá bảy ngày trên một hòn đảo toàn là rắn độc, hôm nay là ngày quốc tế nói đùa hay sao? Một tiếng đồng hồ trôi qua cũng đã đủ chứng minh sức sống kinh người của cô ta rồi. À, anh chợt nhớ tới, hình như nhà họ Lam có một căn cứ nghiên cứu khoa học ở đó, chẳng lẽ là thật? “Vân Trạch, trước tôi nghe nói nhà họ Lam có một căn cứ nghiên cứu khoa học trên xa đảo Brazil, là thật?”

Cắt chiếc máy tính bảng đi, Vân Trạch cười hiền hòa nhưng lại khiến cho người khác run rẩy toàn thân: “Bằng không cậu cho rằng tại sao bọn họ lại được đưa đến chỗ đó? Trước khi chết những người ấy có thể làm chút chuyện cho nhà họ Lam, coi như là huê cho những sai phạm mà bọn họ đã gây ra trước đó. Bên trong sở nghiên cứu có thiết bị công nghệ cao để xua đuổi rắn, miễn là ở đó, rắn sẽ không dám đến gần trong vòng bán kính một trăm mét. Cho nên, có thể coi đó là nơi an toàn nhất trên xa đảo!”

"Thế thì khi bọn họ đến nơi ấy, không phải sẽ sống qua bảy ngày rất đơn giản sao? Các người tốt bụng vậy ư?" Về mặt nghi ngờ, Âu Liềm nghịch chiếc bật lửa trong tay, nhún mày hỏi.

Vân Trạch cười lạnh: “Đúng vậy, nếu chỉ là lời nói suông, bảy ngày ở nơi đó sẽ trôi qua rất dễ dàng. Nhưng mà, những người được nhà họ Lam đưa đến đó, tất cả đều phải chết, chỉ là vì đi làm vật thí nghiệm thể thôi. Từ khi sở nghiên cứu khoa học được thành lập, đến bây giờ cũng đã ba năm, trong vòng ba năm này Lam chủ đã đích thân ra lệnh chuyển tổng cộng bảy người đến đó. Trong bảy người kia, người sống lâu nhất là ba ngày. Có người không chịu nổi sự hành hạ mà chết, có người cũng trốn ra được, nhưng sau khi ra khỏi căn cứ khoảng trăm mét liền trở thành thức ăn trong bụng lũ rắn. Thế nên, nếu như cô ta có thể sống quá bảy ngày, điều này chứng minh nghiên cứu bảy lâu nay đã thành công, vậy thì không cần thiết phải ở lại đó nữa!”

Quả nhiên không hổ danh là Lam đương gia, đối đãi với kẻ thù không chút lưu tình. Âu Liềm nuốt nước bọt, quét mắt sang Ngự Phong bên cạnh, gương mặt vẫn không hề đổi sắc, âm thầm khâm phục sự bình tĩnh của anh ta.

"Này, cậu muốn làm gì?" Thấy Vân Trạch vừa đứng dậy, Âu Liềm vội vội vàng vàng hỏi tới.

Cởi bộ âu phục màu trắng trên người xuống, bên trong là một lớp áo sơ mi, cuộn ống tay áo lên, đi thẳng về phía nhà bếp, vừa đi vừa trả lời vấn đề của bọn họ: “Hôm nay thể lực của Lam chủ bị tiêu hao quá độ, đầu bếp nhà các anh không biết cô ấy thích ăn món gì, tôi tự đi làm!”

Không ai nghĩ đến, Vân Trạch - một người đàn ông thoạt nhìn tựa như tầng lớp quý tộc lại còn có tài nấu nướng tuyệt vời. Thậm chí mấy vị đầu bếp cao cấp cũng trở mắt ra nhìn lên cảnh tượng trước mặt, con dao kia bay múa giống như đang khiêu vũ, động tác không hề ngập ngừng, rõ ràng cho thấy đã rất quen thuộc với việc này. Những món anh làm ra đều có đủ cả sắc lẫn vị, kết hợp hài hòa, rất có sức quyến rũ đối với bao tử của người khác.

Âu Liềm không nhịn được nâng trán, vị hộ pháp này bên cạnh Lam đương gia, rốt cuộc là người như thế nào? Quả thật có thể gọi là người vạn năng rồi, khiến cho những người có cùng một thân phận như bọn họ cũng cảm thấy tự ti mặc cảm đấy!

Ánh lửa nóng rực, tiện thể Vân Trạch liếc mắt nhìn lên chiếc đồng hồ nơi cổ tay, Lam chủ có thói quen dùng cơm vào lúc sáu giờ, bây giờ đã năm giờ bốn mươi, còn có hai mươi phút.

Đúng năm giờ, người đang ngủ say chậm rãi mở hai mắt ra, khẽ cử động thân thể, trên người liền truyền đến cơn đau nhức bởi một buổi chiều điên cuồng, bồng chốc, tất cả mọi chuyện lần lượt ủa về trong tâm trí cô.

"Đã tỉnh rồi hả?" Giọng nói trầm thấp mang theo nụ cười thỏa mãn vang lên trên đỉnh đầu. Nhảy cảm nhận ra ngón tay của anh vẫn còn đang nhẹ nhàng di chuyển trên cơ thể trần truồng đau nhức của mình, cảm giác này khiến cô có phần run rẩy.

Lam Duê ôm lấy chân ngồi dậy, đôi mắt quyến rũ sáng lấp lánh, cười trêu nói: "Hôm nay không phải mười lăm chứ? Dẫu vậy, mặt trăng còn chưa lên. Giấc ngủ ngon của em liền bị anh quấy rầy, Lăng Ngao, anh đúng là thuộc họ nhà sói đấy!"

Không ngăn ngại chút nào khi tấm chăn trên người bị kéo đi, cơ thể đầy nam tính của anh được phơi bày, hơi tựa vào đầu giường, khoe môi vẫn đượm nụ cười: “Trong mười hai con giáp của Trung Quốc không có cầm tinh con sói, bằng không, có lẽ anh thật sự là nó đấy!”

"Em còn nghĩ là anh có sức chịu đựng cao bao nhiêu, thì ra là sự nhẫn nại của Lăng thủ lĩnh cũng chỉ đến đây mà thôi!" Trên cổ và vai đều là vết hôn thâm tím, nhưng lời nói ra vẫn hùng hực khí thế như thường. Vốn dĩ trước đó đầu tóc đã được chải chuốt gọn gàng, sau một buổi chiều điên cuồng mà xóc xếch không ra dạng gì. Cảm giác sền sệt trên người làm cô không được thoải mái, mắt tự nhiên uồn ếp cơ thể.

Từ đầu đến cuối Lăng Ngao vẫn luôn dõi theo từng động tác của cô, bất thành linh đưa tay kéo chăn trên người cô ra, ôm cô xuống giường đi thẳng đến phòng tắm: “Toàn thân trên dưới của em có chỗ nào anh chưa nhìn qua, ở trước mặt anh không cần che đấy!”

Đúng sáu giờ, Lam Duê và Lăng Ngao xuất hiện ngay trước bàn ăn, nhưng từ dáng đi ưỡn ẹo hơi mắt tự nhiên của Lam Duê, người sáng suốt cũng có thể liên tưởng đến chiều nay đã xảy ra chuyện gì.

"Hương vị quen thuộc, nhất định là do Vân Trạch nấu rồi!" Tươi cười ngồi vào trước bàn ăn, ngửi hương vị thân quen, Lam Duê khẳng định.

Lúc này Vân Trạch đã khoác một thân âu phục trắng sạch sẽ tinh tươm, có điểm nào giống như vừa mới xuống bếp đâu. Đối với câu nói của Lam Duê, anh chỉ hơi cười cười: “Mời làm chủ dùng cơm!”

Cô vẫn luôn đánh giá cao tay nghề nấu nướng của anh, so với những đầu bếp hàng đầu thế giới cũng không hề thua kém, thế nên, bình thường ở nhà, anh đều đích thân xuống bếp nấu ăn cho cô. Không nghĩ đến hôm nay ở nơi khác mà anh cũng tự mình ra tay, điều này thật sự khiến cô cảm thấy bất ngờ.

Lăng Ngao nghe thấy vậy cũng không nói gì, sắc mặt không chút thay đổi, bắt đầu dùng cơm. Cho dù có muốn bắt bẻ thế nào đi nữa cũng không thể không thừa nhận, người đàn ông bên cạnh Lam Duê này quả thật hoàn hảo đến mức làm người ta không tìm ra được bất kỳ khuyết điểm nào.

Sau khi Lam Duê dùng bữa ăn tối xong, đang lau khước miệng, Vân Trạch đứng lúc đứng ra, hỏi: “Xế chiều hôm nay Lam chủ khá mệt nhọc, có phải tối nay sẽ không trở về?”

Khụ, câu hỏi không chút che đậy của Vân Trạch khiến gương mặt của Lam Duê mơ hồ trở nên đỏ ửng, mà người luôn tỏ ra lạnh lùng trước mặt người khác như Lăng Ngao cũng không khỏi bật cười trước câu hỏi trần trụi của anh ta: “Không cần, trở về còn có chuyện cần phải giải quyết. Hôm nay đã ở đây cả buổi chiều rồi, có rất nhiều việc phải làm!” Một tuần sau là đến hôn lễ, vậy thì, hình như lễ Giáng Sinh cũng sắp tới.

Vân Trạch đang chuẩn bị trả lời, tiếng chuông điện thoại di động chợt vang lên, áy náy khom lưng, nghiêng người đi sang một bên.

"Tôi là Vân Trạch!"

"."

"Uhm, tôi biết rồi, tôi sẽ thông báo Lam chủ, ừ, cậu đến trước xử lý. Tiền do cậu chuẩn bị, chuyện này cậu cứ sắp xếp một chút là tốt rồi!"

"."

"Tôi rõ rồi, chuyện này chờ sau khi hỏi qua Lam chủ tôi sẽ lập tức thông báo tin tức cho cậu. Trước tiên cứ như vậy đi, về phần cô ta, xem xem có manh mối gì không!"

Vân Trạch vừa cúp điện thoại, lúc trở lại sắc mặt trông rất khó coi:

"Lam chủ, mới vừa nhận được tin tức, Sakamoto Mikako đã được cứu, bên chúng ta tổn thất mười hai người!"

Tay đang bưng tách trà chợt dừng lại, nụ cười trên gương mặt từ từ biến mất, đáy mắt lóe lên một tia u ám. Chậm rãi đặt cái tách trong tay xuống, đầu ngón tay khẽ lướt qua mép tách, đứng lên: “Em đi về trước đây, nếu như không có chuyện gì, trong khoảng thời gian này có thể sẽ không liên lạc thường xuyên. Chuyện lớn nhỏ ở hôn lễ, một mình Lăng Ngao anh quyết định là được!”

"Đội đã nào...!" Bất chợt kéo tay của cô, lần này anh mơ hồ cảm thấy lo lắng, rồi lại bắt mình không cho phép: "Chú ý an toàn, không cần cậy mạnh!"

Quay người lại, khẽ đặt một nụ hôn xuống bờ môi anh, chớp chớp hàng lông mi dài, nói: "Yên tâm, em tự có chừng mực!" Nói xong, rút tay của mình về, cũng không quay đầu lại, sải bước đi một mạch ra ngoài.

Đã thương người của cô, cướp đi kẻ thù của cô, bây giờ thật sự muốn đổi đầu với cô đến cùng, gia tộc William, gia tộc Raymond, nhất định là những người này cũng đóng vai trò không nhỏ trong ấy.

Lam Duê vốn muốn trực tiếp đi đến nơi xảy ra sự cố bất ngờ, nhưng một cuộc điện thoại từ đại bản doanh liền khiến cô dấy lên lửa giận đến cực điểm.

Mấy ngày trước Lam Triệt được cử đi thi hành nhiệm vụ trên một chiếc du thuyền sang trọng, mà chiếc du thuyền này lại không muốn đi theo lộ trình bình thường, cố tình tiến vào tam giác Bermuda(1), một nơi cực kỳ thần bí. Từ sau khi nó đi vào hải vực Bermuda, ban đầu radar còn nhận được chút tin tức, nhưng đến khi trời vừa chập choạng tối liền mất tín hiệu cho đến tận bây giờ, tựa như vừa bốc hơi khỏi địa cầu. Thêm vào đó tọa độ của chiếc du thuyền cũng biến mất khỏi màn hình định vị trên biển.

Khi vừa nhận được tin tức này, cơn tức giận của Lam Duê lại càng tăng thêm gấp bội là điều dễ hiểu.

Đem chuyện vốn đang muốn đi xử lý giao cho Vân Thanh, Vân Vũ, cô gọi Vân Lăng trở về ngay lập tức, thay đổi lộ trình, đi thẳng về đại bản doanh ở Thượng Hải.

Hiện giờ mây đen giăng kín nhà họ Lam, những người làm việc ở bên ngoài cũng trở về đông đủ. Ngoại trừ Lam Duê còn đang trên đường về, lão thái gia nhà họ Lam chính là người lớn nhất trong nhà, dĩ nhiên mọi chuyện sẽ do ông làm chủ. Lúc này vợ chồng Lam Thành cũng cực kỳ lo lắng, rồi lại không biết nên làm như thế nào, bọn họ chỉ biết đặt mọi hy vọng lên người con gái của mình, Lam Duê. Con bé là người thông minh cơ trí, nhất định sẽ nghĩ ra biện pháp, chắc chắn có thể cứu được anh trai của nó.

"Tướng quân Edward, tại sao nhiệm vụ lần này nhất định phải ủy nhiệm cho nó?" Lam Kính già gầy, lạnh lùng hỏi.

Tướng quân Edward là người lãnh đạo trực tiếp của Lam Triệt ở FBI (cục điều tra liên bang Mỹ), có rất nhiều nhiệm vụ ông ta đích thân ủy nhiệm cho Lam Triệt, lần này Lam Triệt gặp nạn, cũng do ông ta đến đây thông báo. Người nhà họ Lam có thân phận như thế nào, bọn họ dĩ nhiên biết rõ, nhất là chủ nhân đương nhiệm của nhà họ Lam – Lam Duê, thủ đoạn của cô ta không phải những người như bọn họ có thể đối kháng được. Lần này cũng nhân cơ hội Lam Duê không ở đại bản doanh, ông ta mới dám dẫn người đến đây. Ban đầu Lam Duê đã nói rất rõ ràng, tuyệt đối không được giao bất kỳ nhiệm vụ nguy hiểm nào cho Lam Triệt, ông ta cũng luôn nhớ kỹ điều này. Nhưng mà không hiểu vì sao lần này cấp trên cứ nhất quyết giao nhiệm vụ ấy cho Lam Triệt. Trước đó ông ta cũng đã suy đoán khả năng xảy ra tình huống xấu, đi đến nơi đó, mười lần thì hết chín lần không thể trở về, Tam giác quỷ Bermuda bí ẩn, có ai nghe qua mà không sợ hãi. Quả nhiên, mới vừa đến nơi liền xảy ra chuyện như vậy.

"Lam lão gia, đây không phải là chuyện tôi có thể quyết định, cấp trên đưa ra chỉ thị, nhất định phải giao nhiệm vụ lần này cho Lam Triệt, tôi cũng đã phản đối, nhưng không có tác dụng. Thực sự tôi không giao nhiệm vụ lần này cho cậu ấy, hơn nữa cá nhân Lam thiếu gia cũng đồng ý!"

Xoa xoa mặt, Edward cảm thấy cực kỳ oan uổng, chuyện này rõ ràng không hề liên quan đến ông ta.

Lam Thương hừ lạnh: “Người nhà họ Lam rơi vào tay các ông liền xảy ra chuyện, ông muốn đùn đẩy trách nhiệm ư?”

“Ông nói thử xem tại sao cấp trên của ông lại muốn đích thân Lam Triệt thi hành nhiệm vụ? Hay là các ông cho rằng hiện giờ nhà họ Lam rất dễ bắt nạt?”
Lạnh lùng cất giọng, Lam Dịch chậm rãi nói.

Trái ngược với quan điểm của hai người kia, Lam Vũ lớn mật đưa ra nghi ngờ: “Có phải ai đó đứng đằng sau giật dây hay không?”

Edward vội lau mồ hôi trên trán, người của gia đình này cũng quá nhiều đi chứ, vấn đề này vừa mới kết thúc, liền nảy sinh ra một vấn đề khác: “Cái này.....Chuyện này là bí mật quốc gia, tôi không thể trả lời. Bản thân Lam thiếu gia là thành viên trong tổ chức FBI, nên đã có sự chuẩn bị tốt về mặt tư tưởng, Lam lão gia đồng ý cho anh ta đi, chẳng phải cũng đã nghĩ đến vấn đề này hay sao!”

“Anh lão toét!” Lam Kính tức giận lên tiếng, hung hăng trừng mắt nhìn ông ta, câu nói có phần lỗ mãng khiến mọi người nhà họ Lam cả kinh, ngơ ngác nhìn ông. Ông cũng bước ra từ thế giới đó, chẳng nhẽ không biết sự đen tối bên trong nó hay sao? Muốn lừa ông, cũng không biết tự lượng sức mình: “Edward, tôi hỏi lại một lần cuối cùng, rốt cuộc tại sao phải giao cho Lam Triệt đi làm chuyện nguy hiểm như vậy?”

Mặc dù trong lòng có chút sợ hãi thế lực của nhà họ Lam, nhưng ông ta vẫn kiên trì giữ vững đạo đức của một người lính, chuyện liên quan đến bí mật quốc gia, ông ta tuyệt đối không thể tiết lộ. Nghĩ đến đây, ông ta lập tức lấy lại bình tĩnh, kiên định nói: “Rất xin lỗi, tôi không thể nói ra chuyện nhân của chuyện lần này, nhưng đúng là Lam thiếu gia cam tâm tình nguyện thi hành, chúng tôi tuyệt đối không ép buộc!”

“Ông nói là, anh ấy tình nguyện đâm đầu vào chỗ chết, không có bất kỳ ai gây áp lực, cũng không có bất cứ người nào dùng lời nói để kích động anh ấy? Tướng quân Edward!”

Giọng nói nhẹ nhàng của phụ nữ vang lên phía sau, vừa trầm thấp vừa khiến người ta hoang mang lo sợ, không khí chung quanh lạnh lẽo khác thường.

"Lam Duê!"

"Chị Lam Duê!" Lam Kiệt này giờ vẫn im lặng như tờ, khi vừa nhìn thấy chị mình, đáy mắt liền lóe sáng. Ngay khi vừa nhận được tin, cậu bé vẫn một mực chờ cô trở lại, cuối cùng cũng về rồi.

Lam Duê cởi bỏ áo khoác, thản nhiên ngồi xuống đối diện ông ta, đối với việc toàn bộ thành viên trong nhà đã tề tựu đông đủ, cô cũng chẳng có chút phản ứng. Biết rõ hiện giờ tâm tình của cô không tốt, bọn họ cũng không lên tiếng, chỉ hiểu được một điều, một khi Lam Duê đã ở đây thì ngay cả người chết cũng phải hé môi.

"Tướng quân Edward, trả lời câu hỏi của tôi!"

Nét sùng sốt hiện rõ trên gương mặt khi trông thấy sự xuất hiện của cô, đại não như bị đóng băng, ông ta khiếp sợ, ngây ngốc ngồi yên một chỗ, sau khi nghe Lam Duê hỏi mới chợt hoàn hồn. Trục tiếp đối diện với gương mặt thanh tú của cô, thế nhưng ngay cả một chút tâm tình cũng không nhìn ra được, ý cười nhẹ nhàng thoáng qua trên mặt, nụ cười lạnh lẽo như băng.

"Lam đương gia, nói thế nào thì chuyện này cũng là bí mật nội bộ của FBI, tôi thật sự không có nghĩa vụ phải trả lời cho câu hỏi của các người, mong Lam đương gia đừng nên làm khó dễ chúng tôi!"

Đối với câu trả lời của ông ta, Lam Duê bỗng nhiên cười rộ lên, giữa ánh mắt khó hiểu của mọi người chung quanh, khẩu súng lục màu bạc quen thuộc đã nằm trong tay cô, hòng súng ghim thẳng vào trán của người đối diện, lạnh lùng tàn nhẫn cảnh cáo: “Tôi cho ông một cơ hội cuối cùng, là ai đã cử Lam Triệt đi làm nhiệm vụ lần này? Ông có thể lựa chọn không nói, tôi cũng không thêm lãng phí thời gian nữa, ông nên biết, tôi luôn không thích nói nhảm!”

Đây mới là diện mạo chân chính của Lam Duê, cô chưa bao giờ để lộ bộ mặt thật của mình trước mặt những người trong nhà. Lạnh lùng, vô tình, tàn nhẫn, khát máu, nụ cười thường ngày chỉ là một dạng nguy trang, một dạng nguy trang khá thành công.

Edward khó tin nhìn người phụ nữ trước mặt lại dám chia súng về phía mình. Khi vừa ngẩng đầu lên muốn gân cổ cãi lý thì đập vào mắt ông ta chính là đôi mắt lạnh lẽo sắc như dao, khiến ông ta hơi rùng mình. Ánh mắt kia như ngầm cảnh báo, nếu như đáp án của ông không thể làm cho cô hài lòng thì e rằng hôm nay khó mà bước ra khỏi cửa nhà họ Lam.

"Việc này do James thông báo, hình như là nhận được chỉ thị của cấp trên, cụ thể là người nào thì tôi thật sự không biết!"

Hòng súng vẫn nằm nguyên vị trí cũ, dường như đang cân nhắc độ tin cậy trong lời nói của ông ta.

"Mạng của ông, tôi tạm thời giữ lại, nếu như lần này tôi không mang được Lam Triệt trở về, vậy thì..... . Vân Trạch, tiễn khách!"

Thu hồi súng, Lam Duê quay đầu, lạnh lùng nói.

"Lam Duê, con nhất quyết muốn đi?" Lam Kính cau mày, rất không tán đồng hỏi. Chỉ còn lại mấy ngày nữa là đến hôn lễ của con bé và Lăng Ngạo, bây giờ nó lại muốn đi đến nơi nguy hiểm như vậy, ông thật sự rất lo lắng.

Lam Duê chậm rãi ngồi xuống, nói: "Con hiểu rõ ý của ông nội, nhưng mà lần này con phải đi. Về phần hôn lễ, làm phiền người nói giúp con.....hoàn

vô kỳ hạn!”

Mẹ của Lam Duê, Tô Tinh lo lắng nắm lấy tay cô, âm giọng nói: “Nguyệt, anh con sẽ không có chuyện gì, con không cần phải mạo hiểm như vậy, chỗ đó kỳ thật quá nguy hiểm, những truyền thuyết về nơi đó, trên thế giới này đã có rất nhiều.mẹ thật sự.”

"Mẹ, lời đồn đại không thể tin! Huống chi, mẹ nên tin tưởng ở con!"

Thở dài một hơi, Lam Thành đứng dậy, nói: "Lam Duê, cả nhà ai cũng biết con luôn tự mình đưa ra quyết định, một khi đã quyết làm chuyện gì thì sẽ không thay đổi. Thế nhưng, ba vẫn không muốn con đi, cho dù là vì Tiểu Triệt, nó cũng tuyệt đối không hi vọng con sẽ đi!"

"Đúng vậy, Nguyệt, nơi đó thật sự rất đáng sợ, không biết bao nhiêu người đã bỏ mạng, em đừng nên đi thi tốt hơn!"

"Tam giác Bermuda, hiện tượng ở nơi đó khoa học vẫn chưa giải thích được, Lam Duê em đi có lợi ích gì?"

"Không nên chuyện gì cũng tự mình gánh vác, chúng ta là người một nhà, con cũng nên tin tưởng chúng ta mới đúng!"

Rút tay ra khỏi bàn tay của Tô Tinh, Lam Duê đứng lên, lạnh lùng quét mắt qua tất cả mọi người đang có mặt tại đây, giọng nói lạnh lẽo có phần vang dội: “Hiện giờ ai mới là chủ nhân chân chính của nhà họ Lam, nếu như mọi người còn nhớ một chút phép tắc, thì nên biết, cái gì nên nói, cái gì không nên nói. Từ khi tôi tiếp nhận nhà họ Lam đến nay, quyết định của tôi chính là mệnh lệnh, bất kỳ ai cũng không thể chất vấn. Ông nội, ngay cả người cũng như vậy!”

Lời nói vừa trôi ra khỏi miệng, toàn bộ người nhà họ Lam liền lặng thinh, những lời ấy đánh ngay vào điểm mấu chốt khiến bọn họ không còn lời nào để phản bác.

"Lam Duê."

"Tốt lắm, trước hết cứ như vậy đi. Chuyện này mọi người cũng không cần nhúng tay vào, ai nên làm gì thì làm việc ấy! Văn Trạch!"

"Dạ!"

"Chuẩn bị tàu, hôm nay lập tức lên đường!"

"Dạ!"

Nhìn sâu vào mắt bọn họ, Lam Duê không thể làm gì khác hơn, cô tuyệt đối không thể để Lam Triệt xảy ra chuyện không may, tuyệt đối không. Sớm biết kết quả sẽ như thế này thì chắc chắn cô sẽ không đồng ý cho anh mình trở về tổ chức một lần nữa.

Lăng Ngao bị Lăng lão ông gọi về khẩn cấp, khi anh vừa mang nét mặt u ám bước vào, lại phát hiện cả mấy bậc trưởng bối của nhà họ Lam cũng ở đây, và lại sắc mặt rất kém.

"Ông nội, ba mẹ, ông nội Lam, bác trai, bác gái!"

"Lần này chúng ta tới đây, là bởi vì hôn lễ xảy ra chút chuyện không may. Theo ý của Lam Duê là, se rằng hôn lễ sẽ bị trì hoãn một thời gian!" Lam lão ông có phần áy náy lên tiếng.

Trì hoãn, cô lại đang đề tâm đến chuyện gì đây? Nhân nhặt gậy đầu, nói: “Con hiểu, có thể cho con biết nguyên nhân không? Còn nữa, trì hoãn là trì hoãn bao lâu?”

"Lam Triệt xảy ra chuyện không may, Lam Duê đích thân đi xử lý. Về phần hôn lễ này bị trì hoãn đến khi nào, Lam Duê nói. Vô kỳ hạn!"

Vô kỳ hạn!

"Lam Triệt xảy ra chuyện gì?" Không thể nào chỉ vì chút chuyện nhỏ mà cô lại nói ra lời như vậy, nhất định là chuyện rất nghiêm trọng. Thế nhưng anh cũng cảm thấy có chút kỳ quái, trước đó ở chỗ của mình, rõ ràng là người của cô đã xảy ra chuyện, thế nào bây giờ lại nhảy sang chuyện khác?

Lam Thành thấy ba của mình không nói lời nào, liền mở miệng thay: “Cấp trên bất thành linh chi đích danh Lam Triệt đi thi hành nhiệm vụ trên một chiếc du thuyền, mà chiếc du thuyền này lại đi đến Tam giác Bermuda, hiện giờ đã mất liên lạc, đến nay chưa hề nhận được tin tức!”

Nét bình tĩnh trên gương mặt chợt tan biến, bóng tối u ám đáng sợ như bao trùm cả gương mặt của Lăng Ngao, đứng bật dậy, toàn thân toát lên hơi thở khiếp người, xông thẳng ra ngoài.

"Ai, chuyện của bọn nhỏ, để cho bọn chúng giải quyết! Việc duy nhất chúng ta có thể làm, chính là tin tưởng hai đứa nó!"

Hiện giờ quyền lực tối cao đều nằm trong tay hai đứa trẻ ấy, cho dù bọn họ có muốn nhúng tay vào cũng không được.

Rốt cuộc Lăng Ngao cũng nhận ra, trước khi cô rời đi, tại sao trong lòng lại dâng lên một cảm giác bất an. Cô lại muốn đến nơi đó, cái gì gọi là hôn lễ

hoàn vô kỳ hạn, chẳng lẽ cô không có ý định sống sót trở về hay sao? Không được, anh tuyệt đối không cho phép, tuyệt đối không đồng ý để cô đi mạo hiểm như vậy!

Trên máy bay, Lăng Ngạo gần như điên cuồng gọi vào số điện thoại của Vân Trạch, thế nhưng chẳng ai nghe máy. Không biết đã gọi bao nhiêu lần, cuối cùng cũng nhận được tín hiệu từ đầu dây bên kia. Điều khiến người ta bất ngờ chính là, Lam Duê đích thân bắt máy.

"Bây giờ em đang ở đâu? Lam Duê, không cho đi, em có nghe hay không, anh không cho em đi!"

....còn tiếp....

Chú thích:

(1) Tam giác Bermuda, còn gọi là Tam giác Quỷ, là một vùng biển nằm về phía tây Đại Tây Dương và đã trở thành nổi tiếng nhờ vào nhiều vụ việc được coi là bí ẩn mà trong đó tàu thủy, máy bay hay thủy thủ đoàn được cho là biến mất không có dấu tích. Cho đến ngày nay vẫn còn có một số biến cố chưa được giải thích dứt khoát và vì thế đã trở thành cơ sở cho nhiều tác phẩm văn học và phim.

Im lặng một hồi lâu, cô mới cười nói: "Em vừa định gọi cho anh, không ngờ anh đã gọi trước rồi. Nhưng mà Lăng Ngạo à, em phải đi, Lam Triệt cần em. Chuyện này không tránh khỏi có liên quan đến Nathan Andrew, em đã điều tra, hẳn ta có tham gia vào chuyện này. Nếu em đoán không sai, sau khi em rời khỏi, những chuyện tiếp theo sẽ nối đuôi nhau kéo đến. Nếu như anh thật sự không muốn em xảy ra chuyện, vậy thì em đem sau lưng của mình giao cho anh. Hãy giúp em bảo vệ sự bình an phía sau!"

"Chuyện này không thể nói nhập làm một, Lam Duê, dẫu cho em không tin vào những truyền thuyết kia, nhưng vẫn tồn tại đầy rẫy nguy hiểm. Đã biết kẻ khác bày mưu, em còn muốn đi, có phải em không có đầu óc hay không?"

"Lăng Ngạo, anh ấy là anh trai của em, thế nên, dù cho nguy hiểm cách mấy em cũng phải đi. 'Nhân định thắng thiên*', em không tin Lam Duê lại thua bọn chúng. Lăng Ngạo, coi như là em cầu xin anh!"

*Nhân định thắng thiên: con người có thể chiến thắng được thiên nhiên, ý chí, quyết tâm của con người có thể chiến thắng được sức mạnh của thiên nhiên và định mệnh, (nhấn mạnh tầm quan trọng của ý chí.)

Giọng nói trầm thấp ở bên trong, mang theo một tia day dứt cùng không nổi, thế nhưng vẫn tràn đầy tự tin. Đầu óc đang suy nghĩ lung tung cũng dần dần trở lại bình thường, Lăng Ngạo thở hắt ra một hơi, giọng nó có phần khản đặc: "Lam Duê, ngàn vạn lần phải trở về, nhất định phải an toàn trở về!"

"Được!"

Vừa nói dứt lời, bên kia cũng không chần chừ cắt đứt liên lạc, Lăng Ngạo lặng thinh cầm điện thoại một hồi lâu, một lúc sau mới ngẩng đầu lên, đôi con ngươi tràn ngập tơ máu, có một loại cảm giác như muốn ăn tươi nuốt sống kẻ thù. Nathan Andrew, quả nhiên là hắn, thật sự là khó lòng phòng bị.

"Thông báo Ngự Phong, gia tộc Andrew Italy, gia tộc William Anh quốc, gia tộc Raymond Ai Cập, phòng ngự nghiêm ngặt, tuyệt đối không cho phép xảy ra bất kỳ sai sót nào."

"Dạ!"

Cô nói muốn đem sau lưng của mình giao cho anh, vậy nên, chắc chắn anh sẽ không để cho vợ mình thất vọng. Còn về việc mạo hiểm lần này, cô liên tục xem lời của anh như là gió thoảng bên tai, chờ sau khi cô trở về, anh phải dành thời gian để dạy dỗ thật tốt!"

Đặt điện thoại xuống, Lam Duê hít vào một hơi thật sâu, thay trang phục đi biển mà Vân Trạch đã chuẩn bị.

Mặc trên người chiếc váy ngắn liền thân màu trắng, bên ngoài khoác một chiếc áo quân trang đuôi én màu xanh đậm, tất chân màu đen kéo quá đùi, giày ống màu trắng cao đến đầu gối, hoàn toàn phô diễn vóc người hoàn mỹ của cô. Mái tóc đen nhánh được buộc cao kiểu đuôi ngựa, cả người toát lên nét hấp dẫn lạ thường.

Kéo cửa khoang thuyền ra, Vân Trạch đang canh giữ ở bên ngoài, vừa nhìn thấy cô liền trực tiếp dẫn đầu về phía buồm lái.

"Đã tra ra du thuyền mất tín hiệu liên lạc ở tọa độ nào chưa?"

"Là ở 32°1' vĩ độ Bắc, 65° kinh tuyến Tây. Thời điểm du thuyền vừa vào đến tọa độ này, lập tức bị một loại sóng điện từ mãnh liệt gây nhiễu. Lúc Triệt thiếu gia liên lạc với những người đó, tín hiệu liên tục bị đứt quãng, sau đó hoàn toàn biến mất, tựa như chưa hề xuất hiện trên thế gian này!"

Ánh mặt trời ngày đông phản chiếu ánh sáng lấp lánh lên mặt biển, sau lại hắt lên những chiếc quần hạm màu trắng bạc, cảnh sắc lung linh mê người. Chiếc quần hạm của bọn họ vừa vặn nằm ngay chính giữa, hai chiếc còn lại giữ một cự ly tương đối, nhận nhiệm vụ bảo vệ ở hai bên. Ngoài trừ ba chiếc quần hạm, còn có hai chiếc tàu ngầm bên dưới đáy biển, sẵn sàng cho mọi tình huống bất ngờ.

"Lam chủ!"

Nhìn thấy Lam Duê đến, mọi người thưa gửi một tiếng rồi tiếp tục tập trung vào việc của mình.

Liếc mắt sang Vân Lăng đang cầm lái, Lam Duê ngồi vào một bên, ngược mắt hỏi: “Hiện giờ chúng ta đang ở tọa độ bao nhiêu? Cách mục tiêu có xa lắm không?”

Vân Trạch quét mắt lên màn hình radar trước mặt, nói: “Tọa độ hiện tại của chúng ta vừa đúng vào tuyến trên, 30’ vĩ độ Bắc, 75’ kinh tuyến Tây.”

Hình như khoảng cách còn khá xa, cô cũng biết thời tiết trên biển biến hóa khôn lường, không thể mù quáng gia tăng tốc độ. Nhíu mày suy nghĩ một lát, cuối cùng nói: “Tăng vận tốc lên sáu mươi hải lý một giờ, cẩn thận quan sát một chút rồi mới quyết định tiếp!”

"Dạ!"

Ba giờ sau, quân hạm cũng dần dần tiến vào tọa độ chiếc du thuyền đã bị mất tích của Lam Triệt. Ngoại trừ mặt biển mênh mông bát ngát thì chẳng còn lại gì cả. Cô không hiểu, một chiếc du thuyền đang di chuyển với lộ trình bình thường, tại sao lại vô duyên vô cớ biến mất không thấy bóng dáng? Đây là loạt phim khoa học viễn tưởng ư, cũng không tránh khỏi có chút huyền bí. Cho dù thật sự đã từng xuất hiện những hiện tượng khiến khoa học không cách nào giải thích nổi, cô vẫn chưa tin. Chỉ là, chuyện lần này có liên quan đến Lam Triệt, cô không thể không dốc hết toàn bộ tinh thần.

Trời xanh vạm vỡ, không nhìn ra được một tia kỳ bí ở nơi nào.

"Xuống đáy biển!" Híp mắt nhìn sóng yên biển lặng, Lam Duê nói.

Gật đầu một cái, Vân Trạch đi tới bên kia, bắt đầu hạ tàu ngầm.

Trên biển không tìm ra chút đầu mối nào, chắc hẳn bên dưới luôn có chút gì đó. Dĩ nhiên cô không hy vọng chiếc du thuyền này bị chìm, cho nên mới tìm không ra. Nhưng đã lặn lợi đến đây rồi thì ‘thà giết lầm còn hơn bỏ sót.’

"Chuẩn bị sẵn sàng! Bây giờ bắt đầu đếm!" Sau khi chuẩn bị xong xuôi, Vân Trạch ngẩng đầu lên nhìn màn ảnh khổng lồ trước mặt, trầm giọng nói.

Bên trong máy định vị bằng sóng âm thanh liên truyền đến giọng nói của người bên trong tàu ngầm: “Hiện giờ bắt đầu hạ xuống, tiến hành đếm ngược. Đang ở vị trí cách mặt nước biển 100 mét.”

"200 mét dưới biển, không có gì khác thường!"

"300 mét dưới biển, tất cả bình thường!"

"Dưới biển."

Lam Duê không ngừng xoay xoay chiếc nhẫn trên bàn tay phải, đôi con ngươi đen nhánh nhìn chăm chú vào hình ảnh hiển thị trên màn hình, dường như muốn tìm kiếm cái gì đó. Nhưng thông tin truyền đến từ máy bộ đàm, ngoại trừ bình thường thì vẫn là bình thường, cũng không phát hiện ra xác của bất kỳ chiếc du thuyền nào. Kết quả này vừa khiến cô cảm thấy vui mừng, lại vừa có chút thất vọng. Mừng vì có lẽ chiếc du thuyền của Lam Triệt vẫn có thể đang ở đâu đó trên mặt biển, thất vọng vì, lại để mất đi đầu mối.

"4,700 mét dưới đáy biển, tất cả. Dợi chút, phát hiện điểm khác thường!" Giọng nói bình thản vừa trôi ra được nửa câu, ngữ điệu chợt thay đổi, hình như phát hiện ra gì đó.

Nghe được lời nói của anh ta, Lam Duê cũng không nhịn được ngồi bật dậy, bàn tay gắt gao siết chặt lấy tay vịn ghế sofa, đôi mắt không hề chớp lấy một cái, nhìn trân trân vào màn hình định vị trước mặt, muốn xem rõ, rốt cuộc nó là thứ gì. Nhưng đáy biển thật sự quá tối tăm, không có đầy đủ ánh sáng, miễn cưỡng lắm cũng chỉ nhìn thấy được hình bóng lơ mơ, thật sự không phân biệt được vật gì.

Sau khi tàu ngầm tiếp cận được vị trí, nương theo tia sáng yếu ớt từ thân tàu, bọn họ tạm thời nhận biết được nó.

Là xác của một chiếc du thuyền khổng lồ, dựa vào những mảnh rêu và vết gỉ sét để lại trên thân, rõ ràng có thể nhìn ra được, đây không phải là chiếc du thuyền mới vừa bị đắm đạo gần đây.

Ngón tay từ từ buông lỏng, tâm tình bỗng nhiên được thả lỏng. May thật, không phải là chiếc du thuyền chở Lam Triệt.

Gập ngón tay lại, nhip nhàng gõ xuống mặt bàn, một tia trầm tư thoáng qua gương mặt thanh tú.

"Lam chủ, thời tiết thay đổi!" Giọng nói đượm chút nặng nề của Vân Trạch vang lên bên tai cô, quay đầu nhìn ra phía ngoài, quả nhiên, mới vừa nãy vẫn còn trời xanh mây trắng, trong tích tắc liền chuyển thành một màu mây đen xám xịt, mang theo tia chớp kinh hoàng. Mặt biển yên ả không gió, sóng biển dần dần cuộn trào lên, đợt sau cao hơn đợt trước, không chút ngừng nghỉ, nhanh chóng chuyển thành một cơn bão với gió lớn. Trái lại quân hạm vẫn có thể duy trì trạng thái cân bằng, không đến nỗi xảy ra sự cố trước tình huống bất ngờ này.

Dẫu Lam Duê có điềm tĩnh cách mấy cũng không khỏi bị một màn trước mắt làm chấn động. Vô duyên vô cớ đến không báo trước, mới vừa nãy vẫn còn sóng yên biển lặng, trời quang mây tạnh, trong phút chốc cuộn cuộn phong ba. Cô không phải nhà khoa học, không thể nghiên cứu được nguyên nhân dẫn đến hiện tượng này.

"Hồng bét, mất liên lạc với tàu ngầm, tất cả các liên lạc còn lại đều bị ngắt quãng. Lam chủ, toàn bộ hệ thống đã bị nhiễu, quân hạm rơi vào trạng thái điều khiển tự động." Giọng nói trầm thấp pha chút hoảng hốt của Vân Lăng vang lên khiến Lam Duê bắt đầu lo lắng.

Nhanh chóng đứng dậy, đi đến vị trí điều hành chính, đèn đỏ cảnh báo không ngừng lóe sáng khắp buồng lái, tiếng chuông báo động inh ỏi nổi đuôi theo sau.

"Hỏa lực bắn tự động còn đúng mười phút, Lam chủ, quân hạm đã không còn nằm trong tầm kiểm soát của chúng ta!"

Bấy nhiêu năm nay, đây là lần đầu tiên Lam Duê gặp phải tình huống quái dị kiểu này, thật sự cô chưa bao giờ nghĩ đến việc mình sẽ lâm vào hoàn cảnh đại loại như vậy chứ huống chi là bây giờ. Thế nhưng, cô tuyệt đối không thể nào từ bỏ, cũng không cho phép bản thân đầu hàng.

Đây Vân Lăng ra, cô đích thân cầm lái: "Khởi động toàn bộ hệ thống chính tay, bắt buộc phải tắt chế độ tự động!"

"Lam chủ, hiện giờ nó đang rơi vào tình trạng 'vô thức' rất mạnh mẽ, không có khả năng khống chế."

"Tôi nói có thể đó là có thể! Nhanh lên một chút!" Quay đầu quát lên một tiếng, sự nghiêm túc trên gương mặt của cô khó có thể diễn đạt bằng lời. Liếc nhìn đồng hồ đếm ngược, còn dư lại tám phút, tuyệt đối không thể trì hoãn thêm nữa, tuy rằng tình huống trên đây rầy hiểm nguy kỳ dị, cô nhất định không thể chùn chân.

"Vân Lăng, anh tiếp tục cầm lái, bằng mọi giá phải làm cho quân hạm di chuyển. Vân Trạch, anh đi điều chỉnh thiết bị truyền tin, bất luận như thế nào cũng phải bắt được liên lạc với hai chiếc tàu ngầm dưới biển." Nói xong, cô đến đứng trước bàn điều khiển. Đôi chân mày lá liễu nhíu lại, nhìn hăng dầy nút chẳng chịt như ma trận trước mặt, toàn bộ kiểm soát chế độ tự động ư? Hai tay thoăn thoắt múa trên bàn phím, sửa đổi trình tự bên trong, tranh giành quyền khống chế.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, sóng gió bên ngoài mỗi lúc một lớn, sấm sét cùng với mưa to như thác đổ đánh thẳng vào quanh thân quân hạm. Chiếc quân hạm hùng dũng lúc này chợt xuất hiện chấn động nhẹ. Lam Duê có thể đoán ra được, nếu như sóng biển cùng với vận tốc gió lớn thêm chút nữa, dẫu cho thân quân hạm có kiên cố cách mấy, e rằng cũng chịu không nổi.

Hiện giờ rõ ràng đang là mùa đông, mà nơi này lại xuất hiện sấm nổ vang trời, quả nhiên rất kỳ lạ.

Mồ hôi lâm râm rịn ra trên trán, cũng chẳng kịp lau, liếc nhìn thời gian, chỉ còn lại ba phút cuối cùng. Nếu như cô không thể chuyển toàn bộ chế độ tự động sang chính tay mà nói, vậy thì kết cục của ba chiếc quân hạm chỉ có một, chính là tự đào mồ tại nơi này.

Không được, chuyện như vậy tuyệt đối không thể xảy ra!

Đầu ngón tay tăng nhanh vận tốc, trí não không ngừng xoay vòng, thời gian lặng lẽ trôi qua, chỉ còn ba mươi giây đếm ngược cuối cùng. Hô hấp chợt dừng lại trong chốc lát, Lam Duê tập trung toàn bộ tinh thần, nhìn chăm chăm vào bàn điều khiển trước mặt, dứt khoát ấn xuống một nút chốt cuối cùng.

Tiếng còi báo động cùng ánh đỏ lập lòe ngừng lại ở mười giây sau cùng.

Lúc này Vân Trạch đi đến bên cạnh cô, cầm chiếc khăn tay, nói: "Đã liên lạc được với tàu ngầm, ngược lại bọn họ không gặp phải sự cố gì. Tình hình trên biển thật sự biến hóa khôn lường, đây không phải là hiện tượng siêu nhiên?"

"Tôi Á" Lam Duê mới vừa lau đi mồ hôi trên trán, lúc vừa định mở miệng lại cảm thấy cả thân tàu chao đảo một cái, khiến cô suýt chút nữa đứng không vững: "Xảy ra chuyện gì?" Bất đắc dĩ nắm lấy tay Vân Trạch, lấy đà đứng thẳng người, thân tàu vẫn không ngừng lắc lư. Cô luôn tin tưởng vào kỹ thuật lái tàu của Vân Lăng, chuyện gì đang diễn ra?

Vân Lăng quay đầu, quét mắt ra con sóng đang không ngừng dâng cao phía bên ngoài: "Lam chủ, tình huống này không tốt, nếu chúng ta còn tiếp tục ở lại đây, sẽ bị sóng lớn nhấn chìm. Suốt nhiều năm qua, đây là lần đầu tiên chứng kiến sóng to gió lớn cỡ này, Lam chủ, đề nghị của thuộc hạ chính là, lập tức rút lui!"

Hoàn cảnh như thế không cần Vân Lăng nhắc nhở cô cũng có thể nhìn ra, nghiêng rặng, đôi mắt lạnh như băng hơi trầm xuống, phát tay: "Toàn bộ rút lui."

Thế nhưng đã rơi vào nơi này, nào có chuyện rút lui dễ dàng như vậy, toàn bộ thân quân hạm tựa như đang bị người ta kẹp chặt bốn phía, lắc lư kịch liệt. Người ở bên trong gắng gượng dựa vào thứ gì đó bên cạnh mình mới có thể giữ được thăng bằng.

Tình huống bây giờ của bọn họ có thể nói là tiến thoái lưỡng nan.

Vào lúc này, Lăng Ngao đang ở New York, ngồi đối diện với ba anh em nhà họ Lam, gương mặt bọn họ khó che giấu được sự nôn nóng cùng hốt hoảng.

Điện thoại không gọi được, màn hình không lên, toàn bộ giống như vừa biến mất. Cái gì gọi là 'số điện thoại này không tồn tại,' cái gì gọi là 'ngoài vùng phủ sóng,' rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

"Lăng Ngao, cậu có liên lạc được với bọn họ hay không?"

Ba người, sáu con mắt nhìn chăm chăm người đàn ông lạnh lùng trước mặt, trong lòng hy vọng có thể biết được chút tin tức về tình trạng hiện giờ của Lam Duê từ miệng anh, cũng để trấn an tâm tình hoảng loạn của bọn họ. Đã hơn một tuần lễ, trời ơi, em gái duy nhất của bọn họ biến mất ở cái nơi quý dị

ấy rồi.

"Không có, từ trường bị nhiễu, liên lạc không được!"

Thời điểm anh nói những lời này, nét băng lạnh trên gương mặt có dấu hiệu rạn nứt. Có trời mới biết, lúc anh nhận được tin tức ấy, suýt chút nữa đã lao tới. Nhưng anh biết mình không thể, nhất định anh sẽ không bỏ qua cho Nathan Andrew. Nếu nhưng không phải tên đàn ông đáng chết đó, cô ấy cũng không cần mạo hiểm như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Phức Hắc Của Đế Vương Hắc Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Đòn phản công của Lam Duê

Tình huống ly kỳ trên biển thật sự chấn động lòng người, đã mấy ngày rồi Lam Duê chưa được chớp mắt, nhìn lên tình hình phía trước, sắc mặt có chút khó coi, rõ ràng đã sắp rời khỏi cái nơi quỷ dị này, nhưng quân hạm lại cố tình xảy ra vấn đề, thật sự không cho người ta được lấy một ngày tốt lành.

"Không thể trì hoãn nữa rồi, Vân Lăng, tăng tốc độ đến mức tối đa, tôi muốn một mạch xông ra." Âm thanh khàn khàn, nồng đậm giọng mũi, chứng tỏ hiện giờ cơ thể của cô sắp chịu không nổi. Cuối cùng thì cái gì cũng chưa từng nhìn thấy, đừng nói Lam Triệt, ngay cả bóng dáng chiếc du thuyền cũng chẳng thấy đâu.

Bọn Vân Lăng cũng chẳng khá khẩm hơn là bao, sắc mặt cũng rất kém. Đại khái đây là lần đầu tiên sau một thời gian khá dài, bọn họ mới đụng phải chuyện thần bí, khó giải quyết đến vậy. Dẫu cho có mấy chục hạm súng chia về phía mình, bọn họ cũng không chột vật như bây giờ. Thần kinh căng thẳng, cộng thêm trong khoảng thời gian này không ai được ngủ nghỉ, bọn họ đã gần như kiệt sức.

"Dạ, thuộc hạ hiểu!" Hít một hơi thật sâu, hướng về phía mấy bộ đàm, nói: "Bây giờ bắt đầu đếm ngược, toàn bộ quân hạm chuẩn bị gia tăng hết tốc lực. Mười, chín, tám,ba....Hả, xảy ra chuyện gì?"

Gần đến thời điểm cuối cùng, thân quân hạm chột rung lắc, mọi người trong phòng điều khiển gần như không thể đứng vững được nữa.

"Ừm."

Theo quán tính, cả người Lam Duê bị ném lên lan can phía sau, phần lưng đau nhức làm trước mắt cô tối sầm lại, gắng gượng tập trung sức lực, trụ vững hai chân.

Hung hăng nói lỏng chiếc cà vạt màu xanh dương, còi nút cổ áo ra. Cô tuyệt đối không thể nhận thua như vậy, tuyệt đối không thể nào.

Bất luận là nguyên nhân gì, cũng không đủ làm cho cô đầu hàng.

Tầm lưng truyền đến cơn đau rất dữ dội, Lam Duê nhủ chặt đôi chân mảy có chịu đựng, bước nhanh đến bên cạnh Vân Lăng: "Đề tôi!" Mặc dù tin tưởng năng lực điều khiển của Vân Lăng, nhưng mà hiện tại đang lâm vào tình huống bất thường, cô không thể để xảy ra sự cố.

Vân Lăng quay đầu nhìn cô một cái, tránh người ra. Năng lực điều khiển của Lam chủ hơn hẳn bọn họ, hiện tại cũng không phải là lúc để phô trương sức mạnh.

Toàn bộ khoang điều hành công việc rồi bù cả lên, đây là lần đầu tiên mọi người gặp phải trường hợp khác thường thế này, thế nên ban đầu quả thật có chút hoảng loạn, nhưng cũng lấy lại được bình tĩnh rất nhanh.

Bọn họ tin tưởng, có Lam chủ ở đây, bọn họ nên tin tưởng ở cô.

Lam Duê liếc nhìn mưa to sóng lớn bên ngoài, hít một hơi thật sâu, nói như vậy, chỉ có thể đánh cược một lần thôi, sống hay chết, cũng phải xem rốt cuộc cô có bản lĩnh ấy hay không.

"Thông báo cho thủy thủ đoàn trên hai chiếc quân hạm còn lại, làm theo chỉ thị, sau mười giây đếm ngược, mở ra cường chế để tốc khí."

Vân Lăng ngăn người, bỗng nhiên ngắt đầu: "Lam chủ, vậy...vậy không thể lái được, nếu như mở ra thật, có thể sẽ dẫn đến sự mất ổn định cho toàn bộ thân quân hạm."

"Dạ!" Vân Trạch cắt ngang lời nói của Vân Lăng, nhàn nhạt liếc mắt nhìn anh ta, trong mắt là một mảng yên tĩnh. Cũng chỉ có một ánh mắt, liền khiến Vân Lăng bình tĩnh trở lại, gạt đầu một cái, anh ta lập tức hiểu được hàm ý của bọn họ.

Nếu như còn tiếp tục hao phí lời nói, không chỉ là vấn đề quân hạm mất ổn định nữa, mà ngay cả lòng người cũng lung lay, còn có thể thuận lợi ra ngoài hay không, cũng là một vấn đề. Lam chủ đang đánh cược, tự đánh cược với năng lực của chính mình, mà điều duy nhất bọn họ có thể làm vào lúc này, chính là cố gắng hỗ trợ cho cô.

Mở cường chế đề tốc khí ra, cũng chỉ có quân hạm chủ phát lệnh mới có thể kiểm soát hoàn toàn. Và cũng chỉ có Lam Duê mới dám đưa ra mệnh lệnh sinh tử này, thật sự là hết cách rồi mới sử dụng đến phương thức cuối cùng, cũng là phương thức cực kỳ nguy hiểm.

Tình hiện hiện giờ, quả thật đã bị dồn đến đường cùng rồi.

Mí mắt khép hờ, đáy mắt bắn ra tia sáng lạnh lẽo, lần này trở về, phải dọn dẹp sạch sẽ mới được, một con ruồi cũng không thể bỏ sót.

Đưa tầm mắt trở về bàn điều khiển trước mặt, nhấp chỉ thị, một tiếng ‘rắc rắc’ thanh thúy vang lên, bên tay phải của Lam Duê xuất hiện một chiếc tàu gỗ nhỏ, đường kính chừng 50 xen-ti-mét, một chiếc tên lửa đẩy màu bạc lẳng lẳng nằm bên trong.

Từ khi quân hạm được nâng cấp cho đến bây giờ, cường chế đề tốc khí chưa từng được dùng đến, đây là lần đầu tiên. Chỉ có mấy người bên cạnh cô biết, quân hạm của nhà họ Lam đã được Lam Duê cùng với những chuyên viên nghiên cứu thảo luận suốt một thời gian dài, mới bổ sung thêm một số chức năng khác biệt với những chiếc quân hạm của các quốc gia khác. Máy cường chế đề tốc khí chính là một ví dụ điển hình.

Âm thanh lạnh lẽo máy móc vang lên giữa khoang điều hành:

"Có xác định sử dụng cường chế đề tốc khí hay không?"

Nhàn nhạt quét mắt lên bàn điều khiển, đưa tay không chút do dự nhấn nút xác định. Lúc này cô không thể chần chừ được nữa, tuyệt đối không thể để lỡ mất một giây phút nào.

"Bây giờ bắt đầu đếm ngược thời gian, mười, chín,"

Giơ tay lên, về mặt trấn định nắm lấy cần đẩy tên lửa, thân nhiên chờ nó nhảy đến con số cuối cùng.

"Ba, hai, một! Chuẩn bị hoàn thành!"

Nương theo âm thanh cứng nhắc của máy móc, Lam Duê nắm chặt tay lại, tay phải dùng sức, chọt đem cần đẩy trong tay đẩy tới đỉnh cao nhất.

Cả thân hạm rung lắc kịch liệt, rồi sau đó tựa như tên vừa rời khỏi cung, thoát khỏi gông cùm xiềng xích, phóng vọt về phía trước.

Thân hạm có chút mất ổn định, Lam Duê mặt không đổi sắc nắm vững lấy bàn điều khiển, mãi cho đến khi thoát khỏi nơi quỹ quái hành hạ bọn họ suốt một tuần lễ vừa qua.

Ước chừng gần mười phút, mặt biển từ từ lấy lại được sự bình lặng vốn có, trời đầy mây đen cũng dần dần tản đi, tựa như chưa từng xuất hiện qua trước đó.

Đóng máy cường chế đề tốc khí lại, ba chiếc quân hạm chậm rãi dừng trên mặt biển tĩnh lặng.

Chuyện gì đã xảy ra? Mọi người không ai rõ ngọn ngành, làm sao lại kỳ bí như vậy?

Vừa tránh được một kiếp, Lam Duê cũng chẳng hề tỏ ra vui mừng, ngược lại gương mặt càng trở nên u ám. Đến đây một chuyến, chẳng điều tra được gì, thậm chí còn suýt chút nữa đánh mất luôn cả sinh mệnh của chính mình, thật là đáng giận.

Sắc mặt rất kém tựa vào trên ghế sofa, tìm thấy đường sống từ trong chỗ chết, cảm giác như vừa được chết đi sống lại.

"Lam chủ, có phải người nên đi chợp mắt một chút không?" Vân Trạch đứng ở bên cạnh cô, khàn giọng đề nghị. Âu phục màu trắng luôn luôn tuom tăt chỉnh tề, ngoại trừ dính lên một ít vết bẩn, mái tóc có hơi hỗn độn, những cái khác đều chẳng có dấu hiệu nhếch nhác.

Lắc đầu một cái, dời tầm mắt ra khỏi người anh, nói: "Hiện giờ tôi làm gì còn có tâm trạng để nghỉ ngơi, tung tích của Lam Triệt vẫn còn chưa rõ, làm sao có thể nghỉ ngơi cho được?" Chợt chuyển tầm mắt qua, vội vàng nói: "Anh đi liên lạc với bọn họ, đã lâu như vậy chưa hề thông báo tin tức, nhất định bọn họ đã mơ hồ nhận ra hoàn cảnh của chúng ta, nếu họ làm ra bất kỳ quyết định điên cuồng gì cũng không tốt. Vân Trạch, anh nhanh lên, nhanh lên một chút đi liên lạc với bọn họ đi!"

Ngẫm lại cũng đúng, Vân Trạch gật đầu: "Được, bây giờ thuộc hạ lập tức liên lạc!"

Thật sự là quá mệt mỏi, thời điểm Vân Trạch nghiêng người sang, Lam Duê xoa đầu lông mày, nét mệt mỏi bao trùm cả khuôn mặt. Đợi đến khi Vân Trạch nói chuyện điện thoại xong ngoảnh đầu lại, cô đã ngủ thiếp đi tự bao giờ, nhưng đầu lông mày vẫn nhíu lại thật chặt, dường như vẫn chưa yên giấc.

Hắn là Lam chủ rất muốn gặp lại người ấy, mấy ngày nay đứng ở ranh giới giữa sự sống và cái chết, nhất định Lam chủ đã kiệt sức rồi. Anh vươn tay, muốn xoa nhẹ lên má cô nhưng lại bất chợt rút tay về.

Anh còn nhớ, cô đã từng hỏi mình, có phải một ngày nào đó anh sẽ rời đi hay không. Nếu như có người nào đó để nhớ thương, có phải sẽ không chút lưu luyến mà rời khỏi cô?

Thật ra thì anh rất muốn nói cho cô biết, anh sẽ không rời đi, bởi vì người anh nhớ thương duy nhất, vĩnh viễn chỉ có một mình cô. Nếu đã được ở cùng một chỗ với người mà mình thâm thương trọn nhớ, anh nên biết cái gì gọi là đủ mới đúng, thế nhưng càng ngày lại càng cảm thấy bất mãn. Anh rất rõ tình

cảm mà cô dành cho Lăng Ngạo, cũng biết mình có thân phận như thế nào, chỉ là, ở trong lòng anh.

Trong lòng chợt dâng lên nỗi chua xót, Vân Trạch đi ra khỏi khoang điều hành, đứng trên boong tàu, ngắm nhìn quang cảnh trời biển yên bình.

"Rất đau khổ phải không!" Vân Lăng đi tới vỗ vỗ bả vai của anh, là anh em vào sinh ra tử lâu như vậy, làm sao anh lại không nhìn ra tâm tư của Vân Trạch, chỉ là, người này thật sự cất giấu quá kỹ, bọn họ cũng không tiện nói gì thêm. Muốn yêu nhưng không dám ngỏ lời, cảm giác này hẳn là rất đau khổ.

Vân Trạch tươi cười đứng thẳng người, nói: "Đau khổ? Ngược lại tôi không thấy vậy, tình yêu chân chính, không phải là bất chấp tất cả để khiến đối phương ở lại bên cạnh mình, mà là muốn đối phương được hạnh phúc, đây mới là hạnh phúc thật sự!"

Vân Lăng cười lạnh, nói: "Cách nhìn của cậu thật là thâm sâu, rất tốt! Chỉ cần trong lòng rõ ràng là được rồi!"

Đôi tay nắm lại thành quyền, nhìn có vẻ rất nặng, nhưng thật ra lại rất nhẹ, rơi vào trên bả vai Vân Lăng, ánh mắt khôi phục lại nét thông dong ưu nhã như ban đầu: "Thật sự chính là anh em tốt, mấy ngày nay suýt chút nữa chúng ta phải đi xuống điện Diêm Vương làm anh em, cảm giác đồng sanh cộng tử, quả là không tệ!"

"Hừ, cậu hãy chấm dứt việc đó đi!" Thụt lùi về phía sau hai bước, sau đó chau mày lại, nhìn trời trong nắng ấm bên ngoài, nói: "Nếu như không tự mình trải nghiệm, căn bản tôi cũng sẽ không có cách nào tin tưởng, tất cả những chuyện đã xảy ra đều là sự thật. Nếu như ban đầu Triệt thiếu gia cũng gặp phải tình huống như vậy mà nói, vậy thì.... Quân hàm của chúng ta kiên cố như thế mới có thể trải qua tình hình nguy hiểm như vừa rồi, có thể gắng gượng sống sót qua ngày. Thế nên, chỉ bằng một chiếc du thuyền xa hoa bình thường, kết quả có thể nghĩ!"

Vân Trạch cố nén nụ cười trên mặt, nhìn người đang ngủ thiếp đi vẫn cứ nhủ chặt chân mày, trầm giọng nói: "Cũng không thể nói như vậy, không hẳn đã gặp phải tình huống như chúng ta. Dưới đáy biển cũng không tìm thấy xác du thuyền, cũng chẳng thấy thi thể, có lẽ, có lẽ bọn họ vẫn chưa chết. Triệt thiếu gia nhất định còn sống rất tốt, nhất định!"

"Lừa mình dối người!" Lạnh lùng quét mắt nhìn anh một cái, Vân Lăng đi đến bàn điều khiển, chuẩn bị lái trở về.

Gương mặt vô cảm nhìn mặt biển bát ngát mênh mông, trong lòng Vân Lăng cũng hy vọng những lời Vân Trạch vừa nói là thật. Nhưng không có cách nào để lừa gạt bản thân, chuyện này thật sự quá thần bí, có thể sống sót ra khỏi nơi ấy, quả thực là nói chuyện viển vông.

Anh là người theo chủ nghĩa lý trí, sự thật nằm ngay trước mắt, anh tuyệt đối sẽ không làm cái chuyện tưởng tượng nhảm chán. Biết rõ là không thể nào, còn phải cố nghĩ sang hướng khác, đây không phải tác phong của anh. Cho dù là Lam chủ, anh cũng tin rằng, chắc chắn cô biết làm như thế nào cho phải.

"Thông báo mọi người ở đại bản doanh, Lam Triệt....không rõ tung tích!"

Vân Lăng chợt quay đầu, đã thấy Lam Duê xoa đầu ngồi dậy, mái tóc dài che khuất nửa gương mặt, khiến người ta nhìn không rõ rõ rệt lúc này vẻ mặt của cô trông như thế nào.

Không phải chết, mà là không rõ tung tích.

"Dạ!"

Vân Trạch gạt đầu đồng ý!

"Thông báo Vân Thanh, Vân Vũ, gửi thiệp mời, mời lão đại của gia tộc Raymond và gia tộc William!" Từ trên ghế sofa đứng lên, giữa hai hàng lông mày của Lam Duê nổi lên sát khí tàn độc: "Còn nữa, đừng quên mời giáo phụ Andrew."

Là vì cô chần chừ, cho nên mới phát sinh ra nhiều chuyện như vậy, không sao, cũng không hề gì, lần này, tất cả các món nợ được tính toán trong một lần.

Lúc này cả người Lam Duê toát lên sự nguy hiểm vô ngần, từ khi cô đón nhận nhà họ Lam đến nay, đây là lần đầu tiên xảy ra chuyện như vậy, anh trai của cô, người thân của cô, lại biến mất bởi chính bàn tay của mình, sống chết không rõ.

Vốn dĩ cô còn muốn tiếp tục chờ đợi thêm một thời gian nữa, đợi đến khi thời cơ chín mùi, nhưng hiện tại không cần, hừ, cô muốn cho bọn họ biết, kết quả của việc dám chọc giận cô là như thế nào.

Sau khi rời khỏi khoang điều hành cùng với Vân Trạch, Lam Duê đứng hóng gió biển, đôi tay nắm thật chặt lên lan can lạnh thấu xương, giọng nói trầm thấp: "Sau khi trở về, những chuyện đã gặp phải trên biển, một chữ cũng không thể để lộ ra ngoài!"

"Thuộc hạ hiểu!"

Những chuyện bản thân mình khó có thể giải quyết, tự nhiên cũng không cần phải nói tường tận, hiện giờ chuyện quan trọng nhất, chính là xử lý mấy kẻ to gan lớn mật kia.

Ngày mùng 3 tháng 1, đám người Lam Duê đặt chân lên bờ.

Gần như vào ngay thời khắc đó, Lăng Ngạo liền chạy tới bên cạnh cô. Nhìn thấy sắc mặt cô chợt đông lạnh khó coi, liền đoán ra ngay, nhất định chuyện

đi vừa rồi không được trót lọt.

Rõ ràng hơn một tuần lễ, bọn họ không thể liên lạc với nhau, cũng không biết rốt cuộc đám người Lam Duê đã gặp phải những chuyện gì, có thể hiểu bọn họ đã lo lắng như thế nào.

Không đi nghỉ ngơi, mà trực tiếp nhìn vào Lăng Ngạo, lông mày hơi chau lại, nói: "Lăng Ngạo, em có chút chuyện muốn nói với anh!"

Nhiều mày, Lăng Ngạo gật đầu, anh rất muốn biết chuyện gì lại khiến cô phải khẩn khoản mở lời với mình như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Phúc Hắc Của Đế Vương Hắc Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Dạ yến Las Vegas

Casino - Las Vegas, vẫn phồn hoa náo nhiệt như trước, cũng không bởi vì sự vắng mặt của Lam Duê mà có bất kỳ thay đổi nào.

Nghiêm nét mặt trở lại nơi này, ngay cả vẻ mặt trước nay vẫn tươi cười đều có chuyện gì xảy ra cũng không có cách nào duy trì được nữa. Gương mặt u sầu ngập trong tội lỗi, khó coi vô cùng.

Mấy người nhà họ Lam đều biết là vì nguyên nhân gì, tự nhiên cũng không dám hó hé để đâm đầu vào chỗ chết, tất cả ngậm chặt miệng, cúi thấp đầu đứng ở một bên.

Ngồi trên ghế sofa, Lăng Ngạo mím môi ngồi xuống đối diện với cô, bọn Vân Trạch, Âu Liêm cũng rất biết điều, đứng sang một bên. Hai lão đại còn chưa mở miệng, kẻ bề dưới như bọn họ cũng không thể lên tiếng trước, chỉ chờ Lam Duê.

Trầm mặc một hồi lâu, Lam Duê thờ hất ra một hơi, rốt cuộc ngẩng đầu, nói: "Vân Thanh, chuyện mình giao cho cậu xử lý, bây giờ ra sao rồi?" Chia tay cầm lấy một gói thuốc trên bàn, mở ra rút lấy một cây. Vân Trạch đốt thay cho cô rồi lại lùi về sau.

"Tất cả đã được rồi, ba ngày sau tại Casino, Las Vegas vào ban đêm." Vội vã ngẩng đầu lên nhìn Lam Duê đang ngồi trên ghế sofa đưa lưng về phía bọn họ, Vân Thanh nhanh chóng trả lời.

Sương khói lượn lờ, vẻ mặt của cô có phần mông lung, những khi tâm trạng buồn bực, theo thói quen cô sẽ châm một điếu thuốc lên, nhìn nó lẳng lặng cháy rụi trong tay mình, không hề chạm môi lấy một cái.

"Ừ, tôi biết rồi!"

Ba ngày sau, tính theo thời gian, cũng không phải quá muộn, mà cũng không hẳn đã sớm, vừa vặn. Lam Duê giơ tay lên, rung rung tàn tro từ điếu thuốc trong tay: "Chuyện lần này đã điều tra như thế nào?" Tuy rằng đã sớm biết chuyện này có liên quan đến Nathan Andrew, nhưng nói thế nào thì cô vẫn cần biết nguyên nhân rõ ràng, cũng không thể để người như cô rơi vào trạng thái u mê vô định.

Vân Trạch quét mắt sang người bên cạnh, mở miệng nói: "Đạo gần đây Andrew có tiếp xúc với một tổ chức bí ẩn, hình như, đây là thế lực sau lưng mà gia tộc William và gia tộc Raymond đã từng đàm phán trước đó, trên một vài khía cạnh vẫn có chút tương tự. Dựa vào những thông tin đã thu thập được, tổ chức bí ẩn này chính là kẻ đầu sỏ đã gây ra không ít tổn thất nối tiếp nhau cho nhà họ Lam đạo gần đây. Bọn chúng đứng đằng sau thao túng tất cả, tìm kiếm đối tác thích hợp để giúp chúng hưởng lợi từ bên trong. Andrew bắt đầu tiếp xúc thường xuyên với bọn chúng từ đầu tháng trước, sự kiện lần này cũng có liên quan đến hẳn!"

Một hơi nói ra hết những thông tin mà mình đã giao cho cấp dưới điều tra trong khoảng thời gian gần đây, kết hợp với những gì mà anh đã biết, trình bày ra toàn bộ. Mặc dù những tin này có phần khiến người ta khó tin, lúc anh vừa trông thấy, cũng ôm một bụng hoài nghi. Nhưng sau khi đã điều tra trên rất nhiều phương diện, thời điểm anh xác minh được rõ ràng, tâm tình cũng buông lỏng không ít. Chỉ ít coi như cũng mang được kẻ thù này từ trong bóng tối ra ngoài sáng.

Tuy rằng đã sớm đoán ra được kết quả sẽ như thế này, nhưng khi chính tai mình nghe được lại là một chuyện khác, ném tàn thuốc trong tay vào chiếc gạt tàn, đầu ngón tay gõ nhịp nhàn lên mặt bàn, trầm ngâm một lát, quay đầu hỏi: "Thế thì, tổ chức bí ẩn đó, rốt cuộc là cái gì?"

Đôi môi mỏng mấp máy, Vân Trạch ngẩng đầu nhìn sự kiên định trên gương mặt cô, cuối cùng mở miệng: "Là một tổ chức lấy việc buôn bán ma túy làm chính, nhanh chóng phát lên trong vòng một năm qua. Phạm vi hoạt động của bọn chúng chủ yếu vẫn ở Tam giác vàng, cho nên chúng ta chưa từng để ý đến."

Âu Liêm đứng sau lưng Lăng Ngạo chợt cười lạnh: "Kinh doanh ma túy như thế nào mà lại có thế lực lớn như vậy? Động não mà cũng dám đụng đến một gia tộc lớn như nhà họ Lam rồi hả?"

Quả thật rất khó làm cho người ta tin tưởng, việc buôn bán ma túy có sinh sôi nảy nở cách mấy cũng không thể có đủ năng lực để đối đầu với nhà họ Lam, mà thế lực kia lại hết lần này đến lần khác hành động suông sẻ, thậm chí còn khiến cho nhà họ Lam phải ngậm bồ hòn làm ngọt không ít lần. Làm

sao mà không khiến người ta cảm thấy buồn cười, rồi sau đó lại thấy rất khó tin?

Những lời chui ra khỏi miệng của Vân Trạch cũng không đủ để bọn họ hài lòng, hiện giờ họ chỉ muốn một nguyên nhân duy nhất, cái gì có thể khiến cho bọn chúng to gan lớn mật như vậy.

"Kinh doanh ma túy là nguồn thu nhập chủ yếu ở ngoài sáng, trên thực tế, bí mật bên trong đó, chính là.....buồn bán nội tạng người, lấy phương thức vô nhân đạo này để thu lợi nhuận." Vân Trạch dừng một chút, lời của anh, ngoại trừ hai người như Lam Duê và Lăng Ngạo, sắc mặt của những người còn lại đều biến đổi. Anh vẫn duy trì sự điềm tĩnh như cũ, tiếp tục nói: "Fiennes, người của Fiennes, bất luận là hành hạ, tra tấn thế nào, đều làm như không có chút cảm giác, rất khó cạy miệng, đơn giản là không muốn tiết lộ bất kỳ thông tin nào về tổ chức Fiennes này, đây mới là điểm khó hiểu."

Đáy mắt lóe lên một tia khó nắm bắt, Lam Duê sắc mặt tối tăm liếc nhìn Vân Trạch, xoay người, phát tay nói: "Đợi lát nữa cho Vân Thanh ra xem một chút, những người kia tự nguyện không nói, hay là bởi vì những nguyên nhân gì khác!"

"Dạ, thuộc hạ hiểu!"

Trong lòng Lam Duê mơ hồ có linh cảm xấu, không có được câu trả lời thỏa đáng, cô cũng không tiện nói gì thêm, dù gì Lăng Ngạo vẫn còn ở đây.

"Mọi người ra ngoài trước đi, tôi có chuyện muốn nói với Lăng thủ lĩnh!"

Đứng lên, nhìn về mặt lạnh lùng của Lăng Ngạo, gương mặt từ nãy đến giờ vẫn u ám như mây mù, cuối cùng cũng lóe ra vài tia nắng, khẽ mỉm cười: "Đi thôi, đến thư phòng nói!"

Nhưén mi, ngược lại Lăng Ngạo cũng không nhiều lời, nhàn nhạt quét mắt nhìn nụ cười của cô như có ý nhắc nhở, 'anh biết em giả vờ cười rồi.' Đi lướt qua người cô, thẳng lên lầu hai.

Bất đắc dĩ thu hồi nụ cười khó coi trên mặt, mới vừa rồi đáy mắt của anh mang theo một tia không vui, cô nhìn thấy rõ. Nếu người ta đã biết nụ cười của mình giả tạo như vậy, thế thì cô cũng không cần thiết phải giả bộ chi thêm nữa.

Trong thư phòng, Lăng Ngạo tự giác rót cho mình một ly Brandy, chờ cô mở miệng.

Đối với hành động tự giác của anh, Lam Duê chỉ biết chớp mắt, hình như bọn họ còn chưa kết hôn thì phải? Sự kiện mạo hiểm trên biển chợt thoáng qua trong đầu, đáy mắt lóe lên một tia thâm sâu, làn môi đỏ mọng hé mở: "Ba ngày sau, em mời những người đó đến, chỉ hy vọng Lăng thủ lĩnh có thể thuận tiện đem quân kiểm soát hải vực Canada, cùng với việc nắm giữ quyền khống chế trên không. Em không muốn trong khoảng thời gian này, có một vài con gián hay côn trùng không biết điều nhảy vào quấy rầy."

"Em sẽ đối phó với bọn họ!" Không phải câu hỏi, mà là khẳng định, Lăng Ngạo hiểu rõ tính tình của cô. Mấy tháng nay, hết lần này đến lần khác nhà họ Lam bị cản trở, cô chưa từng chính thức đáp trả, không phải sợ, mà là vẫn chưa chạm đến ranh giới cuối cùng.

'Long hữu nghịch lân,' điểm yếu của Lam Duê chính là những người bên cạnh cô, còn điểm yếu của anh lại là.....Những người đó hết lần này đến lần khác đi khiêu chiến, bây giờ còn khiến cho anh trai của cô bất vô âm tính, nếu như cô không ra đòn phản công mà nói, sẽ không còn là Lam Duê mà anh từng biết. Chỉ có điều, trái với quyết định phản kích, anh càng muốn biết rõ hơn về kẻ sách của cô.

*Long hữu nghịch lân xúc tất chi nộ.

(Rồng có vảy ngược, đụng vào ắt nổi giận: nghĩa là ai cũng có chuyện không muốn người khác chạm vào, nếu không không biết được hậu quả.)

Đáy mắt đã u ám của Lam Duê càng thêm tối tăm, Lăng Ngạo hiểu rõ về cô cũng giống như cô hiểu anh, chỉ cần một câu nói, cô cũng hiểu anh đang muốn biết về kế hoạch của mình. Đưa tay rót cho mình một ly rượu, đặt đến bên môi, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch.

"Casino, Las Vegas, em mời bọn hắn đến hoang lạc một đêm, đây là lần đầu tiên em hào phóng mời khách như vậy. Lăng thủ lĩnh muốn thử một chút không? Lão đại của các thế lực hắc đạo từ khắp nơi trên thế giới tề tựu về đây vui đùa, thử vận may, như thế nào?"

Cô cũng không có ý định nói ra toàn bộ kế hoạch của mình, người thông minh như anh, cho dù không nói hết, nhưng những lời vừa rồi kỳ thực đã phơi bày tất cả hàm ý bên trong.

Người có chút đầu óc cũng biết, lời mời bất thường của nhà họ Lam vào lúc này, nhất định không phải là muốn vun đắp tình cảm chi hết. Những chuyện xảy đến với nhà họ Lam dạo gần đây, có thể nói là 'một phen náo nhiệt,' bất luận là hắc đạo hay bạch đạo, cơn gió lốc này cũng đã tàn quét khá lâu, nếu như không kịp thời dọn dẹp sạch sẽ, tiêu diệt triệt để, đối với bọn họ không có lợi.

Lăng Ngạo ngó chừng động tác của cô, đáy mắt lóe lên xúc cảm lạ thường, môi mím khẽ nhếch: "Rất chờ mong!" Rất chờ mong đêm ấy, chờ xem số phận của mấy lão già kia sẽ đi về đâu, rất chờ đợi sự phản kích của cô.

"Lăng Ngạo, anh có thể bảo đảm trong khoảng thời gian này, không có bất kỳ kẻ nào vượt qua khỏi tầm kiểm soát của anh, làm ra bất cứ chuyện gì? Điều em muốn, chính là sự bảo đảm này!"

Chợt ngừng đầu lên, đôi con ngươi đen nhánh lẳng lẳng nhìn cô, bốn mắt nhìn nhau một hồi lâu mà chẳng ai nói gì, anh đột nhiên cầm ly rượu uống sạch, sau đó đứng dậy đi đến bên cạnh cô, từ trên cao nhìn xuống, nói: "Như vậy, em có thể bảo đảm sẽ không để cho mình bị thương?"

Lam Duê ngẩn ra, không rõ nguyên do nhìn anh. Lúc này dường như giữa hai người không có tí gì gọi là ‘thần giao cách cảm’, tại sao câu nói của anh lại làm cô cảm thấy có chút kỳ quái. Khẽ nhếch môi, nhúc nhích cơ thể: "Đương nhiên, nếu như lại bị thương, chẳng phải bôi nhọ vào mặt em sao?"

Lời của cô chẳng những không làm cho anh chuyển dời tầm mắt, ngược lại còn khiến cho gương mặt của anh càng trở nên khó coi. Mắt tự nhiên sờ sờ chớp mũi, có phải cô đã đắc tội với anh lúc nào rồi không? Ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống, thật sự là làm cho cô hơi khó hiểu.

Chợt vươn tay, xuyên qua dưới nách của cô, nhân cơ hội cô chưa kịp phản ứng, ấn vào ngay sau lưng.

"Á."

Động tác bất thành linh xảy ra vào thời điểm cô còn chưa kịp chuẩn bị, vết thương sau lưng vẫn chưa được xử lý liền bị bàn tay to lớn này ra sức ấn cho một cái, thiếu chút nữa làm cô nhảy dựng lên khỏi ghế sofa.

Giờ phút này, cái gì ưu nhã, cái gì thong dong, cái gì bình tĩnh, toàn bộ cũng không biết bị ném tới đâu chìm từ bao giờ. Khuôn mặt nhỏ nhắn bỗng chốc trắng bệch không còn giọt máu, nhần nhúm lại trông rất khó coi.

Lấy bàn tay đang bấu chặt vào hai cánh tay của anh ra, hung hăng cắn môi dưới để lộ hàm răng trắng tinh, cực kỳ giận dữ: "Lăng Ngạo, anh.có phải anh tính giết người hay không? Đau chết đi được!" Lời nói cuối cùng, thoáng qua một chút uất ức, mơ hồ mang theo một tia hờn dỗi. Đối với hành động chẳng hề thương hoa tiếc ngọc của anh, rõ ràng tỏ ra rất bất mãn.

Đã sớm biết phía sau lưng của cô có gì đó không đúng, quả không sai.

Lăng Ngạo nghiêm mặt lấy tay ra khỏi lưng cô, động tác tuy thô lỗ nhưng không kém phần cẩn thận, kéo cô ra khỏi ghế sofa, từ thư phòng trở về phòng ngủ của cô.

"Coi!" (QA: vẫn là cái chữ bá đạo ấy)

Rome – Italy, Andrew với mái tóc bạch kim đặc trưng, vẻ mặt vô định nằm trên ban công lầu hai, cầm trong tay tấm thiệp mời mạ vàng.

Lam Duê muốn mời, dạ tiệc tại Las Vegas, Andrew biết, bữa tiệc này nhất định tràn đầy bầy rập, mục đích rất rõ ràng. Mới vừa tìm được đường sống từ trong chỗ chết ở Bermuda mà lại dám dẫn sói vào nhà ngay lúc này, hẳn là nên ca ngợi lòng dũng cảm của cô mới phải?

Lắc qua lắc lại ly rượu đỏ tươi, đáy mắt xanh lục thoáng qua một tia tà ý, vẻ mặt xấu xa tràn đầy mỉa mai. Làn môi vốn dĩ đã hơi đỏ, nhuộm đậm màu rượu, li ti như tơ máu, yêu dị khác người.

"Giáo phụ, không thể đi!" Người thân cận nhất bên cạnh Andrew, Pitt Lin, bên trong con người màu rậm nắng của anh ta lóe lên một tia bất đồng. Đây rõ ràng là một cái bẫy, người hơi thông minh một chút đều biết, không thể đi.

Andrew mở tấm thiệp mời ra, cười híp mắt nói: "Nếu như là một lời mời thông thường, dĩ nhiên là tôi muốn đến thì đến, không muốn thì sẽ không đi. Nhưng mà cậu đã quên thế lực của nhà họ Lam ra sao rồi à? Rất ít khi nhà họ Lam mời người khác, hoặc giả có thể nói, đây là lần đầu tiên Lam Duê gửi thiệp mời, về tình về lý, bất cứ người nào cũng không thể cự tuyệt."

Không phải là không thể cự tuyệt, mà là không có cách nào cự tuyệt. Biết rõ rành rành là một cái bẫy, một khi đã đi, cũng rất có thể sẽ không có đường ra, nhưng mà tin chắc rằng, thời điểm hai người kia nhận được thiệp mời, nhất định là không dám không đi. Đây mới là thủ đoạn của Lam Duê, chần chừ lâu như vậy, cô tính bắt đầu quét dọn những kẻ xác xược làm càn trên đầu mình sao? Chỉ là, trong này có bao gồm bản thân hần hay không đây?

Pitt Lin khẽ nhíu mày: "Giáo phụ, ngài động tay động chân vào chuyện của Lam Triệt, mặc dù chuyện này cũng không phải. Nhưng với năng lực của Lang đương gia, dĩ nhiên sẽ tra ra chuyện lần này có liên quan đến ngài, lấy tính cách của Lam đương gia, e rằng sẽ gây khó dễ cho ngài."

"Yên tâm!" Andrew đem tấm thiệp mời đang cầm trong tay đặt vào tay hần, chậm rãi đứng lên, tư thế tùy ý duỗi lưng: "Cho dù chuyện này đúng là tôi làm, hiện giờ Lam Duê tuyệt đối sẽ không đối phó với tôi. Hai lão già kia cũng ngồi trên vị trí ấy khá lâu rồi, quả thật cũng nên thay đổi. Cục diện thế giới cứ giữ khư khư thế này, nhìn có vẻ hơi nhàm chán. Tôi rất chờ mong cô ấy mang đến cho mình một sự ngạc nhiên không báo trước, nói vậy, mới không uổng phí cái giá lớn mà tôi đã bỏ ra để cho bọn họ không thể cử hành hôn lễ đúng kỳ hạn."

Sắc mặt của Pitt Lin có phần ngưng đọng, tuy rằng giáo phụ rất tự tin, nhưng hần lại lo lắng về sự hợp tác giữa nhà họ Lam và nhà họ Lăng, hậu quả như thế nào, cũng dễ dàng nghĩ ra được, xem ra hần phải lo liệu thật tốt từ trước.

Vừa muốn đi ra ngoài, giọng nói có phần u ám của Andrew từ sau lưng truyền đến:

"Cậu đi báo cho Fiennes, việc hợp tác giữa Andrew và bọn họ đến đây chấm dứt, nếu bọn họ không tuân thủ giao ước, vậy thì tôi cũng không cần thiết phải nói nhiều với họ."

"Dạ!"

Pitt Lin đi ra ngoài, trên ban công chỉ còn lại một mình Andrew, mái tóc bạch kim bị gió thổi lật phất trông có vẻ lộn xộn, nụ cười nhếch môi càng ngày càng rộng.

Lam Duê, Lam Duê, thật là khiến người ta chờ mong gặp mặt một lần.

Mà lúc này Bá tước William và Raymond Hadley đang bế đầu sứt trán tụ chung một chỗ, nhìn lên tấm thiệp mời mạ vàng trước mặt, bọn họ cảm thấy nó còn nặng hơn cả nghìn vàng.

Chuyện của Lam Triệt vừa mới xảy ra không lâu, Lam Duê bôn ba ra biển tìm kiếm không có kết quả, đột nhiên vào lúc này mấy người ấy lại đi tổ chức hội họp gì đó, đây không phải tổ cáo rành rành, cạm bẫy nguy hiểm đang chờ bọn họ ở nơi đó hay sao? Điềm mầu chột là, bọn họ không có biện pháp cự tuyệt.

"Bá tước đại nhân, ngài cho rằng nên làm như thế nào? Không đi thì sao?" Raymond Hadley trầm ngâm nói.

Bá tước William tròn mắt nhìn hần, giọng điệu mĩa mai: "Thực ra thì tôi cũng không muốn đi, nhưng đây là lần đầu tiên Lam Duê đích thân mời, cũng là thử thăm dò, nếu như không đi, hậu quả sẽ sáng ngời hơn."

Nếu như bọn họ không đi thật, trên lưng liền bị ụp oan không biết bày tỏ cùng ai, đến lúc đó, người phụ nữ Lam Duê kia càng thêm có lý do. Nói gì cũng không thể để phát sinh chuyện như vậy. Song, cho dù biết rất rõ tấm thiệp mời này chất chứa nhiều nguy hiểm, xem như bọn họ có đi, cùng lắm chỉ gặp mấy kẻ không muốn thấy, Lam Duê cũng không thể ra tay với bọn họ ngay trên địa bàn của nhà họ Lam được? (QA: mơ à???)

Nghĩ tới đây, trong lòng của William và Raymond cũng yên ổn phần nào.

Miền là Lam Duê không động thủ với bọn họ, vậy thì sau cuộc gặp gỡ ở trên địa bàn nhà họ Lam, khi trở về bọn họ sẽ dốc toàn lực phản kích.

Raymond Hadley nhủ đôi chân mảy rậm, nói: "Ý ý của Bá tước đại nhân chính là.....đồng ý lời mời?"

William cười đến ôn hòa: "Nếu như Raymond tiên sinh có thể nghĩ ra được lý do tốt hơn để khước từ, tôi tuyệt đối sẽ không đi." Không có cách nào, cũng đừng *** nói lời vô nghĩa, William lạnh lùng giễu cợt trong lòng. Dẫu sao cũng là quan hệ hợp tác, nếu như bây giờ lại trở mặt, kỷ thực chẳng ai có lợi.

Hần ta muốn nhìn xem, rốt cuộc Lam Duê có thể dấy lên được biến cố gì.

Bởi vì sự kiện mời mọc lần này, Lão thái gia nhà họ Lam vội vã gọi Lam Duê trở về đại bản doanh.

Chuyện của Lam Triệt, tuy rằng chưa hề nhắc lại, nhưng sự thật đã rất rõ ràng, chẳng qua, Lam Duê cũng đã ra chi thị, thông báo Lam Triệt không rõ tung tích, trong lòng bọn họ cũng có điểm sáng tỏ, và lại cũng âm thầm ôm một tia hy vọng, hi vọng kỳ tích xuất hiện.

Sự kiện trên biển của Lam Duê, do cố tình che giấu, người trong nhà cũng không biết được. Sau khi nghỉ ngơi một ngày ở Las Vegas, lúc trở lại Thượng Hải, vẫn bình tĩnh điềm nhiên như cũ, không có lấy nửa điểm khác thường.

"Nguyệt trở về rồi!" Tô Tinh tươi cười nhìn con gái mình vẫn còn nguyên vẹn như lúc ban đầu, may mắn con gái không có việc gì, bằng không, bà thật sự không biết phải sống thế nào.

Lam Duê cầm tay của bà, nhẹ giọng cười nói: "Mẹ, nhìn thấy con không vui mừng sao? Như thế nào lại khóc rồi?"

"Chị Lam Duê."

"Tiểu Kiệt!"

Lam Duê chào hỏi qua từng người rồi đi vào giữa đại sảnh, lúc này liền nhìn thấy mấy vị Đại gia trường đang ngồi đó chờ mình.

"Ông nội!"

Lam Kính nhìn cô một cái, nói: "Lam Duê, đây là lần đầu tiên con mời mọc kẻ khác, như vậy ý đồ đã rất rõ ràng, kẻ ngu ngốc cũng có thể nhìn ra được. Lam Duê, con nói cho ông biết, rốt cuộc con muốn làm gì?"

Những người khác trong nhà họ Lam ngồi ở vị trí cách đó không xa, chuyện như vậy, bọn họ không có quyền nhúng tay vào, chỉ có thể lấy tư cách là người trong nhà, ngồi nghe ở một bên. Một là người sáng lập nên nhà họ Lam, một là chủ nhân đương nhiệm của nhà họ Lam, cuộc đối thoại giữa bọn họ, luôn không thích người khác xen vào, cho dù là người trong nhà cũng không ngoại lệ.

Vân Trạch đặt tách cà phê đen đến trước mặt Lam Duê, sau đó lui ra đứng ở phía sau cô.

Bưng tách cà phê còn bốc khói nghi ngút lên, dùng chiếc muỗng khuấy nhẹ mấy cái, khẽ cười nói: "Ông nội, chủ nhân của nhà họ Lam hiện giờ là con, chẳng phải ban đầu ông nội cũng đã nói qua ư? Tất cả mọi chuyện đều giao cho con quyết định, một khi con đã quyết làm chuyện gì, bất kỳ ai cũng không được can thiệp? Vậy mà bây giờ ông nội lại muốn cản trở con?"

Khóe môi đượm nụ cười nhẹ, tầm mắt của Lam Duê hơi chếch lên, quét về phía gương mặt trầm tĩnh của Lão thái gia một cái, nhấp một ngụm cà phê

đăng, tiếp tục nói: “Chính bởi vì đây là lần đầu tiên con có ý muốn mời khách, đầu cho chuyện của Lam Triệt có xảy ra hay không, bất cứ ai trong bọn họ cũng không thể tránh thoát. Hoặc nói một cách chuẩn xác hơn là, không thể không đến. Ông nội, nhà họ Lam hiện giờ không còn giống với thưở người lên nắm quyền nữa, những thế lực khác cũng không còn giống như thời của người. Lúc nào cũng có mấy kẻ cựa gậy lên mặt, lại đi chiếm những vị trí không phù hợp với năng lực của mình, quả thật cũng nên dọn dẹp một chút.”

Lam Kinh thâm sâu nhìn cô, trước mắt là đứa bé do một tay mình nuôi nấng, hiện giờ lại càng lúc càng ‘nông sâu khó lường’, ngay cả ông cũng nhìn không thấu. Thật ra thì ông gọi đến cũng chẳng phải để trách tội gì, cũng không lo lắng cho cơ nghiệp nhà họ Lam xảy ra chuyện, chẳng qua là quan tâm con bé mà thôi. Tính khí quật cường khiến ông không thể nói ra là mình đang lo lắng cho con bé, ngược lại đi nói những lời khiến người ta không biết phải làm sao, tựa như là đang thăm vắn, chửi trách Lam Duê mất kiên nhẫn.

"Tự con biết chừng mực là tốt rồi, đừng làm chuyện gì cũng không nghĩ tới hậu quả. Chuyện của Lam Triệt. Ông mới không hy vọng Lam nha đầu con lại xảy ra bất cứ chuyện gì, hiểu chưa?" Ông già rồi, thật sự là già rồi, không quản nổi con cháu mình nữa. Coi như quên đi, mặc sức để cho chúng nó gây vò, chỉ cần giữ lại cái mạng già của mình là tốt rồi.

Lam Duê cũng biết ý tứ của ông, chẳng qua là bọn họ đã quen với việc cô hành động bên ngoài địa bàn, lần này lại đột nhiên mời khách đến nhà, cảm thấy lạ lẫm là phải. Thả tách cà phê trong tay ra, đứng lên, nói: “Ông nội yên tâm, con tự có chừng mực. Con còn có một số chuyện cần phải xử lý, không nán lại được nữa. Đúng rồi, ông nội, về sau người cũng không cần phải thành thật nghiêm túc như vậy, làm con rất không thoải mái đó.”

Nói xong câu ấy, lên tiếng chào mấy người trong nhà rồi vội vã rời đi.

"Lam Duê, con bé nha đầu chết tiệt kia, ông già này vất vả lắm mới nuôi con thành người, bây giờ lại thuận cột bò lên trên nữa à! Lần sau trở lại, xem ông đánh gãy chân chó của con thế nào. Hừ."

Ừm, giọng nói đầy đủ mười phần âm khí, thân thể của ông nội vẫn rất khỏe mạnh, trước khi lên xe, Lam Duê đã nghĩ như vậy.

Ba ngày sau, Casino Las Vegas nghênh đón sự kiện náo nhiệt nhất trên thế giới, một đêm ngắm ngắm ẩn giấu sóng cả.

Lam Duê và Lăng Ngạo đang ở phòng theo dõi tần số cao, quan sát hình ảnh từ các nơi.

"Quyền kiểm soát trên biển không lồ như vậy, mấy người ở Bộ quốc phòng kia cũng dám thả ra thật." Lam Duê ngồi dựa vào bên cạnh Lăng Ngạo, neho mắt, tùy ý liếc nhìn: "Lợi ích quốc gia, đây cũng là lợi ích quốc gia, Hừ!"

Lăng Ngạo liếc cô một cái: "Theo như nhu cầu, không thiếu nợ lẫn nhau."

Giữa các quốc gia, đôi khi cũng cần phải kim hãm như vậy, những thế lực ngầm cũng sử dụng một loại phương thức như những quốc gia chính chủ. Bọn họ nắm rõ chuyện này, cho nên mới khinh thường như thế.

Đứng lên, sửa sang lại trang phục trên người, nói: "Đi thôi, mất thấy là chín giờ, tính toán thời gian, những người nên tới và không nên tới, hẳn đã đến đông đủ? Lăng Ngạo, anh đi hay không đi? Em phải đích thân đi chiêu đãi bọn hân thật tốt!"

Nhìn lên màn hình, trong đồng tử đen nhánh của Lăng Ngạo hiện lên một tia khó nắm bắt, bỗng nhiên nói: "Em đi trước đi!"

Nhàn nhạt liếc mắt nhìn anh, sáng tỏ gât đầu, nói: "Được rồi, anh đi sớm về sớm."

Xoay người đẩy cửa rồi đi, khoe miệng Lam Duê chứa đựng nụ cười khát máu, tối nay, là một đêm tốt lành.

....còn tiếp.....

*Cutie Coco: hehe, hi em, ss ko nghĩ họ dám bán não LD đầu em, nghiên cứu thì may ra

"Ngự Phong, sau khi bọn hân tiến vào nơi này, cậu phải xử lý gọn gàng những kẻ đang mai phục bên ngoài."

Thời điểm Lăng Ngạo đứng lên đi ra phía bên ngoài, lạnh giọng phân phó. Hiện tại anh cũng không định lập tức đi đến bên cạnh Lam Duê, chuyện này vốn dĩ do cô khơi mào, cô nên tự biết đối phó thế nào cho phải. Về phần anh, đem những việc còn lại sắp xếp thật tốt, để phòng xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Ngự Phong đi theo phía sau không nói hai lời, trực tiếp chấp hành mệnh lệnh. Chuyện này trước đó thủ lĩnh cũng đã nhắc qua, đêm nay, giới hắc đạo sắp sửa xảy ra biến cố kinh hoàng, không còn gia tộc William và gia tộc Raymond nữa, vậy thì ai sẽ lên ngôi đây?

Mới vừa bước ra từ cửa bên, bước chân chợt khựng lại, ánh mắt sắc bén lạnh lùng nhìn chiếc xe hơi đỗ cách đó không xa. Biểu tượng của gia tộc Andrew, Nathan Andrew thật sự đã tới, ngược lại tuyệt nhiên không nằm ngoài dự đoán.

Dường như cảm giác được tầm mắt của anh đang bắn về phía mình, Andrew vốn đang cúi thấp đầu, bỗng chốc nhấc mắt hướng thẳng về phía anh. Chỉ thấy hân ta lạnh lùng nhếch môi, hướng về phía Lăng Ngạo cười một tiếng đầy mỉa mai, sau đó cũng không nhìn nữa.

Lăng Ngạo vốn đang tính rời đi một chút, hiện giờ tạm thời thay đổi chủ ý, xoay người vừa vặn đón nhận ánh mắt khó hiểu của Âu Liêm, lạnh nhạt nói:

"Trở về!"

Trở về? Âu Liêm nghiêng người nhường đường, một màn với mưa rồi, anh đã thu hết vào đáy mắt, tự nhiên cũng hiểu được nguyên nhân vì đâu. Có vẻ như tình địch tới chơi nhà, thủ lĩnh đang khản trương? Kỳ thật thì, căn bản không cần thiết, hiện giờ trên người Nathan Ansrew đang gánh chuyện của thiếu gia nhà họ Lam, mặc kệ thật sự là do hấn làm, hay là đang cống nổi oan thay ai khác, Lam đương gia tuyệt đối sẽ không nhìn hấn với sắc mặt tốt.

Chỉ có điều, những suy nghĩ này có đánh chết anh cũng không dám nói ra, bằng không, khó đảm bảo việc thủ lĩnh có tặng cho mình một viên đạn hay không.

Lam Duê ngồi trong phòng, lạnh lùng nhìn lướt qua mấy bộ trang phục được bày biện ở trên giường. Vân Trạch không lên tiếng, lẳng lặng đi đến, dùng một cây trâm màu xanh ngọc vấn mái tóc đen dài lên. Nhẹ nhàng đặt thiết bị truyền tin vào tai phải của cô, nói:

"Lam chủ, thay quần áo!"

"Không cần, mặc thế này được rồi."

Nhìn mình trong gương, trang phục kỳ thực rất bình thường, tóc mai hai bên thái dương hơi rũ xuống, vừa vặn che đi thiết bị truyền tin bên tai phải. Chiếc sườn xám không tay màu xanh dương thêu kim tuyến, vẽ nên những đường cong tuyệt mỹ trên cơ thể cô, mê hoặc ánh mắt của người khác.

Vân Trạch thấy thế, liền đem tất cả trang phục trên giường cất vào tủ quần áo, xoay người đứng ở bên cạnh cô: "Tất cả bọn họ đã tới, Lăng thủ lĩnh đã cho người bố trí ổn thỏa, sau khi người đi xuống, liền bắt đầu."

Cầm chiếc quạt gỗ hương trên bàn lên, chiếc tua màu đỏ thật dài rũ xuống trên cổ tay trắng nõn. Nhẹ nhàng chậm rãi mở chiếc quạt ra, ngăn trở nụ cười tàn nhẫn nơi khóe miệng: "Đã đến cả rồi, người làm chủ nhà như tôi, nếu không ra ngoài, chẳng phải rất thất lễ?" Nói xong, liền ưu nhã đứng lên, đi ra ngoài.

Hai người bọn hấn, làm sao lại to gan lớn mật như vậy đây? Biết rõ đây là một Hồng Môn Yến* mà đám người đó còn dám đến. Nếu như người ta đã biết phối hợp như vậy, cô dĩ nhiên không thể để cho bọn họ thất vọng.

* Hồng Môn Yến: một sự kiện nổi tiếng năm 206 trước Công Nguyên, nơi tướng quân Hạng Vũ ám sát đối thủ Lưu Bang.

Hừ, bọn họ thật sự cho rằng cô là loại người tuân theo khuôn phép cũ hay sao? Đã nằm trên địa bàn của cô, vậy thì tất cả đều phải nghe theo cô, một khi đã đến, thì đi sẽ rất khó.

‘ Bốp ’ một tiếng, chọt khẹp chiếc quạt lại, rõ ràng chỉ là một người phụ nữ cổ điển, nhưng lại toát lên sát khí khiến lòng người run sợ.

Lam Duê cũng không ra mặt, đám người phía dưới đều do những người nhà họ Lam tự đứng ra chiêu đãi. Còn mấy kẻ hết sức quan trọng kia, được đưa đến phòng kim cương ở lầu 20. Có thể nói, phía bên dưới là một cảnh tượng khác, còn bên trên, lại là một đẳng cấp khác cao hơn.

Những viên kim cương xa xỉ được bày trí khắp phòng, mặc dù lúc này trên mặt của Bá tước William và Raymond Hadley vẫn giữ vẻ thản nhiên như trước, nhưng lòng ngực lại không ngừng đánh trống liên hồi, cảm giác như có chuyện gì xấu sắp sửa xảy ra.

Thật ra thì khi vừa đến đây, bọn họ liền hối hận. Bởi vì không chỉ đối mặt với một người phụ nữ khó hiểu như Lam Duê, còn phải đối diện với người đang ngồi yên lặng trước mắt, Lăng Ngạo thủ đoạn tàn nhẫn vô tình. Bọn họ nên sớm nghĩ đến, nếu như không xảy ra chuyện lần này thì Lam Duê và Lăng Ngạo hấn đã kết hôn rồi, anh ta ở đây cũng không phải là chuyện đáng ngạc nhiên. Nhưng nếu như đêm nay hai người đó kết hợp lại để đối phó với bọn họ, chuyện này đến đây, chính là đưa dê vào miệng cọp.

Song, có lẽ lá gan của Lam Duê không to đến thế, chắc không dám hành hung người khác ngay trên địa bàn của mình? Raymond và William trao đổi ánh mắt với nhau, trong lòng hoang mang bất định, chỉ có thể tự an ủi mình như vậy.

"Lam đương gia mời chúng tôi mà cá nhân mình còn chưa xuất hiện, đây gọi là cái gì?" Bá tước William đứng ngồi không yên, đôi mắt già nua trừng to, thiếu kiên nhẫn cất tiếng hỏi:

"Chúng tôi không phải người nhàn rỗi, Nữ hoàng còn có việc muốn giao cho tôi, làm sao còn có thời giờ lãng phí ở chỗ này!"

Âu Liêm cười nhạt, chậm rãi trả lời: "Bá tước William thật biết nói đùa, nếu như biết rõ tối nay đến đây tham dự dạ tiệc, thế nào trước đó lại không giải quyết mọi chuyện cho xong? Làm việc qua loa thế này. Bất quá, Bá tước William cứ yên tâm, tôi tin rằng Lam đương gia sẽ lập tức đến ngay, dấu sao cũng là phụ nữ, cần phải bỏ chút thời gian làm đẹp cho mình, về điểm này, Bá tước William có nhiều hồng nhan tri kỷ như vậy, so với ai khác cũng rõ ràng hơn."

"Cậu. Chủ nhân nhà cậu còn chưa mở miệng, ngược lại chớ mở miệng trước!" Bị Âu Liêm phản bác một tràng như vậy, gương mặt già nua của Bá tước William không nén được cơn giận. So về địa vị mà nói, ông ta và Lăng Ngạo cùng được xếp ngang hàng với nhau, chỉ là bây giờ thủ đoạn của Lăng Ngạo có chút sắc bén, nằm trên cục diện thế giới so với bọn họ cũng hơn hẳn. Nhưng dầu là thế, địa vị của ông ta vẫn chẳng hề thay đổi, bị thuộc hạ của đối thủ hạ nhục như vậy, khiến người ở địa vị cao ngất nhiều năm như Bá tước William khó mà chịu được. Nếu như nơi này không phải là địa bàn nhà họ Lam, sớm đã bị ông ta cho một phát súng rồi.

Lăng Ngao còn chưa kịp mở miệng, phía cửa liền truyền đến tiếng cười khê: “Chắc chắc, chủ nhân này nọ là cái gì, chó nào, ở chỗ của tôi có lắm thứ ấy từ bao giờ?”

Người cất giọng chính là Lam Duê, thật ra thì cô đã đến từ rất sớm, chỉ là luôn âm thầm theo dõi tất cả mọi động tĩnh xảy ra ở đây, lúc vừa mới bắt đầu thì chẳng ai đụng chạm gì nhau, càng về sau lại càng nóng nảy, tất thảy đều lọt vào mắt cô. Cô cũng cố tình chọn thời điểm trước khi Lăng Ngao mở miệng, vừa vặn khiến cho bọn họ không còn gì để nói.

Thời điểm cô vừa xuất hiện, trò chơi tối nay cũng chính thức bắt đầu.

Sắc mặt của Bá tước William thoáng biến đổi, nhật nhều nói: “Lam đương gia tới thật là sớm, người không biết còn tưởng rằng cô đến dự tiệc.”

Lam Duê chỉ cười, liếc nhìn hẩn một cái, đôi mắt đen láy lướt qua tất cả những người có mặt ở đây, thời điểm tầm mắt rơi vào người Nathan Andrew, hơi dừng lại, chậm rãi mở quạt ra, che mặt, híp mắt cười nói: “Những người bên dưới đang khiêu vũ vui đùa, cảnh tượng như vậy không thích hợp với chúng ta, tôi nghĩ, chúng ta thích hợp với bối cảnh hiện giờ hơn. Đã đến Las Vegas, vào Casino mà không chơi chút gì đó, dường như có hơi kỳ quặc, các vị nói xem?”

Lúc nói chuyện, nâng tay lên vẫy gọi phía sau, Vân Trạch gật đầu nhìn về phía bên cạnh. Ngay tức khắc có rất nhiều người mang thẻ đánh bạc tới, bên cạnh mỗi người có chừng một rương, tương đương với tiền mặt, ước chừng cũng vài tỷ đô la.

Ngoại trừ Lăng Ngao, tất cả mọi người đều không rõ nguyên do, nhìn đồng tiền từ trên trời rơi xuống này, thật sự không hiểu rốt cuộc cô có ý đồ gì.

"Tại đây, trên tay mỗi người đều có mười tỷ đô la, chính là thẻ đánh bạc của từng người, cũng xem như là khoản chiều đãi của tôi đêm nay. Nếu người nào thua, vậy thì.....Nhất định phải chấp nhận sự trừng phạt." Khép quạt lại, cánh tay trắng nõn thon dài gác nhẹ lên tay vịn ghế tựa, gương mặt trước sau vẫn duy trì nụ cười nhàn nhạt, đôi con ngươi đen nhánh sâu thẳm như hầm băng, khiến người ta đoán không ra: “Vân Trạch, bắt đầu đi!”

Vân Trạch gật đầu, bắt đầu nói về quy tắc: "Trước mặt mỗi vị đều có mười tỷ đô la thẻ đánh bạc, từ giờ phút này, nếu như ai dùng hết thì xem như thua. Bất quá các vị yên tâm, khoản thua thiệt này nhà họ Lam sẽ lo liệu, nếu thắng, tất cả sẽ thuộc về các vị."

Không vòng vo thêm nữa, Vân Trạch liền đi đến máy tính trung ương, phát hình ảnh của sòng bạc Las Vegas ra ngoài.

Có thể tới loại địa phương này, ngoại trừ những kẻ mơ tưởng phát lên trong một đêm, còn lại phần đông đều là những ông trùm nổi danh trên thế giới hoặc là những chính trị gia. Trên tay những người này, trước giờ không khi nào thiếu tiền.

Andrew nhíu mày nhìn lên màn ảnh trước mặt, hình như trong lòng đã mơ hồ hiểu được ý đồ của cô. Nhưng hẩn cũng chẳng nói gì, lặng im quan sát. Có một số việc, hẩn hiểu được, không có nghĩa là tất cả mọi người đều hiểu. Chẳng có ai vút không mười tỷ đô la qua đầu, xem ra đêm nay Lam Duê đã có kế hoạch của mình rồi.

Mia mai liếc nhìn Bá tước William và Raymond Hadley ngồi phía đối diện, cả hai đang chăm chú nhìn vào màn ảnh trước mặt, thật đáng tiếc, hình như hai người kia cái gì cũng không biết. A, cũng tốt, nửa người đã chui vào quan tài rồi, giết sớm một chút càng tốt.

Một ánh mắt lạnh như băng bắn về phía hẩn, người cảnh giác như Andrew rõ ràng cảm nhận được. Theo tầm mắt nhìn sang, chỉ thấy Lam Duê tuy rằng lúc này đang tươi cười, nhưng đáy mắt lại ẩn chứa ánh sáng lạnh lẽo nhìn hẩn.

Xem ra từ chuyện của Lam Triệt, quan hệ giữa bọn họ vốn dĩ cũng không tính là thân thiết, nhưng cũng không quá xấu, giờ lại trở nên bẽ tắc. Hiếm khi thấy Andrew khó xử nhíu mày, chuyện này hình như hẩn đã chọn lầm người rồi?

Đang thả hồn đi nơi khác, giọng nói đều đều của Vân Trạch lại vang lên lần nữa: “Các vị cũng đã nhìn thấy hình ảnh trước mặt, đây là tiền đánh cược của mười người, mà trước mặt mỗi người bọn họ chỉ còn lại ba lá bài, đợi đến khi phát bài xong, các vị thử đánh cược một keo, ai sẽ là bên thắng cuối cùng.” Đương lúc nói chuyện, ngón tay khê động, hình ảnh trước mặt lập tức được phóng đại.

Hình ảnh lần này không còn hỗn tạp giống như trước, cảm giác dường như chặt chẽ hơn. Ở sòng bạc mà cũng phần nộ như vậy, thật là có chút kỳ quái.

Vì để tránh xuất hiện những chuyện phiền toái không cần thiết, Vân Trạch cố ý tắt âm thanh của những người bên trong màn hình đi.

Lăng Ngao cúi đầu, lẳng lặng nhìn Lam Duê ngồi bên cạnh, đối với việc thời tiết lạnh lẽo mà cô lại đi ăn mặc thế này, hình như có chút không vui.

"Nhìn em làm cái gì?" Nhẹ nhàng hỏi anh, đáy mắt Lam Duê nhuộm nụ cười chân thật nhất.

Nhưng Lăng Ngao cũng không trả lời, sau khi liếc cô một cái, liền nhẹ nhàng chuyển tầm mắt nhìn về phía màn ảnh lớn.

Những người kia, mỗi một vị lão đại lúc này cũng có vẻ thông suốt rồi. Trải qua rất nhiều sòng bạc, đây là lần đầu tiên bọn họ được thử cảm giác đánh bạc kiểu này, hình như cũng khá thú vị.

Đã sớm nghe nói, bên trong sòng bạc ở Las Vegas, chỉ bạn mới thực sự có đủ khả năng ra giá, có thể song song đánh bạc với người khác, bạn theo dõi những con bạc đặt cược cho ván tiếp theo. Trước kia không hiểu lắm, hiện tại xem như cũng hiểu được phần nào. Thì ra lại là như vậy, thật không ngờ. (Nhưng bạn QA vẫn không hiểu @@)

Trong khoảng thời gian ngắn, đám côn trùng đang đánh cược cũng dần dần tăng lên, xoa tay bắt đầu hạ màn.

Bất luận kẻ nào cũng không nhìn thấy, tại thời điểm tất cả bọn họ tập trung vào màn ảnh trước mặt, Lam Duê và Vân Trạch khẽ trao đổi ánh mắt với nhau. Lúc vừa quay đầu lại liền chạm ngay tầm mắt đã thông suốt của Lăng Ngạo, khẽ nhếch môi, dường như tâm tình của Lam Duê rất tốt.

"Tôi đặt người đàn ông chủ đó!"

Bất thành linh, Bá tước William hăng hái đứng lên, lấy một phần lớn thẻ bạc bên cạnh ra, hô to. Hình như lo lắng sẽ có người cạnh tranh với hắn.

"Tôi đặt người đàn ông áo xanh ngồi cuối cùng!"

"Tôi đặt cô gái tóc vàng khêu gọi đó!"

.....

Hứng thú chính thức được khơi mào, Lam Duê giống như người ngoài cuộc, im lặng theo dõi, thỉnh thoảng quay sang Lăng Ngạo nói thăm đôi câu, nhưng đáng tiếc thay chẳng có một ai để ý.

Cuối cùng, chỉ còn lại Lam Duê, Lăng Ngạo cùng với Andrew chưa từng đặt cược.

"Thế nào? Andrew cũng nên đặt cược đi chứ, không cần sợ thua, cũng đâu phải tiền của anh."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Phúc Hắc Của Đế Vương Hắc Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Nghỉ phép ở Hawaii

Tia sáng yếu ớt lách mình qua khe hở của rèm che trước cửa sổ sát đất, len lén dòm vào bên trong, trên giường hai người ôm nhau chìm vào giấc ngủ.

Hình ảnh ấm áp như vậy khiến người ta nhìn không được mà chìm sâu vào trong đó. Sự kết hợp giữa một người đàn ông khôi ngô tuấn tú và một người phụ nữ xinh đẹp kiều sa, thật khiến lòng người hâm mộ.

"Ừm!"

Khẽ than nhẹ một tiếng, quen nếp của đồng hồ sinh học, vừa đúng chín giờ sáng, Lam Duê dần đang ngủ say cũng từ từ tỉnh giấc.

Hàng lông mi thon dài nhẹ nhàng run rẩy, đôi mắt đang nhắm chặt chậm rãi mở ra, đáy mắt vẫn còn mang theo một tia mờ mịt. Hơi dịch chuyển cơ thể, lại phát hiện toàn thân mình nằm gọn trong một vòng tay mạnh mẽ, cơ thể trần trụi bị áp sát sát vào lồng ngực nóng bỏng. Cô mới vừa động một chút, người đàn ông đang cúi đầu ngủ yên liền từ từ mở mắt.

"Đã tỉnh rồi?"

Giọng nói trầm thấp mang theo chút tư vị lười biếng khi vừa tỉnh ngủ. Lăng Ngạo cúi thấp đầu, thì thầm bên tai cô khiến mấy sợi tóc mai gần đó khẽ rung, tuy rằng hỏi là hỏi vậy, nhưng chẳng hề nói lòng lực đạo trên tay, vẫn ôm cô thật chặt vào trong ngực như cũ.

Mấy ngày nay lao tâm lao lực, hai người đều không được nghỉ ngơi một cách đúng nghĩa, hôm nay vất vả lắm mới có điều kiện lấy lại vốn, còn có cơ thể mềm mại thơm mát trong ngực, dĩ nhiên là Lăng Ngạo không muốn dậy sớm như thế rồi.

Lam Duê kích động muốn trợn trắng cả hai mắt, cô cũng không muốn chờ lát nữa Vân Trạch đến gõ cửa, cô vẫn còn trần truồng không mặc gì. Mặc dù quả thật cô rất muốn ngủ tiếp, nhưng dần dà đã thành thói quen, đúng chín giờ, cho dù có ngủ say thế nào cũng sẽ mở mắt.

Bởi vì sáng nay Lăng Ngạo ở chỗ này, nếu không, bình thường thì đúng chín giờ sáng, Vân Trạch đã gõ cửa đi vào. Bị dung dưỡng thành thói quen, trước bữa ăn sáng, Lam Duê thường uống một ly hồng trà. Tuy nhiên, dạo gần đây một số chuyện đồng loạt xảy ra, dường như cô bị buộc phải xa cách cái thói quen ấy một thời gian.

Đưa tay đẩy thân hình rắn chắc đang nằm trên người cô một cái: "Lăng Ngạo, rời giường, chẳng phải hôm nay còn có chuyện muốn làm sao!"

"Không vội!"

"Nhưng mà em vội!" Bất đắc dĩ, thật sự là rất bất đắc dĩ, tại sao cô lại không biết Lăng Ngạo vô lại như vậy? Rõ ràng ngoài mặt thì lạnh lùng muốn chết, nhưng ở trước mặt cô thì cứ cố tình trưng ra cái dáng vẻ này. Trước kia còn làm mặt lạnh, ra vẻ kiều ngạo với cô, xem ra bây giờ một chút xấu cũng không nhìn thấy nữa. Rõ là, chẳng lẽ thật sự tồn tại nhân cách phân liệt?

"Xem chừng em không mệt mỗi chút nào? Sáng sớm mà có sức như vậy." Lực đạo trong tay hơi thả lỏng ra một chút, Lăng Ngạo híp mắt, ngẩng đầu lên

nhìn thẳng vào đôi mắt sáng trong của cô, gương mặt có phần bí hiểm.

Lam Duê không hề hay biết, bởi vì khi anh đang nói chuyện, hơi nóng phun lên trên má khiến cô hơi nhột, tránh né nói: “Em có thói quen rời giường vào giờ này mỗi sáng, dù sao anh cũng đã tỉnh rồi, nhanh đứng lên!”

Lúc nói chuyện, mấy ngón tay trắng nõn thon dài liền đẩy lồng ngực của anh, đang muốn đứng dậy.

"Có đúng không? Xem ra là tối hôm qua anh nỗ lực chưa đủ, cho nên sáng nay em mới để ý đến cái đồng hồ sinh học kia như vậy." Bàn tay nóng rực nương theo chiếc eo nhỏ của cô bắt đầu dờn lên trên: “Nếu thế thì, em đã không muốn ngủ, anh cũng bị em đánh thức, chúng ta tiếp tục cuộc ‘vận động’ tối hôm qua!”

Lam Duê lập tức tròn tròn hai mắt, không dám tin nhìn chăm chăm gương mặt anh tuấn gầy trong gang tấc, cơ thể chợt cứng đờ, mang theo một tia run rẩy.

Không phải, không phải thật chứ? Tối hôm qua cả đêm, mãi cho đến rạng sáng mới thả cô ra, gì mà sáng sớm tinh mơ liền nổi lên cái thú tính này rồi hả? Toàn thân bần rần còn chưa trở lại bình thường, đôi bàn tay mang theo ma lực kia đã bắt đầu dấy lửa ở trên người cô.

"Ách"

Khó nhin khê than nhẹ lên một tiếng, nhìn người phụ nữ bên dưới đã động tình, lồng ngực trần trụi của Lăng Ngạo phát ra từng trận cười trầm thấp. Trên người phủ một tầng chăn mỏng, trở mình một cái, cả hai vốn đang nằm nghiêng, bây giờ đổi thành tư thế một trên một dưới.

Bàn tay của Lăng Ngạo từ từ dờn lên trước bộ ngực cao vút của cô, làn môi mỏng khêu gợi chợt mút lấy làn môi anh đào, đem những tiếng rên rỉ chưa kịp trôi ra khỏi miệng nuốt thẳng vào trong.

Sớm tinh mơ bên trong phòng, giờ khắc này lại truyền ra từng đợt ngâm nga của nữ giới, tiếng gầm nhẹ của nam giới, mãi cho đến gần trưa mới ngừng nghỉ.

Dưới ánh mắt mập mờ của bọn Vân Thanh, Âu Liêm, Lam Duê và Lăng Ngạo vẫn mặt không đổi sắc dùng bữa trưa. Nhưng mà có lẽ người khác không phát hiện, chứ Lăng Ngạo thì thấy rất rõ, trên vành tai của Lam Duê nhiễm lên một tầng đỏ ửng, ngăn cũng ngăn không nổi.

"Khụ!" Hung hăng trừng mắt nhìn tên đầu sỏ gây nên chuyện này, Lam Duê thả bộ đồ ăn trong tay ra, bùng lên ly rượu đỏ bên cạnh, khê nhấp vài ngụm, ưu nhã dùng khăn ăn lau khô miệng một cái. Quay đầu nhìn người duy nhất ở bên cạnh không dùng vẻ mặt mập mờ để nhìn cô: “Hai người kia ở đâu?”

Đồn nén sự chua xót trong lòng, Vân Trạch cười nói: "Ao cá sấu!"

Ao cá sấu này là do ban đầu, đương lúc rảnh rỗi, Vân Trạch cho xây một thủy lao nằm dưới lòng đất ở Casino Las Vegas. Bên trong nuôi ba con cá sấu Orinoco*, kích thước trung bình, cũng không phải đặc biệt khổng lồ. Chỉ là, được Vân Trạch huấn luyện, hình như tính công kích rất mạnh.

(* Cá sấu Orinoco là một trong những loài bò sát hiếm nhất thế giới, với dưới 250 cá thể còn lại trong tự nhiên. Phạm vi trong tự nhiên của loài cá sấu này nay chỉ còn hạn chế ở lực vực sông Orinoco (một trong những dòng sông dài nhất tại Nam Mỹ))

"Hả? Ở nơi nào? Chẳng lẽ anh không lo lắng ba con sùng vật ‘đáng yêu’ kia sẽ ăn tươi nuốt sống mấy vị khách quan trọng của tôi ư?"

Cười tít mắt đứng lên, nét mặt của Lam Duê chẳng có tí gì gọi là khó chịu, ngược lại còn có phần hào hứng.

Hiểu rõ tính cách của cô, Vân Trạch hơi nhếch môi, buông mắt, đem chiếc áo khoác ngoài nằm trên khuỷu tay mở ra, ầm giọng nói: “Thuộc hạ nhốt bọn họ bên trong lồng sắt, ba tiểu gia hòa không thể làm tổn thương bọn họ.”

Âu Liêm đứng bên cạnh nghe thấy liền mê muội, Ao cá sấu cái gì? Cái gì mà sùng vật đáng yêu? Tại sao mà mấy lời giữa Lam đương gia và Vân Trạch lại khiến cho người ta cảm thấy kỳ quái như vậy? Trông thấy Vân Thanh đứng cạnh tinh thần cực kỳ phấn chấn, nhẹ kéo tay cô một cái, nói: “Vân Thanh, Vân Trạch còn nuôi cá sấu? Nhìn không ra, anh ta lịch sự nhã nhặn như vậy mà lại đi nuôi mấy cái con vật hung hãn đó!”

Thực sự là nhìn không ra, bất luận từ dáng vẻ bên ngoài cho đến hành động cử chỉ của Vân Trạch, nghiêm nhiên khiến người ta ngưỡng mộ đến hình ảnh của một vị quý tộc nho nhã. Thật sự khó mà tưởng tượng ra được, người như vậy, một khi đối diện với loài sinh vật đáng sợ như cá sấu sẽ là về mặt gì.

"Anh muốn biết? Không cần lo lắng, xem dáng vẻ thủ lĩnh của các anh, hôn lễ ba ngày sau có thể cử hành đúng thời hạn rồi, trong ba ngày này anh ta sẽ ở bên cạnh Lam chủ, thế nên anh sẽ được biết nhanh thôi!" Lúc này Vân Thanh cũng không đầu võ nồm với anh nữa, chẳng phải bởi gì khác, mà là đang nhớ tới ba con vật ‘đáng yêu’ mà Vân Trạch huấn luyện trước kia, nhớ đến cảnh tượng cho ba con sùng vật ấy ăn mà thôi.

Bốn người bọn họ đã đi theo bên cạnh Lam Duê từ nhỏ, trong số bọn họ, người được lòng Lam Duê nhất, đương nhiên phải kể đến Vân Trạch. Thủ đoạn, đầu óc của anh, đóng vai trò rất quan trọng khi đi bên cạnh Lam Duê. Ở rất nhiều thời điểm, Lam Duê lười phải xử lý một số chuyện, thế nên đều giao hết cho anh. Ba con cá sấu kia, về cơ bản là dùng thịt người để nuôi lớn. Bọn họ đều biết rõ chuyện này, dẫu sao thì người được đưa vào ao cá sấu, cho đến bây giờ chẳng ai nghĩ đến khả năng sẽ được ra ngoài.

Đừng nhìn đáng vẻ tươi cười nhả nhận cả ngày của Vân Trạch mà lầm tưởng, một khi chọc vào anh ta, chết thế nào cũng không biết.

Cho đến tận bây giờ bọn họ vẫn chưa được phép bước vào đó, xem chừng hôm nay có thể vào thăm một chuyến.

Nghĩ đến khả năng này, Vân Thanh không phải sợ, mà là. Hưng phấn?

Đúng, là hưng phấn! Vân Thanh đã muốn đi nghiên cứu ba con cá sấu Orinoco mà Vân Trạch nuôi được năm năm kia từ sớm rồi. Nhưng mỗi lần cô đề cập yêu cầu này với Vân Trạch, thì anh luôn dùng ánh mắt như đang đề phòng kẻ cướp nhìn cô, làm hại cô suốt nhiều năm như vậy mà chẳng thể thực hiện được cái nguyện vọng ‘nhỏ nhỏ’ ấy. Xem ra lần này phải bái lạy Lam Duê ban tặng, cuối cùng cô có thể đi nhìn ba tên nhóc con kia một chút.

Vừa nghĩ như thế, cô đã cảm thấy cực kỳ hưng phấn! Nếu có thể đặt nó lên trên bàn mổ để cho cô giải phẫu nghiên cứu một chút, vậy thì còn hạnh phúc hơn nữa.

"Hiện tại thể lực của gia tộc William và gia tộc Raymond như thế nào?" Sau khi ăn mặc chỉnh tề, Lam Duê đi tới chiếc ghế sofa bên cạnh, ngửa đầu, có chút mệt mỏi, cất tiếng hỏi. Thật là đáng chết, cô lại muốn ngủ, tất cả đều do thể lực bị tiêu hao quá độ. Oán hận trừng mắt nhìn Lăng Ngạo thông thả ung dung dùng com trước bàn ăn, cũng ‘bận rộn’ giống nhau một thời gian dài như vậy, thế nào mà tinh thần của anh lại ngày càng sung mãn? Thật là không công bằng!

Không biết trong tay Vân Trạch đã cầm chiếc máy tính bảng tự bao giờ, trông mắt nhìn lướt qua trên màn hình, nói: "Các thể lực chính đã được chuyển giao xong xuôi, Anh quốc vốn thuộc về địa bàn của gia tộc William, bây giờ đã được gia tộc Roddy tiếp nhận. Còn Ai Cập vốn thuộc về gia tộc Raymond, giờ đã bị gia tộc Tư Bi Tập cắn nuốt. Hai gia tộc này, một là nằm trong phạm vi kiểm soát của nhà họ Lam, một là do nhà họ Lăng khống chế. Tạm thời vẫn không thể làm ra chuyện gì! Ngược lại, việc giải quyết gia tộc William xảy ra chút vấn đề nhỏ, chỉ là, thuộc hạ có thể xử lý một cách nhanh chóng, Lam chủ không cần quá lo lắng!"

"Ừ, trái lại tốc độ khá nhanh, bất quá, tiếp nhận vội vàng như vậy, cũng không nên nảy sinh việc ăn cây táo rào cây sung, thay chủ quên ơn." Lam Duê thấy Lăng Ngạo đã dùng com xong, đứng lên, nói: "Đi thôi, tôi phải đi nhìn một chút xem mấy kẻ ban đầu hồ mây gọi gió, hai ông chủ lớn chẳng xem bậc tiểu bối ra gì bây giờ như thế nào!"

"Dạ!"

Vân Trạch đáp một tiếng, đi theo sau lưng Lam Duê và Lăng Ngạo, mái tóc trước trán che khuất đầy mắt u sầu chán nản.

So với dáng người trung bình của phụ nữ, vóc dáng của Lam Duê cũng có thể cho là cao gầy, nhưng khi đứng ở bên cạnh Lăng Ngạo, dường như cô đã mang đôi giày cao gót khoảng mười phân, vẫn thấp hơn anh chừng nửa cái đầu. Hai người đứng chung một chỗ, bất kể là từ tầm vóc cho đến tác phong, cả hai đều không bởi vì sự xuất sắc của đối phương mà có phần thua kém. Thể lực của hai người đều ngang nhau, vĩnh viễn thu hút mọi sự chú ý từ người khác.

Toàn thân Lăng Ngạo toát lên khí chất lạnh lẽo bá đạo, nhìn sơ qua cũng biết không thể chọc vào. Còn Lam Duê thì vừa tao nhã nhưng cũng không thiếu đi sự sắc sảo, như thanh kiếm trong vỏ, nếu như chọc đến cô,hậu quả khó lường.

"Lấy năng lực của em, lần đó cho dù Andrew có chuẩn bị trước, muốn giết hấn cũng dễ như chơi, Lam Duê, tại sao?" Sau khi lên xe, Lăng Ngạo tựa như một con báo nhỏ nằm rạp chờ đợi thời cơ, nếu như Lam Duê không thể đưa ra một câu trả lời thỏa đáng, nhất định sẽ nhào tới.

Sở dĩ đợi mãi đến hôm nay mới hỏi, chỉ là đang chờ chính miệng cô nói ra. Nhưng tiếc thay, cô gái bé nhỏ trước mặt hình như chẳng có ý muốn giải thích nguyên nhân. Nếu cô đã không chủ động, vậy để anh mở miệng cũng tốt.

Vẫn còn một khoảng thời gian nữa mới đến nơi, Lam Duê ngửa đầu tựa vào trên đùi của anh, hơi híp mắt lại, chậm rãi nói: "Đúng vậy, nếu như khi đó giết chết hấn, quả thật rất đơn giản. Nhưng mà. Giữ lại tính mạng của hấn, vẫn có chỗ dùng! Nghe nói, hấn đã hủy bỏ hợp tác với ‘Fiennes Iger you’, hiển nhiên là do chuyện của Lam Triệt, thế nên bây giờ hấn không thể chết được!"

Hiện tại cô có thể giết hấn, đương nhiên về sau cũng có thể giết hấn được vậy, chẳng qua là không sớm thì muộn, thế thôi.

Đương lúc ngón tay thon dài xuyên qua mái tóc xõa đen nhánh của cô, đầy mắt Lăng Ngạo thoáng qua một tia kỳ lạ: "Con mồi được cho ăn quá no, sẽ cắn trả chủ nuôi. Lam Duê, Andrew không phải là người có thể dễ dàng nắm giữ, lần này em bỏ qua cho hấn, sẽ không còn cơ hội như lần trước được nữa."

Lam Duê cười nhẹ, trông mắt đen láy toát lên vẻ tự tin, nhìn chằm chằm anh: "Lăng Ngạo, anh nói không sai, em đã bỏ lỡ cơ hội tốt nhất để bài trừ một đối thủ mạnh. Nhưng mà em lại rất rõ bản thân mình đang làm cái gì, Lăng Ngạo, nói thật, em rất tự tin khi đối phó với Raymond và William, nhưng mà với Andrew, em vẫn cảm thấy hơi dè dặt." Hàng mi dài khẽ run rẩy: "Aiz, ngày đó là bởi vì còn Lam Triệt nên mới không giết hấn, còn có.....Em quả thật không giết được hấn đâu! Anh nói không sai, năng lực của hấn so với chúng ta, căn bản là không phân cao thấp."

Lăng Ngạo im lặng, về mặt này, anh đã sớm đoán được. Andrew không phải loại người tự phụ như William và Raymond, nếu dám đến, dĩ nhiên đã sắp sẵn đường lui. Ngày đó quả thật bọn họ đã có thể giết hấn, nhưng mà ai biết được sau đó sẽ xảy ra chuyện gì? Lam Duê là một người cẩn thận, nhưng cũng là người có gan lớn.

Cúi đầu xuống, khẽ hôn lên làn môi đỏ hồng của cô, đặt tay lên vòng eo mảnh khảnh, hơi dùng sức một chút.

Nếu như không phải xe vừa dừng lại vào lúc này mà nói, không chừng sẽ phát sinh ra chuyện gì!

Sau tiếng gõ cửa nhẹ nhàng, cửa xe chậm rãi mở ra.

"Lam Duê, lần này đúng là nhờ phúc của cậu mình mới có thể nhìn ba tên nhóc kia một chút, thật là chờ mong!"

Mới vừa xuống xe, Vân Thanh liền trung về mặt hưng phấn xông tới, đáy mắt lóe lên tia sáng như hổ báo.

Lam Duê kinh ngạc: "Chẳng lẽ đã lâu như vậy mà cậu còn chưa tới?" Không đến nỗi thế chứ? Vân Trạch không cho cậu ta đến?

"Khụ, bắt quá là bốn năm chưa tới mà thôi!"

Hơi cúi thấp đầu, cô liền nghĩ đến chuyện trước kia, chỉ cần mỗi lần nhắc đến đây, nhìn thấy gương mặt cười híp cả mắt của Vân Trạch, đôi mắt đen như mực, lập tức khiến cô hiện rõ nguyên hình.

"Hả? Bốn năm? Mình nhớ Vân Trạch chỉ mới nuôi chúng nó được năm năm mà thôi. Có phải cậu lại có mưu ma chước quỷ gì hay không?" Cô hiểu rất rõ về Vân Thanh, Lam Duê biết, nhất định là cô có suy nghĩ không chính đáng với ba con cá sấu Orinoco kia, bằng không Vân Trạch chắc chắn sẽ để cho cô tiếp xúc với chúng.

Vân Thanh nhất thời nhảy dựng lên, còn thiếu điều chưa hét lên nữa thôi: "Nào có? Tôi chỉ nói là rất muốn biết rõ, sau nhiều năm bọn chúng ăn thịt người như vậy, cấu tạo bên trong có gì khác so với mấy con Orinoco hoang dã không mà thôi. Tôi thật sự chỉ nói như vậy, sau đó Vân Trạch nhìn tôi một hồi lâu, rồi nói về sau không bao giờ cho tôi đến nữa. Tôi đâu có giải phẫu bọn chúng, tôi vô tội mà."

Bọn Âu Liêm, Vân Vũ cùng đi theo phía sau không nhịn được cười. Nếu không phải Vân Trạch kịp thời phát hiện ra sớm mà nói, sợ rằng bây giờ ba con cá sấu Orinoco này đã bị mổ bụng đi làm thí nghiệm đến chết, không còn hơi sức để chết thêm lần nữa rồi.

Âu Liêm cũng không hiểu, chẳng lẽ y thuật cao siêu của cô gái này chính là như vậy sao? Chẳng trách vừa mới nhắc đến ao cá sấu, cô ấy liền tỏ ra kỳ quái, hóa ra là đang kích động!

Lam Duê nhẹ nhàng quét mắt sang gương mặt đầy kích động của cô, xoay đầu lại nói: "Quả thật cậu không nên tới!"

Dưới lòng đất ở Casino Las Vegas.

Mặc dù nói là dưới lòng đất, nhưng thật ra thì so với bên trên chỉ thấp hơn hai tầng lầu mà thôi, bên dưới vẫn có thể thấy được ánh mặt trời, nhìn ra được bên ngoài, với đủ loại cây thường xanh, so với không khí bên ngoài còn ẩm áp hơn không biết bao nhiêu lần. Nói địa lao, khác nào đi làm nhục nó.

Chỉ là, cảnh đẹp như vậy lại bị tiếng la hét không ngừng làm hỏng mất. Xen lẫn với mấy tiếng chửi bới thuần giọng Anh là giọng Ả Rập khàn đục, âm thanh hỗn tạp ấy không ngừng truyền vào trong tai đám người Lam Duê mới vừa bước đến.

"Chặc, xem chừng tinh thần rất tốt!"

Khóe miệng chứa đựng nụ cười hời hợt, Lam Duê cười đến tàn nhẫn.

Mấy người đi đến một chỗ cách ao cá sấu chừng 3 – 4 mét, nhìn hai người không ngừng lắc lư giữa không trung, Lam Duê và Lăng Ngạo chậm rãi ngồi vào trên ghế.

Ngạc nhiên nhìn ba con vật khổng lồ trong ao, Lam Duê chợt lớn tiếng nói: "Cha cha, xem ra ba tên nhóc con kia cực kỳ yêu thích Bá tước các ông thì phải, nhìn xem dáng vẻ nhiệt tình của bọn chúng này, thật sự là làm người ta ghen tỵ đó!"

Tiếng nói của cô thành công trong việc thu hút sự chú ý của hai người ở giữa không trung, chỉ mới có vài giây ngắn ngủi, hình như dáng vẻ của cả hai đã có sự thay đổi rất lớn. Hốc mắt trũng sâu, đáy mắt hiện đầy tia máu, ánh mắt sợ sệt khiến người ta cảm thấy khuấy khỏa phần nào.

"Lam, Lam, Lam Duê cô...cô mau thả tôi...tôi, tôi sẽ không, không bao giờ gây phiền phức cho cô nữa! Côcô muốn cái gì tôi đều cho cô, tất cả mọi thứ đều cho cô, cô làm ơn thả tôi ra!"

"Lam Duê, Lam đương gia, tôi...tôi sai rồi, không, việc ấy không liên quan gì đến tôi, tất cả đều là chủ ý của William, hẳn muốn thế lực của nhà họ Lam, cho nên mới làm như vậy, Lam đương gia, cầu xin cô thả tôi ra, cầu xin cô!"

"Raymond, ông không được ngậm máu phun người, rõ ràng là chủ ý của ông, thế mà bây giờ lại muốn đùn đẩy trách nhiệm lên người tôi!"

"Chẳng liên quan tới tôi, rõ ràng là ông và Fiennes hợp tác với nhau mới dẫn đến chuyện của Lam Triệt, rõ ràng là ông."

Hành vi chó cắn nhau, bọn họ đã nhìn thấy khá nhiều, lại không nghĩ rằng hai người đã từng oai phong một cõi như bọn hắn lại có thể làm ra hành động này, thật sự là khiến người ta cảm thấy buồn cười. Mấy chục năm sống trong an nhàn sung sướng, một chút tâm huyết còn sót lại trong người bọn hắn ư, rằng sớm đã bị mài sạch trơn rồi.

Không nhắc đến Lam Triệt thì thôi, vừa nói đến Lam Triệt, Lam Duê nhất thời nổi giận, sắc mặt lập tức trở nên khó coi. Nhẹ nhàng ma sát lên mặt bàn một cái, men theo tiếng vang 'rầm rầm', hai người đang bị treo lủng lẳng trên ao lập tức bị hạ xuống dưới nửa mét, hiện giờ dường như chỉ cần mấy con cá sấu trong hồ vừa nhướng mình là có thể leo lên bậc thềm cầu thang, nuốt trọn nửa cái chân.

Sự sợ hãi lập tức chiếm lấy toàn bộ lý trí của hai người kia, gắng sức rút người lại, tránh khỏi miệng hồ to như chậu máu.

Cầm lấy chai rượu đỏ trên bàn, rót một ly, màu rượu đỏ tươi sẫm tựa như máu, Lam Duê chậm rãi mở miệng, nói: "Chuyện của Lam Triệt, chuyện về con chip, nói!"

Hai người kia cũng không phải là kẻ ngốc, tự nhiên biết rõ ý tứ trong lời nói của cô. Nhưng mà bọn hắn cũng chỉ biết sợ, rất nhiều chuyện ban đầu bọn hắn không nghĩ đến sẽ nhúng tay vào, mà cũng chẳng thèm nhúng tay, sớm biết sẽ có kết quả như ngày hôm nay, bọn hắn nên thăm dò tin tức kỹ càng mới đúng.

Rất dễ nhận thấy, hai người kia đã quên bén đi mất là bọn hắn đang nằm trong tay ai, dầu cho hiện giờ bọn hắn có khai hết tất cả, kết cục cũng đã được định sẵn từ lâu.

Lạnh lùng quét mắt sang hai kẻ hỏi gì cũng không biết, quả thật là cô đang lãng phí thời gian.

"Đi thôi!" Cô nhìn ra tâm tư của Lăng Ngạo, đứng lên, thần nhiên nói. Lãng phí thời gian rõ ràng không phải là việc mà những người như bọn họ nên làm.

Lam Duê gật đầu: "Vân Trạch, giao cho anh!"

"Dạ!"

Đám người Lam Duê vừa nhắc chân trước ra khỏi tầng hầm, phía sau liền truyền đến tiếng kêu thảm thiết, dấy lên từng cơn, nhưng chỉ kéo dài trong tích tắc, sau liền biến mất không còn dấu vết.

"Ai, vất vả lắm tớ mới được đến đây một chuyến, làm sao lại về tay không như vậy được đây? Thật là thất vọng!" Vân Thanh chẳng vót vát được gì, bất mãn, luyến tiếc trong từng bước đi: "Bốn năm rồi không gặp, mới nhìn sơ qua mà ba ‘tên nhóc’ kia đã lớn lên cường tráng cỡ nào nha, mấy cái răng nanh trong miệng, ai nha, thật sự là....."

Khỏe miệng Âu Liêm hơi giựt giựt, cô gái này bị điên rồi sao, cường điệu hóa mấy con cá sấu đó như vậy, chẳng lẽ bác sỹ như cô cũng bị nó cắn thành bệnh dại rồi hả!

Đối với chuyện về sau, Lam Duê và Lăng Ngạo cũng không rồi hơi để ý tới nữa, thừa dịp còn có ba ngày, tối hôm qua bọn họ đã thương lượng xong, ra ngoài nghỉ ngơi mấy hôm.

Hawaii!

Mặc quần áo mùa hè mát mẻ, Lam Duê thoải mái tựa vào ghế, nằm phơi nắng trên bãi cát, Lăng Ngạo ở bên cạnh cầm một tờ báo trong tay, không biết đang nhìn cái gì.

Trùng trùng nhìn anh hơn nửa ngày, bất chợt đưa tay giựt lấy tờ báo đang ngăn trở tầm mắt của cô, ném sang một bên: "Nhìn cái gì, mấy thứ nằm trên mặt báo, mười tin thì hết tám tin là giả, từ lúc nào mà Lăng thủ lĩnh lại thích mấy mẩu tin tức này vậy hả?"

Tờ báo bị kéo đi, anh cũng không giận, theo ý của cô bưng ly rượu bên cạnh lên, nói: "Thấy được một tin là thật!"

"Cái gì?"

"Lam Lăng, hai nhà kết thân!"

Mẩu tin tức này không cần phải nói, ngoại trừ hai ông cụ ở nhà rảnh rồi không có việc gì làm, thì chẳng nghĩ ra được người nào khác. Tin này là sự thật, không chút giả dối.

Bất thành linh nghĩ đến mấy người đánh bóng chuyền trên bãi biển, đôi mắt Lam Duê đang khép hờ đột nhiên lóe sáng, đứng thẳng lên từ trên ghế, túm lấy anh đi về phía trước.

"Làm cái gì?"

"Tính ra, chúng ta đã chơi qua mấy trò chơi hạng sang hết rồi, chỉ bằng hai đứa mình thử trò chơi thông thường một chút đi!"

"Ý em là gì?"

"Đánh bóng chuyền bãi biển đó!"

Bất chợt dừng lại, sắc mặt Lăng Ngạo bỗng chốc đen như đất nồi, môi mòng khể mìn: "Không đánh!" Nhảy tung tung giống như con khỉ trên bờ cát sao?

"Anh có đánh hay không?" Lam Duê khoanh hai tay ôm ngực, đôi con ngươi đen nhánh nhìn anh chăm chăm, đáy mắt mang theo một tia bất mãn.

Nhìn dáng vẻ nghiêm túc của cô, Lăng Ngạo biết, nếu như hôm nay mình không chiều theo ý cô mà nói, không biết sẽ xảy ra chuyện gì. (QA: Anh Ngạo

biết sợ vợ rồi, há há)

Đôi mày rậm nhú lại thật chặt, dưới ánh nhìn gần của Lam Duê, Lăng Ngao miễn miễn cưỡng cưỡng gật đầu.

Vừa thấy anh gật đầu, gương mặt của cô liền tràn ngập ý cười, ít đi một phần khí thế của nữ vương, nhiều hơn mấy phần dịu dàng như một người phụ nữ đơn thuần.

Còn chưa tới hai ngày nữa thì người phụ nữ này sẽ trở thành vợ của anh, thuộc về một mình anh. Đôi khi Lăng Ngao nhìn không được, thầm nghĩ, nếu như không phải bọn họ quá mạnh mẽ, nhìn không vừa mắt những người khác, và cũng bởi vì cả hai đều kiêu ngạo, cô độc như nhau, thế nên lại vô tình hấp dẫn lẫn nhau. Nếu không phải như vậy, chỉ e rằng bọn họ cũng không đến được mối quan hệ như ngày hôm nay.

Chỉ cần vừa nghĩ tới có người dám mơ ước đến người phụ nữ của anh, trong lòng anh liền nhìn không được mà muốn giết tên kia. Anh yêu cô, mỗi lần cô dán thân vào những chuyến đi đầy rẫy nguy hiểm, ví như lần cô đơn độc tiến vào tam giác Bermuda, anh đã xác định. Thì ra là tham vọng chiếm hữu từ trước đến nay ở trong lòng đều xuất phát từ tình yêu mà anh dành cho người phụ nữ thông minh này, thông minh đến mức khiến anh khó mà nắm giữ.

Lăng Ngao tuyệt đối là một người đàn ông cổ chấp, thườ mới ban đầu chỉ là thích, nhưng anh cũng đã mong muốn nhận được sự đáp trả từ đối phương, huống chi bây giờ là yêu. Anh yêu cô, và cũng hy vọng cô sẽ yêu mình như vậy. Không, không phải hy vọng, mà là nhất định phải...

Ông trời làm chứng, Lam Duê điển hình là một vận động viên thiên tài, từ nhỏ, khi vừa bắt đầu chơi một môn thể thao nào đó, cô chỉ cần đến ba phút để làm quen, dễ như trở bàn tay. Nhưng mà điểm then chốt nằm ở Lăng Ngao, đối với loại trò chơi này, anh vốn dĩ chỉ ôm thái độ nhìn qua cho có lệ, thế nhưng khi tận mắt chứng kiến khả năng thiên phú của bà xã nhà mình, suýt chút nữa không đánh nổi quả bóng nằm trong tay.

Rõ là đi đòi nhà ma, một đám mây râu như anh, thế mà đánh bóng cũng đánh không lại bà xã của mình. Gương mặt lạnh lùng, Lăng Ngao không ngừng phun khí lạnh sang bọn Âu Liêm đứng gần đó.

Âu Liêm và Ngự Phong đứng nhìn từ đầu tới cuối, ngoại trừ cảm thấy buồn cười trước hành động ngốc nghếch của thủ lĩnh nhà mình đối với loại trò chơi này, bọn họ thật sự không có gan bình luận gì thêm. Nhìn Lam đương gia người ta một chút xem, về mặt dương dương tự đắc, quả nhiên những điều anh từng nghe nói không sai, Lam Duê của nhà họ Lam điển hình là một báu vật của trời!

Đang suy nghĩ, khóe miệng Lam Duê cười tươi rói, nhích lại gần: "Lăng Ngao, tài nấu nướng của Vân Trạch không tệ, bằng không thì anh học đi?"

Một lần nữa, đám người Lăng Ngao gần như hoàn toàn hóa đá.....

Bạn đang đọc truyện *Vợ Phúc Hắc Của Đế Vương Hắc Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Đêm trước hôn lễ

Rome Italy, Tổng bộ Mafia.

Đêm đen như mực, tòa thành khổng lồ sừng sững hiện ra, mang đến cảm giác âm u hiu quạnh.

Bởi vì tòa thành này tọa lạc ở một nơi sâu hút trong rừng rậm, một nơi có rất ít người đến, chung quanh được che chắn bởi những cây đại thụ cao vút, nếu muốn nhìn thấy nó từ bên ngoài, căn bản là chuyện không thể nào. Người có thể chân chính đến đây, ngoại trừ bản thân Nathan Andrew cùng với thế lực mà hắn đích thân đào tạo ở bên ngoài thì không còn ai khác.

Mấy ngày nay, các thế lực hắc đạo trên thế giới xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, dẫn đến sự chú ý của các lão đại ở khắp nơi. Vốn là ngũ đại thế lực tiêu biểu cho giới hắc đạo, giờ chỉ còn lại ba. Mặt khác, tuy rằng không ai biết là vì nguyên nhân gì, nhưng sau khi thế lực của bọn họ bị hai nhà Lam – Lăng đón lấy, đại khái mọi người cũng có thể đoán ra được, nhất định đã bị nuốt.

Mà có thể thần không biết quỷ không hay nuốt gọn gia tộc William và gia tộc Raymond, ấn tượng của tất cả mọi người dành cho nhà họ Lam và nhà họ Lăng lại xảy ra thay đổi. Những kẻ có thể sánh ngang hàng với ngũ đại thế lực, nếu xét về năng lực mà nói, tất nhiên có sự chênh lệch không xa là bao, mà hai nhà Lam Lăng kia có thể làm được đến nước này, rất dễ nhận thấy, thủ đoạn và năng lực của bọn họ đã sớm vượt xa sự tưởng tượng của các phe thế lực khác, khó mà địch lại nổi.

Ngũ phương thế lực cân sức ngang tài, hiện tại chỉ còn lại tam phương.

Nhà họ Lam và nhà họ Lăng đã xác định mối quan hệ thông gia, muốn tạo ra thế chân vạc (3 chân), căn bản là chuyện không thể nào. Một mặt, mọi người dồn sự chú ý vào hôn lễ hoàng kim giữa hai nhà Lam – Lăng. Mặt khác là tỉ mỉ quan sát hướng đi tiếp theo của gia tộc Andrew.

Bất quá, đành làm cho bọn họ phải thất vọng, chưa nói đến việc không nghe ngóng được chút tin tức nào về hôn lễ hoàng kim. Bên gia tộc Andrew cũng thế, tựa như người không có việc gì làm, một chút phản ứng cũng không có. Chỉ ít là chủ nhân chân chính của gia tộc, Nathan Andrew không có động tĩnh gì, về phần những người khác, dù sao cũng không phải là người lãnh đạo chính thống, theo thói quen cũng không để ý nhiều.

Còn bản thân Nathan Andrew lại đang ở đây, ngay tại tòa thành này, thậm chí những người trong gia tộc Andrew cũng không biết đến một mảng u tối bên trong, thoải mái nằm phơi nắng dưới ánh mặt trời.

Sau khi trở về từ Las Vegas, hẳn ta liền ru rú tại nơi này, cho đến tận hôm nay cũng không bước ra ngoài.

Chung quy là do hắn đã xem thường Lam Duê và Lăng Ngao!

Hắn vẫn cho là, giữa Lam Duê và Lăng Ngao không thể nào tồn tại tình cảm chân chính, nhưng từ một chuyến đi đến Las Vegas, hắn lập tức xóa bỏ cái ý nghĩ buồn cười đó một cách triệt để. Thật sự là rất buồn cười, hắn lại nhìn thấy được sự thâm tình bên trong đáy mắt lạnh lùng của Lăng Ngao, rất thâm sâu. Còn Lam Duê lại giả vờ như không để tâm, nhưng không thể che giấu được tình cảm bên trong, hắn không phải người mù, tự nhiên nhìn rõ tất cả.

Tình cảm sao? Andrew siết chặt tấm hình trong tay, gân xanh trên tay không ngừng nhảy lên, bên trong đôi con ngươi màu xanh lục lóe lên một tia khó lường.

Người trong hình rõ ràng là. Lam Duê!

"Chủ nhân!"

Nghe thấy tiếng động, Andrew từ từ buông tay ra, khẽ đặt tấm hình lên bàn, dần dần khôi phục lại vẻ mặt bình tĩnh. Không cần ngoảnh đầu lại hắn cũng biết người tới là Pitt Lin.

"Chuyện gì?"

Đây là lần đầu tiên Pitt Lin có đủ dũng khí để suy nghĩ, một khi chủ nhân nghe thấy tin tức này, nhất định sẽ không vui. Bất quá, thân là thuộc hạ, dĩ nhiên không thể làm ra chuyện phản bội chủ nhân của mình, mà chuyện hắn biết là chuyện cực kỳ quan trọng, không kể lớn nhỏ, tất cả đều phải báo cáo.

"Chủ nhân, mới vừa nhận được tin tức, ngày mai là hôn lễ của Lam Duê và Lăng Ngao!" Dừng một chút, Pitt Lin lấy tấm thiệp mời màu đỏ tươi mạ vàng trong tay ra, đặt trước mặt hắn: "Đây là thiệp mời vừa nhận được, hôn lễ được cử hành tại Hawaii."

Tấm thiệp mời đỏ tươi đập vào tầm mắt, lập tức khiến mắt hắn gần như bông rời.

Không ngờ hôn lễ này thật sự được định xuống như vậy, quả nhiên là tác phong của Lăng Ngao, không để cho người ta có cơ hội ra tay.

Chỉ là. ngón tay thon dài nhắc tấm thiệp mời lên, đáy mắt Andrew hiện lên một tia cười khẩy. Nếu có thể kết hôn, vậy thì đương nhiên cũng có thể ly hôn.

"Tôi biết rồi, đi chuẩn bị, hôn lễ của bọn họ, dĩ nhiên là tôi không thể vắng mặt!"

Bắt đầu từ ba ngày trước, Lam Duê và Lăng Ngao đã đến đây nghỉ ngơi, đương lúc nơi tổ chức hôn lễ còn chưa xác định, vốn cũng muốn tiết kiệm thời gian, cuối cùng bọn họ chọn cử hành ngay tại Hawaii. Còn nơi chốn dự bị trước đó thì ném sang một bên.

Hai ngày nay, người của nhà họ Lam cùng với người của nhà họ Lăng, bất kể là những người cả hai đã từng gặp, hoặc là chưa gặp lần nào, tất cả đều lục đục chạy tới đây.

Những người được mời đến từ khắp nơi đã sớm nhận được thiệp cưới, phần đông đã đến trước một ngày, số ít còn lại bởi vì vướng phải chút chuyện quan trọng, trễ nhất sáng mai là có thể đến nơi.

Vào lúc này Lam Duê và Lăng Ngao đang nhàn nhã ngồi chung một chỗ, một nhóm người ngồi đối diện quanh bọn họ, nhưng lại làm như là không nhìn thấy gì.

Cả nhà họ Lam và nhà họ Lăng đều là những đại gia đình, người của nhà họ Lam theo thói quen ngồi tụ lại một chỗ, ai bảo bọn họ có một ông cụ cường thế như vậy. Tất cả những người trong nhà đều là những người con hiếu thuận, dẫu có chuyện gì thì đôi ba bữa cũng sẽ chạy về thăm nhà một chuyến. Về phần Lam Duê, động một chút là cách từ ba đến sáu tháng, thậm chí là một, hai năm mới có thể lú ra cái đầu. Đạo gần đây mới thấy Lam Duê siêng năng về thăm đại bản doanh như vậy, đổi lại bây giờ là lui tới hằng ngày, nhưng căn bản rất khó nhìn thấy người.

Về phía nhà họ Lăng, Lam Duê biết Lăng lão ông có mấy người con trai, nhưng cụ thể là bao nhiêu, cho đến bây giờ cô cũng chưa từng hỏi qua. Đến giờ phút này cô mới biết được, té ra Lăng lão ông có tận năm người con trai và một người con gái. Khụ, có phải ông nội với những người cùng thế hệ ngày đó tương đối giỏi giang về mặt này?

Nhưng mà nói cũng kỳ quái, một đại gia đình như nhà bọn họ, theo đạo lý mà nói, chuyện tranh đoạt quyền lực là điều tất yếu. Nhưng riêng hai gia tộc này, thật đáng ngạc nhiên là chẳng có ai chạy đến tranh quyền đoạt thế. Đồng nhất mọi người chỉ sợ tránh không kịp chức vụ được giao, thật sự là làm cho người ta cần nết cả răng bạc.

Có phải từ trước đến nay phụ nữ tương đối dễ làm quen với nhau hơn? Đàn ông với đàn ông vĩnh viễn đều tán gẫu một đề tài mãi không xong?

Lam Duê nhủ mấy nhìn nam nữ của hai nhà chia thành từng cụm, châu đầu ghé tai, thỉnh thoảng còn nhìn về phía bọn họ, không ngừng gật đầu. Hai ông cụ lại càng giống như anh em ruột thịt lâu ngày không gặp mặt, trò chuyện đến quên trời đất.

Lam Duê nghiêng đầu, khẽ nhướn mi mắt nhìn người đàn ông bên cạnh: "Chúng ta là con khi?"

Tặng cho cô ánh mắt lạnh lùng. Lăng Ngao đã sớm không chịu nổi, nhưng điểm quan trọng chính là không thể rời đi. Khoảng thời gian này, anh thà rằng đi xử lý chút việc, hoặc là cùng Lam Duê làm một chút chuyện có ý nghĩa, chứ ai lại đi tình nguyện trở thành con khi trang trí ở đây? (QA: haha, chuyện có ý nghĩa, đầu óc bạn đen tối quá =)))

"Còn có việc?"

Giọng nói trầm thấp lạnh lẽo mang theo sự thiếu kiên nhẫn, trong nháy mắt tựa như có một cơn gió đông thổi qua, khiến nhiệt độ chung quanh lập tức tụt xuống 0 độ.

"Anh hai tức giận?" Tiểu công chúa nhà họ Lăng, Lăng Tâm khoảng chừng mười bốn tuổi, đầu đôi môi đỏ chúm chím tiến đến gần chị dâu tương lai. Con bé quả thật sùng bái chị hai đến cuồng rồi, ở trong gia đình này, người nào làm những chuyện gì, bọn họ ít nhiều cũng biết chút đỉnh. Đối với việc chị hai mới mười bảy tuổi đã lên tiếp nhận nhà họ Lam, thậm chí còn sáng lập ra cả một vùng trời, cả trái tim của Lăng Tâm đã sớm dành cho cô rồi: "Chị hai, anh hai thật là hùng dữ!"

Lam Duê hơi nhếch khóe môi, ngoảnh đầu nhìn cô bé đang tựa vào bên người mình, dáng dấp còn chưa phát triển hoàn toàn, nhưng cũng có thể nhìn ra, về sau nhất định sẽ là một cô gái xinh đẹp: "Chính xác là có một chút!"

Câu trả lời rất thành thật!

Lăng Tâm phát hiện chị hai chẳng sợ cái khí chất lạnh lẽo của anh hai chút nào. Uhm, điểm này so với cái cô Hải Linh mà thím ba nuôi dưỡng bên cạnh tốt hơn nhiều, cô gái đó chính là một con hồ ly dối trá, hừ!

Khó khăn lắm mới được tiến đến gần Lam Duê mà mình hằng ngưỡng mộ, Lăng Tâm lập tức quên mất mình đang ở đâu, bên trong đôi mắt đen láy lóe lên ánh sáng xanh như của loài sói, thiếu điều còn chưa vỡ toét.

Người nhà họ Lam biết rõ nha đầu này ngưỡng mộ Lam Duê đến trình độ nào, nhìn dáng vẻ mặt thể diện của con bé, có cảm giác muốn lấy tay che gương mặt kích động. Bác Tư của nhà họ Lăng, cũng chính là ba của Lăng Tâm, nhìn thấy ánh mắt không lạnh của Lăng Ngao, ho nhẹ một tiếng, tiến lên trước, một tay nắm lấy cổ áo của Lăng Tâm, kéo con bé sang một bên, cười nói: "Con bé còn nhỏ, không hiểu chuyện, các con cứ tiếp tục!"

"A, ba làm gì đấy, con vẫn chưa cùng chị hai bồi dưỡng tình cảm thật tốt, con còn chưa biểu đạt sự nhớ thương của mình dành cho chị, ba...ba, tại sao ba có thể đối xử như vậy với một thực nữ....Ba, con là thực nữ, là một thực nữ rất có khí chất, ba....Khó khăn lắm con mới nhìn thấy được thần tượng mà....A, ba, ba....Làm sao ba lại hành động thô lỗ thế này....Ba, ba không buông con ra, cẩn thận tối nay con báo mẹ không để cho ba lên giường....."

"Câm miệng!"

Bên kia Lăng Tâm vẫn không ngừng kêu la, loáng thoáng còn nghe được mấy lời khiển trách từ bác tư của Lăng Ngao.

Đối với sự nhiệt tình kiểu này của Lăng Tâm, khóe miệng Lam Duê giựt giựt khả nghi. Đây có tính là một biểu hiện thân thiện không? Chỉ là, hình như nhiệt tình thái quá! Mới vừa nãy hình như cô còn nghe thấy cái gì mà thần tượng, cái gì mà nhớ nhung?

Không chỉ là Lam Duê, ngay cả mấy người nhà họ Lam quen với sóng to gió lớn, lúc bấy giờ cũng giương mắt mà nhìn một màn này. Ai có thể nói cho bọn họ biết, tại sao cô bé kia vừa nhìn thấy Lam Duê lại kích động như vậy?

Người nhà họ Lăng hiểu rõ chân tướng sự việc, ngoại trừ chỉ biết co gập khóe miệng, thật sự không biết nên làm thế nào để biểu hiện sự bất đắc dĩ của mình.

Đã sớm đoán được con bé nha đầu Lăng Tâm đối với người chỉ nghe danh không nhìn thấy mặt như Lam Duê ôm nhớ thương rất lớn...Nhớ? Không đúng! Sùng bái? Hình như có điểm giống. Bọn họ đã từng nghĩ, nếu như Lăng Tâm biết người mà cô bé sùng bái sắp sửa trở thành chị hai của mình, sẽ có phản ứng như thế nào. Ai biết khi con bé nghe thấy tin này, ngược lại rất bình thường. Thế nào mà khi được gặp trực diện, lại tỏ ra đức hạnh thế chứ? Mặt thể diện, thật sự là mất hết thể diện rồi!

Mấy người trẻ tuổi đồng trang lứa của hai nhà Lam Lăng tụ chung một chỗ ở tí bên ngoài, đối với tình huống vừa mới xảy ra, người nhà họ Lam dĩ nhiên cũng ôm chút thái độ kỳ quái!

Lam Thương liếc nhìn cô bé bị kéo ra ngoài, sắc mặt cổ quái nhìn ông anh cả Lăng Tiêu của nhà họ Lăng, cũng ngang hàng phải về với anh, nói: "Em gái của chú...rất tốt!"

Lam Dịch đứng một bên cười đến nghẹn, gương mặt tuần tú nhìn như muốn rút gân: "Nếu không biết còn tưởng rằng con bé yêu đấm đuổi Lam Duê nhà chúng ta! Ha ha ha, nhớ nhung, phốc, làm sao mà con bé này nghĩ ra được?"

Lăng Tiêu vịn vào chiếc bật lửa mạ vàng, híp đôi mắt hạnh đào, quét mắt nhìn Lăng Tâm đang muốn xông vào bên trong, lại bị bác tư kéo lấy, nói: "Quả thật không tệ, nếu như không kềm cái tính cách điên cuồng gần như si mê Lam Duê mà nói, đây cũng là một đứa em gái rất tốt!"

Ngụ ý, con bé nha đầu này sùng bái Lam Duê đến mức điên cuồng rồi, cho nên mới làm ra hành động mất thể diện như vậy.

“Điểm này, em đã sớm đoán được!” Anh ba nhà họ Lãng, Lãng Kỳ cười tit mắt nói: “Thời điểm con bé nha đầu kia biết được anh hai muốn kết hôn với chị hai, liền gọi điện cho em. Nhìn dáng vẻ khăn trương thế này, giống như là đang gấp gờ Tổng thống quốc gia. Nói một cách chính xác, gấp gờ Tổng thống quốc gia cũng chưa đến nỗi phải khăn trương như vậy! Từ đầu đến giờ, em đã biết, ngay khi con bé này nhìn thấy chị hai, nhất định sẽ có hành động bất thường. Các anh nhìn xem, đây không phải là một ví dụ cụ thể hay sao?”

“Chú còn dám nói!” Mấy người nhà họ Lãng, ngoại trừ anh cả Lãng Tiêu đứng ngoài cuộc, tất cả đều đồng thanh, oán hận nói: “Biết còn không nói sớm, chú muốn bị Lãng Ngạo lột da phải không?”

Mấy anh em nhà họ Lam ở bên này nhìn nhau nhún vai, quả nhiên là nòi nào úp vung nấy mà!

"Khụ, thật ra thì lần này chủ yếu là để cho các con trước khi cưới làm quen với mấy người trong nhà ở hai bên một chút, quan trọng hơn là, các con quyết định sau khi kết hôn ở đâu chưa?"

Ái chà, rốt cuộc thì Lãng lão ông cũng mở miệng rồi, chỉ là, thời gian lâu như vậy, câu nói kế tiếp mới đi vào trọng tâm vấn đề.

Cái gì gọi là sau khi kết hôn ở đâu? Lam Duê quay đầu, khó hiểu nhìn Lãng Ngạo, chẳng lẽ nói muốn đến ở tại đại bản doanh nhà họ Lãng?

Lãng Ngạo cười lạnh nhìn lướt qua ông nội đang cười như lão hồ ly, chậm rãi nói: "Ông nội không cần lo lắng!"

Nụ cười hiện từ trên gương mặt bỗng chốc cứng đờ, Lãng lão ông hung hăng nhìn chằm chằm gương mặt lạnh lùng của Lãng Ngạo, vô cùng đau đớn: "Làm sao ta lại đi nuôi nấng một đứa cháu trai bất hiếu như vậy? Ông nội đang quan tâm đến con mà, quan tâm đó, con biết không? Cái gì gọi là không cần ** tâm? Chẳng lẽ con lớn bằng này rồi còn không biết cái gì gọi là ** tâm hả? Ngay cả việc con cưới được Lam nha đầu cũng là do một tay ta mai mối, thế nào bây giờ lại muốn qua cầu rút ván rồi hả? Con là cái đồ không có lương tâm, thật sự là làm tổn thương trái tim của ông già này rồi!"

Nói xong, còn rút ra một mảnh khăn giấy ở bên cạnh, làm bộ như đang tui thân, mấy giọt lệ già nua cũng sắp sửa chảy xuống đến nơi.

Đã đến giờ trà chiều, Lam Duê đang xem trò vui, kết quả là Vân Trạch đưa tới một tách Hồng trà, nháy mắt, hứng thú theo dõi tiếp. Ưu nhã thưởng thức Hồng Trà, hơi khép mắt lại hưởng thụ, không hề để tâm đến việc ở đây có nhiều người nhìn cô chằm chằm như vậy. Còn Lãng Ngạo thì vừa nói xong câu kia, liền cúi đầu nhìn tờ báo trên tay.

Một bên uống trà, một bên xem báo, nếu như chỉ có hai người bọn họ ở đây mà nói, trai tài gái sắc thật là xứng đôi vừa lứa. Nhưng điều quan trọng là có đến mười mấy người của cả hai nhà Lam Lãng vây quanh, thế nên hai nhân vật chính này đành ra về thẳng thắn quay đầu đi.

"A, tư thế uống trà của chị hai thật sự là rất dễ nhìn, ưm, ưu nhã nè, có khí chất nha!" Lãng Tâm mới được giáo dục cho thông suốt cách đây không lâu, vừa bước vào liền nhìn thấy cảnh tượng này, hai mắt lập tức bắn ra tìm hồng.

Bất quá lần này ba của con bé rất thông minh, kịp thời túm cổ áo con mình lại, tránh cho nó làm ra chuyện gì mất mặt hơn nữa. Bác tư của nhà họ Lãng che mặt thờ dài, mới vừa làm xong công tác đã thông tư tưởng, coi như là làm không công.

Nghe thấy tiếng động, cuối cùng Lam Duê cũng ngẩng đầu lên. Nhìn cô bé Lãng Tâm bị vịn cổ áo, khoe miệng vẽ nên một đường cong nhàn nhạt. Tiểu nha đầu này chơi rất khá, đây là kết luận sau khi Lam Duê đã quan sát được một lúc. Đơn thuần như tờ giấy trắng, cần phải bảo vệ thật tốt.

Lãng lão ông và Lam lão ông nhìn nhau, đưa ra kết luận, tình hình này là bọn họ bị hai đứa kia xem như không khí rồi.

"Lam Duê!" Lam lão ông lên tiếng.

Lam Duê ngược mắt: "Ồ đây!"

"Mới vừa nãy ông nội Lãng nói chuyện với con, làm sao lại không trả lời?"

Nghị hoặc nhìn bọn họ: "Có sao? Ông nội Lãng bên trái một câu cháu trai bất hiếu, bên phải một câu cháu trai bất hiếu, lúc nào thì nhắc đến con vậy?"

Nhẹ nhàng đặt cái tách trong tay xuống, Lam Duê cười híp mắt ngẩng đầu lên, nói: "Nếu ông nội đã nói như vậy, con cũng phải trả lời một chút rồi! Về việc mà ông nội Lãng vừa nói, vấn đề sau khi kết hôn chúng con sẽ ở đâu. Con nghĩ, nếu như không có tình huống bất ngờ gì xảy ra, tạm thời chúng con sẽ ở tại Los Angeles. Nếu như một trong hai người có chuyện gì phải làm, vậy thì sẽ đi xử lý chuyện của mình, không liên quan gì! Khi ấy, nếu như không kịp về nhà thì đành phải ngủ lại ở bên ngoài thôi!"

Rất rõ ràng, ý tứ của bọn họ chính là, ai cũng sẽ không trở về đại bản doanh mà lại ở tại Los Angeles, Mỹ. Nếu ai có việc cần làm, người nào phải vội đi, xử lý xong việc sẽ trở lại.

Mấy người ở cả hai nhà Lam Lãng đã sớm đoán ra được sẽ có kết quả như vậy, tuyệt đối không hề cảm thấy bất ngờ đối với câu trả lời này. Cũng chỉ có hai ông cụ mới có thể ôm tư tưởng không thiết thực như thế, muốn bọn họ dọn về nhà ở, trừ phi mặt trời mọc ở hướng Tây, trời sắp đổ mưa máu, bằng không, tuyệt đối không thể nào!

Quét mắt nhìn ra mặt trời bên ngoài dần dần ngả về Tây, dưới con mắt của mọi người, Lam Duê đứng lên nói: "Ngồi cả một buổi chiều, ông nội, con và

Lăng Ngạo còn có việc bận. Ngày mai là hôn lễ, ông nội không cảm thấy nên cho chúng con nghỉ ngơi dưỡng sức một chút sao?"

Nhích người, chiếc áo sườn xám màu tím nhạt ôm lấy đường cong của Lam Duê, vóc dáng hoàn hảo, dung mạo xinh đẹp hơn người, hiển nhiên dung dưỡng thành khí chất cao quý. Nếu không phải đã biết cô là một nữ vương có vai vế trong giới hắc đạo, có ai lại không hoài nghi cô là một thiên kim tiểu thư? Bất quá, cho dù là nữ vương hắc đạo tay nhuộm máu tươi, nhưng bốn chữ ‘thiên kim tiểu thư’ này áp dụng lên người cô cũng chẳng sai chút nào.

Sau khi Lam Duê và Lăng Ngạo giải quyết nốt chút chuyện trong tay, đồng hồ đã điểm hơn chín giờ tối. Dừng xong bữa ăn khuya, quả thật tính đi ngủ sớm một chút.

"Lăng Ngạo, tay của anh để vào đâu?"

Mới vừa tắm xong nằm xuống, cánh tay của người đàn ông bên cạnh liền bắt đầu không an phận. Áo choàng tắm trên người bị bàn tay kia kéo ra xóc xếch, ngón tay mang theo vết chai nứt trên da thịt trắng nõn nhẵn nhụi của cô. Trờ mình một cái, đem cô nhét ở dưới thân, đáy mắt của Lăng Ngạo dần dần trở nên thâm sâu, không ngừng quan sát trên người cô, cuối cùng cố định trên đôi môi hồng đang hé mở.

"Thế nào?"

Sau hai chữ đơn giản, mái đầu nâu nâu hạt dẻ liền rũ xuống. Nhẹ nhàng ấn một nụ hôn lên bờ môi cô, kế tiếp lại vùi vào xương quai xanh, trước ngực cũng được chăm sóc đầy đủ. Phần cổ và ngực truyền đến cảm giác đau khiến Lam Duê khó chịu uốn éo người.

"Đáng chết, không cần lưu lại dấu vết ở trên người em!"

"Không được!"

Lăng Ngạo chính là, nghĩ cũng đừng nghĩ đến chuyện cự tuyệt, mục đích của anh là muốn trên người cô chỉ lưu lại dấu vết thuộc về mình, để cho tất cả mọi người đều biết, cô là người phụ nữ của anh.

Bàn tay như mang theo một sức lôi cuốn kỳ lạ, đẩy lên hoành loạt tia lửa trên người cô, rất nhanh thiêu rụi đi lý trí của cả hai.

Sáng sớm ngày hôm sau, Lam Duê liền bị một loạt tiếng gõ cửa làm thức giấc.

Theo bản năng hướng vào trong ngực Lăng Ngạo rút một cái, khó chịu cọ cọ đầu. Người nào mà mới sáng sớm đã tới gõ cửa? Chán sống rồi!

Tối ngày hôm qua bị dày vò một đêm, đến rạng sáng mới có thể ngủ, bình thường thì chín giờ sáng là cô có thể tỉnh giấc, nhưng mà hiện tại thì hình như chưa tới!

Ngay từ lúc tiếng gõ cửa vang lên, Lăng Ngạo liền thức tỉnh, rất không vui nhửu đôi mày rậm. Người nằm trong ngực cũng khó chịu chau mày, hướng vào người anh mà rụt rịt. Khẽ nhếch môi cười, ngay cả bản thân anh cũng không nhận ra được sự cứng chiều trong đó, hình như tối hôm qua chơi đùa lợi hại.

Cẩn thận rút tay ra, vén chăn lên đứng dậy.

Chỉ khoác một chiếc áo choàng tắm đơn giản trên người, Lăng Ngạo lạnh lùng mở cửa, nhìn một nhóm người đang đứng trước mặt, đáy mắt lóe lên ý lạnh: “Chuyện gì?”

Lăng Tuyết, em gái thứ tư của Lăng Ngạo, thợ trang điểm cao cấp quốc tế, giờ phút này rõ ràng đến đây là vì cô dâu, nhưng tiếc thay, liền bị một lá bùa giữa cửa chặn lại!

"Anh hai, chị hai đâu? Hôm nay là hôn lễ của hai người, em đến để trang điểm cho chị hai đây!"

"Hai tiếng sau trở lại!"

Nói xong, ở trước mặt của mọi người, ‘bùm’ một tiếng, cánh cửa cứ đóng lại như vậy.

Lăng Tuyết khóc không ra nước mắt, bây giờ đã tám giờ, hai tiếng sau là mười giờ rồi! Hôn lễ cử hành vào lúc mười một giờ, anh hai đừng chơi trò giày vò người khác như vậy chứ?

Lúc trở vào phòng, chỉ thấy một mảng hỗn độn trên giường, không có một ai, trong phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy ‘rào rào.’ Rõ ràng là tiếng ồn ban này làm phiền đến cô, bây giờ đã vào phòng tắm rồi.

Bên trong đôi con ngươi đen nhánh lóe lên một tia mập mờ, trông mắt ngày càng cô đặc, sáng lóa như sao.

Tiện tay cởi bỏ áo choàng tắm trên người, cơ thể trần trụi trắng kiêu đi về phía phòng tắm.

Vốn dĩ trước đó tính để cho cô ngủ thêm hai tiếng nữa, nhưng mà rõ ràng là cô không cần ngủ, thế thì hai tiếng này cũng rảnh rồi không có chuyện gì làm, chỉ bằng đi làm chút chuyện có ý nghĩa thì tốt hơn!

Chẳng mấy chốc, trong phòng tắm liền truyền đến thanh âm tức giận của Lam Duê:

"Lăng Ngao, anh là dã thú động tình sao? Anh. . . ."

Bạn đang đọc truyện *Vợ Phúc Hắc Của Đế Vương Hắc Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Hôn lễ

“Chị, chị hai, chị.....như vậy làm sao mặc áo cưới?”

Mười giờ đúng, cửa phòng bị đóng chặt cuối cùng cũng mở ra, sau khi Lăng Tuyết nhìn thấy anh hai nhà mình mặt lạnh đi ra khỏi phòng, cười híp mắt đi vào. Thế nhưng khi cô vừa nhìn thấy dáng vẻ của Lam Duê vào lúc này, nụ cười trên mặt lập tức cứng đờ.

Trên xương quai xanh và bả vai có nhiều dấu vết như vậy, phải che giấu như thế nào đây? Cho dù cô có là thợ trang điểm cao cấp thế giới cũng không biết phải giải quyết ra sao? Anh hai đang tính thử thách trình độ hóa trang của cô ư?

Em gái thứ sáu của Lăng Ngao, Lăng Lan cũng giương vẻ mặt đura đám, cô là nhà tạo kiểu tóc, điểm mầu chót là, như thế này thì tạo kiểu gì?

Gương mặt Lam Duê không chút biểu cảm đứng trước gương, nhìn chăm chăm người ở bên trong, những chấm đỏ phơi bày lộ liễu ra trên cơ thể. Hít một hơi thật sâu, đè xuống sự cuồng nộ trong lòng.

Đáng chết! Đáng chết! Lăng Ngao đáng chết!

Đã sớm bảo anh đừng để lại dấu vết trên người của cô rõ ràng như vậy, thế nhưng anh không nghe.

Đối mặt với hai cô em chồng đang ở sau lưng giúp cô trang điểm và làm tóc, Lam Duê nhếch khóe môi, nói: “Không sao, các em yên tâm, chị tự có biện pháp!”

"Cốc cốc cốc!"

Sau ba tiếng gõ cửa nhẹ nhàng chậm rãi, cửa phòng đang đóng chặt từ từ mở ra.

"Lam chủ!"

Vân Trạch cúi thấp đầu đứng ở trước mặt cô, đối diện với Lam Duê trên người chỉ quấn mỗi chiếc khăn tắm, vẻ dửng dưng bao trùm nơi đáy mắt của anh, nụ cười nhu hòa vẫn thường trực trên khóe miệng.

"Lăng Tuyết, Lăng Lan, đây là Vân Trạch, chị nghĩ, chút chuyện này, giao cho Vân Trạch là được!"

Hai cô gái ngoại trừ gật đầu, thật sự là không biết nên biểu đạt cảm xúc của mình như thế nào vào lúc này. Nếu bọn họ nhớ không lầm, bên cạnh Lam Duê có tứ đại hộ pháp, là những cánh tay đắc lực của cô, và tên của bốn người đều được bắt đầu bằng chữ ‘Vân.’ Mà trong số đó, Vân Trạch là người thường xuyên đi theo bên cạnh Lam Duê nhất, rất ít khi rời khỏi cô.

Chẳng lẽ cái anh Vân Trạch kia còn có thể làm được việc này?

"Dạ, Vân Trạch hiểu!"

Ngón tay thon dài vươn ra, sau một cái búng tay, đã có người nhanh chóng đem mấy thứ được chuẩn bị sẵn đi lên.

Dưới tình huống hai chị em kia tròn mắt há mồm, Vân Trạch chỉ tốn chừng mười phút, cẩn thận che đi những dấu đỏ trên người Lam Duê. Song, cũng không cần hai chị em họ ra tay, anh liền bắt đầu trang điểm giúp cô.

"Chị hai. . . ." Lăng Tuyết áp úng lên tiếng, mở to mắt nhìn chăm chăm người đàn ông đang quỳ một chân trên đất vì chị hai. Cô chợt phát hiện, người đàn ông anh tuấn này không giống với những người đàn ông bình thường khác, mặc dù đang cười, nhưng lại khiến cho người ta cảm thấy cách xa ngàn dặm.

Phản mặt bên phải đã được dặm phấn đều, Lam Duê cười tủm tỉm nói: "Lăng Tuyết, từ nhỏ, những chuyện của chị đều do một tay Vân Trạch xử lý, có thể là theo thói quen, ngược lại quên mất! Nhưng mà, nói thế nào thì các em cũng đến đây để tham dự hôn lễ của anh hai, nếu như chị lại đi sai bảo các em, hình như hơi vô lý!"

"Lam chủ, chúng ta chuẩn bị thay nhẫn mới!"

Chiếc nhẫn nằm trên ngón út bàn tay phải của Lam Duê là một thiết bị cảm ứng kiêm truyền tin do nhà họ Lam đặc biệt chế tạo ra, mặc dù chưa từng hư, nhưng theo thông lệ, cứ mỗi năm Lam Duê sẽ thay đổi nó một lần. Mà chiếc nhẫn mới này, vốn là nên thay vào ngày mùng 1 tháng 1, không nghĩ tới lại bị trì hoãn đến bây giờ.

Đôi hàng mi cong dài khẽ rũ xuống, nhìn chiếc nhẫn theo mình suốt một năm qua được gỡ ra, Lam Duê thản nhiên nói: “Từ khi đeo vật này vào đến giờ, nó đã giúp ích cho tôi rất nhiều!”

“Vật này vốn được chế tạo riêng cho Lam chủ!”

Chỉ trong nửa giờ ngắn ngủi, Lam Duê đã chuẩn bị tất cả xong xuôi. Một lần nữa hai chị em nhà họ Lăng phải há to miệng, ai tới nói cho bọn họ biết đi, trên Trái Đất này thực sự tồn tại một người đàn ông toàn năng như vậy sao?

Đối với người đàn ông tên Vân Trạch ấy, người luôn đặt mắt cao hơn đầu như Lăng Tuyết, lần đầu tiên nảy sinh cảm giác quan tâm.

So với cô dâu, lễ phục của chú rể đơn giản hơn nhiều, chỉ cần thay đổi quần áo trên người, cũng không cần trang điểm chi hết, tất cả đều được chuẩn bị sẵn sàng.

Thời điểm Lăng Ngạo xuất hiện trước mặt mọi người trong trang phục chú rể, tất cả bọn họ theo bản năng ngừng thở.

Đường cong trên gương mặt sắc lạnh như đao, đôi mắt đen nhánh nhuốm màu băng đá, khí chất ngạo nghễ, mái tóc màu nâu hạt dẻ phiêu dật dưới ánh mặt trời làm say lòng người.

Mấy người nhà họ Lam và nhà họ Lăng túm tụm chung một chỗ, châu đầu ghé tai, thảo luận về cậu con rể mới này.

Còn những vị khách mời kia, đều là những nhân vật tiếng tăm lẫy lừng, thấy dáng vẻ này của Lăng Ngạo liền ngẩn người. Quả không hổ danh là thủ lĩnh của nhà họ Lăng, mỗi cử chỉ, động tác đều khiến người ta cảm thấy như có một áp lực vô hình, không gì sánh kịp.

Nhưng điều khiến mọi người kinh ngạc nhất chính là, người luôn giữ vẻ mặt lạnh lùng như Lăng thủ lĩnh, vào ngay lúc này đây lại không thể kìm nén được nụ cười khê nơi khóe môi, đáy mắt nồng đượm tình cảm dịu dàng trước nay chưa từng thấy qua.

Rất rõ ràng, xem ra Lăng thủ lĩnh mong chờ hôn lễ ngày hôm nay đã lâu.

"Cũng chỉ có người phụ nữ như Lam đương gia mới có thể xứng đôi với Lăng thủ lĩnh rồi!"

"Còn tôi, ban đầu nhận được tẩm thiệp mời này, anh có biết tôi kinh hãi thế nào không! Tôi chưa từng nghĩ đến hai vị ấy có thể làm thành một đôi."

"Ai nói không thể? Hai người kia đấu đá nhau đã bao nhiêu năm? Chưa đến năm năm thì cũng hết bốn năm rồi chứ ít gì? Đấu đi đấu lại thế nào, ngược lại trở thành người một nhà?"

"Khoan hãy nói, cũng chỉ có hai người kia mới có khả năng kìm hãm đối phương. Chỉ là, cứ cái đà này, e rằng không ai có thể vượt qua được thế lực của hai nhà Lam Lăng rồi!"

.....

Đối với trận bản luận bên dưới, không phải là Lăng Ngạo không nghe thấy, chỉ là không màng đến thôi. Hôm nay tâm tình của anh không tệ, thế nên cũng không đi so đo với mấy người đang tranh cãi âm ỹ kia làm gì.

Trải qua một thời gian dài như vậy, cuối cùng cô cũng chính thức thuộc về một mình anh.

Từ chút hứng thú thờ ơ ban sơ, cho đến bây giờ là yêu, Lăng Ngạo phát hiện, thật ra thì chỉ mới qua có mấy tháng, một phần là do anh nhận định ra tình cảm của mình, cứ thế mà tiếp diễn. Người con gái anh cho rằng suốt cuộc đời này cũng chỉ có một, hiện giờ rốt cuộc cũng có thể trở thành vợ mình. Từ hôm nay trở đi, anh sẽ là chồng của cô, bọn họ chỉ thuộc về một mình đối phương.

Nhưng nụ cười ấy chỉ có thể duy trì đến thời điểm trước khi Lam Duê xuất hiện, khi cô vừa hiện ra trong tầm mắt của anh, nụ cười trên mặt lập tức cứng đờ.

Chiếc váy cưới hờ vai màu trắng tuyền khảm kim cương làm lộ ra đôi bờ vai mượt mà, xương quai xanh tinh xảo. Quan trọng nhất chính là, những vết hôn mà anh cố tình in dấu trên người cô, một cái cũng không còn. (QA: ~ tên ten~LN ngắn tò re rồi anh oi. ...~)

Híp đôi mắt nguy hiểm, kỹ thuật trang điểm của Lăng Tuyết và Lăng Lan đạt đến trình độ cao siêu như vậy từ bao giờ hả?

Tuy nhiên anh cũng không thể không thừa nhận, Lam Duê thế này, xinh đẹp đến chói mắt người ta, khiến bọn họ nhìn không rời mắt.

Chú ý tới ánh mắt say đắm chung quanh, làn môi mỏng mân thành một đường thẳng, nhắc chân đi nghênh đón. Lúc lướt qua bên người hai chị em Lăng Tuyết, Lăng Lan, đáy mắt thoáng qua một tia tăm tối.

Lăng Tuyết không phải người mù, dĩ nhiên nhìn thấy ánh mắt dọa người ấy, chỉ biết cứng cổ, không dám nhúc nhích.

Anh ba nhà họ Lăng, Lăng Kỳ lại gần, nhỏ giọng nói: "Lăng Tuyết, em làm gì chọc đến anh hai hay sao?"

"Liên quan gì đến em? Nếu mà muốn nói đến chuyện này, vậy đi tìm chị hai đi được không?"

Là chị hai giấu đi hết mấy trái ‘dâu tây’ anh hai vừa gieo xuống, thật sự không liên quan đến cô mà. Hiện tại, Lăng Tuyết và Lăng Lan quả thật khóc không ra nước mắt, sao lại thành ra làm ơn mắc oán thế này? Sớm biết vậy thì đã không phong trương làm gì, xem ra là chọc phải anh hai rồi, thật là quá xui xẻo.

"Chị hai thật sự rất đẹp, aizzz, em còn không kịp chụp ảnh chung với chị ấy!" Lăng Tâm nghiêng đầu ngược nhìn hai người ở cách đó không xa, ánh mắt lấp lánh màu hồng, gương mặt đỏ ửng ngăm nhìn say sưa: “Đem hình của em với chị hai cho mấy đứa bạn học xem, đảm bảo hâm mộ chết bọn họ, hử!”

Anh năm nhà họ Lăng, Lăng Hoàng cười lạnh nhìn Lăng Tâm háo sắc đang đứng bên cạnh: “Nếu như em muốn anh hai móc đôi mắt dung tục của em ra, vậy thì cứ tiếp tục nhìn chăm chăm đi!”

Lăng Tâm bắt mắt mân mê đôi môi đỏ mọng: "Cái gì chứ, anh năm, em chỉ xem một chút thôi mà? Anh thật là đáng ghét!" Mặc dù bắt mắt, thế nhưng con bé vẫn phải ngậm ngùi thu lại ánh mắt lưu luyến của mình, anh hai là người tuyệt đối không thể chọc nổi.

"Ba đem con gái của mình giao cho con, Lăng Ngao, chăm sóc cho nó thật tốt, con bé thật sự không biết tự chăm sóc cho mình!"

Giờ khắc này, Lam Thành lại cảm thấy có chút đau lòng, con bé gánh vác hết thảy trách nhiệm của những người trong nhà, nhà họ Lam hưng thịnh phồn vinh, tất cả đều giao cho một tay con bé quản lý. Đôi khi ông thực sự lo lắng, không biết con bé ở ngoài một mình liệu có xảy ra nguy hiểm gì không, mà bây giờ cuối cùng cũng có người tình nguyện đứng bên cạnh chăm sóc cho nó, khiến ông không khỏi cảm thấy mừng vui trong lòng.

"Ba, con đã biết!"

Bốn chữ đại biểu cho quyết tâm của Lăng Ngao, vợ của anh, anh nhất định bảo vệ đến cùng!

Lam Duê mỉm môi cười khê, trên gương mặt nhỏ nhắn được trang điểm nhẹ, lúc này nụ cười cũng không còn giả dối khách sáo như trước nữa, mà thay vào đó là nụ cười chân chính từ tận đáy lòng, rạng rỡ lóa mắt.

Thân hình cao lớn hơi cúi xuống, Lăng Ngao thì thầm bên tai cô: “Lam Duê, ai cho em ăn mặc như thế này?"

Lam Duê vô tội chớp chớp mắt: “Chẳng lẽ kết hôn mặc áo cưới là sai sao?"

"Lam Duê!" Âm thanh trầm thấp hàm chứa sự cảnh cáo, hơi thở ấm áp lướt qua vành tai nhạy cảm khiến Lam Duê hơi mất tự nhiên rụt rụt cổ.

Lam Duê oán thầm, dường như ông chồng này có chút bá đạo qua đầu thì phải!

Trước mặt bao người, cả hai vừa đi về phía cha xứ, vừa thấp giọng căn lỏ tai, đại khái cũng chỉ có hai người bọn họ mới không để ý đến chuyện này mà thôi.

Ngay trước mặt toàn bộ khách mời, hai người vừa mới trao nhau nhẵn cười, bất chợt nghe thấy giọng nói ma mị quen thuộc truyền đến từ ngưỡng cửa giáo đường.

"Hôn lễ long trọng như thế, nếu như thiếu đi tôi, chẳng phải là có hơi đơn điệu rồi sao?"

Ngay trước mặt toàn bộ khách mời, hai người vừa mới trao nhau nhẵn cười, bất chợt nghe thấy giọng nói ma mị quen thuộc truyền đến từ ngưỡng cửa giáo đường.

"Hôn lễ long trọng như thế, nếu như thiếu đi tôi, chẳng phải là có hơi đơn điệu rồi sao?"

Nathan Andrew!

Mái tóc bạch kim, đôi mắt màu xanh lục, cách ăn mặc hiển hiện rõ rệt như vậy, phần lớn mọi người có thể nhận ra là ai.

Giờ khắc này, sắc mặt của tất cả các vị khách mời ở đây đều biến hóa tựa như một chiếc tấm điều sắc (tấm để họa sĩ pha màu). Tam phương thế lực hội tụ, đây là lần đầu tiên bọn họ được nhìn thấy đây. Không nghĩ tới lần này chỉ đi một chuyến đến Hawaii, chẳng những gặp được Lam Duê và Lăng Ngao, lại còn có thể thấy được Nathan Andrew, thật sự làm cho người ta rất..... vui mừng!

Sắc mặt của cả người nhà họ Lam và người nhà họ Lăng đều có chút khó coi, người nọ đi vào bằng cách nào?

Lăng Ngao cùng Lam Duê đứng sóng vai, im lặng nhìn chăm chú vào người đến ngày càng gần.

Andrew đi tới trước mặt của Lam Duê, nhẹ nắm lấy tay cô, đang muốn ấn xuống một nụ hôn lên mu bàn tay, lập tức bị người khác gạt ra.

Tươi cười nhìn người đàn ông bên cạnh Lam Duê, đối với động tác vừa rồi Andrew cũng không giận, chỉ nói: “Lăng thủ lĩnh cần gì phải khấn trương như

vậy? Tôi cũng chỉ làm theo phép tắc xã giao thông thường mà thôi!”

"Hôm nay Lam đương gia xinh đẹp khiến mọi người mờ mắt!"

"Andrew tiên sinh khách sáo rồi!" Lam Duê đem bó hoa cưới trong tay đưa cho Vân Trạch đứng gần đó, bóng hình xinh đẹp cười tươi nhìn lên người trước mặt. Andrew sẽ đến, điểm này cô chắc chắn. Chỉ là không ngờ, hần lại lựa chọn phương thức thu hút sự chú ý của muôn người thế này, khiến cho ai cũng không thể bỏ qua.

Nhếch môi cười lùi về phía sau một bước, mặc dù Andrew đã che giấu ý lạnh nơi đáy mắt rất tốt, nhưng nhìn chiếc áo cưới trắng thuần tượng trưng cho điều thiêng liêng nhất được mặc trên người cô, vẫn có thứ gì đó như xỏ xuyên vào mắt hần.

Không biết vì sao, chứng kiến cô như thế này, hần lại cảm thấy lòng mình thật đau.

Nhận lấy chiếc hộp mà người phía sau vừa đưa đến, tự tay trao cho Lam Duê: "Phần quà tặng này, tôi nghĩ nhất định Lam đương gia sẽ thích!"

Lam Duê nhú mày, không hiểu vì sao, nhưng cô vẫn nhận lấy chiếc hộp, cũng không vội vã mở ra mà đặt vào trong tay Vân Trạch.

Xoay xoay chiếc nhẫn cưới được đặc biệt chế tác nằm trên ngón áp út, Lam Duê hơi nhướn mi, khẽ nghiêng đầu nhìn vào mắt hần, nói: "Chỉ mong, chỉ mong phần quà tặng này có thể xóa bỏ tất cả những gì mà Andrew tiên sinh đã gây ra cho tôi! A, tôi rất chờ mong, rốt cuộc là quà tặng gì đây."

"Mặc dù quả thật tôi đã từng làm ra một số chuyện khiến Lam đương gia không thích, nhưng chẳng phải lần trước Lam đương gia đã cho tôi chút dạy dỗ rồi sao? Như vậy vẫn chưa xóa bỏ được?"

Bọn họ dùng Trung văn để nói chuyện với nhau, ngoại trừ một vài cá nhân biết chút Trung văn, những người còn lại nghe thấy đều tựa như đang lọt vào trong sương mù, không hiểu rốt cuộc bọn họ đang nói cái gì. Ba người, ngoại trừ Lăng thủ lĩnh sắc mặt cay nghiệt, gương mặt của Lam Duê và Andrew lại tràn ngập nụ cười, càng làm cho người ta đoán không ra.

Về phần mấy người nhà họ Lam và nhà họ Lăng, lại là lần đầu tiên được chứng kiến cảnh tượng như vậy.

Ngoại trừ hai cụ ông đã trải qua bao nhiêu sóng gió ở bên ngoài, tính ra những người còn lại của hai nhà, đều chưa từng thấy qua màn tranh đấu đen ăn đen một cách chân chính.

Đối mặt với cơn sóng ngầm cuộn trào mãnh liệt giữa Lam Duê và Nathan Andrew, tất cả mọi người đều nhìn không chớp mắt.

"Chỉ hai rất có phong độ!" Lăng Tâm say mê bụng nặt, thì thầm.

Lăng Tuyết chớp chớp mắt, có hơi mất hồn: "Chỉ hai như vậy, tự tin quyết đoán, chẳng trách anh hai lại thích!"

Một người phụ nữ như vậy, có ai mà không thích chứ?

Ngược lại dáng vẻ của Lăng Lan như bùng tỉnh ra, quay đầu nhìn sang bên cạnh, nói: "Các người có nhìn thấy Hải Linh không? Tại sao mà chúng ta đến đây đã hai ngày rồi, ngược lại chẳng thấy bóng dáng của Hải Linh đâu cả!"

"Chỉ sáu, đang yên đang lành nói đến người kia làm gì? Thiệt là!"

"Nói cũng phải, Hải Linh đi đâu rồi? Anh nhớ cái cô Hải Linh kia vẫn luôn mong đợi được gả cho anh hai! Xem ra mộng đẹp bị hớ, không phải là trốn vào xó nào khóc lên rồi chứ?"

Giọng điệu của Lăng Kỳ vẫn đều đều, không hề gấp gáp, ánh mắt vẫn không rời khỏi ba người trước mặt.

Lăng Tuyết nhú đôi chân mày thanh tú, cũng không quay đầu lại, nói: "Không nên nói vậy, dầu gì đó cũng là em gái trên danh nghĩa của chúng ta, không cần phải nói mấy lời khó nghe như vậy. Anh ba, anh tích chút đức đi."

Lăng Kỳ nhún nhún vai, hình như anh chỉ nói có mấy câu thôi mà, có cần khẩn trương như vậy không?

Đúng lúc này, Andrew chợt tiến tới bên tai Lam Duê, không biết đang nói câu gì, âm thanh rất nhỏ, không để cho bất kỳ ai nghe thấy. Nhưng rất nhiều người bên dưới đã phát hiện, sắc mặt của Lam Duê và Lăng Ngạo dần trở nên khó coi.

Một màn này bỗng chốc đẩy lên lòng hiếu kỳ của tất cả mọi người, rồi rít suy đoán xem hần ta đã nói cái gì!

Andrew nói xong, liền xoay người khoát tay, thông dong như khi đến, rồi khỏi hiện trường buổi lễ.

Đương lúc mọi người còn cảm thấy khó hiểu, Lăng Ngạo bất thành linh giữ chặt chiếc eo nhỏ của người bên cạnh, hung hăng bắt lấy làn môi đỏ hồng của cô, điên cuồng gặm cắn.

"Lam Duê, em là của anh!"

Thoạt đầu Lam Duê cũng sửng sốt, rồi sau đó vòng tay lên bờ vai rộng của anh, nhiệt tình đáp trả.

Ly hôn sao? Andrew, sẽ không ly hôn, tuyệt đối sẽ không!

"Cái đó."

Cha xứ có hơi lo lắng nhấc nhỏ, trong lòng ông ấy cũng đang kêu rên đây, nơi này không phải là phòng tân hôn của hai người, hôn hít gì cũng nên biết điểm dừng chứ, làm sao mà say mê như vậy?

Cuối cùng Lăng Ngạo cũng kết thúc nụ hôn cuồng nhiệt đến nghẹt thở, đôi mắt nghiêm nghị xóa đi sự cay nghiệt trước đó, chỉ còn lại yêu thương nồng đậm. Ngón cái khe khẽ lướt qua làn môi đỏ mọng sưng tấy của cô, gương mặt hiện lên nụ cười hài lòng.

Ôm trọn bờ vai anh, hơi thở có chút rối loạn, đôi con ngươi đen nhánh của Lam Duê cũng mang theo tính độc chiếm cực cao: "Giống nhau, Lăng Ngạo, anh cũng chỉ có thể thuộc về một mình em!"

Lăng Ngạo hơi sững sờ, nhưng cũng kịp phản ứng, đáy mắt lóe lên ý cười, gật đầu: "Ừm. . ."

Mấy người nhà họ Lam và nhà họ Lăng đưa mắt nhìn nhau, kinh ngạc, sợ hãi, yên tâm, tán thưởng, thật sự là cảm xúc nào cũng có. Rất rõ ràng, nhất định là mới vừa rồi Nathan Andrew kia đã nói gì đó kích thích hai người ấy, mà chủ yếu là kích thích Lăng Ngạo, cho nên mới dẫn đến màn hôn 'rung động lòng người' thế này.

Bất quá bọn họ cũng đã yên lòng, nếu không có một màn vừa rồi, bọn họ cũng không biết tình cảm của hai người lại sâu sắc đến vậy.

Sau lễ chính ở giáo đường, Lam Duê tựa như được cởi bỏ một lớp da, mang Vân Trạch đi cùng, còn Lăng Ngạo ở lại hiện trường lễ cưới, cô trở về phòng thay quần áo.

Một bộ lễ phục ngắn màu lam nhạt, dưới chân mang một đôi giày cao gót màu trắng chừng mười phân.

Trong tay Vân Trạch cầm hai khẩu súng lục màu bạc, là vật bất ly thân của Lam Duê, có hơi do dự, không biết có nên đeo vào cho cô hay không.

Lam Duê thấy thế, đưa tay nói: "Vật bất ly thân, không cần thay đổi thì tốt hơn!" Nói xong liền đem hai khẩu súng giắt vào trên đùi.

Tất cả đã chuẩn bị sẵn sàng, lúc này Lam Duê và Vân Trạch mới cùng nhau đi ra ngoài.

Trên đường đi từ nơi ở của bọn họ đến nơi diễn ra buổi lễ phải xuyên qua một vườn hoa với diện tích không nhỏ.

Lam Duê và Vân Trạch mới vừa đi tới giữa vườn, bất chợt dừng chân, rõ ràng cảm thấy có gì đó không đúng.

Gần như là trong cùng một lúc. Hai người nhanh chóng vọt đến bồn hoa ở hai bên. Trong nháy mắt, vị trí mà cả hai vừa đứng ban nãy bị hàng loạt đợt súng máy quét đến, để lại nhiều lỗ thủng.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Phúc Hắc Của Đế Vương Hắc Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Buổi đấu giá ở Berlin

Tại địa điểm tổ chức tiệc, bọn Vân Thanh hiếm khi có được chút thời gian rảnh rỗi, đứng chung một chỗ tán gẫu với mấy người của hai nhà Lam Lăng.

Mặc dù về mặt thân phận thì có hơi thấp hơn một bậc, nhưng có ai lại đi để ý đến nó như vậy. Những người bên cạnh của Lam Duê và Lăng Ngạo, nói một cách khó nghe, thì là thuộc hạ, nhưng trên thực tế, so với những thiên kim thiếu gia ở đại bản doanh, quyền hạn vẫn cao hơn. Huống chi mỗi động tác, cử chỉ của những người này không phải đã vô tình để lộ ra khí chất cao quý chỉ có ở xã hội thượng lưu hay sao?

Vân Lăng lẳng lặng đứng ở một bên, gương mặt lạnh lùng, giống y như cây cột nhà, không để ý đến bất kỳ ai. Điểm này ngược lại có chút giống với Ngự Phong, chỉ có điều, sắc mặt của Ngự Phong không có tí biểu cảm nào mà thôi.

"Vân Thanh này, Lam Duê cũng kết hôn rồi, còn cô thì tính khi nào?" Lam Dịch tiến lại gần, bị đứt dây thần kinh hề hề hà hà hỏi, đáy mắt lóe lên ánh sáng ranh mãnh.

Gương mặt Vân Thanh liền biến sắc, hung hăng trừng mắt nhìn anh ta, cười lạnh nói: "Ồ, Dịch thiếu gia còn biết Lam Duê kết hôn rồi đấy? Anh cũng không nhìn lại mình xem anh đã bao nhiêu tuổi rồi, có gì hay ho đâu mà nói tôi! Nếu như bà đây muốn lấy chồng, có bao nhiêu đàn ông đang xếp hàng chờ kia kìa! Anh cũng không nhìn xem mình đức hạnh thế nào, chưa chắc đã có ai thèm. Hừ!"

Vân Thanh rần độc, ngoại trừ e sợ Lam Duê và Vân Trạch ra, bất kỳ ai cũng nói không lại cô, thường thường chỉ cần một câu nói, là có thể chọc giận gần chết người ta. Hiện nhiên, mấy người ở nhà họ Lăng kia là lần đầu tiên đụng phải, còn người của nhà họ Lam thì nghe mãi cũng thành quen, không trách làm gì.

"Ha, cô cũng không nhìn lại cái bộ dạng cộp cái này của mình một chút, người nào mắt mù mới muốn cười cô!" Lam Dịch tuyệt nhiên không tức giận, cười hì hì trả đáp trả lại một cách mỉa mai, lúc nói ra câu này, khóe mắt còn không ngừng quét về phía Âu Liêm đứng bên cạnh.

"Anh."

Vân Thanh vừa muốn cãi lại, gương mặt đột nhiên biến sắc. Cùng với Vân Vũ đứng bên cạnh, nãy giờ vẫn mỉm cười không nói, Vãng Lăng lạnh lùng đứng tách biệt, sắc mặt của cả bọn trong nháy mắt liền trở nên rất khó coi.

Tim của cả ba chợt chùng xuống, nhìn nhau, nhanh chóng xuyên qua mọi người, từ trong góc khuất chạy ra phía ngoài.

Hành động bất thường của bọn họ khiến mấy người của hai nhà Lam Lăng cảm thấy hơi kỳ quái, nhưng rất nhanh sau đó cũng hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Gần như là khi bọn họ vừa xoay người, trong nháy mắt, tiếng súng vang lên liên hồi phía ngoài sân. Xem ra không cần nói thì ai cũng hiểu được vấn đề, âm thanh vang dội như vậy, miễn là không phải người điếc, đều có thể nghe được.

Trong tích tắc, mọi người cũng kịp phản ứng, định bụng chạy ra ngoài xem đến tột cùng là kẻ nào có lá gan lớn như vậy, dám làm loạn ở hôn lễ của Lam Duê và Lăng Ngao.

Vậy mà có người còn nhanh hơn bọn họ, những tay súng bắn tỉa của nhà họ Lam đã được điều động tới, cả người mặc áo chống đạn đen kịt, trong tay cầm súng tiểu liên, cứ thế làm cho mấy người ở đây sững sốt không nói nên lời.

Bọn họ không phải người mù, đây chính là người của nhà họ Lam, chỉ cần nhìn lên biểu tượng Lam Ứng của nhà họ Lam trên lồng ngực là rõ. Đột nhiên bọn họ rất muốn biết, những người giấu mặt của nhà họ Lăng ở nơi này, rốt cuộc là có đáng về bề ngoài như thế nào.

Ngoại trừ mấy vị lão đại đã quá quen thuộc với những trường hợp mang tính quan trọng thế này, các vị chính trị gia đều ngây ngốc cả người, ngay cả bản thân người nhà họ Lam cũng đứng hình. Lực lượng này, ở vào thời điểm của Lam lão ông, căn bản là không tồn tại, rõ ràng là do một tay Lam Duê đào tạo nên.

Khắp người của Lăng Ngao tỏa ra khí lạnh khiến người ta run sợ, gương mặt tuấn dật lúc bấy giờ trở nên âm trầm đáng sợ hơn bao giờ hết. Những người kia cũng dám làm loạn ở hôn lễ của anh, thật sự là không biết sống chết.

Giờ tay lên, Âu Liêm và Ngự Phong biết rõ ý đồ của anh, xoay người, nhanh chóng đi về phía sau, vừa đi vừa bắt đầu giao nhiệm vụ.

Mấy vị thiên kim, thiếu gia của hai nhà Lam Lăng bị bỏ lại, anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, đi tới vị trí gần cửa sổ trên lầu ba, nhìn về phía cảnh tượng bên trong vườn.

"Nguy rồi, Lam Duê và Vân Trạch đi vào phòng thay quần áo ở bên kia, bọn họ chỉ có hai người, làm sao bây giờ?"

Phía dưới rậm rạp chằng chịt như ma trận, ngay cả một con ruồi cũng không thoát ra được. Vốn còn đang cảm thấy may mắn, nhưng khi bất thành linh nghĩ đến vấn đề này, Lam Dịch liền cảm thấy có chút bất an, nói.

Lăng Tiêu quét mắt phía dưới, nhíu mày: "Ở giữa vườn cũng không thấy hai người bọn họ, hẳn là còn chưa xuất hiện!"

Vậy mà, gần như là trong cùng một lúc, một chuỗi tiếng súng lại hồi hả vang lên lần nữa.

Tựa vào một nơi khá cao bên cạnh bồn hoa, Lam Duê cảm thấy hơi bất đắc dĩ giật giật khóe miệng. Thật là, tại sao mấy người này lại không biết yên phận một chút đây? Ở hôn lễ của cô mà cũng dám quấy rối, là thông minh hay là bị điên?

Thở dài mở thiết bị truyền tin bên tai ra, mấy tiếng 'xào xạc' đi qua, bên kia liền truyền đến giọng nói lo lắng của Vân Thanh: "Lam. Lam chủ bây giờ đang ở đâu? Như thế nào?"

Lam Duê chậm rãi lấy ra một khẩu súng lục từ bên đùi, vừa cầm trên tay cân nhắc sức nặng của nó, vừa nói: "Không có việc gì, chẳng qua là, vừa khéo bị bao vây ở giữa cùng với Vân Trạch mà thôi, không chết được!"

Sau một hồi trầm mặc, Vân Vũ nhàn nhạt lên tiếng: "Lam chủ, cái chuyện cười này không buồn cười." Dem bản thân của mình ra cười, lấy mạng nhỏ ra trêu đùa, đại khái cũng chỉ có Lam chủ nhà bọn họ mới còn có thời gian nói giỡn khi đang gặp phải nguy hiểm.

"Chắc, vui đùa có ích cho tâm tình mà!" Cúi đầu nhìn mấy viên đạn trong khẩu súng, uhm, đầy hộp, không tệ không tệ. Quét mắt nhìn mặt đất bị bắn thủng mấy chỗ, phát tay lên, nói: "Phương thức bao vây xoay tròn, kẻ địch đại khái chừng hai mươi lăm người trở lên, làm hỏng tâm tình đang tốt của tôi, sống hay chết không cần lo, giải quyết toàn bộ. Nếu may mắn gặp ai còn sống, trực tiếp ném lên xa đạo làm vật thí nghiệm."

Lúc nói chuyện, Lam Duê xoay xoay chiếc nhẫn trên ngón tay, đáy mắt lóe lên một mảng ánh sáng lạnh lạnh. Nhân số bao nhiêu người là do Vân Trạch chuyển tới, lấy năng lực của anh, dĩ nhiên có thể tra ra việc này một cách dễ dàng.

Chỉ có điều, đây không phải là trọng điểm, trọng điểm là, Lam Duê bất chợt nhận thấy một ánh mắt đang bắn về phía mình, vừa quen thuộc vừa xa lạ. Hình như là đang tìm tòi nghiên cứu, thử dò xét, còn có cả.....sự điên cuồng?

Híp chặt mắt hướng về vị trí đó, về cơ bản cũng không nhìn đến, nâng tay lên bắn một phát.

Kẻ địch cũng tốt, mà bạn cũ cũng được, bất luận là ai, xuất hiện vào lúc này rõ ràng là không có ý tốt. Đối với một kẻ như vậy, Lam Duê không thể nào lưu tình.

Tay phải cầm súng, tay trái bồng chốc chống đất nhướn lên, cả người lấy tốc độ cực nhanh chạy về phía mà cô vừa bắn ra viên đạn. Trong khoảnh khắc khi cô vừa nhảy dựng lên, tiếng súng hồi hã san sát nhau vang lên quanh người.

Nhếch môi cười lạnh, Lam Duê làm như không thấy mấy viên đạn đang ồ ạt hướng về phía mình, chạy một mạch về phương hướng đã định sẵn.

Vân Trạch nhìn về phía cô vừa chạy đến, lập tức đứng lên, hạ lệnh: "Diệt gọn!"

Mười mấy giây sau, không gian chung quanh khôi phục lại sự yên tĩnh như ban đầu.

"Lam Duê đâu?"

Lăng Ngạo quét mắt nhìn vườn hoa có chút hỗn loạn, nhàn nhạt hỏi.

“Em ở đây!”

Lam Duê cười tí mắt từ bên ngoài đi vào, gương mặt không nhìn ra một tia sơ hở, tâm tình dường như rất tốt.

Thấy cô như vậy, đáy mắt Lăng Ngạo lóe lên rồi chợt tắt, sau đó cũng không nói thêm gì nữa.

Trận này nhìn có vẻ nguy hiểm, lại được Lam Duê giải quyết gọn ‘quá rối’ một cách dễ dàng, cũng không ảnh hưởng gì đến hôn lễ. Hầu hết mọi người đã từng gặp qua sóng to gió lớn, tự nhiên cũng hiểu cái gì nên hỏi, cái gì là không nên hỏi.

"Đi chỗ nào?"

Trên máy bay, sau khi Lam Duê vùi vào trong ngực của anh, có chút mệt mỏi lên tiếng. Kết hôn thật là mệt, suốt cả một ngày, chẳng được nghỉ ngơi chút nào. Tối hôm qua bị dày vò một đêm, sáng nay cũng thế. Về sau cũng không cần kết hôn. (QA: chị tính lấy chồng nữa sao?? =)))

Lăng Ngạo buông mắt nhìn người đang lười biếng dụi vào ngực mình, đầu ngón tay khẽ lướt qua khóe mắt cô, ánh mắt càng thêm thâm trầm: “Xế chiều hôm nay đã xảy ra chuyện gì?”

Anh không hỏi, không phải là không biết, mà là chờ chính miệng cô nói, ai biết người phụ nữ này lại giả vờ như anh không biết gì cả. Anh không phải là người có thể dễ dàng lừa gạt. Trước đó rõ ràng trông thấy cô chạy thẳng về một hướng, thậm chí còn không thèm để ý đến mưa bom bão đạn sau lưng. Anh cũng đã từng nghĩ đến, có thể là Andrew hay không, nhưng rất nhanh liền gạt bỏ suy nghĩ ấy. Nếu là hấn ta, cô tuyệt đối sẽ không phản ứng như vậy.

Lam Duê giống như con mèo làm biếng, hơi híp mắt lại, nghe được câu hỏi của anh, nhếch khóe miệng, vành môi thoáng cong lên, nói: “Một người vừa lạ vừa quen, lại nói, vết thương lần trước trên bả vai là do cô ta đá!”

Cô không nghĩ tới việc sẽ gặp lại Liliane vào trường hợp như ngày hôm nay, nhìn dáng vẻ của cô ta, hình như hóc hác đi rất nhiều, đáy mắt cũng không chịu thua tính tình, ngược lại chỉ có tăng chứ không giảm, gọi lên cho cô nguồn hứng thú nồng hậu.

Đối với lời của cô..., Lăng Ngạo chỉ nhún mày, anh nghe ra được sự hứng thú mà cô dành cho người đó. Đã như vậy, anh cũng không nên hỏi hỏi làm gì.

"Ở Berlin có một buổi đấu giá ngầm, đi xem một chút!"

"Ồ!"

Đáp một tiếng, Lam Duê mệt mỏi rã rời, mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi mất, thậm chí xuống khỏi máy bay bằng cách nào cô cũng không biết, mãi đến khi Lăng Ngạo đưa cô đến một căn biệt thự nằm ở vùng ngoại ô Berlin, cô mới chậm rãi tỉnh lại.

Từ trên giường trở mình ngồi dậy, duỗi lưng một cái, lúc này mới phát hiện ra mình đã không còn ở trên máy bay nữa.

Vén tấm chăn mềm lên bước xuống giường, đi đến trước cửa sổ sát đất nhìn ra khung cảnh bên ngoài.

Đây là Berlin sao?

Màn đêm đã buông xuống, xem chừng cô ngủ không ít thời gian rồi.

"Nghĩ cái gì?"

‘ Rắc rắc ’ một tiếng, cửa phòng tắm mở ra, Lăng Ngao mặc một chiếc áo choàng tắm màu đen rộng thùng thình, bên trên mái tóc màu nâu hạt dẻ vẫn còn nhỏ nước. Chiếc áo choàng tắm hơi mở rộng, để lộ ra lồng ngực rắn chắc bên trong, hình ảnh như vậy nhìn yêu nghiệt nhường nào.

Tự nhiên tiến lên, nhận lấy khăn lông trong tay anh, giúp anh lau mái tóc ướt sũng, nói: “Em chỉ đang suy nghĩ, rốt cuộc mình đã ngủ bao lâu rồi, nơi này có phải là Berlin không, chỉ có thể thôi.”

Lăng Ngao nhận nhặt nhìn cô một cái, đưa tay kéo cô đi tới trước bàn, đến nơi đặt hai ly rượu, đưa một ly cho cô: “Anh định tắm xong gọi em, đêm nay ở Berlin có một buổi đấu giá ngầm, hẳn là sẽ có vật gì tốt.”

"Thứ có thể khiến cho anh khen ngợi rất ít, xem ra tối nay quả thật có đồ tốt rồi." Lam Duê cầm ly rượu trong tay, ngửa đầu ngậm hết vào trong miệng, bất chợt đưa một tay ôm lấy cổ anh, đôi môi anh đào đột nhiên ngậm lấy làn môi mỏng, đem toàn bộ rượu đang ngậm trong miệng của mình đẩy vào miệng anh.

Cánh lưỡi mềm mại khẽ cạy hàm răng khép hờ của anh, hơi hít mất lại, nhón chân lên trêu chọc đầu lưỡi mạnh mẽ, dòng rượu đỏ chưa kịp nuốt vào len qua giữa răng môi của hai người rồi nhỏ giọt xuống.

Lần đầu tiên bị tập kích bất ngờ như vậy khiến Lăng Ngao không khỏi sững sờ, bỗng chốc không biết phải làm sao. Chờ đến khi anh hoàn hồn, trong miệng đã bị chiếc lưỡi linh hoạt tựa như rắn chiếm đóng. Nuốt trọn ngụm rượu mà cô đẩy tới, đôi bị động thành chủ động, nắm quyền kiểm soát.

‘Cạch’ một tiếng để ly rượu trong tay xuống, đôi bàn tay giữ chặt lấy eo nhỏ của cô, khiến nụ hôn này càng trở nên cuồng nhiệt.

Bà xã ôm ấp yêu thương, thân là ông xã, không cần thiết phải làm ra vẻ như một Liễu Hạ Huệ, huống chi bản thân anh cũng không phải vậy. Tính ra, tối hôm qua là đêm tân hôn của bọn họ, nhưng mà khuya ngày hôm trước, cộng thêm sáng ngày hôm qua giày vò cô quá ác, hơn nữa ngồi trên máy bay một thời gian dài như vậy, đáng lý họ phải trải qua đêm tân hôn ở trên máy bay mới đúng. Hiếm khi cô có được nhiệt tình thế này, anh dĩ nhiên sẽ không cự tuyệt.....

(QA: tưởng tượng và tưởng tượng @@)

Mười hai giờ khuya, Lam Duê và Lăng Ngao, cùng mấy người khác ngồi trong phòng đấu giá ngầm ở Berlin, bề ngoài rõ ràng là một câu lạc bộ cao cấp.

Vốn dĩ thân phận của cả hai đều không phải là người bình thường, tự nhiên cũng sẽ được ngồi vào vị trí tốt nhất, có thể thu hết tất cả những diễn biến ở hội trường vào đáy mắt, mà người khác cũng rất khó để ý đến bọn họ.

Hai người ngồi song song ở một chỗ, Vân Trạch cùng Ngự Phong đứng ngay bên cạnh. Vân Thanh và Âu Liêm lại trốn ở một chỗ khác, hướng về phía những nhân vật bên dưới mà thảo luận.

"Tôi biết người kia, hình như là viên chức của chính phủ Mỹ, gọi là gì ấy nhỉ?"

Âu Liêm cười nhạo: “Ngay cả tên cô cũng không biết, có thể đừng nói là mình biết người đó hay không?”

"Anh có ý gì? Chẳng lẽ bà đây lại đi nói láo hay sao?" Đường như vừa bị tóm đuôi, Vân Thanh lập tức gợn chân, hung hăng cắn răng quát khê. Cô là ai chứ? Nói biết những người này, căn bản cũng chẳng có ích lợi gì, cô cần phải nói láo hay sao? Âu Liêm, cái tên này cứ không thấy được mặt tốt của mình, thật sự là đáng chết, đáng chết!

“Được thôi, được thôi, tôi chỉ thuận miệng nói ra một câu, cô cần gì phải kích động như thế?” Buồn cười nhìn cô đang xù lông nhím, đáy mắt của Âu Liêm mang theo ý cười có phần dung túng: “Nếu như tôi đoán không sai, hẳn là cô biết ông ta thông qua việc làm giải phẫu cho ông ấy? Nhìn đáng vẻ người kia, có lẽ nên thanh toán tiền chữa trị đắt đỏ một chút, bằng không, làm sao cô tình nguyện động dao?”

Đây cũng là sự thật, tính khí của Vân Thanh đến rất nhanh, mà đi cũng nhanh, Âu Liêm đã nắm rõ điểm ấy, cho nên mới cố tình đi vào chủ đề này.

Nói đến đây, Vân Thanh rất tự hào ngẩng đầu lên: “Đó là điều dĩ nhiên, đúng là tôi đã lừa gạt ông ta một khoản đáng kể, bằng không, làm sao ông ta lên được bàn mổ?”

Y đức của một vị bác sỹ, căn bản là không nhìn thấy được từ trên người Vân Thanh, tất cả đều mang tiền bạc ra suy xét. Bất quá quy tắc này chỉ áp dụng cho số đông mà thôi, còn đối với chuyện của nhà họ Lam, lần nào miệng cô cũng bảo là đóng góp không cần trả ơn, nhưng mà hết lần này đến lần khác đều có cạy ra một số trang thiết bị y tế tối tân nhất từ tay Lam Duê.

Cũng là một vị bác sỹ, kỳ thực thì tác phong giải quyết vấn đề của Âu Liêm không khác cô là mấy. Một đôi Kim đồng Ngọc nữ trong giới y khoa, ngoại trừ qua lại với Lam Duê và Lăng Ngao, chưa từng giao thiệp với bên ngoài.

Thời điểm Vân Thanh đạt được trình độ cao nhất trong giới y khoa, trong thời gian phục vụ cho nhà họ Lam, đồng thời cũng lấy y thuật cao siêu của mình, tiếp nhận những bệnh nhân có khả năng chi trả một khoản tiền lớn, thế nên Vân Thanh căn bản là một người phụ nữ giàu có. Ngược lại, từ lúc Âu Liêm bắt đầu chứng minh được y thuật của mình, đã từng tiếp nhận những trường hợp mắc bệnh nan y, sau khi khẳng định địa vị của anh trong giới y

khoa, hoàn toàn không chịu tiếp nhận bất kỳ một trường hợp nào nữa, dốc lòng đi theo bên người Lăng Ngạo.

Âu Liêm mỉm cười, làm như có thật gặt đầu: “Thế này thì, xem ra Vân Thanh là một người rất nhiều tiền rồi!”

"Đó là đương nhiên. A, có tiền cái gì? Làm sao tôi có tiền cho được? Anh không nên nói vậy!"

Vân Thanh kiên quyết trả lời, vừa mới gặt đầu, liền phát hiện Lam Duê ngoảnh lại từ bao giờ, cười như không cười nhìn cô. Đột nhiên chuyển đề tài, giả vờ ngây ngốc.

Âu Liêm cũng cười đứng ở một bên, bỗng nhiên cảm giác được Lam Duê đang nhìn mình, bối rối nhìn lại, nhưng chỉ thấy ánh mắt của cô hiển hiện sự sáng tỏ. Mắt tự nhiên giật giật khóe miệng, sau đó giả bộ lơ đãng dời tầm mắt về nơi khác. Tâm tư của anh, ở trước mặt của Lam Duê, hình như không có cách nào che giấu.

"Đến rồi!"

Giọng nói âm trầm bên cạnh gọi tâm trí của Lam Duê trở về, ánh mắt mang theo ý vị sâu xa liếc hai người kia một cái, Lam Duê quay đầu nhìn về phía bàn đấu giá bên dưới.

Một người đàn ông trung niên mặc âu phục, ở trên đài ‘quang quác’ nói một tràng, có hay không cũng chẳng hề quan trọng, cuối cùng mời chủ nhân tổ chức buổi đấu giá đi lên.

Buổi đấu giá tối nay chính thức bắt đầu!

Từ khi bắt đầu, mấy món đồ tốt cũng ‘lục đục’ đi lên, từng cái lọt vào mắt xanh của Lam Duê, tuy nhiên cứ nhàm chán thế nào mà nhìn đông một chút, ngó ngó đằng tây một tẹo, cô hơi cảm thấy hối hận khi tới nơi này rồi.

"Phía dưới này là Liên Tâm ngọc chằm (gối ngọc tim sen) đến từ thời nhà Tống của Trung Quốc, nghe nói chỉ có người tôn quý nhất ở Trung Quốc cổ đại mới đủ tư cách có được nó!"

Nói xong, tấm vải đỏ được kéo xuống, một chiếc gối ngọc trong suốt, sáng óng ánh hiện ra trước mắt mọi người. Dưới ánh đèn càng thêm rực rỡ. Hiếm khi có được món đồ khiến mình cảm thấy hứng thú, Lam Duê đột nhiên ngồi dậy, khẽ nâng tay lên, Vân Trạch ở bên cạnh tức khắc hiểu được.

"Có phải anh đã sớm biết sẽ có vật này?"

Cô thích sự ồn ào của Trung Quốc, cũng cực kỳ yêu thích những món ngọc bội từ thời Trung Quốc cổ đại. Cô đã thu thập được rất nhiều, cất trong phòng chứa đồ của mình, định khi nào có thời gian thích hợp sẽ mang ra triển lãm.

Lăng Ngạo khẽ nhếch khóe môi, nếu vợ mình thích cái gì cũng không biết, vậy anh có còn là chồng của cô hay không?

Từ lúc anh quyết định phải có được cô, lập tức đi trung cầu ý kiến của mấy người trong nhà họ Lam, khi biết cô rất yêu thích những món đồ cổ của Trung Quốc, thì đây là nơi mà anh nghĩ đến đầu tiên.

Nheo neho lòng bàn tay của cô, nói: "Không thích?"

"Thích, đương nhiên là thích!" Cũng bởi vì rất ưa thích, cho nên mới cảm thấy kinh ngạc như thế thôi.

Cuộc bán đấu giá bắt đầu, bọn họ vốn nghĩ, thời điểm vật này lên đến trên dưới 50 triệu, đã là giá cao nhất rồi. Nhưng ngờ đâu, vẫn có người còn muốn đấu cùng với bọn họ.

Hiện giờ, toàn bộ hội trường là một mảng yên tĩnh, chờ xem Liên Tâm ngọc chằm này cuối cùng sẽ rơi vào tay ai.

Tam phương đấu giá, hơn nữa còn ở bên trong những gian phòng tiêu chuẩn cao, khiến người ta không thấy được là ai, chỉ có thể nhìn vào mấy con số không ngừng lóe lên mà đoán ra được chút manh mối.

Thời điểm giá tiền tăng lên đến một tỷ, cả hội trường bắt đầu xôn xao, ở đây ra giá bằng đồng O-rô đấy, rốt cuộc mấy người ấy có biết hay không? Chung quy thì người ở bên trong ba gian phòng này là ai?

Trong nháy mắt, mấy người ngồi ở hàng ghế bình thường bắt đầu ồn ào, nhón nha nhón nháo nhỏ giọng thảo luận, tầng tầng lớp lớp.

"Rốt cuộc người ở bên trong ba gian phòng kia có lai lịch thế nào? Đã lên đến một tỷ một rồi, trả kiểu gì mà còn chưa định giá? Không phải chỉ là cái gối thôi ư? Có cần đến mức ấy không?"

"Cái này cũng không biết, nhưng mà nó là cổ vật Trung Quốc từ mấy trăm năm trước, đương nhiên giá trị phải cao hơn một chút. Bất quá, cái giá này có phải là hơi cao quá rồi không?"

"Khẳng định những người ở trong ba gian phòng này cực kỳ có tiền, bằng không, làm sao lại có khả năng đưa ra giá cao như vậy?"

"Chờ xem, hẳn là người trong ba gian phòng này sẽ nâng giá lên cao hơn rất nhiều đây!"

.....

Trong lúc này, đại khái chỉ có người chủ trì khó nén được sự hưng phấn, đáy mắt màu lá cọ ánh lên một tia vui sướng vì kích động. Đã sớm biết vật này có thể trị giá chút tiền, không nghĩ đến lại đáng giá như vậy, quả thật làm cho người ta rất kích động.

Thời điểm giá tiền lên đến năm tỷ, bên dưới cũng không còn bất kỳ âm thanh nào nữa, tất cả đều ngừng thờ chờ đến thời khắc cuối cùng.

Khóe miệng Lam Duê nở nụ cười không rõ ý vị, con ngươi quay vòng, mang theo một tia giảo hoạt: "Lăng Ngạo, số tiền này coi như là ở trên đầu anh rồi, nói thế nào thì đây cũng là món quà đầu tiên mà anh tặng cho em."

"Được!" Lăng Ngạo rất dứt khoát gật đầu, liếc nhìn Vân Trạch. Vân Trạch lùi về phía sau, Ngự Phong tiến lên, ngón tay gõ lên bàn kiểm soát trước mặt, từ năm tỷ trực tiếp nhảy vọt tới hai mươi tỷ.

Yên lặng, đám người phía dưới đồng loạt trở nên ngây ngốc, người này thật sự là.

Giá tiền này vừa đưa ra, hai phòng còn lại cũng không tiếp tục đấu giá nữa, rồi rút tắt đèn.

Cuối cùng, Liên Tâm ngọc chăm với giá hai mươi tỷ, rơi vào trong tay Lam Duê.

Khi Liên Tâm ngọc chăm được gói lại cẩn thận đưa đến chỗ bọn họ, Lam Duê mở ra xem, đáy mắt không che giấu được sự vui sướng: "Chắc, tiếc là gói ngọc thể này, chỉ có thể nhìn, không thể dùng."

Ở vào xã hội hiện nay, đúng là chưa từng dùng đến một vật như vậy, cũng không thể xem như vật dụng quen thuộc hằng ngày.

Lăng Ngạo thấy cô thật sự vui vẻ, đáy mắt cũng thoáng qua ý cười. Người phụ nữ này là vợ của anh, dẫu cho đầu óc của cô có thông minh thế nào đi nữa, thủ đoạn có cao siêu cách mấy, anh vẫn có tư cách bảo vệ cho cô, thỏa mãn bất kỳ nguyện vọng nào của vợ mình.

Ngày trước anh chưa bao giờ nghĩ tới, một ngày nào đó mình sẽ vì một người phụ nữ mà không chút do dự ném ra một khoản tiền kéké xù, chỉ để đổi lấy sự vui vẻ của cô. Mặc dù số tiền này đối với bọn họ chưa đáng là bao, nhưng đối với Lăng Ngạo mà nói, quả thật là lần đầu tiên tặng quà, tặng món đồ mà trong lòng cô yêu thích.

Nhìn đồng hồ, đã hơn hai giờ khuya rồi, Lăng Ngạo nhìn thấu sự mệt mỏi trên mặt cô, đứng lên, nói: "Đêm nay cũng có một món đồ mà em thích rồi, nếu như lại có nữa, chúng ta sẽ trở lại! Bây giờ nên trở về đi thôi!"

"Ừ, cũng được."

Lam Duê mới vừa chuẩn bị đồng ý, lơ đãng thoáng nhìn, lập tức sững sờ.

"Phía dưới này là vật phẩm bán đấu giá cuối cùng của chúng tôi vào đêm nay, giá cả không đáy, vô cùng vô tận, vẫn quy tắc cũ, người trả giá cao được....."

Này hẳn là.

Đó là một người, trên gương mặt vẫn còn mang theo nét ngây thơ ở độ tuổi vị thành niên.

Mái tóc vàng óe sáng dưới ánh đèn khiến người ta mê muội, đôi mắt màu vàng nhạt ẩn chứa sự hưng hân. Bởi vì cơ thể bị giữ chặt mà không ngừng lung lay xiềng xích trên người, gương mặt hoàn mỹ, đôi môi mông tái nhợt hơi nhếch lên, dẫu cho tình thế hiện giờ rất bất lợi cho hắn, hắn vẫn tỏ ra hùng hực khí thế, trước sau không đổi.

Chắc, ánh mắt kia thật sự giống như là muốn cắn nuốt tất cả mọi người.

Bỗng chốc, Lam Duê đưa ánh mắt trên người chống lại cặp mắt tràn đầy tàn bạo của hắn từ bên trong, mặc dù chủ nhân của đôi mắt kia không thấy được cô, thế nhưng trực giác lại mách bảo hắn là cô đang ở nơi này, đáy mắt ánh lên sự khát máu, không hề suy giảm chút nào vì không nhìn thấy người.

Khả năng nhận biết rất nhạy!

Lam Duê vốn dĩ định mang theo chiến lợi phẩm rời đi, xem ra lần này đã bị khơi lên hứng thú, nâng cằm, chăm chú nhìn xuống bên dưới.

Lăng Ngạo thấy thế nhủ mày, nương theo tầm mắt của cô nhìn xuống, sắc mặt đột nhiên thay đổi, mây đen giăng đầy, tối thui như mực.

"Lam Duê!"

Khẽ gọi một tiếng, âm thanh nghe ra có vẻ khó chịu.

Lam Duê không ngốc, nghe thấy anh gọi tên mình như vậy liền nhận ra ngay anh đang không vui. Đưa tay kéo anh ngồi xuống, chỉ vào tên thiếu niên đang bị giữ bằng xích sắt ở trong lồng tre, nói: "Anh cảm thấy người này như thế nào?"

"Có ý gì?"

Lòng bàn tay mượt mà nhẹ lướt qua bề mặt của Liên Tâm ngọc chăm, nhếch môi cười hứng thú: “Người thiếu niên kia. Nếu như mà em đoán không sai, hẳn là một người thú!”

Người thú, thật ra thì cũng không thể nói họ không phải là người, chính xác mà nói, hẳn là bị vứt bỏ, hoặc là một đứa trẻ con bị lạc đường, vào thời điểm sự nhận thức chưa phát triển, được dã thú nuôi lớn. Tuy rằng vẫn mang dáng dấp đặc trưng của con người, nhưng tập tính lại chẳng khác gì một con thú. Mặt khác, người thú tồn tại rất ít. Thử nghĩ xem, những con dã thú hung hãn đều là những loại khát máu tàn nhẫn, làm sao có thể nuôi dưỡng một kẻ thù của thiên nhiên? Bất quá, vẫn có một vài trường hợp cá biệt còn tồn tại.

Nói thí dụ như. tên thiếu niên tóc vàng bên dưới này chẳng hạn!

Lăng Ngao cũng hơi sững sờ, cẩn thận liếc nhìn tên thiếu niên bị giam trong lồng bên dưới, quả nhiên thấy được sự hung hãn khát máu tựa như dã thú bên trong đôi mắt của cậu ta, lại có một chút cô đơn như cảm xúc của con người.

Có điều, đây không phải là điểm mấu chốt, mấu chốt chính là, dường như Lam Duê cảm thấy rất hứng thú đối với tên người thú này?

Thu hồi tầm mắt, từ từ chuyển đến gò má thanh tú của Lam Duê, đáy mắt đen nhánh lóe lên một tia bí hiểm, ngón tay chậm rãi vươn đến bên hông cô, đầu ngón tay khẽ lướt qua vòng eo mềm mại, lạnh nhạt nói: “Em thích nó?”

Bên hông truyền tới cảm giác tê dại khiến Lam Duê lập tức trút bỏ hết sự hứng thú trên gương mặt, nghiêng đầu sang, nhìn anh thật sâu, trịnh trọng nói: “Quả thật thích, em thích cái ánh mắt đầy dã tính của nó. Chỉ là, không phải loại yêu thích giữa nam nữ bình thường, về điểm này anh cứ yên tâm!”

Đáp án này làm Lăng Ngao hài lòng, liếc mắt nhìn cô, cuối cùng thu tay của mình lại, không cần phải nhiều lời nữa. Rõ ràng trong lòng vẫn còn cảm thấy có chút không vui, Lăng Ngao là một người đàn ông có tính chiếm hữu rất mạnh, đối với bất kỳ người đàn ông nào, bất kể là ai, tuyệt đối không cho phép có kẻ dám mơ ước đến người phụ nữ của anh.

Tròng mắt đen thâm thúy liếc nhìn tên thiếu niên bên dưới, rồi sau đó liền mất hứng. Lam Duê có hứng thú, không có nghĩa là anh cũng cảm thấy như vậy. Đáy mắt của tên kia nổi lên dã tính cùng bất khuất, không phải ai cũng có thể thuần phục, lại là thiếu niên, thay vì nói nó là người, chỉ bằng gọi nó là một con thú.

Có một số người yêu thích những thứ đặc biệt, khi nhìn thấy dung mạo đẹp đẽ của tên thiếu niên kia, bọn họ lập tức nhốn nháo hẳn lên. Giá tiền từ mười triệu không ngừng tăng vọt, trong thời gian chưa đến nửa phút, giá trị của hắn đã lên đến bảy trăm năm mươi triệu rồi.

Lăng Ngao xoay tròn cái bật lửa trong tay, lạnh lùng nhìn màn đặt giá phía dưới. Đáy mắt hung ác của tên kia dần dần đậm lên theo tiếng chào giá sôi nổi, hẳn là một chút kiên nhẫn còn sót lại của loài người đã bị dã tính thấu tẩm.

Mà người phụ nữ đứng cạnh anh thì ngược lại, càng ngày càng hăng hái, điều này làm Lăng Ngao cực kỳ khó chịu trong lòng. Đáng chết, cho dù biết rõ cảm giác của cô đối với tên thiếu niên kia chỉ là hiếu kỳ nhất thời, nhưng thân là chồng của cô, anh vẫn cảm thấy không vui. Anh muốn trong mắt của cô, trong tim của cô cũng chỉ có một mình mình, tuyệt đối không hy vọng có kẻ thứ hai tồn tại.

Tầm mắt bèn nhón quét về phía Ngự Phong đang đứng ở một bên, ý bảo anh ta đi đấu giá.

Nếu cô đã có hứng thú, vậy thì anh sẽ tặng cho cô, thuận tiện nhắc nhở luôn một thể.

Vẫn như lần trước, bắt đầu từ tám tỷ, Ngự Phong trực tiếp nhảy vọt lên tới hai mươi lăm tỷ.

Những người ngồi bên dưới thấy phòng bao bắt đầu ra giá, lập tức yên ắng hẳn đi, hai mươi lăm tỷ, số tiền này không còn nằm trong khả năng của bọn họ nữa.

Người chủ trì đêm nay thật sự hưng phấn đến phát run, đây có lẽ là buổi đấu giá thu được khoản hồi nhiều nhất trong suốt cuộc đời làm chủ trì của hắn. Trước đó là khối ngọc chăm cao lắm cũng chỉ có giá mấy chục triệu, lập tức được nâng lên thành hai mươi tỷ, bây giờ chỉ bán đấu giá một tên thiếu niên có vẻ ngoài một chút, bỗng chốc vượt qua cái mốc trước đó. Ôi Thượng đế, đây là đang nằm mơ sao? Rốt cuộc người ở bên trong căn phòng ấy là ai, tiền bạc không phải là tiền ư?

"Có ai còn muốn ra giá không? Nếu như không, tôi đếm đến ba, vị thiếu niên này sẽ thuộc về chủ nhân của gian phòng số một. Một, hai..."

Đương lúc người chủ trì run rẩy đếm số, giường chiếc chày nhỏ lên chuẩn bị gõ xuống, hai gian phòng khác cùng tranh đoạt ngọc chăm trước đó lần lượt sáng đèn.

Một người ba mươi tỷ! Một người ba mươi lăm tỷ!

Người sáng suốt cũng nhìn ra được, tam phương này lại bắt đầu giằng co.

Hiện tại, người phía dưới cũng không hề tiếc nuối vì không thể ôm tên thiếu niên đẹp như vậy vào trong ngực, trái lại còn hứng thú hơn trước màn đấu giá giữa tam phương này. Theo như bọn họ nghĩ, dáng vẻ của tên kia nhìn có tốt thế nào cũng không thể lên đến giá đó, huống chi, tám tỷ trước đó dùng để mua tên thiếu niên gây yếu còn chưa lớn này, đã là giá cao nhất rồi. Tham gia vào buổi đấu giá này lâu như vậy, hiện giờ cặp mắt của bất kỳ ai ở nơi đây đều hừng hực lửa cháy. Thuốc kích thích ban đầu, ngoại trừ còn chút tán thưởng về diện mạo của hắn, đối với bọn họ mà nói, cũng đã cảm thấy hết hứng

thú rồi.

Những người có chút quyền thế bắt đầu hỏi thăm xem rốt cuộc lai lịch của tam phương kia là gì. Nhất là những người trong gian phòng số một.

"Ai ôi, lại tới nữa kia!"

Ánh mắt của Lam Duê bỗng chốc trầm xuống, thứ mình cảm thấy vừa ý cũng bị người ta nhìn trúng, cảm giác như vậy chẳng tốt chút nào!

Uể oải ngáp to một cái, nếu còn tiếp tục như vậy nữa, cô thật sự sắp chịu không nổi rồi. Uhm, mấy ngày này gần như đã tiêu hao hết thể lực, hơn nữa cũng trở nên tương đối ham ngủ, thức khuya một đêm sẽ cảm thấy rất mệt mỏi.

"Mệt mỏi?" Nhận thấy được ánh mắt mệt mỏi của cô, Lăng Ngạo đứng lên nói: "Chúng ta đi về trước đi, Ngự Phong sẽ mang hấn về!"

Lam Duê còn ngáp ngừng giây lát, cảm thấy cơ thể sắp chịu không nổi, liền gật đầu đứng dậy.

"Ngự Phong, lúc mang hấn về nhớ chú ý một chút, thay vì xem hấn là một con người, anh nên xem hấn như một con thú hung hãn là được. Lời nói của tôi, anh nghe hiểu chứ?"

"Dạ, Ngự Phong hiểu!"

Lời nói trước khi đi của Lam Duê khiến Ngự Phong sững sờ, cũng rất nhanh chóng kịp phản ứng, khe khẽ gật đầu.

Lam Duê vừa lên xe, lười biếng dựa vào trong ngực Lăng Ngạo, nói: "Hai phe khác, anh đoán thử coi là ai?"

"Không có hứng thú!"

Lăng Ngạo quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, đối với lời nói của người phụ nữ nằm trong ngực, chỉ lạnh lùng phun ra bốn chữ. Nói một cách chính xác, không phải là không cảm thấy hứng thú, mà là không có gì đáng giá để anh cảm thấy hứng thú.

Trên đường về, Lam Duê ngủ thiếp đi trong ngực Lăng Ngạo. Một giấc này khiến cô ngủ thẳng đến hơn ba giờ chiều ngày hôm sau, đây có lẽ là lần đầu tiên trong lịch sử của suốt hai mươi mấy năm qua. Ngay cả Vân Trạch cũng cảm thấy khó mà tin được, thật sự không hiểu đồng hồ sinh học của Lam Duê thay đổi thế nào.

Rạng sáng ngày hôm sau, đương lúc Lam Duê vẫn còn đang nghỉ ngơi, Lăng Ngạo liền đứng dậy.

Sau khi dùng xong bữa sáng, Lăng Ngạo trực tiếp đi tới trước một căn phòng mờ tối.

"Ở trong này?"

"Dạ!"

Rạng sáng ngày hôm nay, Ngự Phong đã bỏ ra bảy mươi tỷ, mang tên thiếu niên kia về.

Đúng như lời Lam Duê đã nói, thay vì xem hấn là một con người, chỉ bằng xem như một con thú dữ hung hãn. Mặc dù anh đã đề phòng, nhưng vẫn bị thương. Sức bật của tên thiếu niên kia đáng sợ đến kinh người, và lại còn ra tay tàn nhẫn vô tình, nếu không phải thuốc mê trên người hấn còn chưa tan hết, e rằng anh cũng không thể mang hấn trở về.

Lăng Ngạo nhíu mày nhìn cửa phòng đóng chặt, đưa tay vừa muốn mở ra, lập tức bị Ngự Phong ngăn lại.

"Thủ lĩnh."

Đôi mắt tối đen như mực thần nhiên quét về phía anh ta, Ngự Phong chậm rãi tránh đường, nhưng đáy mắt vẫn còn vương một tia do dự.

"Đi chữa trị vết thương trên người của chú, không cần theo vào!"

Nói xong, Lăng Ngạo liền ‘bùm’ một tiếng khép cửa phòng lại.

Đứng ở bên ngoài cửa phòng đóng chặt, Ngự Phong ưỡn thẳng lưng, cơ thể chưa từng động lấy một cái.

"Cậu muốn chết sao?"

Sau lưng, Âu Liêm nghiêng người dựa vào trên tường, trêu người nói.

Ngự Phong lạnh lùng nhìn anh một cái, sau đó lại quay đầu về. Thấy anh ta không thèm để ý tới mình, Âu Liêm cho tay vào trong túi, chậm rãi đi tới bên cạnh anh ta, lạnh lạnh nói: "Cậu tính ở đây làm bùa giữ cửa? Hay là không muốn cái tay của mình nữa? Nếu như không kịp chữa trị, cái tay này cũng nên phế bỏ đi thôi. Cậu cảm thấy, khi chỉ còn lại một cái tay, mất đi năng lực chiến đấu như bình thường, vậy còn có tư cách gì đứng ở bên người thủ lĩnh nữa?"

Có thể nói Âu Liêm đang dùng kế khích tướng anh ta? Không phải, tuyệt đối không phải. Tính khí của người này hồng бет thể kia, hơn nữa lại liều chết một mực trung thành với thủ lĩnh, nếu như không nói cậu ta như vậy, nhất định vẫn sẽ ngẩng ngực đứng giữ cửa, chờ thủ lĩnh ra ngoài mới thôi.

Thủ lĩnh cũng đã nói rồi, bảo cậu ta đi chữa vết thương, nhưng đầu óc vẫn cứ u mê như vậy, đúng là đầu gỗ khó chịu.

"Ồ, anh ta vẫn còn sống? Tôi cho rằng đã chết lâu rồi! Không ngờ anh dẫn người trở lại thật, lại nói, người đâu?"

Vân Thanh mới vừa rời giường, lúc đi ngang qua hành lang, phát hiện ra Âu Liêm và Ngự Phong đang đứng ở bên kia, lập tức giương vẻ mặt chế nhạo, cười nói.

Không ngờ cái tên mặt than này lại có bản lĩnh như vậy, thật sự mang được cái ‘con dã thú’ kia về. Nhìn dáng dấp, ngoại trừ sắc mặt có hơi khó coi, những phần còn lại trông vẫn rất bình thường.

Thân là bác sỹ, Vân Thanh chỉ cần nhẹ nhàng đảo mắt qua, cũng biết anh ta bị thương, ở vị trí nào vừa nhìn là thấy ngay.

"Ngửi thấy mùi máu tươi trong không khí, xem ra bị thương không nhẹ đâu!"

Làm ra vẻ ghét bỏ phát phát tay, nhìn chằm chằm Âu Liêm vô công rồi ghé đứng bên cạnh, lạnh lùng chế giễu: "Tôi nói thế mà anh mù sao? Không thấy anh ta bị thương? Thế nào, tính để cho anh ta chết như vậy hả?"

Âu Liêm bị nả trúng đạn, nhìn Vân Thanh không biết phải làm sao. Anh thật sự rất muốn trợn trắng mắt lên, chuyện này hình như không có liên quan gì mấy đến anh? Anh cũng đang ở đây khuyên cậu ta đi chữa vết thương cơ mà, điểm mấu chốt là tính tình của Ngự Phong còn bướng bỉnh hơn cả con lừa, anh có biện pháp nào đâu?

"Vân Thanh, chuyện của cô đều đã xử lý xong rồi hả?"

Giọng nói nhỏ nhẹ ôn hòa bất chợt vang lên, khiến người phụ nữ vốn còn đang vênh váo tự đắc, lập tức giống như một quả bóng bay xì hơi, đứng thẳng người, rụt rịt bả vai, vẻ mặt đờ đẫn, quay đầu nhìn về phía Vân Trạch đang cười tủm tỉm đứng ở sau lưng cô không biết tự bao giờ: "Đây vừa mới xuống giường thôi, đợi chút đi liền!"

"Nếu như mới vừa xuống giường, làm sao còn có thời gian rảnh rỗi đứng đây tán dóc?" Đôi mắt Vân Trạch lúc này đã hóa thành một đôi trắng lười liềm, giọng điệu vẫn thong thả từ tốn.

Nhưng chính vì giọng nói nhã nhặn như vậy, lại khiến cho Vân Thanh không khỏi rung mình. Mỗi lần Vân Trạch có biểu hiện này, chính là nhắc nhở tính kiên nhẫn của anh sắp cạn sạch rồi, nếu không ngoan ngoãn nghe lời, anh nhất định sẽ nổi giận cực độ.

Đừng, thế nào, muốn như thế nào!

Vân Thanh phát hiện, kể từ sau khi Lam Duê kết hôn, Vân Trạch càng ngày càng trở nên đáng sợ, nguyên nhân vì đâu?

Âu Liêm đưa ánh mắt suy xét nhìn người đàn ông khiến Vân Thanh đang giương nanh múa vuốt cũng phải thu lại, trong lòng thật sự cảm thấy khâm phục người đàn ông này. Mặc dù là hộ pháp bên cạnh Lam đương gia, nhưng năng lực và thủ đoạn cũng chẳng hề thua kém chủ nhân của mình. Vậy nên đây đại khái là nguyên nhân khiến Lam đương gia tin tưởng anh ta như vậy đi!

Trái lại anh tuyệt đối không lo lắng người đàn ông này sẽ có tình cảm đặc biệt gì đó đối với Vân Thanh, từ ánh mắt của anh ta, không thấy được một tia rung động nào, có cũng chỉ là chút tình cảm bạn bè đơn thuần, thuần khiết không gì có thể thuần khiết hơn.

Trước khi Vân Trạch xoay người, đột nhiên để lại một câu nói, khiến Ngự Phong đang tính đứng đây làm cọc gỗ cuối cùng cũng động đậy.

"Người ở bên cạnh Lăng thủ lĩnh, từ lúc nào lại có kẻ không biết nghe lời? Xem ra, thân phận như vậy đành phải chịu thiệt thòi rồi."

Nói xong, cả Vân Trạch và Vân Thanh cũng không quay đầu lại, biến mất ở cầu thang bên cạnh. Còn Ngự Phong thì cứng người quay mặt sang, lạnh lùng liếc nhìn Âu Liêm đang trợn to hai mắt: "Trị thương!"

Giờ khắc này, Âu Liêm lại cảm thán lần nữa, quả nhiên cái cậu Vân Trạch này nói chuyện gì cũng đều đánh trúng tim đen, không dài dòng dây dưa. Nhìn một chút xem, chỉ cần một câu nói, liền thuận phục được ngay cái tên cứng đầu đầu muối không vào kia.

Lăng Ngạo vừa tiến vào trong phòng, liền rơi vào cả một khoảng không gian tối đen như mực, hơn nữa còn yên tĩnh đến dọa người.

Đôi chân mày lười liềm khẽ nhíu, đưa tay bật chột đèn bên cạnh, trong nháy mắt, cả căn phòng liền sáng choang.

Gần như là trong tích tắc, Lăng Ngạo nhanh chóng nhấc chân, theo tiếng ‘bộp’ của một vật nặng rơi xuống đất, lúc này anh mới dừng lại. Lạnh lùng nhìn tên thiếu niên tóc vàng nằm trên đất, đáy mắt nhuộm màu tàn nhẫn.

Bản thân Lăng Ngạo không phải là một vị chủ nhân hiền lành, một cước vừa rồi cũng không hề nương tay. Hung hăng vung lên một cước, dưới tình huống bình thường, nói thế nào cũng khiến người ta không dậy nổi. Bỗng không thì cũng bị gãy mất mấy cái xương sườn.

Nhưng tên thiếu niên này nhưng chỉ hơi dừng lại trên mặt đất một chút, thở dốc, rất nhanh liền bò dậy. Trong miệng không ngừng phun ra âm thanh làm người ta nghe không hiểu, rõ ràng cho thấy hắn đang nổi giận.

Lăng Ngạo thấy thế, đầu chân mày hơi nhăn lên, anh cảm giác được tên người thú này là một nhân vật nguy hiểm.

Mới vừa nghĩ tới đây, tên thiếu niên kia lại đánh tới lần nữa, và lại tốc độ so với trước đó còn nhanh hơn. Xem ra Lăng Ngạo thật sự đã mất hết kiên nhẫn, tên này giống như một con thú dữ hung hãn, chỉ biết tấn công con người, anh không hiểu Lam Duê muốn hắn làm cái gì? Chẳng lẽ bởi vì diện mạo không tệ?

Một tay bắt lấy cánh tay hắn vừa vung tới, nâng chân phải lên, hướng tới hai đầu gối của hắn đập mạnh một cái, tiếng ‘rắc rắc’ vang lên, tên thiếu niên kia kêu lên thảm thiết ngồi phịch trên đất.

"Hu hu hu."

Giờ khắc này, tên thiếu niên từ một con thú dữ hung hãn trở thành một con vật nhỏ vô hại. Có lẽ chiếc vỏ ngụy trang này sẽ rất hoàn hảo nếu như có thể bỏ qua đáy mắt lóe lên sự hung ác sắc mùi máu tanh của hắn.

Lê cái chân bị đánh gãy, tên thiếu niên dùng hết sức lực từ nửa thân trên, cọ xát trên mặt đất, lùi về phía sau chiếc ghế sofa, hình như nơi ấy rất an toàn.

Đáy mắt của Lăng Ngạo xẹt qua một tia kinh ngạc, xem ra tên thiếu niên này không hẳn là không có trí khôn.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Phúc Hắc Của Đế Vương Hắc Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Thú cưng

“Hu hu hu”

Một đôi con ngươi màu vàng nhạt cảnh giác nhìn Lăng Ngạo, mùi máu tanh bên trong đáy mắt ngược lại tan đi không ít.

Lăng Ngạo cũng không tính đến gần hắn, mà chỉ ngồi trên ghế sofa gần đó, lạnh lùng liếc hắn một cái rồi lại không thèm nhìn hắn nữa.

Anh bỗng hiểu ra, sở dĩ Lam Duê muốn mang hắn về, đại khái cũng vì tên thiếu niên này không giống với người thường, mang theo người như vậy ở bên cạnh sẽ rất yên tĩnh.

Anh tin tưởng, nếu như tên thiếu niên này được nuôi dạy thật tốt, nhất định sẽ trở thành một trợ thủ đắc lực.

Chỉ là, trước đó, anh cần phải mài nhẵn đi hết mấy cái móng nhọn của tên ‘người thú’ này, bằng không, nhất định cô sẽ không ngại tự mình đến. Mặc dù rất tin tưởng vào năng lực của cô, thế nhưng vẫn phải đề phòng trường hợp bất trắc.

Giờ phút này, Lam Duê vẫn còn ngủ say, hẳn là sẽ không tỉnh giấc sớm như vậy.

Nghĩ đến vợ yêu, gương mặt anh tuấn luôn có vẻ lạnh lùng của Lăng Ngạo liền thoáng qua một tia dịu dàng. Hình như trong khoảng thời gian này cô càng ngày càng thích ngủ, hơn nữa mỗi đêm đều ngủ rất say, rất khó đánh thức. Xem ra quả thật là một môi, thừa dịp trong khoảng thời gian này, hai người bọn họ cũng muốn nghỉ ngơi thật tốt, sau khi trở về, vẫn phải ngồi lên cái vị trí kia.

Chỉ là, từ ban đầu một mình đối mặt, hiện tại trở thành hai người cùng nhau đối mặt.

Giữa đôi con ngươi màu vàng nhạt của tên thiếu niên thoáng qua một tia nghi ngờ, ôm đôi chân bị gãy, không ngừng quét mắt nhìn về phía Lăng Ngạo tựa như đang muốn nghiên cứu.

Người này rất mạnh!

Đây là đáp án dựa trên những suy nghĩ có hạn của tên thiếu niên, hơn nữa còn làm hắn cảm thấy rất sợ hãi. Trực giác đã tính ngầm nói cho hắn biết, người này so với những con dã thú hung mãnh mà hắn đụng phải ngày trước, đáng sợ hơn nhiều.

Động vật đối với những mối nguy hiểm, nhất là đã gây nguy hiểm đến cho bản thân mình, mặc kệ là gì, theo bản năng đều sẽ né ra.

Lúc tên thiếu niên xác định được người này rất nguy hiểm, liền muốn né ra, tìm đến một nơi hắn cho là an toàn, chính là ở sau ghế sofa, chặm rãi lê đến đó, liếm vết thương trên đùi. Động tác nhìn như một con thú nhỏ bị thương.

Điều làm Lăng Ngạo dở khóc dở cười chính là, tên thiếu niên kia vừa liếm vết thương, vừa không ngừng quét đôi mắt trong veo về phía mình. Đây cũng

là chuyện hiếm, anh đánh hấn đến tận phế, ngược lại hấn vẫn có thái độ như vậy.

Chẳng lẽ đây chính là điểm duy nhất không giống với bản tính của loài dã thú? Kính sợ người mạnh mẽ hơn mình.

Hiếm khi hứng thú được khơi mào, Lăng Ngạo cứ quan sát tên thiếu niên này nhiều giờ liền như vậy, dù sao hiện giờ Lam Duê còn đang ngủ, anh cũng có thời gian.

Trải qua một thời gian dài quan sát, anh phát hiện, bản tính thích giết chóc trên người hấn cũng dần dần dịu đi, ít nhất bây giờ đã trở nên bình thản, rất lạnh nhạt!

Ba giờ chiều, Lam Duê đang ngủ say, rốt cuộc cũng chậm rãi mở mắt.

Liếc nhìn bầu trời sáng rực, đưa tay sờ sờ vị trí bên cạnh, thật lạnh. Xem chừng Lăng Ngạo đã thức dậy từ lâu rồi.

"Cốc cốc cốc!"

Dường như đã nhận ra được cô thức giấc, phía ngoài cửa liền vang lên tiếng gõ nhịp nhàng.

Ngồi dậy, tựa lưng vào đầu giường, giọng nói nhỏ nhẹ: "Vào đi!"

"Lam chủ!"

Vân Trạch nhìn nhìn Lam Duê đang hép mắt, khẽ gọi một tiếng.

Mỗi lần, chỉ cần sau khi Lam Duê tỉnh lại, sẽ nhẹ nhàng dịch chuyển chiếc nhẫn trên tay, như vậy anh có thể biết được cô đã thức dậy hay chưa.

Trước kia đều là đứng vào 9h sáng, nhưng dạo gần đây lại không thể không dựa vào tín hiệu của cô. Vân Trạch nuốt xuống sự cay đắng cuộn cuộn nơi lồng ngực, gương mặt vẫn duy trì nụ cười dịu dàng không chút sợ hãi.

"Hiện tại mấy giờ rồi?"

Vân Trạch quét mắt lên chiếc đồng hồ vàng trên cổ tay, nói: "Ba giờ đúng! Lam chủ có muốn ăn gì hay không?"

Lam Duê lắc đầu, che miệng ngáp một cái, nói: "Gần đây không biết là chuyện gì xảy ra, luôn cảm thấy ngủ vẫn chưa đủ, thật là kỳ quái." Lúc nào thì cô bắt đầu phát triển theo hướng heo? Rõ là.

"Lăng Ngạo đâu?"

Đem quần áo đã được chuẩn bị xong xuôi đặt bên cạnh cô, thời điểm Vân Trạch nghe được câu hỏi của cô, tay thoáng dừng lại, sau đó nói tiếp: "Trưa nay Lăng thủ lĩnh đã đi nhìn người thiếu niên vừa được mang trở lại, cho đến giờ vẫn chưa ra ngoài." Lúc ngẩng đầu lên, vừa nhìn thấy dáng vẻ cô ngáp, cau mày, đề nghị: "Có phải Lam chủ nên nhờ Vân Thanh đến xem một chút hay không?"

"Không cần, không cần, cũng không phải là không thoải mái, có lẽ là trước kia ngủ không ngon, bây giờ vừa đúng được bổ sung giấc ngủ!"

"Như vậy, mời Lam chủ thay quần áo!"

Nói xong, Vân Trạch liền xoay người rời khỏi phòng.

Cửa phòng ở trước mặt từ từ đóng lại, lúc này nụ cười không chút sợ hãi trên gương mặt của Vân Trạch, được trút bỏ triệt để. Khóe miệng không nhịn được, dương lên nụ cười khổ sở, suýt chút nữa là không kềm được, suýt chút nữa đã bị cô nhìn thấy tâm tư của mình.

Tay trái cầm máy tính bảng, tay phải khẽ tì vào tường, siết thật chặt thành quyền. Cũng chỉ vào lúc không có ai, anh mới dám biểu hiện cảm xúc của mình ra ngoài. Điều duy nhất anh không có đủ dũng khí để làm chính là phơi bày quá nhiều tình cảm chân thật ở trước mặt cô, chỉ sợ cô sẽ nhạy bén phát hiện ra gì đó.

Hít một hơi thật sâu, chỉnh đốn lại vẻ đau khổ u buồn, vẻ mặt ôn hòa nhã nhặn được khôi phục lại lần nữa, nụ cười ưu nhã nơi khóe miệng, hoàn mỹ không chê vào đâu được.

Nếu như không phải có người vô tình bắt gặp mà nói, cảnh tượng này chỉ sợ cả đời cũng không ai có thể nhìn thấy.

Âu Liêm bị Vân Thanh thúc giục lên tìm Vân Trạch, nói là có chuyện gì muốn hỏi anh ta. Nhưng vừa mới lên tới liền phát hiện anh ta đang đứng trước cửa phòng của Lam đương gia. Ách, bây giờ là không phải nên đổi cách xưng hô thành ‘chủ mẫu’ rồi sao? Khụ, hay là thôi đi, quen với việc gọi là ‘Lam đương gia’ này rồi.

Anh mới vừa muốn mở miệng, ngờ đâu lại thấy được cảnh tượng bất thường như vậy.

Một khắc kia, Âu Liêm chợt hiểu ra, chỉ sợ là trong lòng của Vân Trạch còn có người nào đó!

Kỷ thực thì bây giờ nhắm lại cũng đúng, người phụ nữ như Lam Duê gia, sớm chiều làm bạn, ai ai cũng có thể nảy sinh ra chút tình cảm, cho dù là tình yêu nam nữ, điều này cũng không phải là chuyện đáng ngạc nhiên gì.

Nhìn sâu vào đôi mắt đã được khôi phục lại như bình thường của Vân Trạch, cuối cùng Âu Liêm vẫn không lên tiếng, lặng lẽ rời khỏi. Nếu như mình gọi anh ta vào lúc này, ngược lại là một loại không tôn trọng, cho nên, anh lựa chọn cách làm như không thấy gì cả.

Lúc Lam Duê đi ra, tinh thần rõ ràng cho thấy không được tốt lắm, đáy mắt vẫn còn gọn chút mệt mỏi, xoa trán nhìn Vân Trạch đứng ở ngưỡng cửa, nói: "Dẫn tôi đi xem người thiếu niên ngày hôm qua một chút."

"..... Dạ!"

Vân Trạch có hơi lo lắng nhìn cô, thật ra thì anh tương đối hy vọng cô sẽ để cho Vân Thanh khám qua một chút, tình trạng như thế này hiếm khi xảy ra. Nhưng mà anh cũng biết tính cô nói một là một, hai là hai, trước đã nói không đi, bây giờ có hỏi lại lần nữa, vẫn chỉ có một đáp án như cũ.

“Anh không cần vào cùng!”

Đưa tay mở cửa phòng, Lam Duê đi thẳng vào trong.

Vừa vào nơi này, cô đã cảm thấy có chút kỳ quái, Lăng Ngao lại có tâm tình nhìn chằm chằm kẻ khác nghiêm túc đến lạ thường như vậy.

Thấy mình đã đi vào một hồi lâu mà anh vẫn chẳng có phản ứng gì, liền ngáp một cái, đi tới bên cạnh anh, ngồi xuống, tựa vào vai anh, nói: “Anh nhìn cái gì mà nghiêm túc như vậy?”

"Làm sao vậy? Rất mệt?"

Lăng Ngao cuối cùng cũng thu hồi tầm mắt, nhìn gương mặt nhỏ nhắn hiện rõ sự mệt mỏi của cô, khó hiểu nhướn mày. Không phải cô đã ngủ một thời gian dài như vậy sao? Thế nào lại còn mệt mỏi như thế này.

Lười biếng mở mắt, ngồi ngay ngắn người lại, nói: "Ai biết chuyện gì xảy ra, hai ngày nay em rất dễ cảm thấy mệt mỏi, mới vừa rời giường, em lại nhớ nhung giường của em rồi." Cô cũng cảm thấy rất kỳ quái có được hay không, bắt đầu từ mấy ngày trước, cô cứ như vậy, chuyện đầu tiên muốn làm sao khi bước xuống giường, không phải là vội vàng xử lý công sự còn chất đống của nhà họ Lam, mà là leo lên giường lần nữa.

Ừm, hình như cô lười đi rất nhiều rồi!

"Hắn như thế nào?"

Chẳng thèm nghĩ đến cái vấn đề rối rắm này nữa, Lam Duê nhìn theo tầm mắt của anh, lại cảm thấy hoa mắt, vào thời điểm cả hai còn chưa kịp phản ứng, một sinh vật đáng ngờ liền bám vào tay phải của cô.

Khóe miệng rụt rụt, Lam Duê cảm thấy trên trán mình tuột xuống mấy vạch đen.

Ai tới nói cho cô biết, đây là tình huống gì? Cái gì mà giống như tám móng gấu đang bầu chặt lấy tay phải của cô?

Gương mặt Lăng Ngao vốn dĩ còn mang theo một tia ôn hòa, thoáng chốc liền đen kịt tựa như đất nồi. Không có một ai nhìn thấy bà xã của mình bị tên đàn ông khác bám víu mà còn có thể giữ được bình tĩnh, huống chi là một người có tính chiếm hữu cực cao như Lăng Ngao. Dẫu cho cái tên kia vẫn không thể gọi là đàn ông, thậm chí còn không được gọi là một con người bình thường.

Tròng mắt đen phủ kín sương trắng, lạnh lùng nhìn người thiếu niên kia, nói: "Cút ngay!"

Mái đầu màu vàng của tên thiếu niên kia hơi lệch đi, đôi con ngươi vàng nhạt lóe lên một tia khó hiểu, dường như đang ngẫm nghĩ xem lời nói của anh là có ý gì. Chỉ là, đôi tay lại ôm chặt lấy cánh tay của Lam Duê hơn nữa, hơi chần chừ lắc đầu một cái. Trong miệng còn không ngừng phát ra tiếng ‘hu hu.’

Biết nói gì nó cũng không hiểu, Lăng Ngao trực tiếp nhấc chân đạp tới.

"Đội đã nào...!"

Lam Duê ngăn anh lại, nhướn mày xem người thiếu niên đang tro mắt nhìn mình, lại nhìn hán vận vẹo hai chân, cau mày nói: "Hai chân này đã xảy ra chuyện gì? Ta không đến nỗi mua một thứ đồ bỏ đi về đó chứ?"

Rút tay ra, lại phát hiện bị ôm quá chặt, lập tức sắc mặt trầm xuống: “Đi sang bên cạnh!”

Không biết là nhìn ra cô thật sự mất hứng, hay là ôm đủ rồi, tên thiếu niên có vẻ ngoan ngoãn ngồi yên bên chân của Lam Duê, đôi con ngươi vàng nhạt ngân ngấn nước mắt, dần trở nên bóng loáng. Lam Duê hoài nghi, nếu như phía sau của hắn còn có cái đuôi mà nói, thế nào lúc này cũng lắc qua lắc lại cho xem.

Có chút nhức đầu nhìn người thiếu niên trước mặt, ở buổi đầu giả ngẫm hôm trước, tại sao cô lại không phát hiện ra hắn còn có phương diện này? Ánh mắt khát máu, đó là nguyên do mà cô vừa nhìn đã muốn mang hắn về.

"Vân Trạch! Bảo Vân Thanh hoặc là Âu Liêm tới đây!"

"Dạ!"

Chìa tay lướt qua hai chân đang vịn vẹo của hắn, đôi đồng tử của tên thiếu niên lập tức hiện lên sự uất ức, đáng vẻ thật giống một chú chó con.

Nhìn thế này Lăng Ngạo càng thêm không vui, lạnh lùng canh chừng động tác của cô: "Em tính làm cái gì?"

"Ài? Xem vết thương trên chân của nó là đã xảy ra chuyện gì. Lúc em ở buổi bán đấu giá cũng không phát hiện ra chân nó bị như vậy mà, chẳng lẽ là em bỏ sót? Nếu như không còn chân, vậy chẳng phải em bị lỗ lớn rồi sao? Cũng không biết hai chân này bây giờ có thể chữa khỏi được không?"

"Anh đập đây!" (QA: tự dung LN trả lời mình cảm thấy buồn cười=))

Ba chữ, khiến Lam Duê im lặng triệt để, dường như một cước này có hơi quá tàn nhẫn thì phải?

Bất đắc dĩ quay đầu, nhìn người thiếu niên đang làm bộ đáng thương nhìn cô, đáy mắt lóe sáng: "Như vậy, thiếu niên ngoan, thích hợp nuôi làm thú cưng! Về phần tên.Johan, Lam Johan!"

Thú cưng?

Lần này Lăng Ngạo cũng không biết nên nói cái gì, đem người biến thành thú cưng, cũng may là cô còn nói ra được. Nhìn lại thiếu niên. Lam Johan với dáng vẻ tha thiết, anh cứ cảm thấy chướng mắt lắm sao.

Ngại vì sự mệt mỏi khó mà che giấu nơi đáy mắt cô, anh tạm thời không nói gì nữa.

Vân Thanh và Âu Liêm cùng đi vào, khi bọn họ trị liệu cho Johan, toàn thân hắn liền dựng ngược lên, cảnh giác nhìn cả hai chằm chằm, sự khát máu nơi đáy mắt bắt đầu tụ lại.

"Cút qua bên kia, nằm yên!"

Lạnh lùng quát lên một tiếng, lập tức xóa tan đi ánh mắt giết chóc và bộ dạng xù lông nhím của Johan. Uất ức dụi dụi mái đầu màu vàng vào bắp chân của Lam Duê, vẻ mặt lấy lòng.

Gần xanh trên đầu Lăng Ngạo nhảy dựng lên, còn khoe miệng của Lam Duê thì giựt giựt, bất đắc dĩ vươn tay vỗ vỗ đầu của hắn: "Qua bên kia nằm yên!"

Johan có phần không muốn, không ngừng dụi đầu vào chân cô, rõ ràng đang muốn lấy lòng. Nhưng khi nhìn thấy gương mặt đang dần lạnh đi của Lam Duê, giữa con ngươi đen nhánh lóe lên một tia rét lạnh, gần như là trong nháy mắt, Johan liền lê cặp chân tàn phế của mình, ngoan ngoãn nằm lên trên giường, động tác nhanh chóng khiến tất cả mọi người đều giật mình.

Người này quả nhiên không thể dùng cách suy nghĩ như người bình thường để lý giải.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Phúc Hắc Của Đế Vương Hắc Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Thật khéo

Lam Duê phát hiện, cô thật sự rất có thiên phú tiên đoán.

Tên thiếu niên cô mang về.không đúng, bây giờ gọi là Johan, ngoại trừ những khi có Lam Duê, Johan mới tỏ ra ngoan ngoãn, nếu cô không có ở đây, hắn liền làm ra vẻ phòng bị, đối với bất kỳ ai đều ở trong tư thế sẵn sàng công kích. Chỉ có điều, điểm khác biệt duy nhất chính là thái độ của hắn đối với Lăng Ngạo, có lẽ là đã chịu không ít thiệt thòi, mỗi khi nhìn thấy Lăng Ngạo, đôi mắt màu vàng nhạt của Johan lập tức lóe lên một tia sợ hãi cùng cảnh giác.

Cũng may là bây giờ hai chân của hắn đã được nẹp gỗ, cử động bị hạn chế, cũng không quá lo lắng việc hắn sẽ công kích người khác. Chỉ là, Johan chẳng nghe lời của ai nói cả, ngoại trừ Lam Duê. Đôi khi, tất cả bọn họ đều hoài nghi, liệu Johan có thể hiểu được lời nói của bọn họ hay không, bằng không làm sao mà một khắc trước còn chọc giận Lam Duê, một giây sau liền ngoan ngoãn nghe theo lời cô?

Ngày hôm đó, khó khăn lắm Lam Duê mới xuống giường vào lúc chín giờ, mới vừa mở cửa, liền nhìn thấy, ngoại trừ Vân Trạch đang đứng chờ mình, còn có cả Johan đang ngồi chồm hồm ở cửa. Vừa nhìn thấy cô ra ngoài, đôi đồng tử màu vàng bỗng chốc sáng lên, từ từ lê tới gần.

Thời điểm Lăng Ngạo vừa nhìn thấy hắn, một tia ôn hòa của buổi sớm mai lập tức được thay thế bằng sự lạnh lẽo. Con ngươi lạnh lùng sắc bén như dao

bắn thẳng về phía hắn, gương mặt anh tuấn bỗng chốc tối sầm xuống.

Lam Duê duỗi tay ra, kéo hắn dậy từ trên mặt đất, nhìn đôi chân của hắn, nhíu mày nói: “Cũng không biết đau? Cả ngày đi khắp nơi làm gì?”

“Sang bên cạnh!”

Nói xong, nhẹ nhàng buông tay, đem người để sang một bên. Nhìn về phía Vân Trạch, nói: "Johan giao cho anh, mau chóng dạy hắn tất cả những hành động mà một con người nên có. Tôi không muốn thật sự phải nuôi con một con thú cưng!”

Liếc nhìn Johan đang nằm ở bên cạnh, vẻ mặt uất ức nhìn cô chăm chăm, nụ cười trên mặt Vân Trạch có phần khả nghi, cuối cùng vẫn đồng ý: “Dạ, Lam chủ! Thuộc hạ sẽ cố gắng hết sức, dạy hắn nhanh chóng thích ứng với tất cả mọi thứ!”

"Ừ, vậy thì tốt!" Gật đầu một cái, Lam Duê xoay người, tuyệt đối không chú ý đến vẻ mặt làm bộ đáng thương phía sau lưng, cũng không quay đầu lại mà rời đi.

Johan vừa muốn theo sau đuôi, lại bị người phía sau giữ chặt lấy cổ áo, mắt hướng quay đầu, hung hăng trừng mắt nhìn người đàn ông dám cản đường hắn.

Vân Trạch trao cho hắn nụ cười ôn hòa rực rỡ nhất của anh, nhưng lại khiến cho gương mặt đầy oán hận của Johan cũng tiêu tán đi không ít, thậm chí cơ thể còn hơi run rẩy.

Từ dạo đó, ở trong lòng của Johan, theo phản ứng bản năng mà hắn đã rút ra được, những nhân vật nguy hiểm ngoại trừ Lăng Ngạo và Lam Duê, còn có cả Vân Trạch. E ngại Lăng Ngạo là vì đã từng chịu khổ trong tay anh. Sợ Lam Duê rồi lại gần gũi với cô, chính là bởi vì trên người cô toát ra một loại nguy hiểm, khiến hắn liên tưởng đến việc mình đã cố gắng sinh tồn ở rừng rậm nguyên thủy ra sao, cảm thấy rất bất ngờ. Còn người ở trước mắt này, lại làm cho hắn cảm thấy rất đáng sợ, một loại sợ hãi dâng lên từ trong lòng.

Vân Trạch túm lấy sau cổ của hắn, kéo về phía cửa cầu thang: “Nếu như Lam chủ đã yên tâm giao mi cho ta như vậy, dĩ nhiên ta sẽ không để cho Lam chủ thất vọng. Cũng giống nhau, Johan nhà mi cũng không được đầu đuôi.”

"Bắt đầu từ đâu?" Lôi hắn từ đằng sau đến thẳng ghế sofa trong phòng khách, ngón tay Vân Trạch vuốt vuốt cằm, mỉm cười, con ngươi dường như xoáy sâu vào người hắn: “Theo lý thuyết, trước tiên ta nên dạy mi học cách đi đứng, đáng tiếc là bây giờ hai chân của mi bất tiện. Đã như vậy, thôi thì bắt đầu từ cách dùng cơm của con người đi. Chờ sau khi chân của mi khỏi hẳn, chúng ta lại tập cách đi đứng!”

Vân Trạch mở miệng rồi dừng lại, nói ra một tràng dài thế này, cũng không quản người đang ngồi rót cuộc có thể nghe hiểu được hay không, ngược lại khiến ba người đang ngồi xem trò vui ở một bên hơi sững sốt.

Điều khiến bọn họ càng cảm thấy bất ngờ chính là, ban đầu khi bọn họ chữa trị vết thương cho Johan, dáng vẻ của người này lúc nào cũng giương ngang mũi vuốt, tại sao bây giờ lại ngoan ngoãn ngồi yên một chỗ nghe Vân Trạch giáo dục? Chẳng lẽ người này còn có nhận thức?

"Cái đó." Vân Thanh lên tiếng: "Lại nói, anh nói nhiều như vậy, hình như là đang tính dạy hắn cái gì?" Ngần vịn lần dừng là nó nha, bảo một người không biết có hiểu hay không đi học tập lễ nghi, đó căn bản là chuyện không thể nào.

Dường như đoán được trong đầu cô đang nghĩ gì, Vân Trạch thân nhiên nhìn cô một cái, nói: “Đây là quyết định của Lam chủ, Lam chủ đã nói rồi, bảo hắn phải học được hết tất cả lễ nghi của con người trong thời gian ngắn nhất.”

"Làm người, tất cả chúng ta đều đã từng học qua lễ nghi, đương nhiên hắn cũng phải học cùng với tôi, còn có những thứ này nọ nữa!”

Khi Âu Liêm nghe thấy anh nhắc tới Lam Duê, ánh mắt lóe lóe. Nhìn Vân Thanh bên cạnh rõ ràng đang há hốc miệng khó tin, chợt cười nói: "Cũng đúng, Johan là một con người, nếu như cái gì cũng không hiểu, thì rất bất tiện. Ở chỗ này còn được, nếu như không cẩn thận gây nguy hiểm cho người khác, cái này không xong."

"Việc này quả thật có chút khó khăn!"

Mỉm môi, Vân Thanh nhìn Johan có vẻ thiếu kiên nhẫn, ngồi ở trên ghế sofa nhích tới nhích lui. Muốn dạy một người cái gì cũng không hiểu như vậy học tập lễ nghi, kỳ thật cũng không khó, khó khăn nối tiếp khó khăn chính là cái kẻ được gọi là người này, vốn dĩ chẳng có phản ứng tự giác như một con người, nói chuyện với hắn, căn bản là ‘đàn gảy tai trâu.’

"Johan, ngồi yên!"

Ba chữ, rõ ràng nói rất êm ái, không mang theo bất kỳ sự uy hiếp nào, lại khiến Vân Thanh sững sốt, giương đôi mắt khó tin nhìn cơ thể đang không ngừng giãy giụa của Johan đột nhiên bình tĩnh lại, cử động cũng không dám.

Xem chừng không chỉ là Vân Thanh, ngay cả Âu Liêm và Ngự Phong cũng tròn to hai mắt. Khóe miệng giựt giựt, đã sớm lĩnh giáo qua một Vân Trạch ôn tồn nho nhã, ẩn giấu sự nguy hiểm ở bên trong, quả không sai. Người ta nói trực giác của động vật là nhạy bén nhất, mà Johan lại nghe lời theo bản năng, chẳng phải đã làm rõ điểm này rồi sao!

Sững sờ kinh hãi qua đi, Âu Liêm hớn hờ huyết sáo, nhìn lên hai người trước mặt, nói: “Áy vậy, ngược lại một chút cũng không cần lo lắng, tin rằng Vân Trạch nhất định có thể giáo dục tốt cho hắn! Tôi đang mong chờ ngày một người đàn ông đủ tiêu chuẩn ra đời đây, Vân Trạch, cố gắng lên nha!”

"Nếu như không ngại, thật ra thì tôi cũng hy vọng Âu Liêm đi giúp Vân Trạch một tay, nhìn dáng vẻ của anh, hình như rất rảnh rỗi."

Sau lưng, Lam Duê và Lăng Ngao cười tủm tỉm nhìn bọn họ.

Nụ cười nơi khoe miệng của Âu Liêm chợt cứng đờ, liên tục xua tay: "Lần trước suýt chút nữa thuộc hạ bị hấn giết rồi, hay là thôi đi, nhìn dáng vẻ của Johan hình như là nhận ra người lạ." Chuyện cười, người này bây giờ không phải là người bình thường như bọn họ, Johan sợ Vân Trạch, cho nên nghe lời anh ta nói, nhưng đâu có sợ Âu Liêm anh, anh lại không muốn đi chịu chết.

Lam Duê cười cười không nói, Lăng Ngao bên cạnh lạnh lùng quét mắt sang Johan đang ngồi ngay ngắn trên sofa, tha thiết nhìn Lam Duê, anh đưa hai tay ôm chặt lấy eo cô, dẫn theo người ra bên ngoài.

"Ngự Phong, Vân Thanh, đi theo!"

Một tiếng lạnh lẽo, Vân Thanh tiếc nuối vỗ vỗ bả vai Âu Liêm, xem chừng số mệnh của anh ta từ nay về sau đã định vậy rồi. Ngự Phong nhàn nhạt nhìn gương mặt cứng nhắc của anh ta một cái, gương mặt luôn luôn vô cảm, lúc này cũng lóe lên nụ cười: "Bảo trọng!"

Nhìn hai người vừa đi mất, hiện giờ Âu Liêm cảm thấy khóc không ra nước mắt luôn rồi, chuyện này tại sao lại rơi vào trên người của anh? Anh không muốn bị xui xẻo thế này đâu!

Vân Trạch vỗ tay một cái, cười nói: "Xem ra, Lam chủ và Lăng thủ lĩnh không yên tâm một mình tôi có thể quản nổi hần, cho nên bảo cậu ở lại giúp đỡ, vậy thì, trong khoảng thời gian này xem như là hợp tác vui vẻ!"

Hợp tác? Khỏe miệng của Âu Liêm chợt rút gân, nhìn nhìn về mặt đờ đờ sát khí của tên thiếu niên ấy, anh thật sự rất muốn chạy đuổi theo mấy người kia đó!

Bọn người Lam Duê đã đi ra khỏi nhà, lúc này vừa đi tới Portmarnock Golf Club. Đây là câu lạc bộ được công nhận có sân bóng hoàn mỹ nhất.

Thời điểm bọn người Lăng Ngao vừa tới, bị ngăn ở cửa, chờ người đến để xét thẻ hội viên. Lăng Ngao nhíu mày nhìn về phía người bên cạnh, Ngự Phong lấy ra một tấm thẻ vàng lấp lánh đưa tới trước mặt người nhân viên, sắc mặt của người kia lập tức thay đổi, vội vàng dẫn bọn họ vào bên trong.

"Đi ra ngoài!" Ngự Phong lấy lại thẻ, lạnh nhạt nói.

Người nọ không dám có ý kiến ý cò, vội vã đi ra ngoài.

Lam Duê nhíu mày nhìn lên vùng đất bằng phẳng trước mặt, nói: "Anh muốn dẫn em tới đánh golf?" Trên gương mặt xinh đẹp nhỏ nhắn nổi lên một tầng thất vọng, cô còn tưởng là cái gì, sớm biết thế không bằng ngủ tiếp cho thật đã.

Mang cô đi đến một căn phòng nhỏ trước mặt, gương mặt lạnh lẽo lóe lên ý cười: "Dạo gần đây em lúc nào cũng mệt mỏi rồi, vận động nhiều một chút, tinh thần sẽ khá hơn."

Nói xong nhận lấy chiếc gậy mà Ngự Phong đưa tới, thả một cây vào trong tay cô, trong lời nói vô tình mang theo ý dụ dỗ, ngay cả bản thân anh cũng không phát hiện ra.

Lam Duê bất đắc dĩ nhận lấy, thật ra thì cô vẫn muốn tìm chỗ nào đó nằm xuống hơn, kỳ thực là một chút xiu tĩnh thần cũng không có.

Thân là bác sỹ, trong khoảng thời gian này Vân Thanh vẫn luôn theo dõi. 'Quá tam ba bận,' hai lần mệt mỏi rồi nói còn nghe được, nhưng mà cả ngày đều như vậy, hình như có vẻ không được bình thường. Trong lòng mơ hồ có chút khái niệm, chỉ là còn chưa chắc chắn, mang theo ánh mắt soi mói, Vân Thanh không ngừng quét mắt lên phần bụng bằng phẳng của Lam Duê.

Sẽ như thế sao? Cô phải làm xét nghiệm tổng quát cho Lam Duê mới được, suy đoán kiểu này cái gì cũng không rõ, tóm lại là không được hay cho lắm.

"Vân Thanh, trên người mình có cái gì?"

Bị người ta nhìn chòng chọc, Lam Duê cảm thấy hơi kỳ quái, nhíu mày nhìn cô, cũng theo bản năng nhìn về phía người bên cạnh.

Gương mặt Vân Thanh nhìn có vẻ bí hiểm, nói: "Lam Duê, thật ra thì tớ vừa quan sát một chút, cậu có phát hiện hay không, gần đây cậu lên cân rồi hả?"

Tha thứ cho cô đi, cô chỉ ăn ngay nói thật thôi mà, nếu quả thật như vậy, mập lên một chút cũng chẳng sao. Bỗng chốc, hai mắt lóe sáng, đón lấy ánh mắt không tốt của Lăng Ngao, kéo Lam Duê đáng vẻ uể oải sang một bên, nói: "Lam Duê, đề hỏi vấn đề vô cùng. Àch, vấn đề riêng tư."

"Hỏi đi!"

"Nói đúng là. Cái đó, cậu...cậu, cái đó của cậu bao lâu rồi chưa tới?"

"Làm cái gì?" Lam Duê khó hiểu nhìn cô, sau đó thấy cô có vẻ vội vàng, nghĩ tới nghĩ lui, nói: "Tính ra, hình như hơn một tháng rồi chưa tới! Uhmm, có thể

là đạo gần đây gặp phải nhiều chuyện, áp lực lớn, cho nên bị trễ. Đứng rồi, Vân Thanh, cậu hỏi cái này làm gì thế?”

"Không có, không có gì!" Chớp chớp mắt, Vân Thanh nghiêm túc nhìn cô, nói: "Lam Duê, tớ đề nghị cậu đi làm xét nghiệm tổng quát, cậu, ách, cái đó là không bình thường, cộng thêm trong khoảng thời gian này cậu nghỉ ngơi không hợp lý, mặc dù trong lòng tớ có chút suy đoán, nhưng mà cần phải trở về làm xét nghiệm hẳn hoi."

“Ừ!”

Lơ dềnh phát tay, Lam Duê chậm rãi đi tới bên cạnh Lăng Ngao, ngáp một cái rồi tựa vào trên người anh: “Lăng Ngao, thật ra thì bây giờ em muốn ăn cái gì đó, lại rất muốn ngủ. Xem ra là trong khoảng thời gian này nghỉ ngơi hơi quá, em lười đi mất rồi. Thật sự không biết một tuần sau khi trở về, em còn có thể thích ứng với lối sinh hoạt kia hay không!”

Thật ra thì ý của cô là, chẳng qua không quen với cuộc sống bình lặng như bây giờ mà thôi, vô cùng bình lặng, vô cùng thuận buồm xuôi gió, không có chút kích thích nào đáng kể.

Lăng Ngao thả chiếc gậy trong tay ra, vòng tay ôm lấy cô, cau mày nói: "Thật sự rất mệt? Nếu không được khỏe, chúng ta lập tức trở về."

"Đi thì cũng đi rồi, trở về làm gì? Thôi, dù gì cũng là đi hưởng tuần trăng mật của chúng ta, chơi đùa thỏa thích cũng được." Ngáp một cái ngồi dậy, nhìn ra khoảng không trước mặt, nói: “Đã đến đây, chúng ta chơi một lần cho đã đi. Lăng Ngao, chúng ta thử so gắng xem, xem kỹ thuật bóng của ai khá hơn.”

"Được!"

Lăng Ngao mỉm cười đồng ý.

Nhưng ngay khi anh vừa đồng ý, trong nháy mắt, một giọng nói vang lên khiến sắc mặt của cả hai đều biến đổi.

"Chắc, thật là khéo nha! Lam đương gia, Lăng thủ lĩnh!"

Âm thanh quen thuộc, giọng nói ma mị quen thuộc, đây là giọng nói đặc thù mà cả Lam Duê và Lăng Ngao không thể nào xem nhẹ cho được.

Thử nghĩ xem, ở nơi này, kẻ có thể phun ra một trận Trung văn, mà lại còn dám đến quấy rầy bọn họ, chỉ sợ là, ít càng thêm ít.

Cũng chỉ có hắn – Nathan Andrew, mới có can đảm như vậy!

Chỉ là, thật ‘khéo’!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Phúc Hắc Của Đế Vương Hắc Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70: Âm mưu mới bắt đầu

Giữa gian phòng rộng rãi, trải khắp bên trong là những dụng cụ thí nghiệm lóe lên ánh sáng kỳ dị như băng đá, người người qua lại như con thoi. Ở chính giữa là một khối thủy tinh trong suốt mà hai người mới có thể ôm hết, chất lỏng màu xanh dương nhạt không ngừng trào bong bóng ở bên trong. Giữa luồng chất lỏng ấy, một người đàn ông trần trụi đứng thẳng.

Mấy sợi tóc đen trôi bồng bềnh theo dòng chuyển của chất lỏng, hai mắt khép chặt, đôi chân mày rậm nhều lại, hình như đang muốn tổ giấc, người đàn ông này trước khi vào đây đã bị tra tấn không ít. Dung mạo anh tuấn phi phàm, mang theo nét đẹp đặc trưng của người phương Đông.....toát lên sự nhẹ nhàng.

Nếu như ai đã từng gặp qua anh ta, nhất định sẽ kêu lên, đây không phải là người đã được FBI phái đi thi hành nhiệm vụ và bị mất tích ngay sau đó, vị thiếu gia thứ tư của nhà họ Lam, Lam Triệt hay sao? Người đã khiến Lam đương gia, Lam Duê mạo hiểm cả tính mạng, tri hoãn hôn lễ của mình, đích thân tiến về phía Tam giác Bermuda để tìm kiếm nhưng vẫn không có kết quả, Lam Triệt.

Ai cũng chưa từng nghĩ đến, người này vốn dĩ đã được tất cả mọi người xác định rằng đã chết, nhưng chính miệng Lam Duê cũng nói ra không rõ tung tích, vậy mà lại xuất hiện ở nơi đây.

Hàng loạt đường dây được kết nối với khối thủy tinh trong suốt, mang đến cho người ta một cảm giác vô cùng quý dị. Người người đi tới đi lui, đối với người nằm bên trong khối thủy tinh kia, cũng chẳng có biểu hiện gì, gương mặt vô cảm không ngừng kiểm tra số liệu trên máy, thỉnh thoảng đi tới trước mặt anh ta quan sát một chút.

Vừa lúc đó, cánh cửa cảm ứng đang khép chặt bất chợt mở ra, hai nam một nữ, kẻ trước người sau tiến vào nơi này.

Người phụ nữ nhanh chân bước tới trước khối thủy tinh, chìa tay xoa lên bề mặt của nó, ánh mắt màu nâu sẫm mang theo sự si mê điên cuồng. Ngón tay không ngừng ma sát lên bề mặt của khối thủy tinh, dường như muốn phủ lên cơ thể của người đàn ông bên trong.

"Thế nào, Liz, cô cứ gấp gáp như vậy?"

Người đàn ông phía sau cười lạnh nói!

Ánh mắt của Liz hơi mơ hồ, giọng nói nhỏ nhẹ thê tháy: "Tôi đã nghĩ đến người đàn ông này từ rất lâu rồi, ngay từ khi nhìn thấy anh ta, tôi đã điên cuồng si mê, vất vả lắm mới có được, nhưng lại không thể chạm vào, chẳng lẽ bây giờ tôi suy nghĩ một chút cũng không được sao? Vano, anh quản nhiều chuyện quá rồi đó!"

Người đàn ông tên Vano híp đôi mắt màu xanh dương, nói: "Tôi chỉ đang suy nghĩ, người như cô mà lại có hứng thú với một người đàn ông đứng đắn như vậy. Tiếc rằng, người ta chưa chắc đã có hứng thú với cô."

"Anh có ý gì! Vano, anh muốn chết sao?" Liz đang mơ mơ màng màng, bị lời nói của hắn kích thích liên búng tỉnh, giọng nói nhẹ nhàng êm ái lập tức được thay thế bằng một giọng đàn ông trầm thấp, bao gồm cả sự tức giận và bất mãn. (QA: Liz là ái nam ái nữ nhé bà con lắm, mấy người đang làm cái gì? Chẳng lẽ không biết là đại nhân bảo chúng ta đến xem ở đây tiến triển đến đâu rồi sao? Ở trong này làm âm ỹ lên là như thế nào?) Người đàn ông đeo mắt kính này giờ vẫn đang đứng ở một bên, lạnh lùng quét mắt về phía hai người kia một cái, thành công trong việc ngăn chặn sự tranh chấp giữa đôi bên.

"Dạ, Corey Lạc!"

Corey Lạc thấy bọn họ không nháo nhào lên nữa, liền xoay người lại, đi về phía ông già tóc bạc đang đợi lệnh ở một bên. Dùng một loại lễ nghi của giới quý tộc Anh Quốc, cúi đầu thi lễ:" Ngài John, không biết lần này tiến triển như thế nào? Đại nhân cô tình báo chúng tôi đến xem qua một chút, hy vọng biết đại khái lúc nào thì có khả năng thành công."

Ngài John tóc bạc phơ, vốn là một nhà khoa học nổi tiếng trên thế giới, chuyên nghiên cứu về cơ thể người, bởi vì vài năm trước nhốt người bất hợp pháp để tiến hành những thí nghiệm điên cuồng, bị pháp luật ngăn cấm, và bị toàn án tối cao của Luân Đôn xử án tử hình. Ai cũng không ngờ đến, người vốn đã chết này, lại có thể ở đây, hơn nữa còn đang tiến hành một thí nghiệm đủ khiến cho người ta rùng mình.

Nghe thấy câu hỏi của Corey Lạc, từ trong cổ họng của John phát ra nụ cười âm trầm ma quái. Đứng dậy, đi tới trước khối thủy tinh ở giữa phòng, bên trong ánh mắt vẫn đục lóe lên ánh sáng điên cuồng: "Trở về nói với đại nhân, thí nghiệm này vốn dĩ cần đến mười năm, bây giờ chỉ cần ba năm, ba năm sau, người này có thể trở thành thuộc hạ của đại nhân rồi!"

"A, vậy là phải đến ba năm nữa anh ta mới tỉnh lại sao?" Liz thất vọng chớp chớp mắt, một lần nữa khôi phục lại giọng nói nhẹ nhàng êm ái như phụ nữ. Điều bộ lông lơ kháy mái tóc vàng trên bờ vai trần, có chút bất đắc dĩ nói: "Ài, thật là mất hứng, vốn dĩ tôi còn đang suy nghĩ, sáng nay có thể để anh ta trở thành vật cưng của tôi, làm sao lại cần một thời gian dài như vậy đây?"

"Hả? Ý của cô là, đang nghi ngờ năng lực của tôi?"

"A, tôi làm sao dám? Người này đều do ông định đoạt, chúng tôi cũng không biết nên làm như thế nào!"

Liz không hề có chút tôn kính gì đối với John như Corey Lạc, đối với câu hỏi không lành của ông ta, cô liền lạnh lùng trả lại bằng một tràn nhạo báng.

"Câm miệng, Liz!" Corey Lạc đánh mặt lại, hung hăng trừng mắt nhìn Liz không biết chừng mực, sau đó quay đầu nói xin lỗi: "Ngài John đừng lấy làm phiền lòng, ba năm phải không? Tôi nghĩ một khi đại nhân nghe được tin này, nhất định sẽ cực kỳ vui mừng. Vậy đành phải làm phiền ngài rồi!"

Nói xong, Ba người bọn Corey Lạc rời khỏi phòng thí nghiệm.

Giữa căn phòng mờ tối, một bóng người đang ngồi lẳng lẳng ở bên trong, đến gần cửa sổ trước bàn đọc sách, màn đêm bên ngoài đã rũ xuống.

"Cốc cốc cốc!"

Sau ba tiếng gõ cửa nhịp nhàng, Corey Lạc chậm rãi xoay tròn tay nắm cửa bước vào. Đến khi còn cách người ở trước bàn đọc sách chừng một mét, lúc này mới dừng bước.

"Đại nhân, ngài John nói, còn có ba năm, ba năm sau, người đàn ông kia có thể nghe theo sự sai khiến của người."

"Ba năm!" Bóng người cười khê, giọng nói trầm trầm lạnh lẽo mang theo sự mong đợi: "Ba năm sau, hắn sẽ trở thành con cờ quan trọng trong tay tôi, một con cờ quan trọng để đối phó với Lam Duê. Tôi thật sự vô cùng mong đợi, một người nhẽ ra phải chết từ lâu, bỗng nhiên xuất hiện trước mặt bọn họ, cảnh tượng ấy sẽ thú vị đến nhường nào."

Corey Lạc cúi đầu, giọng nói vẫn bình lặng: "Đây chính là một thanh bảo kiếm sắc bén trong tay đại nhân!"

"Bảo kiếm, một thanh bảo kiếm sắc bén, ha ha ha, đúng, không sai, quả thật sẽ là một thanh bảo kiếm sắc bén! Ha ha ha."

Một âm mưu mới lớn hơn vừa được bắt đầu, nhắm vào Lam Duê đang không biết gì cả, chỉ còn chờ mỗi ngọn gió xuân Lam Triệt này mà thôi.

Lăng Ngao cầm gậy golf trong tay, nhìn lên người ‘vừa khéo’ gặp được, gương mặt lạnh lẽo nhìn không ra được chút tâm tình.

Trái lại, gương mặt Andrew tràn đầy ý cười, đi về phía bọn họ, đôi con ngươi màu xanh lục loáng thoáng liếc nhìn về phía Lam Duê.

"Xem ra cơ thể của Lam đương gia không được thoải mái? Cần nghỉ ngơi không?"

Nói xong, liền vươn tay, tính đặt lên trán cô. Không đợi Lam Duê kịp phản ứng, Lăng Ngao bên cạnh liền ôm lấy eo cô, nhanh chóng dời sang một bên.

"Vợ của tôi, lúc nào thì cần người ngoài như anh tới quan tâm?"

Lăng Ngao nhếch môi, lạnh lùng nhìn một tia u ám lóe lên rồi chợt tắt trên gương mặt Andrew. Đừng tưởng rằng anh không biết ý đồ trong lòng hắn là gì, vợ của anh, không phải ai cũng có thể động đến. Anh muốn để cho hắn biết, biết rõ thân phận hiện giờ của Lam Duê, hoàn toàn cắt đứt tơ tưởng của hắn.

Andrew làm như không thèm để ý, cười cười cuộn ống tay áo, nói: "Chỉ là sự quan tâm giữa bạn bè với nhau, Lăng thủ lĩnh cần gì phải giống như là chim sợ cành cong*, để người ta trông thấy còn tưởng rằng tôi làm chuyện gì với Lam đương gia!"

(*chim thấy cung gặp cành cong cũng sợ.)

Lời nói của hắn rất hoàn hảo, không để cho người ta tìm ra bất kỳ chỗ sơ hở nào, dường như thật sự chỉ là một loại quan tâm đơn thuần giữa hai người bạn. Nhưng ở đây chẳng có ai tin hắn cả, Lăng Ngao không tin, Lam Duê lại càng không.

Xoa xoa hai bên thái dương có hơi đau, Lam Duê miễn cưỡng mỉm cười cho có lệ, nói: "Tôi thực sự không biết mình và giáo phụ Italy trở thành bạn bè từ bao giờ, anh có thể nói cho tôi biết, chúng ta là bạn bè từ khi nào không?"

"Như vậy, nói sao thì Lam đương gia mới có thể thừa nhận?"

"A!" Đầu có hơi choáng, Lam Duê hơi lắc lắc đầu, cười lạnh nói: "Andrew, tôi nói thật với anh này, nếu như anh để cho Lam Triệt thật khỏe mạnh đứng ở trước mặt của tôi, có lẽ chúng ta sẽ còn có một nửa cơ hội để trở thành bạn bè. Nhưng mà bây giờ tung tích của Lam Triệt không rõ, anh là kẻ đầu sỏ gây nên, tôi không giết anh, đã là nhân nhượng lắm rồi, anh còn muốn làm bạn bè? Andrew, ngay cả khi anh bị oan trong chuyện này, vẫn không thể nào thay đổi được sự thật!"

Cho đến tận bây giờ hắn vẫn chỉ là đối thủ của cô, ban đầu Lăng Ngao là đối thủ, sau lại trở thành vợ chồng đầu ấp tay gối. Nếu như Andrew không làm ra chuyện kia, có lẽ thêm một người bạn vẫn tốt hơn là thêm một kẻ thù. Nhưng bây giờ chỉ cần Lam Duê vừa nhìn thấy hắn, cô liền nghĩ ngay đến việc Lam Triệt vẫn chưa rõ tung tích. Lấy tính tình của cô, không giết hắn cùng thời điểm với hai nhà William và Raymond, đã là một sự nhân nhượng rất lớn rồi, ngờ đâu kẻ này lại hết lần này đến lần khác xuất hiện trước mặt của cô.

Đây là đang khiêu khích, khiêu khích đến giới hạn cuối cùng của cô!

Lăng Ngao cau mày, ôm lấy eo cô, biết cơ thể cô đang âm ỷ run lên. Đôi chân mày rậm hơi nhăn lại, anh cảm thấy hôm nay dẫn cô ra ngoài là một quyết định sai lầm, nếu như sớm biết Andrew sẽ xuất hiện ở đây, anh đã rời khỏi từ lâu rồi.

Nhìn cô đang nhíu mày xoa trán, anh biết cô nổi giận thật sự.

Lăng Ngao biết rõ mối quan hệ giữa Lam Duê và Lam Triệt rất tốt, cả nhà họ Lam, cũng chỉ có Lam Triệt là có thể thường xuyên liên lạc với Lam Duê, những người khác muốn liên lạc với cô, đều phải thông qua Lam Triệt, từ điểm này cũng có thể nhìn ra được, tình anh em giữa hai người bọn họ thực sự rất tốt.

Người trước mặt, tuy rằng đã điều tra kỹ càng, cũng không phải là chủ mưu trong chuyện này, nhưng vẫn là nhân tố trung gian. Dĩ nhiên, Lam Duê sẽ đổ hết một nửa phần tức giận của cô lên trên người hắn.

"Andrew, tôi không hy vọng anh sẽ tiếp tục xuất hiện ở trước mắt của chúng tôi thêm một lần nào nữa, nếu không."

Về sau của câu ấy, Lăng Ngao cũng không hề nói ra, nhưng đáy mắt ẩn chứa sự cảnh cáo tuyệt đối, ngầm báo cho Andrew biết ẩn ý bên trong lời nói còn đứt đoạn của anh.

Nói xong lời này, Lăng Ngao liền đưa một tay ôm lấy Lam Duê rõ ràng đang rất khó chịu, đi lướt qua người hắn, cũng không quay đầu lại.

Đáng chết, anh biết rõ mấy ngày nay cô ham ngủ thế này thật sự là không bình thường, quả nhiên thân thể không khỏe, anh lại còn mang cô ra ngoài hứng gió lạnh lâu như vậy. Lăng Ngao ôm lấy Lam Duê khe khẽ hít mũi, mơ màng ngủ thiếp đi, đáy mắt anh lóe lên một tia đau xót.

Andrew xoay người nhìn theo bóng lưng bọn họ vừa rời đi, nhìn người phụ nữ mảnh khảnh bên trong lồng ngực của người đàn ông, đôi con ngươi màu xanh lục dần dần trở nên đen kịt.

"Chủ nhân!"

Pitt Lin ở một bên nhẹ giọng gọi một tiếng, hiện giờ hắn có thể cảm nhận được lửa giận từ nơi sâu kín của chủ nhân, hắn biết tình cảm của chủ nhân mình dành cho Lam đương gia nhà họ Lam, vợ của Lăng thủ lĩnh là thật lòng. Hắn đi theo chủ nhân đã nhiều năm, từ đó đến nay chưa bao giờ thấy chủ nhân như vậy.

Andrew cười lạnh dời tầm mắt đi, giờ gậy golf trên tay lên, 'bộp' một tiếng, đánh quả bóng bay ra xa. Nhìn quả bóng trắng từ từ lăn vào lỗ, thấp giọng tựa như đang thủ thi với chính mình: "Tôi nói, kết hôn không có nghĩa là có thể mãi mãi ở bên nhau! Lam Duê, tôi muốn...."

~Hết Chương 70~

Bạn đang đọc truyện *Vợ Phúc Hắc Của Đế Vương Hắc Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71: Về nhà

"Tớ đã nói rồi, làm sao có thể vô duyên vô cớ thích ngu như vậy? Lam Duê, cậu nói thử xem, cậu nói xem tại sao lại thế này! Cậu mang thai, chính cậu đang mang thai, thậm chí cả cậu còn không biết!"

Lam Duê uể oải tựa vào đầu giường, trừng mắt nhìn Vân Thanh đi qua đi lại, không biết bị làm sao mà cứ lờm lờm mình.

Chuyện cười đi! Cô cũng không phải là bác sỹ, lại chưa từng mang thai bao giờ, làm sao cô biết?

Lăng Ngao ở một bên, từ khi vừa biết được tin tức liền trở nên ngây ngốc, phản ứng gì cũng không có. Không biết là do tin tức này đến quá đột ngột, hay là còn nguyên nhân nào khác, gương mặt của anh vẫn duy trì vẻ lạnh lùng xa cách, không khác biệt gì mấy so với thường ngày.

Thật ra thì nói một cách chính xác, không phải là anh không có phản ứng, mà là không biết nên phản ứng như thế nào.

Tin tức này đem đến cho anh một con chấn động quá lớn, ngoại trừ cảm thấy kinh ngạc trong lòng, anh còn cảm nhận được sự háo hức mong đợi đang nhen nhóm dần lên khi nghe tin mình sắp được làm cha.

Cảm giác như thế, là một loại cảm giác rất lạ lẫm, khiến anh nhất thời không biết nên phản ứng ra làm sao.

Lam Duê thấy anh không nói lời nào, có chút nhàm chán nhún nhún vai, nhìn Vân Thanh đang vòng tới vòng lui, nói: "Vân Thanh, đầu mình choáng, mình muốn ngủ!"

"A, vậy cậu nghỉ ngơi trước! Bây giờ tớ phải đi nghiên cứu một chút về phụ nữ có thai ... Kiến thức y học!" Vân Thanh bưng tỉnh ngộ, đang muốn đi ra ngoài, lúc vừa nhìn thấy Lăng Ngao, nhúu mày lại. Chần chừ cả nửa ngày, cuối cùng đi đến bên cạnh anh, nói: "E hèm, Lăng thủ lĩnh, tôi có chuyện cần nhắc nhở anh!"

Lấy lại tinh thần, Lăng Ngao nhúu mày nhìn về phía cô.

"Ách, Lam đứa bé của Lam chủ mới vừa hơn một tháng mà thôi, cho nên. Khụ, trong khoảng thời gian này xin anh nhịn xuống một chút. . . . Anh cũng biết, đứa bé tương đối quan trọng!"

Hô, rốt cuộc nói xong rồi! Vân Thanh thở phào nhẹ nhõm, quả nhiên, dưới tầm mắt bén nhọn lạnh lẽo như băng ấy, nói ra những lời này, cần đến dũng khí nhường nào. Nhưng mà đây chỉ là đề nghị tối thiểu dưới tư cách của một bác sỹ, về mặt này Vân Thanh lại rất kiên trì, cứ đứng yên trước mặt anh như vậy, chờ lời hứa của anh.

Lăng Ngao nhàn nhạt dời tầm mắt đi: "Tôi biết rồi!"

Lấy được đáp án khiến cô hài lòng, Vân Thanh cũng không có ý định quấy rầy đôi vợ chồng son ấy nữa, liền gật đầu rời khỏi phòng.

Vừa ra khỏi cửa phòng, Vân Thanh hít một hơi thật sâu, ánh mắt mới vừa nãy nhìn như muốn giết chết cô. Nếu không phải là tinh thần của cô ổn định, thật sự sẽ bị hù chết.

"Cô làm việc gì trái với lương tâm?"

"Anh làm gì đó?"

Âm thanh truyền đến từ sau lưng, khiến Vân Thanh theo quán tính đi về phía trước mấy bước, xoay người lại, hung hăng nhìn chằm chằm người vừa đi tới, bất mãn nói.

Âu Liêm vô tội nhún vai một cái, nói: "Là tôi đang hỏi cô, nhìn bộ dạng của cô y như là đang chịu đựng một nỗi sợ hãi nào đó, cho nên đặc biệt tôi hỏi thăm thôi! Rõ là, có lòng tốt mà không được báo đáp!"

"Ha, bà đây cần anh đến quan tâm sao?" Hai tay chống nạnh, Vân Thanh bày ra tư thế sẵn sàng cho một trận cãi nhau âm ỹ.

Âu Liêm có hơi cứng họng, nâng trán nói: "Vân Thanh à, cô là phụ nữ, cô có thể không cần mở miệng là hô lên một tiếng ‘bà đây’ hay không? Cô cứ ăn nói như vậy, về sau làm sao lấy chồng được? Cũng không thể cả đời cứ dựa vào Lam đương gia nuôi cô chứ? Như vậy cũng không hay!"

Lời như vậy giống như vừa giẫm lên đuôi mèo rồi, Vân Thanh lập tức xù lông lên, ngón tay run run chỉ vào gương mặt Âu Liêm đang cười hi hi, cả nửa ngày cũng không nói được một chữ nào.

Cấn răng uất hận trừng mắt nhìn anh, chết tiệt, người đàn ông này trở nên liều lĩnh như vậy từ bao giờ hả? Đầu óc vừa chuyển một cái, hai mắt Vân Thanh xoay tít, đảo một vòng lên người anh. Âu Liêm bị người ta nhìn như thế có chút sợ hãi, cô gái này đang muốn giở trò quỷ gì đây?

Vân Thanh cười lên sang sảng, nụ cười có phần bí hiểm: “Âu Liêm, anh yên tâm, người muốn cưới bà đây còn nhiều lắm, anh cũng không cần lo lắng sẽ không có ai thêm lấy bà! Chỉ là, ngược lại bà đây có chút lo lắng anh sẽ không lấy được vợ, vậy phải làm sao? Bị vợ mớm như anh, không lấy được cũng phải, đúng không? Nếu như anh thật sự không lấy được ai mà nói, bà đây sẽ nỗ lực vượt khó mà đón lấy anh! Ha ha ha!”

Lời của cô khiến nụ cười trên mặt Âu Liêm cứng đờ, Vân Thanh tự cho rằng mình đã đảo ngược được tình thế, cuối cùng cũng hài lòng rồi đi. Sau khi cô đi khỏi, lúc này Âu Liêm mới lấy lại tinh thần, đáy mắt lóe lên ý cười, nhỏ giọng lầm bầm: "Dù cho em có gả ra ngoài thật, anh mà lại để cho những người đó lấy được em mới là lạ! Nếu em đã nói đến nước này, dĩ nhiên là anh sẽ không thể để cho mình lấy được vợ, lúc ấy bảo em đến nhận lấy người đàn ông ‘không ai muốn,’ cũng không thể nói mà không biết giữ lời!”

Bởi vì tin tức Lam Duê bất ngờ mang thai, bọn họ phải tạm thời thay đổi lịch trình ban đầu. Hai ông cụ ở nhà, cùng với ba mẹ hai bên tha thiết yêu cầu, sau khi Lam Duê và Lăng Ngạo trao đổi kỹ càng, quyết định trong khoảng thời gian này nên quay trở lại đại bản doanh nhà họ Lăng trước.

Ba ngày sau, một chiếc máy bay trực thăng hạ cánh trên bãi đậu khổng lồ, đám người Lam Duê cuối cùng cũng xuất hiện dưới tầm mắt trông mong ngóng chờ của hai nhà Lam Lăng, trở lại đại bản doanh nhà họ Lăng.

Lần này cô về, mọi người ở hai nhà vừa nhìn thấy cô liền cung phụng như nhìn thấy một vị Bồ Tát sống. Thậm chí còn vì vậy mà đem Lăng Ngạo đang tối sầm mặt đầy sang một bên, bởi vì cô mà mấy lá gan này hình như lớn hơn rồi thì phải!

Ngoại trừ Lam Duê, người thiếu niên tóc vàng này giờ vẫn ở lì bên cạnh cô, một tác cũng không rời, cả người toát lên hơi thở ‘người lại đừng có đại mà xó rổ vào’, rất nhanh liền thu hút được sự chú ý của mọi người.

"Ah? Chị hai, người đó là ai?"

Lăng Kỳ nhìn người thiếu niên tóc vàng đang cảnh giác nhìn anh, tò mò hỏi. Chắc, tại sao đáng vẻ lại nhìn yêu nghiệt như vậy, quả thực là không giống người. Rốt cuộc là chị hai của mình tìm ở đâu ra một báu vật như thế? Anh hai hào phóng như vậy từ bao giờ ấy nhỉ?

"Oa, Chị hai, chị hai, đáng vẻ của người này so với em còn đẹp hơn nữa!" Lăng Tâm không cam tâm bị người ta lãng quên như vậy, nhảy lên cao, vòng qua bên người Lam Duê. Nhưng mà cực kỳ mất mặt chính là, cô bé bị người thiếu niên tóc vàng kia nhìn bằng nửa con mắt, cũng không dám đến gần hẳn. Ừm, mất mặt quá, người này nhìn tuổi tác không lớn lắm mà tại sao lại hung dữ như vậy.

Lam Duê nhẹ nhàng liếc nhìn Johan đang không ngừng tỏa ra hơi thở nguy hiểm, tươi cười giải thích với mọi người: “Cậu ta là Johan, Lam Johan, mọi người cứ trực tiếp gọi bằng Johan là được! Nhưng mà hiện giờ cái gì hần cũng không hiểu, tạm thời mọi người cũng đừng nên tùy tiện đến gần, đề tránh việc hần làm cho bị thương. Về phần tìm thấy ở đâu, cái này.....bí mật!”

Từ khi mới bước chân qua khỏi ngưỡng cửa, đám người vây quanh Lam Duê cũng chưa từng vui đi, Lăng Ngạo lại càng không có cách nào đến gần. Gương mặt lạnh lùng, Lăng Ngạo ngồi trong phòng khách trống lẽ, im lặng hướng về phía mấy người đàn ông.

Đối với những người nói chuyện không ngừng nghỉ bên cạnh, Lăng Ngạo từ đầu đến cuối vẫn mím chặt môi, tiếc chữ như vàng, không thém lên tiếng.

Bác cả nhà họ Lăng nhếch miệng, nói: "Lăng Ngạo này, mặc dù nói đàn ông trầm tính là tốt, nhưng mà con cũng không thể cứ im lìm như vậy! Như thế này thì phụ nữ sẽ không thích, chung quy con cũng không thể để Lam Duê ở với mình cả ngày mà không nói đến nửa câu chứ?"

"Bác cả nói phải!" Lăng Hoàng, em trai thứ năm của Lăng Ngạo, gật đầu lia lịa, nói: "Anh hai à, phụ nữ thích được dỗ dành, anh cứ không biết mở miệng như vậy sao?"

Những lời này khiến đám người nhà họ Lam đang ngồi ở một bên chột kéo căng khóe miệng, có thể xóa bỏ mấy lời nói vừa rồi hay không? Bọn họ rất khó tưởng tượng, lúc người nào đó dỗ dành Lam Duê sẽ xảy ra tình huống gì. A, tác phong của cô em gái kia từ trước đến nay vẫn như sấm rền gió cuốn, so với Lăng Ngạo là cùng một loại người, căn bản không cần phải dỗ dành.

"Bọn họ nói phụ nữ cần phải dỗ dành, chắc là không bao gồm cô em gái mạnh mẽ của chúng ta chứ?"

"Anh cho là thế thật sao? Hay Nguyệt là người hai mặt?"

Lam Dịch và Lam Vũ ở một bên nhỏ giọng nói thầm, âm thanh không lớn, nhưng cũng vừa đủ để những người chung quanh nghe thấy.

Bác tư nhà họ Lam cố tình nghiêm mặt: "Thế nào, con gái của ta lại không có nữ tính như vậy?"

"Không có, không có! Ha, nói giỡn, nói giỡn mà thôi! Ha ha, chú Tư không nên so đo Haaaa..."

"Được rồi, đi sang bên kia đi, không cần tụ tập ở nơi này, nhìn cũng phiền!"

Lăng lão ông kéo dài lời nói, cố làm ra vẻ nghiêm túc quá lớn.

Đám người vai giữa và vai dưới của hai nhà Lam Lăng sờ chớp mỗi một cái, ngoan ngoãn đi sang một bên. Bọn họ biết hai ông cụ này đang có chuyện muốn nói với Lăng Ngạo, bọn họ cũng không cần phải lợi vào vùng nước đục này.

"Nói đi!"

Lăng Ngạo ngồi tréo nguẩy, lạnh lùng nói.

Vòng vo mãi như vậy, không phải là vì lúc này có lời muốn nói sao? Lăng Ngạo cười lạnh, mọi người ở hai nhà này đều là hồ ly, nhất định là có chuyện muốn anh đi giải quyết, bằng không, tại sao bỗng dưng lại đẩy anh sang một bên như vậy?

Thấy anh đi thẳng vào vấn đề, Lăng lão ông cũng không quanh co lòng vòng nữa: "Lấy cơ thể của Lam Duê hiện giờ, ông nghĩ con cũng không hy vọng con bé sẽ đi mạo hiểm chứ? Hiện tại ở Tam Giác Vàng lại xuất hiện một đợt rung chuyển lớn! Sau khi hai nhà Lam Lăng kết thân, mặc dù một số phe cánh có e sợ hai người các con, nhưng mà lúc nào cũng có bọn răn độc không ngừng dôn ép. Lăng Ngạo, người lần này là một đối thủ không nhỏ, e rằng rất khó giải quyết. Nếu như không phải là hai lão già bọn ta thật sự không giải quyết được, cũng không muốn để con đi vào lúc này."

Tam Giác Vàng? Lăng Ngạo có ấn tượng!

Dựa theo những gì Lam Duê đã nói, ở Tam Giác Vàng bên kia ẩn nấp một thế lực khổng lồ làm người ta không với tới được, cô đã âm thầm điều tra từ rất lâu, nhưng cho đến tận bây giờ vẫn không có bất kỳ manh mối nào. Xem ra, thế lực mà ông nội của bọn họ đụng phải, cùng với thế lực thần bí từ trong miệng của Lam Duê, đại khái là cùng một người.

Lam lão ông gật đầu: "Cho dù lúc này Lam Duê không có mang thai, chúng ta cũng sẽ thông báo cho các con trở lại. Nhưng mà bây giờ thân thể Lam Duê không thích hợp tham gia vào loại chuyện thế này, cho nên bắt đắc dĩ, ta và ông nội của con mới bàn bạc, xem con có thể tự mình đi giải quyết hay không?"

Thật ra thì câu hỏi này căn bản là dư thừa, Lăng Ngạo tuyệt đối sẽ không cho phép Lam Duê đi mạo hiểm. Nếu như cô không mang thai, hỏi như thế còn nghe được, nhưng mà bây giờ đã có con, làm sao anh lại có thể để cô xông vào nguy hiểm?

Hiểu rõ gật đầu một cái, Lăng Ngạo đứng dậy, nói: "Con biết rồi!"

Nhìn thân hình cao lớn của Lăng Ngạo, lời nói dứt khoát không chút ngập ngừng, bọn họ đã sớm đoán được. Lam lão ông và Lăng lão ông nhìn nhau cười một tiếng, Lam lão ông thờ dài nói: "Tôi nói, ông có cần thử cháu trai ruột của mình như vậy không? Tính cách của Lăng Ngạo như thế nào, chẳng lẽ ông còn không biết?"

Lăng lão ông chống gậy, nhằm chán lay mấy cái: "Người đã già, thế nào cũng phải có người cho lão già như tôi chinh đồn lại chứ! Mặc dù tiểu tử Lăng Ngạo này là cháu trai ruột của tôi, nhưng mà về mặt tôn trọng người già, một chút cũng không làm được! Hừ, nếu có thể, tôi ngược lại rất muốn trao đổi với ông. Vẫn là con bé Lam Duê kia tốt hơn, vừa khéo léo, lại hiếu thuận!"

Mấy lời khen ngợi của Lăng lão ông khiến Lam lão ông đang ngồi ở một bên co giật khóe miệng. Đây là đang nói đến con bé cháu gái bước binh lý lợm của mình à? Tại sao ông không biết con bé kia khéo léo, hiếu thuận từ khi nào vậy? Trong trí nhớ, hình như mỗi lần Lam Duê nói chuyện với ông, đều lấy tư thế ngang hàng phải về ra chờ đợi. Cái này gọi là hiếu thuận? Ông thật sự không hề cảm thấy gì hết trơn!

Đây là cháu gái ruột của ông ư? Lam lão ông có hơi bất mãn, méo máo lẩm bẩm.

Còn bên kia, Lam Duê rốt cuộc cũng được nhàn rỗi nằm ở trên giường, một mối thờ dài trong lòng. Có trời mới biết cô muốn bò lên giường, nằm ngủ một giấc thật đã đến nhường nào, thế nhưng hết lần này đến lần khác lại không có cơ hội.

Lăng Ngạo đi vào, chỉ thấy cô với về mặt mặt môi nằm lý ở trên giường, cả quần áo trên người lẫn giày vẫn chưa cởi ra, cứ như vậy nằm ở trên chân.

"Mệt mỏi?" Nhẹ nhàng đi tới bên cạnh cô, ôm vào trong ngực, nhẹ giọng hỏi.

"Ừm!"

Thấy cô lười phải mở mắt, đầu lông mày của Lăng Ngạo hơi nhăn lại, liếc nhìn quần áo trên người cô, sau cùng vẫn quyết định tự mình giúp cô cởi ra.

Sau khi cởi áo khoác của cô ra, anh cũng không cởi áo khoác của mình xuống, cứ ôm cô như vậy, đắp chăn nằm ngủ.

"Lam Duê, anh muốn rời đi một thời gian, trong khoảng thời gian này, em phải thật tốt. . . ."

Lam Duê chỉ cảm thấy mình nửa tỉnh nửa mê, hình như có người nhẹ giọng thì thầm bên tai cô. Cô chỉ mơ hồ nghe được mấy câu, sau đó cái gì cũng không biết!

~Hết Chương 71~

Bạn đang đọc truyện *Vợ Phức Hắc Của Đế Vương Hắc Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Hậu quả sau khi Lăng Ngạo rời đi

Lăng Ngạo trở lại không tới hai giờ, chờ sau khi vợ yêu của mình ngủ say liền rời khỏi đại bản doanh nhà họ Lăng, ngay cả cơm trưa cũng không kịp dùng.

Anh biết, nếu như Lam Duê tỉnh dậy, lấy tính tình của cô, nhất định sẽ muốn đi cùng với anh. Anh lại không hy vọng cô theo mình đến nơi đó, không phải là không tin vào năng lực của cô, mà đây chỉ là sự bảo vệ theo bản năng đối với người mình thương yêu. Trong bụng cô lại mang thai con của hai người, cho dù có tin tưởng vào năng lực của cô như thế nào đi nữa, anh cũng không thể mạo hiểm như vậy.

Đương lúc Lăng Ngạo đi lên máy bay trực thăng, mấy người nhà họ Lam và nhà họ Lăng cũng không nói thêm gì nữa. Nói đúng ra, chủ nhân chân chính của cả hai nhà Lam Lăng chính là Lam Duê và Lăng Ngạo. Toàn bộ những gì mà cả hai đại gia tộc này sở hữu đều nằm dưới sự bảo vệ của hai người ấy. Từ trước đến nay, đối với bất kỳ quyết định nào của cả hai, những người như bọn họ cũng không có quyền can thiệp, cho dù là ông nội, hay là ba mẹ, chú bác, cũng không được.

Đây không phải là lần đầu tiên hai người tách ra hành động, chỉ là, lần này Lăng Ngạo ở trong lòng cô lại nhiều thêm một phần nhớ thương.

Lăng Tâm nhìn chiếc máy bay trực thăng đã đi xa, lẩm nhẩm nói: "Anh hai thật là đẹp trai!"

Nhìn Lăng Tâm lộ rõ vẻ háo sắc, Lăng Tuyết gõ nhẹ vào trán con bé, cười mắng: "Con bé nha đầu này, không biết chừng mực, thế nào mà lại lộ vẻ háo sắc với cả nam lẫn nữ? Không phải anh hai là của chị hai ư, em cũng không ngại bề mặt."

"Chị tư, tại sao chị lại cốc đầu em? Em hết thông minh thì làm sao?" Lăng Tâm xoa đầu, lớn tiếng kêu lên: "Tại sao lại bạo lực như vậy? Cần thận không ai thèm để ý tới chị! Hừ!"

Trong lúc hai chị em đang tranh cãi ầm ỹ, những người chung quanh lại phá lên cười, tính tình của cô bé Lăng Tâm này khá tùy tiện, thật sự không biết đến bao giờ mới bỏ được.

Lam lão ông nhìn về phía chằm đen đang từ từ nhỏ dần ở cuối đường chân trời, lúc này mới chậm rãi nói: "Lăng Ngạo đã đi rồi, không phải bây giờ các người nên nghĩ cách đề đối phó với sự nghi vấn của Lam Duê ư?"

Sự nghi vấn? Dĩ nhiên người nhà họ Lăng không không hiểu rõ tính nết của Lam Duê, đầu óc bỗng chốc mơ hồ. Riêng người nhà họ Lam, sắc mặt đột nhiên biến đổi, cương cố liếc nhìn nhau. Hít một hơi thật sâu, mới vừa nãy bọn họ đã làm ra chuyện gì tốt? Bọn họ chưa được thông qua sự đồng ý của Lam Duê, đã trao toàn bộ sự tình của nhà họ Lam vào tay Lăng Ngạo.

Xui xẻo chỉ có người nhà họ Lam thôi, Lăng Ngạo rời khỏi, một là xử lý chuyện của nhà họ Lăng, thêm vào đó còn cả chuyện của nhà họ Lam, cũng được anh theo bản năng mà ôm đồm làm hết. Người nhà họ Lam lại không có suy nghĩ theo hướng tích cực, bọn họ cảm giác như sắp có tai vạ đến nơi.

"Ông nội, con đột nhiên nhớ tới, công ty còn có một vài hợp đồng cần con đi bàn bạc, vậy nên tạm thời từ chối ăn bữa cơm trưa ở đây. Hàaaa..." Người đầu tiên kịp phản ứng chính là Lam Thương điềm tĩnh, chỉ thấy anh cố tình làm ra vẻ tự nhiên, chỉnh chỉnh bộ âu phục màu xanh dương trên người, nghiêm nghị nói.

Anh vừa mở miệng, mấy người còn lại của nhà họ Lam cũng lần lượt mở miệng: "Ông nội, hợp đồng này con cũng có phần, nhất định phải đi giải quyết, bằng không sẽ gây tổn thất không nhỏ cho công ty!"

"Cha, Lam Duê đang ngủ, con nghĩ chúng ta không nên quấy rầy con bé thì tốt hơn! Hơn nữa phụ nữ mang thai quả thật không thích hợp với mấy chỗ ồn ào, hôm nay chúng ta cũng đừng nên làm phiền cả nhà bác Lăng đây!"

"Đúng vậy đó, cha, nhà của chúng ta cách nơi này cũng không xa, không cần phải lười biếng trốn ở đây ăn nhờ một bữa, có phải không?"

Từng câu từng chữ một chui ra, Lam lão ông cũng không hề ngăn ngại mà gật đầu cái rụp, càng khiến cho những người nhà họ Lăng nổi mấy vạch đen trên đầu.

Có chuyện gì vậy? Không phải bọn họ đã đồng ý ở đây dùng cơm trưa sao? Thế nào lại bất ngờ thay đổi ý định?

Lăng lão ông không rõ tình hình, ở bên cạnh ho nhẹ một tiếng, nói: "Thật ra thì. . . ."

"Đúng vậy, đúng là giống như những gì bọn nhỏ vừa nói, cần phải trở về gấp để xử lý một số chuyện, thật sự là không thể nán lại lâu!"

Lam lão ông cắt đứt lời của Lăng lão ông, nụ cười gồng như hồ ly, khóe mắt không ngừng liếc vào bên trong biệt thự, trong miệng lại nói ra những lời quang minh chính đại.

"Ông bạn Lăng này, về sau có thời gian chúng ta lại tán gẫu tiếp. Haaaa..."

"Ai ư?"

Vào lúc này, Lăng lão ông thật sự trợn tròn mắt, không chỉ có một mình ông như vậy, mà ngay cả những người nhà họ Lăng đang ở đây, không ai là không mở hai mắt thật to, trên mặt lộ rõ vẻ nghi ngờ.

Nhưng sự nghi ngờ này cũng không kéo dài được bao lâu, rất nhanh sau đó bọn họ liền được giải đáp.

Đương lúc Lam lão ông và mọi người chuẩn bị rời khỏi, Vân Trạch khoác trên mình bộ âu phục trắng gọn gàng tuơng tất, bên trên gương mặt tuấn dật hiện rõ nụ cười ôn hòa, ung dung tiến lên ngăn cản mấy người nhà họ Lam lại, nói: "Lão thái gia, Lam chủ đã thức dậy, người bảo đã lâu rồi không có thời gian cùng người trong nhà hàn huyên tâm sự thật tốt, chuyện công ty tạm thời cũng không gấp, chắc hẳn nhà họ Lăng cũng sẽ không tính toán chi ly chút cơm trưa này!"

Một tràn vừa được nói ra khiến sắc mặt của đám người nhà họ Lam thay đổi đến mấy lần, buồn bực nhìn về phía người đáng tin cậy của bọn họ, cụ ông nhà họ Lam. Trong lòng vẫn không ngừng cầu nguyện, chỉ cần cha (ông nội) không đồng ý, bọn họ cũng không cần lo lắng.

"Khụ!" Lam lão ông chính đồn lại biểu cảm trên mặt, nói: "Không cần, lúc nào mà nói chuyện chẳng được? Cậu bảo con bé nhớ giữ gìn sức khỏe thật tốt, không cần lo lắng cho bọn ta!"

Vân Trạch vẫn kiên trì đứng ở ngay đó, hình như biết ông sẽ trả lời như vậy, liền thông thả nói tiếp: "Lam chủ đã nói, nếu như Lão thái gia không muốn, người không ngại đích thân xuống mời mọi người."

Lời này vừa rơi xuống, người nhà họ Lam lập tức phản ứng theo hướng gió thổi, trực tiếp đi thẳng vào phòng khách của nhà họ Lăng. Ngay cả Lam lão ông cũng nâng gương mặt già nua đầy đau khổ, không cam lòng ở phía sau mề nheo một lát, dưới ánh nhìn chăm chú và nụ cười của Vân Trạch, mới chậm rãi đi theo phía sau những người đó.

Thành công trong việc ngăn chặn được đám người nhà họ Lam muốn bỏ của chạy lấy người, Vân Trạch tươi cười nhìn mấy người nhà họ Lăng, lúc này đầu óc của người nào người nấy cũng trở nên mờ mịt, nói: "Lam chủ đã nói, chuyện này không liên quan đến bất kỳ người nào của nhà họ Lăng, đây là chuyện riêng của nhà họ Lam, mọi người không cần để ý. Lăng lão ông, Lam chủ nói, mặc dù người và Lăng thủ lĩnh đã kết hôn, nhưng mà giải quyết những chuyện như vậy vẫn nằm trong tầm kiểm soát của nhà họ Lam. Để dằng giao sự tình của gia tộc vào tay người khác, việc này đồng nghĩa với liều mạng. Cũng may việc Lăng thủ lĩnh rời đi lần này là có liên quan đến địa phương mà hai người hợp tác, cũng không có gì to tát, nhưng Lam chủ nói, hy vọng về sau những chuyện như vậy sẽ không xảy ra sau lưng người thì tốt hơn!"

"Thế đấy, chỉ có như vậy! Bên ngoài gió lớn, mời các vị vào đi thôi!"

Vân Trạch nói xong những lời này, để lại mấy người nhà họ Lăng đang trơ mắt mà nhìn, mỉm cười đi vào phòng khách chính.

"Ai có thể nói cho tôi biết, chuyện gì đang xảy ra? Những lời nói kia của Lam Duê là có ý gì?"

"Ý của chị hai, hình như là có liên quan đến việc anh hai rời đi một mình phải không?"

Người nhà họ Lăng có chút mơ hồ nói ra, sau đó nhanh chóng nhìn nhau, đáy mắt thoáng hiện lên vẻ hưng phấn.

Đã không liên quan đến bọn họ, vậy thì họ cũng có thể đi xem chút trò vui chứ?

Lúc người nhà họ Lam vừa tiến vào phòng khách chính, liền trông thấy Lam Duê đang lười biếng ngồi dựa lưng vào ghế sofa, trong tay cầm tách trà sứ hoa mai, nhàn nhã thưởng thức. Dáng vẻ này tuyệt đối không giống như mới vừa tỉnh ngủ, trái lại rất giống với một chú mèo lười biếng vô hại.

Bất quá, đây cũng không phải là suy nghĩ của đám người nhà họ Lam đang chuẩn bị chịu tội, bọn họ chỉ cảm thấy đến cả lông mày trên người cũng dựng đứng hết lên. Nếu như tóc mà có thể dựng lên được thì giờ phút này cũng đã chia thẳng lên trời.

Trong trí nhớ, hình như chỉ có những lúc Lam Duê chuẩn bị xử lý người khác mới có thể bày ra dáng vẻ thanh nhàn thoải mái như vậy, một khi nhìn thấy dáng vẻ kia của cô, thì ngày chết của những người đó cũng không còn xa. Mà bọn họ lại là người nhà thân thích, vốn còn cho rằng cả đời này cũng sẽ không bao giờ bị đối xử như vậy, ngờ đâu lần này lại may mắn thế chứ.

"Ngồi đi, đứng ở đó làm cái gì?"

Cười khẽ ngẩng đầu lên, Lam Duê nhìn lên đám người đang đứng trước mặt, giọng nói êm dịu. Khóe mắt liếc về mấy người nhà họ Lăng đang tụ tập trên lan can lầu hai, hứng thú nhìn về phía bọn họ bên này. Cô cũng không để ý, đều là người một nhà, không cần che giấu.

Thấy bọn họ không động đậy, nhẹ nhàng đặt cái tách trong tay xuống, một giọng nói thanh thúy vang lên, khiến cho mọi người cũng chấn động toàn thân: "Thế nào? Muốn tôi tự mình đi mời mọi người ngồi xuống?"

Lam Dịch giương về mặt đau khổ, nói: "Lam Duê, chuyện này không liên quan đến anh, anh lại không có quyền, em không thể đi trách lầm người tốt được!"

"Anh hai yên tâm, em tự có chừng mực!" Khóe mắt nhú lại, nhìn tất cả mọi người đã ngồi xuống. Đôi con ngươi đen nhánh đảo qua một vòng, đối với lời nói chối bỏ hết trách nhiệm của Lam Dịch, cô chỉ thần nhiên cười.

Đối với hành động chèn ép của cháu gái mình, Lam lão ông tỏ rõ sự bất mãn: "Lam Duê, ta là ông nội của cháu, cháu lại đi nói chuyện với ông nội của mình như vậy sao?"

"Ông nội, con hỏi ông mấy vấn đề!" Lam Duê giương mắt: "Chủ nhân đương nhiệm của nhà họ Lam là ai?"

"Là cháu, Lam Duê!"

"Như vậy, có phải những người còn lại trong nhà họ Lam đều phải nghe theo lời nói của vị chủ nhân chính?"

".Ừm!" Lam lão ông hơi ngập ngừng, có chút cắn răng nghiêng lợi.

"Như vậy, ông nội, mời người trả lời cho con, lúc nào thì mọi người có thể tự tiện thay thế vị trí của con đây, truyền đạt bất kỳ một mệnh lệnh nào rồi hả? Nhà họ Lam đôi chủ từ bao giờ? Lúc nào thì người chủ nhân như con trở nên hữu danh vô thực vậy?"

Lời nói cuối cùng của Lam Duê, nói rất nhẹ rất chậm, nhưng lại đè nặng lên đầu bọn họ.

Lam lão ông bị mấy câu hỏi của cô làm cho cứng họng, còn thiếu điều rụng râu trợn mắt nữa thôi. Đây chính là cháu gái ruột của ông, đây chính là cô cháu gái khéo léo từ trong miệng của Lăng lão ông. Đây mới là bộ mặt thật của con bé đấy, thấy rõ ràng chưa! Lam lão ông liếc mắt nhìn Lăng lão ông đang trợn tròn mắt ở cách đó không xa, hàm ý bên trong cũng rất rõ ràng.

"Cháu muốn như thế nào?"

Biết hôm nay không tránh khỏi một kiếp, Lam lão ông cũng rất dứt khoát. Chuyện này căn bản là lỗi của ông, là ông đi tiên phong trong việc vi phạm quy tắc mà mình đã đặt ra, thế nên ông cũng sẵn lòng chịu phạt. Những người khác hỗ trợ, ông cũng mặc kệ, dẫu sao đều là người một nhà, theo lý nên có nạn cùng chịu.

Nếu như đám người nhà họ Lam nghe được tiếng nói từ tận đáy lòng của người trụ cột duy nhất vào lúc này, nhất định sẽ bị nhồi máu cơ tim. Đây mới đúng là, tai vạ đến nơi, hồn ai nấy giữ, ông nội (cha) thật sự là quá xảo quyệt mà.

Lam Duê híp mắt, hơi nghiêng đầu, Vân Trạch lập tức đưa chồng văn thư lớn trong tay lên.

"Con biết rõ hiện giờ ai trong mọi người cũng rất nhàn rỗi, đặc biệt tới đây 'thăm con' . . . con rất cảm động!" Nói xong, mở chồng văn thư trong tay ra, tiếp tục: "Vi đề tở lòng cảm ơn đến sự quan tâm của mọi người, con đã đích thân nhờ Vân Trạch chuẩn bị chút quà đáp lễ!"

"Bác cả, từ khi con tiếp nhận vị trí tổng giám đốc của tập đoàn Lam thị đến nay, mặc dù con đã rời khỏi được một thời gian, nhưng vẫn chưa nói trao trả vị trí ấy lại cho bác. Con biết rõ trong thời gian qua bác cũng cảm thấy nhàm chán, cho nên hôm nay con chính thức thông báo, chức vị tổng giám đốc từ nay vẫn do bác cả nhận lấy là tốt nhất!"

Bác cả nhà họ Lam không hề gì, gật đầu một cái, dù sao tất cả mọi công việc của tổng giám đốc đều nằm trong tay của con trai và các cháu, coi như ông có về lại đi nữa, chỉ cần không tiếp nhận những công việc kia, thì làm tổng giám đốc hay không cũng miễn nguyên như nhau.

Nhưng lời kế tiếp của Lam Duê, lại bất ngờ dội thẳng một gáo nước lạnh từ trên đỉnh đầu của ông xuống.

"Tất cả công việc ở tập đoàn thuộc về quyền hạn của tổng giám đốc, đều giao hết vào tay bác cả." Tươi cười dập tắt mòng đẹp giữa ban ngày của bác cả, Lam Duê tiếp tục nói: "Về phần anh cả, anh hai, anh ba, thân là phó tổng giám đốc, tổng quản lý, tổng thanh tra, trong khoảng thời gian này tạm thời để xuống. Công việc của ba người các anh toàn bộ đều giao cho bác cả xử lý. Để tránh cho bác cả một mối, vậy phải phiền bác cả gái đi theo hỗ trợ!"

Da đầu của ba anh em nhà họ Lam run lên từng cơn, cảm giác như có chuyện gì chẳng lành sắp sửa xảy ra, không hề cảm thấy may mắn vì vừa được tháo xuống một thân gánh nặng. Nếu như có thể, bọn họ tương đối sẵn lòng tiếp nhận lượng công việc nặng nề kia hơn.

"Ah, Bác hai, bác ba, bọn họ cũng không tới sao? Ừm, vậy coi như xong!" Đảo mắt một vòng, không phát hiện ra người kế tiếp theo thứ tự, liền dời tầm mắt lên người ba mẹ thân yêu của mình: "Ba mẹ, hai người là luật sư, mấy việc nặng nhọc này kia ở tập đoàn của gia tộc cũng không rơi vào trong tay hai người. Chẳng qua là, con nghe nói, dạo gần đây một số quốc gia ở bên Châu Phi xuất hiện mấy vụ án tương đối khó giải quyết, cho tới nay cũng chưa có ai nhận lấy, con nghĩ ba là người thích hợp nhất! Về phần mẹ, con cảm thấy khá hứng thú với mấy món đá quý mà Thái Lan sắp sửa sản xuất, một năm này mẹ ở lại đó lưu ý dùm con một chút đi!"

"Lam Duê, ta là ba con, làm sao con có thể ném ba tới cái nơi ngay cả cúrt chim cũng không có?" Bác tư nhà họ Lam nổi giận, bị ném đến Châu Phi cũng được đi, lại còn bị chia cách với bà xã yêu dấu, chuyện này tuyệt đối quá sức chịu đựng.

Lam Duê nhẹ nhàng liếc ông một cái, nói: "Ba, xin chú ý thân phận của người, không nên tùy tiện nói tục! Chỉ là một năm mà thôi, chẳng lẽ ba muốn thường trú ở Châu Phi?"

Một câu nói, đem lời đã chui lên đến cổ họng của Tô Tinh và bác tư nhà họ Lam trở ngược vào trong. Không thể đắc tội tới đứa con gái này nữa, từ trước đến nay nó xuống tay chưa bao giờ nề tình.

"Anh cả, xà đào dạo gần đây nghiên cứu đến cổ chai, phiền anh đến đó một năm!" Dừng một chút, rồi sau đó rất hào phóng nói tiếp: "Dĩ nhiên, vị trí và hoàn cảnh của anh cả khác với mọi người, trong khoảng thời gian đó anh cả vẫn có thể trở về, chỉ là không được vượt quá ba ngày, bằng không thời hạn sẽ bị gia tăng!"

Xà đào kia!

Người luôn trầm ổn như Lam Thương, lúc này cũng xuất hiện dấu hiệu bị rối loạn, mấy cái con tron nhãn, bóng lưng gì đó, ghê tởm muốn chết, anh lại phải ngây ngốc ở đó những một năm?

"Anh hai, trong khoảng thời gian này, những thế lực địa phương ở Ả Rập có dấu hiệu bắt đầu hoạt động, em tin rằng anh hai nhất định có thể xử lý tốt! Sau khi anh hai giải quyết xong, phiền anh tạm thời ở lại đó, chờ tin tức của em rồi hãy trở về!"

"Anh ba, lại nói, sở nghiên cứu ở New York vẫn còn đang tiến hành một số thí nghiệm, anh ba tạm thời ở lại đó nghiên cứu một chút về phân tích vũ khí hạt nhân đi!"

Lam Duê nhanh chóng giao trách nhiệm cho tất cả mọi người, trong nháy mắt, chỉ còn lại duy nhất một vị lão thần thích chạy đi khắp nơi đang ngồi ở phía đối diện, Lam lão ông.

"Lam Duê, em không thể nhẫn tâm như vậy! Anh mới không cần đi Ả Rập, phụ nữ bên ấy toàn mang khăn che mặt, có quý mới biết bọn họ lớn lên mang hình dáng ra sao, anh không muốn đi!"

Không có gái đẹp làm bạn, cuộc sống của anh phải trôi qua như thế nào? Lam Dịch vừa nghĩ tới cuộc sống như thế, toàn thân liền cảm thấy bứt rứt.

"Như vậy anh hai vốn định nán lại một đời rồi hả?"

"Em.....Quả nhiên, độc ác nhất là lòng dạ đàn bà! Hừ!" Lam Dịch hung hăng quay mặt sang hướng khác, khóc không ra nước mắt, bọn họ đã chọn phải ai chứ?

"Ông nội!" Lam Duê nhẹ nhàng gọi một tiếng: "Người là ông nội của con, hơn nửa tuổi tác cũng lớn như vậy rồi, chịu không được giày vò, cách trăm tuổi cũng không còn bao lâu! Con nghĩ một năm này người nên ngoan ngoãn sống ở đại bản doanh nhà họ Lam, không cho phép ra ngoài nửa bước."

Lam lão ông co giật khóe miệng: "Con không để cho ta ra ngoài, tất cả bọn họ đều bị con sai đi, ta phải làm thế nào?"

"Ông nội không cần lo lắng, nếu có người sẵn lòng ở cùng với người một năm, không ra cổng trước, không bước cổng sau, con cũng không ngại!"

Lam Duê nói xong, đảo mắt qua đám người ở chỗ này một vòng, tất cả mọi người theo bản năng quay mặt sang một bên. Mặc dù nhiệm vụ mà Lam Duê giao cho bọn họ có hơi nặng, nhưng còn tốt hơn việc bị giam ở trong biệt tự, được đi ra ngoài vẫn tốt hơn.

"Chắc, cứ như vậy đi!" Lam Duê ưu nhã đứng lên, vỗ vỗ quần áo trên người không vương chút bụi, nói: "Còn nữa, con hy vọng về sau, chưa có sự cho phép của con, bất luận là ai cũng không được truyền đạt bất kỳ một mệnh lệnh nào! Nếu chuyện này còn tái diễn lại lần nữa, có khả năng hình phạt sẽ không nhẹ như vậy đâu!"

Lam Duê xoay người, rời khỏi phòng khách chính, đi về phía phòng ngủ.

"Vân Trạch, chuẩn bị một chút, ngày mai trở về Las Vegas!"

"Dạ!"

Chuyện bên kia của Lăng Ngao đã không thể thay đổi được nữa, vậy thì cô cũng nên đi giải quyết chút chuyện đang còn dang dở.

Ánh mắt của Lăng Tâm lấp lánh tim hồng: "Chị hai thật là phong độ!"

Lăng Kỳ giựt giựt khóe miệng, nói: "Rốt cuộc anh cũng biết vì sao trước đó bọn họ lại có phản ứng như vậy rồi, thật là đáng sợ! Cuối cùng anh cũng biết, so với anh hai của chúng ta, chị hai lại càng đáng sợ hơn. Ở anh hai, tối thiểu người ta còn có thể nhận thấy được, còn chị hai thì cười nhưng làm mặt hồ! Giết người vô hình, sạch sẽ!"

"Anh nói bậy bạ gì đó, anh ba!" Lăng Lan bật cười, nhưng trong lòng không thừa nhận cũng không được, quả thật chị hai là như thế.

Quả nhiên, đây mới thật sự là Lam đương gia khiến cho người ta sợ hãi! Đối đãi với người nhà, thoạt nhìn vào cứ như là một loại trừng phạt cho vui, bọn

họ thật sự là nghĩ không ra, những kẻ địch kia ở trước mặt chị hai sẽ kinh hồn bạt vía ra sao đây?

Rốt cuộc bây giờ Lãng lão ông cũng hiểu rõ, lúc ông khen cô cháu dâu Lam Duê khéo léo hiểu thuận, tại sao Lam lão ông lại có biểu hiện quái dị như thế.

Thì ra là như vậy đó! Đây mới là Lam Duê!

~Hết Chương 72~

Bạn đang đọc truyện *Vợ Phúc Hắc Của Đế Vương Hắc Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 73: Dạy dỗ Hải linh

Sau khi Lam Duê dùng xong bữa trưa, liền cùng mọi người trong nhà họ Lãng nói lời tạm biệt, tính toán trở về Las Vegas xử lý một số chuyện còn đang tồn đọng. Vậy mà, đương lúc cô muốn rời khỏi, lại gặp phải một vị khách ngoài ý muốn.

Hải Linh!

"Không phải là tôi nên gọi cô một tiếng chị dâu?"

Hải Linh sa sầm mặt, lạnh lùng nói. Người phụ nữ này đoạt đi hạnh phúc vốn dĩ thuộc về cô ta, thậm chí còn làm cho cô ta không có cách nào tồn tại ở nhà họ Lãng được nữa. À hận không thể giết chết Lam Duê, giết đi người phụ nữ đã cướp đi tất cả mọi thứ mà ả có.

Lam Duê ưu nhã ngồi xuống chiếc ghế sofa màu vàng nhạt bên cạnh, rút mảnh khăn giấy ra xoa xoa khóe môi, hàng mi dài khẽ rũ xuống, nói: "Dựa vào thân phận của cô, quả thật phải gọi tôi là chị hai."

Quét mắt lên người phụ nữ đã không còn che giấu biểu cảm thật ở trước mặt mình, Lam Duê có chút chán ghét nhú mày lại. Đôi khi phụ nữ nên tự biết mình biết ta thì tốt hơn, nhưng cái cô Hải Linh này, rõ ràng một chút tự ý thức cũng không có, lại còn không hiểu rõ thân phận của mình, ở đây ra về ta đây với cô.

Vốn cho là, Hải Linh đã bị người nhà họ Lãng đưa đến một nơi nào đó, quả không sai, bây giờ lại đột ngột trở về, có lẽ là do bà mẹ vui mừng vì cô mang thai, cho nên đón Hải Linh trở về xem, để Hải Linh tận mắt chứng kiến sự thật.

Thực tế chứng minh, Hải Linh là một người phụ nữ cực đoan và cố chấp, chuyện gì mà cô ta đã nhận định thì sẽ không dễ dàng thay đổi chủ ý. Về mặt này, lần đầu tiên Lam Duê nhìn thấy Hải Linh, trong lòng cũng đã ngầm đưa ra kết luận. Lần này gặp lại, đối với ân ý chăm sóc đồ kỵ trong lời nói của cô ta, Lam Duê là người hiểu rõ nhất.

Lam Duê nhớ cô đã từng nói, sự nhẫn nại của cô đối với bất kỳ ai đều có giới hạn, nếu như Hải Linh vẫn không biết sống chết, tiếp tục xúc phạm đến cô, cô tuyệt đối không ngại tự mình ra tay giải quyết. Đối với kẻ địch, và ngay cả đối với người phụ nữ luôn tự tưởng đến chồng mình, cô không bao giờ duy trì lòng khoan dung thừa thãi, tàn nhẫn vốn dĩ là bản tính của cô.

Hải Linh đứng ở trước mặt cô, đôi mắt tròn xoe trong veo lúc này được phủ lấp bởi sự dữ tợn, nhìn chằm chằm Lam Duê, cười lạnh: "Lam Duê, từ đầu đến cuối cô chính là kẻ thứ ba, là cô cướp đi anh Ngao của tôi, bây giờ còn mặt mũi nào kêu tôi gọi cô một tiếng chị hai, cô nằm mơ đi. Cả đời này trừ phi tôi chết, nếu không, đừng nghĩ đến chuyện tôi gọi cô một tiếng chị hai. Cô chờ xem, sớm muộn gì cũng có một ngày anh Ngao sẽ nhìn rõ bộ mặt thật của cô, đó chính là thời điểm mà cô phải cút ra khỏi cái nhà này."

"Kẻ thứ ba? Bộ mặt thật?" Lam Duê cười to, ưu nhã tựa như báo săn đứng lên, giày cao gót dẫm lên sàn nhà không hề phát ra tiếng động, chậm rãi đến gần Hải Linh đang ngẩn ngơ. Hai câu hỏi vắn lại khiến gương mặt Hải Linh thoáng qua một tia sợ hãi.

Trong đầu Hải Linh lúc này chợt văng vẳng lời nói cuối cùng mà Lam Duê đã nói với cô ta từ dạo trước.

‘Hải Linh, sự nhẫn nại của tôi là có giới hạn, không cần hết lần này đến lần khác đi khiếu kiện với sự kiên nhẫn của tôi, nếu chuyện này còn tái diễn lần nữa, cô có thể thử xem kết quả sẽ như thế nào.’

‘Hải Linh, đây lần cuối cùng, nếu cô còn hành động như ngày hôm nay, nếu chuyện này lại tiếp tục, cô thử xem những lời tôi vừa nói có phải là thật hay không!’

Nói vậy, hiện giờ những câu kia cứ vọng về bên tai cô ta, bất chợt nghĩ đến thân phận của Lam Duê, cũng nhớ tới đôi lời đồn đại về người phụ nữ này. Ngay bây giờ, cuối cùng cô ta cũng cảm thấy sợ, một cảm giác sợ hãi dâng lên từ sâu trong tâm hồn, khiến cho cô ta không khỏi run rẩy.

Lam Duê đứng ở trước mặt cô ta, ngón tay thon dài khẽ xoa xoa gò má trơn bóng gần trong gang tấc, gương mặt hiện lên vẻ tiếu nuột: "Chắc, da thịt trắng nõn như ngọc thế này, đôi môi đỏ mọng đầy đặn, hai mắt to lại có hồn, thật sự là làm cho người ta mê muội! Hải Linh, nếu cô biết ngoan ngoãn

nghe lời mà nói, thật là tốt biết bao? Làm sao cô cứ không có trí nhớ như vậy? Chẳng lẽ ban đầu tôi nói những gì, cô đều quên hết thầy hay sao? Hải Linh, dám động lên đầu của tôi, hơn nữa còn to gan lớn mật nói ra mấy lời khiêu khích người khác như vậy, cô biết những người có gan làm thế bây giờ đang ở đâu hay không? Hải Linh, tại sao cô lại không hiểu cho nỗi khổ tâm của tôi đây?"

Lời nói rõ ràng rất nhẹ nhàng, ngữ điệu cũng chậm rãi như bình thường, nhưng lại khiến toàn thân Hải Linh không kiềm chế được cơn run rẩy. Cô ta thật sự rất ghét Lam Duê đụng chạm đến mình, muốn tránh ra, nhưng dường như cơ thể cô ta đã mất đi năng lực tự kiểm soát, chỉ có thể run rẩy đứng trước mặt cô.

"Chát!"

Hung hăng tát một cái, Lam Duê nhoeo miệng cười đánh người trước mặt ngã xuống đất.

Hải Linh không dám tin, giơ tay lên ôm lấy gò má phải có hơi sưng, gương mặt hiện rõ sự sợ hãi. Bên má phải truyền đến cơn đau đớn rách da xé thịt khiến Hải Linh hoàn hồn, thét chói tai, lớn tiếng khóc lên: "Cô đánh tôi, Lam Duê, người đề tiện như cô mà lại dám đánh tôi. Đây mới là bộ mặt thật của cô, tôi phải đi tìm dì, đi tìm bọn họ để vạch trần con người thật của cô ra, cô chờ đó....."

"Cô quả là, tính xấu không đổi!" Lam Duê cười lạnh, vung một cước dẫm lên cánh tay trái nằm trên mặt đất của cô ta, gót giày khiến mu bàn tay của ả sưng đỏ một mảng: "Tất cả mọi người đều biết rõ tôi rốt cuộc là người như thế nào, cũng biết người nào nên chọc, người nào không nên dây vào, Hải Linh, xem cô cũng có vẻ thông minh, tại sao lại làm ra chuyện ngu xuẩn như vậy?"

"A" Con đau nhức truyền đến khiến Hải Linh thét lên thảm thiết.

"Lời cảnh cáo của tôi, cô lại làm như không nghe, cảm giác đau đớn như vậy, có phải cũng nên nghĩ tới hay không đây?"

"Đã xảy ra chuyện gì? Lam Duê (Chị hai)?"

Tiếng thét chói tai của Hải Linh lập tức thu hút được sự chú ý của tất cả mọi người. Bọn họ đều cho rằng Lam Duê đã xảy ra chuyện gì, trên gương mặt đều lộ rõ vẻ khẩn trương và lo lắng.

Nhưng lúc bọn họ nhìn thấy cảnh tượng bên trong, bỗng chốc trừng to đôi mắt. Ba mẹ Lăng Ngạo lại càng nhú chặt đôi lông mày. Không biết là đang lo lắng cho Hải Linh, hay là bởi vì Lam Duê.

"Lam Duê, chuyện này. Là chuyện gì đã xảy ra?" Mẹ của Lăng Ngạo, Văn Thanh có hơi lúng túng. Tại sao Hải Linh lại chạy đến phòng của Lam Duê, hơn nữa nhìn dáng vẻ của nó, hình như.....Nhưng Văn Thanh tin tưởng Lam Duê không phải là loại vô duyên vô cớ đánh người, từ khẩu khí và hành động của Hải Linh ngày trước, bà cũng loáng thoáng đoán ra được vấn đề.

"Dì, dì, con tốt bụng đến thăm chị dâu, chị ấy, chị ấy lại đánh con, dì, chị ấy thật sự rất quá đáng. Hu hū u, dì."

Lam Duê cũng không giải thích, ưu nhã thu chân lại, xoa xoa tay của mình, ngược mắt, đẩy mắt nhắm lên một tia nóng rực, nói: "Không có gì, chỉ là đang dạy dỗ một người không rõ ràng lắm về thân phận của mình mà thôi, mọi người không cần phải tới!"

"Lam chủ, máy bay đã sẵn sàng!"

Vào lúc này, Văn Trạch đang đứng ở ngưỡng cửa, nhẹ giọng nhắc nhở.

"Ừ, tôi biết rồi!" Lam Duê gạt đầu một cái, rũ mắt nhìn Hải Linh đáng thương đang nằm khóc, đáy mắt mang theo sự chán ghét khó mà phai nhạt: "Hải Linh, lần sau, nếu vẫn còn như ngày hôm nay, cô sẽ không có cơ hội để hướng về phía người khác khóc lóc kể lể đâu."

Xoay người đi về phía cửa, khỏe miệng mang theo nụ cười thản nhiên, nói: "Ông nội, ba mẹ, bác trai, thím, con muốn rời khỏi một thời gian, có chuyện gì thì có thể gọi điện thoại liên lạc, hoặc là đến Las Vegas tìm con cũng được! Như vậy, gặp lại sau!"

Lam Duê nói xong, liền xoay người rời đi, trước khi đi, cũng không quên trao cho Hải Linh ánh mắt sắc lạnh như dao cuối cùng, xoáy sâu vào tận trong linh hồn của cô ta.

"Hải Linh, chuyện gì đã xảy ra?"

Lam Duê vừa rời đi, Văn Thanh liền lạnh mặt, trầm giọng hỏi. Thật ra thì không cần hỏi, bà cũng biết là chuyện gì xảy ra, nhưng vẫn nuôi hy vọng rằng Hải Linh sẽ không giống như trong tưởng tượng của bà, trong lòng vẫn không ngừng ôm một tia hy vọng.

Hải Linh ngẩn ra, cô ta lại chẳng thém nói gì cả mà đi như vậy, cũng không khỏi quá tự tin đi chứ! Trong lòng Hải Linh nổi lên suy tính, cuối cùng khỏe mắt rung rung lệ, lắc đầu, nhẹ giọng nói trong uất ức: "Không có việc gì, Hải Linh không có việc gì, là Hải Linh đụng phải chị dâu, chị dâu tức giận đánh Hải Linh cũng phải! Dì không cần phải tức giận chị dâu, đều là lỗi của Hải Linh! Hải Linh hiểu rõ mình sai rồi, hay là đi thôi đi!"

Tuy rằng cảm thấy có hơi kỳ quặc, nhưng Văn Thanh vẫn gạt đầu một cái, chỉ ít Hải Linh cũng biết hối lỗi, sự bất mãn trong lòng thoáng nhẹ đi một chút.

"Làm bộ!" Lăng Tâm ở một bên bĩu môi, khinh bỉ nhìn Hải Linh cố tình làm ra dáng vẻ nhu nhược, trong đầu đều là tư thế oai hùng của chị hai khi dạy dỗ người phụ nữ dối trá này. Thật may là hôm nay mình ở đây, bằng không sẽ không có cách nào nhìn thấy được một màn sáng khoái như vậy.

"Nhỏ giọng một chút, em sợ cô ta không nghe được hả!" Lăng Lan ở bên cạnh khẽ nhẹ vào trán em út, ra vẻ tức giận nói.

Lăng Tâm bắt mắt mím môi: "Nghe được thì nghe đi, em không ưa việc cô ta cố làm ra vẻ nhu mì, ai không biết cô ta và ông bác hai cùng nhau lén lút làm ra bao nhiêu chuyện khiến người ta khó có thể mở miệng! Hừ, em không nói, chỉ vì sợ bà thím hai khổ sở, trái lại thím ấy còn yêu thích cô ta!"

Lăng Lan lắc đầu, con bé nha đầu này đã không ưa chuyện gì là sẽ không ưa đến cùng, cũng không biết che giấu đi. Đối với Hải Linh, mặc dù mọi người đều không thích, nhưng mà bởi vì mối quan hệ với bà thím hai, bọn họ cũng chỉ tỏ ra bình thường, duy chỉ có Lăng Tâm, đến tận bây giờ vẫn trực tiếp biểu hiện ra ngoài.

Tránh cho con bé tiếp tục kể ra chuyện không hay, Lăng Lan tục tiếp kéo con bé rời khỏi nơi này.

"Ông Charles!"

Hai chị em nhìn về phía ông quản gia đang đi tới trước mặt, cung kính cúi đầu.

"Lan tiểu thư, Tâm tiểu thư!"

"Lão gia! Đã có tin tức của thủ lĩnh!"

"Hả? Vậy chúng ta đi, đây đều là chuyện của xấp nhỏ!" Lăng lão ông liếc mắt nhìn quanh phòng, cũng không nói gì, xoay người cùng Charles ra khỏi nơi đây.

Hải Linh rừ đôi con ngươi mang theo oán hận sâu đậm, bên dưới sự oán hận dường như còn che giấu cả nỗi sợ hãi.

Trên máy bay, Lam Duê nằm tựa vào một chiếc gối mềm, nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Ngồi phía đối diện là Vân Trạch, Johan ở bên cạnh, đôi con ngươi màu vàng nhạt nhấp nháy, nhìn Lam Duê, đáy mắt lóe sáng. Ẩn trong ánh sáng, mơ hồ lộ ra một tia khác thường.

Hắn cũng không phải người ngu, chỉ là chẳng có ai dạy bảo, cho nên mới có những biểu hiện ngu ngốc như vậy. Mấy ngày nay, dưới sự giáo dục cường chế của Vân Trạch, Johan đã dần dần làm quen với những động tác mà con người cần phải có. Ít nhất thì việc dùng com cũng đã đi vào quỹ đạo. Về phương diện ngôn ngữ, ít nhiều cũng biết dùng một số từ ngữ đơn giản.

Không thể không nói, Lam Duê quả thật nhặt được một báu vật, Johan có khả năng xem qua là nhớ, bình thường giao cho hắn vật gì đó, hắn sẽ nhận ra được rất nhanh sau đó. Tin rằng đợi thêm một khoảng thời gian nữa, nhất định sẽ trở thành một trợ thủ đắc lực.

"Trước tôi bảo anh liên lạc những người kia, Vân Trạch, liên lạc chưa?"

Lam Duê đang nhắm mắt nghỉ ngơi, chợt lên tiếng hỏi.

Vân Trạch gật đầu: "Dạ, đã liên lạc, tám giờ tối mai, tại Cao ốc Empire State, tầng ba mươi sáu, tiến hành đàm phán."

"Ừ, tôi biết rồi!"

Tối mai, trước tiên đem món nợ còn sót lại tính toán luôn một thể!

Lăng Ngao, anh phải trở về nguyên vẹn cho em.

~Hết Chương 73~

Bạn đang đọc truyện *Vợ Phúc Hắc Của Đế Vương Hắc Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 74: Hồi ức

Tin tức Lam Duê mang thai, ngoại trừ hai nhà Lam Lăng, cùng với những người bên cạnh cô, cũng không truyền ra bên ngoài. Thân phận của cô không thích hợp để công bố chuyện như vậy vào lúc này, thế nên, đầu cho Lam Duê có thật sự muốn bỏ xuống tất cả để an tâm đi dưỡng thai cũng là chuyện tương đối khó khăn. Trên thực tế, Lam Duê không phải là người ngoan ngoãn ngồi yên, không làm gì cả mà chờ đến ngày sinh.

Chính vì hiểu rõ tính cách này của Lam Duê, cho nên Vân Trạch cũng quan tâm đến cô nhiều hơn thường ngày, đối với những công việc còn dang dở,

cũng không nhúng tay vào quá nhiều. Dầu sao thì cô chỉ việc đưa ra một số quyết định quan trọng, cũng sẽ không ảnh hưởng nhiều đến sức khỏe.

Sau khi ngủ một giấc, thời điểm rời giường, đã là bốn giờ chiều.

Hiện tại, tất cả mọi sinh hoạt ăn uống của Lam Duê đều do một tay Vân Trạch chuẩn bị, anh dựa vào thói quen ăn uống của cô mà cân chỉnh cho phù hợp, quả thật cũng rất vừa miệng.

Bởi vì hai ngày nay tinh thần không được tốt, những món ăn mà Vân Trạch chuẩn bị đều là những món bồi bổ sức khỏe và nâng cao tinh thần. Sau khi dùng cơm xong, Lam Duê liền đến thư phòng, ngồi vào sau bàn làm việc, bắt đầu nghe báo cáo.

Vân Trạch đứng ở bên cạnh cô, Vân Vũ, Vân Lăng bắt đầu báo cáo về tình hình chính sự trong khoảng thời gian cô không có ở đây, những gì đã xảy ra trong phạm vi quản lý của họ.

"Ấn Độ, một tháng trước, muốn ở trên tay của chúng ta mười chiếc tên lửa, mười lăm chiếc phát đạn đạo tầm xa, bốn trăm hỏa tiễn dễ phát nổ, năm mươi chiếc tên lửa phóng độc!" Vân Vũ đảo trang giấy trong tay, nói: "Nhưng bọn họ đưa ra yêu cầu, ít nhất giá cả không thể cao hơn 5% so với giá chợ đen, bằng không, bọn họ không thể chấp nhận!"

Lúc này Lam Duê đã mang vào chiếc kính gọng vàng, trông kính vừa vặn che khuất đi ánh sáng sắc bén nơi đáy mắt. Đôi môi đỏ mọng nhếch lên nụ cười nhẹ: "Khẩu vị trái lại rất lớn, cậu báo lại cho hắn, muốn chỗ hàng này của tôi, giá cả nhất định phải cao hơn 7% so với giá chợ đen. Nếu như không đồng ý, vậy thì bọn họ có thể tìm kiếm hàng mới ở chợ đen. Chỉ có điều, nếu muốn như vậy, quan hệ hợp tác giữa nhà họ Lam và bọn họ đến đây chấm dứt."

"Dạ!" Vân Vũ gật đầu, hình như đã sớm đoán được sẽ có kết quả như vậy, không hề cảm thấy bất ngờ chút nào.

Vân Lăng đứng ra, sắc mặt khi đứng trước Lam Duê cũng dịu đi mấy phần: "Ở Myanmar, Kỳ Ngõa Tháp và chúng ta xảy ra xung đột, gây nên một chết một bị thương, hiện giờ gia tộc Kỳ Ngõa Tháp đã tan rã, riêng cá nhân Kỳ Ngõa Tháp đã chạy đến Nga, bây giờ đang tập hợp lại bên trong."

"Năm tháng trước, lượng ma túy buôn lậu trong chợ đen đột nhiên được tăng cường, mà một số thế lực ngầm ở Trung Quốc cũng nhân cơ hội này, trắng trợn mua vào đủ loại ma túy. Mà giá trị của quân hỏa trong giới chợ đen, mỗi ngày lấy lãi 0.3%, đã gây nên xáo động không nhỏ. Tuy rằng hiện tại đã trở lại bình thường, nhưng vẫn tạo ra ảnh hưởng khá lớn." Vân Lăng dừng một chút, ngược mắt nhìn Lam Duê, bởi vì trông kính phản chiếu ánh sáng nên không nhìn thấy rõ, lại tiếp tục nói: "Bọn thuộc hạ đã điều tra, chuyện này hình như là do tổ chức thần bí kia tạo ra, rồi sau đó để cho nhà họ Lam gánh chịu. Có một số người nắm giữ vai trò chủ đạo, cho rằng tất cả đều có nhà họ Lam chống đỡ sau lưng. Nhà họ Lam dạo gần đây bị người ta đánh thẳng vào bên trong, cũng bị một số đá kích."

Lại là tổ chức thần bí, hình như cô đã bỏ qua cho cái tổ chức này gần nửa năm nay, chỉ là, quả thật lần gây xích mích này đã khơi lên lòng hiếu chiến của cô.

Bưng tách trà ở bên cạnh lên, khẽ nhấp hai ngụm, mở miệng nói: "Kỳ Ngõa Tháp, phát lệnh truy sát, không cần bắt sống hắn, trực tiếp giết chết. Dám khiêu khích tôi, vậy thì trước đó phải biết đến hậu quả! Về phần ma túy trong chợ đen, mấy thế lực vô danh tiểu tốt ở Trung Quốc, các cậu tự xem mà làm đi. Giá quân hỏa ở chợ đen không ngừng tăng lên với biên độ nhỏ, rõ ràng cho thấy có người muốn khơi lên sự chống đối của các thế lực ở khắp nơi đối với nhà họ Lam, không sao. Bọn họ muốn nâng giá lên như thế nào, tùy ý bọn họ, cậu chỉ cần chiếu theo giá cả mà chúng ta đã quyết định từ ban đầu. Còn những người ôm thái độ hoài nghi đối với nhà họ Lam, các cậu cứ trực tiếp bỏ qua. Nếu còn dám can đảm động đến chúng ta, nhỡ lòng trên miệng cộp, vậy thì trực tiếp loại trừ cho tôi, cũng không cần phải báo cáo với tôi làm gì. Đánh thẳng vào, nhà họ Lam bị đánh thẳng vào, trong lúc này đã gánh chịu bao nhiêu tổn thất rồi, đến lúc đó tôi sẽ đòi lại toàn bộ, cả vốn lẫn lời. Lam Duê này từ trước đến nay chưa từng làm ăn lỗ vốn, bọn họ đồng thời làm vậy, cũng có chủ ý, tôi đánh trả."

Đáy mắt của Vân Lăng thoáng qua ý cười cùng với sự ngưỡng mộ, gật đầu: "Dạ, thuộc hạ biết nên làm như thế nào rồi!"

"Luru Long của tập đoàn Long Thanh, chiếm giữ một thị trường khổng lồ ở Indonesia, Lam chủ, dạo gần đây việc buôn bán súng ống của chúng ta ở Indonesia không ngừng bị hắn gây trở ngại, cũng ảnh hưởng đến tất cả những hoạt động bình thường của chúng ta, điều này cho thấy, bọn họ đang chèn ép chúng ta!" Vân Lăng vừa nói xong, Vân Vũ lại mở miệng lần nữa, mặc dù cũng loáng thoáng đoán được kết quả sẽ như thế nào, nhưng anh tất yếu phải hỏi thăm ý kiến của cô: "Luru Long - Long Thanh vốn dĩ luôn gây lúng đoạn thị trường Indonesia, một năm nay chúng ta tiến đến Indonesia, tuy rằng trước đó nói là hợp tác, nhưng bây giờ hẳn ý thức được nguy cơ, cho nên."

"Cho nên liền không biết sống chết muốn cắn ngược lại?" Lam Duê cười lạnh, tay trái xoay xoay chiếc nhẫn trên tay phải. Chiếc nhẫn kim cương trên ngón áp út phản xạ tia sáng chói mắt, chứng minh chủ nhân của nó đã thật sự kết hôn: "Chủ nhân người ta đã bắt nhân rồi, vậy thì tôi hà cớ gì phải giảng nghĩa chi nữa? Lão già Luru Long kia có thể sánh ngang với hồ ly, cho là rỗng mạnh không ép rắn thỏ địa sao? Vậy tôi sẽ cho hắn biết, Rỗng thì mãi mãi là Rỗng, còn rắn thì vĩnh viễn chỉ là rắn. Tôi cũng ngăn cái thị trường quân hỏa Indonesia không chịu nằm dưới quyền quản lý này lâu lắm rồi, đây cũng là một cơ hội!"

"Dạ!"

"Xong rồi?" Lam Duê nhíu mày, thấy bọn họ gật đầu, cũng gật đầu nói tiếp: "Tam Giác Vàng trong khoảng thời gian này xảy ra vấn đề gì?"

Vân Lăng và Vân Vũ liếc mắt nhìn nhau, đáy mắt lóe lên một tia khác thường. Cả hai cũng biết, bởi vì chuyện này có liên quan đến Lăng thủ lĩnh, nên chủ nhân của bọn họ mới đem toàn bộ mấy người ở đại bản doanh trừng phạt sạch sẽ, bây giờ hỏi tới, khẳng định là muốn biết tình hình hiện giờ của Lăng thủ lĩnh.

Thật ra thì, nếu muốn biết, tự mình đi mà hỏi, không phải tốt hơn sao?

Tuy rằng trong lòng bọn họ nghĩ như vậy, nhưng chủ nhân đã mở miệng rồi, bọn họ không thể không trả lời!

"Bởi vì có thể lực bên ngoài nhúng tay vào khu vực Tam Giác Vàng, những thế lực địa phương vốn đã bị áp chế xuống trước đó, lúc này lại nhân cơ hội làm mưa làm gió. Người mà hai nhà Lam Lăng điều động sang bên kia không khổng chế nổi, trong khi đó bọn thuộc hạ cũng đang vội lo chuyện khác, thế nên không kịp đi giải quyết, ngờ đâu cụ ông cùng với Lăng lão ông lại tự tiện ôm hết mọi chuyện. Sau khi Lăng thủ lĩnh đến đó, hiện giờ thế cục đã được kiểm soát, tạm thời sẽ không có chuyện gì, Lam chủ yên tâm!"

Khụ, ý đồ bị đoán ra, Lam Duê có hơi ngượng ngùng ho nhẹ một tiếng, phát tay nói: "Các cậu đi ra ngoài trước đi!"

Vân Trạch cũng không đi ra ngoài, mà lặng lẽ đứng ở bên cạnh cô, lặng yên ngắm nhìn gò má xinh đẹp.

Thời điểm cô hỏi đến ba chữ ‘ Tam Giác Vàng ’, trái tim anh không kiềm được con run rẩy. Anh vẫn cho rằng mình có thể giả vờ như cái gì cũng không biết, giả vờ như cái gì cũng không để ý, đau đớn thay, anh có thể lừa gạt tất cả mọi người, nhưng lại không thể lừa gạt được chính bản thân mình, không lừa gạt được trái tim mình. Anh đã từng suy nghĩ từ rất lâu rồi, nếu như anh có thể nói ra tình cảm của mình sớm hơn một chút, thì người ở bên cạnh cô, nhìn khuôn mặt tươi cười hạnh phúc của cô có thể nào là anh hay không?

Thầm cười khổ, quả thật là anh chưa từ bỏ được ý định. Nhưng bản thân anh lại rõ ràng hơn ai hết, nếu như thời gian có quay trở lại, cho dù có thể làm lại từ đầu những một trăm lần, anh vẫn sẽ như cũ, không dám nói ra lời của trái tim mình, trong lòng lại cảm thấy may mắn, thật là buồn cười.

Đã quen với việc bảo hộ ở bên cạnh cô, thôi thì cứ tiếp tục như vậy đi.

"Vân Trạch?"

Đôi chân mày thanh tú của Lam Duê hơi nhíu lại, Vân Trạch rất hiếm khi có biểu hiện như vậy ở trước mặt cô. Nói một cách chính xác, anh rất ít khi bị mất hồn. Tuy nhiên, dạo gần đây, cô lại thường thấy chuyện này xảy ra. Dẫu sao cũng đã ở gần nhau lâu như vậy, cô thật sự xem anh là bạn, hơn nữa còn giống như một người anh lớn, thấy anh có biểu hiện khác thường thế này, cũng cảm thấy lo lắng bao nhiêu.

Vân Trạch hoàn hồn, nhìn thấy tròng mắt đen nhánh của Lam Duê đượm nét lo lắng, trong lòng cũng cảm thấy ảm áp hẳn lên, khẽ mỉm cười, nói: "Lam chủ, chuyện gì?"

Lam Duê thấy anh như vậy, cũng không tiện hỏi thêm gì nữa, liền dời tầm mắt đi, nói: "Bây giờ là mấy giờ?"

"Bây giờ mười phút!" Vân Trạch liếc nhìn chiếc đồng hồ trên cổ tay: "Còn 50 phút, Lam chủ phải đi gặp Thượng tướng Ryan và Thượng tướng Guise."

Lam Duê gật đầu, đúng vậy, cô muốn đi gặp hai vị khách đến muộn này.

Chuyện của Lam Triệt, cô không đề cập tới, không phải là quên. Cô là người mang thù dai, chuyện này, bắt buộc là những người đó đóng vai trò gì trong quân đội, người không làm tròn chức trách vẫn là bọn họ. Mà cũng do bọn họ không chịu trách nhiệm cho hành động của mình, thế nên đến tận bây giờ Lam Triệt vẫn không rõ tung tích.

Lam Duê không quan tâm đến những người trên chiếc du thuyền ấy, cô chỉ để ý đến một người. Sự sống còn của những người khác, căn bản không nằm trong phạm vi quan tâm của cô. Trên thế giới này, mỗi ngày có biết bao nhiêu người chết bởi những sự cố bất ngờ, những người như vậy không ít.

"Anh ra ngoài trước đi, tôi muốn ở đây một mình một chút!"

Vân Trạch nghe lời này, hơi kinh ngạc giương mắt lên, cuối cùng gật đầu một cái: "Dạ, đến giờ, thuộc hạ sẽ tới nhắc nhở người!"

Lam Duê ngồi trên ghế da, gờ tay lên, khẽ xoa hai khung hình nằm trên bàn.

Hai cô gái ở bên trong đều là cô, còn người nam, một là Lam Triệt, một còn lại là Lăng Ngao.

Lại nói, bức hình duy nhất này với Lam Triệt là do ban đầu anh lôi kéo cô theo, không ngờ, bây giờ nó lại trở thành vật tưởng niệm cuối cùng. Trong nhà ai cũng biết cô và Lam Triệt có quan hệ rất tốt, nhưng không rõ nguyên nhân.

Ban đầu, cô bị ném vào bên trong giới hắc đạo u ám rối ren, mặc dù bên trên có ông nội làm chỗ dựa, nhưng rõ ràng cho thấy, ông nội không thể nào thật sự ra mặt giúp cô, chỉ cần không chết ở trong này mà nói, bất luận là cô xảy ra chuyện gì, ông nội cũng không hề ra tay.

Trên thực tế, ông nội vốn cũng không biết, trước đây thế lực của nhà họ Lam đã sớm rửa nát ngay từ trong trứng, bề ngoài ông nội được xem là chủ nhân, thật ra thì nội bộ bên trong đã bị tan đàn xẻ nghé từ lâu. Lúc cô được đưa lên vị trí này, tất cả mọi người đều biết cô là chủ nhân tương lai của nhà họ Lam, cũng chính là chủ nhân của bọn họ, dĩ nhiên là trên mặt phải tỏ ra vui vẻ, nhưng lại ngầm ngầm tìm cách loại trừ cô. Ông nội tin tưởng bọn họ, mà những người đó lại chỉ xem cô là một cô gái nhỏ, y vào sự tin nhiệm của ông nội, nhiều lần suýt chút nữa chết ở trong tay họ.

Nhớ có một lần, cô bị chỉ điểm đi làm một chuyện không có khả năng hoàn thành, một lần kia, cô xem chút đã chết, nếu như không nhờ vào Lam Triệt.... Đến nay cô vẫn còn nhớ rõ, Lam Triệt đứng chắn ở trước mặt cô, chiếc áo sơ mi trắng bị nhuộm đỏ máu tươi trước ngực, gai mắt làm sao. Thế nhưng anh vẫn gắng gượng mỉm cười và nói với cô rằng:

"Tiểu Nguyệt, thật tốt quá, em không bị làm sao, em không bị sao cả! Anh là anh trai của em, anh muốn bảo vệ cho em thật tốt..."

Bởi vì là anh trai, cho nên mới phải bảo vệ cô như thế.

Cũng chính bởi vì vậy, cô mới có thể thật sự hạ quyết tâm đoạt lấy vị trí người đứng đầu của nhà họ Lam, chính thức trở thành Lam đương gia. Cô không muốn ông nội cảm thấy áy náy, cho nên dù mình có bị người ta đắc tội bao nhiêu, cũng không nói. Cũng chính vì sợ ông nội sẽ nghe được phong phanh gì đó, cho nên khi vừa đứng vững trên gót chân mình, cô lập tức tiến hành thay máu toàn bộ thể lực bên trong nhà họ Lam. Cũng chính từ sự kiện đó, toàn bộ quyền hành của ông nội đều chính thức rơi vào tay cô.

"Triệt. Anh còn sống không."

Nhớ lại chuyện cũ, thật sự chẳng hề cảm thấy vui sướng chút nào, ngược lại còn khiến cho trái tim mình trở nên tồi tệ hơn.

Ngón tay khẽ vuốt lên người trong hình, thân nhiên nói: "Triệt, hôn lễ của em anh không đến, bây giờ em đã có con rồi, là cháu của anh, anh phải làm tròn trách nhiệm của một người cậu mới đúng! Triệt, em đang chờ anh nguyên vẹn trở về..."

Lúc này, Lam Duê không biết, một khi Lam Triệt thật sự xuất hiện, tình huống ấy sẽ còn đau đớn tâm can nhường nào...

~Hết Chương 74~

Bạn đang đọc truyện *Vợ Phúc Hắc Của Đế Vương Hắc Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 75: Hậu quả

Biên giới Lào, khu vực ngoại biên của Tam giác vàng, nhiều năm qua đã bị thế lực của hai nhà Lam Lăng kiểm soát chặt chẽ, môi trường xung quanh đây nhìn cũng tốt hơn rất nhiều. Mặc dù hai nhà Lam Lăng không hạn chế việc trồng trọt hoa anh túc tại nơi này, nhưng cũng không có nghĩa là có thể tùy ý buôn lậu ma túy ở đây, hơn nữa đối tượng lại là Trung Quốc, càng phải cực kỳ thận trọng.

Mà nay, bởi vì chủ nhân của hai nhà Lam Lăng kết hôn, nên việc quản lý phía trên có phần lỏng lẻo, dẫn đến sai lầm lớn như vậy. Thế lực khắp nơi rục rịch ngóc đầu dậy, khiến Lăng thủ lĩnh vừa mới kết hôn cũng phải bốn ba một chuyến.

Thời điểm Lăng Ngạo xuất hiện, dường như đã thổi nên một trận cuồng phong rất lớn, khiến những bàn tay dơ bẩn kia vội vã rút về. Nhưng luôn có những kẻ to gan lớn mật, lúc Lăng Ngạo đến, vẫn còn dám chơi trò cứng đối cứng.

Cũng bởi như thế, thời điểm Lăng Ngạo vừa đặt chân đến khu vực Tam Giác Vàng, liền xảy ra một vài trận nổ súng với quy mô tương đối lớn, dẫn đến sự rung chuyển không nhỏ.

Lăng Ngạo là ai? Những người lẫn lộn trong thế giới này đều biết, chủ nhân của nhà họ Lăng, Lăng Ngạo nổi tiếng tàn nhẫn vô tình. Tựa như một con báo săn hung ác, một khi đã bị anh ta để ý đến rồi, hậu quả có thể nghĩ là biết. Những tên kia dám cả gan động vào anh, rõ ràng là đang tự tìm đường chết.

Chỉ là, trái lại bọn hắn có hơi hiểu kỳ. Mỗi lần đối phó với những sự kiện ở Tam giác vàng, Lam Duê và Lăng Ngạo đều đồng thời xuất hiện. Trước đây là quan hệ thù địch, chính là như vậy, thế mà sau khi kết hôn, ngược lại thành ra hành động riêng rẽ rồi ư.

Chỉ là, cho dù bọn hắn có hiểu kỳ thế nào đi nữa, chân tướng của chuyện này cũng không nằm trong khả năng suy đoán của bọn hắn. Bây giờ cả bọn chỉ có thể hy vọng Lăng thủ lĩnh mau chóng rời khỏi nơi này, nói như vậy, bọn hắn mới có thể tiếp tục triển khai làm ăn buôn bán. Lăng thủ lĩnh đến vào lúc này, bọn hắn khó mà hoạt động êm xuôi được.

Đèn đuốc sáng trưng trước cửa khách sạn năm sao, người người xếp thành hàng dài ngay lối vào, dường như đang chờ đón một vị khách quý.

Chỉ chốc lát sau, một loạt đèn xe sáng chói hướng về phía này.

Chiếc Cadillac XLR đen bóng dừng lại ngay ngưỡng cửa, một người đàn ông còn trẻ tuổi ngồi bên vị trí phụ lái, sắc mặt điềm tĩnh bước xuống.

Chỉ thấy anh ta nhanh chóng đi vòng qua bên kia xe, hơi cúi người xuống mở cửa xe ra, tay phải ngăn ở trên mui xe, đề phòng người ở bên trong bước ra ngoài không cẩn thận bị cụng đầu. (QA: làm đoạn này tưởng tượng ko biết anh Ngạo bị cụng đầu sẽ như thế nào ?!?! =)))

Một đôi giày da đen bóng từ trong xe đưa ra ngoài, sau đó, một người đàn ông mặc âu phục sẫm màu bước ra giữa tầm mắt của mọi người. Đưa tay tháo chiếc kính râm trên mặt ra, mái tóc màu nâu hạt dẻ phản xạ ánh sáng êm dịu dưới ánh đèn.

"Lăng thủ lĩnh đến rồi!"

Một người đàn ông trung niên từ bên trong chạy ra đón, gương mặt thô kệch mang theo nụ cười không rõ ý vị.

Lăng Ngạo lạnh lùng nhìn hẩn một cái, đám người Fiennes bí ẩn ở chỗ này?

Lawton cũng không để ý, vẫn cười tí mắt như cũ, nói: "Muốn gặp mặt Lăng thủ lĩnh, quả thật là có chút khó khăn mà, chỉ là, tại sao lại không nhìn thấy Lam đương gia?"

Đại nhân nói, nếu được, hy vọng bọn hắn có thể khiến hai người này bị thương nặng trong một lần. Trong khoảng thời gian này bọn hắn làm ra nhiều chuyện như vậy, tại sao chỉ có một mình Lăng Ngạo mò tới? Lam Duê kia không phải luôn đích thân xử lý những chuyện xảy ra ở nơi này ư? Chẳng lẽ sau khi kết hôn liền giao toàn bộ quyền hành lại cho Lăng Ngạo rồi hả? Bất quá cũng chẳng sao, đến một người vẫn tốt hơn là không có ai đến. Bây giờ Lam Duê và Lăng Ngạo đã kết hôn, chết một người hay hai người, cũng không khác biệt lắm.

Nghĩ đến đây, nụ cười trên gương mặt của tên Lawton kia càng thêm rực rỡ, chìa tay tới, toan bắt tay với Lăng Ngạo tay, lại bị Lăng Ngạo rất không khách khí hất ra.

"Dựa vào ông, cũng muốn?"

Khinh thường quét mắt nhìn hẩn một cái, Lăng Ngạo lạnh lùng nhếch môi, giữa tròng mắt đen hiện rõ vẻ không thèm để tâm. Nếu như không phải cảm thấy hứng thú đối với thế lực sau lưng người này, dựa vào thân phận của hắn mà cũng muốn gặp anh? Anh đến, đã là nể mặt lắm rồi, muốn bắt tay, cũng không biết tự cân nhắc phân lượng của mình một chút.

Gương mặt của Lawton cứng đờ, suýt chút nữa không duy trì được nụ cười trên mặt. Giữa đôi mắt màu xanh lam thoáng vụt qua một tia chết chóc, rất nhanh liền được hẩn khéo léo giấu đi. Lúc này vẫn không thể đắc tội Lăng Ngạo, bằng không, công sức mà hẩn bỏ ra trước đó đều đổ sông đổ bể.

"Lăng thủ lĩnh, mời."

Ngư Phong lạnh lùng liếc mắt nhìn người đàn ông niềm nở một cách khác thường kia một cái, thủ lĩnh chưa từng ra lệnh, anh nhất định sẽ không ra tay hành động trước. Âu Liêm thì ngược lại, từ đầu đến cuối đều mỉm cười, rất có tâm trạng quan sát cảnh vật chung quanh.

Lăng Ngạo không cần phải nhiều lời nữa, sải bước đi vào bên trong, Lawton đi theo phía sau, mắt nhìn thẳng về phía trước.

Cao ốc Empire State, Thượng tướng Ryan và Thượng tướng Guise đang đứng ngồi không yên chờ đợi.

Thật ra thì trong lòng của bọn họ đều hiểu, lần này đến đây rất có thể sẽ liên lụy tới cái mạng nhỏ của mình, nhưng cấp trên đã ra lệnh, bọn họ không thể làm mất lòng người đã âm thầm cung ứng cho bọn họ, Lam Duê. Cho dù cô thật sự muốn giết bọn họ, e rằng cấp trên cũng sẽ không nói gì, nhiều lắm là gán cho bọn họ cái danh hiệu vì nước quên thân, Lam Duê cùng với nhà họ Lam, căn bản sẽ không xảy ra chuyện gì.

Bọn họ đôi khi không nhìn được cũng suy nghĩ, cái đám ngu xuẩn kia, tại sao lại cử người như Lam Triệt đi thi hành nhiệm vụ như vậy, chẳng lẽ là ngại đường sống của mình dài quá, muốn làm cho người khác hiểu được điều đó thay mình sao?

Thân là sĩ quan cao cấp nhất quốc gia, nhưng ở trước mặt của Lam Duê, bọn họ không khác gì tôi tớ, đối với người phụ nữ có tuổi tác cũng không chênh lệch so với con gái của họ là bao, căn bản là bọn họ nhìn không thấu. Vậy đại khái đây là sự chênh lệch giữa nữ chủ nhân của giới hắc đạo và phụ nữ bình thường đi!

Dẫu cho lúc này cô không nói câu nào, lẳng lặng ngồi một chỗ, cũng đã là một chuyện rất đáng sợ rồi. Cộng thêm bốn người đứng bên cạnh cô, ai không phải là rồng là phượng cơ chứ, thế mà cũng cam tâm tình nguyện chịu khuất phục, quả thật làm cho bọn họ cảm thấy có hơi xấu hổ.

Lam Duê với ánh mắt sắc lạnh núp sau cặp mắt kính gọng vàng, khẽ cong ngón tay gõ nhịp nhàn nhàn lên mặt bàn. Cả căn phòng tĩnh lặng chỉ nghe thấy tiếng ‘đốc đốc đốc’ vang lên, ngay cả tiếng thở cũng rất nhẹ.

Qua một lúc lâu, Lam Duê hơi nhấc người, đổi sang một tư thế ngồi khác thoải mái hơn, lúc bấy giờ mới nhếch làn môi đỏ mọng, khoe miệng đượm nụ cười thần nhiên, nói: “Thượng tướng Ryan, Thượng tướng Guise, ngưỡng mộ đại danh đã lâu, hôm nay gặp mặt thật sự làm cho tôi có phần ngưỡng mộ!”

Nghे xong lời này, Ryan và Guise vội vàng nhìn nhau một cái, đáy mắt mang theo sự ngạc nhiên và nghi ngờ, không hiểu rốt cuộc hàm ý trong câu nói này là gì.

"Lam đương gia. Khách sáo! Ha ha!"

"Ai? Thế nào lại là khách sáo? Đây là lời nói thật lòng của tôi, nhớ thời điểm quân Mỹ tấn công Iraq, tôi biết rõ các ông đã lập được công lao hiển hách trong đó. Ban đầu từ một vị tướng nhỏ không có chút tiếng tăm gì, bỏ đến vị trí này, đổi lại người khác, e rằng khó mà làm được!" Dừng một chút, Lam Duê tiếp tục nói: "Tôi nghĩ, khó khăn bên trong, e rằng những người như chúng tôi cũng không thể nào hiểu được đâu! Cho nên tôi mới có thể ngưỡng mộ các ông như vậy, các ông nói xem?"

Vừa nói đến việc này, trong lòng của Ryan và Guise trào dâng niềm tự hào. Để có địa vị như ngày hôm nay, bọn họ phải nỗ lực bao nhiêu mới ngồi lên được, khó khăn bên trong dĩ nhiên là khó có ai hiểu hết. Thở còn là lính mới, bọn họ cũng bị những lão làng ở đó khi dễ không ít, sau khi kết thúc cả

một ngày huấn luyện, lại phải đi làm vừa lòng mấy lão kia, dĩ nhiên là dân thường không hiểu được.

"Ha ha, mặc dù khó khăn nối tiếp khó khăn, nhưng lúc nào cũng được đền đáp! Địa vị như bây giờ, quả thật là do chúng tôi vất vả đi từng bước một, đổ máu rách da mới làm nên, những cái khổ cực trong đó dĩ nhiên không phải ai cũng biết! Giống như bọn lính mới bây giờ, mấy ai biết đến khó khăn khi đó của chúng tôi? Những gì bọn nó đang được huấn luyện, cũng không bằng một phần mười của bọn tôi trước kia, chẳng trách nói bọn nó là đồ bỏ đi cũng không khác gì mấy!"

"Thêm nữa, thời điểm nhà nước thành lập tổ chức FBI, cũng không ngần ngại xem xét cuộc những người đó có thích hợp hay không, đều là mấy đứa chưa đủ lông đủ cánh, ý vào sự che chở của người trong nhà, ở trong ấy ăn uống miễn phí rồi chờ chết. Nếu không phải chúng ta cài thêm mấy người nội gián, cũng không biết bọn nó đã chết bao nhiêu lần rồi! Bộ máy quân sự của quốc gia, căn bản là một đám ăn hại, ngậy ngậy ăn cơm của nhà nước, lại không có năng lực động tay chân!"

Khỏe miệng của Lam Duê trước sau vẫn giữ nụ cười nhẹ, trong tay ưu nhã nắm một cái ly vẫn còn đang bốc hơi nóng, hơi nước trắng xóa che khuất nét mặt của cô, ngăn chặn ánh mắt đang dần trở nên rét lạnh.

Nhẹ nhàng để ly trà trong tay xuống, theo tiếng 'răng rắc' trong trèo vang lên, trong nháy mắt cắt đứt cuộc bàn luận viển vông của hai người kia. Mà lúc này bọn họ mới kịp lấy lại tinh thần, kịp thời nhận ra vừa nãy mình đang đề cập đến chuyện gì.

Ryan và Guise run sợ trong lòng, mới vừa nãy Lam Duê chỉ nhẹ nhàng nói ra một câu đơn giản, thế nhưng lại dễ dàng dẫn bọn họ vào tròng. Nếu không phải là Lam Duê cố tình cắt đứt, e rằng bọn họ còn tiếp tục đi sâu vào vấn đề hơn.

Trong đầu bất chợt hiện lên hình ảnh của những kẻ chuyện đi nịnh hót trước mặt bọn họ, mấy lời khen ngợi nghe quen như vậy, thế mà bây giờ Lam Duê chỉ nhẹ nhàng nói ra một câu, cũng đủ khiến bọn họ thất thần, oang oác nói ra bí mật quân sự ngay trước mặt cô. Mặc kệ chuyện này có kết quả như thế nào, cho dù Lam Duê không giết bọn họ, nhưng một khi chuyện này lan truyền ra ngoài, e rằng cũng sẽ bị cấp trên cắt chức.

Lam Duê giờ tay lên, tháo cặp mắt kính gọng vàng xuống. Mắt đi vật che đây tầm mắt, đôi con ngươi đen nhánh kia lại sáng ngời, ánh mắt sắc nhọn cay nghiệt cứ như vậy, bắn thẳng về phía hai người ngồi đối diện. Đáy mắt lạnh lẽo này khiến những kẻ đã quen thấy cảnh sinh tử như hai vị thượng tướng kia cũng không khỏi run lên.

"Như vậy, thời điểm Lam Triệt vào trong ấy, có phải cũng là như thế hay không? Thượng tướng Ryan, Thượng tướng Guise?"

"Tôi một mực nghĩ rằng, các ông không cần thận làm phật ý tôi, đối đãi với anh ấy ra sao, không hề nghĩ đến lại là như thế này!" Cười lạnh, Lam Duê chậm rãi đứng lên: "Trước khi các ông đến đây, có phải cấp trên đã thông báo, cho dù chết ở trong tay của tôi, cũng không thể đắc tội với nhà họ Lam? Bởi vì các người còn cần đến những mặt hàng do tôi cung cấp! Phải hay không?"

Ryan và Guise nuốt nước miếng một cái, trong lúc nhất thời không biết nên nói gì. Ai cũng không thể biểu đạt được nỗi khiếp sợ trong lòng bọn họ lúc này, cả hai làm sao cũng không nghĩ đến cô lại đoán ra được. Người phụ nữ này thật sự là quá đáng sợ, chỉ sợ cấp trên của bọn họ, cùng với những người đã từng qua lại với cô cũng không thể biết, người phụ nữ Lam Duê này tuyệt đối là một nhân vật đáng sợ.

Kinh hãi, khiếp sợ, hai từ đó cũng không đủ để diễn tả tâm tình của hai người bọn họ lúc này.

Nhưng Lam Duê chỉ cười: "Yên tâm, tôi sẽ không giết các ông! Giết chết các ông đối với sự phát triển cơ nghiệp của tôi ở Mỹ không có lợi, hơn nữa, các ông chết rồi thì Lam Triệt cũng không thể trở lại. Nếu như anh ấy trở lại, biết tôi giết chết mấy người mà nói, e rằng sẽ không vui. Cho nên các ông có thể đem trái tim của mình thả lại vào trong ngực."

"Nhưng"

Đương lúc Ryan và Guise thoáng thờ phào nhẹ nhõm, âm thầm mừng rỡ vì mình không phải bỏ mạng ở nơi này, Lam Duê bất thành linh đưa đến một bước ngoặt lớn, lập tức khiến hai kẻ kia phải treo ngược tim lên lần nữa. Bọn họ mơ hồ cảm thấy, tin tức này so với việc giết chết bọn họ còn kinh khủng hơn nhiều.

Vân Trạch đứng ở một bên, đưa lên một xấp tài liệu thật dày, Lam Duê nhận lấy, cúi đầu khẽ nhìn lướt qua. Dưới tầm mắt ngạc nhiên pha chút nghi ngờ của hai người kia, bất chợt ném mạnh về phía bọn họ. Trang giấy trắng như tuyết, bay múa giữa không trung, rơi xuống khắp mọi ngõ ngách trong phòng, cũng rơi vào cả trên người của hai kẻ kia.

Ryan nhặt lên một tờ trong đó, trong lòng co giật liên hồi, chớp chớp mắt, lúc này mới nhìn ra, đây là đơn đặt hàng quân hỏa, cả một xấp dày như vậy, toàn bộ đều là đơn đặt hàng quân hỏa.

"Trở về nói cho cấp trên của mấy ông, những tờ đơn đặt hàng này, tôi không nhận nổi!" Nhìn gương mặt trắng bệch vì khiếp sợ của bọn họ, đáy mắt Lam Duê lóe lên một tia tàn nhẫn: "Còn nữa, nói lại cho bọn họ biết, không cần phải vì vậy mà tìm đến nhà họ Lam gây phiền toái. Phải biết rằng, mặc dù tôi thường xuyên xuất hiện tại Mỹ, thế nhưng cũng không đại biểu cho việc toàn bộ thế lực của tôi đều ở đây. Không cần phải mượn kế này để đả kích tôi, hậu quả không phải người như các ông có thể gánh chịu được!"

Nói xong, dẫm lên mấy tờ giấy trắng trên mặt đất, Lam Duê dẫn người ra khỏi căn phòng này...

Cô muốn cho những người này biết, dám động đến người của cô, sẽ nhận lấy hậu quả như thế nào! Cô cũng không tin bọn họ sẽ tìm được người có thể cung cấp quân hỏa mà họ cần, cô chờ những người đó cúi đầu trước mặt mình, chờ xem bộ mặt thật của những kẻ kia!

Chương 76: Ôm đi bộ

Lam Duê hủy bỏ tất cả các đơn đặt hàng mà bộ quân sự Mỹ yêu cầu, điều này quả thật đã gây nên một sự tổn thất không nhỏ cho nhà họ Lam. Nhưng mà buôn bán quân hỏa, cho dù là mất đi một đối tác, vẫn sẽ có những người khác dang tay chào đón, vĩnh viễn không cần lo lắng về việc tìm không ra những đơn đặt hàng tiếp theo. Thế nên, một khi Lam Duê từ chối thẳng thừng khoản đơn đặt hàng này, thì người sốt ruột thật sự chính là quân đội Mỹ.

Mà lúc này, sau khi tạm thời giải quyết xong chuyện, Lam Duê đang trên đường bay đến khu vực Tam giác vàng.

"Ách."

Lam Duê chưa bao giờ bị say máy bay, nhưng khi máy bay vừa cất cánh chưa được bao lâu, sắc mặt của cô liền thay đổi trông rất khó coi, dường như mọi người không biết phản ứng làm sao, cô liền đứng thẳng dậy, chạy vào nhà vệ sinh cách đó không xa.

Vì vậy, máy bay cất cánh hơn một giờ, cô cũng đợi ở trong đó gần ấy thời gian.

"Lam chủ. . . ." Vân Trạch lo lắng đưa khăn giấy lên, nhú mồm nhìn Vân Thanh đang đứng bên cạnh: "Chuyện gì xảy ra vậy? Từ trước đến nay Lam chủ chưa từng say máy bay, lần này tại sao lại như thế? Cô giải thích cho tôi nghe một chút đi."

Vân Thanh mím môi: "Triệu chứng này của Lam Duê, nguyên nhân là do mang thai. Mặc dù cô ấy không có xuất hiện triệu chứng nôn nghén giống như những thai phụ khác, nhưng có lẽ là sinh ra phản ứng với phương tiện giao thông như máy bay chẳng hạn, thế nên cơ thể mới cảm thấy không thoải mái, có cảm giác buồn nôn. Bất quá, anh cứ yên tâm đi, mặc dù có hơi khó chịu, nhưng mà tuyệt đối không hề ảnh hưởng xấu đến sức khỏe. Nhiều lắm là chỉ cảm thấy mệt mỏi rồi thôi!"

Nôn nghén? Vân Trạch nhú chặt đôi chân mày, nhìn sắc mặt trắng bệch của Lam Duê, quay đầu nhìn Vân Thanh nói: "Mặc kệ có ảnh hưởng xấu hay không, nhưng hiện giờ Lam chủ cảm thấy không thoải mái, cô không nhìn thấy sao? Vân Thanh, cô là bác sỹ."

Vân Trạch lẳng lặng nhắc nhở cô, trách nhiệm của một người bác sỹ. Cho dù thật sự không có hại, nhưng mà khó chịu như vậy, chẳng lẽ lại là gạt người hay sao?

Vân Thanh cũng biết, nhưng phụ nữ có thai kị dùng thuốc, đây cũng là vì suy nghĩ cho đứa trẻ trong bụng.

"Không cần. Ừm. Không có việc gì!" Gương mặt của Lam Duê trắng bệch, đứng thẳng người, nhận lấy khăn lông trong tay Vân Trạch, rửa sạch khoang miệng hơi có mùi khó chịu, dùng khăn lông xoa xoa rồi đi ra ngoài.

Mặc dù cô không rõ về y học, nhưng những lý thuyết căn bản thì vẫn hiểu. Trong quá trình mang thai, nếu như ngã bệnh, hầu hết thai phụ vẫn có thể tự mình chống cự. Nếu như dùng thuốc, ai biết sẽ gây nên ảnh hưởng như thế nào đối với đứa nhỏ trong bụng, tin rằng không có một người mẹ nào lại đồng ý mạo hiểm như vậy.

"Cục cưng à, con còn chưa được sinh ra mà đã dày vò mẹ thế sao, chờ sau khi con ra đời, cẩn thận mẹ dạy cho con một bài học!"

Kèm nén cơ thể có chút khó chịu, dựa vào căn phòng được chế tạo đặc biệt trên máy bay, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Vân Trạch đợi cô ngủ thiếp đi, sau đó mới xoay người, đóng cửa, bước ra ngoài.

"Nguyệt!"

Ở ngưỡng cửa, Johan chớp chớp mi, đáy mắt hiện lên sự khó hiểu. Mặc dù trong khoảng thời gian này bọn Vân Trạch đã dạy cho hắn rất nhiều thứ, hắn cũng học được không ít, nhưng riêng việc xưng hô với Lam Duê, tên thiếu niên này lại khăng khăng giữ vững lập trường một cách khác thường. Bảo hắn gọi 'Lam chủ,' hắn không muốn, gọi 'chủ nhân,' hắn lại càng lắc đầu nguây nguây. Duy chỉ có bản thân mình tự giác kêu 'Nguyệt'! Về mặt này, mặc dù Vân Trạch đã sửa hắn rất nhiều lần, nhưng lại không thay đổi được. Lam Duê thấy hắn kiên trì như vậy, cũng không so đo làm gì, chỉ nói là tùy hắn. Dẫu sao cũng chỉ là một cái tên mà thôi, cần gì phải đi so đo.

"Vân Trạch, Nguyệt, sao rồi?"

Mới vừa học được cách nói chuyện, tuy rằng cách nhấn âm từng chữ vẫn chưa được rõ ràng lắm, nhưng mà có thể giao tiếp được nhanh như vậy, đã là một thiên tài. Quan trọng hơn, hắn còn biết quan tâm đến Lam Duê, điều này khiến cho Vân Trạch cảm thấy hơi bất ngờ.

"Lam chủ đang nghỉ ngơi, cậu đi qua bên kia!"

Lúc này Vân Trạch cũng không có tâm tình để dạy hắn gì nữa, nhìn sâu vào mắt Johan. Anh biết rõ bản lĩnh của Johan không tệ, có lẽ trong khoảng thời gian này anh cần phải dạy hắn một vài thứ, chỉ ít lúc nào cũng có thể bảo vệ cho sự an nguy của Lam chủ. Tuy rằng Lam chủ có năng lực cao, nhưng bây giờ lại là phụ nữ mang thai, đây là thời điểm yếu ớt nhất, anh nhất định phải làm tốt công tác bảo đảm an toàn.

Johan không biết trong lòng Vân Trạch đang nghĩ gì, nghe anh nói thế, cũng không thèm nghe lời, mà một lòng đứng canh giữ ở cửa. So với Vân Trạch thì hắn thấp hơn nửa cái đầu, đứng ở trước cửa, vẻ mặt lạnh ngắt như tờ, miễn là không nói lời nào, hoàn toàn có thể được xem như một cậu thanh niên cực kỳ đẹp trai.

Một ngày sau, máy bay hạ cánh xuống sân bay tư nhân ở Tam giác vàng.

Thời điểm Lam Duê bước xuống máy bay, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, nom cực kỳ khó coi, khiến cho Lăng Ngạo sáng sớm nay nhận được tin tức cô đến, lòng ngực lại bắt đầu cuộn cuộn khó chịu.

"Làm sao vậy?"

Tiến lên khẽ ôm lấy cô, giọng nói trầm thấp tràn đầy từ tính vang lên bên tai.

Lam Duê cười cười, nói: "Có chút say máy bay!" Thật sự là có chút say máy bay, theo lời người ta bảo là nôn nghén, cô chỉ cần dính đến phương tiện giao thông một chút là sẽ chịu không nổi. Lúc cô nhìn thấy mấy chiếc xe hơi đen bóng ở cách đó không xa, sắc mặt thoáng chốc lại càng khó coi hơn trước.

Lam đương gia từ trước đến nay chẳng sợ gì cả, lần này quả thật có hơi sợ. Trước đó đã nôn sạch sẽ hết mọi thứ trong dạ dày nhưng vẫn chẳng cảm thấy dễ chịu hơn chút nào, cô tuyệt đối không muốn thử lại.

Say máy bay? Lăng Ngạo nhướn mày, một người cả ngày ngồi trên máy bay chạy đi khắp nơi, bắt chợt đến nói với bạn, cô ấy bị say máy bay, ai tin được chứ. Nhưng nhìn bộ dạng này, hình như đúng là vậy. Trong lúc nhất thời Lăng Ngạo không biết nên làm như thế nào, đang yên đang lành làm sao lại say máy bay được?

Âu Liêm đứng bên cạnh, thân là bác sỹ, dĩ nhiên hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra. Nhận thấy sự khó hiểu của Lăng Ngạo, liền lên tiếng giải thích: "Thật ra thì nói là say máy bay cũng không đúng lắm. Bởi vì Lam đương gia đang mang thai, cho nên mới phản ứng mạnh như vậy. Vào những tình huống bình thường, phần lớn phụ nữ có thai đều phải trải qua cửa ải này, cũng có một số người từ lúc bắt đầu mang thai cho đến ngày sinh đều thuận buồm xuôi gió. Quan trọng nhất là, cũng có một vài trường hợp giống như Lam đương gia, chỉ cần ngồi vào phương tiện giao thông, lập tức sẽ xảy ra phản ứng như thế này."

Lăng Ngạo dừng bước lại, liếc nhìn khuôn mặt tái nhợt của cô, lại nhìn mấy chiếc xe hơi cách đó không xa. Khẽ mím môi, quay đầu lại hỏi: "Từ nơi này đến biệt thự, mất bao lâu?"

Lam Duê không hiểu nhìn anh, không biết anh đột nhiên hỏi cái này làm gì. Nhưng mà ngẫm lại, có lẽ anh biết cô ngồi lên phương tiện giao thông sẽ bị ói, cho nên cân nhắc quãng đường đi một chút thôi.

"Mười phút!" Âu Liêm đáp rất kiên quyết.

"Đi bộ?"

Ặc, kiểu này là làm khó cho Âu Liêm rồi, mở to hai mắt, nhất thời không biết nên phản ứng thế nào.

Dưới ánh mắt sắc bén của Lăng Ngạo, Âu Liêm chính đón lại biểu cảm trên mặt, khéo miệng co giật, có phần ước chừng, nói: "Đi bộ thì, đại khái cần 40 phút." Chẳng lẽ Lăng thủ lĩnh tính để cho Lam đương gia đi bộ? Việc này e rằng không chỉ cơ thể của Lam đương gia chịu không nổi, mà ngay cả những người do Lam đương gia mang tới cũng không cho phép.

Ngờ đâu, động tác kế tiếp của Lăng Ngạo lại khiến tất cả mọi người ở đó sững sờ, tròng lộn mắt, há hốc mồm cả nửa ngày trời.

Chỉ thấy Lăng Ngạo khom lưng, đưa một tay chèn ngang eo, ôm lấy Lam Duê, trực tiếp đi xuyên qua mấy chiếc xe đang đỗ cách đó không xa, hướng về phía đường lớn, đi thẳng một mạch.

"Này, đây là tình huống gì?" Vân Thanh trừng mắt, áp ứng hỏi.

Trái lại Vân Trạch vẫn giữ vẻ mặt điềm tĩnh, bước nhanh theo sau. Nếu cả hai vị chủ nhân đã không dùng xe, thì những người như bọn họ dĩ nhiên cũng không thể động đến.

"Xem như đây là cách thức quan tâm người khác của thủ lĩnh đi!" Âu Liêm đưa tay kéo Vân Thanh vẫn còn hơi chậm tiêu, tươi cười đi theo sau.

Vân Thanh bị kéo đi, không nhịn được oán trách: "Đáng chết, bà đây biết đi như thế nào, này, này, anh không cần kéo tôi. Này."

Âu Liêm nhìn về phía cô, chớp chớp mắt: "Kỳ thực thì tôi cũng muốn học như thủ lĩnh, nhưng mà nhìn dáng vẻ của cô, tinh thần cực kỳ sung mãn, ngược lại không cần lo lắng chút nào."

"Ai cần anh làm bộ tốt bụng!" Tuy là nói như vậy, nhưng khóe miệng lại không kềm được mà nhếch lên, chứng tỏ tâm trạng của cô đang rất tốt. Để mặc cho anh lôi kéo, cũng không tiếp tục tranh cãi âm ỹ nữa.

"Lăng Ngao?"

Bởi vì động tác bất ngờ kia, Lam Duê vội vàng ôm lấy cổ anh. Thấy anh ôm mình mà không lên xe, ngược lại còn đi xuyên qua, không hiểu ngắc đầu lên.

Ánh mắt dứt khoát của Lăng Ngao khẽ lướt qua gương mặt tái nhợt của cô, nhìn về phía trước, "Nếu như một mồi, thì ngủ một lát, lập tức tới nhà ngay!"

Hiện tại Lăng Ngao cảm thấy có chút hối hận, sớm biết thế, ban đầu nên làm tốt mấy biện pháp bảo vệ, nói như vậy, cô cũng sẽ không mang thai sớm thế này. Quan trọng hơn là, cô không cần phải chịu cực, mà anh cũng không cần phải kiêng khem khổ sở, mỗi ngày chỉ có thể nhìn mà không thể chạm vào.

"Tại sao lại muốn tới nơi này? Không tin anh có thể xử lý tốt chuyện ở đây?"

Nghe thấy câu hỏi che đậy sự mất hứng cực kỳ tốt của anh, Lam Duê tựa đầu vào lồng ngực vững chãi, cười nói: "Không tin ai, cũng không thể không tin anh! Chẳng qua là sự biến đổi này thật sự quá lớn, em lại đang theo dõi sát sao tập đoàn Fiennes kia. Kỳ thực thì, có một chút chuyện quan trọng xảy ra trên đầu em, em không thể không đích thân đến đây một chuyến."

Lăng Ngao không nói gì nữa, chỉ ôm lấy cánh tay cô, hơi siết lại.

Rõ ràng là người cao gần một mét bảy, trọng lượng chừng 100 lbs (45kg), nhưng ôm vào trong tay Lăng Ngao lại giống như là chẳng có ôm gì cả, nhẹ bồng như cũ, đi được một khoảng thời gian dài như vậy mà hô hấp chẳng có lấy một tia chệch nhịp.

Đương lúc Lam Duê đang suy nghĩ, giọng nói trầm lạnh của Lăng Ngao lại vang lên lần nữa: "Về sau có chuyện gì đều giao hết cho anh làm, trong thời gian em mang thai, anh không hy vọng sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn." Dừng một chút, hiếm khi lấy giọng điệu của một đứa trẻ con, nói làm bầm: "Sớm biết như vậy, anh sẽ không để cho nó tồn tại, làm khổ em, cũng làm khổ luôn cả anh."

Vừa nghe thấy lời ấy, Lam Duê lập tức cười cong khóe mắt, đôi mắt sáng ngời, trong suốt như vàng trắng lưỡi liềm. Hai tay đột nhiên dùng sức, đôi môi đỏ mọng liền nhích tới gần, ấn một nụ hôn nhẹ lên bờ môi anh.

"Tại sao em lại không phát hiện anh còn có bộ mặt trẻ con như thế, ưm, về mặt này em thích!"

Bước chân của Lăng Ngao ngừng lại một chút, đôi con ngươi đen nhánh bình tĩnh nhìn sâu vào đôi môi hơi nhếch lên của cô, hầu kết khẽ động, đè nén nói: "Lam Duê, không cần quyến rũ anh!" Có trời mới biết anh kìm nén một mồi như thế nào.

"Ha ha ha!" Tiếng cười như chuông bạc vang vọng trong gió, khiến cho đôi gò má vốn dĩ đang tái nhợt của cô cũng nhiễm lên một tia đỏ ửng, rõ ràng là đang cười.

Mỗi khi bọn họ đi đến đâu, miễn là nơi ấy có người, cũng sẽ tròn tròn mắt nhìn họ.

Một người đàn ông anh tuấn phi phàm, ôm trong ngực một người phụ nữ không nhìn rõ gương mặt, đi ở phía trước, một đám người nối gót theo sau, sau đó lại còn có mấy chiếc xe hơi sáng loáng, trông cứ kỳ quặc thế nào!

Thật không may, bọn họ đã quen với đủ loại ánh mắt, đối với những ánh nhìn chăm chú kia cũng không hề để tâm.

~Hết Chương 76~

Bạn đang đọc truyện *Vợ Phúc Hắc Của Đế Vương Hắc Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 77: Nỗi lòng của Andrew

Loảng xoảng”

Thủy tinh rơi vỡ trên đất phát ra tiếng vang chói tai, khiến cho tòa thành tối đen như mực càng thêm u ám kinh người.

Gương mặt bình tĩnh của Pitt Lin lúc này cũng hơi biến đổi, nhìn mảnh vỡ thủy tinh rơi đầy trên đất, sau đó nhìn về phía người đàn ông với mái tóc bạch kim đứng trước cửa sổ vỡ toang, nhấp nháy môi, tiến lên một bước nói: "Chủ nhân, tay của người bị thương!"

Andrew cũng không nhúc nhích, rú tay xuống bên người, máu tươi chảy đầm đìa, không lâu sau liền động lại thành từng mảng nhỏ trên đất. Bởi vì miếng thủy tinh bay ra bất ngờ, gương mặt anh tuần pha chút ma quái cũng bị rạch ra vài vết máu tươi. Nhưng dấu vết ấy cũng không hề hủy đi diện mạo của hắn, ngược lại còn tăng thêm nét ma mị khó mà kềm chế được.

Cô ấy mang thai!

Cô ấy mang thai con của Lăng Ngao!

Hắn vốn cho rằng bản thân sẽ không quá dễ tâm, chỉ là không có được, nên cảm thấy không cam lòng thế thôi. Nhưng khi sự thật hiện lên trước mắt, hắn lại để ý như vậy. Nghe tin cô kết hôn, hắn còn có thể không chế được trái tim của mình, tự an ủi bản thân, kết hôn cũng có thể ly hôn, không sao. Nhưng bây giờ thì thế nào? Cô ấy đã mang thai, là đứa bé của Lăng Ngao. Có đứa bé ràng buộc, ly hôn, ư rằng căn bản là không có khả năng.

Ở trong lòng của Andrew, từ đầu hắn vốn không có nghĩ tới, cho dù hai người bọn họ không có đứa bé, nhưng xác suất để dẫn đến ly hôn vẫn là rất nhỏ. Lăng Ngao và Lam Duê đều là những người sống bằng lý trí, một khi đã đồng ý kết hôn, tự nhiên phải có nảy sinh tình cảm, muốn ly hôn, nói dễ vậy sao. Sự thật rất rõ ràng, cho đến bây giờ Andrew vẫn chưa từng nghĩ rằng hôn nhân của bọn họ được xây dựng dựa trên cơ sở tình cảm.

Chìa ngón tay còn vương máu, khẽ xoa lên khung cửa sổ bị hỏng, đáy mắt màu xanh lục hiện rõ sự không cam lòng. Giờ khắc này Andrew mới biết, thì ra là hắn quan tâm đến cô còn nhiều hơn những gì hắn nghĩ. Bản thân hắn chính là người không đạt được mục đích sẽ không bao giờ bỏ cuộc, nếu đã xác định được trái tim của mình, mặc kệ là cô đã kết hôn hay chưa, hắn vẫn muốn có được cô.

"Lam Duê."

Bàn tay nhuốm máu siết lại thật chặt, thể hiện sự quyết tâm cùng với khát vọng mãnh liệt.

Mặt trời vừa mọc, trên chiếc giường lớn có sức chứa từ năm đến sáu người to cao khỏe mạnh, một nam một nữ nằm ôm nhau, nhắm mắt ngủ say. Hình ảnh ấm áp của buổi sớm mai khiến người ta không đành lòng phá vỡ.

Một lát sau, Lam Duê chậm rãi mở hai mắt ra. Bởi vì mới vừa tỉnh ngủ, đáy mắt còn mang theo một tia mờ mịt, hơi chớp chớp đôi hàng mi dài, nhanh chóng khôi phục lại sự thanh khiết vốn có. Nghiêng đầu, thấy người bên cạnh vẫn đang say ngủ, nhoen miệng cười.

Lăng Ngao ngủ say, dường như toàn thân gai góc của một con báo săn đã được tháo xuống, đường cong nguội lạnh trên gương mặt lúc này cũng nhu hòa đi rất nhiều. Đôi mắt khép chặt, che đậy sự rét lạnh thường trực nơi đáy mắt, cả người càng thêm hấp dẫn khác thường.

Thân là đế vương có một không hai trong giới hắc đạo, gần như là khi người bên cạnh vừa nhúc nhích, thì anh cũng đã tỉnh. Vừa mở mắt liền bắt gặp đôi mắt đen nhánh đang nhìn mình chằm chằm. Từ sâu trong đáy mắt cô, anh nhìn thấy được sự tán tụng và thương thức, sự lạnh lẽo trên gương mặt liền tan chảy, bàn tay đang ôm lấy eo cô hơi siết lại.

"Không ngủ thêm nữa?"

Lam Duê thấy anh thức giấc, cũng không thêm để ý đến việc mình vừa bị người ta bắt quả tang nhìn lén, thuận thế nhích lại gần lồng ngực của anh, híp mắt nói: "Dạo gần đây, việc làm dài nhất của em chính là ngủ, nào có thể ngủ nhiều như vậy. Lần này em đến đây là để điều tra một số chuyện, cũng không phải đến hưởng thụ!"

Nói đến chính sự, ánh mắt của Lam Duê hơi nheo lại, bộ não thông minh không ngừng hoạt động, dường như đang muốn tìm kiếm chút manh mối.

Tập đoàn Fiennes, cho đến bây giờ, lấy năng lực của nhà họ Lam và nhà họ Lăng, vậy mà chỉ có thể điều tra ra mỗi một cái tên như thế, thật sự là có chút không thể tưởng tượng nổi. Chỉ có thể nói rằng, nhất định là trước đó tổ chức này đã ẩn nấp rất kỹ càng, chờ sau khi thế lực ổn định, mới dám khua chiêng múa trống đi gây sự với cô. Cô có thể khẳng định, từ trước đến nay mình chưa từng gặp qua tập đoàn Fiennes này, cho nên, bảo là trả thù riêng thì hình như không được hợp lý cho lắm.

Mặc dù không thể không kể đến việc, những người lẫn lộn trong giới hắc đạo như bọn họ quả thật đã đắc tội đến rất nhiều người, nhưng trường hợp này lại không có một chút ẩn tượng, tuyệt đối là không có khả năng. Với năng lực của Lăng Ngao và cô mà cũng không thể điều tra ra được, rõ ràng cho thấy còn có những thứ nguy hiểm hơn nữa đang tồn tại.

Còn có con chip chứa đựng đầy đủ tư liệu điều tra về cô, những thông tin trong đó, nhất là tư liệu về não bộ, trọn vẹn đến nỗi khiến người ta kinh ngạc.

Lam Duê có cảm giác hùng hực khí thế, tất cả chuyện này hình như từ đầu đến cuối đều chỉ xoay quanh một mình cô. Mục đích của tập đoàn Fiennes, có lẽ là để đối phó với cô, muốn thử gì đó từ trong tay của cô.

Nghĩ tới khả năng này, đáy mắt lóe lên một tia u ám.

"Tất cả đã có anh, yên tâm!"

Nhận thấy được người trong ngực bỗng nhiên cứng đờ, Lăng Ngao khẽ vuốt ve lưng của cô, giọng nói nhẹ nhàng chậm rãi, thể hiện sự kiên định.

Những chuyện đã xảy ra trong vòng nửa năm nay, hầu hết ai ai cũng biết, đây là một chiến dịch để đối phó với nhà họ Lam. Nói đúng hơn, thật ra là để

đối phó với một mình Lam Duê.

Lăng Ngao không biết đến cuối cùng là ai đã theo dõi Lam Duê, nhưng mà anh biết, chỉ cần có anh ở đây, không ai có thể làm tổn hại đến cô. Vợ của anh, vốn dĩ phải do anh bảo vệ.

Lam Duê hít một hơi thật sâu, bỗng nhiên nói: "Lăng Ngao, thật ra thì em có hơi sợ! Từ trước đến nay chưa từng có cảm giác như thế, nhưng sau khi về ở cùng với anh, ngược lại trở nên nhất gan, có phải là kỳ quái hay không?" Không đợi anh trả lời, cô tiếp tục nói: "Thật ra thì anh cũng đã nhận ra phải không? Tất cả những gì Fiennes đã làm, đều là để đối phó với một mình em. Đôi lúc em nghĩ, có phải mình đã từng làm chuyện gì có lỗi với ai không, cho nên mới khiến cho người ta nhớ kỹ như vậy. Nhưng sau khi ngẫm lại, em đã đắc tội đến không ít người, những người mang thù với em, xem ra lại càng nhiều hơn rồi. Nói thật lòng, người muốn lấy mạng của em, chỉ sợ là không đếm hết trên đầu ngón tay."

"Lăng Ngao, con chip, em chưa kể cho anh nghe về nó phải không?" Mới vừa ngẩng đầu lên, liền đón lấy ánh mắt sâu xa không rõ tâm tình của anh: "Hôm anh rời khỏi, vào ngày hôm sau, bọn Văn Trạch đã giải mã được con chip. Trong ấy có rất nhiều dữ liệu về chuyển đổi gen ở não người, những thông tin cụ thể và thí nghiệm so sánh chi tiết. Mà quan trọng nhất là. Tất cả những số liệu trong mấy thí nghiệm kia, đều dùng để so sánh với cùng một người. Em từng nghĩ, trước kia đã có rất nhiều người chết trong tay em, nhưng ở vào tình huống mà em không biết, người vì em mà chết, có phải cũng rất nhiều hay không? Giải mã được một nửa, chỉ xuất hiện một cái tên gọi là 'Fiennes Iger you', phần còn lại đến nay vẫn chưa giải ra được."

"Người kia, là em!"

Hầu như là không có bất kỳ sự do dự nào, Lăng Ngao liền khẳng định nói.

Nghiên cứu gen não bộ của Lam Duê? Lăng Ngao cảm thấy có phần không thể tưởng tượng nổi, không phải là bởi vì mấy cái nghiên cứu gì đó, mà bởi vì đối tượng nghiên cứu lại là Lam Duê.

Anh chưa bao giờ nghĩ rằng Lam Duê sẽ sơ suất như vậy, đem toàn bộ thông tin cá nhân tiết lộ ra ngoài.

Chẳng qua là, trong lòng anh mơ hồ cảm thấy, 'Fiennes Iger you', chỉ sợ rằng thật sự đến vì Lam Duê. Thế nhưng mục đích cụ thể vẫn chưa rõ ràng, e rằng cũng không hề đơn giản.

Bây giờ Lam Duê đang mang thai, lấy tính cách của cô, nhất định là cho dù bản thân có gặp nguy hiểm cách mấy, cũng sẽ liều chết bảo vệ đứa bé, thế nên anh tuyệt đối không cho phép có bất kỳ chuyện nào xảy ra ngoài ý muốn.

Fiennes Iger you!

Trong lòng Lăng Ngao xẹt qua một tia cay nghiệt, miễn là có ý đồ gây tổn hại đến bà xã của anh, anh nhất định sẽ không dễ dàng bỏ qua.

"Đừng vậy!" Lam Duê dứt khoát gạt đầu một cái, vẻ yếu thế trước đó, một chút cũng nhìn không ra. Từ trên giường ngồi dậy, ôm lấy chần tựa lưng vào đầu giường, hơi híp mắt lại: "Bất quá, chẳng sao cả, em luôn luôn thích sự khiêu chiến."

Tốc độ biến đổi sắc mặt hình như có hơi nhanh thì phải? Dù là Lăng Ngao cũng nhận không được mà sững sờ một hồi. Trước đó cô còn rúc vào trong ngực của anh nói sợ này kia, thế nào mà mới chớp mắt một cái liền đổi thành thích sự khiêu chiến? Hóa ra là đang đùa với anh?

Đáy mắt Lăng Ngao lóe lên một tia nguy hiểm, nhếch mép đầy khêu gợi, cũng thuận thế từ trên giường ngồi dậy. Nửa người trên trần phơi bày hằn ra bên ngoài, khiến Lam Duê không cẩn thận nhìn thấy, cũng khó mà rời mắt cho nổi.

Hấp dẫn nha!

Lam Duê trầm tán thưởng trong lòng, một người đàn ông như vậy, ai có thể buông tha cho được. Nhưng mà, bây giờ chỉ thuộc về một mình cô mà thôi.

"Bà xã, anh có thể đem ánh mắt nhìn như đói khát của em, lý giải là, em cũng rất muốn anh?" Lăng Ngao chậm rãi tiến đến gần cô, đôi con ngươi đen nhánh dần dần trở nên thâm trầm, mơ hồ như có ánh lửa đang nhấp nhót. Đưa tay vỗ nhẹ lên đôi gò má hơi phồng hồng của cô, xem ra, hai ngày nay tịnh dưỡng, thân thể cũng tốt hơn nhiều, một lần này mà thôi, sẽ không có vấn đề gì to tát chứ?

Lam Duê không nhận được nuốt nước miếng một cái, có vẻ như cô vừa đụng phải một chuyện không được tốt.

"Đợi chút, Lăng Ngao, anh quên mất lời của Văn Thanh sao?"

Nghe vậy, ánh lửa nơi đáy mắt của Lăng Ngao dần dần tắt đi, cơ thể đang tiến đến gần thoáng chốc trở nên cứng nhắc, che trước người cô. Ham muốn bị khơi dậy, nhưng lại không được giải tỏa, có thể hiểu là anh đang khó chịu cỡ nào.

Chán nản vùi đầu vào vai cô, giọng nói luôn luôn lạnh lùng, lúc này cũng dịu đi không ít, âm thanh buồn buồn: "Chờ sau khi vật nhỏ này ra ngoài, Lam Duê, em phải bồi thường cho anh thật tốt."

~HẾT Chương 77~

Bạn đang đọc truyện *Vợ Phúc Hắc Của Đế Vương Hắc Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 78: Lăng Tuyết cố chấp

Tuần lễ thời trang Milan, Lăng Tuyết và chuyên viên tạo mẫu tóc, kiêm luôn nhà thiết kế thời trang - Lăng Lan, cùng nhau tham gia. Thật ra thì cô chẳng hề muốn đến cái tuần lễ thời trang quá tải này một chút nào, nhưng lại không có biện pháp thoát ra khỏi sự dầy dụa của Lăng Lan, chỉ có thể tạm gác mọi việc trong tay qua một bên, miễn cưỡng đến.

Nhìn mấy chiếc máy ảnh liên tục lóe đèn flash sẫm soi, mặt khác thì những người bên cạnh thỉnh thoảng lại cúi đầu thảo luận gì đó với người phụ trách, Lăng Tuyết cảm thấy, chuyến đi này rõ ràng là một sự sai lầm. Cô là chuyên viên trang điểm, mặc dù quả thật có hứng thú đối với những sự kiện thế này, nhưng mà chưa đến mức đi tham gia mấy tuần lễ thời trang quá tải và xô bồ như vậy.

Nhằm chán quan sát chung quanh, thấy mấy người mẫu nam mặc trang phục trắng trên bục chữ T, không biết tại sao lại làm Lăng Tuyết nhớ đến người luôn trung thành đi theo bên cạnh chị hai, Vân Trạch.

Vân Trạch, rõ ràng là người đàn ông này cười, nhưng cô lại thấy được sự cô đơn bên trong nụ cười ảm áp ấy của anh. Cô là người nhạy cảm, đôi lần cô đã nhìn ra được tình cảm anh ta dành cho chị hai từ sâu trong đôi mắt. Thứ tình cảm bị đè nén đến cực điểm đó, vô tình lóe lên giữa ánh mắt tràn ngập ý cười khiến lòng cô trở nên run rẩy.

Lăng Tuyết không hiểu, chị hai thật sự không biết hay là biết mà lại ngoảnh mặt làm ngơ. Nhưng cô chỉ rõ một điều, mình thật sự bị lún sâu rồi, cả khoảng tìm đều được lấp đầy bởi hình ảnh của anh. Cô muốn thay thế vị trí của người kia trong lòng anh, muốn nhìn nụ cười cung chiêu, yêu thương mà anh dành cho mình.

"Này, chị tư, chị đang nghĩ gì mà mắt hồn như thế?"

Vất vả đi đi lại lại chỉ đạo trên bục chữ T, cuối cùng Lăng Lan cũng có thời gian rảnh rỗi, vừa quay đầu liền trông thấy chị tư nhà mình không biết đang nghĩ cái gì mà gọi mấy tiếng liền cũng không thấy phản ứng lại.

"À? Chị Thế nào?"

Lăng Lan không phát hiện ra sự khác thường của cô, loay hoay với chiếc máy chụp hình trong tay, nói: "Em nói, đầu gì chị cũng ngồi ở hàng đầu, dù là không đề tâm đến vấn đề thời trang, nhưng xem qua một chút cũng có thể mang đến cảm hứng cho công việc trang điểm của chị? Thật sự không biết chị lại có thể thất thần trong một sự kiện như vậy, phục chị luôn."

Khóe miệng kéo ra nụ cười cứng nhắc, ngược lại Lăng Tuyết cũng không nói gì. Bây giờ trong đầu đều là bóng dáng của người đàn ông với nụ cười ảm áp ấy, những chuyện khác thật sự không khơi dậy nổi hứng thú của cô.

Lăng Tuyết quay đầu nhìn sang Lăng Lan đang ngồi bên cạnh, làm bộ như lơ đãng hỏi: "Lăng Lan, em nói, người ở bên cạnh chị hai là dạng người gì?" Thật ra thì cô chỉ muốn hỏi đến một mình Vân Trạch, nhưng vì không muốn làm cho Lăng Lan chú ý, chỉ có thể hỏi qua sơ lược.

"Người bên cạnh chị hai?" Lăng Lan kinh ngạc ngẩng đầu nhìn cô một cái, không hiểu tại sao cô lại bỗng nhiên cảm thấy hứng thú đối với mấy người đó.

"Em nhìn chị làm gì?" Giả vờ như không thèm để tâm, Lăng Tuyết không hiểu hỏi. Nhưng trong lòng lại âm thầm toát mồ hôi hột, lo lắng bị người khác phát hiện.

Lăng Lan lắc đầu: "Em chỉ cảm thấy kỳ quái, tại sao chị lại cảm thấy hứng thú với mấy người bên cạnh chị hai mà thôi. Bốn người bên cạnh chị hai, không tính Vân Trạch, Vân Thanh tính khí nóng nảy, nhưng mà thâm niên trong nghề lại tuyệt đối không hề thua kém Âu Liêm. Vân Vũ thì tương đối dễ gần, còn Vân Lăng thì cả ngày làm mặt lạnh, khiến cho người ta không dám đến gần."

Không nghe được người mình muốn nghe nhất, Lăng Tuyết dường như có chút vội vàng, giọng nói cũng hơi vui lên: "Tại sao Vân Trạch lại không tính? Anh ta thế nào?"

"Chị thông minh như vậy mà lại không biết?" Lăng Lan nhìn cô với ánh mắt phức tạp: "Vân Trạch là người chị hai coi trọng nhất, anh ta có khả năng đi theo bên cạnh chị hai, dễ dàng nhận thấy, anh ta rất được lòng của chị, quan trọng hơn là, chẳng lẽ chị không phát hiện, trong bốn người bọn họ, Vân Trạch là người cầm đầu sao? Người như vậy, không phải những người chúng ta có thể đánh giá được năng lực của anh ta. Mà này, chị tư, chị quan tâm đến người khác như vậy từ bao giờ?"

Lúc này Lăng Tuyết căn bản không nghe được câu hỏi của cô, trong đầu không ngừng nghiền ngẫm lời nói của Lăng Lan. "Những người giống như chúng ta là như thế nào? Chẳng lẽ không xứng với Vân Trạch ư?"

Trong lúc không để ý, Lăng Tuyết vô tình nói ra suy nghĩ của mình. Vừa nói xong, Lăng Tuyết lập tức bịt miệng lại, hoảng sợ nhìn Lăng Lan ngồi bên cạnh, gương mặt tựa như vừa bị sét đánh trúng, trong lòng thầm hối hận vì sự bất cẩn của mình.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lăng Lan trầm xuống, đè nén nỗi sợ hãi trong lòng, kéo tay cô, dẫn đến một bên. Đôi chân mày thanh tú nhíu chặt: "Chị tư, chị biết mình đang nói gì không? Chị tư, trước khi chuyện này đi quá xa, chị nên lấy lại cái ý tưởng không mấy thiết thực kia đi."

"Lăng Lan, em biết mình đang nói gì không? Em bảo chị lấy lại? Em cảm thấy mình có khả năng đó sao?" Dù sao cũng bị phát hiện rồi, Lăng Tuyết thẳng thắn nói ra ngoài, hàm răng trắng tinh cắn chặt môi dưới, đáy mắt lóe lên sự kiên định: "Lăng Lan, chị thích anh ta, chị thích Vân Trạch, chị muốn được ở bên cạnh anh ta."

"Chị điên rồi!"

Lăng Lan tròn tròn mắt, khó tin nhìn cô. Cô thật sự không thể tưởng tượng nổi chị tư của mình, người luôn coi mở, không chịu trói buộc như chị tư mà lại bất chợt làm ra quyết định như vậy, muốn hù chết người sao? Cô cũng đâu có tạt nước lạnh vào mặt chị ấy, cô chỉ muốn nói rõ thực tế cho chị ấy biết.

"Chị tư, em chỉ nói vậy thôi, em hy vọng chị không bị thứ tình cảm khó đơm hoa kết trái này dày vò, Vân Trạch là loại người gì, chị hiểu được sao? Một người có thể cùng chị hai bên ba hắc đạo, chị cảm thấy anh ta sẽ bằng lòng ở cùng một chỗ với cô gái như chị? Nói hơi khó nghe một chút, chị tư, em khẳng định chắc chắn, anh ta tuyệt đối sẽ không thích chị, chứ chưa nói là chịu tiếp nhận. Thay vì thế khi đó người chịu đau là mình, chị nên sớm dứt ra khỏi thứ tình cảm không thực tế này đi."

Lăng Tuyết không lên tiếng, giữa đôi mắt sáng trong, gờ khắc này kóe lên một tia không chịu khuất phục, Không thử sao biết? Cô cũng không tin mình không thể chinh phục được người đàn ông kia. Lăng Tuyết là người khi đã quyết định chuyện gì là sẽ làm đến cùng, đâu cho không nhận được sự chúc phúc của người nhà. Cô tin rằng, chị hai nhất định sẽ đồng ý cho mình.

Cố chấp! Lăng Lan thầm than thở trong lòng, người này mà không đụng vào tường Nam (nam mô, tiếng gọi trong đạo Phật) sẽ không quay đầu lại, một khi đã nhận định chuyện gì, không đụng đến sứt đầu mẻ trán thì không bỏ qua. Muốn chị ấy quay đầu lại, căn bản là mơ mộng hão huyền. Thôi! Lăng Lan khẽ thở dài, có lẽ sau khi thử, bị đau rồi chị ấy mới biết hàm ý ngày hôm nay của mình.

Người như Vân Trạch, Lăng Lan nhưu mảy nhớ lại, người đàn ông kia khiến người ta nghìn không thấu, gương mặt tươi cười ấm áp, đôi khi vô tình lại làm người ta buông xuống sự cảnh giác trong lòng, rồi lại bất chợt khiến họ trở tay không kịp. Người như vậy, thật ra thì người duy nhất có thể đến gần anh ta, đại khái chỉ có thể là chị hai của bọn họ.

Dựa vào trực giác của mình, cô đã sớm kết luận ra được, Vân Trạch và anh hai, chị hai là cùng một loại người, nguy hiểm, nguy hiểm không gì sánh bằng.

Nhìn Lăng Tuyết đang đắm chìm trong suy nghĩ của chính mình, lòng của Lăng Lan cảm thấy vô cùng phức tạp.

Đến cuối cùng thì chị tư sẽ phải thất vọng thôi.

"Đem bản tiếng Pháp gốc này dịch ra, Johan, cho cậu thời gian ba ngày!"

Lúc này trong tay Vân Trạch đang cầm một quyển sách tiếng Pháp khá dày, cười đến ấm áp, ngón tay khẽ cong lên, gõ nhẹ vào bề mặt quyển sách, hướng về phía Johan đang giương ánh mắt khó tin nhìn anh, rất tốt bụng nói.

Johan chán nản cầm lấy quyển Tiếng Pháp vừa được đưa tới, ném sang một bên, lạnh lùng trừng mắt nhìn người đàn ông. Gương mặt trắng nõn còn vương nét ngây thơ, lúc này cũng đỏ lên vì tức giận, khiến gương mặt vốn dĩ đã tuấn tú khác người càng thêm thu hút.

Quả nhiên là giống với ấn tượng từ lần đầu tiên hần nhìn thấy Vân Trạch, người này rõ ràng rất nguy hiểm. Nếu như không vì muốn sống ở bên cạnh Nguyệt, hần đã sớm xâu xé anh ta ra thành đủ chủng loại rồi.

"Không muốn?" Ngược lại Vân Trạch không cảm thấy tức giận, lùi về phía sau hai bước, chậm rãi nói: "Nếu đã như vậy, Lam chủ chưa bao giờ giữ lại người vô dụng ở bên cạnh, nếu như trong thời gian ngắn mà cậu không thể học được những ngôn ngữ này, vậy thì cậu có thể rời đi. Một người giống như đồ bỏ đi, giữ lại bên cạnh có ích lợi gì? Chỉ làm cho Lam chủ mất thể diện thêm, Johan, cậu cứ nói đi?"

Vân Trạch nói chuyện, luôn luôn dùng giọng điệu mềm mỏng, nhưng mà hàm ý trong từng câu từng chữ đều có thể đánh thẳng vào điểm yếu nhất của đối phương, thường thường chỉ cần một câu nói, đã có thể khiến cho đối phương bị đả kích đến ngây người.

"Tôi. Viết!" giọng nói có phần gượng gịu, Johan trừng mắt liếc anh một cái, đôi con ngươi màu vàng nhạt không che giấu được sự tức giận, ôm lấy quyển tiếng Pháp vừa bị hần ném đi, nện từng bước hậm hực, ưỡn thẳng sống lưng, chạy về phòng của mình.

Ba ngày, Johan oán hận cắn răng, thời gian ba ngày, để cho anh ta giết hần đi còn tốt hơn. Mới dạy hần tiếng Pháp được có mấy ngày? Thế nhưng lại đi ném cho hần một nhiệm vụ như vậy, căn bản là cố tình gây khó dễ cho hần.

Có thể dạy dỗ một người tính khí nóng nảy trở nên nghe lời như vậy, khiến bọn Vân Thanh, Âu Liêm đang ngồi một bên mờ to đôi mắt, trong lòng càng thêm ngưỡng mộ Vân Trạch.

"Tôi vừa mới trông thấy Johan ôm một quyển tiếng Pháp, ai có bản lĩnh như vậy, có thể làm cho hần ngoan ngoãn nghe lời!"

Người hỏi là Lam Duê mới vừa bước xuống lầu, có lẽ là sau khi trải qua một đêm được nghỉ ngơi đầy đủ, hiện tại sắc mặt của cô đã tốt hơn trước rất nhiều.

Lúc Lam Duê và Lăng Ngạo bước ra khỏi cửa, ngạc nhiên vì không còn nhìn thấy Johan ngồi xổm trước cửa phòng chờ mình như mọi khi, không ngờ lúc vừa đi đến cầu thang, liền thấy Johan trừng mắt, vẻ mặt tức giận. Lúc trông thấy cô thì chỉ biết mím môi, uất ức nhìn cô một cái, rồi lại không nói gì cả, chạy tọt vào phòng mình, ‘rầm’ một tiếng đóng sầm cửa lại.

Có thể làm cho Johan lộ ra vẻ mặt như thế, quả là có bản lĩnh.

"Lam Duê, cuối cùng cậu cũng xuống đến nơi, bụng của mình, mình đói đến xẹp cả bụng rồi!" Vân Thanh vừa thấy cô xuống, gương mặt oán trách nói. Trước kia lúc nào Lam Duê cũng rời giường vào lúc chín giờ, bây giờ thì ngược lại, ngày nào cũng không có thời gian cố định, mà cái tên Vân Trạch kia lại cứ ương bướng, sống chết cũng phải chờ Lam Duê xuống mới có thể dùng bữa sáng, có trời mới biết, bởi vì chuyện này mà cái bao tử yếu ớt của cô phải chịu bao nhiêu tội.

"Chỉ là cho cậu ta ôn tập một chút tiếng Pháp!" Vân Trạch thần nhiên cười, nhưng hai từ ‘chỉ là’ kia lại khiến người ta phải co giật khóe miệng, cũng may là anh ta còn có thể nói một cách bình tĩnh như vậy. Theo bọn họ biết, hình như anh chỉ mới dạy Johan tiếng Pháp được mấy ngày thôi, trừ phi Johan thực sự là một thần đồng, bằng không, ba ngày, một quyển tiếng Pháp dày như vậy, bảo hán dịch hết, quả thật là muốn lấy mạng người ta.

Lăng Ngạo gật đầu: "Ừ, tốt lắm!" Rất tốt, cuối cùng thì cái tên kia cũng không đi quán lấy cô nữa.

Tầm mắt của Vân Trạch lướt qua trên người của Lăng Ngạo, sau đó nhìn về phía Vân Thanh cách đó không xa, thần nhiên nói: "Ồ đây nhiều đầu bếp như vậy, tôi chưa từng có ý muốn cô chờ cùng! Vân Thanh cũng tự nguyện, không phải sao?"

Vân Thanh quát mắt xem thường, hừ, ý vào tài nấu nướng của mình.

Đám người Lam Duê và Lăng Ngạo cùng nhau dùng bữa, lặng yên không nói gì ăn bữa sáng. Thật ra thì nhìn thời gian, cũng có thể gọi là cơm trưa rồi.

Sau một chuỗi tiếng chuông điện thoại di động, Vân Trạch hướng về phía Lam Duê gật đầu một cái, sau đó đứng dậy đi tới bên cạnh cửa sổ, nhẹ giọng trả lời.

Lam Duê trước sau vẫn ngồi yên một chỗ, bình thần ăn điểm tâm.

Một lát sau, Vân Trạch cúp điện thoại, đứng ở sau lưng cô, mãi cho đến khi cô thả dao nĩa trong tay ra, từ trên bàn ăn đứng lên.

Lăng Ngạo lẳng lặng quét mắt sang, Lam Duê xoay người đi lên lầu.

"Lam chủ, Vân Lăng truyền đến tin tức, người của tập đoàn Fiennes, trong khoảng thời gian này đã vận chuyển ma túy và quân hỏa từ Thái Lan, đi hơn nửa vòng Trái Đất, bí mật đưa vào biên giới của Trung Quốc."

Bước chân của Lam Duê ngừng lại một chút, sau đó lại xem như không có chuyện gì xảy ra, tiếp tục đi về phía trước, giọng nói điềm tĩnh: "Vân Trạch, đây là một sự sai lầm nghiêm trọng."

Vân Trạch cúi đầu: "Dạ, thuộc hạ hiểu, đây là do sự sơ xuất của thuộc hạ."

Vân Trạch hiểu, một câu nói này của Lam Duê là đã cho anh tình cảm và thể diện rất lớn. Nếu như thường ngày, dễ xảy ra sai sót nghiêm trọng như vậy, e rằng bây giờ anh cũng không có khả năng để đứng ở đây.

Đi hơn nửa vòng Trái Đất, tập đoàn Fiennes quả thật muốn dốc hết vốn liếng. Đi lòng vòng quanh co, nếu như xảy ra chuyện ngoài ý muốn, thật sự là mất hết cả vốn rồi, thế mà cũng có lá gan làm như vậy đây.

Thấy cô không nói lời nào, Vân Trạch tiếp tục nói: "Mới vừa nhận được tin tức, sắp có một số lượng lớn quân hỏa và ma túy trị giá 100 tỉ, đi vòng qua Thái Bình Dương, bây giờ đã trở về Ấn Độ Dương, đang định trở lại Thái Bình Dương, xuyên qua lãnh hải Nhật Bản, từ." Câu nói kể tiếp còn chưa chui ra khỏi miệng, chỉ thấy người trước mặt dừng chân lại.

Lam Duê đứng lại, xoay người nhìn về phía anh, khóe miệng nở nụ cười nhẹ nhưng lại ẩn chứa sự tàn nhẫn: "Hà? Thật sao? Vậy hãy để cho tôi đích thân đi nghênh đón bọn họ, tận tâm làm tròn trách nhiệm của người chủ địa phương một lần."

~Hết Chương 78~

Bạn đang đọc truyện *Vợ Phúc Hắc Của Đế Vương Hắc Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79: Nỗ tung

Kế hoạch biến hóa khó lường, chỉ mới nghỉ ngơi được một ngày, Lam Duê lại muốn đến giải đất Mạc Hà. Thời điểm Lăng Ngao biết được tin tức này, thoáng trầm ngâm, cuối cùng nhàn nhạt gật đầu, dặn dò cô ra ngoài phải cẩn thận rồi cũng không nói thêm gì nữa.

Khi máy bay của Lam Duê biến mất trong tầm mắt, sắc mặt của Lăng Ngao bỗng nhiên biến đổi, lạnh lẽo như Diêm La.

"Cho người âm thầm bố trí điều tra!"

Rốt cuộc là muốn bố trí điều tra cái gì, Lăng Ngao không nói rõ, nhưng dĩ nhiên Âu Liêm và Ngự Phong đã hiểu tầm quan trọng của chuyện này, chia nhau ra ngoài, bắt đầu chuẩn bị.

Lam Duê mới vừa đặt chân đến nơi này, sự tình liền phát sinh ra biến chuyển lớn như vậy, anh và Lam Duê đều biết sự quỷ bí trong đó, nhưng lại tình nguyện bước vào. Nếu như không thể moi được một số tin tức bên trong mà bọn họ muốn, chẳng phải là làm cho người ta rất thất vọng hay sao.

Lúc tối, Ngự Phong dẫn hai người tới trước mặt của Lăng Ngao.

Là hai tay quản lý nhỏ ở khu vực Tam Giác Vàng.

"Thủ lĩnh!" Ngự Phong đi sang một bên, đứng yên lặng. Nhìn về hai người đứng phía bên kia, giống như là đang nhìn hai người chết.

Dám can đảm ăn cây táo rào cây sung, vậy thì nên nghĩ đến sẽ có hậu quả như ngày hôm nay.

"Nói đi!"

Vắt chéo chân, Lăng Ngao nhắm mắt lại, nhàn nhạt mở miệng.

Hai người kia, một người được nhà họ Lam bố trí ở Lào, người còn lại ở Myanmar, trong tay của cả hai đồng loạt xuất hiện phản đồ, thậm chí còn liên lụy đến Lam Duê, trong lòng của Lăng Ngao cuộn cuộn lửa giận, chỉ là sắc mặt lại làm cho người ta đoán không ra.

Hai người nhìn nhau, đáy mắt lóe lên một tia may mắn: "Nói gì? Thủ lĩnh đang muốn nói đến chuyện gì? Chúng tôi nghe không hiểu!" Chỉ cần bọn hắn không thừa nhận, Lăng Ngao nhất định không dám đụng đến bọn hắn, dù sao cũng không có chứng cứ, nếu như tùy tiện giết người, truyền ra ngoài thì còn ai dám làm việc cho anh ta nữa. Mang theo chút tâm tình ấy, hai người quyết định, có chết cũng phải cắn răng, tuyệt đối không thể để lộ một chữ.

Đôi mắt đang khép chặt của Lăng Ngao hơi hé mở, thần nhiên lướt sang hai kẻ không chịu mở miệng. Anh làm chuyện gì cũng có chứng cứ trong tay, đại khái hai người kia cho là chuyện bọn hắn đã làm, đến một giọt nước cũng không lọt ra ngoài, làm cho người ta không bắt được nhược điểm, cho nên mới tỏ thái độ trắng trợn như vậy ở trước mặt của anh.

Rất tốt, rất tốt, có can đảm!

Giơ tay lên, Âu Liêm mỉm cười đứng ra, cầm chiếc điều khiển từ xa trong tay, đủ loại số liệu liền hiển hiện trên màn hình lớn trước mặt.

"Ba Bố Lạp tiên sinh, Khả Lạp Định tiên sinh, đây là tài khoản ngân hàng của hai người, xin hỏi, trong khoảng thời gian này có một tỷ tám trăm ngàn đô la được chuyển vào tài khoản của cả hai, số tiền này được chuyển từ đâu tới?" Không chờ bọn hắn mở miệng giải thích, ngược lại, Âu Liêm giải thích thay: "Tôi biết rõ, chắc chắn khoản tiền kia là do buôn lậu ma túy mà có. Dẫu sao, nhà họ Lăng cũng không hạn chế việc ban đầu các người dựa vào buôn bán ma túy mới có thể khởi nghiệp. Nhưng tôi rất muốn biết, nửa năm gần đây, các người rất ít khi ra ngoài nhận đơn đặt hàng, mà có, thì hóa đơn lớn nhất cũng chỉ là hai trăm tám mươi triệu, vậy thì, một tỷ tám trăm ngàn kia từ đâu ra, nhận đơn đặt hàng từ khi nào, hàng hóa vận chuyển về đâu, ai đưa cho các ông nhiều tiền như vậy? Ba Bố Lạp tiên sinh? Khả Lạp Định tiên sinh?"

"Ba tháng vừa qua, các người âm thầm tiếp xúc thân mật với đám tay sai của Fiennes, đây không biết là vì nguyên nhân gì?"

Âu Liêm nói xong, màn ảnh trước mặt không ngừng lóe lên hình ảnh của bọn hắn, cùng nhau ăn cơm, cùng đi tìm phụ nữ, cùng đến sông bạc, mỗi một tấm hình đều phô bày rõ mặt mũi của bọn hắn, làm cho người ta muốn chối cãi cũng không được.

Nói xong những lời này, Âu Liêm tỏ vẻ bình thản lùi qua một bên, nhưng vẫn chưa tắt màn ảnh, hình ảnh bọn hắn ôm ba cô gái tươi cười toe toét hiện lên rõ mồn một. Sắc mặt của hai tên kia sớm đã trở nên xanh mét, cả người không cảm được con run rẩy.

Ban đầu bọn họ cũng chỉ là nhất thời bị ma quỷ ám ảnh, nghĩ tới Trời ở cao Hoàng Đế ở xa, không phải bọn họ muốn làm nên động tĩnh gì quá lớn, chỉ cần không quá đáng là được, tin rằng Lăng Ngao ở Canada nhất định sẽ không biết. Nhưng ai ngờ đâu, hoạt động trong một tháng gần đây của Lao Đôn càng lúc càng lớn, nhất là trong khoảng thời gian Lam Duê và Lăng Ngao kết hôn, quả thực là điên rồi. Khi đó bọn họ cũng từng nghĩ đến việc ngăn lại, nhưng sớm đã là, đàm lao thì phải theo lao. Đến nỗi cả hai phải tính toán xem khi nào thì Lăng Ngao và Lam Duê sẽ nhận được tin tức mà chạy tới.

Quả nhiên, vài ngày sau, Lăng Ngao đến thật.

Thật ra thì từ khi vừa mới bắt đầu, Lăng Ngao chưa có ý định xử lý hai tên phản đồ kia ngay lập tức, nhưng bọn hắn không nên đem chuyện này gây liên lụy đến Lam Duê, đây là chỗ hiểm của anh, một khi đã dám động đến, anh tuyệt đối sẽ không nể tình.

"Thủ lĩnh." Ba Bố Lạp run rẩy quỳ rạp dưới đất, sắc mặt trở nên trắng bệch, khiến người ta dễ dàng nhìn ra sự sợ hãi tận trong lòng hắn. Há miệng

thở dốc, bây giờ có muốn nói gì cũng nói không ra, chứng cứ rành rành trước mắt, căn bản là không còn đường cho bọn hắn cãi lại. Trong lòng bọn hắn cũng rõ, lúc này, hoặc là nói rõ ràng ra hết mọi chuyện, cái chết đứt khoát một chút, còn không thì căn chặt hàm răng, cái gì cũng không nói, hậu quả sau đó,

Giương mặt Lăng Ngạo phủ đầy sương mù, lúc này lóe lên sát ý bén nhọn, cuối cùng chỉ khoát tay bảo: “Mang xuống!”

Một câu nói, đủ để phán cho hai tên kia lệnh tử hình.

Nhìn hai tên kia bị bắt đi xuống, nhưng căn bản không hề phản kháng lại, Âu Liêm nhíu mày nhìn gương mặt vô cảm của Lăng Ngạo: "Thủ lĩnh, hai người kia nhìn không giống như đang sợ chết, có phải hay không."

Hai mắt híp lại, Lăng Ngạo không trả lời, đương nhiên anh biết. Ban đầu chính là nghĩ hai tên kia rất sợ chết, nên mới mang bọn hắn đến đây. Nhưng anh lại không ngờ, hai người kia vừa nhìn thấy anh liền như mèo thấy chuột, thậm chí, sau khi có gan làm như vậy, còn có thể căn chặt hàm răng, cái gì cũng không nói.

Những biểu hiện trên chứng tỏ, nhất định là hai tên kia có thứ gì đó quan trọng bị Lao Đốn nắm trong tay.

Không vội, anh không vội, anh cũng không cho rằng hai tên kia có thể chịu đựng được màn ‘hỏi thăm’ của Ngự Phong.

Mạc Hà là huyện nằm ở tỉnh Hắc Long Giang, thuộc khu vực Đại Hưng An Lĩnh, là huyện xa nhất ở phương Bắc của Trung Quốc.

Lam Duê đến nơi này, tạm thời ở lại khách sạn cao cấp Mạc Hà.

Nhìn khách sạn phục vụ mấy quả mâm xôi tươi mới, nhất thời khẩu vị cũng được nâng lên.

Quả nhiên, từ khi cô bắt đầu mang thai cũng trở nên thèm ăn hơn, ngoài ăn ra thì chính là ngủ.

Ngắm một quả mâm xôi, đứng trên tầng mười lăm nhìn xuống toàn bộ Mạc Hà, cảm giác đúng là không tẻ.

"Lam chủ, tám giờ đúng tối nay, bọn họ sẽ tiến vào nơi này." Vân Trạch đã sớm dùng vệ tinh khóa chặt đường đi nước bước của những người đó, sau khi dùng máy tính kiểm soát, lấy được đáp án chuẩn xác, nhẹ giọng nói.

Vân Thanh bĩu môi: "Thật đúng là biết chọn thời gian, không biết một khi màn đêm buông xuống ở đây sẽ khiến người ta chết vì lạnh sao? Đúng là không có việc gì làm, đi kiểm chuyện gây sự!" Vừa khinh thường nói ra, đôi tay vừa thoăn thoắt điều chỉnh thử tai nghe không dây, mấy linh kiện của súng máy nằm rải rác ở một bên, nhanh chóng được cô lắp ráp vào, trở thành một khẩu súng tĩnh xảo, so với những khẩu súng lục bình thường thì uy lực của nó lợi hại hơn nhiều.

Lam Duê không nói gì, mà đi tới sau lưng Vân Trạch, nhìn điểm đỏ trên màn ảnh không ngừng đến gần, đáy mắt thoáng qua ý cười cay nghiệt.

"Lấy bọn họ làm trung tâm, điều tra động tĩnh của bọn họ trong vòng bán kính một trăm mét, cho số liệu sơ lược về hỏa lực và nhân lực!"

"Dạ!"

Chỉ chốc lát sau, đủ loại số liệu đều hiện ra trên máy tính.

Vân Trạch tổng kết qua: “Căn cứ vào phạm vi hiện tại, số người có thể trở thành mối đe dọa của chúng ta là 345 người, vũ khí nóng được trang bị trong người có lẽ là súng máy cùng với vũ khí tầm xa. Phía sau còn có mười chiếc máy bay chiến đấu, bí mật bay trên không, tầm bắn là 2,180 km, máy bay chiến đấu X45.”

Những con số chính xác như vậy, cũng chỉ có người như Vân Trạch mới có thể điều tra ra được. Mặc dù bọn họ không có khả năng bắn vệ tinh lên không gian, nhưng chỉ cần chịu tốn chút tiền, lập tức có thể sử dụng vệ tinh của quốc gia. Chỉ là, sau khi bọn họ nghiên cứu giải mã số liệu, kết quả lại càng chính xác đến khó tin.

Lam Duê ngồi vào ghế sofa, neho mắt suy nghĩ một chút, cũng không mở mắt, bắt đầu truyền đạt mệnh lệnh.

"Điều động năm chiếc máy bay tàng hình, tiêu diệt mười chiếc máy bay chiến đấu X45, chuyện này giao cho Vân Lăng, Vân Thanh, Vân Vũ dẫn dắt hai tiểu đội, áp sát từ hai bên, diệt gọn 245 kẻ địch núp trong bóng tối. Vân Trạch, anh mang tổ người cuối cùng, đem những tên vận chuyển hàng. Diệt!"

Thời điểm mở mắt lần nữa, ý cười trước đó đã sớm tan biến, đôi mắt đen nhánh của Lam Duê lóe lên một tia cực kỳ tàn nhẫn.

Bốn người nghiêm mặt lại, vội vàng đứng lên: "Dạ!"

Sắc trời tối đi rất nhanh, song song đó, Vân Lăng đã sớm điều tới năm chiếc máy bay tàng hình, đang ở khu vực hoang vắng đợi lệnh. Mặc khác, bọn Vân Trạch, Vân Vũ cũng đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ còn chờ đến thời gian.

Trước đó, Lam Duê đã bắt chuyện với những viên chức cấp cao ở đây, cho dù nơi này có xảy ra bất cứ chuyện gì, tuyệt đối sẽ không dẫn đến sự chú ý của bất kỳ ai. Dầu biết rõ quy mô của cuộc đối đầu bằng hỏa lực lần này, bọn họ cũng không dám nhúng tay.

E rằng đêm nay có không ít người mất ngủ rồi!

Lam Duê và Lăng Ngao ở trong giới hắc đạo, thậm chí địa vị so với những nguyên thủ quốc gia còn cao hơn, bọn họ tồn tại giống như những vị thần. Chuyện lần này lại khiến cho Lam Duê đích thân đến giải quyết, đủ để khẳng định tầm quan trọng và sự khó khăn của nó, mà không phải những nguyên thủ quốc gia như bọn họ có thể xử lý được. Nếu đã như vậy, bọn họ chỉ cần ở nhà chờ tin tốt, dĩ nhiên là không thể thật sự nhúng tay vào. E rằng đến lúc đó cùng lắm là dọn dẹp tàn cuộc, nói không chừng tàn cuộc cũng không đến phiên của bọn họ.

Lam Duê cũng không rời khỏi gian phòng khách sạn này, điểm tĩnh đứng trước cửa sổ sát đất.

8 giờ 20 phút, ánh lửa lóe lên ở nơi xa!

Bất luận là ở trên không hay là mặt đất, màn giao chiến kịch liệt dẫn đến tiếng vang cực lớn, cùng với những trận ném bom tóe lửa, đứng ở đây nhìn thấy rất rõ, mà cũng nghe được rất rõ ràng.

Suốt nửa giờ đồng hồ, so với thời gian dự tính của cô dường như lâu hơn rất nhiều.

Lam Duê cảm thấy có cái gì đó không đúng.

"Lam chủ, không biết từ đâu đột nhiên xuất hiện năm chiếc máy bay tàng hình tiến hành tập kích chúng ta, tương đối khó giải quyết!"

Cô mới vừa nghĩ tới đây, thiết bị truyền tin trong tai liền truyền đến giọng nói lạnh lẽo pha chút dồn dập của Vân Lăng.

Sắc mặt của Lam Duê hơi khó coi, đôi môi đỏ mím chặt, từ cửa sổ nhìn về trận không chiến dữ dội phía xa: "Đánh rơi bọn họ, mặc kệ sống chết!" Cô biết, đây là một cái bẫy, một cái bẫy tương đối lớn dành cho cô. Bất luận là như thế nào, cô tuyệt đối không cho phép xảy ra tổn thất quá lớn, đây là niềm kiêu hãnh của cô trước mỗi trận chiến.

Bất thành linh, chiếc nhẫn trên ngón út bàn tay phải rung lên kịch liệt, Lam Duê đột nhiên ngẩn ra, có chút không dám tin giờ tay lên.

"Đáng chết!"

Không nhận được khế nguyên rủa một tiếng, từ khi cô bước vào nơi này, đã nằm gọn trong lưới của kẻ khác. Những người kia tính một mẻ hốt gọn cô ở đây sao? Chiếc nhẫn càng ngày càng rung lắc mãnh liệt, cho thấy khách sạn này đã được lấp đầy bằng thuốc nổ. Lấy tần suất chấn động của chiếc nhẫn, lượng thuốc nổ này đủ để biến cả khách sạn thành bình địa.

Xoay người đi tới trước máy vi tính, gõ mấy cái lên bàn phím, rất nhanh liền khóa chặt toàn bộ căn biệt thự này, điểm đỏ chỉ chít như ma trận hiện lên, khiến cô hít sâu vào một hơi. Tuy rằng đã sớm có dự tính, nhưng nhiều như vậy, cũng làm cho cô cảm thấy giật mình.

Đi tới phía trước cửa sổ, liếc mắt ước chừng cự ly từ nơi này đến mặt đất, Lam Duê nguy hiểm nheo mắt lại, đáy mắt lóe lên sự kiên định và cố chấp.

Chỉ còn lại năm phút đồng hồ, an toàn đi xuống lầu, chuyện này tuyệt đối không thể nào!

A, thật sự là coi trọng cô rồi.

còn tiếp.....

Đi tới phía trước cửa sổ, liếc mắt ước chừng cự ly từ nơi này đến mặt đất, Lam Duê nguy hiểm nheo mắt lại, đáy mắt lóe lên sự kiên định và cố chấp.

Chỉ còn lại năm phút đồng hồ, an toàn đi xuống lầu, chuyện này tuyệt đối không thể nào!

A, thật sự là coi trọng cô rồi.

Nếu như đối lại là ngày thường mà nói, cô không cần phải lo lắng một chút nào, nhưng mà hiện giờ cô không chỉ có một mình, nếu không cẩn thận làm ảnh hưởng đến đứa bé trong bụng, làm sao cô chịu đựng nổi?

Ngón tay nhẹ nhàng xoa lên bụng, khe khẽ thì thầm, trong lời nói hiện rõ sự kiên cường: "Cục cưng, muốn làm con của mẹ Lam Duê, thất bại nho nhỏ này con cũng không thể dễ dàng ngã gục, bằng không, còn có tư cách gì trở thành con của mẹ?" Con của cô, nhất định phải có được sự kiên cường mà người bình thường không có, mặc dù đã được sinh ra hay chưa thì cũng như nhau.

Mang khẩu súng lục màu bạc ra, hai tay thoăn thoắt tháo dỡ rồi lắp ráp lại, chỉ trong vòng mười giây ngắn ngủi, khẩu súng lục bị tháo dỡ rải rác lập tức trở lại hình dạng ban đầu.

Dùng một khẩu súng khác chưa được sửa đổi, bắn mấy phát mạnh mẽ về phía cửa sổ sát đất.

Nương theo tiếng tùy tính vỡ vụn, cơn gió lạnh lẽo ùa vào từ cửa sổ.

Xoay tay lại, đem khẩu súng lục vẫn còn bốc mùi thuốc súng cấm trở về chỗ cũ, gần như là trong nháy mắt, Lam Duê bất thành linh nhảy từ tầng mười lăm xuống.

Trong khoảnh khắc rơi từ trên xuống, Lam Duê đón lấy con gió lạnh dữ dội giữa không trung, hướng lên trên cao nả ra một phát súng đầy uy lực.

Một sợi dây màu bạc chui ra từ họng súng, lóe sáng, bắn thẳng về phía lan can trên lầu.

Do ảnh hưởng của quán tính, tuy rằng thả người xuống nhưng toàn thân lại bị đập mạnh vào vách tường. Ngay lúc ấy, Lam Duê lập tức đem cánh tay còn lại, dốc hết sức bảo vệ bụng. Con va đập mạnh mẽ khiến cô có thể nghe thấy cả tiếng nứt gãy của xương, nhưng vẫn gắng gượng chịu đựng.

Đương lúc xuống đến gần lầu hai, lúc này mới chậm động tác lại. Liếc nhìn độ cao, khe thở phào nhẹ nhõm trong lòng, không khó để tưởng tượng, nếu như xảy ra dù chỉ là một tia không may, thì quả thật bây giờ chính là một thi thể hai mạng sống rồi.

Lắc tay một cái, nương theo cú nhảy của cô, sợi dây bạc lại trở về trong họng súng.

Con đau đón toàn thân khiến sắc mặt của cô trong nháy mắt trở nên trắng bệch.

Nhìn đồng hồ, còn dư lại ba mươi giây.

Đây xem như là cố gắng hết sức rồi!

Ở khu vực cách đó hơn hai trăm mét, từ sau lưng truyền đến một tiếng vang thật lớn, hơi nóng bao trùm lấy cô từ phía sau. Trong khoảnh khắc nhào lên phía trước, lần này Lam Duê dùng cả hai tay để bảo vệ bụng của mình.

Một khắc trước khi lâm vào hôn mê, cô nhận thấy mình bất chợt được ai đó ôm vào trong ngực, hơi thở xa lạ này, khiến cho cô cảnh giác, nhưng bởi vì cơ thể đã đạt đến giới hạn cuối cùng, bất đắc dĩ ngất đi.

Vụ nổ xảy ra, trong nháy mắt bốc lên ánh lửa ngút trời, tiếng vang kinh thiên động địa, khiến bốn tổ người đang tác chiến đằng xa lập tức chấn động, kinh hãi nhìn về nơi ấy.

"Lam chủ"

"Lam chủ"

"Không được" Văn Thanh gào to đến tê tâm liệt phế, ánh lửa chói mắt thế này, tiếng nổ mạnh gần như muốn điếc cả tai, khiến cho bọn họ không kịp trở tay.

Tại sao lại như vậy?

Đang mất hồn, cánh tay trái của Văn Thanh bất thành linh bị quệt cho một phát thật sâu, đủ nhìn thấy xương, con đau đón dữ dội khiến cô bưng tỉnh. Hai mắt đỏ ngầu, lúc này Văn Thanh đã không còn dằn vặt về lí la lí lác như trước, mà giống như một con ác quỷ đến từ địa ngục.

"Con mẹ nó, cút ngay cho tao!"

Lam Duê gặp chuyện không may, trong thiết bị truyền tin không còn nghe thấy bất kỳ một âm thanh nào cả, cô lo lắng biết bao nhiêu, bọn người kia dám ra tay với Lam Duê, quả là đâm đầu vào chỗ chết.

Mà khi bọn họ vừa chạy đến nơi, ngoại trừ ánh lửa ngút trời, căn bản là không nhìn thấy một người nào còn sống.

"Lam chủ. Lam Duê."

Vân Lăng ở bên cạnh nín lấy Văn Thanh đang muốn xông vào bên trong, gương mặt bị quệt mấy đường máu đánh lại: "Cô điên rồi, muốn chết phải không?" Lam chủ không thể nào gặp chuyện không may, tuyệt đối không thể nào. Huống hồ, người bị đả kích sâu sắc nhất, e rằng không phải là ba người bọn họ, mà là người luôn dành tình cảm đặc biệt cho Lam chủ, Vân Trạch.

Vân Lăng quay đầu, nhìn anh với ánh mắt phức tạp, quả nhiên, sắc mặt của Vân Trạch cũng rất khó coi, gương mặt tái mét nghiêm lại, toàn thân run rẩy.

"Buông ra, tôi bảo anh buông ra, Vân Lăng, tôi bảo anh buông ra!"

Vân Thanh gần như hóa điên rồi, không ngừng liều mạng đâm đá Vân Lăng đang giữ chặt lấy cô, rõ ràng cả người cũng nhuộm đầy máu tươi, nhưng dường như không hề có cảm giác.

Bây giờ Văn Thanh giống như một con mèo đen mất khống chế, nhìn thấy ai cũng sẽ nhô ra móng vuốt.

"Cô tỉnh táo lại đi!" Vân Lăng căn bản cũng không để ý đến việc cô cào ra mấy vết máu trên mặt mình, chỉ lạnh lùng đứng yên một chỗ, giọng nói có vẻ rất bình tĩnh, dường như là không có cảm giác gì. Nhưng nếu nhìn đến cánh tay trái đang rú xuống bên người anh, giữa khe hở của bàn tay đang siết chặt thành quyền, máu không ngừng nhỏ giọt rơi xuống, cũng đang ngầm phản ánh sự bất đồng bên trong con người anh.

"Nhìn xem, cái này là."

Người duy nhất còn có thể giữ được sự tỉnh táo giữa cơn chấn động là Vân Vũ, anh đi thăm dò hiện trường, nhặt được một khẩu súng lúc màu bạc trên khoảng đất trống cách nơi bị nổ tung không xa, vui mừng hét to.

Đó là khẩu súng của Lam Duê, hơn nữa, nó đã được cô sửa đổi.

Khẩu súng ở chỗ này, có phải cũng ngầm nói cô.

Lần đầu tiên, những người không tin vào tín ngưỡng tôn giáo như bọn họ, cũng không thể không van cầu trời Phật. . .

Cầu xin người bảo vệ Lam Duê được bình yên.

~Hết Chương 79~

Bạn đang đọc truyện *Vợ Phúc Hắc Của Đế Vương Hắc Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 80: Xin tội

Duê bị tập kích, thậm chí bây giờ không biết sống chết ra sao, tin tức này giống như một quả bom tấn bất thành linh dội thẳng vào hai nhà Lam Lăng, dẫn đến chấn động rất lớn.

Người nhà họ Lam vốn bị Lam Duê đưa ra ngoài làm ‘nhiệm vụ’, khi nhận được tin tức này, lập tức vội vã trở về. Vợ chồng Lam Thành, Tô Tình là người chịu đả kích lớn nhất, bọn họ mới vừa mất đi một đứa con trai, bây giờ lại đến thông báo, con gái của bọn họ lại xảy ra chuyện như vậy.

Bọn họ không ngờ, lần trước Lam Triệt mất tích, Lam Duê tìm kiếm không có kết quả, hơn nữa còn ở ngay vùng biển kỳ bí đó, cả một chiếc du thuyền lớn bị mất tích không thấy tăm hơi, sợ rằng lạnh ít dữ nhiều. Khó khăn lắm mới có thể tự an ủi chính mình, trong lòng thầm cảm thấy may mắn khi nghĩ đến tác phong làm việc từ trước đến nay của Lam Duê luôn có độ tin cậy cao, sẽ không lừa gạt bọn họ. Nhưng bây giờ thì thế nào, bọn họ chỉ còn lại mỗi một đứa con gái, vậy mà lại gặp chuyện không may, hỏi làm sao bọn họ có thể chấp nhận cho được.

Khi tất cả mọi người của cả hai nhà tụ tập tại huyện Mạc Hà, toàn thân Lăng Ngao đang bốc lên lửa giận ngút trời, ánh mắt lạnh lẽo không ngừng bắn ra tia lửa.

Trước đó anh đã đến nơi xảy ra sự cố, nhưng ngoại trừ những mảnh vụn vườn vải đầy đất từ sau vụ nổ, không còn lại gì cả.

Chứng kiến cảnh tượng như vậy, anh có thể tưởng tượng được vụ nổ khi ấy mạnh đến cỡ nào.

Lăng Ngao siết chặt quả đấm trong tay, anh quả thật không nên để cho cô một mình đến đây xử lý những chuyện này.

Chỉ là, khi anh vừa nhìn thấy khẩu súng lục đã được sửa đổi trong tay Vân Vũ, trực giác của anh không ngừng mách bảo, nhất định Lam Duê chưa chết. Nhưng mà nếu chưa chết, thì cô đã bị đưa đi đâu? Theo lý mà nói, cô không phải là loại người bỏ mặc tất cả phía sau, bất chấp mọi hậu quả để rời khỏi.

Có thể có hai khả năng!

Một là được người khác cứu, nhưng mà không biết vì nguyên nhân gì mà người đó lại không liên lạc với bọn họ.

Hai là.roi vào trong tay kẻ địch!

Đây là trường hợp nguy hiểm nhất, ai trong bọn họ cũng không hy vọng chuyện này xảy ra.

Từ Milan, Lăng Tuyết và Lăng Lan nhận được tin tức vội vàng chạy tới, nhìn quanh toàn bộ đại sảnh, nhưng cũng không thấy người mà cô muốn gặp. Lăng Tuyết thấp thòm trong lòng, vừa muốn mở miệng hỏi thăm, liền trông thấy bốn người, Vân Vũ, Vân Trạch, Vân Thanh cùng với Vân Lăng, bộ dạng nhếch nhác, sắc mặt rất khó coi đi vào.

Vừa tiến vào, bốn người đồng loạt hướng về một mục tiêu duy nhất, đi tới trước mặt Lam Kính, vẻ mặt nghiêm túc, quỳ một chân trên đất, cúi đầu nói: "Tung tích của Lam chủ không rõ, xin lão đương gia xử phạt!"

Chỉ khi rơi vào trường hợp này, bốn người bọn họ mới có thể trình trọng gọi Lam Kính một tiếng ‘lão đương gia.’ Bọn họ là người của Lam Duê, trên dưới nhà họ Lam, ngoại trừ Lam Duê, thì bốn người bọn họ chính là người nắm quyền lớn nhất. Nói hơi khó nghe, ngày nào Lam Duê còn làm đương gia, thì quyền hạn của bốn người kia so với lão đương gia như Lam Kính còn lớn hơn. Nếu như bọn họ muốn làm chuyện gì, ngoại trừ Lam Duê, thì căn bản không cần phải thông qua sự đồng ý của Lam Kính hay bất kỳ người nào trong nhà họ Lam.

Người như vậy, cũng không ý vào quyền lợi của mình ở nhà họ Lam mà trở nên kiêu ngạo, ngược lại, bọn họ cũng rất tôn trọng mọi người, chỉ cần không liên lụy đến Lam Duê, bọn họ đều xem người nhà họ Lam như chủ nhân hoặc là bạn bè.

Thế nên, dĩ nhiên mọi người trong nhà họ Lam đều rất yên mến bọn họ, huống chi Lam Kính còn thương yêu bốn người này không thua kém gì cháu gái của mình.

Chuyện lần này, mọi người đều biết không phải là do lỗi của bọn họ, cũng chưa từng nghĩ đến chuyện bọn họ sẽ nhận hết lỗi về mình.

Nhìn bốn người quỳ gối trước mặt mình, toàn thân bê bết máu, đầu tiên Lam Kính hơi sững sờ, sau khi kịp phản ứng, chống gậy, mắt húng nói: “Thế nào, chẳng lẽ cô cậu cho rằng ta già rồi, không biết phân rõ đúng sai, tìm người trút giận qua quyết cho xong? Chuyện này vốn dĩ không có liên quan đến cô cậu, hà cớ gì phải hạ thấp mình như vậy? Tất cả đều đứng lên cho ta!”

"Không, lão đương gia, bốn người chúng con có trách nhiệm phải bảo vệ Lam chủ, nhưng bây giờ lại để nảy sinh ra chuyện như vậy, kỳ thực đều do sự sơ xuất của bọn con, cần bản phải chịu trách nhiệm, tiếp nhận trừng phạt!"

Lúc này Vân Thanh bỗng nhiên tỏ thái độ khác thường, lạnh lùng nghiêm nét mặt, giọng nói kiên định, vết thương trên cánh tay trái chỉ dùng vải băng bó qua loa một chút, máu tươi nhuộm đỏ hơn phân nửa quần áo trên người, khiến Âu Liêm đang đứng bên cạnh Lăng Ngạo cũng phải nhíu chặt mày.

Chảy nhiều máu như vậy, rốt cuộc vết thương của cô ấy nghiêm trọng đến mức nào?

Về mặt cổ chấp của Vân Thanh khiến Lam Kính nhất thờ sững sờ, nói không nên lời.

Vân Vũ cúi đầu nói: "Nếu không phải là không có ai trong bọn con ở bên cạnh Lam chủ, thì người cũng sẽ không bị mất tích như vậy."

Anh ngụ ý là, bởi vì tất cả bọn họ đều rời khỏi nơi đó, cho nên mới xảy ra chuyện không thể tránh khỏi.

Lam Dịch nghe lời này, thu hồi thái độ căm phẫn, nhìn mấy người quỳ trên mặt đất, gừ gừ nói: “Ý của cậu là, chỉ cần các cậu ở đây, Lam Duê sẽ không xảy ra chuyện gì? Lấy bản lĩnh của em ấy, nếu như bản thân đã chạy không khỏi, ai trong các cậu có thể né tránh? Bớt dặt vàng lên mặt mình đi, không có việc gì làm đi kiểm chuyện gây sự.”

Lam Dịch cũng không hiểu, có vài người khi đụng phải chuyện thế này, đều ước gì bản thân mình không có liên quan, mà những người kia thì ngược lại, tranh nhau nhận tội, chỉ sợ rằng không có dính líu đến mình.

Là do tình cảm giữa Lam Duê và bọn họ quá tốt, hay là những người này không có việc gì làm, muốn đâm đầu vào chỗ chết?

"Muốn nhận trừng phạt?"

Không đợi Lam Kính mở miệng, Lăng Ngạo với sắc mặt u ám vẫn ngồi lặng lẽ ở một bên, bất chợt đứng lên, lạnh lùng nhìn bọn họ. Ánh mắt lạnh lẽo như băng đem sự tức giận: “Vậy thì trước tiên hãy tìm ra cô ấy, Lam Duê trở về, tự mình đến xin tội!”

Lăng Ngạo không phải là người chẳng phân biệt được thị phi, mặc dù quả thật có tức giận bởi sự lơ đãng của mấy người này, nhưng mà nếu cô không cho phép, chắc chắn bọn họ sẽ không dám rời khỏi hiện trường, thế nên, chuyện này đương nhiên không phải lỗi của bọn họ.

Vân Trạch trầm mặc không lên tiếng, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn anh một cái, sau đó lại nhanh chóng cúi đầu, đứng lên, hướng về phía Lam lão ông, Lam Kính đang ở trước mặt, kiên định nói: “Cụ ông yên tâm, nhất định bọn con sẽ tìm ra Lam chủ!”

Là tìm ra, mà không phải cứu ra!

Khác một chữ, nhưng hàm ý lại cách biệt rất xa.

Lăng Ngạo nhàn nhạt dời tầm mắt: "Âu Liêm!"

"Dạ!"

Âu Liêm đứng ra, tiến lên nhìn bốn người mình đầy vết thương, máu me nhuộm đỏ, nghiêm túc nói: "Tôi nghĩ rằng trước khi các cậu ra khỏi cửa đi tìm Lam đương gia, nên xử lý vết thương trên người một chút thì tốt hơn. Các cậu cũng không thể để bản thân ngã quỵ trước khi chưa tìm ra Lam đương gia chứ?"

Câu nói sau cùng, khiến bốn người vốn còn không muốn, cuối cùng cũng phải ngoan ngoãn đi theo sau lưng anh.

Đúng vậy, bọn họ không thể không thừa nhận, mãi miết tìm kiếm từ tối hôm qua đến giờ, hơn nửa trước đó còn tác chiến bằng hỏa lực, vết thương trên người cả bọn cũng có chút nghiêm trọng. Toàn bộ thể lực bị tiêu tan, khiến bọn họ phải đồng ý với lời nói của Âu Liêm, nếu như khăng khăng không chịu chữa trị, e rằng bọn họ sẽ ngã xuống thật. Mà vào thời điểm này thì tuyệt đối không thể, thế nên, cho dù không muốn để lỡ mất thời gian, nhưng cũng không thể không chịu khuất phục.

Âu Liêm vốn đã đoán được tâm tình ấy của bọn họ, mới có thể nói ra những lời đánh thẳng vào tim như thế.

Trước khi đi, Lăng Tuyết lôi kéo Lăng Lan, đột nhiên nói: "Chúng tôi tới giúp một tay nhé!"

Kính ngạc quết mắt nhìn sự nhiệt tình của Lăng Tuyết, Âu Liêm gật đầu một cái, dù sao một mình anh cũng làm không xuể, có người giúp một tay cũng tốt.

Sau khi bọn họ rời khỏi, Lam Kính nhìn lên bốn vũng máu trước mắt.

Mới vừa nãy bọn Vân Trạch quý ở đó, máu trên người không ngừng nhỏ xuống. Chỉ trong giây lát mà trên sàn nhà đã đọng lại nhiều máu như vậy, khẳng định vết thương trên người chúng nó rất nghiêm trọng.

Thật là mấy đứa trẻ cố chấp!

"Tất cả mọi người trở về đi!"

Lăng Ngao nhìn chung quanh một vòng, trầm giọng nói.

Hiện tại ở lại chỗ này, căn bản cũng không giúp ích được gì. Nếu như Lam Duê được người khác cứu đi mà lại không liên lạc với anh, thì e rằng đã sớm rời khỏi nơi này, ở lại đây cũng không làm được gì.

Bây giờ kẻ tình nghi lớn nhất, dĩ nhiên là tập đoàn Fiennes.

Vân Lăng nói, cuộc đàm thoại giữa anh và Lam Duê trước khi xảy ra chuyện là về năm chiếc máy bay tàng hình tập kích bất ngờ, khi ấy Lam Duê có truyền lệnh diệt gọn. Sau đó liền nghe thấy một tiếng nguyên rủa, thế rồi cuộc đàm thoại lập tức bị cắt đứt.

E rằng vào ngay khoảnh khắc ấy, Lam Duê đã phát hiện ra khách sạn có gì đó không ổn, vì không muốn để bọn Vân Lăng phân tâm, mới cắt đứt tín hiệu liên lạc.

Lam Duê, em nhất định không được xảy ra chuyện.

Toàn thân đau đớn khiến Lam Duê buột miệng rên rỉ, dần dần khôi phục ý thức.

Thì ra là cô còn chưa chết ư! Khờ tự giễu trong lòng, lại bị cơn đau đớn dữ dội hành hạ có hơi khó chịu.

Từ bé đã phải tiếp nhận đủ kiểu huấn luyện khác nhau, cũng đã từng bị thương, lúc nghiêm trọng nhất, suýt chút nữa không sống được. Lần này xem ra chưa chết, nhưng cũng chịu tội không nhỏ đây.

"Chủ nhân, cô ấy đã mang thai hai tháng, ngược lại đứa bé không bị ảnh hưởng gì cả, có thể thấy cô ấy đã ra sức bảo vệ đứa bé trong bụng rất tốt. Nhưng mà tình trạng của cơ thể mẹ rất xấu, nếu như giữ lại đứa bé, sẽ gây ảnh hưởng không nhỏ đến người mẹ."

Dưới ánh trăng mờ mịt, dường như Lam Duê nghe được những người đó đang thảo luận về đứa bé trong bụng của mình.

Theo ý của bọn họ, hình như đang tính loại bỏ con của cô.

Tuyệt đối không cho phép!

"Ý của ông là?" Âm thanh trầm thấp vang lên, mang theo một tia nghi ngờ.

Một giọng nói khác có phần do dự vang lên: "Theo tôi nghĩ, để cơ thể mẹ có thể nhanh chóng hồi phục, tốt nhất."

"Không."

Ra sức đấu tranh mở to hai mắt, đầy mắt phủ đầy tơ máu, mồ hôi hột tuôn ra như mưa, cho thấy tình trạng hiện tại của cô cực kỳ xấu.

Thời điểm Lam Duê mở hai mắt ra, người bên cạnh lập tức sững sờ, đầy mắt hiện rõ sự khó tin.

Nathan Andrew!

Cô làm sao cũng không nghĩ tới việc mình lại rơi vào trong tay anh ta.

Trong nháy mắt, khoang tim dâng lên cảm giác không nổi.

"Không. Không thể. Andrew, đứa bé."

Đôi con ngươi xanh lục của Andrew nhìn đắm đắm vào gương mặt nhợt nhạt của cô, toàn thân đều là vết thương, giọng nói có phần khó tin: "Lam Duê, cô biết giữ lại nó sẽ dẫn đến hậu quả gì không?" Khó khăn lắm mới tỉnh lại được, bây giờ cô ấy chỉ quan tâm đến đứa bé của Lăng Ngao ở trong bụng? Nghĩ tới đây, đầy mắt của hắn lóe lên một tia sắc bén, nếu như đây là sự ràng buộc mà nói, vậy thì càng không thể giữ lại được nữa.

Nhận thấy được ánh sáng khiến cho người ta khiếp sợ lóe lên từ đáy mắt của hắn, Lam Duê cả kinh, cánh tay bê bết máu chợt kéo lấy vạt áo hắn, bởi vì dùng sức mà gân xanh hiện rõ trên trán: "Andrew. Tuyệt đối. Tuyệt đối không, không thể gây tổn thương. tổn thương đến con của tôi. Tôi...tôi cầu xin anh."

Người luôn kiêu ngạo từ trước đến nay như Lam Duê, đây là lần đầu tiên cúi đầu trước người khác, lần đầu tiên nói ra hai tiếng ‘ cầu xin ’, khiến cho người ta cảm thấy xót xa trong lòng.

Andrew áp ứng nhìn cô: "Thật sự, thật sự quan trọng như vậy?"

Không có ai trả lời hắn, bởi vì sau khi Lam Duê nói ra những lời ấy, cơ thể đã không chịu đựng được nữa, lại lâm vào hôn mê, nhưng cánh tay vẫn giữ chặt lấy vạt áo của hắn, không hề nơi lỏng, có thể thấy được cô đã dùng hết bao nhiêu sức lực.

"Chủ nhân!"

Andrew thu hồi ánh mắt âm trầm, đôi con ngươi màu xanh lục xoay chuyển, nhìn người phụ nữ đang hôn mê sâu, lại nhìn đến vùng bụng bằng phẳng của cô, có giữ lại hay không, hắn vẫn còn đang đấu tranh. . .

~Hết Chương 80~

Bạn đang đọc truyện *Vợ Phúc Hắc Của Đế Vương Hắc Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 81: Lửa giận

Hai tháng, hơn hai tháng trôi qua, nhà họ Lam và nhà họ Lăng đã lật hết mọi góc ngách trên thế giới, người nắm rõ tình hình cũng theo bản năng mà tránh đi như tránh bom tránh đạn.

Mà có vài thành phần không tự biết mình biết ta, liền xem nó trở thành quá khứ.

Tất cả mọi người đều biết Lam đương gia, Lam Duê, bị tập kích bất ngờ, không rõ tung tích.

Nhưng cô không có ở đây, cũng không đại biểu cho việc nhà họ Lam có thể để mặc cho người ta vuốt ve ra sao cũng được, nhìn xem những kẻ đang muốn mượn cơ hội này để gây sóng gió, không phải là muốn trở thành nơi trút giận hay sao.

Tập đoàn Lam thị và Lăng thị, trong khoảng thời gian này cũng có động tác rất lớn, nhiều luật lệ khác nhau được đưa vào hoạt động.

Mà quy định dễ thấy nhất trong đó, chính là tuyệt đối không giao thiệp và hợp tác với tập đoàn Fiennes.

Không thể không nói, đây cũng được xem là một trận giận cá chém thớt.

Thái Bình Dương, trên một hòn đảo nhỏ nằm tách biệt với bên ngoài.

Sóng biển vỗ bờ, tháng tư đã không còn mang theo cái giá lạnh của mùa đông nữa, gió biển lướt qua, thoang thoang vị mặn. Trên mặt biển, mấy con hải âu trắng muốt thi nhau bay lượn.

Trên bờ cát vàng óng, một người phụ nữ tóc ngắn, một chiếc mền khá dày được phủ lên trên hai chân cô, ngồi trên xe lăn, ngửa đầu, híp hai mắt lại.

Vườn những ngón tay thon dài, giơ lên giữa không trung đón lấy ánh mặt trời, ngón áp út và ngón út vốn mang theo nhần cười và nhần cảm ứng, bây giờ lại rất trống trải.

Đặt một tay khác lên bụng, khẽ nhoèn miệng cười.

"Bên ngoài nghiêng trời lệch đất vì cô, trái lại cô còn cảm thấy dễ chịu."

Âm thanh trầm thấp vang lên ngay sau lưng, cười như không cười, bên trong còn mang theo sự giễu cợt bất đắc dĩ, thái độ rất mâu thuẫn.

Người phụ nữ tóc ngắn chính là nhân vật chính, người đã khiến nhà họ Lam và nhà họ Lăng náo động trong suốt hai tháng vừa qua, Lam Duê.

Lam Duê không quay đầu lại, nhếch môi cười giễu: "Vậy thì, Andrew tính khi nào mới để tôi rời khỏi đây?"

Do vụ nổ dữ dội từ đạo trước, toàn bộ tám lưng của cô bị phóng phiêu trọng, hai chân đều bị sức mạnh của nó đánh thẳng vào, xương cốt gãy lìa, c

rằng, nếu không tu dưỡng một năm, căn bản cũng không có biện pháp nào để hắt ra xe lăn ra đứng lên.

Từ khi cô có dấu hiệu tỉnh lại, tất cả những thiết bị liên lạc và định vị để những người trong nhà họ Lam có thể tìm ra cô đều biến mất hoàn toàn. Cô chỉ có thể đồng ý ở lại trên hòn đảo nhỏ vô danh này, an tĩnh dưỡng thương.

Cô chưa bao giờ nghĩ rằng, người cứu mình lại là Nathan Andrew.

Mặc dù ban đầu hẳn đã từng muốn giết chết đứa bé mà cô đã hao công tốn sức để bảo vệ, nhưng cuối cùng vẫn quyết định giữ lại, trong lòng Lam Duê vẫn còn tồn tại sự cảm kích, ít nhất cũng không còn bài xích hằn giống như trước nữa.

Một bóng đen hạ xuống, che khuất ánh mặt trời trước mắt Lam Duê, gương mặt anh tuần hết như yêu nghiệt chỉ cách cô chừng hai mươi xen-ti-mét.

Lúc này đôi mắt màu xanh lục của Andrew vẫn lóe lên ánh sáng tàn độc, có chút không biết phải làm sao: “Lam Duê, cô đã đồng ý với tôi, trong khoảng thời gian này sẽ ngoan ngoãn tịnh dưỡng thân thể.”

"Tôi vẫn luôn tịnh dưỡng thân thể." Cô vừa không đứng lên, cũng không hành hạ cơ thể của mình, tại sao lại bảo là còn chưa tịnh dưỡng tốt nữa hả?

Andrew phiền não bới bới mái tóc bạch kim mềm mại của mình, nóng nảy nói: "Tôi biết cô lại vừa nghĩ đến Lăng Ngạo, cô cứ quan tâm đến anh ta như vậy? Rõ ràng người cứu cô là tôi."

"Anh ấy là chồng tôi!" Lam Duê giương mắt lên, thản nhiên nói: "Câu này anh đã nói không dưới trăm lần, tôi cũng đã trả lời không dưới trăm lần, Andrew, suy cho cùng là anh đang muốn câu trả lời như thế nào từ tôi?"

Thân thể bất tiện khiến tính khí của Lam Duê có vẻ nóng nảy hơn trước đôi chút.

Lúc này cô lạnh lùng nhìn lên người đàn ông trước mặt, đáy mắt lóe lên một tia thiếu kiên nhẫn.

Andrew sững sờ, hẳn chưa từng nghĩ tới, chỉ là một vấn đề nhỏ mà thôi, thế nhưng lại khiến cô dễ dàng nổi giận đến vậy.

Có chút mê mẩn ngắm nhìn gương mặt bởi vì tức giận mà nổi lên một tầng đỏ ửng, hẳn phát hiện, mái tóc ngắn lại càng khiến cô xinh đẹp động lòng người, bên trong đôi mắt đen láy ẩn chứa mảng sương tức giận.

Hắn phát hiện, hai tháng ngắn ngủi vừa qua là khoảng thời gian yên bình nhất trong suốt quãng đời của hắn, không có bất kỳ người nào quấy rầy, thư thái dễ chịu.

"Được rồi, chúng ta trở về ăn cơm trưa đi, ngày nào cô cũng ăn cơm không đúng giờ, cô chịu nổi, nhưng chẳng lẽ đứa bé trong bụng cô cũng muốn chịu đói với người mẹ vô trách nhiệm này sao?"

Nói xong, Andrew liền đi vòng qua sau lưng Lam Duê, cẩn thận đẩy chiếc xe lăn của cô hướng về phía căn biệt thự màu trắng ở gần bờ biển.

Lam Duê khẽ sờ tay lên bụng, nghĩ đến thái độ kỳ lạ của Andrew, dù là thông minh như cô cũng thật sự đoán không ra, rốt cuộc bên trong hồ lô của hắn đang chứa cái gì.

Ngày trước còn hận không thể giết được cô, thế nào mà sau khi cứu cô thì ngược lại, thái độ quay ngoắt đến 180° độ?

"Andrew!" Trầm tĩnh một lát, Lam Duê chợt mở miệng: "Anh biết Liliane không?"

Nụ cười trên mặt Andrew hơi khựng lại, trong lúc nhất thời không biết nên trả lời làm sao.

Đương nhiên hắn biết, đầu sao hắn cũng đã từng có đoạn thời gian cùng hợp tác với Fiennes, quả thật đã từng tiếp xúc qua Liliane. Càng rõ ràng hơn khi hắn biết Liliane đã từng giả chết để thoát khỏi Cục cảnh sát hình sự quốc tế, nhưng trên thực tế là đi quy phục tập đoàn Fiennes.

Bởi vì hắn chưa bao giờ nghĩ tới là sẽ hợp tác chính thức với Fiennes, cho nên cũng không để ý gì lắm.

Khiến hắn vô cùng kinh ngạc, làm sao Lam Duê lại hỏi đến cô ta.

Thấy người phía sau lưng cả nửa ngày trời không thèm trả lời, Lam Duê nhắm mắt lại: "Thôi, không biết coi như cho qua."

"Tôi biết rõ!"

Andrew không muốn lừa gạt cô, nhưng cũng chỉ tiết lộ một số ít thông tin cho cô biết: “Cô ta là người phụ trách việc thỏa thuận trong tập đoàn Fiennes, nhưng mà cụ thể là làm gì thì tôi không rõ lắm, ban đầu tôi có hợp tác với bọn họ được một thời gian, Liliane là người tiếp đón. Có thể nhìn ra, địa vị của Liliane ở bên trong cũng không nhỏ, chỉ là, hình như cô ta làm việc có hơi miễn cưỡng.”

Liliane miễn cưỡng làm việc, chuyện này cô có biết chút đỉnh.

Trước khi kết hôn cô có gặp qua Liliane một lần, lúc ấy cũng không để ý lắm.

Lần thứ hai nhìn thấy Liliane, là vào trận tập kích ở hôn lễ của cô, khi đó Liliane đã dẫn cô chạy ra ngoài, sau đó liền lặng yên không một tiếng động rời khỏi.

Có thể nhìn ra, chỉ mới một tháng không gặp mà Liliane đã tiêu tụy đi rất nhiều, thoát nhìn hình như đã bị người ta ngược đã không ít.

Nếu thật sự phải làm việc miễn cưỡng như vậy, biết đâu, ngược lại có thể lợi dụng Liliane được một chút.

Ôm suy nghĩ như vậy, Lam Duê tiếp tục lưu lại trên hòn đảo nhỏ ở Thái Bình Dương.

Hết lần này đến lần khác không tìm được tí manh mối nào của Lam Duê, bầu không khí bao quanh người Lăng Ngạo càng trở nên u ám, nếu còn tiếp tục như vậy nữa, không khó để nhìn ra, có thể anh sẽ bộc phát thật sự.

‘Rầm’ một tiếng, thêm một viên quản lý khu vực nữa bị xử lý.

Máu tươi chảy xuống từ trên trán của một người đàn ông trung niên hơi mập, rõ ràng bị đau đến toát cả mồ hôi lạnh nhưng lại không dám lấy tay chùi đi.

Người đàn ông trung niên kia đến từ Trung Quốc, ông ta nắm giữ toàn bộ quyền khống chế của thể lực ngầm ở nơi đó, Bạch Lợi Toàn.

Lần này ông ta đến đây để báo cáo với Lăng Ngạo chút việc hệ trọng đã xảy ra trong thời gian này.

Ngồi đầu, lời vừa mới trôi ra khỏi miệng, lại bị Lăng Ngạo dùng tập văn thư bọc da dày cộm ném thẳng vào trên trán.

"Mất một nửa quyền sở hữu?" Lăng Ngạo cười lạnh, đáy mắt ẩn chứa sự tàn nhẫn: "Bạch Lợi Toàn, tôi nuôi ông làm bù nhìn há?"

Thật ra thì Lăng Ngạo đã sớm biết được đôi chút, chỉ là, trong khoảng thời gian này vẫn luôn bị chuyện của Lam Duê tri hoãn, cho nên tạm thời anh chưa kịp xử lý. Tiếc thế cũng muốn xem xem khi nào thì mấy người này tính báo cho anh biết chuyện ấy, bây giờ thì tốt rồi, quyền kiểm soát bị mất đi một nửa, Bạch Lợi Toàn kia mới run lẩy bẩy đến báo cáo.

"Thủ lĩnh."

Lăng Ngạo tàn nhẫn nhếch môi: "Bên cạnh tôi chưa bao giờ cần đến đồ bỏ đi!"

Chỉ một câu, cũng đủ để xác định sự sống chết của Bạch Lợi Toàn.

Lăng Ngạo vốn tàn nhẫn, không phải là không xử trí, mà là tạm thời không có tâm tình để làm việc đó.

Là anh phóng túng quá rồi !

"Thủ lĩnh, cho tôi thêm một cơ hội nữa, lần sau."

"Không có lần sau!" Ngự Phong ra hiệu bảo người giữ hắt lại, mang ra khỏi phòng: "Từ khi ông phạm phải sai lầm, nhưng lại không biết sửa chữa, thì chính ông đã đánh mất đi cơ hội duy nhất."

Đúng là như vậy, quả không sai!

Bạch Lợi Toàn bất chợt nhớ tới, trước nay thủ lĩnh vốn lạnh lùng tàn nhẫn, tính khí bất định. Chẳng qua là, trong khoảng thời gian này anh rất ít khi quản lý bọn họ, và cũng bởi vì bọn họ nhận thấy, trong một vài trường hợp thủ lĩnh đã khoan dung tha thứ, từ đó quên mất bản chất con người thật của vị thủ lĩnh này, người từng khiến bọn họ vừa nghe tin đã sợ vỡ mật.

Hai mắt của Bạch Lợi Toàn đại ra, máu tươi trên trán đã đông lại.

Thủ lĩnh vẫn là thủ lĩnh như trước đây, bất quá còn lạnh lùng tàn nhẫn hơn.

Ông ta bỗng nhiên nhớ ra, Lam đương gia mất tích đã lâu rồi, cho nên.hình như ông ta vừa phạm tội đúng ngay miệng núi lửa.

Vẫn như cũ, một chút tin tức cũng không có, lần thứ hai, lần thứ hai cũng không nắm bắt được gì.

Lần đầu tiên là tập đoàn Fiennes bất thành lĩnh xuất hiện, một chút đầu mối cũng không lần ra được, anh và Lam Duê đã bỏ ra thời gian lâu như vậy, thế nhưng cái gì cũng không điều tra ra.

Giờ thì coi như xong, bây giờ chuyện này liên lụy đến Lam Duê, đã hơn hai tháng trôi qua nhưng không tìm ra dấu vết.

"Loảng Xoảng!"

Vật nặng đánh vỡ thủy tinh tạo nên tiếng vang dữ dội, khiến Âu Liêm và Ngự Phong đứng ngoài cửa, gương mặt biến sắc trong tích tắc, vội vàng mở cửa phòng vọt vào.

"Thủ lĩnh!"

"Đi ra ngoài!"

Bọn họ chỉ vừa kêu lên một tiếng, Lăng Ngạo lập tức cắt lời.

Bây giờ anh cần yên tĩnh để suy nghĩ một chút, rốt cuộc là mắc xích đang nằm ở đâu.

Âu Liêm nhúu chặt hàng lông mày, lo lắng nhìn cánh tay phải rướm máu của anh, mơ hồ còn nhìn thấy cả lớp thịt bên trong, cuối cùng cũng không nói gì, theo Ngự Phong lui ra bên ngoài.

"Lần này thủ lĩnh nổi cơn thịnh nộ thật rồi, kết quả mới vừa này của Bạch Lợi Toàn chính là một hồi chuông báo động. Tôi có thể đoán ra được, nếu lại có người đến báo với thủ lĩnh tin tức gì không hay, vậy thì kết quả cũng chẳng tốt hơn."

Âu Liêm dựa vào trên lan can hành lang, nghiêng người nhìn xuống mấy người đi đi lại lại ở lầu dưới, lạnh lùng nói.

"Ừm!" Ngự Phong gật đầu lên tiếng: "Bất quá, đây mới là tác phong xử sự của thủ lĩnh."

Từ trước đến nay thủ lĩnh làm việc gì đều là nói một không hai, cơ hội là do bản thân người đó tự cân nhắc, mà không phải đợi đến chuyện cận kề ngay trước mắt, lúng ta lúng túng, dẫn đến hậu quả nghiêm trọng hơn, sau đó mới nghĩ cách xoay chuyển tình hình, như vậy, ngoại trừ tự tìm đến cái chết thì còn đường nào để lui nữa?

Không chỉ riêng thủ lĩnh, cho dù là Lam Đương gia, đối với cách giải quyết những chuyện này, e rằng cũng không khác gì so với thủ lĩnh.

Sự kiện Dã Điền Hùng ở Nhật Bản từ dạo trước là một ví dụ điển hình, đó chính là tiêu diệt toàn bộ.

Quả nhiên, về mặt giải quyết những chuyện này, thủ lĩnh vẫn còn có chút nhân tính đó chứ!

~Hết Chương 81~

Bạn đang đọc truyện *Vợ Phúc Hắc Của Đế Vương Hắc Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Thổ lộ

Không tìm được Lam Duê, chẳng những Lăng Ngạo càng ngày càng âm u, ngay cả người tính tình lúc nào cũng tương đối phóng khoáng như Vân Thanh, trong khoảng thời gian này cũng điên cuồng đi tìm tung tích của cô.

Càng tìm không ra, tính khí của cô lại càng trở nên tồi tệ.

Mỗi lần Âu Liêm nhìn thấy, trong lòng lại lo lắng đến cúi bản cả lên.

Khi Vân Thanh mệt mỏi rã rời trở về, vết thương trên tay đã được hai tháng lại tiếp tục bị nứt ra, lần này thì Âu Liêm hoàn toàn nổi giận.

Một tay túm cô kéo đến phòng anh, không để ý đến việc cô kêu la thiếu kiên nhẫn, ấn cô ngồi xuống giường, còn anh thì đi lấy hòm thuốc để xử lý vết thương cho cô. Vân Thanh giùng giăng: "Tôi nói mình không sao cả, có phải lỗi tai của anh bị điếc hay không? Hay là anh cảm thấy y thuật của mình bây giờ cao hơn tôi? Bản thân tôi còn không xử lý tốt cho cơ thể của mình hả?"

Khoảng thời gian này mệt mỏi rã rời, cộng thêm vết thương trên người cũng không nhẹ, khiến thể lực của Vân Thanh đã bị tiêu hao đến cực hạn. Thứ cô cần nhất lúc này chính là nghỉ ngơi thật tốt một thời gian, dưỡng tốt vết thương trên người. Mà không phải như bộ dạng hiện giờ, cả ngày bán mạng lao ra ngoài tìm chết.

Âu Liêm lập tức bị cô chọc cho tức điên lên, siết chặt cổ tay mảnh khảnh của cô, giường mất, đáy mắt dâng lên một tầng lửa giận mà Vân Thanh chưa từng thấy: "Cô biết rõ cơ thể của cô, chẳng lẽ không biết, nếu còn tiếp tục như vậy, cánh tay này sẽ bị cắt bỏ sao? Cô biết, mà lại còn đi gây xéo cơ thể của mình? Vân Thanh, cô cho rằng người mình làm bằng sắt hả? Cô cho rằng một mình cô so với bọn đàn ông chúng tôi mạnh hơn? Hay là từ đầu đến giờ cô chỉ muốn đâm đầu vào chỗ chết?"

Âu Liêm luôn luôn điềm tĩnh trong mọi vấn đề, tính khí của anh thật sự rất tốt, nhưng điều kiện tiên quyết là đừng bao giờ đụng đến ranh giới cuối cùng của anh. Anh không giống Vân Trạch, tính tình của Vân Trạch, theo lời nói của Lam Duê, chính là một con hồ ly điển hình, tuy rằng tươi cười rất ôn hòa nhã nhặn, nhưng thật ra thì không biết rốt cuộc anh ta đang tính toán những gì.

Giả sử lúc này người nổi giận với Vân Thanh là Vân Trạch, thì anh nhất định sẽ không gầm thét lên với cô như vậy, mà sẽ sử dụng một biện pháp khác,

khiến cô tự nhận ra được sai lầm của mình. Đây là lần đầu tiên Âu Liêm tức giận như thế, hiển hiện rõ ràng ra ngoài, khiến lời nói vừa đi đến cổ họng của Vân Thanh lập tức bị vướng lại, nhất thời không có cách nào để nói ra.

Đây là sự khác biệt rõ rệt giữa anh và Vân Trạch.

Hơn nữa, thái độ khi nổi giận với cô cũng không giống nhau.

Điều quan trọng hơn, cô chỉ xem Vân Trạch là bạn, còn Âu Liêm là.....

Há miệng thở dốc, đôi con ngươi sáng ngời của Vân Thanh hơi trầm xuống, cuối cùng cũng không kháng cự lại nữa, để mặc cho anh xử lý vết thương trên tay.

"Tôi và Lam Duê đã biết nhau từ mười năm trước, khi đó tôi chỉ là một cô bé đen đúa xấu xí không ai thèm, ăn mặc rách rưới, đói ngất đi. Khi đó, tôi chỉ mong mình không phải cứ như vậy mà chết?"

Không biết tại sao, Vân Thanh bắt đầu kể cho Âu Liêm nghe những chuyện cũ mà ngoại trừ cô thì chỉ còn có Lam Duê và Vân Trạch là biết.

Âu Liêm lặng im ngồi nghe, động tác trên tay vẫn như cũ, chưa hề dừng lại.

"Lần đầu tiên nhìn thấy Lam Duê, cô ấy chẳng qua cũng chỉ là một cô gái nhỏ mười ba tuổi, bên cạnh là ông cụ non Vân Trạch, cứ như vậy đứng ở trước mặt của tôi." Đường như là đang hồi tưởng lại chuyện xưa, đôi mắt của Vân Thanh dần trở nên mờ lung: "Khi ấy tôi thường xuyên bị người ta bắt nạt, nên tính tình cũng trở nên rất xấu. Khi hai người bọn họ mặc toàn trang phục đất tiền đứng ở ngay trước mặt tôi, trong lòng tôi liền nghĩ, lại là mấy đứa thiếu niên hư hỏng, không có việc gì làm đi gây sự."

"Chỉ có điều, lúc Lam Duê nhìn thấy tôi, cũng chỉ hơi cười cười! Sau đó liền nói với Vân Trạch đang đứng bên cạnh, 'chính là cô bé này sao? Quả thật có chút cá tính, nhưng mà, tôi không thích những người quá bướng bỉnh, Vân Trạch, anh xem trọng cô bé này ở điểm nào? ', anh có thể biết tâm tình của tôi khi ấy như thế nào không? Chỉ là một cô bé xấp xỉ tuổi của tôi, thế nào lại hống hách như vậy? Giọng điệu khiến người ta ghét."

"Không chỉ là Lam Duê, ngay cả Vân Trạch cũng vậy, lần đầu tiên nhìn thấy anh ta, tôi cũng không ưa, cảm giác nụ cười của hai người kia sảm tạp quá nhiều thứ khiến cho người ta kinh hãi. Dựa vào bản năng sau khi trải qua đủ loại nguy hiểm, tôi biết hai người kia không phải dễ chọc vào, tôi đã muốn chạy trốn." Cười giễu một tiếng, Vân Thanh cúi đầu nhìn Âu Liêm đang ngồi xổm bên cạnh cô, đáy mắt lóe sáng: "Lam Duê là người thích sự khiêu chiến, từ nhỏ tôi đã phát hiện, việc chạy trốn theo bản năng của mình đã khơi lên sự hứng thú của cô ấy, sau đó mới có tôi bây giờ. Có thể nói, đối với tôi, Lam Duê không chỉ là chủ nhân, mà còn là một người bạn cực kỳ thân thiết, bây giờ cô ấy gặp chuyện như vậy, tôi chỉ chịu chút vết thương thì có sá gì? Âu Liêm, nếu như Lăng thủ lĩnh xảy ra chuyện gì, anh sẽ có tâm trạng như thế nào? Anh còn có tâm trạng để ý đến vết thương trên người của mình?"

Âu Liêm lặng thinh, sau khi xử lý xong khâu cuối cùng, ngồi xuống bên cạnh, né tránh vết thương bên cánh tay trái, hai tay giữ lấy bả vai đang run lên của cô: "Nếu như thủ lĩnh gặp phải chuyện như vậy, tôi khẳng định mình sẽ còn điên cuồng hơn cô. Nhưng, đây là sự trung thành đối với thủ lĩnh, cô cũng vì sự trung thành đối với Lam đương gia, điều này tôi có thể hiểu. Nhưng mà đây chỉ là về mặt lý trí, trên phương diện tình cảm, không có bất kỳ người đàn ông nào có thể chịu đựng được, người phụ nữ mà mình yêu thương không thêm quan tâm đến an nguy của cô ấy, suốt ngày làm tổn hại đến bản thân, Vân Thanh, em có thể hiểu chưa?"

Âu Liêm chưa bao giờ nghĩ tới, anh sẽ đi yêu cái người suốt ngày cãi nhau với mình, người phụ nữ chưa từng cho anh chút mặt mũi. Nhưng yêu chính là yêu, anh hiểu được trái tim của mình, hiển nhiên sẽ không trốn tránh.

Lời nói vừa rồi, lập tức khiến hồn phách của Vân Thanh bay đến nơi nào, ngơ ngác nhìn anh, cả một lúc lâu vẫn chưa thể hoàn hồn.

Người phụ nữ..... yêu thương?

Nhìn bộ dạng trợn mắt há mồm của cô, Âu Liêm bất ngờ cười ra tiếng: "Anh đang thổ lộ mà em lại không có chút phản ứng nào là sao? Đây là thái độ gì hả!"

Vụt lên rồi hạ xuống, lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể nhìn thấy được, gương mặt xinh đẹp của Vân Thanh nhanh chóng được bao phủ bởi một tầng đồ ủng mê người. Cái miệng nhỏ nhắn từ trước đến nay vẫn luôn biết cách ăn nói, bây giờ lại không nói được câu nào.

"Nếu không nói gì, anh coi như là em đã đồng ý! Vân Thanh, bây giờ ở đây nghỉ ngơi một chút!"

Nói xong, không đợi đối phương kịp phản ứng, lập tức đẩy cô nằm xuống chiếc giường êm ái, kéo tấm chăn mỏng ở một bên qua, không hề để tâm đến quần áo bên trên người cô, trực tiếp ôm lấy cực kỳ chặt chẽ.

Vân Thanh vẫn còn đang sững sờ, nhưng lại rất phối hợp với động tác của anh, không hề phản kháng.

Lúc này đầu của cô còn đang trong trạng thái lơ lửng trên mây, căn bản là không có cách nào để chi phối cơ thể của mình.

Đợi sau khi tỉnh lại, mới phát hiện, thì ra là trong lúc giật mình ngây người, cô đã bán thân rồi.

Tuy nhiên, đối tượng đã bán cũng tươi đẹp hài lòng.

Lăng Ngạo gõ tay theo tiết tấu xuống mặt bàn, trong đầu đem hết thảy những thông tin có liên quan đến Lam Duê, sàng lọc lại lần nữa.

Dựa vào trực giác, tất cả bọn họ đều kết luận rằng Lam Duê đã mất tích, tuyệt đối không hy vọng là.

"Hình như trong hai tháng này Andrew có hơi yên lặng!"

Không biết là nghĩ tới điều gì, Lăng Ngạo nheo mắt lại, mi mắt dần thành một đường chỉ, thần nhiên nói.

Ngự Phong cẩn thận suy nghĩ một chút, hình như đúng là vậy: "Thuộc hạ lập tức điều tra!"

Ngự Phong hiểu rõ ý tứ trong lời nói của anh, thời gian trôi qua lâu như vậy mà lại không hề có một chút tin tức nào. Ai có thể vào tình huống này còn phong tỏa tin tức sạch sẽ đến thế?

Mà dạo gần đây quả thật Andrew yên tĩnh một cách kỳ quái.

Chẳng lẽ nói, sự mất tích của Lam đương gia có liên quan đến hắn?

Hai giờ sau, Ngự Phong gõ cửa thư phòng lần nữa.

"Thủ lĩnh!"

Ngự Phong kêu lên một tiếng, chỉ thấy Lăng Ngạo nhàn nhạt gật đầu một cái, nhưng cũng không mở miệng. Ngự Phong biết thủ lĩnh đang chờ tin tức của mình. Ngay lập tức bắt đầu báo cáo kết quả sau hai tiếng điều tra vừa rồi.

"Hai tháng trước, Nathan Andrew từng bí mật tiến về phía Trung Quốc, nhưng chỉ dừng lại một thời gian rất ngắn, cũng không gây nên bất cứ chuyện gì, sau đó lập tức lặng lẽ rời khỏi. Về phần hắn đã đến đó làm gì, rất xin lỗi thủ lĩnh, thuộc hạ vẫn chưa điều tra ra được." Dừng một chút, Ngự Phong tiếp tục nói: "Hai tháng gần đây, Nathan Andrew, ngoại trừ những lúc cần thiết, bằng không, phần lớn thời gian hắn đều ở tại khu vực Thái Bình Dương, nghỉ dưỡng trên một hòn đảo nhỏ tư nhân. Ngay cả cuộc giao dịch ma túy trị giá ba tỷ đô la vào tháng trước hắn cũng không tham gia, mà giao lại cho người bên cạnh làm. Trong hai tháng này, tần suất hắn đến hòn đảo nhỏ ở Thái Bình Dương so với những năm trước cũng nhiều hơn mấy lần."

Điều tra đến đây, hiện tại Ngự Phong cũng có chút hoài nghi, chẳng lẽ Lam đương gia đã bị Nathan Andrew mang đi thật? Bất quá, anh cảm thấy chẳng có lý do gì để làm thế cả. Nếu thật sự là vậy, thì trên lý thuyết hắn sẽ phải dùng Lam đương gia để làm con tin hòng chiếm chút lợi ích, nhưng hiện giờ thì ngược lại, suốt hai tháng trời mà vẫn không có động tĩnh nào.

Ngự Phong không biết, cũng không có nghĩa là Lăng Ngạo không rõ.

Anh biết rõ rành rành Andrew đã ôm tâm tư gì đối với Lam Duê.

Một hòn đảo nhỏ nào đó ở Thái Bình Dương sao? Thái Bình Dương lớn như vậy, e rằng có chút phiền phức.

Lần này Lam Duê trở về, anh nhất định phải làm cho cô ngoan ngoãn ở yên trong nhà, bên ngoài nguy hiểm như vậy, xảy ra một lần là đủ rồi, anh tuyệt đối không cho phép có lần thứ hai.

Trên thực tế, sau khi Lam Duê trở về, quả thật rất biết điều, chỉ ở trong nhà, không phải bởi vì lời nói của Lăng Ngạo, mà là bản thân cô cũng chưa có biện pháp đi đứng một cách tự lập.

"Mấy con côn trùng ở Tam giác vàng đã giải quyết hết rồi?"

Lăng Ngạo biết, nếu như thật sự Lam Duê đang ở tại nơi của Andrew, chỉ ít thì sinh mạng cũng được bảo toàn, sẽ không bị uy hiếp.

Lời của anh khiến gương mặt vô cảm của Ngự Phong hơi run lên: "Đã giải quyết, Lao Đốn chạy trốn!"

Ngay từ khi nhận được tin Lam đương gia mất tích, thủ lĩnh đã đem toàn bộ nợ nần ra trút hết lên đầu những người của tập đoàn Fiennes. Mặc kệ có phải là bọn hắn ở sau lưng giờ trở quỷ hay không, nhưng suy cho cùng cũng bởi vì bọn hắn buôn lậu ma túy vào Trung Quốc trước, nên mới khiến Lam đương gia chú ý, dẫn đến chuyện như ngày hôm nay.

Hành động đầu tiên chính là, hang ổ của Fiennes ở Tam Giác Vàng đã bị thủ lĩnh ra tay nhỏ cỏ tận gốc, một lần nữa Tam giác vàng lại trở về với cục diện ban đầu, nằm dưới sự quản lý của hai nhà.

Nhưng điểm mấu chốt của vấn đề nằm ở chỗ, vì sao thủ lĩnh lại muốn giải quyết hết bọn chúng vào ngay lúc này?

Hình như đã nhận ra sự khó hiểu của Ngự Phong, ‘tạch’ một tiếng, Lăng Ngạo trượt nắp chiếc bật lửa, ánh sáng le lói hơi run rẩy giữa làn hơi thở.

Nhếch môi cười nhạt: "Không chỉ là Fiennes, mà là thay máu toàn bộ. Giữ lại những người có ích, xóa bỏ những kẻ vô dụng!"

Còn anh, phải đi đón vợ yêu của mình về nhà!

Chương 83: Cái gọi là yêu

"Anh tính khi nào mới để cho tôi đi?"

Trên hòn đảo nhỏ tư nhân ở Thái Bình Dương, Lam Duê đang ngồi trên xe lăn, nguy hiểm nheo mắt lại, lạnh lùng nhìn người đàn ông với mái tóc bạch kim đang ngồi đối diện mình.

Ba tháng, những vết thương trên người cô cũng đã chuyển biến tốt lên nhiều, duy chỉ có vết thương sau lưng và trên đùi là nghiêm trọng nhất, phải miễn cưỡng ngồi lên xe lăn, nhưng tin rằng chẳng bao lâu nữa cô sẽ có thể đứng lên được.

Mặc dù không thể không thừa nhận, khoảng thời gian này trôi qua một cách yên bình hiếm thấy, nhưng cô cũng không muốn phải ở lại đây cả đời.

Vỗ nhẹ lên chiếc bụng đã được năm tháng của mình, so với người bình thường cũng lớn hơn rất nhiều, Lam Duê đã cạn hết kiên nhẫn rồi.

Cô có thể đoán được, việc mình mất tích không rõ sống chết sẽ gây nên ảnh hưởng như thế nào đối với nhà họ Lam và nhà họ Lăng.

Sở dĩ trước đó không vội vã yêu cầu rời khỏi, cũng là bởi vì vết thương trên người có chút nghiêm trọng.

Vốn dĩ tâm tình của Andrew cũng xem như không tệ, nhưng khi vừa nghe thấy yêu cầu của cô, thì trong nháy mắt trở nên lạnh lẽo đến kinh người.

Nếu như người bên cạnh Andrew nhìn thấy hán đột nhiên thay đổi sắc mặt, nhất định sẽ kinh hồn bạt vía. Nhưng trong số đó không bao gồm Lam Duê, đối với việc sắc mặt của hán đột nhiên biến đổi, thì sắc mặt của Lam Duê lại càng trở nên khó coi.

"Cô muốn rời khỏi đây?"

Hắn xoay mặt sang hướng khác, nhìn về phía mặt biển Thái Bình Dương mênh mông bát ngát, giọng nói đều đều ẩn chứa sự tức giận.

Lam Duê cười lạnh, đưa tay bưng ly nước trái cây ở bên cạnh lên, khẽ nhấp một ngụm, hàng lông mi thon dài chớp chớp đến mấy lần, nói: "Tôi muốn rời khỏi đây không phải là chuyện rất bình thường sao? Andrew, hay là anh tính giam lỏng tôi?"

Thời điểm nói ra câu cuối cùng, cô có để ý đến vẻ mặt của Andrew, quả nhiên là hơi giật giật.

Trong lòng suy đoán được đáp án chính xác, đáy mắt cô lóe lên một tia lạnh lẽo như băng.

"Andrew, anh hãy cho tôi một lý do để có thể ở lại chỗ này."

"Tại sao nhất định phải trở về? Nơi này không tốt? Lam Duê, sau khi trở về, có thể cô sẽ còn gặp phải chuyện như vậy, cô có hiểu hay không?"

Andrew thật sự không hiểu, hán đối với cô đã nhân từ lắm rồi, tại sao cô còn muốn rời khỏi hán?

Vừa nghĩ tới việc cô sẽ đi khỏi đây, lửa giận liền cuộn cuộn cháy bùng lên trong lòng hán.

Lam Duê lạnh lùng nhìn hán, làn môi đỏ mọng hơi nhếch, lộ ra nụ cười vừa cay nghiệt lại vừa như thấu hiểu: "Andrew, anh đã làm chuyện gì, tự bản thân anh hiểu rõ, nhất định muốn tôi phải giết tám lạng mồng này xuống sao?"

"Có ý gì?"

"Còn cần tôi giải thích cho anh?" Nhắc chiếc eo có chút cứng ngắc, Lam Duê tiếp tục nói: "Hơn ba tháng trước, vào cái đêm tôi bị tập kích, anh nói xem Andrew, tại sao anh lại trùng hợp xuất hiện ở huyện Mạc Hà gần biên giới Trung Quốc? Còn nữa, thời điểm bọn Vân Lăng tiêu diệt những kẻ đó, bỗng nhiên xuất hiện năm chiếc máy bay tàng hình, thật ra thì cũng do anh điều tới? Vốn dĩ mục tiêu của anh là tôi, chỉ là, không ngờ lại có kẻ đặt nhiều bom như vậy bên dưới khách sạn."

"Thay vì nói rằng anh đã cứu tôi, chi bằng nói là tôi tự đem mình đưa đến trước mặt anh. Andrew, còn cần tôi nêu ra từng ví dụ cụ thể để chứng minh không?"

Thời gian đầu, quả thật cô không hề đổ hết mọi nghi ngờ này lên người hán, nhưng dạo gần đây cần thận suy nghĩ lại, hơn nữa còn trùng hợp rất nhiều chuyện, cô không ngốc, dĩ nhiên hiểu ra được điểm kỳ quặc bên trong đó.

Andrew không phải loại người vô duyên vô cớ xen vào việc của người khác, quan trọng hơn, Andrew dồn hết tâm tư bắt cô về đây, rốt cuộc là có mục đích gì?

Nghe thấy lời nói của Lam Duê, trông Andrew sững sờ thấy rõ, rồi sau đó lại cười lên ha hả, đôi con ngươi biến thành màu xanh đậm như rắn độc, lời nói trôi ra khỏi miệng tựa như đang muốn phun nọc độc về phía con mồi, mang theo hơi thở nguy hiểm.

"Lam Duê, từ trước đến nay tôi biết cô là người thông minh, tôi cũng đã cho rằng mình che giấu rất kỹ, không ngờ lại bị cô phát hiện ra rồi. Lam Duê, cô nói xem, làm sao cô có thể hoài nghi tôi vậy? Chỉ ít thì tôi không phải là người chôn thuốc nổ bên dưới cái khách sạn kia."

Bụng ly rượu đỏ tươi lên, hơi ngửa đầu, uống một hớp cạn sạch.

Người phụ nữ thông minh, quả nhiên là hẳn không có nhìn lầm.

Ngón tay Lam Duê khẽ vuốt qua tay vịn xe lăn, đùa cợt nhìn hắn, nói: "Những lúc hồ ly làm việc, chỉ ít trước hết phải đem cái đuôi của mình giấu kỹ đi đã. Andrew, anh thật sự không xứng với cái tên hồ ly, anh biết không?"

Kỳ thực Andrew đã làm rất tốt, nếu là đối lại người khác, có lẽ đã đoán không ra.

Song, đáng tiếc thay, hắn đã quên, cô và Lăng Ngạo nắm trong tay toàn bộ thế lực hắc đạo ở Trung Quốc. Vô duyên vô cớ có người xâm nhập vào lãnh địa của mình, nếu bọn họ không biết từ trước, chẳng phải là chuyện kỳ lạ sao?

Hơn nữa, quan trọng nhất là, Andrew vừa lúc xuất hiện ngay tại địa phương mà cô đang giải quyết, nhân tiện gặp phải cô đang bị tập kích.

Không biết từ đâu bất thành linh chui ra năm chiếc máy bay tàng hình, điều này càng thêm kỳ quái.

Xâu chuỗi từng sợi đầu mối ấy lại, cái đuôi hồ ly này quả thật giấu không được tốt lắm.

Andrew giật mình, hắn bất chợt nhớ ra, mặc dù khi ấy hắn đến một cách bí mật, thế nhưng, đó là quốc gia không nằm trong phạm vi quản lý của hắn, chỉ cần bỏ công điều tra một chút, là có thể dễ dàng biết rõ mọi chuyện.

Lam Duê có thể nghĩ đến được, Lăng Ngạo kia tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Xem ra thật sự là sơ sót của hắn.

Nhưng mà bây giờ Lam Duê đang ở trong tay hắn, ngược lại hắn rất muốn xem xem cô định làm như thế nào.

Nghĩ tới đây, khóe miệng Andrew bật cười một cách ngông cuồng, đáy mắt hiện lên sự độc ác: "Lam Duê, bây giờ cô biết thì có thể làm được gì? Chẳng lẽ định dùng thân thể hiện tại để rời khỏi hòn đảo nhỏ nằm ngay chính giữa Thái Bình Dương? Hay là định chờ Lăng Ngạo tới đón cô? Tôi khuyên cô nên dẹp bỏ ý nghĩ này đi."

"Tôi nhớ mình đã từng nói qua, tôi sẽ dùng hết mọi thủ đoạn để lấy được cô. Lấy được người của cô, lấy được tất cả thế lực sau lưng cô. Lam Duê, tại sao nhất định phải là Lăng Ngạo đây? Chẳng lẽ chọn tôi không được sao? Không phải trong khoảng thời gian này chúng ta chung sống rất tốt ư? Tại sao bây giờ lại muốn rời khỏi, tôi thua kém Lăng Ngạo ở điểm nào? Quyền thế? Địa vị? Bàn về thủ đoạn, bàn về tướng mạo, tôi so ra thua kém Lăng Ngạo ở điểm nào hả? Lam Duê, em nói xem!"

Đối diện với gương mặt dữ tợn hướng về phía cô găm nhẹ, Lam Duê giương mắt lên, hàng lông mi dày tựa như cánh bướm khẽ khẽ chớp, làn môi giật giật, sáu chữ từ bên môi trôi ra ngoài.

"Bởi vì tôi yêu anh ấy."

Đúng, cô yêu anh.

Ba tháng qua, điều duy nhất cô thông suốt chính là chuyện này.

Cô, Lam Duê yêu Lăng Ngạo.

Bởi vì yêu anh, cho nên đối với những khi anh đi xử lý mấy chuyện nguy hiểm, cảm thấy khản trương.

Bởi vì yêu anh, cho nên lúc nào cũng muốn ở bên cạnh anh.

Một khi cô đã quyết định chuyện gì, tuyệt đối sẽ không dong dài, nhất là về mặt tình cảm. Nếu biết mình yêu Lăng Ngạo, tự nhiên sẽ không làm trái với con tim của mình, nói ra những lời dối lòng.

Huống chi, đối với cô, Andrew tựa như một con rắn độc mang lớp vỏ bọc của loài người, trong lòng vẫn luôn tồn tại sự cảnh giác.

Thật ra thì, đối với lời tỏ tình của Andrew, Lam Duê không kinh ngạc mới là lạ.

Hoặc là nói, đây vốn dĩ không phải một lời tỏ tình, mà chỉ là ham muốn giữ lấy một thứ mình không có được.

Đáng tiếc, cô không phải là món đồ vật vô tri vô giác.

Cô là người có tình cảm.

Giống như những lời từ chính miệng Andrew nói ra, hẳn không thích cô, mà thứ hẳn thích chính là đầu óc thông minh, thích Lam Duê đại biểu cho toàn bộ thế lực của nhà họ Lam.

Không thể nghi ngờ gì nữa, người đàn ông này thật sự nguy hiểm, cô đã từng gặp qua không ít những kẻ bùng bùng dã tâm, nhưng Andrew là người duy nhất khiến cô có cảm giác bị uy hiếp.

"Em yêu anh ta?" Giống như vừa nghe được chuyện buồn cười nhất từ trước đến nay, Andrew mắt kiểm soát cười lên ha ha, mái tóc bạch kim có hơi mất trật tự: "Ha ha ha, Lam Duê, có phải em bị lên cơn sốt không hả? Trời ơi, tôi mà lại nghe được cái chữ 'yêu' này. Ha ha ha, Lam Duê, em cho rằng Lăng Ngao cũng yêu em? Chẳng qua là vì năng lực của em, quyền lực đang nằm trong tay em mà thôi, Lam Duê, em cho rằng Lăng Ngao hiểu yêu là gì sao? Ha ha ha, buồn cười quá, buồn cười quá. Thượng Đế ơi, đây là chuyện buồn cười nhất mà tôi từng nghe được."

Lam Duê chỉ lẳng lặng nhìn hắn, đối với những lời nói kia, không có bất kỳ ý kiến nào.

Giờ khắc này, Lam Duê cảm thấy Andrew thật sự đáng thương.

Vì là con riêng, cho nên không tin vào tình yêu?

Chỉ có điều, những chuyện này không liên quan đến cô.

Mặc dù Andrew đã có ơn cứu mạng, nhưng lại đi tính kế với cô, cho nên nói thế nào đi nữa, hai người bọn họ không ai nợ ai.

Di chuyển xe lăn, trước khi đi, Lam Duê lạnh lùng nói: "Có yêu hay không, đây là chuyện của tôi và anh ấy! Lam Duê này yêu chính là yêu, tuyệt đối sẽ không dễ dàng thay đổi. Andrew, bởi vì anh không hiểu, cho nên không biết. Giữa tôi và anh ấy, không phải ai cũng có thể nhúng tay vào."

Bởi vì không hiểu, cho nên không biết!

Andrew chấn động toàn thân, đôi mắt màu xanh lục nổi lên sóng to gió lớn.

Hắn không hiểu thật sao?

Làn môi mỏng khẽ nhếch, vẽ nên một đường cong quý dị, Andrew cười mờ ám nhìn theo bóng lưng của Lam Duê, lạnh nhạt nói: "Tôi và em đánh cược một keo, miễn là em thắng, tôi lập tức thả em đi. Nhưng nếu như em thua, vậy thì không chỉ một mình em phải lưu lại đây, ngay cả tính mạng của Lăng Ngao cũng phải lưu lại."

Lam Duê nghe vậy, bất chợt chuyển bánh xe lăn qua, đôi mắt đen láy lóc lên ánh sáng lạnh lẽo kinh người.

"Andrew, anh lại muốn giờ trò hề gì?"

Người đàn ông đứng trước đầu ngọn gió, làn gió biển thổi bay mấy lọn tóc bạch kim của hắn, đôi con ngươi màu xanh lục tựa như rắn độc thoát ần thoát hiện bên dưới làn tóc trắng, càng tăng thêm cảm giác lạnh lẽo, u ám.

Andrew cười khẩy nhìn gương mặt đầy tức giận của cô, chậm rãi mở miệng: "Lấy năng lực của em có thể đoán ra được chuyện này, vậy thì nhất định Lăng Ngao cũng có thể đoán được. Em có thể lấy được nhiều tin tức từ chuyển ghé thăm Trung Quốc của tôi như vậy, tự nhiên Lăng Ngao cũng có thể. Tin rằng hiện giờ anh ta cũng đã đổ hết mọi nghi ngờ lên người tôi rồi!"

"Lam Duê, em nói thử xem, lần này tôi ra khỏi đảo, có phải anh ta sẽ đích thân tìm tới cửa hay không?"

Chậm rãi đi từng bước ưu nhã đến trước cơ thể đang dần trở nên căng thẳng của Lam Duê, hơi cúi người xuống, đến gần vành tai trắng nõn, giọng nói lạnh lẽo tựa như trực tiếp thổi vào đáy lòng cô.

"Chỉ cần anh ta có thể dẫn em đi từ nơi này, tôi lập tức thả anh ta. Nếu như không thể, vậy thì để anh ta vui thân ở Thái Bình Dương, lót dạ dày cho cá mập trắng. Lam Duê, chúng ta liền đánh cược một keo, xem anh ta có dám một mình mạo hiểm hay không, có dám đơn thương độc mã xông vào phạm vi quản lý của tôi hay không. Chúng ta cùng nhau nhìn xem, người mà trong miệng em nói yêu, rốt cuộc sẽ thể hiện thành ý như thế nào!"

~Hết Chương 83~

Bạn đang đọc truyện *Vợ Phúc Hắc Của Đế Vương Hắc Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 84: Tin tức

Vancouver, tại thư phòng của Lăng Ngao.

Gương mặt luôn lạnh lùng của Lăng Ngao lúc này trở nên u ám đến kinh người.

Nguyên nhân là bởi vì những hình ảnh không ngừng phát ra trên màn hình.

Mặc dù Lăng Ngao đã khẳng định Lam Duê là do Andrew mang đi, không nghĩ đến việc anh chưa đi tìm hắn ta, ngược lại hắn đã tự mình dâng đến cửa.

Trên màn hình là hình ảnh sau khi Lam Duê được cứu, làn da vốn trắng nõn nhẵn mịn, bởi ảnh hưởng của vụ nổ mà tạo thành những vết thương nhìn thấy ghê người, khiến trái tim vốn nguội lạnh của Lăng Ngao giờ phút này đau đớn khôn nguôi.

Bên trong ấy, vị bác sỹ bận rộn trong tà áo blouse trắng, cùng với việc đưa ra sự lựa chọn về đứa bé trong bụng. Bất ngờ thay, cô lại có thể trút bỏ tất cả niềm kiêu hãnh của một vị nữ vương hắc đạo, dùng đến hai chữ ‘cầu xin’ đối với đối thủ mà từ trước đến nay mình chẳng thêm cúi đầu ngó tới.

Lam Duê mang trong mình niềm kiêu hãnh tuyệt đối, từ bé cô đã trải qua hết thảy những đợt huấn luyện, dần dần tôi luyện thành một con người cứng cỏi.

Nếu như không phải vì đứa bé trong bụng, e rằng cho dù có dùng một khẩu súng kê vào sau gáy của cô thì gương mặt kia vẫn không đổi sắc.

Cuối cùng Andrew vẫn giữ lấy đứa bé trong bụng của cô, nhưng nó đồng nghĩa với việc độ khó trong quá trình cứu chữa Lam Duê tăng lên gấp mấy lần.

Phụ nữ có thai kị dùng thuốc, có rất nhiều chỗ đều do cô cẩn rằng chịu đựng.

Con đau thông thường, đối với những người thường xuyên bị thương như bọn họ, cũng đã sớm trở thành thói quen, căn bản sẽ không nhúu đến một cái lông mày.

Nhưng có thể khiến cho người ta choáng tỉnh từ cơn hôn mê sâu, vậy thì có thể đoán được cơn đau này khủng khiếp đến nhường nào.

"Uỳnh"

Khi Lam Duê bị cơn đau đánh thức lần nữa, mồ hôi lạnh ướt đầm toàn thân, rốt cuộc Andrew ở bên cạnh cũng nổi giận.

"Khốn kiếp, không phải bảo mấy người nhẹ tay một chút, mấy người muốn chết hết phải không?"

Đôi mắt màu xanh lục từ trước đến nay chỉ biết giương nộ cười mỉa mỉ, hiện giờ phủ kín nỗi lo âu, từng cơn từng cơn tức giận nổi đầu nhau cuộn trào ở bên trong.

Bên ngoài màn ảnh, ngoại trừ Lăng Ngao, những người khác hình như có hiểu ra đôi chút, rồi lại hơi hoài nghi, nhìn về nóng nảy của Andrew, trong lòng cảm thấy vô cùng khó tin.

Chẳng lẽ Andrew này đối với Lam đương gia.

Ý nghĩ như vậy, đều khiến cho bọn họ cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, nhưng sự thật lại đang bày ra ngay trước mắt.

Vân Thanh che môi, run rẩy nhìn lên người vừa quen thuộc, lại vừa xa lạ trên màn hình lớn.

Mới mấy tháng không thấy mà thôi, bọn họ chưa từng nghĩ rằng cô sẽ chịu sự dày vò đau đớn như vậy. Ai trong bọn họ ở đây đều tự lừa mình dối người, tự nhủ rằng cô sẽ bình an, tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện gì.

Nhưng mà, trên thực tế, sự thật này lại rất tàn nhẫn.

Bọn họ sớm nên nghĩ đến, một vụ nổ động trời san bằng tòa khách sạn hai mươi tầng trở thành bình địa, cho dù có chạy thoát cũng không thể không hề hấn gì.

"Tiên sinh, bởi vì cô ấy mang thai, có rất nhiều thuốc không thể sử dụng đến, thuốc gây mê lại càng không thể sử dụng với liều lượng cao, nếu không, tình hình sẽ càng trở nên nguy hiểm, đây cũng là lý do vì sao trước đó tôi nói muốn phá bỏ đứa bé này." Bên trong màn hình, vị bác sỹ trung niên người Tây, xoa xoa mồ hôi trên trán, thận trọng nói: "Hiện tại chỉ có thể cứu chữa đến đây, bởi vì phần lưng bị đánh thẳng vào quá lớn, hơn nữa, ban đầu khi dùng phải thuốc nổ, cô ấy dùng sức lực của toàn thân che chở cho đứa bé trong bụng mình, cho nên đứa bé hoàn toàn bình thường, chỉ có cơ thể mẹ bị thương nghiêm trọng."

"Thêm vào đó, vết thương trên người từ dạo trước vẫn chưa hoàn toàn khỏi hẳn, cho dù bây giờ đã khá hơn, nhưng việc phục hồi chức năng sau đó cũng tương đối phiền toái. Tạm thời trong vòng một năm này, e rằng chỉ có thể ngồi xe lăn thay đi bộ."

Hình ảnh này nhanh chóng vụt qua, thế nhưng về đau đớn, khuôn mặt tái nhợt lại khắc sâu vào trong tim mỗi người ở đây.

Gương mặt Lăng Ngao không chút biểu cảm nhìn vào màn ảnh, bàn tay rũ xuống trên đầu gối nắm chặt lại thành quyền, đôi mắt đen thâm thúy bắn ra

ánh sáng sắc lạnh.

Lam Duê xuất hiện lần nữa, là hình ảnh sau khi tỉnh lại.

Nhìn dáng vẻ ước chừng cũng đã tỉnh lại được mấy ngày, cô ngồi trên xe lăn, vẻ thần nhiên thường thấy vẫn hiện rõ trên khuôn mặt xinh đẹp vô ngần, nhưng nó không thể che giấu nổi sắc mặt nhợt nhạt của cô.

"Cô nên nghỉ ngơi thật nhiều, thân thể mới mau khỏe lên được." Andrew từ trên lầu đi xuống, hiếm khi thấy gương mặt của hắn nhu hòa đến vậy, giọng nói cũng êm ái hơn rất nhiều.

Lam Duê vươn tay, đôi mắt đen láy xoáy sâu vào trên người hắn, lạnh lùng nói: "Andrew, nhân của tôi."

Những ngón tay trống rỗng, vốn dĩ nên mang theo nhẫn cưới và nhẫn cảm ứng, lúc này không có gì cả.

"Không có!" Andrew cũng lạnh lùng phun ra một câu.

Lam Duê thấy thế, không để ý tới hắn nữa, chuyển bánh xe lăn, hướng mặt ra khơi xa: "Mục đích của anh."

Có lẽ là do bị thương, Lam Duê rõ ràng đã thiếu kiên nhẫn hơn trước.

Andrew đứng ở sau lưng cô, bỗng nhiên quay đầu lại nhìn về phía máy quay, lúc gợn tay lên, hai chiếc nhẫn sáng loáng nằm gọn lỏn trong lòng bàn tay của hắn.

Dường như Andrew đã sớm có dự tính gửi những đoạn phim tài liệu này cho anh, chỉ còn đang chờ cơ hội mà thôi.

Hình ảnh sau đó, chính là đoạn đối thoại cuối cùng giữa Andrew và Lam Duê.

Nhìn cô càng muốn rời khỏi nơi ấy, nhưng rất dễ nhận thấy, Andrew không có ý định thả người.

"Chỉ cần anh ta có thể dẫn em đi từ nơi này, tôi lập tức thả anh ta. Nếu như không thể, vậy thì để anh ta vui thân ở Thái Bình Dương, lót dạ dày cho cá mập trắng. Lam Duê, chúng ta liền đánh cược một keo, xem anh ta có dám một mình mạo hiểm hay không, có dám đơn thương độc mã xông vào phạm vi quản lý của tôi hay không. Chúng ta cùng nhau nhìn xem, người mà trong miệng em nói yêu, rốt cuộc sẽ thể hiện thành ý như thế nào!"

Đây là hình ảnh cuối cùng, sau khi chấm dứt, màn hình vụt tắt.

Không khó để nhìn ra, sở dĩ Andrew tốn công quay nhiều thước phim như vậy, mục đích chỉ để đưa đến câu nói cuối cùng.

Hắn tính dụ Lăng Ngạo đến hòn đảo nhỏ kia, thật ra mục đích chính là muốn giết chết anh.

Đây mới là mục đích thật sự .

"Thủ lĩnh, đây là một cái bẫy!"

Ngự Phong trầm giọng nói, đây rõ ràng là bẫy rập, nơi ấy là địa bàn của Andrew, nếu như thủ lĩnh đơn thương độc mã xông vào đó thật, chẳng những là Lam đương gia không thể về, mà e rằng lần này thủ lĩnh cũng sẽ gặp nguy hiểm.

Mạo hiểm như vậy căn bản cũng không có nghĩa lý gì.

Mặc dù Ngự Phong rất kính trọng bản lĩnh của Lam đương gia, nhưng trước sau anh vẫn là người của nhà họ Lăng, là trợ thủ của Lăng Ngạo. Ở trước mặt chủ nhân chân chính của mình, cho dù là chủ mẫu của nhà họ Lăng cũng phải xếp đằng sau.

Âu Liêm nhíu mày liếc nhìn Ngự Phong, anh có thể cảm nhận được suy nghĩ của anh ta.

Mặc dù quan hệ giữa Âu Liêm và Ngự Phong luôn luôn tốt, thế nhưng không có nghĩa là chuyện gì cũng có cách nghĩ giống nhau.

Cho dù là bẫy rập, cho dù có thể một đi không trở lại, nhưng anh tin chắc rằng, nhất định thủ lĩnh sẽ đi.

Chưa nói đến tình cảm mà thủ lĩnh dành cho Lam đương gia, dù chỉ là một loại mặt mũi đơn thuần, điều này cũng không nói được, huống chi, sự kết hợp giữa hai người bọn họ không phải vì lợi ích gia tộc, mà là vì tình cảm chân chính.

Vì phần ân tình này, thủ lĩnh tuyệt đối sẽ không buông tay.

Ngự Phong nói như vậy, chỉ làm cho thủ lĩnh càng thêm tức giận mà thôi.

Quả nhiên, Lăng Ngạo ngẩng đầu lên, lạnh lùng nhìn gương mặt tầm tỉnh của Ngự Phong: "Đi ra ngoài, đến khu vực Đông Nam Á xử lý tranh chấp."

Dễ nhận thấy, đây là lời cảnh cáo mà Lăng Ngạo dành cho anh ta, nhần tâm đuổi người đi.

Ngự Phong biết rõ, sắc mặt hơi sa sầm lại, nhưng vẫn gật đầu: “Dạ, thuộc hạ hiểu!”

Nói xong, Ngự Phong lập tức sai bước ra ngoài.

"Các cậu cũng đi ra ngoài!" Sau khi Ngự Phong rời khỏi, kẻ đó Lăng Ngạo cũng bảo những người còn lại đi ra.

Bên trong căn phòng trống rỗng, Lăng Ngạo đứng dậy, đi tới phía trước cửa sổ, nhìn lên mặt trời rực rỡ bên ngoài.

Chói mắt, thật sự rất chói mắt.

Ngón tay thon dài bất chợt phủ lên tấm thủy tinh trong suốt.

"Loảng Xoảng"

"Rầm rầm!"

Hàng loạt âm thanh trong trẻo vang lên, còi báo động hú ầm ỹ, mảnh vụn thủy tinh rơi xuống sàn nhà, một số khác rơi từ trên lầu hai xuống đất.

Hỗn loạn xảy ra bất thành linh, khiến mọi người cảm thấy cực kỳ kinh ngạc.

Khi tất cả bọn họ tìm được địa điểm mà còi báo động vang lên, chỉ thấy Âu thiếu gia và bốn người bên cạnh chủ mẫu đứng canh giữ ngay cửa, dường như không hề nghe thấy tiếng động bên trong phòng.

Jihane, người đàn ông da đen trung niên, là quản gia của cửa biệt thự tại Vancouver, cung kính tiến lên, dùng một kiểu lễ nghi quý tộc gật đầu với bọn họ một cái, hướng về phía Âu Liêm tương đối thân thuộc hơn, dùng giọng quan thoại chính gốc, hỏi: “Âu thiếu gia, xin hỏi có chuyện gì cần chúng tôi giúp đỡ hay không?”

"Cảm ơn ông, Jihane, nhưng ở đây không có gì cần giúp đỡ, chỉ có điều, sau khi chúng tôi rời khỏi, e rằng phải phiền ông dọn dẹp bên trong thư phòng này một chút rồi."

Gương mặt của Âu Liêm vẫn tươi cười hòa nhã như cũ, không nhìn ra một chút lo lắng nào, khiến người ta phải tâm phục khẩu phục trong lòng.

Jihane thấy Âu Liêm nói như vậy, liền khom lưng, xoay người, mang theo đám thuộc hạ đang hồi hả chạy đến rồi khỏi lầu hai.

"Anh thật sự không lo lắng cho Lăng thủ lĩnh chút nào sao?" Vân Thanh chau mày nhìn lên gương mặt bình tĩnh của anh, có chút không hiểu, cất tiếng hỏi.

Âu Liêm liếc xéo một cái, mới vừa nãy vẫn còn rất bình tĩnh, lúc này lại cười lên gượng gạo.

"Vân Thanh, như vậy mà em còn cho rằng anh không lo lắng hả?"

Không phải là không lo lắng, mà đây là thói quen nguy trang. Bây giờ để lộ ra vẻ lo lắng đối với những người đó, thì có ích lợi gì? Chính vì nguyên nhân ấy, cho nên không cần kinh động đến nhiều người như vậy.

Tính khí của thủ lĩnh bộc phát dữ dội thế này, qua ngàn ấy năm nay, dùng năm đầu ngón tay cũng có thể đếm hết.

Rõ ràng lần này thủ lĩnh nổi giận thật rồi.

Hành vi va vào trên họng súng, không phải dành cho những người như anh.

Từ sau khi Lam đương gia mất tích, Vân Trạch ngày càng trở nên lạnh lùng, Âu Liêm thăm thò dài trong lòng.

Vân Trạch đã từng có thể duy trì nụ cười ôn hòa đối với những người phụ nữ khác, mặc dù là rất giả dối, rất xa cách, nhưng ít ra không khiến người ta khó chịu.

Nhưng kể từ khi Lam đương gia xảy ra chuyện, anh ta chẳng còn màng đến lớp vỏ nguy trang ấy nữa, nếu ai dám liếc nhìn tiếp cận anh ta, chắc chắn là tự đâm đầu vào chỗ chết.

"Vân Trạch, Andrew chỉ cần một mình thủ lĩnh đi, cậu."

"Cậu khỏi phải bận tâm!"

Không đợi Âu Liêm nói xong, Vân Trạch lạnh lùng cắt đứt lời của anh, lúc xoay người, vẫn còn liếc nhìn cánh cửa thư phòng đang khép chặt, mấp máy môi, sau đó đi thẳng một mạch xuống lầu.

Vân Lăng thấy thế, ánh mắt chợt lóe sáng, lạnh nhạt nói: "Tôi đi xem một chút!"

"Vân Lăng!" Vân Thanh gọi với theo, cắn môi dặn dò: "Trong khoảng thời gian này tâm tình của Vân Trạch rất không ổn định, tốt nhất cậu nên đi khuyên giải một chút thử xem. Lam chủ không thích nhất chính là bộ dạng kia của anh ta, đừng làm cho người ta cảm thấy chán ghét!"

"Ừm!"

Vân Lăng nghiêng đầu, khẽ lên tiếng, không ai trong bọn họ biết được suy nghĩ của Vân Trạch, dĩ nhiên là không thể hiểu được tâm tình của anh vào lúc này như thế nào.

~Hết Chương 84~

Bạn đang đọc truyện *Vợ Phúc Hắc Của Đế Vương Hắc Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 85: Cuối cùng cũng gặp nhau

Kể từ sau khi Andrew đề xuất trận cá cược này, hắn cũng chưa từng xuất hiện trước mặt của cô lần nào nữa.

Hắn không có ở đây, Lam Duê cũng chẳng có cảm giác gì, điều duy nhất cảm thấy bồn chồn trong lòng chính là, không biết Lăng Ngạo có đến thật hay không.

Rõ ràng đây là một cái bẫy, cô không hy vọng anh sẽ mạo hiểm.

Chỉ có điều, bọn họ đều là người sống thiên về lý trí, biết rõ nguy hiểm rành rành, hắn là anh sẽ không ngại ngốc đi chui đầu vào lưới mới đúng.

Sợ rằng lần này Andrew đành phải thất vọng.

Cô chỉ nói là mình yêu anh, cũng không có nói tình cảm mà Lăng Ngạo dành cho cô cũng giống như vậy, Andrew tự cho là đúng rồi mang ra làm phần đặt cược, không phải ngốc thì là gì?

Trên hòn đảo nhỏ này, ngoại trừ hai người giúp việc, cũng chỉ còn lại mình cô, ngay cả thiết bị điện tử thông thường như máy tính hay TV đều không nhìn thấy một cái.

Đề phòng cô bắt được liên lạc với bên ngoài sao?

Thật đúng là độc công tự làm khổ mình.

Theo thói quen đẩy xe lăn đi tới trước ban công, nhìn mặt biển mênh mông bát ngát, đôi con ngươi sâu thẳm lóe lên ánh sáng khác thường.

Mặt biển Thái Bình Dương trải dài vô tận, yên ả đến nỗi khiến cô cảm thấy vô cùng quý dị.

"Lam tiểu thư, mời cô nghe điện thoại!"

Người giúp việc trên đảo cầm điện thoại đi tới, cúi đầu rũ mi mắt, Lam Duê nhướn mày sáng tỏ.

Cô đã nghĩ mà, tại sao lần nào Andrew cũng lấy được tin tức chính xác của cô, thì ra là còn có ngón nghề này. Ngược lại cô quên mất, mặc dù Andrew cấm cô sử dụng tất cả các thiết bị điện tử, nhưng cũng không có nghĩa là trên tay những người này không có.

Lam Duê thâm cười khẩy trong lòng, sau đó cũng không quay đầu lại, lạnh lùng nói: "Nhấn lại với Andrew, nếu như Lăng Ngạo bị một chút thương tổn nào, tôi nhất định sẽ giết anh ta."

Nữ giúp việc nghiêng nghiêng người, vô cùng kinh ngạc ngẩng đầu nhìn cô một cái. Dường như cảm thấy cực kỳ khó tin đối với những lời Lam Duê vừa nói ra. Mặc dù những người như bọn họ không hề biểu lộ về gì ra ngoài, nhưng kỳ thật trong lòng lại hiếu kỳ hơn ai hết. Người phụ nữ mang thai này rất xinh đẹp, rất có khí chất, tóm lại thì đây là ai mà có thể khiến cho Andrew đối đãi đặc biệt như vậy.

Nhưng bọn họ đều rất rõ ràng, đôi khi lòng hiếu kỳ chính là con dao hai lưỡi chết người.

Không nên biết, vẫn là bọn họ không nên biết hi tốt hơn.

Nữ giúp việc cúi đầu lần nữa, cho dù biết rõ đối phương không nhìn tới động tác của cô, nhưng vẫn giương vè mặt lạnh nhạt, cung kính khom người, cũng như lúc tới, rời khỏi gian phòng.

Một lát sau, nữ giúp việc lại đi vào lần nữa, chỉ là, lần này đứng ở một nơi cách đó không xa, nhẹ giọng truyền lại cho cô nguyên văn lời của Andrew.

"Tiên sinh bảo tôi nhấn với Lam tiểu thư, Lăng Ngạo đã tiến về phía Thái Bình Dương, một thân một mình tới đón Lam tiểu thư. Muốn tới gần hòn đảo này mang Lam tiểu thư đi, vậy phải xem bản lĩnh của Lăng Ngạo. Sống hay chết, phải xem số mạng của anh ta có lớn hay không."

Nửa ngày trời không thấy trả lời, nữ giúp việc vẫn đứng sau lưng cô như cũ, hình như đang chờ xem rốt cuộc cô sẽ có phản ứng như thế nào.

"Đi ra ngoài!"

Lạnh lùng phun ra ba chữ, nhưng lại làm cho người ta lạnh đến tận xương tủy, dù là người rất bình tĩnh như cô ta, lúc này cũng khó tránh khỏi có chút bối rối.

Nữ giúp việc liếc nhìn Lam Duê đang đưa lưng về phía cô ta lần nữa, dứt khoát đi ra ngoài.

Cô ta là người thông minh, mới vừa nãy trên người Lam Duê toát ra sát khí lạnh lẽo kinh người, làm thế nào cũng không che giấu được.

Lam Duê hí hóp mắt nhìn mặt biển mênh mông vô bờ, sớm nên nghĩ tới, không phải sao?

Lăng Ngao, ngàn vạn lần anh không thể xảy ra chuyện. Mặt khác, trong tay Andrew đang kẹp một điều xì gà, chưa từng hít hơi nào, chỉ kẹp vào trong tay, nhìn nó không ngừng cháy. Còn đôi mắt xanh âm u lạnh lẽo kia thì nhìn không chớp mắt lên màn hình kiểm soát trước mặt.

Trên màn hình, một chiếc máy bay chiến đấu đang nhanh chóng bay về hướng trung tâm Thái Bình Dương.

"Chủ nhân, Lăng Ngao một mình lái máy bay chiến đấu K47 tiến về phía Thái Bình Dương." Pitt Lin cúi thấp đầu, hướng về phía gương mặt vô cảm của Andrew, giọng nói điềm tĩnh không nghe ra chút tâm tình nào.

Dụi tắt điều xì gà trong tay, bụng ly Vodka ở một bên lên, uống một hơi sâu. Bên trong đôi mắt xanh u ám nhuốm lên một tầng lạnh lẽo tựa như rắn độc, nói: "Cậu nói xem, nếu như bây giờ Lăng Ngao bỏ mạng tại Thái Bình Dương này, ai có thể biết?"

Không có tiếng trả lời, Andrew lại cười rộ lên: "Không hổ danh là Lăng Ngao, quả là có gan, biết rành rành đây là một cái bẫy, còn dám một mình tiến đến, ha ha, rất tốt, rất tốt!"

Andrew liên tiếp lặp lại nhiều lần hai chữ 'rất tốt', nhưng rốt cuộc là cái gì tốt hơn, cũng chỉ có mình hắn hiểu.

"Nếu khách đã đến, thân là chủ nhà như tôi, nếu không đi tiếp đón, chẳng phải thất lễ hay sao?"

10 phút sau, ba chiếc máy bay chiến đấu K31 màu xám bạc nhanh chóng hướng về phía mục tiêu, cùng thời khắc đó, một chiếc quân hàm thoát nước 30 vạn tấn kiểu mới xuất phát từ hải cảng, vội vàng tăng tốc.

Andrew tựa vào trên lan can của quân hàm, hướng mắt nhìn xuống mặt nước biển đang hồi hả lùi về sau, mái tóc bạch kim mềm mại lay động trong gió, toát lên vẻ đẹp khiến người ta kinh hãi.

Một thân quân phục màu xanh đen khoác lên thân hình rắn rỏi lão luyện của hắn, vô tình làm tăng thêm một phần uy hiếp.

Trên đỉnh đầu, ba chiếc máy bay chiến đấu mang theo dải băng khói thật dài phía sau, bay song song với quân hàm bên dưới, mặc dù tạm thời còn chưa nhìn thấy mục tiêu, nhưng Andrew biết, bọn hắn đã sắp đến gần.

Hắn biết, nhất định Lăng Ngao cũng đang chờ hắn.

"Lăng Ngao, để tôi xem, rốt cuộc là anh mạnh hơn tôi ở điểm nào, để cho cô ấy quyết một lòng như vậy. Aiz!"

.

Lăng Ngao tự mình lái máy bay chiến đấu K47, giữ vững tốc độ trung bình, dường như đang chờ những người sau lưng đó đến.

"Thủ lĩnh!" Trong tai nghe truyền đến giọng nói trầm thấp của Âu Liêm: "Phương hướng phía sau người, cự ly mười ba ngàn mét, có một chiếc quân hàm và ba chiếc máy bay chiến đấu K31, đang dùng vận tốc sáu mươi hải lý một giờ, không ngừng đến gần vị trí của thủ lĩnh, ước chừng khoảng 15 phút sau, hai bên sẽ gặp nhau."

"Thủ lĩnh, hay là chúng ta không."

"Không!" Lăng Ngao lạnh lùng bác bỏ lời còn chưa nói hết của Âu Liêm, nắm chặt cần điều khiển lạnh lẽo trong tay, con ngươi đen nhánh ánh lên sự tự tin không gì sánh kịp, còn đờm cả về tàn nhẫn cay nghiệt, nhìn chăm chú về phía trước: "Tôi sẽ tự giải quyết trước!"

Âu Liêm phía bên kia dường như đã sớm đoán được anh sẽ trả lời như vậy, tuyệt đối không kinh ngạc: "Dạ, thuộc hạ hiểu! Cũng xin thủ lĩnh đến khi đó đừng nên một mình chống đỡ."

Lăng Ngao chỉ nhàn nhạt đáp trả một tiếng, coi như là hồi âm.

Nhìn mặt biển mênh mông từ trên không trung, lần này Lăng Ngao thật sự rất tức giận, Andrew dám làm như vậy, sẽ phải gánh chịu lấy hậu quả từ việc chọc giận anh.

Đơn thương độc mã tiến đến, thật sự anh chỉ có một mình, nhưng cũng không có nghĩa là anh không hề chuẩn bị trước.

Lăng Ngạo cũng không nhận ra, nếu như anh đến một mình, sẽ có kết quả như thế nào. Anh không phải là người làm việc theo cảm tính, tất cả đều lấy đại cục làm trọng. Nếu quả thật anh không chuẩn bị trước gì cả, e rằng đến khi đó, chẳng những là không mang Lam Duê về được, mà ngay cả bản thân mình cũng rất khó trở về.

Người thông minh như Andrew, nhất định có thể hiểu được đạo lý trong đó.

15 phút sau, điểm đỏ trên màn hình theo dõi trước mặt Lăng Ngạo không ngừng nhấp nháy, tuyên bố đôi bên đã nằm trong tầm bắn của đối phương.

Tình hình như vậy, đều nằm bên dưới vị trí của Lăng Ngạo.

Trường hợp giằng co, khiến cho người xem lo âu.

Chiến đấu, hết sức căng thẳng!

Ở một nơi khác, bọn Vân Trạch đang cấp tốc giải mã.

Lần này bọn họ chia làm hai hướng, Lăng Ngạo thu hút sự chú ý của Andrew, còn Vân Trạch thì nhân cơ hội này, xâm nhập vào hệ thống phòng thủ cấp cao của Andrew trên đảo.

Thời điểm bọn họ đặt chân lên hòn đảo nhỏ này, cả bọn Vân Trạch đồng loạt nhíu mày.

Vốn dĩ bọn họ chưa từng nghĩ rằng sẽ có thể tiến vào đây một cách đơn giản như vậy.

Nếu thật sự đơn giản thế này, vậy thì ban đầu bỏ ra một thời gian dài đằng đẳng, tại sao lại không tìm thấy chút tin tức nào của Lam chủ.

"Andrew không phải là người bất cẩn như vậy, dù là có Lăng thủ lĩnh làm môi nhử, nhưng hệ thống phòng ngự đơn giản như thế, có vẻ hơi qua loa phải không?"

Vân Vũ thận trọng nêu ra ý kiến của mình, dường như trên hòn đảo này không có ai cả, chỉ thấy một căn biệt thự hai tầng màu trắng nằm cách đó không xa, hình như đang muốn nói, bọn họ không tìm sai địa điểm.

Màu sắc bên trong con người của Vân Trạch hơi nhạt đi, một luồng sáng u ám lóe lên rồi chợt tắt.

Chiếc nhẫn cảm ứng bị mất, ngay cả anh cũng rất khó xác định được là Lam chủ có ở bên trong căn biệt thự ấy hay không.

Nhưng đã đến đây rồi, dù là đàm rỗng hang hổ, bọn họ cũng muốn xông vào một lần.

Johan tóc vàng, lúc này đã trút bỏ vẻ ngoài ngang tàng nóng nảy của một người thú. Hiện giờ toàn thân hắn vẫn toát lên nét ngỗ ngược, nhưng mang dáng dấp của con người nhiều hơn, hai mảng đối lập trong cùng một cá thể, ngược lại càng thêm thu hút. Tinh quang bên trong đôi mắt vàng nhạt lóe sáng, không còn đờ đẫn như thườ vừa gặp ban đầu.

Bản lĩnh của hắn, nói ra so với Vân Trạch cũng tốt hơn rất nhiều.

Đây là lý do vì sao lần này phải mang Johan theo cùng.

Nếu như ban đầu để Johan ở bên cạnh Lam Duê, có thể đã đề phòng được chuyện như vậy xảy ra, và có lẽ Lam Duê cũng sẽ không bị thương nghiêm trọng đến thế.

"Là nơi này!"

Dù đã chính thức trở thành một con người, nhưng Johan vẫn hít hít chiếc mũi nhạy bén theo thói quen, vẫn có thể dễ dàng ngửi thấy mùi vị quen thuộc trước kia.

Vội vàng chạy về phía biệt thự, tốc độ của hắn nhanh hơn bất kỳ người nào khác, cũng có thể nói là bay theo gió.

Thấy thái độ quả quyết không chút do dự của Johan, Vân Trạch cũng không chần chừ, nhanh chóng theo sau, những người còn lại thấy bọn họ vội vã, cũng cầm đầu chạy theo.

Mặc kệ là cạm bẫy như thế nào, chỉ cần có thể tìm thấy Lam chủ, những chuyện khác để sau hẵng tính.

Không biết dựa vào trực giác như thế nào, Johan có thể né tránh chính xác camera hồng ngoại, hai tay khẽ chống, lấy đà nhảy lên ban công lầu hai.

Khóe miệng Vân Thanh có chút run rẩy nhìn cảnh tượng trước mặt, sau khi tên kia thành người, tại sao lại đã kích người khác như vậy? Bản lĩnh này, độ nhạy bén này, là của con người sao?

Lam Duê cúi thấp đầu ngồi trên xe lăn, lúc này đã không còn nhìn ra khơi xa nữa, mà vuốt ve chiếc bụng hơn năm tháng của mình, đáy mắt nổi lên một

măng tối tăm.

Tiếng động rất nhỏ, khiến Lam Duê nhanh chóng ngẩng đầu lên, ánh mắt lạnh lùng bắn tới.

Nhưng khi nhìn thấy người vừa đến, đầu cho cô có bình tĩnh như thế nào, lúc này gương mặt nhỏ nhắn cũng khó tránh khỏi có chút ngạc nhiên.

~Hết Chương 85~

Bạn đang đọc truyện *Vợ Phúc Hắc Của Đế Vương Hắc Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 86: Nụ hôn điên cuồng

"Johan?"

Lam Duê kinh ngạc nhìn vị khách đến ngoài ý muốn, làm sao cậu ta đến đây được?

"Nguyệt!" Khoảnh khắc vừa nhìn thấy cô, đôi mắt màu vàng nhạt của Johan bỗng chốc sáng ngời, vẻ tinh anh trước đó cũng không biết bị ném đến nơi nào. Lúc này hắn lại trở về với dáng vẻ như thời còn ở bên cạnh Lam Duê, nhảy đến bên chân của cô, dùng mái tóc vàng mềm mại cọ cọ vào hai chân đang ngồi trên xe lăn.

Lam Duê sững sờ, rồi sau đó bật cười, hiếm khi có được tâm tình dễ chịu, sờ sờ mái tóc vàng trên đầu hắn, nhỏ giọng nói: "Làm sao em tới được đây?"

Vừa dứt lời, liền cảm nhận được những hơi thở thân thuộc cũng xuất hiện.

Ngẩng đầu, lập tức nhìn thấy bọn Vân Trạch xuất hiện trên ban công lầu hai, ngơ ngác nhìn cô.

"Xem ra là trong khoảng thời gian này mấy người các cậu không biết chăm sóc cho bản thân mình một chút nào!" Võ vố Johan bên cạnh, đã đâu lăm rồi trên trán mới xuất hiện vẻ ung dung điềm đạm như vậy.

Làn môi mỏng của Vân Trạch run rẩy, Vân Thanh trực tiếp bỏ nhào tới, nhưng khi nhìn thấy chiếc bụng nhô cao của cô, sững người lại, hai mắt hồng hồng, nhìn giống như một con thỏ nhò: "Lam Duê, cậu là người không có lương tâm, mình rất lo lắng cho cậu. . . .cậu lại còn có thái độ như vậy! Hừ!"

"Vân Thanh!" Nhàn nhạt gọi một tiếng, gương mặt âm u lạnh lẽo suốt một thời gian dài của Vân Trạch rốt cuộc cũng trời quang mây tạnh. Hai mắt đen bóng đảo qua đảo lại, khóe miệng hơi cong lên, nói: "Lam chủ, dạo gần đây như thế nào?"

"Ăn uống rất tốt, ngược lại không tệ!"

Lam Duê cũng không có nói sai, mặc dù Andrew không để cho cô đi, nhưng ít ra cũng không quá khắt khe với cô.

Bất quá, điều khiến cô cảm thấy tò mò hơn cả, bọn Vân Trạch đi lên hòn đảo này bằng cách nào.

Andrew là người rất cẩn thận, sơ hở lớn như vậy, làm sao hắn có thể không biết?

"Cốc cốc cốc!"

Ba tiếng gõ cửa rất có tiết tấu, cắt đứt lời nói của Lam Duê.

Sắc mặt của bọn Vân Trạch hơi biến đổi, nhìn về phía Lam Duê thăm dò. Lam Duê trầm ngâm một lát, hơi lắc đầu một cái: "Vào đi!"

Vẫn là nữ giúp việc trước đó, cô ta cúi thấp đầu đi vào, đối với những người bất chợt xuất hiện trong phòng, hình như chẳng hề cảm thấy kinh ngạc, gương mặt không chút biểu cảm, nói: "Lam tiểu thư, tiền sinh bảo tôi nhắn với cô, nếu bọn họ đã tới, hy vọng cô đừng nghĩ đến những chuyện nằm ngoài khả năng, chờ thêm chút thời gian, tự nhiên ngài sẽ đến gặp cô."

Lam Duê cười lạnh, cô đã nói mà, người như Andrew, làm sao lại dễ xảy ra sơ suất như vậy?

"Tôi nhớ cô tên là. . . . Meri!" Lam Duê bỗng dừng mở miệng, nhẹ nhàng nói. Những người thân thuộc với cô đều biết, những khi cô dùng giọng điệu này để nói chuyện, thì cũng đồng nghĩa với việc, thời khắc nguy hiểm của đôi phương đang cận kề. "Trên đảo, ngoại trừ cô ra thì chỉ còn lại hai người khác, xem chừng Andrew rất tín nhiệm các người!"

Meri khẽ ngẩng đầu lên, cảnh giác liếc nhìn bọn họ, sau đó hơi lùi về phía sau một bước, trầm giọng nói: "Lam tiểu thư, nếu chúng tôi để cho bọn họ lên

đảo, dĩ nhiên đã có chuẩn bị sẵn sàng, cũng xin Lam Tiểu Thư đừng chống cự vô ích. Dù là không vì mình, thì cũng nên suy nghĩ cho đứa bé trong bụng, tin rằng đứa bé cũng không thể chịu nổi những trận đá kích luân phiên này.”

Trước khi đi Andrew có dặn dò, tuyệt đối không được gây bất lợi cho Lam Duê, Meri rất rõ, không biết đứa bé trong bụng người phụ nữ trước mặt có phải là con của chủ nhân hay không, nhưng nhất định là rất quan trọng đối với ngài ấy, cô ta tuyệt đối không thể làm ra chuyện gì quá đáng.

Nhưng, không thể đối với cô ấy, cũng không có nghĩa là không thể đối với những vị khách không mời kia.

Cô ta không thể không thừa nhận, trong những người này, nhất định có người rất am hiểu kỹ thuật hacker, thời điểm người ấy phá hủy được hệ thống phòng ngự trung ương, thuận tiện cũng cắt đứt luôn tất cả mọi liên lạc giữa Andrew và những người trên đảo. Ở nơi này, ít nhất là trong vòng một ngày không có cách nào để liên lạc được với Andrew.

Cũng bởi vì vậy, mà ban đầu Meri vốn không có ý định bứt dây động rừng, không thể không tạm thời trì hoãn.

Những người này mang đến cho cô ta một cảm giác nguy hiểm, cho dù năng lực của cô ta có tốt cách mấy, hay đang ở trên chính địa bàn của mình, nhưng nỗi sợ hãi vẫn cứ quanh quẩn trong lòng.

"A!" Lam Duê khẽ cười một tiếng, chỉ là một ánh mắt, Meri cũng không kịp phản ứng, bất thành linh bị Vân Lăng luồn ra sau, túm chặt lấy hai tay.

Meri vốn đang cố gắng giữ bình tĩnh, trong phút chốc gương mặt liền trắng bệch như tờ giấy.

Cô ta chưa bao giờ có ý nghĩ là sẽ phản kích lại những người này.

Lam Duê di chuyển xe lăn đến trước mặt cô ta, đưa tay nhận lấy chiếc điện thoại di động mà Vân Lăng vừa lục soát được.

"Mỗi ngày cô dựa vào vật này để mách lẻo với Andrew, không biết có phải bây giờ anh ta đang chờ tín hiệu của cô hay không?"

Nhẹ nhàng buông tay, chiếc điện thoại di động siêu mỏng, kiểu mới nhất hiện nay, cứ rơi xuống đất như vậy. Không biết trong tay Lam Duê đã cảm lấy khẩu súng lục từ bao giờ, ‘đoàng’ một tiếng, chiếc điện thoại vừa rơi xuống đất liền vỡ tan tành, linh kiện bay tán loạn, lập tức mất đi tác dụng.

"Lam Duê, cậu biết cái gì gọi là dưỡng thai không hả?" Vân Thanh rụt rụt khóe miệng, nhìn Lam Duê không hề bận tâm đến chiếc bụng to của mình, kích động hét lên.

Cần nhắc đến trường hợp hiện giờ, lại càng cần nhắc đến Vân Trạch và tên quái thai Johan ở bên cạnh, Vân Thanh cũng không có lá gan này.

Từ lúc bước vào Vân Thanh đã phát hiện, hình như bụng của Lam Duê lớn một cách khác thường, nhìn vào đâu ai nghĩ là năm tháng, căn bản là giống như mang thai bảy, tám tháng thì đúng hơn.

Cô là bác sỹ, đối với tình huống này, trong lòng cũng mơ hồ hiểu được đại khái.

E rằng trong bụng này không phải là một, mà có thể là sinh đôi, hoặc sinh ba cũng không chừng?

Lam Duê rút súng lại, cực có tâm tình vén vén mấy sợi tóc mai bên tai: “Dưỡng thai, mình vẫn đang dưỡng thai. Nhưng trước khi đứa bé được sinh ra, để cho nó cảm nhận một chút uy lực của súng đạn cái đã!”

“Xử lý hai người còn lại! Nếu như tôi không làm, một người hẳn là đang ở tầng hầm bên dưới gian phòng này, người kia, có lẽ là đang ở trong phòng bếp!”

Cúi thấp đầu, Lam Duê đùa nghịch khẩu súng trong tay, thông thả ung dung nói qua suy đoán của mình.

"Lam Tiểu Thư, cô...cô muốn làm cái gì?" Meri cố giữ vững sự bình tĩnh, nhưng đôi con ngươi xanh thẳm không che giấu được nỗi sợ hãi, khiến lớp vỏ nguy trang của cô ta dễ dàng bị xé rách.

Trong căn phòng dưới đất chính là người kiểm soát toàn bộ hệ thống phòng ngự của hòn đảo, người trong phòng bếp ở đây chỉ với mục đích nấu ăn.

Nói cho cùng, hết thảy công việc quản lý trên hòn đảo này, đều do cô ta sắp xếp.

Cô ta không hiểu, rõ ràng Lam Duê chưa từng rời khỏi phòng, làm sao biết được tất cả.

Meri hoàn toàn không tin rằng Andrew sẽ đi nói với Lam Duê những chuyện này, nhưng trên thực tế, đúng là Andrew đã nói với Lam Duê.

Là do Andrew quá tự tin về quyền khống chế của hắn đối với hòn đảo này, vẫn còn tin tưởng quá mức rằng, tình trạng hiện giờ của Lam Duê sẽ khiến cô khó mà rời khỏi được nơi đây.

Không để ý đến lời nói của Meri, Lam Duê nhìn về phía mặt biển mênh mông: "Lăng Ngao."

Vân Trạch nhìn sâu vào bóng dáng đang ngồi ngay ngắn trên xe lăn của cô, chợt nói: “Lam chủ yên tâm, Lăng thủ lĩnh đã sắp xếp xong xuôi tất cả.”

Cho dù là Vân Trạch, khi nói đến đây cũng không thể không thừa nhận đầu óc tỉ mỉ của Lăng Ngạo.

Anh tin tưởng, Lăng Ngạo tuyệt đối sẽ không có chuyện gì.

Cho nên những lời này, cũng là một sự thừa nhận mà Vân Trạch dành cho Lăng Ngạo, một tín hiệu tin tưởng vào anh.

Lam Duê kinh ngạc quay đầu nhìn anh một cái, rồi sau đó cười nói: "Vân Trạch đã nói như vậy, tôi không tin cũng không được rồi."

Vân Trạch chỉ cười, cố gắng che giấu nỗi chua xót trong lòng.

Lấy ra một chiếc hộp trong suốt từ trong túi áo khoác tây trên người, sau khi mở ra, Vân Trạch quỳ một gối trước mặt cô, lấy chiếc nhẫn cảm ứng be bé nhưng rất tinh xảo đặt vào lòng bàn tay: "Chiếc nhẫn cảm ứng trước đó của Lam chủ bị mất, nếu không, bọn thuộc hạ cũng sẽ không thể đến bây giờ mới tìm được Lam chủ. Chiếc nhẫn này là do Yuri tốn gần hai tháng mới nghiên cứu ra, những phần tử bên trong càng thêm tinh vi hơn ngày trước."

Nói xong, liền nhẹ nhàng nâng tay phải của Lam Duê lên, mang chiếc nhẫn bạc vào ngón út của cô, kích cỡ vừa vặn.

Bầu không khí này rất quái dị, chỉ ít Lam Duê quả thật có cảm giác như vậy.

Gương mặt không hề biến sắc rút tay về, hơi hé mắt, khoe miệng Vân Trạch từ đầu chí cuối vẫn mang nụ cười nhẹ nhàng ấm áp.

Không có chuyện gì bất ổn, có lẽ là do cô suy nghĩ nhiều đi!

Lam Duê nghĩ như thế.

.

Mặt khác, Lăng Ngạo đã biết được tình hình hiện giờ của Lam Duê từ miệng Âu Liêm, đối mặt với nguy hiểm gần trong gang tấc, đôi mắt của anh nổi lên sát ý tàn nhẫn.

Cần điều khiển bỗng nhiên lách sang bên trái rồi đi xuống phía dưới, toàn thân máy bay K47 lấy một loại động tác với độ khó cao, xoay tròn một vòng lớn 180° trên không trung, bỗng chốc lao xuống, chiếc máy bay hoa mỹ nhắm thẳng về phía bọn Andrew đang ở trên mặt biển.

"Chủ nhân!"

Ngay cả Pitt Lin cũng bị hành động điên cuồng này làm cho sững sốt, vội vàng tìm cách lái quân hạm để né tránh.

"Duy trì tốc độ ban đầu!" Andrew từ trên ghế salon đứng lên, lạnh lùng nói, đôi mắt màu xanh lục lúc này đã đặc quánh lại, không hề chớp mắt nhìn chiếc máy bay chiến đấu đang lao đến gần.

Lăng Ngạo sẽ không làm chuyện gì mà không có lý do, anh ta làm như vậy, có thể nói rằng anh ta đã quá tự tin.

Không biết vì sao, dường như Andrew có thể hiểu được.

Cũng giống như những gì Andrew đã nghĩ, thời khắc máy bay chiến đấu của Lăng Ngạo ở gần sát bọn hạm, lập tức lấy góc độ khiến người ta sợ hãi, trong nháy mắt nghiêng người lách qua chiếc quân hạm.

Dài khối trắng thật dài bay qua, Pitt Lin cảm thấy sống lưng của hạm đang rịn ra mồ hôi lạnh.

Nhưng trong lòng cũng cảm thấy bội phục, không hổ là Lăng thủ lĩnh, thao tác kỹ thuật thuần thục như vậy, dù là những viên phi công với mấy chục năm kinh nghiệm, e rằng cũng không thể sánh bằng.

Thảo nào anh ta dám làm như thế.

"Đánh hạm rớt xuống!"

Ngay khoảnh khắc lướt qua ấy, Andrew tàn nhẫn ác nghiệt phun ra bốn chữ.

Hờ hững nhìn chiếc máy bay chiến đấu đã bay xa, đáy mắt Andrew lóe lên một tia khát máu.

Chỉ cần anh ta chết, có phải Lam Duê sẽ không còn nhớ thương anh ta như vậy hay không?

Hiện tại hạm có chút mong đợi, không biết thời điểm Lam Duê biết được Lăng Ngạo chết trong tay hạm, biểu cảm trên mặt của cô sẽ trông như thế nào.

Cùng thời khắc đó, ánh lửa kịch liệt bắt đầu quét về phía chiếc K47 đang lao vùn vụt trên không trung.

Ba chiếc máy bay chiến đấu K31 kéo theo dải băng khói dài phía sau, cấp tốc nhắm đến một mục tiêu duy nhất, bắn quét về phía chiếc K47. Thêm vào đó, chiếc quân hạm trên mặt biển không ngừng nã đạn lên cao, tình huống bỗng chốc trở nên cực kỳ nguy hiểm nhưng không kém phần kịch tính.

Kèm theo tiếng nổ mạnh ầm ầm, trận chiến giữa biển Thái Bình Dương chính thức kéo vang hồi.

.....

Ngay thời điểm nơi này vừa ném bom khai chiến, rất nhiều quốc gia cũng đã nhận được tin tức.

Nhưng đương lúc bọn họ chuẩn bị điều động quân đội, cũng đồng thời nhận được ám hiệu từ tam phương.

Cùng thời khắc đó, còi báo động vang lên, kéo dài trong vòng ba phút, từng tốp quân đội của các quốc gia cố hết sức tránh xa hải vực Thái Bình Dương, trước thời gian bắt đầu trận huấn luyện quân sự.

Bọn họ đều là người thông minh, nhà họ Lam, nhà họ Lăng, cùng với gia tộc Andrew hiện giờ là nguồn cung cấp quân hỏa lớn nhất trên thế giới, nhất là hai nhà Lam Lăng, bọn họ tuyệt đối không thể đắc tội.

Khoảng thời gian trước, việc phân chia lại cục diện trong Ngũ đại thế lực đã dẫn đến một cơn chấn động mạnh, hiện giờ chỉ còn lại tam phương, từ đây cũng có thể nhìn ra được, tam đại gia tộc này nhất định không thể chọc vào.

Hiện tại tam phương thế lực đồng thời gửi công hàm, rõ ràng cho thấy trận chiến ở Thái Bình Dương chỉ là chuyện riêng của ba nhà bọn họ.

Chỉ cần không liên lụy đến ích lợi quốc gia, bọn họ cũng vui vẻ thả tự do.

Việc thu mua quân hỏa về sau, bọn họ còn phải dựa vào những người này, nếu bây giờ đi đắc tội, chỉ tổ gây bất lợi cho chính mình. Những chuyện như vậy, chắc chắn bọn họ sẽ không làm.

Chỉ cần những quốc gia khác không nhúng tay vào mà nói, coi như ở đây có đánh đến long trời lở đất, cũng không ai thêm quản.

May mắn thay, vị trí bọn họ lựa chọn là mặt biển Thái Bình Dương, người bình thường có nghĩ cũng nghĩ không tới, không cần lo lắng sẽ bị người khác chứng kiến cảnh tượng chấn động lòng người thế này.

Lăng Ngạo thuận theo điều khiển chiếc máy bay chiến đấu, liên tục né tránh luồng bom đạn công kích từ phía sau.

Dưới sự thao túng của anh, hoặc là nó lượn vòng lên tận trời cao, hoặc là bay vun vút trên tầng trời thấp gần sát mặt biển.

Lần nào anh cũng rất khéo léo né tránh luồng bom đạn sắp sửa bắn tới đuôi máy bay.

"Thủ lĩnh, xin nhanh chóng truyền lệnh công kích!"

Trong tai nghe, Âu Liêm nói một cách bình tĩnh.

Lăng Ngạo mang theo mũ bảo hộ che khuất ánh mắt, lạnh lùng đảo qua chiếc quân hàm không lồ trên mặt biển, nghiêng người lần hai tránh né đợt tấn công phía sau, vào ngay thời điểm Âu Liêm sắp sửa không nhìn được nữa, mở miệng hỏi thăm, rốt cuộc Lăng Ngạo cũng hé môi.

"Công kích!"

"Dạ!"

Mặc dù giọng nói của Âu Liêm vẫn vững vàng điềm tĩnh như trước, nhưng rõ ràng âm lượng đã tăng lên rất nhiều, dường như bên trong ấy còn ẩn chứa cả một tia thở phào nhẹ nhõm và sự xúc động không nói thành lời.

Lăng Ngạo điều khiển máy bay chiến đấu K47, trong nháy mắt, bất thành linh thay đổi đường bay đang gần sát mặt biển. Chỉ thấy chiếc máy bay loe sáng, phần đầu bất chợt nâng lên, trực tiếp xông thẳng lên trời theo phương thẳng đứng.

Ba chiếc K31 sau lưng nối gót đi theo, đồng thời tấn công dồn dập.

K47 là mẫu máy bay tàng hình tiên tiến, chỉ cần muốn che đi dấu vết, thì không ai có thể phát hiện ra được.

Tuy K31 cũng gần bằng cấp với K47, nhưng mà vẫn còn thua một bậc.

Lấy K31 công kích K47, hơn nữa còn tìm kiếm chiếc K47 đang ở trong tầng mây mà nó cố ý tránh né, điều này căn bản là chuyện không tưởng.

Ngay thời điểm Lăng Ngạo lái máy bay chiến đấu xông thẳng lên trời, trong lòng Andrew thầm kêu hồng bét.

Hắn biết Lăng Ngạo là một người cẩn thận, hắn biết Lăng Ngạo không thể nào một thân một mình tiến đến thật, hắn còn đang suy nghĩ, rốt cuộc anh định dùng phương thức gì để giao chiến với hắn, nhưng làm thế nào cũng đoán không ra.

Bỗng nhiên, toàn thân quân hàm rung lắc kịch liệt.

"Đã xảy ra chuyện gì?" Andrew quát lên.

Pitt Lin đứng trước bàn điều khiển, ngón tay nhanh chóng gõ lên bảng kiểm soát.

Cuối cùng sắc mặt của hắn có chút khó coi nói: "Chủ nhân, phần đuôi của quân hạm, góc phía dưới bên trái chừng mười lăm mét bị công kích, quân hạm hư hại nghiêm trọng!"

"Công kích? Ý của chú là. Ngư lôi?" Andrew cười khẩy, khoát tay chặn lại: "Không thể nào, nếu quả thật có tàu ngầm, vì sao những người bên dưới đáy biển của chúng ta không biết?"

Pitt Lin vừa kiểm soát bộ phận máy của quân hạm đã bị mất tác dụng, vừa trầm giọng đáp: "Một năm trước, nhà họ Lam, Lam Duê đã âm thầm chủ trì một chương trình nghiên cứu khoa học. Nhà họ Lam vừa mới chế tạo ra một loại tàu ngầm ngư lôi có tầm bắn là.20 hải lý, tương đương với cự ly gần 40,000 mét trên đất liền. Tầm bắn bình thường của ngư lôi chỉ ở trong vòng vài trăm mét là cùng. Nhà họ Lam là người duy nhất có thể nghiên cứu ra nó, tầm bắn có thể nâng lên xa như vậy, đều do Lam Duê tính toán. Và bí mật đó, ngoại trừ một mình Lam Duê, thì không còn ai biết."

Tầm bắn này gấp mấy trăm lần bình thường, chả trách Lăng Ngạo lại không mang theo ai cả, một mình xông vào bên trong.

Andrew ổn định cơ thể, lạnh lùng nhìn Pitt Lin: "Đã cơ mật như vậy, làm sao chú biết?"

"Ban đầu chủ nhân nghe được tin tức này, cũng chẳng hề quan tâm!" Pitt Lin quay đầu nhìn hắn, giải thích: "Tin tức này cho đến tận bây giờ nhà họ Lam cũng không giấu giếm, một phần là để uy hiếp, một phần cũng là một loại ám hiệu. Mặc dù tầm bắn xa, nhưng lại không thể dễ dàng đảm đương tốt nhiệm vụ, điều này về sau thuộc hạ sẽ giải thích cho chủ nhân."

"Chủ nhân, có phải chúng ta nên lập tức triệu hồi ba chiếc K31 hay không, lên đến trên tầng mây, sự chênh lệch giữa K31 và K47 sẽ hiện rõ, đối với chúng ta không có lợi."

Andrew lạnh lùng nhìn lên tầng mây: "Không cần!"

Như một cách để đáp lại lời của hắn, những mảnh vụn từ chiếc máy bay chiến đấu mang theo khói đen ầm ầm rớt xuống từ trên cao, rơi xuống mặt biển tĩnh lặng. Lửa và nước, khiến mặt biển bốc lên từng trận khói dày đặc.

Chiếc máy bay chiến đấu khổng lồ hóa thành từng mảnh vụn, hoặc là nằm rải rác trên mặt biển, hoặc là chìm vào đáy biển.

"Chủ nhân, chúng ta cần lập tức rút lui, quân hạm bị hư hại nghiêm trọng, không cách nào phục hồi. Một hai khoang đáy đã bị nước vào, tàu ngầm 03P1 đã hạ, chúng ta phải rời khỏi ngay tức khắc. Hệ thống tự kích nổ của quân hạm đã được khởi động, chỉ còn thời gian 10 phút! Chủ nhân!"

"Lăng Ngạo." Nhất định có một ngày, tôi sẽ tự tay chôn cất anh vào vùng Thái Bình Dương mênh mông này, rửa sạch mọi nhục hôm nay.

Mang theo nỗi hận đến cùng cực, Andrew không thể không bỏ lại chiếc quân hạm trị giá năm tỷ đô la.

Nỗi nhục này, hắn ghi thật sâu ở trong lòng.

Đối với Lam Duê, hắn nhất định sẽ không buông tha. Bởi vì lần này không phải hắn thua từ trong tay Lăng Ngạo, mà là thua bởi ngư lôi có tầm bắn đến kinh người ở trong tay Lam Duê.

Cũng chẳng khác nào thua trong tay Lam Duê.

Người phụ nữ như vậy, chỉ có thể càng nâng lên hứng thú chinh phục của hắn.

Lam Duê, chắc chắn hắn sẽ chiếm được, tuyệt đối.

Máy bay chiến đấu của Lăng Ngạo tạm thời đáp xuống bến cảng Los Angeles, theo sau còn có năm chiếc K47 khác.

Từ trong buồng máy bay bước ra ngoài, Lăng Ngạo tháo bỏ mũ bảo hộ trên đầu, lắc lắc mái tóc màu nâu hạt dẻ lấm tấm mồ hôi hột, đưa chiếc mũ cho người bên cạnh.

Lam Duê đã trở lại chưa!

Lăng Ngạo vô cùng sốt ruột, đã ba tháng không gặp, anh thật sự rất nhớ cô.

Tính cách của Lăng Ngạo trước giờ rất thẳng thắn, nói cái gì thì chính là cái đó, nhất là trên phương diện tình cảm, rất ít quanh co lòng vòng, nhớ chính là nhớ, mà yêu chính là yêu, điểm này Lam Duê và anh là 'tuyệt phối,' tính cách đều rất giống nhau.

Hai người đều nhìn nhận rõ tình cảm của mình, không dài dòng dây dưa.

Lần này, Lăng Ngạo thật sự rất nhớ Lam Duê, dẫu sao cũng sống chung một thời gian dài như vậy, lần đầu tiên bị tách ra một khoảng thời gian khá lâu, hơn nữa còn vào tình huống cô đang mang thai và bị thương nặng.

Thật ra thì lần này vốn cũng không cần anh tự ra tay, nếu Andrew đã đích thân đưa lời thách thức, anh không nhận cũng không nói gì được. Quan trọng nhất là, Andrew dám mơ ước vợ của anh, đây là chuyện bất luận như thế nào cũng không thể tha thứ.

Chuyện lần này, một nửa là bởi vì sự tự tin quá mức của Andrew, một nửa công lao còn lại là thuộc về ngư lôi với tầm bắn kinh người của Lam Duê.

Thật ra thì ban đầu chỉ cần anh xông thẳng vào mây xanh, hoặc là nhập vào chiến đấu cùng với năm chiếc K47 khác do Ngư Phong khống chế, thì anh đã chẳng cần phải bỏ ra hơi sức lớn như vậy.

Nhưng anh lại khó có thể đè nén lửa giận trong lòng, cần phải trút hết ra ngoài mới được.

Gương mặt nghiêm nghị trong nháy mắt trở nên sùng sốt.

Người con gái ngồi trên xe lăn cách đó không xa, rất quen thuộc, rất đối quen thuộc.

Vân Trạch đẩy Lam Duê đến trước mặt Lăng Ngao, sau đó cúi đầu đi về hướng ngược lại.

Giờ phút này bọn họ không thích hợp làm kỳ đà cản mũi.

"Hoan nghênh trở về!"

Hơi nghiêng đầu qua, Lam Duê cười cong đôi mắt như vàng trắng lưỡi liềm, đôi môi đỏ mọng nở nụ cười làm say lòng người.

Từ khi vừa xuống máy bay cô chỉ chờ ở chỗ này, không chịu đi đâu cả, chờ anh trở về, cô muốn đích thân ra đón anh.

Nhưng mà, Lăng Ngao này bị ngốc sao? Nhìn thấy cô mà một chút phản ứng cũng không có?

Nhưng rất nhanh sau đó liền không giống như những gì cô nghĩ, hơi thở thân thuộc, người cô nhớ nhưng suốt ba tháng trời, chính lúc này đã ôm cô thật chặt vào trong ngực.

Cô còn chưa kịp mở miệng, hơi thở cực nóng liền ngăn cản làn môi đỏ mọng khẽ nhếch.

Nụ hôn điên cuồng mang theo sự trừng phạt, chặn hết những lời muốn nói của cô nơi cổ họng.

Gắn bó như môi với răng, đầu lưỡi chạm nhau, hơi thở ấm áp phủ lên gương mặt của đối phương.

Bất chợt, một cơn đau nhói từ trên môi truyền đến, sau đó, mùi vị tanh tanh tràn ra từ giữa làn môi của hai người. Lam Duê hơi nhíu nhíu mày, lại đưa tay ôm thật chặt lấy cổ anh, khiến nụ hôn này trở nên sâu hơn.

Ba tháng, không lâu lắm, nhưng cũng không phải là một thời gian ngắn.

Một người khác khoải chờ đợi, một người điên cuồng tìm kiếm.

Tình cảm bị đè nén suốt một thời gian dài, đúng là cần phải trút ra hết.

Những người ở cách đó không xa, đều có ý thức tránh đi một màn đau mắt hột thế này.

Vân Trạch ừ ừ cúi đầu, đôi tay nắm lại thật chặt, cuối cùng vô lực rũ xuống.

Còn Johan lại hiếu kỳ nhìn đôi nam nữ đang ôm nhau hôn mãnh liệt, làm sao ban đầu Vân Trạch không có dạy hấn cái này?

Huyếch cô gái bên cạnh một cái, Âu Liêm cúi người, ghé vào bên tai Vân Thanh, nửa đùa: "Lúc nào chúng ta cũng thử phương thức hôn sâu theo tiêu chuẩn này một chút? Có thể khiến cho thủ lĩnh và Lam đương gia say mê như vậy, xem ra không tồi."

Vân Thanh cong cùi chỏ lên, hung hăng thúc vào bụng của anh, trừng mắt hung dữ, có chút khó xử che giấu gương mặt ngại ngần phiếm hồng: "Có bản lĩnh anh biến mất một năm không biết sống chết cho em, đến lúc đó bà đây sẽ tốt bụng mua cho chút tiền vàng bạc! Hừ!"

Về mặt đau khổ ôm bụng dưới, Âu Liêm nhìn rõ chớp tai đỏ ửng của Vân Thanh, biết cái gì nên đùa cái gì không, bằng không đến khi đó một chút lợi ích cũng không có, mất nhiều hơn được thì thôi.

Chỉ có điều, thật đúng là, người què cũng không chút lưu tình mà.

Hai người ôm hôn nhau, hơn nửa ngày sau cũng dần dần tách ra.

Cũng may là Lam Duê đang ngồi trên xe lăn, bằng không, nhất định hiện giờ một chút hơi sức cũng không còn, tên liệt nằm trên đất.

Quả nhiên là nam nữ khác biệt, trên phương diện này nam vẫn hơn hẳn.

"Lam Duê, anh nhớ em!"

Đơn giản chỉ có mấy chữ nhưng lại không che giấu chút tình cảm nào, Lam Duê thở hổn hển, nâng tay xoa nhẹ lên gò má của anh, đưa ra cùng một đáp án: "Lăng Ngạo, em cũng vậy, rất nhớ anh! Vẫn nghĩ không biết đến bao giờ mới có thể trở về bên cạnh anh!"

Gương mặt Lăng Ngạo mỉm cười, cầm lấy bàn tay mà cô đang phủ trên mặt mình, khẽ rũ mắt xuống, nhìn về phía chiếc bụng đã nhô cao.

Ngạc nhiên tròn tròn hai mắt, gương mặt Lăng Ngạo không che giấu được sự vui mừng.

Đây là con của anh và cô, vẫn còn, hơn nữa cũng đã lớn như vậy.

Một loại cảm giác gọi là hạnh phúc, quanh quẩn ở trong lòng.

Một tay từ bả vai của cô xuyên qua, một tay vòng chắc bên dưới đầu gối, ôm lấy cô ra khỏi xe lăn.

"Nhẹ!" Một tiếng thân nhiên, tỏ rõ sự bất mãn của anh. Lăng Ngạo ôm lấy cô, hình như cảm giác so với những lần ôm trước còn nhẹ hơn. Không phải bảo người mang thai rất béo, cân nặng sẽ tăng lên ư? Thế nào trái lại cô còn gây một cách lợi hại như vậy?

Lam Duê ôm cổ anh, mở to mắt, cố nén cơn kích động: "Rõ ràng bụng đã lớn thế này, làm sao mà nhẹ được? Lăng Ngạo, nói chuyện không thể giả dối như vậy?"

Thật tốt quá, đã bao lâu rồi không được nằm trong vòng tay ôm ấp này?

Lam Duê tựa vào trong ngực của anh, nhoeo môi cười dịu dàng, đáy mắt lấp lánh niềm hạnh phúc.

Thì ra là cô cũng có dáng vẻ nữ tính như vậy đó?

A, cảm giác ngược lại không tệ!

~Hết Chương 86~

Bạn đang đọc truyện *Vợ Phúc Hắc Của Đế Vương Hắc Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: Vợ của anh, chỉ có em!!!

Tin tức Lam Duê trở về, khiến hai nhà Lam Lăng vắng lặng trong gần ba tháng, tựa như khối băng đá vừa bị tan chảy, trong nháy mắt tung bừng nhộn nhịp.

Trong đó, Lăng Tâm là người kích động nhất.

"Chị hai trở về? Có thật không? Chị ấy ở đâu? Làm sao em lại không thấy? Chị hai đâu rồi?"

Vừa vào cửa, Lăng Tâm liền kêu la, xông thẳng lên trên lầu hai.

Mà những người phía sau còn không kịp giữ lấy cô bé, mở to mắt, mang theo vẻ mặt chuẩn bị xem kịch vui.

Lá gan không nhỏ, dám chạy về phía phòng của anh hai (Lăng Ngạo).

"Cứ dễ mặc như vậy, không có chuyện gì thật sao?"

"A, đợi lát nữa bị ném ra ngoài, em sẽ biết có sao hay không."

"Phòng của anh hai, cấm tiết bất cứ ai bước vào, cũng không phải em không biết, từ nhỏ tới lớn bị xử còn chưa đủ hả?"

"Anh cả, em nghĩ là anh cả cũng như cha, anh nên đi nhặt xác cho bé Tâm mới đúng."

Lăng Tiêu vô lương tâm nhún vai: "Con bé không hiểu chuyện, đôi khi nên nhận lấy chút dạy dỗ thì tốt hơn. Và lại, anh cả như cha, đó là dưới tình huống không còn cha mẹ, hiện giờ chú tư vẫn còn rất khỏe, làm sao lại đi truê ẻo chú ấy được? Huống chi, không phải còn có chị hai của mấy em sao, không chết được đâu, yên tâm!"

Lời nói vô tội biết mấy, lại hợp tình hợp lý bao nhiêu.

Quả nhiên, trong tích tắc, trên lầu hai liền truyền đến một tiếng thét chói tai.

"A, anh, anh hai, em...em không thấy gì cả."

"Anh hai, anh hai, anh đừng ném em mà, tự em đi, em đi."

"Anh hai, em tới thăm chị hai, anh cho em nhìn một chút thôi nha, anh hai!"

"Anh hai."

"Cút!"

Con bé kêu la hết sức, giọng nói của Lăng Ngạo trầm thấp như đang đè nén lửa giận, cuối cùng kèm theo một tiếng ‘rầm’, nhẫn tâm đóng sầm cửa lại, thế giới trở về với sự tĩnh lặng ban đầu.

"Cho nên anh nói rồi, thật ra thì không cần nhặt xác dùm con bé!"

Anh cả vô lương tâm vẫn còn rất hả hê khoe khoang một phen.

Lăng Tâm mất hứng, đầu môi đi từ trên lầu xuống, vừa đi lại vừa lăm bầm, miệng lăm ba lăm bầm, tay không ngừng chỉnh sửa quần áo trên người.

Anh hai thật là đáng ghét, không phải chỉ vô tình nhìn thấy một chút xú da của chị hai thôi sao, có gì ghê gớm đâu chứ. Vậy mà lại kéo mình từ trong phòng ném ra ngoài, mặt mũi của mình bị anh ấy xóa sạch sẽ trước mặt chị hai.

"Bé Tâm, không tệ, dũng cảm lắm đó!"

Anh ba Lăng Kỳ cười tít mắt nhìn con bé, chính xác mà nói, tất cả mọi người trong nhà đều nhìn con bé với ánh mắt vô cùng kỳ lạ.

Lăng Tâm chớp chớp mắt, từ thái độ quái dị của mọi người, bỗng nhiên nhớ ra, hình như mình mới vừa xông vào căn phòng ma quỷ của anh hai.

Ôi, trời ơi!

Làm sao mình dám chứ? Lại còn đi hành động liều mạng như vậy.

Anh hai chưa giết mình, quả thật là phúc lớn mạng lớn.

Về mặt đưa đám, Lăng Tâm vô tội chớp chớp hai hàng lông mi: “Em...em không phải cố ý.”

"Đúng rồi, anh vừa mới nghe thấy em nói không thấy cái gì, bé Tâm, rốt cuộc em đã nhìn thấy gì?" Lăng Hoàng nhiều chuyện nhích mặt lại gần, hiếu kỳ hỏi.

Lăng Tâm nhớ lại, cô bé nhìn thấy.

"Vì sao em phải nói cho anh biết? Hừ!"

Nói ra, cũng không phải con bé chán sống, hành động tự đâm đầu vào chỗ chết, nó mới không cần làm đâu.

Rất thiếu lễ độ đặt móng ngồi vào vị trí khá gần chân cầu thang, Lăng Tâm nâng cằm lên, mở to mắt, không hề chớp lấy một cái nhìn lên lầu hai.

Một lát sau, Vân Trạch đẩy xe lăn đến, xuất hiện tại đầu bậc thang.

Như là thần giao cách cảm, Lăng Ngạo ôm Lam Duê đã thay xong quần áo, từ từ đi xuống lầu.

Bây giờ bụng của Lam Duê đã lớn hơn rất nhiều, nhưng ngoại trừ phần bụng, những nơi khác trên người cũng chẳng to ra tẹo nào. Thêm vào đó, đôi gò má trước kia cũng được xem là đầy đặn, hiện giờ gầy đi trông thấy, phần cằm có vẻ nhọn hơn trước.

Lăng Ngạo nhẹ nhàng đặt Lam Duê vào trong xe lăn, sau đó, ánh mắt sắc bén như Ưng quét qua gương mặt của Lăng Tâm, mang theo luồng ánh sáng lạnh lẽo.

Lăng Tâm bị anh hai của mình nhẹ liếc cho một cái, rất không có chí khí run rẩy hết người.

Ánh mắt của anh hai, thật là đáng sợ.

"Lam Duê, không ngờ em cũng có một ngày như thế, thật là ngoài ý muốn mà!"

Người của nhà họ Lăng sợ Lăng Ngạo, không có nghĩa là người của nhà họ Lam cũng thế.

Lúc này, đám người nhà họ Lam, đã lâu lắm rồi không tóm được cái đuôi của Lam Duê, thấy hiện tại cô bình an trở về, chỉ có trước đó bị trận nổ đánh

thăng vào, hai chân bị thương nhẹ, nghỉ ngơi một khoảng thời gian sẽ khỏe trở lại, bọn họ cũng yên tâm, đồng thời hăng hái trừ chọc cô.

Dường như bọn họ đã quên mất, chính bọn họ mới là những người đang chờ xử tội.

Lăng Ngao đẩy xe lăn đến gần vị trí của các bậc trưởng bối ở hai nhà Lam Lăng, vẻ nghiêm nghị giữa đôi chân mày đã tan đi rất nhiều, cả người cũng ôn hòa không ít.

Thấy anh như vậy, lại khiến người ta liên tưởng đến Lăng Ngao của ba tháng trước kia, tất cả mọi người thầm thở dài trong lòng.

Dù sao thì đôi vợ chồng này về sau, chỉ có đối phương mới có thể áp chế được đối phương. Nếu một ngày nào đó đồng thời đắc tội với cả hai người bọn họ, quả thực là đâm đầu vào chỗ chết đó.

Lam Duê nhìn Lam Dịch đang cười đến há hê, mấp máy môi, cười như không cười nhìn anh: "Lam Dịch, gần đây rất rảnh rồi?"

Chỉ là một câu nói rất êm ái, lập tức khiến cá nhân Lam Dịch đang dương dương tự đắc bỗng ỉu xìu.

Nụ cười nơi khóe miệng rõ ràng rất dịu dàng ấm áp, nhưng vào trong mắt của mấy người nhà họ Lam lại giống như đang đòi mạng.

Lam Duê liếc nhìn Lam Dịch cứng đờ, lại hướng về đám người phía sau đang co rúc lại, vừa muốn mở miệng, liền bị Lam lão ông cắt đứt.

"Ai ôi, thất lung của ta, ngồi máy bay lâu như vậy, cộng thêm khoảng thời gian này ăn không ngon, ngủ không ngon, xem chút nữa phải đem nộp cái mạng già này của ta rồi."

Có Lam lão ông cầm đầu, những người còn lại trong nhà họ Lam lập tức kêu rên.

"Dạo gần đây bác vẫn luôn giúp con xử lý công chuyện bề bộn của nhà họ Lam, không tin, con có thể hỏi bọn Vân Trạch một chút." Bác cả nhà họ Lam vội vàng bày tỏ.

"Nguyệt, mẹ và cha con cũng thường xuyên ra ngoài giúp con đàm phán công việc làm ăn, cho nên cũng không có lười biếng!" Con có thể rút lại mấy lời đã đem bọn ta chia cắt được không?

Mấy lời phía sau còn chưa nói hết, Lam Duê liền quay mặt sang hướng khác.

Lam Vũ đẩy gọng kiếng trên sống mũi một cái, nói một cách nghiêm túc: "Trong khoảng thời gian này, anh liên tục giải quyết những chuyện bên trong tập đoàn Lam thị, một bước cũng không rời, anh còn cực kỳ nghiêm túc thi hành nhiệm vụ em giao cho anh."

Lam Thương nhàn nhạt quay mặt sang: "Chỉ có hôm nay anh mới rảnh!"

Ngụ ý, anh ta vẫn luôn rất bận.

Lam Duê tươi cười nhìn bọn họ, chìa ra mấy ngón tay thon dài trắng nõn, xoa xoa mái tóc ngắn trên đầu: "Nói xong rồi hả? Vậy thì tiếp tục làm theo những gì con đã nói trước đó đi!"

Một chút cũng không nề tình, trực tiếp phán quyết tương lai của bọn họ.

"Cái gì?"

"Không thể nào?"

"Đùa gì thế?"

"Thế nào, nhìn con giống đùa lắm sao?" Lam Duê nghi hoặc trừng mắt nhìn, nghiêng đầu qua, không khéo để lộ ra vết hôn sau gáy.

Mặc dù những dấu vết kia đã được khăn lụa che đi, nhưng vẫn có thể bị nhìn thấy.

Dấu vết như vậy đủ để tưởng tượng ra, tối hôm qua đã rung động lòng người như thế nào.

Khụ khụ khụ!

Nhận thấy được tầm mắt của bọn họ, sắc mặt của Lam Duê trong nháy mắt hơi ửng hồng.

Ho nhẹ mấy tiếng, xoay người, trước khi đi: "Nhưng mà yên tâm, đây chỉ là trước khi đứa bé trong bụng con được sinh ra, chờ sau khi đứa bé ra đời, mang theo quà tặng của mọi người, đương nhiên, chuyện này còn có thể xem lại."

Đây là một cơ hội, nhưng người của nhà họ Lam đều biết, nếu như quà tặng không hợp ý, sợ rằng còn phải tiếp tục.

Trước mặt mọi người nhà họ Lam là một thái độ, nhưng đến trước mặt của người nhà họ Lăng, lại là một thái độ khác, khiến cho đám người nhà họ Lam phải đỏ mặt tía tai nhìn bọn họ.

"Ông nội, trong khoảng thời gian này đã khiến người lo lắng!"

Nhìn xem, mềm mỏng bao nhiêu, lễ phép thế nào.

Lão Thái Gia nhà họ Lam gào thét trong lòng, ai mới là ông nội ruột thịt của con hả? Cái con bé này, sự khác biệt trước sau cũng quá lớn rồi. Quả nhiên là chứng minh cho câu nói, con gái gả ra ngoài như bát nước đổ đi. Ông đẩy gả cháu gái ra ngoài, cũng tát nước ra ngoài luôn.

Hai mặt đối lập, thái độ có sự chênh lệch rõ ràng.

Người đã già, ngược lại tính trẻ con lại chui ra.

Thái độ này của Lam Duê, rõ ràng đã làm thỏa mãn lòng hư vinh của Lãng lão ông, chứng tỏ sức mạnh của bản thân, quét mắt sang Lam lão ông đang dựng râu ngược, trợn mắt nhìn mình, cười không khép miệng, liên tục xua tay: "Không có việc gì, không có việc gì, ông nội thấy con bình an là yên tâm rồi, lần sau cũng không thể tiếp tục làm những chuyện nguy hiểm như vậy nữa."

"Dạ, ông nội nói đúng lắm, Lam Duê nhớ kỹ!"

"Ba mẹ, trong khoảng thời gian này hình như gầy đi, có phải bởi vì lo lắng cho con hay không? Ba mẹ nên chăm sóc tốt cho mình mới đúng."

"Ặc, đúng, đúng, chúng ta nào có gầy, ngược lại ông bà sui gia gầy đi rất nhiều."

Bị mây ánh mắt của bọn người nhà họ Lam kia 'nhìn chăm chăm, nhìn chăm chăm,' ba mẹ của Lãng Ngao cười gượng, gật đầu liên tục. Quả nhiên, nàng dâu quá hiếu thuận, quá thiên vị cũng không tốt chút nào. Nhìn cặp mắt của sui gia bọn họ, còn thiếu điều rút ra khỏi hốc mắt thôi.

Hỏi thăm từng người như vậy, phải tới lúc nào?

Vừa mới bắt đầu, sắc mặt của Lãng Ngao còn không có vẻ gì đi theo cô, nhưng sau đó thật sự là không chịu nổi. Trục tiếp khom lưng ôm người lên, đi thẳng lên lầu hai. Để lại đám người của hai nhà ở trong phòng khách, mặt to trừng mắt nhỏ.

"Ha ha ha!"

Lãng lão ông cười to nhìn theo bóng lưng của cháu trai và cháu dâu, vẻ thỏa mãn phủ đầy trên khuôn mặt già nua.

"Hừ!"

So với tâm tình cực tốt của Lãng lão ông, Lam lão ông lại giống như mất hứng.

Chỉ có điều, ai cũng thế thôi, cháu gái nhà mình không quan tâm đến mình, ngược lại còn ở ngay trước mắt ông nội ruột thịt, đi quan tâm người nhà chồng, cục tức này vẫn còn đang nghẹn lại đây.

Lam lão ông chỉ hừ lạnh một tiếng, đây cũng coi như là nể tình lắm rồi.

"Ồ, Lam Kính, ông phải về ư, nếu không chờ lát nữa Lam Duê xuống, không cần thận lại tăng thêm thời gian cảm xúc của ông, thật sự là mất nhiều hơn được."

"Hừ, ông tự lo cho thân ông là được rồi, không khéo một ngày nào đó, con bé Lam Duê cũng cho ông kết quả giống như tôi, đến lúc đó xem ông còn đắc chí cỡ nào."

"Vậy cũng phải chờ sau này, còn bây giờ người bị cảm xúc là ông, không phải tôi. Ha ha ha, nếu như bị người ta biết, Lam Kính, Lam đương gia oai phong lẫm liệt một thời, bây giờ lại bị cháu gái nhà mình xem như một cậu em nhỏ, phật cảm xúc, không biết sẽ có bao nhiêu người cười rớt hàm răng đây! Ha ha ha ha ha ha!"

"Ông"

Bọn người nhà họ Lam và nhà họ Lãng không biết phải làm sao, nhìn màn tranh luận không ngớt giữa hai ông cụ, lại không dám ngắt lời.

Hai ông cụ này, ngoại trừ đôi vợ chồng đã rời khỏi, ai trong bọn họ cũng không dám tùy tiện chọc vào, cũng không có ngại sống lâu đâu.

Lam Duê hoàn toàn không biết thái độ đối lập của mình đã gây nên một trận đại chiến, lúc này đang ngồi tựa lưng trên giường lớn, váy dài dành cho phụ nữ có thai bị vén lên trên, để lộ ra hai chân trắng nõn bên trong.

Nhưng về tron bóng trắng nõn này chỉ là ngoài mặt, chỉ cần hơi cong lên là có thể nhìn rõ từng vết sẹo khó coi bên trên.

Bởi vì bây giờ cô sợ ảnh hưởng đến đứa bé, mặc dù dùng thuốc tẩy sẹo đối với đứa bé cũng không có bất kỳ tác dụng phụ nào, nhưng Lam Duê vẫn không muốn, nói gì mà không sợ việc to tát, chỉ sợ việc xảy ra bất ngờ. Ban đầu, lúc ở trên đảo nhỏ, Andrew muốn giúp cô chữa trị, cô không muốn, mà bây giờ trở về, Vân Thanh, Âu Liêm tỏ ý muốn giúp, cô cũng không đồng ý.

Trước sau vẫn là một câu nói, chờ sau khi đứa bé được sinh ra hăng tít.

Tư thế lúc này thật là rất bất lịch sự, Lam Duê giật giật hai chân, vẫn có chút không linh hoạt như cũ, chẳng thèm di chuyển nữa.

"Lăng Ngao, anh cũng không phải là bác sỹ, tối hôm qua anh cũng nhìn, hôm nay vẫn tiếp tục nhìn, nhìn như thế có khá hơn được không? Có gì đẹp mắt đâu, từ đầu đến cuối chẳng nói câu nào, vết sẹo xấu xí khó coi như vậy, anh không thấy ghét sao?"

Ngón tay Lăng Ngao dường như mang theo luồng điện, lướt qua làn da của cô, khiến cô cảm thấy hơn run rẩy.

Không biết có phải cảm giác bị sai hay không, Lam Duê cảm thấy những nơi có vết sẹo, dường như nhạy cảm hơn những vùng trơn mịn rất nhiều, ngón tay vừa chạm nhẹ một cái, cũng cảm thấy rất tê dại, rất nhột.

"Đau không?"

"Hả?"

Cho là nghe lầm, Lam Duê không xác định nhìn về phía anh.

Kính ngạc nhìn gương mặt đầy vẻ đau lòng của anh, đáy lòng dâng lên dòng nước ấm ngọt ngào, cố ý nghiêm mặt: "Bị thương, dĩ nhiên là rất đau rồi, anh không biết đâu, khi ấy, em thật sự cho rằng mình sẽ không thể qua khỏi. Nếu như em chết, vậy thì có phải vị trí chủ mẫu nhà họ Lăng này của em phải nhượng lại không hả? Tặng cho cái cô em gái Hải Linh kia của anh? Em biết cô ta cực kỳ yêu thích anh."

Lời nói mang theo vị chua, hàm chứa sự bất mãn. Phát hiện ra điểm này, khiến gương mặt đang khá căng thẳng của Lăng Ngao cũng không khỏi bật cười, đường cong lạnh lẽo trên mặt, lúc này cũng trở nên nhu hòa đi nhiều.

"Vợ của anh, chỉ có em! Lam Duê, anh sẽ không để cho em có chuyện!"

~Hết Chương 87~

Bạn đang đọc truyện *Vợ Phúc Hắc Của Đế Vương Hắc Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 88: Burj Al Arab

Hiếm khi có được thời gian nghỉ ngơi.

Nói đúng hơn, thật ra thì Lam Duê đã nghỉ ngơi rất nhiều ngày rồi.

Và lúc này, chính xác là bọn họ đang dừng chân ở Dubai.

"Paris, Milan mới là thành phố thời thượng, hiển nhiên là Dubai này so với hai thành phố kia cũng không thua kém!"

Trong xe, Lam Duê ngắm nhìn cảnh vật phía bên ngoài, bỗng cảm thán nói.

"Chúng ta có thể thường trú ở đây!"

Lăng Ngao nhìn theo tầm mắt của cô, vừa hay nhìn thấy Burj Al Arab trứ danh ở Dubai.

Burj Al Arab, còn được gọi là tháp khách sạn ở Ả Rập, là quán rượu sang trọng nhất, và cũng là khách sạn tám sao cao cấp duy nhất trên thế giới.

Bên trong Burj Al Arab, giá thấp nhất cho một gian phòng Tổng thống cũng gần 1299 đô la mỗi ngày, mà phòng hoàng gia cao cấp nhất phải đến 18000 đô la.

Nhưng giá cả như vậy thật ra cũng không được coi là cao, bởi vì bây giờ rơi vào mùa vắng khách du lịch, nếu như vào mùa thịnh vượng mà nói, căn bản rất khó đặt phòng.

Nhưng đây chỉ là đối với người bình thường, đối với những người như Lam Duê và Lăng Ngao, chỉ cần bọn họ muốn, dù là thường trú ở đó cũng không phải không có khả năng.

Khách sạn xa hoa, người bình thường khó mà tưởng tượng nổi, đủ để phơi bày tiền tài vật chất hùng hậu của Dubai.

Nghe thấy lời nói của Lăng Ngao, Lam Duê bật cười: "Em ở đây? Hưởng thụ cuộc sống an nhàn như vậy không thích hợp với em. Em thích theo đuổi cảm giác mạnh, nếu như không phải bây giờ bị tên nhóc con trong bụng ngăn lại, em cũng không buồn chán thế này."

"Chờ sau khi con ra đời, em muốn theo đuổi cảm giác mạnh gì, anh đều đi cùng với em."

Một lời cam đoan, xem như đây là câu nói ảm áp nhất của Lăng Ngạo qua nhiều năm như vậy.

Lam Duê nhếch môi cười, còn một đoạn nữa mới đến nơi, cô trực tiếp tựa đầu vào người bên cạnh, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Âu Liêm ngồi sát vào bên cạnh Vân Thanh, cười híp mắt nói: "Anh nghe nói mọi người thường xuyên đến nơi này chơi, như thế nào, quán gia ở đây phục vụ ra sao?"

Đúng là bọn họ đã từng đích thân trải nghiệm qua, ở bên trong Burj Al Arab, mỗi gian phòng đều có một quán gia, giới thiệu và sắp xếp từng phòng cho khách.

Khỏi phải nói, những người làm quán gia kia, đều là những anh chàng đẹp trai nhất đẳng.

Quan trọng hơn là, đẳng cấp của mỗi quán gia ở đây cũng không giống nhau, chiếu theo thông lệ, mỗi lần Lam đương gia đến đây, có phải là đại biểu cho quán gia mang huy chương vàng cấp nhất hay không?

"Cũng không phải anh chưa từng tới, hỏi nhiều như vậy làm cái gì?"

Vân Thanh mặc kệ anh, cúi đầu đảo qua đảo lại mấy tập tài liệu cần lưu ý về phụ nữ có thai và trẻ sơ sinh trong tay. Trong lòng không khỏi chán nản, sớm biết thế này thì ban đầu đã bớt chút thời gian học luôn khoa phụ sản rồi, còn hơn là bây giờ không biết gì cả.

Âu Liêm đưa tay rút đi xấp tài liệu y học trong tay cô, trước khi cô có cơ hội găm lên, vội vàng cười xòa: "Được rồi được rồi, em nói xem, những khi Lam đương gia ở Dubai, có phải do Andy Louis gì đó tiếp đãi hay không?"

"Anh có phiền không hả!" Bực mình găm nhẹ, nếu như không phải bởi vì Lam Duê đang híp mắt, không biết có phải đã thủ thiếp đi thật hay không, nhất định Vân Thanh đã sớm bực phát con giận ra ngoài. Trùng mắt liếc anh một cái, cuối cùng, dưới ánh nhìn chăm chú như ẩn chứa gian tình của anh, phòng miệng lên, nói một cách mất kiên nhẫn: "Andy? Có quý mới biết hần. Mỗi lần Lam Duê tới, đều là cái người từ khi lên xe đã cúi đầu ngồi ở bên cạnh anh, mò mẫm trên ghế mấy người dẫn đường của người ta. Qua mấy lần, mọi người cũng quen rồi, còn ai muốn nhờ quán gia giới thiệu nữa, anh đúng là khôi hài."

Thật ra thì, cũng chẳng trách Âu Liêm lại đi nói như vậy, mỗi gian phòng đều có bảy quán gia, một đầu bếp, một tài xế, cùng với một số người phục vụ.

Ở vào trường hợp bình thường, những người đến đây đều phải tiếp nhận sự phục vụ của người ở nơi này. Chuyên nghiệp hay không chuyên nghiệp, đây chính là bản chất của sự khác biệt.

Riêng Lam Duê chính là một ví dụ đặc biệt.

Cô tới đây, từ trước đến giờ đều chỉ có một mình Vân Trạch ở bên cạnh, những người khác không thể nào đến gần cô.

Mà Vân Trạch.

"Tại sao?" Âu Liêm ngạc nhiên hỏi, dù là thủ lĩnh của bọn họ, tới nơi này, cũng không hề kháng cự lại sự phục vụ của những quán gia ở đây, tại sao Lam Duê đặc biệt như vậy.

Vân Thanh cười khẩy, quét mắt nhìn sang Vân Trạch không ngẩng đầu lấy một cái, nói: "Chỉ cần người đã từng đến Burj Al Arab, nên nghe qua một người tên là Trạch Tư Phí Lạp Đế Tư, Âu Liêm, đừng nói với em, anh chưa từng nghe qua."

Âu Liêm suýt chút nữa bị sặc nước miếng mà chết.

Ngu ngốc mới không nghe nói qua tên của người này.

Trạch Tư Phí Lạp Đế Tư, không chỉ vào Burj Al Arab mới có thể nghe thấy tên, chỉ cần những người thuộc tầng lớp xã hội thượng lưu, đều nghe nói qua tên của người này.

Anh ta là quán gia đạt cấp kim cương độc nhất vô nhị trên thế giới.

Có bao nhiêu người muốn dùng giá trên trời để mời anh ta, điểm mấu chốt là chưa từng có ai nhìn thấy mặt cả.

Ngay cả Quốc vương đến đây, cũng không có cơ hội được gặp anh ta nữa là.

Nghe đồn, giá cả cho một giờ phục vụ của anh ta cũng lên đến gần một tỷ đô la rồi, quả thật không phải là người.

Âu Liêm không hiểu, một vị quán gia kim cương chỉ nghe danh không thấy mặt, làm sao có thể khiến cô ấy bất thành linh nghĩ tới.

Vậy mà, không đợi anh hỏi ra nghi vấn ở trong lòng, xe hơi liền ngừng lại, Vân Trạch ngồi ở bên tay phải của anh bước xuống xe trước.

Nhưng mà bởi vì Lam Duê vẫn còn nhấm nhát như cũ, thế nên bọn họ cũng không vội vã đánh thức cô dậy.

Sau khi Vân Trạch xuống xe, cũng không trông thấy bóng dáng đâu cả. Trong lòng Âu Liêm vẫn còn rối rắm vụ Trạch Tư Phí Lạp Đế Tư, không vừa mắt nhìn người bên cạnh. Còn Vân Thanh chỉ nghehnh cảm, căn bản cũng không để ý tới anh.

Thật là xấu xa!

Âu Liêm nói thầm trong lòng, khơi lên hứng thú của anh, rồi sau đó cái gì cũng không nói.

10 phút sau, cửa kiếng xe bên cạnh Lam Duê bị gõ nhẹ một cái.

Lăng Ngạo nhíu mày nhìn về phía bên kia, là Vân Trạch.

Đôi hàng mi đang rũ xuống hơi run rẩy, rốt cuộc Lam Duê cũng chậm rãi mở hai mắt ra.

Liếc nhìn xe, lại đưa mắt nhìn ra bên ngoài, ngồi thẳng cơ thể có phần nặng nề.

Lời nói kế tiếp, khiến tất cả mọi người trong xe đều cảm thấy ngạc nhiên, ngoại trừ Vân Thanh và Lam Duê. Ngay cả Lăng Ngạo hiếm khi để lộ biểu cảm của mình, lúc này cũng không che giấu nổi sự kinh ngạc.

"Trạch Tư, đều sắp xếp xong rồi?"

"Dạ, đã sắp xếp xong xuôi!"

Vân Trạch nhẹ nhàng mở cửa xe, rũ mắt nói.

Âu Liêm há hốc miệng, ngo ngác nhìn Vân Trạch, nói một cách chính xác, chính là nhìn vào tấm huy chương hoàng kim đang chễm chệ nằm ngay trên ngực bộ âu phục trắng của anh.

Bề ngang của tấm huy chương chỉ rộng chừng hai ngón tay, mặt trên hiện rõ dòng chữ đen Trạch Tư Phí Lạp Đế Tư.

Thảo nào, hèn gì mỗi lần Vân Trạch chăm lo cho những sinh hoạt hằng ngày của Lam đương gia, từ ăn uống đến ngủ nghỉ đều rất chu đáo, cẩn thận. Ngày trước không cảm thấy có gì lạ, bây giờ mới phát hiện ra trình độ đáng sợ kia.

Quân gia kim cương, đệ nhất quân sư bên cạnh nữ đương gia hắc đạo.

Hai danh phận này dường như cũng có sự chênh lệch khá xa đó chứ?

Chỉ có điều, mặc kệ có muốn tin hay không, đây vẫn là sự thật.

Lăng Ngạo xuống xe trước, vòng qua thân xe, ôm Lam Duê từ bên trong ra ngoài.

Nhẹ quét mắt sang Vân Trạch đang đứng ở một bên, môi mỏng khẽ mím.

Đều là đàn ông như nhau, Lăng Ngạo không phải người khờ khạo, làm sao anh lại không nhìn ra tình cảm mà Vân Trạch dành cho Lam Duê.

Anh không thể không thừa nhận, trên phương diện này, Vân Trạch đã che giấu rất tốt. Nếu như không phải bởi vì Lam Duê sống chết không rõ suốt mấy tháng trời, có lẽ anh cũng nhìn không ra.

Với tính cách của anh, phát hiện ra người đàn ông khác dám mơ ước đến vợ của mình, anh tuyệt đối sẽ không để người đó ở lại bên cạnh cô nữa.

Song, Vân Trạch không phải là người bình thường.

Từ nhỏ đến lớn anh ta đã đi theo bên cạnh Lam Duê, mặc dù giữa Lam Duê và anh ta là quan hệ chủ tớ, nhưng e rằng cô đã sớm coi anh như một người anh trai.

Chính vì Lăng Ngạo biết Lam Duê dành cho Vân Trạch một tình cảm như vậy, thế nên mới mặt không biến sắc, giả vờ xem như cái gì cũng không biết.

Dù là Lăng Ngạo, anh cũng không thể không thừa nhận, Vân Trạch thật sự là một người đàn ông rất ưu tú.

Anh ta mang phong cách quý tộc bẩm sinh, khiến cho người khác không thể rời mắt.

"Nghĩ cái gì, mắt hồn như thế?"

Đi lên máy bay trực thăng, Lam Duê neho mắt, ngáp một cái, nghi hoặc nhìn anh.

"Không có!"

Lấy lại tinh thần, Lăng Ngạo kéo cô vào trong ngực, khẽ lắc đầu một cái.

Thấy anh không nói, mà Lam Duê cũng không phải là người hiếu kỳ, nên không lên tiếng nữa.

Lúc này Vân Trạch đứng thẳng bên cạnh cô, rĩ mi xuống, che đậy ánh mắt đầy chua xót.

Ánh mắt ấy, dĩ nhiên Lăng Ngạo sẽ không bỏ lỡ.

Chỉ có điều, bất luận là như thế nào anh cũng không thể rời khỏi Lam chủ, trách nhiệm của anh là bảo vệ và chăm sóc cho cô. Trong chuyện tình cảm, anh vẫn luôn rất lý trí, không bao giờ lẫn chuyện tình cảm cá nhân vào công việc.

Đối với Lăng Ngạo, anh có lòng kính trọng, tuyệt đối không thiếu.

Máy bay trực thăng hạ cánh tại sân bay chuyên dụng ở tầng hai mươi tám của Burj Al Arab.

Từ khi bắt đầu lên máy bay, rốt cuộc bọn Âu Liêm cũng được chứng kiến cái gì gọi là đẳng cấp của quân gia kim cương.

Từ cách nói chuyện, đến nụ cười trên mặt, thậm chí là từng cái khoát tay nhắc chân, cũng toát lên thần thái quý tộc ưu nhã, khiến cho người ta si mê.

Bọn họ đặt một gian phòng Hoàng gia và ba gian phòng Tổng thống.

Theo quy tắc, mỗi gian phòng sẽ có từng vị quân gia riêng, nhưng mà Vân Trạch lại đang ở đây, bọn họ vẫn muốn tận hưởng một chút mùi vị được quân gia kim cương phục vụ là như thế nào.

Coi như là bám dính hết vào Lam đương gia.

"Lam chủ muốn tắm rửa, nghỉ ngơi trước, hay là xuống phòng ăn dùng cơm, hoặc là tùy vào thuộc hạ sắp xếp?"

Sớm đã quen với việc được Vân Trạch phục vụ, Lam Duê lơ đãng xoay xoay cần cổ: "Đến phòng ăn dùng cơm đi, có chút mệt mỏi!"

"Được, mời Lam chủ thay quần áo trước!"

Búng tay một cái, hai người đàn ông trẻ tuổi mang hai chiếc hộp tinh xảo bước vào.

"Mời Lam chủ và Lăng thủ lĩnh thay quần áo, thuộc hạ chờ ở bên ngoài!"

Vân Trạch gật đầu một cái, dẫn người đi ra ngoài.

Còn Vân Thanh đã sớm ngáp ngáp mấy cái, thấy anh đi ra ngoài, vội vàng đuổi theo. Trước khi đi vẫn không quên kéo theo Âu Liêm đang sững sờ, bắt mắt to tiếng: "Anh không đi hả, tính ở đây làm cây cột à! Mẹ nó, tại sao trước đây lại không phát hiện ra anh ngu ngốc như vậy."

Âu Liêm: "."

Anh chỉ nhất thời bị chấn động thôi, có được hay không đây, cung cách phục vụ hoàn mỹ không chê vào đâu được, Trạch Tư Phí Lạp Đế Tư.

"Quả nhiên không phải mà!"

Mở hộp lễ phục ra, Lam Duê bất mãn bĩu môi, nhắc chiếc váy liền thân buộc ngực màu xanh da trời lên.

Từ trước đến nay lễ phục của cô đều là sườn xám, mặc dù đã sớm biết vóc dáng hiện giờ của mình không xuyên qua nổi nữa, nhưng tóm lại là vẫn cảm thấy bất mãn.

Lăng Ngạo nhìn hành động trẻ con ấy, nhẹ nhàng ôm lấy cô từ phía sau, khẽ hứa hẹn: "Chờ sau khi sinh con xong, anh sẽ tặng thật nhiều sườn xám đẹp mắt cho em!"

"Thật?"

"Không tin?" Lăng Ngạo nhún mày, lời nói của anh từ trước đến nay chưa từng có người dám chất vấn, cô là người đầu tiên.

Tin, làm sao lại không tin!

Lam Duê sung sướng nhếch môi cười, chỉ có hơi kinh ngạc một chút, thế nào anh lại đoán ra được tâm tư của mình mà thôi.

Ừm, có một người đàn ông, nhất là người đàn ông mà mình yêu ở bên cạnh, cảm giác rất tốt.

~Hết Chương 88~

Bạn đang đọc truyện *Vợ Phúc Hắc Của Đế Vương Hắc Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 89: Nhàn nhạ trôi qua

Bọn người Lam Duê được tàu ngầm đưa đến nhà hàng hải sản.

Rất rõ ràng, đây là nơi dùng bữa mà khá nhiều người nghĩ đến đầu tiên, vì vừa có thể ăn được hải sản tươi ngon, lại vừa có thể thưởng thức cảnh đẹp dưới đáy biển, có sao không chọn.

Lam Duê gắng gượng nâng bụng bầu, dưới sự che chở cẩn thận của Lăng Ngạo, đến ngồi gần chiếc bàn cạnh tấm kiếng thủy tinh trong phòng ăn, hào hứng ngắm nhìn những sinh vật biển bơi tung tăng bên ngoài.

Mỗi người đến đây đều sẽ mang theo quần gia của mình đi cùng, chỉ cần là người có mắt nhìn, theo bản năng sẽ quan sát huy chương hoàng kim trên ngực của từng quần gia để xem cấp bậc của họ, cùng với tên của người ấy.

Vân Trạch cũng không ngoại lệ.

Trạch Tư Phí Lạp Đế Tư.

Cái tên này ở trong giới quần gia đất giá cỡ nào, ai ai cũng đã từng nghe qua tên của người ấy.

"Lam chủ vẫn theo thói quen như trước?" Ánh mắt không nhìn đến những người chung quanh, Vân Trạch hơi khom lưng, nhẹ nhàng hỏi.

"Ừm!"

"Lăng thủ lĩnh, mời chọn món ăn!"

Bên Lam Duê đã xong, tay vừa nhắc, người bên cạnh liền đem một quyển thực đơn thật dày màu đen in chữ vàng đến, trao vào tay anh. Vân Trạch nhận lấy, đang định đem thực đơn đưa cho Lăng Ngạo.

Lăng Ngạo liếc mắt nhìn quyển thực đơn, dừng một chút, nói: "Theo như món ăn của Lam Duê."

"Được, thuộc hạ hiểu! Xin chờ một chút!"

Ưu nhã xoay người, mấy vị quần gia cấp cao với đồng phục sang trọng đi theo bên cạnh anh, cấp bậc so với bất kỳ người nào ở đây cũng cao hơn.

Tất cả những người đang dùng cơm ở đây đều kinh ngạc nhìn xem cảnh tượng này, khi vừa nhìn thấy tám huy chương sáng ngời trước ngực Vân Trạch thì gương mặt lập tức lộ rõ vẻ cuồng nhiệt, làm thế nào cũng không che giấu được.

Trạch Tư Phí Lạp Đế Tư kia, sự tồn tại của người này giống như một vị thần, đại biểu cho nét ưu nhã cao quý.

"Anh muốn dùng món giống em? Ngày trước anh thích ăn cái gì?" Lam Duê quay đầu nhìn về phía anh, nét mặt có hơi bất ngờ.

Lăng Ngạo lắc đầu: "Chưa từng đến đây, không có hứng thú!"

Anh thường đến đây đơn giản chỉ có một ngày, để giải sầu, đối với những chuyện phiền phức như thế này chưa từng thử qua. Nhà hàng dưới đáy biển thì thế nào, chỉ cần anh muốn, lúc nào cũng có thể tự mình xây nên một cái.

"Vậy anh có lộc ăn!"

Nói xong câu đó, Lam Duê tiếp tục ngắm nhìn sinh vật biển phía bên ngoài.

Lăng Ngạo nhíu mày, trí óc đảo một vòng, đại khái cũng hiểu được hàm ý trong lời nói của cô.

Chẳng trách, thì ra là bất luận Lam Duê đến đâu dùng cơm, thì người xuống bếp luôn là Vân Trạch, hoặc đôi khi Lam Duê muốn ném thử tài nấu nướng bên ngoài một chút, nhưng phần lớn đều do vị quần gia thân cận này xử lý hết cả.

20 phút sau, Vân Trạch mang theo hơn mười người, xuất hiện dưới ánh nhìn trông ngóng của mọi người trong phòng.

Khi một bàn đầy những món ăn chưa từng xuất hiện trong thực đơn được dọn lên, ngay cả những người có tên tuổi trên thế giới cũng trợn mắt há mồm mà nhìn.

Theo thói quen từ những năm trước, đa số món ăn của Lam Duê đều lấy thanh đạm làm chủ đạo. Bởi vì hiện tại cô là một người ăn, bốn người no, hiển nhiên là chất dinh dưỡng cũng phải cân đối.

Vân Trạch lo nghĩ cho thân thể của cô, không ngừng cải thiện chế độ ăn uống.

Khoảng thời gian sau khi trở về từ hòn đảo nhỏ của Andrew, dưới sự chăm sóc của Vân Trạch, gương mặt nhỏ nhắn của Lam Duê trông cũng đầy đặn lên nhiều.

Mặc dù chỉ là một chút xíu, nhưng mà chứng minh đúng là có hiệu quả.

Đương lúc bọn người Lam Duê đang yên lặng dùng bữa, một chuỗi tiếng ồn ào liên truyền đến từ một nơi cách đó không xa.

Vân Trạch nghe thấy thế, xoay người, đi về nơi phát ra tiếng động.

"Thời điểm dùng bữa, xin đừng lớn tiếng ở đây!"

Giọng nói dịu nhẹ như gió xuân, thành công trong việc thu hút sự chú ý của hai người phụ nữ và anh vệ sĩ.

"Trạch Tư Phí Lạp Đế Tư? Ôi, Trạch Tư, thật sự là anh?" Cô gái trẻ vừa tròn hai mươi tuổi, chính trang lại đáng vẻ, giả vờ ưu nhã vuốt ve mái tóc nâu, trũng to mắt, dường như rất kinh ngạc.

Vân Trạch nhàn nhạt liếc cô gái một cái, không biết.

"Vị tiểu thư này, chủ nhân nhà tôi đang dùng bữa, không nên ồn ào, xin chú ý dùm!"

Cô gái nóng vội, thấy Vân Trạch muốn rời khỏi, lập tức vươn tay níu lấy ống tay áo của anh, lo lắng nói: "Trạch Tư, là tôi đây, tôi là Layla, Layla Jennifer, anh quên rồi sao? Ngày trước tôi là cộng sự của anh!"

Chỉ cần những ai đã trải qua khóa học quản gia đều biết, mỗi người đều có một cộng sự.

Một là chủ nhân, một là quản gia.

Trong suốt quá trình học, từ lúc bắt đầu cho đến khi kết thúc, quan hệ giữa bọn họ chính là hợp tác.

Một người muốn làm đại tiểu thư quý tộc ưu nhã nhất, một lại muốn trở thành quản gia ưu tú nhất, sự phối hợp giữa Vân Trạch và Layla, đến tận bây giờ cũng chưa có ai phá vỡ, có thể thấy được độ khó trong lĩnh vực này.

Hợp tác, đó đã là chuyện của sáu năm về trước.

Cuối cùng thì Vân Trạch cũng nhớ ra vị tiểu thư quý phái này là ai.

"Tiểu thư Jennifer, rất vui vì được gặp lại cô lần nữa! Nhưng xin đừng quấy rầy đến hai vị chủ nhân của tôi đang dùng cơm, đây là một hành động rất thiếu lễ độ."

Nói xong, không chờ bọn họ nói thêm gì nữa, xoay người, không chút do dự rời khỏi đó.

"Trạch Tư, Trạch Tư, tôi tìm anh đã lâu rồi, chúng ta không thể nói chuyện một chút sao? Trạch Tư."

Nhưng đáng tiếc thay, bất kể là cô có gào thét như thế nào, Vân Trạch cũng không hề quay đầu lại lấy một lần.

Vừa muốn tiến lên, liền bị anh vệ sĩ áo đen chặn lại, mặc dù không động tay động chân, nhưng cũng đủ để cho cô cảm thấy mất hết mặt mũi.

"Tiểu thư Layla, đây chính là Trạch Tư Phí Lạp Đế Tư mà cô nói? Ngoài về anh tuần phi phạm, bất quá cũng chỉ là một tên quản gia, cho dù năng lực có tốt thế nào đi nữa, nhưng cần gì cô phải nhớ mãi không quên suốt nhiều năm như vậy? Cô là em gái duy nhất của đại nhân."

Người phụ nữ trung niên bên cạnh, trước sau vẫn không nói lời nào, khó hiểu, nhíu mày hỏi.

Nãy giờ bà đã âm thầm quan sát, cậu thanh niên tên Trạch Tư kia cũng không phải là một người bình thường, từng cái giờ tay nhắc chân đều đại diện cho sự hoàn mỹ. Thậm chí những vị quý tộc mà bọn họ đã từng tiếp xúc, cũng khó mà vượt qua được anh ta. Bà vẫn luôn cho rằng, người khiến tiểu thư Layla nhớ mãi không quên, sẽ có biểu hiện khác, nhưng hôm nay gặp lại, bà cũng không nhìn thấy chút tình cảm nào từ trong mắt cậu Trạch Tư Phí Lạp Đế Tư đó. Nếu không nhờ tiểu thư nhắc nhở, căn bản cậu ta cũng không nhận ra tiểu thư Layla.

Đã sớm nghe nói về cậu tên Trạch Tư Phí Lạp Đế Tư này, người có thể thuê anh ta trong thời gian dài, chi sớ cũng không đơn giản. Nhìn về phía hai người ngồi cách đó xa xa, dường như bên này có ồn ào thế nào, cũng không thấy bọn họ có phản ứng, điều này khiến cho người phụ nữ trung niên cảm thấy khó xác định trong lòng.

Layla hung hăng cắn cắn môi, vừa nhìn về phía bên kia, liền bắt gặp Vân Trạch đang cười dịu dàng với một người phụ nữ phương Đông ngồi phía đối

điện. Nụ cười như vậy, cho dù bọn họ đã từng hợp tác với nhau suốt một năm, cô cũng chưa từng thấy qua. Người phụ nữ đang mang thai ấy, rốt cuộc là ai?

"Anh hai đã nói, chờ anh xử lý xong chương ngại vật Na Na không biết sống chết, anh ấy sẽ trở thành một đế vương chân chính. Hừ, chẳng lẽ chỉ có một người đàn ông mà cũng phải cần anh ấy nhúng tay vào sao? Tôi yêu anh ta, Đại Lâm, tôi yêu người đàn ông này, tôi nhất định phải có được anh ấy!"

Đôi con ngươi màu xanh da trời lóe lên ánh sáng chiếm hữu, Layla lắc lắc chiếc túi xách hàng hiệu khảm kim cương trong tay, ưu nhã xoay người: "Đại Lâm, bà cho người nhanh chóng điều tra về thân phận của người phụ nữ kia. Đã có chồng, lại còn không biết sống chết đi quyến rũ người đàn ông của tôi, không xử cô ta, tôi sẽ không mang họ Fiennes! Hừ!"

Nếu như những lời kia chui vào trong tai Lam Duê hoặc là Vân Trạch mà nói, nhất định họ sẽ cảm thấy gia tộc này rất quen thuộc, đáng tiếc rằng không ai trong bọn họ nghe được.

Ở lại Burj Al Arab ba ngày, tên tuổi của Trạch Tư Phí Lạp Đế Tư đã gây nên chấn động không nhỏ.

Ghét sự phiền toái, sau khi gây ra chút hỗn loạn, bọn người Lam Duê lập tức phải tìm một cái, tiếp tục đi đến nơi khác nghỉ dưỡng.

"Lam nha đầu hả, bây giờ con đang ở đâu?"

Điện thoại đến từ đại bản doanh của nhà họ Lam, giọng nói của Lam lão ông, Lam Kính có nội lực xuyên thấu qua cả điện thoại, dù là Lăng Ngao ngồi cách Lam Duê một khoảng cũng có thể nghe thấy âm thanh.

Mà lúc này bọn họ đang ở trên bãi biển Maldives, đập lên sóng biển, chơi đùa rất nhàn nhã tự tại.

"Maldives, nghỉ dưỡng!"

Vừa dứt lời, Lam Duê liền tranh thủ lấy điện thoại ra xa lỗ tai một chút.

Quả nhiên, điện thoại yên lặng một lát, đầu dây bên kia liền truyền đến tiếng rít gào rất có khí thế:

"Con là đứa cháu gái bất hiếu, chính con thông dong tự tại chạy đi chơi, mà lại cấm túc ông nội của con ở trong nhà, con còn là người có chút lương tâm nữa không hả? Ta là ông nội con, kính già yêu trẻ, con không biết ư? Lam Duê, con muốn cho lão già này tức chết phải không?"

Sau khi xác định bên kia đã gầm thét xong, Lam Duê chậm rãi đặt điện thoại lên bên tai, nhẹ nhàng nói: "Thật ra thì, cũng vì con quan tâm cho ông nội mà. Bên ngoài náo loạn như vậy, ông nội vẫn cứ ngây ngốc ở trong nhà thì tốt hơn. Ban đầu ông nội đắc tội bao nhiêu người ở bên ngoài, làm cháu gái như con, chỉ là vì tính mạng của người mà suy nghĩ. Nhưng cứ yên tâm, chờ sau khi chất của ông nội ra ngoài, thời gian cấm túc của người liền kết thúc. Chỉ có mấy tháng mà thôi, không cần phải nhớ đến con. Ông nội, chăm sóc cho mình thật tốt. Haaa..."

Nói xong, bộp một tiếng, lập tức cúp máy.

"Ông nội, như thế nào rồi?"

Lam Kiệt ở bên kia tha thiết ngóng chờ đáp án, mong đợi nhìn ông nội nhà mình.

Lam lão ông trừng mắt, nếu như có râu ria mà nói, ắt hẳn lúc này đã dựng ngược hết lên: "Con còn nói như thế nào? Chị gái bảo bối của con cúp điện thoại của ta! Bây giờ ông nội của con đang bị cấm túc, con nói xem, như thế nào?"

Lam Kiệt mắt húng đưng lên: "Đều tại ông nội hết, không có việc gì ông nội hét lên với chị Lam Duê làm chi, bây giờ khiến chị ấy tức giận, vấn đề của con còn chưa hồi. Ông nội, thảo nào chị Lam Duê cấm túc người, cần bản là đáng đời luôn! Hừ!"

Bịch bịch bịch chạy lên lầu, lưu lại ánh mắt tròn trĩnh vì kinh ngạc của Lam lão ông, bắt mắt nhìn theo bóng dáng thẳng bé.

Làm sao mà cả cháu gái lẫn cháu trai của ông đều thích đối nghịch với ông vậy?

"Người đã già rồi, ngay cả một chút uy lực cũng không có!"

Thời gian nhà họ luôn trôi qua rất nhanh, trong khoảng thời gian này, bất kể là tập đoàn Fiennes, hay là gia tộc Andrew, cũng không có chút động tĩnh nào.

Từ sau khi đi nghỉ dưỡng trở về, Lam Duê vẫn sống ở đại bản doanh của nhà họ Lăng, tịnh dưỡng thân thể, mặt khác cũng bận rộn giải quyết một số chuyện của mình.

"Lấy được tin tức từ đâu?"

Lăng Ngao đang định về nhà, nhưng lúc này lại nhận được một tin tức cực kỳ chấn động, khiến anh không thể không gạt hết mọi chuyện sang một bên.

Ngay cả Ngự Phong, lúc này cũng rất khiếp sợ, một người đã biến mất, hoặc nói đúng hơn, một người có thể đã chết, làm sao lại bỗng dưng xuất hiện?

"Đúng là sự thật!" Nuốt xuống cảm giác khó tin nơi lồng ngực, Ngự Phong bình tĩnh gật đầu: "Có người đã phát hiện ra chiếc du thuyền mất tích gần một năm nay trên biển Ấn Độ Dương, toàn bộ 300 người trên thuyền đều hôn mê bất tỉnh!"

"Cộc cộc cộc!"

Gương mặt lạnh lùng của Lăng Ngạo nhìn không ra được chút cảm xúc nào, cong ngón tay lên, gõ nhịp nhàn nhàn trên bàn.

"Lam Triệt đâu?"

Ngự Phong sa sầm mặt: "Không có, sau khi mọi người thẩm tra đối chiếu những người trên du thuyền, không thiếu một ai, chỉ thiếu đi duy nhất Triệt thiếu gia!"

Nếu như nói, ban đầu còn hoài nghi không phải do bọn chúng làm, vậy thì sự trở lại bất ngờ của chiếc du thuyền này, hơn nữa còn thần không biết quỷ không hay như thế, chỉ thiếu đi mỗi người thân thiết nhất với Lam đương gia, Lam Triệt. Như vậy, tất cả mũi nhọn đều hướng về cùng một chỗ.

Sự kiện Lam Triệt mất tích, cùng với những đả kích mà nhà họ Lam không ngừng gặp phải trước đây, đều có cùng một nguyên nhân, chính là để đối phó với nhà họ Lam, đối phó với Lam Duê.

"Gác lại chuyện này!"

Lăng Ngạo suy nghĩ một chút, cuối cùng nói.

Lam Duê mang thai ba đứa bé, bây giờ đã được tám tháng, nếu như cô biết chuyện này, với tính cách của cô, nhất định sẽ tự mình đi xử lý.

Hiện giờ việc đi đứng của cô cũng đủ phiền phức rồi, huống chi là giải quyết chuyện nguy hiểm như vậy.

"Dạ, nhưng mà bên nhà họ Lam cũng đã lấy được tin tức!" Nếu như bên phía nhà họ Lam biết tin này, thông báo cho Lam Duê, vậy phải làm thế nào?

Lăng Ngạo nhàn nhạt quét mắt nhìn anh ta một cái, đứng lên: "Hắn là bọn họ sẽ không ngu ngốc như vậy!" Tình huống của Lam Duê bây giờ là như thế nào, nếu như muốn cô gặp chuyện không may, bọn họ cứ dốc hết sức mà đi thông báo.

Hongkong, Đại bản doanh nhà họ Lăng.

"Chị nói không thể chính là không thể!"

"Ôi trời, chị tư, người ta tìm chị hai có chuyện thật mà, chị để cho em đi đi!"

"Bây giờ chị hai rất mệt mỏi, em không có gì làm còn đi kiếm chuyện quấy rầy chị ấy, em muốn chết hay là thế nào?"

Lăng Tuyết thật sự muốn dùng một cái tát đập chết đứa em gái không biết sống chết này, háo sắc với nam giới thì cũng được đi, thế mà nó lại còn liêu minh vì chị hai, để có thể ở chung một chỗ với chị ấy, lệnh nào nó cũng cãi lại cho bằng được, hết sợ anh hai rồi.

Lăng Tâm phòng miệng lên: "Khoảng thời gian này em được nghỉ ở nhà, lần nào mọi người cũng nói mấy lời này cho có lệ, em nghe cũng đủ rồi! Em chỉ muốn trò chuyện với chị hai mà thôi, có gì ghê gớm đâu? Lại nói, anh hai không có ở nhà!"

Đang nói, tiếng còi xe quen thuộc liền vang lên ngay ngưỡng cửa.

Đầu Lăng Tâm hiện lên đầy vạch đen, con bé không phải là quạ đen chứ?

Lăng Ngạo xuống xe, liếc mắt nhìn hai người một cái, tiến vào bên trong.

Bước vào phòng, chỉ thấy vợ yêu của mình đang nằm trên giường nhắm mắt nghỉ ngơi, nhìn dáng vẻ hẳn là ngủ được một lát rồi.

Nhẹ nhàng ấn một nụ hôn lên trán cô, khe khẽ đặt tay lên trên chiếc bụng đã nhô cao, cảm thụ máy thai của đứa bé.

Bên dưới tay bỗng nhiên nhúc nhích, gương mặt luôn lạnh lẽo của Lăng Ngạo thoáng qua một tia vui mừng.

"Ừm!"

Bị vật nhỏ không an phận trong bụng đá một cái, Lam Duê vốn ngủ không được sâu, lập tức mở to hai mắt.

"Sao đã về rồi?"

Lam Duê kinh ngạc chớp chớp mắt, nhìn về phía người vừa tới.

Muốn ngồi dậy, nhưng bởi vì mới vừa tỉnh ngủ, cộng thêm thân thể còn kênh, khiến cô có chút lực bất tòng tâm.

Lăng Ngao thấy thế, cẩn thận đỡ cô dậy, kê một cái gối ra sau lưng, dịu dàng nói: “Trở về xem em!”

Lam Duê điều chỉnh tư thế khiến cô cảm thấy dễ chịu, nheo mắt quan sát anh từ trên xuống dưới, rũ đôi hàng mi, nói: “Có phải chuyện gì đã xảy ra hay không? Cần anh đích thân đi giải quyết?”

Lăng Ngao nhìn sâu vào mắt cô, anh đã sớm biết chuyện gì cũng không thể gạt được mà. Anh vẫn cho rằng từ trước đến nay chưa một ai có thể nhìn thấu mình, nhưng mà vợ yêu lại hết lần này đến lần khác nhìn ra tâm tư của anh.

Chỉ vì muốn xác định chuyện này, lại có liên quan đến Lam Duê, bất luận là như thế nào anh nhất định phải tự đi xem xét một chút.

"Ừ, có chút chuyện phiền phức, cần anh phải đích thân đi giải quyết!"

"Như vậy hà, vậy anh đi đi!" Lam Duê cười cười, gật đầu nói: "Nhưng mà cẩn thận một chút, em không muốn con trai còn chưa ra đời, em lại trở thành quả phụ!"

Sắc mặt Lăng Ngao tối sầm lại, nhìn nụ cười của cô. Rốt cuộc vẫn phải chờ đợi: "Anh biết rồi, chuyện này tương đối quan trọng, anh phải lập tức rời đi! Lam Duê, tự chăm sóc mình cho tốt!"

Cuối cùng, Lăng Ngao nhìn đồng hồ, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên môi cô, sai bước rời khỏi.

Sau khi anh đi, dáng vẻ tươi cười của Lam Duê chợt tắt, đôi con ngươi đen nhánh trầm ngâm, chuyện gì có thể khiến anh cảm thấy khó giải quyết như vậy?

~Hết Chương 89~

Bạn đang đọc truyện *Vợ Phúc Hắc Của Đế Vương Hắc Đạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Hải quân, không quân, chiến lực toàn bộ triển khai

Mặc kệ lần này là thật, hay chỉ đơn thuần muốn chia mũi nhọn vào anh, hoặc nói anh vừa khéo chui đầu vào lưới, nếu như bọn chúng có gan dấn động đến trên đầu anh, anh nhất định sẽ làm cho bọn chúng hối hận khi phải sống trên cõi đời này.

Trên hòn đảo không người ở một nơi nào đó, giữa tòa thành hoa lệ nhưng không kém phần quỷ dị trong khu rừng nguyên thủy nồng nặc mùi ẩm thấp, thỉnh thoảng truyền đến từng tiếng vang ghê rợn.

"Thế nào còn chưa tỉnh, thế nào còn chưa tỉnh?"

Một giọng phụ nữ trong trẻo mang theo chút điên cuồng và sự si mê.

"Liz, John tiên sinh nói rồi, trong thời gian ngắn hẳn không có khả năng tỉnh lại, cậu đừng có như người điên, cả ngày bám lấy hẳn không tha!" Người đàn ông tên Ngõa Nặc u ám lạnh lùng nhìn Liz, một tên đàn ông, suốt ngày đi đóng giả làm phụ nữ, hơn nữa còn có hứng thú với một tên đàn ông khác như vậy, thật là không hiểu tại sao đại nhân lại giữ một tên biến thái bên cạnh làm trợ thủ.

Liz lắc lư vén vén mấy lọn tóc vàng trên tấm áo choàng, đôi mắt nâu hẹp dài nhìn trừng trừng vào Ngõa Nặc: "Ngõa Nặc, anh biết mình đang nói chuyện với ai không, biết bây giờ đang ở đâu không hả? Nếu không phải tôi thấy anh còn có ích đối với đại nhân, anh cho rằng mình còn có thể lẩn lộn đứng ở đây, nói chuyện không biết trên dưới với tôi như vậy? Ngõa Nặc, tốt nhất anh nên biết rõ thân phận của mình."

"Corey Lạc, lần này đại nhân có nhiệm vụ gì phải không?"

Không để ý đến Liz đang kêu gào một mình, Ngõa Nặc quay đầu nhìn về phía Corey Lạc, này giờ vẫn luôn lẳng lặng đứng quan sát người đàn ông trong khối thủy tinh.

Lam Triệt vẫn vậy, tựa như đang ngủ thiếp đi, ngoại trừ sắc mặt có vẻ hơi tái nhợt, tất cả những thứ khác đều rất tốt.

Corey Lạc nhìn lên người đàn ông có thể gọi là hoàn mỹ trước mặt, đáy mắt lóe lên một tia u ám.

Người đàn ông như vậy, mà gặp phải kết cục thế này, quả là đáng tiếc.

Lam Triệt, nếu muốn trách, chỉ có thể trách em gái Lam Duê của cậu, ai bảo cô ấy quá thông minh làm chi? Vì để cô được cô ấy, đại nhân đã bày binh

bố trận hơn nhiều năm rồi, hai, ba năm cuối cùng này thì có nhằm nhò gì.

A!

Nghe thấy câu hỏi của Ngõa Nặc, Corey Lạc đẩy chiếc kính gọng vàng trên sống mũi một cái, lạnh lùng nói:

"Đại nhân ra lệnh, tiêu diệt Lăng Ngao!"

Yên lặng một thời gian dài như vậy, cuối cùng đại nhân cũng bắt đầu hành động.

Vì để tránh gây nên những rối ren không cần thiết, và cũng không để cho truyền thông chú ý, chiếc du thuyền được khống chế tại vị trí 90 độ kinh tuyến đông, và 63 độ vĩ tuyến nam ở Ấn Độ Dương.

Ở đây đều là người của nhà họ Lăng, thời điểm Lăng Ngạo tới, Vân Lăng và Vân Vũ đã có mặt ở nơi này.

Nhìn thấy bọn họ, Lăng Ngạo hơi nhú mày, môi mông mấp máy, cũng không nói gì thêm.

"Lăng thủ lĩnh đề phòng, Lam chủ không biết chuyện này. Dẫu sao cũng dính dáng đến Triệt thiếu gia, xem như không nói với Lam chủ, nhưng bọn thuộc hạ cũng không thể giả vờ như không biết!" Vân Vũ đi tới trước mặt anh, bình tĩnh giải thích.

Lăng Ngạo gật đầu một cái, đương nhiên anh biết, nhìn chung quanh một vòng, nói: "Như thế nào?"

"Không có chút đầu mối nào! Những người kia chỉ bị hôn mê, không có vấn đề gì to tát, theo y học, chỉ bị ăn phải một loại thuốc khiến người ta lâm vào hôn mê sâu, nếu sử dụng lâu dài, nhẹ thì có thể sẽ khiến người bệnh mất đi trí nhớ, nặng hơn thì có khả năng trở nên điên loạn. Nghiêm trọng nhất, đại khái chính là tử vong!" Âu Liêm cời chiếc bao tay xuống, lúc vừa đi tới liền nghe thấy câu hỏi của Lăng Ngạo, thuận miệng nói tiếp: "Những người này bị bỏ thuốc chưa lâu, hơn nữa liều lượng cũng tương đối nhẹ, cho nên sẽ không dẫn đến hai tình trạng nặng như trên, nhưng mà mất đi trí nhớ, đây là điều không thể tránh khỏi."

"Căn cứ vào sổ ghi chép ban đầu, có 314 người trên du thuyền, cộng thêm hai thành viên được FBI cử tới, tổng cộng là 316 người. Nhưng bây giờ ngoại trừ thiếu đi Triệt thiếu gia, toàn bộ 315 người còn lại đều ở đây!"

Vân Lăng trầm giọng báo cáo những thông tin mà mình mới vừa điều tra được.

Thời điểm anh đang điều tra về những người này, lại chẳng hề tìm thấy bóng dáng của Lam Triệt, ai có thể hiểu được tâm tình của anh khi ấy?

Sự quan tâm lo lắng mà Lam Triệt và Lam Duê dành cho nhau vẫn luôn rất tốt, so với bất kỳ ai trong gia tộc đều thân thiết hơn cả. Trước kia là toàn bộ người trên chiếc du thuyền đều bị mất tích, nên Lam Duê mới còn có thể bình tĩnh mà chống đỡ. Nhưng hiện giờ, du thuyền đã trở lại, toàn bộ những người trên ấy đều không thiếu một ai, ngoại trừ một mình Lam Triệt.

Ai trong bọn họ đều hiểu rõ tính khí của Lam Duê, nếu như chuyện này bị cô biết được, sẽ là tình huống kinh khủng thế nào.

Lăng Ngạo đi chung quanh một vòng, xoay người bước lên quân hàm: "Bí mật đưa những người này trở về."

Trong khoảng thời gian này, không thích hợp bị giới truyền thông đưa ra ánh sáng, nếu Lam Duê biết, mục đích anh một mình đến đây cũng phí công vô ích.

Quân hàm đi với tốc độ không nhanh cũng không chậm, dưới tình huống bình thường, không ai có thể đuổi theo kịp.

Nhưng vào thời điểm quân hàm của Lăng Ngạo chạy đến gần đường xích đạo, liền gặp phải một trận công kích mạnh mẽ.

Hải (đại dương), không (không trung), tấn công từ hai nơi.

Máy bay tàng hình, tàu ngầm.

Sắc mặt của Lăng Ngạo chợt biến đổi, quả nhiên là một cái bẫy.

Song, mục tiêu của bọn chúng là Lam Duê hay là anh cũng không còn quan trọng nữa, mà quan trọng là, rốt cuộc những người đó là ai.

"Thủ lĩnh, mười chiếc máy bay chiến đấu KX631, hai chiếc tàu ngầm!"

Thời điểm bị tấn công lần thứ nhất, Ngự Phong nhanh chóng sử dụng radar định vị siêu tinh vi rà quét, phơi bày toàn bộ những mối nguy hiểm ẩn đối với bọn họ lên màn hình quan sát. Nhưng để nhận thấy, kết quả điều tra, có chút làm người ta giật mình.

Quân địch bày binh bố trận dày đặc như vậy, nhưng bọn họ lại không hề phát hiện ra từ trước.

Lăng Ngạo lạnh lùng ngồi lên bàn điều khiển, neoh mắt nhìn màn hình kiểm soát trung ương.

Đã sớm biết đây là một cái bẫy, nhưng trước đó lại không làm tốt công tác phòng vệ, Lăng Ngao chỉ có thể tự nhận mình quá ngốc.

Ngón tay day day nhẹ lên huyết thái dương, làn môi mỏng nhếch thành một đường cong tàn nhẫn: “Hủy diệt, 7 chiếc máy bay chiến đấu K21 chuẩn bị, không đánh rơi một, đánh rơi toàn bộ!”

Giọng nói lạnh lùng trầm thấp tựa như đến từ địa ngục, khiến tất cả mọi người ở trên quân hạm đều run rẩy.

Mỗi khi Lăng Ngao dùng đến loại khẩu khí này, liền đại biểu cho con giận dữ thật sự của anh.

Ngự Phong nghiêm mặt, lập tức truyền lệnh: “Tiêu diệt, 7 máy bay chiến đấu K21 chuẩn bị xuất phát, mục tiêu, mười chiếc KX631 3000m trên trời cao. Áp dụng phương thức bắn quét, đánh rơi toàn bộ!”

"Ngư lôi dưới biển chuẩn bị, phá hủy hai chiếc tàu ngầm của địch!"

"Âu Liêm, đây là quân hạm chính, đây là quân hạm chính! Nhận được tin tức xin trả lời!"

Sau khi liên tiếp truyền chỉ thị, Ngự Phong bắt đầu gọi Âu Liêm đang khống chế ba chiếc quân hạm khác.

"Đây là bàn điều khiển của quân hạm số ba, Ngự Phong, có phải đã xảy ra chuyện gì hay không?"

"Ừ, lập tức tiến về vị trí gần đường xích đạo, 1 độ 33 kinh tuyến Tây, 46 độ 75 vĩ tuyến nam. Quân hạm chính gặp phải công kích chưa rõ nguồn gốc."

Thời điểm đang nói, còi báo động lại vang lên lần nữa.

Những chấm đỏ nguy hiểm không ngừng nhấp nháy trên radar, lại là hàng loạt vật thể không xác định đang đến gần.

"Nhận được, quân hạm số ba lấy tốc độ cao nhất tiến về phía trước, ước chừng nửa giờ sau sẽ đến!"

Nửa giờ!

Ngự Phong chợt quay đầu nhìn về phía Lăng Ngao ngồi trên bàn điều khiển, hàng chân mày hình ngọn núi nhú lại thật chặt.

Phe bên kia rõ ràng đã có chuẩn bị, huy động lực lượng lớn như vậy, xem ra không đạt mục đích sẽ không bỏ qua đây.

Gương mặt Lăng Ngao lạnh lẽo khác thường, ba chiếc quân hạm kia có thể đến đây trong vòng nửa giờ, tốc độ này cũng không tính là chậm, trước khi bọn họ tới, anh nhất định phải ra sức phòng vệ ở đây.

"Tôi biết rồi!" Lăng Ngao gật đầu: "Tôi muốn số liệu chính xác của quân địch, tầm bắn, cùng với khả năng gây nên tổn thất cho phe ta! Ngự Phong, tốc độ nhanh nhất!"

"Dạ!"

Ngự Phong tuân lệnh, ngón tay lướt đi thoăn thoắt trên bàn phím, thống kê số liệu chính xác.

Nhìn mọi người bận rộn trong khoang điều hành, Lăng Ngao lạnh lùng nhếch môi, đáy mắt lóe lên sự tàn nhẫn.

Nếu như anh đoán không lầm, chuyện lần này, không phải Andrew thì chính là tập đoàn Fiennes.

Nhưng anh có thể loại bỏ đi hiềm nghi của mình đối với Andrew trước tiên, vì dẫu sao thì người theo dõi hắn cũng không có thông báo cụ thể. Gần đây hắn lại chưa từng làm nên chuyện gì trọng đại, công thêm chuyện của Lam Triệt, hắn vẫn không có năng lực này.

Loại bỏ Andrew, chỉ còn lại một.

Tập đoàn Fiennes.

Suy cho cùng thì Fiennes có mục đích gì, hết lần này đến lần khác nhắm vào Lam Duê. Nếu lần này người tới không phải là anh mà là Lam Duê, có phải cũng sẽ như vậy hay không?

Không ai có thể nói cho anh biết đáp án, nhưng bất kể là người phương nào cũng tuyệt đối không thể tổn hại đến vợ của anh.

"Thủ lĩnh, tổng cộng 20 chiếc máy bay chiến đấu KX631, tầm bắn 3500m, uy lực tầm gần. Năm chiếc quân hạm kiểu mới, tầm bắn tạm thời chưa điều tra được!"

"Đáy biển đã bắt đầu giao chiến, bọn họ đã sắp đi vào phạm vi tầm bắn, nếu như vậy, sẽ bắt lợi cho phe ta!"

"Thủ lĩnh, phá hủy thành công hai chiếc tàu ngầm của quân địch. Nhưng phe ta cũng bị tổn thất hai chiếc, tạm thời không thể sử dụng tàu ngầm!"

"Tình hình chiến đấu trên không, đối phương bị đánh rơi ba chiếc, bên ta bị phá hủy một."

"Thủ lĩnh, 20 chiếc KX631 còn cách chúng ta 5,100 m. Năm chiếc quân hạm còn lại cách chúng ta mười hải lý. Thủ lĩnh, xin ra lệnh!"

Từng thông báo nối tiếp nhau, nhưng trước sau Lăng Ngạo vẫn khép chặt môi, không nói câu nào.

"Thủ lĩnh?" Ngự Phong không hiểu gọi lần nữa.

Bởi vì trận giao chiến không ngừng nghỉ dưới đáy biển và trên không trung, mặt biển tĩnh lặng, trời xanh mây trắng, trong phút chốc, sóng biển cuộn cuộn dâng cao, kèm theo tiếng ném bom chói tai.

Mái tóc màu nâu hạt dẻ trước trán hơi rũ xuống, che khuất ánh mắt âm u lạnh buốt như băng, ánh mắt đậm mùi giết chóc. Bình tĩnh mở miệng nói: "Tầm bắn của chiến hạm chủ là bao xa?"

Ngự Phong sửng sốt, dưới ánh mắt lạnh lùng của Lăng Ngạo, lúc này mới lấy lại tinh thần, nói: "Tầm bắn của quân hạm chúng ta nằm trong phạm vi hai mươi hải lý. Hiện giờ có khoảng 126 phát đạn liên thanh."

Lăng Ngạo trầm ngâm một lát, quyết đoán truyền lệnh: "Tàu ngầm rút về, tàu phóng ngư lôi bên dưới, mở ra toàn bộ hệ thống bắn tự động, điều động năm chiếc máy bay tàng hình T—M21, năm chiếc máy bay chiến đấu L630 công kích tầm xa, ba chiếc máy bay chiến đấu lắp đạn X, chú trọng tấn công 20 chiếc KX631 này. Quân hạm chủ nhắm về phía trước, tại cự ly 25 hải lý, chuẩn bị tiến hành công kích, vào thời điểm còn 23 hải lý, bắt đầu tấn công!"

"Tàu phóng ngư lôi mở ra hệ thống chống tàu ngầm, lấy tốc độ nhanh nhất vòng ra phía sau quân địch."

"Dạ!"

Ngự Phong nghiêm túc truyền đạt mệnh lệnh mới nhất của thủ lĩnh.

"Năm chiếc máy bay tàng hình T-M21 chuẩn bị cất cánh!"

"Năm chiếc L630 công kích từ xa chuẩn bị cất cánh!"

"Ba chiếc máy bay chiến đấu lắp đạn X chuẩn bị!"

"Bây giờ bắt đầu đếm ngược thời gian! Năm, bốn một, xuất phát!"

Đột nhiên quay đầu, Ngự Phong quát lạnh: "Idris, lập tức hạ tàu phóng ngư lôi. Tàu phóng ngư lôi chuẩn bị!"

"Dạ!" Cậu con lai đứng bên tay phải Ngự Phong bình tĩnh gạt đầu, ngón tay nhanh chóng múa trên bàn phím.

Nếu như không hiểu rõ, ai có thể biết rằng đây là lần đầu tiên cậu thanh niên trẻ tuổi với gương mặt bình tĩnh kia tham gia thao tác trong khoang trung ương? Lúc này bảo Idris không kích động, không khẩn trương, là chuyện không thể nào.

Nhưng cậu ta biết rõ bản thân đang lâm vào tình huống gì, biết phân biệt nặng nhẹ.

Một tiếng "răng rắc," ô vuông nhỏ bên phía tay trái của Idris mở ra, Idris quay đầu liếc nhìn Lăng Ngạo đang trầm mặc ngồi trước bàn điều khiển, đáy mắt lóe lên sự kiên định: "Mở tàu phóng ngư lôi!"

"Ừng ừng!" "Ừng ừng!"

Từng tiếng nổ mạnh kịch liệt, từng trận lửa dữ dội không ngừng lóe sáng giữa không trung.

Lăng Ngạo nheo mắt nhớ kỹ cậu thanh niên bên cạnh Ngự Phong, quay đầu nhìn ra phía bên ngoài. Đầu ngón tay không ngừng gõ lên mặt bàn, đáy mắt lướt vụt qua sóng to gió lớn.

Fiennes.

.....

Lam Duê ngồi dựa lưng vào ghế sofa trong phòng khách, đáy mắt nặng trĩu lóe lên ánh sáng lạnh lùng. Ngón tay thon dài khẽ vuốt ve trên chiếc bụng đã nhô cao.

Mái tóc đen nhánh vốn bị cắt ngắn từ trước, hiện giờ cũng đã dài đến bả vai. Khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp hơn người, lúc này được bao phủ bởi một tầng sương lạnh.

Lần đầu tiên mọi người trong nhà họ Lăng nhìn thấy Lam Duê bày ra vẻ mặt như thế trước mắt bọn họ, trong lòng cũng không khỏi bồn chồn. Ngay cả người luôn yêu mến Lam Duê như Lăng Tâm, cũng chỉ dám rúc đầu núp ở sau lưng Lăng Tuyết.

Lăng Tuyết ngẩng ngực nhìn người đàn ông đang quỳ trước mặt Lam Duê, từng nỗi xót xa trào dâng trong lòng, lúc này cô thật sự có hơi oán giận về nghiêm khắc của chị hai, tại sao có thể khiến Vân Trạch quỳ gối trước mặt mọi người như vậy?

Vân Trạch và Vân Thanh cúi thấp đầu, quỳ một chân trên đất, mím môi không nói một câu.

"Lam nha đầu này, rốt cuộc bọn họ phạm vào lỗi gì, con . . ."

Lăng lão ông còn chưa dứt lời, liền bị nghẹn ngay cổ họng.

Lúc này đáy mắt của Lam Duê không đượm lấy một tia cười, mà mang theo tất cả những khí phách áp đảo, sức mạnh uy hiếp sau bao nhiêu năm ngồi trên vị trí tối cao.

Lăng lão ông thừa nhận, ông thất vọng về thân phận nữ đương gia hắc đạo khiến người ta vừa nghe danh liền biến sắc của Lam Duê.

Nhưng mà ông thật sự rất tò mò, rốt cuộc là chuyện gì, có thể khiến cho Lam Duê bộc lộ rõ bản chất của mình ở trước mặt mọi người, không thèm bận tâm đến mọi thứ xung quanh như vậy.

"Ông nội, nơi này không có chuyện của mọi người, tất cả về phòng trước đi!"

Lam Duê nhếch môi, lạnh nhạt nói. Sau đó quay đầu nhìn về phía hai người đang quỳ trên mặt đất, cười lạnh: "Nói!"

Mọi người nhà họ Lăng mới vừa đứng dậy, một tiếng nghe có vẻ rất đỗi bình thường, nhưng lại hàm chứa áp lực bội phần khiến bọn họ chột dạ dừng bước.

Bọn họ thật sự không hiểu, đến cùng đã xảy ra chuyện gì, lại làm cho Lam Duê nổi cơn tam bành đến vậy.

Tóm lại là chuyện gì, mà ngay cả khi Lam Duê tức giận như thế, hai vị hộ pháp như Vân Trạch và Vân Thanh vẫn ngậm miệng, sống chết cũng không nói.

Một chuỗi tiếng chuông điện thoại vang lên dồn dập, thân thể Vân Trạch cứng đờ.

"Nhận!"

Vân Trạch từ từ móc điện thoại ra, vừa muốn nhận, ngay sau đó Lam Duê lại chậm rãi nói: "Hands-free!" (Cái này là bỏ vũ khí xuống ~~~>Đầu hàng)

Thân thể Vân Trạch cương cứng, dưới ánh mắt hiếu kỳ của mọi người nhà họ Lăng, tầm mắt lạnh lẽo của Lam Duê, cùng với ánh mắt ra hiệu không đồng tình của Vân Thanh, rốt cuộc cũng dừng tốc độ cực kỳ chậm rãi, nhận lấy cuộc điện thoại reo liên hồi như đang đòi mạng.

"Tôi là Vân Trạch!"

"Vân Trạch, Lăng thủ lĩnh cần trợ giúp, ở vị trí 1 độ 33 kinh tuyến Tây, 46 độ 75 vĩ tuyến Nam, gặp phải hỏa lực tấn công mãnh liệt, phe đối phương chưa xác định. Lập tức điều máy bay chiến đấu và quân hạm đến trợ giúp, Vân Trạch, nhanh lên một chút!"

"Ừm, tôi hiểu!"

Hít một hơi thật sâu, Lam Duê đứng lên, ánh mắt lạnh lẽo lướt qua hai người đang quỳ trên mặt đất, cuối cùng, nói một cách bình tĩnh:

"Lập tức chuẩn bị năm chiếc quân hạm kiểu mới, trang bị ngư lôi tầm xa, lập tức, ngay lập tức!"

"Lam chủ."

"Vân Trạch, đây là cơ hội cuối cùng tôi dành cho anh, nếu không làm theo những gì tôi nói, anh cũng không cần đi theo bên cạnh tôi nữa. Tôi luôn nhớ những gì mình nói, tôi nói được làm được, một khi tôi đã lên tiếng.tuyệt đối không cho phép có sự chất vấn cùng không vâng lời. Vân Trạch, đừng làm tôi thất vọng!"

Có trời mới biết, cô đã mất bao nhiêu hơi sức mới có thể kiềm nén nhịp tim đang đập loạn cào cào của mình.

Lăng Ngao bị tập kích!

Thật ra thì chuyện này là nhằm vào cô mới đúng, là anh thay thế cô.

Đáng chết, thật là đáng chết!

Lăng Ngao, anh tuyệt đối không thể chết, nhất định phải chờ em đi cứu anh.

~Hết Chương 90~

Bạn đang đọc truyện *Vợ Phúc Hắc Của Đế Vương Hắc Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Một màn nhếch nhác

Lam Duê muốn đích thân đi, tất cả mọi người phản đối.

Lấy thân thể hiện giờ của cô, nếu như đi thật, sẽ nguy hiểm biết bao nhiêu, nếu như Lăng Ngạo biết được, nhất định cũng sẽ không đồng ý.

"Chị hai, nói thế nào thì trong tay anh hai cũng có nhiều người như vậy, chị tùy tiện điều ai đi cũng được, thật ra thì chị không cần phải tự mình đến đó. Huống chi, thân thể hiện giờ của chị thật sự không thích hợp để đến những nơi nguy hiểm như thế, anh hai tuyệt đối sẽ không cho phép đâu! Chị hai!"

"Chị hai, anh hai không có việc gì, chỉ cần cho người đến trợ giúp là được rồi, chị không nên. ..."

"Không!" Lam Duê lạnh lùng cắt đứt mấy lời nói của bọn họ, đứng thẳng dậy, lấy tay nâng hông của mình: "Chồng của tôi, dĩ nhiên tôi phải đích thân đi đón anh ấy trở về!"

Không phải cứu, mà là đón!

Mặc dù đều có hàm ý là mang Lăng Ngạo trở về, nhưng ý nghĩa giữa hai chữ này có sự khác biệt rất lớn.

Lăng lão ông cau mày, không đồng ý lắc đầu: "Không được, Lam Duê, chúng ta đều biết năng lực của con, nhưng con cũng nên nghĩ đến thân thể hiện giờ của mình một chút. Chưa kể đến hai chân và cổ của con không thể chịu nặng trong thời gian dài, huống chi bây giờ con đã mang thai hơn tám tháng. Lam Duê, việc đầu tiên con phải nhớ đó là, con là một người mẹ, còn là vợ của Lăng Ngạo. Vào tình huống này, việc đầu tiên con nên làm là suy nghĩ cho đứa bé trong bụng. Lam Duê, con đi đâu."

Không đợi Lăng lão ông dứt lời, Lam Duê đã lướt qua mọi người, trực tiếp đi về phía cửa.

Đổi mặt với tiếng gào thét của những người sau lưng, Lam Duê đưa lưng về phía bọn họ, thản nhiên nói: "Bọn chúng là con của Lam Duê và Lăng Ngạo, nếu như ngay cả cha của mình cũng không cứu được, muốn bọn chúng ra đời có ích lợi gì!"

Giọng nói lạnh lẽo như băng, không chút tình cảm, khiến tất cả mọi người bất giác giật mình, ngẩng ngốc nhìn vào bóng lưng thẳng tắp của cô.

Lăng lão ông há to miệng, thần thờ nhìn Lam Duê cùng với Vân Thanh đi ra khỏi cửa chính của nhà họ Lăng.

"Ừng ừng!"

Cánh quạt của máy bay trực thăng mang theo tiếng gầm rú khổng lồ, khiến mọi người nhà họ Lăng theo bản năng đi tới phía trước cửa sổ, nhìn chiếc máy bay trực thăng kiểu mới với tông màu xanh biếc bay thẳng về phương xa.

"Ông nội!"

"Cha!"

Mọi người nhà họ Lăng la toáng lên, trong giọng nói đều mang vẻ nóng nảy, tại sao lại để Lam Duê đi như vậy, thân thể của cô ấy bây giờ không thích hợp, mang thai tám tháng, lại còn là ba đứa bé, cơ thể này.

"Ai, bọn trẻ bây giờ, thế nào lại chẳng thèm nghe lời người già nói! Không lẽ ta thật sự rất già sao? Chắc, chờ bọn chúng trở về, ta phải dạy dỗ bọn chúng thật nặng, làm sao lại xem lão già này như không khí thể hả!"

Không để ý đến người nhà họ Lăng, Lăng lão ông lẩm ba lẩm bầm một mình, sau đó cứ như vậy ngồi vào ghế sofa.

Mấy người nhà họ Lăng hai mặt nhìn nhau, hình như cụ ông chẳng khăn trương chút nào.

Nhưng mà bây giờ ngoại trừ tin tưởng Lam Duê, bọn họ cũng không có đủ khả năng để ngăn cản cô.

Nữ đương gia hắc đạo khiến cho người ta vừa nghe danh đã sợ vỡ mật, khí thế này mới thật sự là Lam Duê.

Dị dạng ưu nhả sống ở nhà họ Lăng một thời gian dài như vậy, đây chỉ là hình ảnh tượng trưng, cũng chỉ là giả.

"Lăng Tiêu, con đi xử lý một chút, dù sao động tĩnh cũng lớn như vậy, dẫn đến sự chú ý của những người đó thì không xong!"

"Dạ, ông nội!"

Trên máy bay trực thăng, Lam Duê lắng nghe thông báo liên tục truyền tới, đôi chân mày thanh tú vẫn nhíu lại thật chặt.

Là tập đoàn Fiennes sao?

Có khả năng không?

Hình như ngoại trừ bọn họ ra, không còn ai có đủ khả năng ấy nữa.

"Lam chủ, hay là chúng ta đừng chạy đến bên phía Lăng thủ lĩnh vội!"

Vân Thanh ngồi cạnh phi công, nghiêng đầu, nghi ngờ hỏi.

Vậy mà, trả lời cô chỉ là ánh mắt lạnh lẽo của Lam Duê.

Vân Thanh xụ mặt, cô biết Lam Duê vẫn còn đang giận việc bọn họ giấu diếm một chuyện quan trọng như vậy. Bất đắc dĩ quay đầu lại, xem ra, cô ấy không thể nào nguôi giận trong thời gian ngắn được.

Lúc này Vân Thanh vẫn còn có chút lo lắng, mặc dù trước đó đã khám thai toàn diện, rõ ràng là cách ngày sinh dự tính còn đúng nửa tháng, nhưng chuyện lần này lại đến quá đột ngột, khiến người ta không kịp dự liệu. Hy vọng lần này trong cái rui có cái may, Lam chủ không gặp chuyện gì mới phải.

"Bảo Vân Vũ và Vân Lăng đến trước trợ giúp, năm chiếc máy bay tàng hình yểm trợ, mười chiếc máy bay chiến đấu lấp đạn, làm mũi tấn công chính! Bất luận là như thế nào, tôi muốn Lăng Ngạo còn nguyên vẹn hiện ra trước mặt của tôi!"

Đương lúc Vân Thanh cho rằng Lam Duê sẽ không trả lời câu hỏi của cô, Lam Duê bất thình lình mở miệng. Trong giọng nói mơ hồ ẩn chứa sự tàn nhẫn, khiến người ta kinh ngạc.

Món nợ của Lam Triệt, cô sẽ đòi lại, nhưng không phải hiện tại.

Điều cô phải làm vào lúc này, chỉ là mang Lăng Ngạo, chồng của cô, cha của con cô, nguyên vẹn trở về.

"Dạ, thuộc hạ hiểu!"

Vân Thanh gật đầu, bắt đầu sắp xếp từng bước.

Những việc khác, tin rằng với sự am hiểu của Vân Trạch về Lam Duê, cùng với đầu óc tinh tế của anh ta, dĩ nhiên là đã bố trí xong đâu vào đấy.

Vân Thanh biết, Lam Duê muốn tiến vào bên trong vòng vây, cô muốn chạy đến bên cạnh Lăng Ngạo, như vậy mới có thể yên tâm. Nếu như không ngăn được, vậy thì cố hết sức một lần đi.

Cũng không biết cái tên Âu Liêm kia bây giờ chết chưa, nếu như chết, không phải là quá ngu ngốc rồi sao?

Được, nếu như cứ chết một cách đơn giản như vậy, cô nhất định sẽ kéo anh ta ra ngoài vút cho mấy roi!

Phía bên kia Âu Liêm đang chặn đường tấn công, bất chợt run rẩy toàn thân.

"Âu thiếu gia?"

"Không có việc gì!"

Âu Liêm run lấy bầy, có lẽ do bị kích động, dù sao cũng lâu rồi không được đánh một trận hoành tráng thế này.

Không thể không thừa nhận, đây không phải là người của gia tộc Andrew, công kích với mật độ dày như vậy, gia tộc Andrew làm không được. Không phải Nathan Andrew không có thực lực, mà là ít khi bọn họ gây nên động tĩnh lớn như thế. Mức độ tàn nhẫn, nếu so với Andrew thì mạnh hơn rất nhiều.

Có lẽ giống như Lam đương gia và thủ lĩnh đã nói từ trước, tập đoàn Fiennes, không phải là thế lực có thể khinh thường.

Có thể chia mũi vào thời điểm ngũ đại thế lực đang cân sức ngang tài, dẫn xuống, khiến gia tộc William và Raymond từ từ tan rã, thậm chí có lần còn kéo cả gia tộc Andrew về phe bọn chúng, người như vậy, rốt cuộc đang suy tính điều gì?

Một năm này thật đúng là xảy ra quá nhiều chuyện, so với những năm trước gộp lại còn hơn gấp mấy lần, thật là có chút.....khuyến động lòng người mà!

"Âu thiếu gia, phe ta bị bắn rơi bốn chiếc máy bay chiến đấu rồi!"

Trong khoang điều hành, Âu Liêm nhìn lên trời xanh mây trắng phía bên ngoài, gương mặt đóng băng cứng ngắt.

Dẫu gì cũng là những người do một tay bọn họ đào tạo, chết ở một nơi không đáng bỏ mạng như vậy, trong lòng ít nhiều gì cũng sẽ cảm thấy hơi khó

chịu.

"Yểm trợ quân hạm chính, bảo vệ thủ lĩnh!"

Những người đã tử vong, bây giờ không phải thời điểm thương tiếc, yên tâm, bọn họ nhất định sẽ bảo vệ thủ lĩnh yên ổn trở về.

**

“Chắc chắn, tại sao những người đó lại ngoan cố thế chứ, như con gián đánh hoài không chết! Cực kỳ vô nghĩa, thế này xem ra, cái vị đế vương hắc đạo kia cũng không có gì ghê gớm!”

Bên trong quân hạm của kẻ địch, Liz tóc vàng với tấm áo choàng trên người, nhìn lên màn ảnh theo dõi tình hình chiến đấu bên ngoài, gương mặt chẳng có vẻ gì gọi là thú vị.

Sớm biết vô nghĩa như vậy, chi bằng hẳn ở lại trong tòa thành trông chừng Lam Triệt của hắn còn hay hơn.

Ngõa Nặc liếc nhìn Liz với vẻ khinh thường: “Nếu anh ta được gọi là đế vương hắc đạo, dĩ nhiên có điểm hơn người. Đừng quên, còn có một người song hành cùng đế vương Lăng Ngạo, với danh xưng Tiểu Diện Hồ*, Lam Duê đấy?”

*Tiểu diện hồ: nham hiểm, khẩu phật tâm xà.

Nghe đồn, đối với kẻ địch, Lam Duê càng cười đến rục rờ bao nhiêu thì thủ đoạn càng tàn nhẫn bấy nhiêu. Đến tận bây giờ, chưa một ai có thể khiến cho cô ta để lộ ra vẻ mặt tức giận thật sự.

Theo như những gì đại nhân đã nói, bọn họ kỳ thực không nên lơ là.

Hai người kia, tuyệt đối không phải là kẻ dễ bắt nạt.

"Thôi đi, cậu nói đùa gì chứ?" Liz cười khẩy: "Cậu quên rằng cái cô Lam Duê kia bây giờ bản thân mình lo chưa xong, còn có thời gian để ý đến sự sống chết của Lăng Ngạo sao? Ngược lại tôi rất muốn biết, tình cảm giữa bọn họ sâu sắc đến cỡ nào? Mang thai hơn tám tháng, ai lại sẵn sàng mạo hiểm một thân hai mạng chứ? Sự kết hợp của hai người bọn họ, chẳng qua là vì lợi ích cá nhân mà thôi, hai người này thật sự có tình cảm sao? Ha ha, đừng kể chuyện cười."

Người như bọn họ, nói đến chuyện tình cảm, buồn cười chết đi được.

Có thật thế không?

Coery Lạc loáng thoáng cảm thấy không phải như vậy, hai người kia tuyệt đối không phải là người chỉ vì lợi ích cá nhân mà hy sinh cả tình cảm của mình.

Chỉ mới mười mấy tuổi mà bọn họ đã có thể ngồi vững vàng trên vị trí chủ nhân gia tộc, khuếch trương thế lực, mang hai gia tộc vốn không quá nổi danh trên thế giới lên đến tột đỉnh. Hai người như vậy, sẽ vì một chút lợi ích con con mà hy sinh hạnh phúc cả đời?

Hắn tuyệt đối không tin.

Song, rất nhanh sau đó, trận phản công bắt đầu nổ ra, trên thực tế, chẳng những đội hình tác chiến hay là vị trí tấn công, tất cả đều có thể gọi là hoàn mỹ.

"Này, chuyện gì đang xảy ra vậy?"

Bị đối phương bất thành linh đánh úp từ hai mặt, khiến Liz vừa mới đầu môi coi rẻ, lập tức trừng to đôi mắt nâu đượm vẻ khó hiểu.

"Đây chính là như lợi ích cá nhân mà cậu nói đó! Liz, bà xã của người ta đánh tới cửa rồi!" Ngõa Nặc cười nhếch mép, đáy mắt hiện rõ vẻ xem thường. Một tên biến thái, suốt ngày giẫm lên trên đầu của hắn, đúng là coi trời bằng vung.

Corey Lạc đẩy đẩy gọng kính trên sống mũi, bắt đầu điều chỉnh vị trí tác chiến.

Không thể không nói, hai người này rõ ràng còn chưa chạm mặt, nhưng khi tác chiến lại có thể ăn ý đến dọa người, giống như đã diễn tập qua rất nhiều lần.

Người như vậy, sẽ không có chút tình cảm gì, chỉ lạnh lùng kết hợp với nhau vì lợi ích thôi sao?

Chớ có nói đùa!

Lấy quân hạm chính của Lăng Ngạo làm trung tâm, vùng hải vực này đã bị tách ra, thành chiến trường giằng co cả hai bên.

Quân hạm của Lam Duê cũng không tiến vào vòng vây chiến đấu mà dừng ở phía bên ngoài nhất, lạnh lùng nhìn tình hình chiến sự cách đó không xa.

Chiếc quân hạm màu trắng bạc ở giữa là nổi bật nhất, bị một đoàn quân hạm khác vây quanh, rõ ràng đang rơi vào thế cực bất lợi.

"Thật đúng là nhếch nhác!"

Lam Duê cười lạnh, vì đang mang thai, cô vẫn mặc nguyên bộ quần áo bà bầu như trước. Hai tay chống lên lan can quân hàm, giờ tay che chắn ánh nắng mặt trời, nhìn lên khói lửa ngút trời cách đó không xa, lắc đầu liên tục.

Cô còn chưa kịp đo sức một trận oanh liệt với Lăng Ngạo một phen, làm sao mà mấy người này lại thích thò chân vào giữa như vậy?

Hay là nói, cô chỉ kết hôn, vừa mới mang thai mà thôi, liền bị người ta xem thành người chết rồi?

Cảm giác như thế thật là không tốt chút nào!

Ý lạnh dần tan đi trên gương mặt xinh đẹp hơn người, đôi mắt cong lên như vầng trăng lưỡi liềm, nụ cười thâm sâu, chứng minh tâm tình đang rất tốt của cô.

Nhưng chỉ là vẻ bên ngoài!

Vân Thanh và bọn người nhà họ Lam nhìn thấy nụ cười như vậy, sống lưng không khỏi dâng lên một cổ lạnh lẽo.

Xem ra xong rồi!

Lam chủ, tới thật.

~Hết Chương 91~

Bạn đang đọc truyện *Vợ Phúc Hắc Của Đế Vương Hắc Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Sinh non

Bên ngoài giao chiến hùng hực khí thế, mà quân hàm chủ bị bao vây ở bên trong của Lăng Ngạo vẫn lẳng lẳng như trước, cũng không vì tình thế bất lợi mà trở nên hoang mang rối loạn.

Nhìn vào từ bên ngoài, quả thật tình huống của bọn họ có chút nguy hiểm, nhưng cũng không có nghĩa là Lăng Ngạo không biết phản kháng.

Trên bàn điều khiển, Lăng Ngạo quét mắt nhìn những trận công kích dày đặc, gương mặt đánh lại mang theo nét nghiêm túc lạnh lùng: "Điều chỉnh đạn bắn tự động liên thanh, đồng thời chỉnh hướng bắn sang bên phải 37.5 độ, nhắm ngay quân hàm đối phương khai hỏa."

Mặc dù tấn công chẳng chặt, quân hàm ở ba hướng đều có mật độ tấn công như nhau, thế nhưng dựa vào bản năng phòng hộ, chỉ cần tập trung quan sát, dĩ nhiên là không thể nào bỏ qua được điểm sơ hở.

Lăng Ngạo không nói gì, vẫn đang tìm ra lỗ hổng.

Những người đến đây, sẽ là loại người như thế nào? Anh rất chờ mong, chờ xem con rùa rụt cổ Fiennes này rốt cuộc có chiều trò gì, mục đích gì.

"Dạ!"

Ngự Phong gật đầu, chăm chú nhìn lên bảng điện tử, theo như góc độ Lăng Ngạo đã nói, điều chỉnh chính xác về phương hướng đó.

Đạn phóng ra với tầm cao và tốc độ, nhắm thẳng vào quân hàm kẻ địch.

Bên trong một ngôi biệt thự ở phương xa, người đàn ông trẻ tuổi cầm ly rượu trong tay, nhìn lên màn hình lớn trước mặt, hình ảnh chiến đấu được vệ tinh truyền tới. Làn môi mỏng khẽ gọi khẽ nhếch, vẽ nên vòng cung tàn nhẫn độc địa.

"Quả là một người đàn ông có sức quan sát kinh người!"

"Đại nhân, đại nhân biết rõ là không thể nào dễ dàng giải quyết gọn Lăng Ngạo và Lam Duê, tại sao lại..."

Người đàn ông trung niên đứng ở một bên cúi thấp đầu, hướng về phía người đàn ông bị che khuất gần nửa gương mặt ở trong bóng tối, mở miệng nói. Hẳn thật sự không hiểu, tại sao đại nhân lại muốn lãng phí nhân lực và tiền của như thế, biết rõ ràng kết quả không có lợi. Với thủ đoạn và đầu óc của hai người kia, nếu như bị giết một cách đơn giản thế này, không phải là chẳng có giá trị gì sao, huống chi, bọn họ đã nghiên cứu một thời gian dài như vậy, nếu như hai người này chết đi, chẳng phải công sức bỏ ra suốt mấy năm qua trở thành công cốc hết rồi ư.

Người đàn ông trẻ tuổi bùng ly rượu đỏ đến bên môi, hầu kết khẽ nhúc nhích, cúi đầu cười ra tiếng: “Giết bọn họ? Không, với năng lực của ba người bọn Corey Lạc, nếu muốn giết hai người kia, còn quá non tay rồi.”

"Lam Triệt vẫn chưa tỉnh, trong khoảng thời gian này yên bình quá mức cũng có chút nhàm chán. Mà những người này quả thật có thể đem đến một vài thú vui trong cuộc sống cho tôi, chỉ là muốn xem diễn trò chút thôi."

Những ngày yên bình trôi qua đã quá nhiều rồi, lúc nào cũng hy vọng tìm kiếm một chút kích thích từ những thứ đồ chơi mới mẻ.

Người đàn ông trẻ tuổi nói ra một cách dễ dàng, ngữ điệu bình thản đậm ý cười.

Bởi vì nhất thời nhàm chán, cho nên đem nhiều nhân lực như vậy dồn vào thế trận đã biết rõ đường thua, đem sự sống chết của nhiều người như thế vào trò chơi để mang đến thú vui cho hắn, loại người này, tâm địa tàn nhẫn độc ác cỡ nào.

Người đàn ông trung niên nghe thấy lời của hắn, hình như chẳng hề cảm thấy ngạc nhiên, giọng nói vẫn thông thả, cung kính như trước: “Thật ra thì, dựa theo kế hoạch từ trước, coi như không thể khiến cho Lăng Ngao vui thân ở đại dương, nhưng bị thương nặng thì có thể. Chỉ có điều, không ngờ Lam Duê lại nhằm ngay thời khắc mấu chốt mà dẫn người đến, đây là điểm duy nhất nằm ngoài dự tính. Nếu như cô ta không...”

Người đàn ông trẻ tuổi cười ha hả cắt đứt lời của hắn, thả chiếc ly cao cổ trong tay ra, xoay ghế, đưa lưng về phía màn hình lớn.

"Cho nên đó là lý do. Tôi mới có thể coi trọng cô ấy."

Coi trọng cô ấy cái gì?

Câu nói kế tiếp, không một ai có thể nghe rõ, làn môi mỏng khép khép mở mở, âm lượng nhẹ bổng, dường như ngay cả chính hắn cũng nghe không rõ.

Ngoài cửa sổ, ánh nắng mặt trời rực rỡ, lại mơ hồ như có một âm mưu to lớn nào đó đã giăng sẵn, bắt đầu chuẩn bị thu lưới.

Mà người đàn ông trẻ tuổi, chính là kẻ nắm quyền thu lưới.

Lam Duê nhú mày nhìn lên cảnh tượng phía xa xa, đáy mắt đều là ý cười. Nhưng nụ cười càng đậm thì lại càng lạnh lẽo thấu xương.

"Vân Trạch, nhìn thấy không?"

Một câu hỏi không đầu không đuôi, tầm mắt của Lam Duê từ đầu chí cuối cũng không rời khỏi màn hình kiểm soát.

"Dạ!" Vân Trạch hiểu hàm ý trong lời nói của cô, đôi mắt ẩn chứa vẻ thâm thúy, lẳng lặng nhìn về vòng vây phía bên kia.

Trên ghế sofa, Lam Duê vén vén mấy sợi tóc vương trên bả vai: “Xé vòng vây, Vân Trạch, tôi muốn anh dùng bất kỳ giá nào, xé vòng vây này ra.”

Cho dù đã cử người đến bên cạnh anh, nhưng cô vẫn không thể yên tâm, cô phải tự mình đến đó.

Không phải không tin, mà chỉ muốn sát cánh bên anh vậy thôi.

Vân Trạch quay đầu nhìn cô một cái, chậm rãi quay ngược trở về: “Dạ, thuộc hạ hiểu!”

"Vân Thanh! Mở ra toàn bộ hệ thống phòng ngự tấn công!"

"Dạ!"

Vân Trạch nhanh chóng phân công, sau khi Vân Thanh nhận lệnh, ngón tay càng thêm thoăn thoắt di chuyển trên mấy chiếc nút điều khiển phức tạp trước mặt, gương mặt lạnh lẽo mang theo một tia nặng nề.

Sự kiện lần này không hề đơn giản, phạm vi ảnh hưởng thật sự là quá rộng, tình thế hiện giờ không phải một mình bọn họ có thể giải quyết. Một khi xử lý không xong, thì hai phe thế lực đành phải làm vật hy sinh.

"Lam chủ, mời ngồi ổn định!"

Muốn xé vòng vây kia ra mà nói, nhất định phải tăng hết tốc lực tiến về phía trước, nếu vậy, không biết Lam chủ có chịu nổi hay không.

Bây giờ không phải là lúc để bỏ cuộc nửa chừng, chuyện Lam chủ đã quyết định, không phải có thể tùy tiện thu hồi. Huống chi bây giờ tên đã lấp vào cung, không bắn không được.

Chỉ cần sơ sẩy một chút, bọn họ sẽ trở thành cái xác không hồn mất.

"Ừm!"

Nhàn nhát đáp một tiếng, ngữ điệu qua quýt khiến người ta không nhận thức được sự khác lạ bên trong.

Lấy được đáp án chắc chắn, lần này Vân Trạch cũng không quay đầu lại, mở nắp chiếc hộp bên cạnh, cầm lấy cần đẩy khí.

"Bắt đầu tăng tốc tiến về phía trước!"

Dứt lời, nương theo sức mạnh của cổ tay, cần đẩy khí lập tức được đưa lên đỉnh cao nhất.

Cả quân hạm bỗng chốc tựa như tên vừa rời khỏi cung, nhanh chóng phóng về phía vòng vây.

Không ai để ý tới, sắc mặt của Lam Duê lúc này đã dần trở nên khó coi, mồ hôi lạnh nhỏ giọt chảy xuống từ hai bên thái dương. Cắn chặt môi dưới, máu đã bắt đầu rỉ ra.

Mang thai hơn tám tháng, hơn nữa còn là thai ba, thân thể vốn dĩ không chịu nổi sự dày vò như vậy. Thêm vào đó còn bị xúc động quá mức, hơi động một chút, phần bụng liền truyền đến hàng loạt cơn đau đớn.

Cảm giác dính dính giữa hai chân, Lam Duê nheo mắt, chấn động bất ngờ khiến cô co rút người lại.

Không được, hình như cô sinh non rồi.

Khó khăn ngẩng đầu lên, liếc nhìn Vân Trạch và Vân Thanh đang đưa lưng về phía mình.

Lúc này bọn họ tuyệt đối không thể bị phân tâm, bằng không, cô thật sự phải dốc hết chút sức lực cuối cùng của mình viết di chúc tại đây rồi.

Hít một hơi thật sâu, đề xuống tiếng rên rỉ nơi cổ họng.

Ra sức giữ vững ngữ điệu như bình thường, lạnh nhạt nói: "Phá hủy quân hạm địch, mở ra hệ thống phát đạn tự động, nhắm ngay góc quân hạm, lần này phải mai phục không chểnh mảng!"

Thần kinh của Vân Trạch và Vân Thanh vô cùng căng thẳng, vô thức cảm thấy trong giọng nói này dường như có vài tia run rẩy, muốn quay đầu lại. Nhưng mệnh lệnh ngay sau đó của cô khiến bọn họ không thể mất tập trung.

Đúng là đáng chết, tại sao lại nhắm vào ngay lúc này!

Lam Duê thầm cười khô.

Mẹ nó, thật là xui xẻo! Không nhìn được, thậm chí nói bậy trong lòng, Lam Duê nghĩ, xem như hai năm qua là khoảng thời gian xui xẻo nhất trong đời cô, sớm biết thế thì đã đi gặp thầy tướng số, xem mệnh của cô có phải gặp nhiều tai nạn hay không.

Trên mặt biển, trên bầu trời, tiếng nổ mạnh ầm ầm vang dội, lúc này căn bản cũng không thu hút nổi sự chú ý của Lam Duê, chính xác hơn, thật ra thì bây giờ cô không còn nghe thấy được gì cả.

Trong bụng truyền đến từng cơn đau đớn dữ dội khiến cô sắp đi đến cực hạn.

"Đáng chết!"

Quân hạm của địch đang chiếm ưu thế, Liz nhỏ nước bọt, vẻ mặt không cam lòng.

"Đại nhân ra lệnh, rút lui!"

Ngược lại Corey Lạc rất dứt khoát, sau khi liên lạc với tổng bộ, đẩy gọng kiếng trên sống mũi một cái, lạnh lùng nói.

Vừa dứt lời, quân hạm lấy tốc độ nhanh đến mức khó tin lùi về phía sau, máy bay chiến đấu đang giao chiến cũng nhanh chóng bay về hướng ngược lại.

Mặc dù Liz không hài lòng, nhưng cũng biết phân biệt trước sau.

Lúc này không phải thời điểm để phô trương thanh thế, sức mạnh giữa hai phe bọn họ còn chênh lệch khá xa, vốn dĩ muốn đánh bất ngờ nên mới bao vây Lăng Ngạo, bây giờ Lam Duê tới, rõ ràng thế cục này đã gây bất lợi cho bọn họ, dĩ nhiên, chuẩn là thượng sách.

Nhưng bọn họ vẫn không hiểu, không phải trước đó đại nhân bảo muốn tiêu diệt Lăng Ngạo sao? Thế nào bây giờ lại dễ dàng từ bỏ như vậy?

Quả nhiên, suy nghĩ của đại nhân, những người như bọn họ khó mà hiểu được.

"Lam chủ, bọn chúng rút lui. Lam chủ!"

Vân Trạch mới vừa quay đầu lại, chỉ thấy Lam Duê nhắm chặt hai mắt tựa vào trên ghế sofa, còn dưới chân của cô đã đọng thành một vũng máu lớn.

Vân Thanh nghe thấy tiếng kêu đầy kinh hãi của Vân Trạch, bất chợt quay đầu, hoảng sợ nhìn cảnh tượng trước mắt.

Nguy rồi!

Vội vàng chạy tới, Vân Thanh vừa trông thấy, là sinh non.

"Nhanh, Vân Trạch, mau ôm Lam Duê trở về phòng!" Gương mặt Vân Thanh phủ đầy mồ hôi, cũng may là có tính toán từ trước, đã sớm chuẩn bị một ít dụng cụ dùng cho việc sinh nở.

Chỉ là.

Lăng Ngạo cũng biết nguyên nhân là ai tới, mới có thể dễ dàng thoát hiểm một cách dễ dàng như vậy.

Nhưng anh chẳng những không cảm kích, mà trái lại còn tức giận, đến tột đỉnh của sự phẫn nộ.

Người phụ nữ kia.

"Này, nơi này là. Cái gì? Tôi biết rồi!" Vốn dĩ Ngự Phong đang điềm tỉnh trả lời, trong nháy mắt trở nên hoảng loạn.

Sau khi cúp điện thoại, quay đầu nhìn về phía Lăng Ngạo đang xem xét số liệu trước mặt, vội vàng nói: "Thủ lĩnh, Lam đương gia sinh non, Vân Trạch bảo người đến nhanh một chút!"

Sinh non!

Hồ hập của Lăng Ngạo hơi chậm lại, thật sự đã xảy ra chuyện!

"Lập tức đến gần quân hạm nhà họ Lam!"

Tuy rằng Lăng Ngạo đã ra sức giữ bình tĩnh, thế nhưng giọng nói vẫn còn hơi run, khiến người nhảy bén như Ngự Phong nhận ra ngay.

Thời điểm Lăng Ngạo vừa chạy tới, chiếc quân hạm lẳng lặng dừng trên mặt biển, dưới ánh hoàng hôn, trông có vẻ cực kỳ yên tĩnh.

Càng đến gần phòng nghỉ, tiếng rên rỉ khô sở của Lam Duê càng rõ ràng hơn.

"Bùm!"

Bất thành linh đẫy bật cửa phòng, Lam Duê đang nằm trên giường, mồ hôi thấm đẫm gương mặt xinh đẹp, hai mắt nhắm chặt, vừa nghe thấy tiếng động, khẽ mở ra.

Cũng may Âu Liêm vừa nhận được tin tức từ Vân Thanh liền chạy tới, cả hai đều có y thuật hàng đầu trên thế giới, có thể ứng biến trong tình huống cấp bách.

Lúc này cả hai cũng toát đầy mồ hôi hột, bận rộn ở bên cạnh, chỉ những khi đối mặt với tình huống thế này, hai vị bác sỹ ấy mới trở nên cực kỳ bình tĩnh, dù ở trong bất kỳ trường hợp nào, cả giải phẫu có khó khăn ra sao, cũng say sưa tập trung vào nhiệm vụ.

Lam Duê nở nụ cười gượng ghệu: "Anh, đến rồi!"

~Hết Chương 92~

Bạn đang đọc truyện *Vợ Phúc Hắc Của Đế Vương Hắc Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Ba đứa nhóc con

Lam Duê sinh non ngoài ý muốn, phải chạy đến bệnh viện gần nhất, nhưng vị trí hiện giờ của bọn họ thật sự không thích hợp chút nào, quan trọng hơn là, bây giờ cô không thể di chuyển, nếu như trên đường đi có xảy ra gì bất trắc, tình hình sẽ càng nghiêm trọng hơn.

Vân Thanh và Âu Liêm nhìn nhau, hàm ý trong ánh mắt không cần nói cũng biết.

Xem ra chỉ còn cách trở về điểm xuất phát, cố hết sức bảo vệ mẹ tròn con vuông.

"Ừm."

Đột nhiên nâng cằm lên, gương mặt xinh đẹp của Lam Duê giờ phút này ngập trong mồ hôi lạnh, tái nhợt đến dọa người.

"Đáng chết!" Lăng Ngạo ôm người phụ nữ trong ngực, khuôn mặt tuấn tú như được chạm khắc lúc này lạnh lẽo kinh người. Mặc dù lo lắng, thế nhưng anh cũng không thể dung túng cho hành động tự tiện chạy đến của cô.

"Ai cho em tới xen vào việc của người khác? Anh rõ ràng bảo em ở yên trong nhà, thế nhưng em lại không nghe lời anh nói!"

Cánh tay đang níu chặt lấy ga giường chợt run lên, Lam Duê đề xuống con đau bụng sinh đang hành hạ mình, nụ cười đượm vẻ nhợt nhạt, nói: "Em...em cũng không muốn. Ừm, không muốn con của chúng ta còn chưa ra đời, mà đã mất cha! Em lại càng. càng không hy vọng còn trẻ như vậy, mà trở thành quả phụ. Dù sao. dù sao tìm cha ghê cho con, cũng là chuyện, chuyện rất phiền phức!"

Lúc này mà cô vẫn còn có thể nói ra những lời khiêu khích như vậy, khiến tất cả mọi người ở một bên đều cảm thấy không biết phải làm sao, quả nhiên cô là người không chịu nhận thua.

Biết rõ đây chỉ là lời nói đùa nhất thời của cô, thế nhưng sắc mặt Lăng Ngạo liền sa sầm lại, nghiêng răng phản bác: "Ai dám? Em là vợ anh!"

Đôi này, Lăng Ngạo đã xác định cô gái đang nằm trong ngực, anh tuyệt đối sẽ không buông tha cho cô nàng xảo quyết này đâu.

Vừa nghĩ đến việc cô sẽ rúc vào trong ngực người đàn ông khác, Lăng Ngạo khó kềm được cổ sát ý lạnh lẽo đang trào dâng từ tận đáy lòng.

Người sáng suốt đều biết rõ đây chỉ là lời nói dối mà thôi, anh vẫn cứ nghiêm túc một cách ngoan cố như vậy.

"A."

Khó kềm nén cơn đau đớn, Lam Duê bật tiếng rên rỉ ra khỏi miệng.

Vốn dĩ sắc mặt đã không được tốt, bây giờ lại trở nên trắng bệch không còn giọt máu, từng giọt từng giọt mồ hôi lạnh không ngừng tuôn ra từ trên trán, quần áo trên người thoáng chốc ướt đầm, dính dính một mảnh.

Vân Thanh cẩn thận quan sát, sắc mặt đột nhiên biến đổi, ngay cả Âu Liêm ở bên cạnh, này giờ vẫn rất bình tĩnh, giờ phút này cũng âm u đến dọa người.

Khó sanh. ư?

Tại sao lại như vậy được, rõ ràng trước đó đã khám thai rất nhiều lần, tất cả đều bình thường, sao bây giờ lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn nghiêm trọng thế này.

Tình huống bây giờ không thích hợp cho việc sinh con trên biển.

"Lam Duê!"

Người trong ngực nhắm chặt hai mắt, đôi tay xoắn lấy tấm ga trải giường, ngực phập phồng kịch liệt, đáng vẻ cực kỳ khổ sở, khiến giọng nói của Lăng Ngạo cũng dịu dàng, trầm thấp đi rất nhiều.

Đột nhiên, anh cảm thấy hô hấp của người trong ngực như voi đi, định thần nhìn lại, phát hiện cô đã ngất lịm từ bao giờ.

"Lam Duê!"

"Lam đương gia!"

"Lam chủ!"

Từng tiếng kêu dồn dập, nhưng trước sau Lam Duê vẫn nhắm chặt hai mắt, máu tươi bên dưới đã nhuộm đỏ tấm khăn trải giường, khiến người luôn luôn điềm tĩnh trước sóng to gió lớn như Lăng Ngạo, trong nháy mắt gương mặt tái mét.

Cặp mắt bén nhọn bất ngờ chuyển đến trên người Vân Thanh và Âu Liêm đang ra sức cấp cứu.

"Chuyện gì đã xảy ra?"

Vân Thanh nhanh chóng ngẩng đầu lên, cắn môi, nhỏ giọng nói: "Khó sanh, phải chạy tới bệnh viện có đầy đủ thiết bị y tế, bằng không, cả mẹ lẫn con đều gặp nguy hiểm."

Vân Thanh bập bẹ nói lên sự thật, thật ra thì vốn dĩ không có chuyện gì, điểm mấu chốt là từ khi Lam Duê vừa mang thai, đã gánh chịu đủ loại chấn động, mặc dù đứa bé đã được bảo vệ an toàn, nhưng cũng gây nên ảnh hưởng không nhỏ. Mà những ảnh hưởng trên, đối với phương pháp khám thai thông thường, căn bản là nhìn không ra, chỉ khi đến những tháng gần cuối thai kỳ mới từ từ xuất hiện.

Nếu như sinh đủ tháng mà nói, những nguy hiểm trên cũng không phải là mối uy hiếp gì lớn. Nhưng bây giờ lại chịu chấn động mạnh lần nữa, vậy thì tất cả

những ảnh hưởng trước đó đều bộc phát ra hết vào lúc này.

Nguy hiểm, quả thật rất nguy hiểm, nếu còn tiếp tục như vậy, không chỉ là đứa bé trong bụng gặp nguy hiểm, mà ngay cả bản thân Lam Duê cũng sẽ. . .

"Có ý gì!" Lăng Ngạo lạnh lùng nhìn hai người, biết rất rõ hàm ý trong lời nói của bọn họ, nhưng cứ nhất quyết phải hỏi lại lần nữa. Hành động tự lừa mình dối người, lúc này cũng chẳng ai để ý.

Hai tay Âu Liêm nhuộm đầy máu, nặng nề nói: "Lập tức chạy đến bến cảng gần đây, chúng tôi phải nhanh chóng tiến hành giải phẫu!"

Lúc này anh mặc kệ lời nói của mình có phải là đang ra lệnh cho Lăng Ngạo hay không, dẫu sao thì bọn họ vẫn là người hiểu rõ mức độ nặng nhẹ hơn ai hết.

Quân hạm chạy với tốc độ cực nhanh, sau khi Vân Thanh và Âu Liêm làm xong các biện pháp sơ cứu tạm thời, quân hạm đã cặp bờ.

Hai nhà Lam Lăng đã nhận được tin tức từ trước, hiện giờ đang canh giữ ở vùng lân cận bến cảng Thượng Hải.

Đối với nhóm quân hạm bỗng nhiên xuất hiện, dĩ nhiên là dẫn tới chấn động không nhỏ, nhưng rõ ràng là cả hai nhà cũng chẳng thêm bận tâm chi nữa.

Lấy tốc độ cực nhanh chạy đến bệnh viện gần nhất, Vân Thanh và Âu Liêm lập tức thay áo vô khuẩn, trực tiếp đi vào phòng giải phẫu.

Thời điểm cửa phòng giải phẫu chậm rãi khép lại ngay trước mắt, thân hình cao lớn vạm vỡ của Lăng Ngạo đột nhiên run lên, suýt chút nữa đứng không vững.

"Anh hai!"

Lăng Tuyết hét lên, vội vàng chạy đến đỡ lấy Lăng Ngạo.

Cô thật khó mà tin được, anh hai luôn luôn lạnh lùng ngạo nghễ, giờ khắc này lại tỏ ra bất lực như thế.

Không ngờ chị hai lại quan trọng với anh ấy đến như vậy, điều này thật sự làm bọn họ kinh ngạc.

Lăng Ngạo phẩy tay, lạnh lùng nói: "Anh không sao!"

Đúng, chẳng những anh không có việc gì, mà anh còn tuyệt đối không cho phép cô xảy ra chuyện.

Trong phòng giải phẫu, toàn bộ ca mổ đều do Vân Thanh và Âu Liêm tiến hành, những vị bác sỹ khác trong bệnh viện chỉ có thể đứng sang một bên hỗ trợ.

Lam Duê được gây mê, mặc dù ngủ miên man, nhưng bởi vì trước đó bị chấn động quá mạnh, ngay cả khi ngủ say mà chân mày vẫn nhúu chặt lại một chỗ.

Vì an toàn là trên hết, cuối cùng Vân Thanh quyết định tiến hành sinh mổ (c-section), mặc dù trái với dự tính trước kia, nhưng kế hoạch biến hóa khôn lường, chỉ có thể căn cứ vào tình hình thực tế mà quyết định.

Ba năm sau!

Casino Las Vegas, Mỹ.

So với những vị thanh niên, trung niên, và người già đến đây đánh bạc, bất thành linh xuất hiện ba đứa nhóc con, rõ ràng làm cho tất cả dân cờ bạc ở đây đều vô cùng sững sốt.

Chẳng lẽ hiện giờ Casino tại Las Vegas này cũng tiếp đãi mấy đứa con nít chừng ba bốn tuổi, rằng còn chưa mọc hết sữa ư?

"Hồngбет, tại sao ba ông chủ nhỏ này lại đến đây? Mau mau, nhanh đi thông báo với đương gia!"

Trong phòng điều hành, nhân viên quản lý vô tình liếc mắt nhìn thấy bóng dáng nho nhỏ của ba cậu nhóc kia, sắc mặt lập tức biến đổi, vội vàng kêu người đi thông báo với đương gia.

Một người khác sắc mặt cũng rất khó coi, nói đúng hơn thì anh ta đang cảm thấy vô cùng sợ hãi: "Đương gia, đương gia không có ở đây, chẳng phải sáng sớm nay đương gia đã rời khỏi nước Mỹ rồi hả? Không phải là ba đứa ác ma kia nhân cơ hội đương gia đi vắng, cho nên mới cố tình làm vậy ư?"

"Vậy thì Trạch thiếu gia, hoặc là Johan thiếu gia, tóm lại là kêu ai đó đi!" Người nói chuyện trước đó lấy điện thoại ra nói thầm, nếu như hai người này cũng vắng mặt, không phải là muốn lấy mạng của bọn họ thật chứ.

Rõ ràng anh ta đã quên, Vân Trạch luôn luôn là người đi theo bên cạnh đương gia của bọn họ, một tắc cũng không rời, đương gia không có ở Mỹ, dĩ nhiên là Trạch thiếu gia thân ái cũng không có mặt ở đây.

Khi bọn họ vừa gọi được điện thoại cho Johan thiếu gia, lập tức thở phào nhẹ nhõm trong lòng.

Trên màn ảnh, ba tên ác ma tí hon lại bắt đầu trêu đùa người khác rồi, cũng may là còn có người đang nhanh chóng chạy đến.

"Liễm Dực, tại sao chúng ta phải đến đây? Chơi chẳng vui tí nào!"

Ba cậu bé con giống nhau như đúc, đáng yêu khiến người ta khó mà rời mắt, nhất là mấy cái tư thế ông cụ non, khiến những tay cờ bạc đang tập trung trên sòng bài, lúc này cũng không kèm lòng được mà dời tầm mắt, nhìn ba đứa tiểu quý chỉ cao đến chừng đầu gối của bọn họ.

"Mẹ không có ở đây, vất vả lắm chúng ta mới có thể lên ra ngoài chơi, đương nhiên là phải đi tới nhiều nơi rồi! Liễm Tranh, em nói có đúng không?"

"Trên lý thuyết, Liễm Dực nói rất đúng, nhưng trên thực tế, Liễm Vũ, em có phát hiện không? Bây giờ chúng ta nhìn như cái gì?"

Ba đứa nhóc đứng ở trong đám người, thảo luận sôi nổi như thật.

Ba cậu bé giống nhau như khuôn đúc to nhỏ trò chuyện, quả thật nhìn giống như là đang soi gương.

Cậu bé đứng dựa vào bên phải không hiểu gãi gãi đầu: "Như cái gì?"

Cậu bé đứng giữa chìa ngón tay mũm mĩm ra, hướng trên sòng mũi đẩy một cái, mở to đôi mắt tròn xoe: "Con khỉ!"

Nhìn thấy động tác này, cậu bé bên trái tên Liễm Vũ, tay run run chỉ vào cậu bé đứng giữa, kêu lên: "Liễm Tranh, em và anh nói với nhau bao nhiêu lần, không cho anh học động tác của mẹ, mà anh vẫn học!"

Liễm Tranh mới vừa để tay xuống, lại nâng lên lần nữa, nhẹ nhàng quét mắt sang Liễm Vũ đang hét chói tai ở một bên: "Trên lý thuyết, em đã từng nói như vậy, nhưng trên thực tế, anh cũng không có đồng ý! Cho nên, cảm miệng của em lại, không cần gây tiếng ồn!"

"Liễm Tranh, anh nói lại coi, anh nói ai gây tiếng ồn?"

"Ai hỏi là người đó đó!"

"Anh."

"Ba đứa bé này đáng yêu quá đi, cô thật là thích!" Một người phụ nữ trung niên đã đứng quan sát bọn trẻ một hồi lâu, mở to miệng, cười ha ha không ngừng.

Hai đứa bé vốn còn đang gây gổ, cộng thêm một cậu bé khác đang đứng bên cạnh xem trò vui, bất chợt xoay khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu sang, nhìn chăm chăm vào người phụ nữ kỳ lạ, đồng thanh quát lớn: "Này, bà cô xấu xí kia, nói gì á? Cũng dám mơ ước đến bản thiếu gia!"

Xấu xí, bà cô xấu xí!

Người phụ nữ vốn đang há miệng cười to, gương mặt lập tức cứng đờ.

Cho dù có thích thế nào đi nữa, nhưng đối mặt với mấy đứa tiểu quý khiến bà ta mất thể diện trước nhiều người như vậy, ai cũng chẳng vui lòng.

"Mấy đứa tiểu quý này, muốn chết sao?"

Theo thói quen, Liễm Tranh đẩy sống mũi lần nữa, gật đầu nói: "Trên lý thuyết mà nói, muốn tìm chết thì cũng phải nhìn người và nhìn thời gian. Trên thực tế, không đúng người, mà thời gian cũng sai, cho nên bọn con chưa tính là tìm chết!"

"Liễm Tranh, em không cho anh học theo mẹ!" Liễm Vũ quay mặt sang, trừng mắt liếc cậu bé một cái, sau đó chỉ vào người phụ nữ, giọng già quát lớn: "Bà cô, người xấu xí, bà nói ai đi tìm chết? Bà mới là người tìm chết, cả nhà của bà luôn! Bà mà cũng dám nói với bản thiếu gia như vậy, cẩn thận bản thiếu gia đánh bà đến cả nhà cũng nhận không ra!"

Người chung quanh cũng hít sâu vào một hơi, cậu bé con này đúng là kiêu ngạo. Phải biết rằng những người đến đây, ai mà không có tiền của trong tay, thế nhưng lại không biết kiểm soát chiếc miệng nhỏ của mình.

Liễm Dực gật đầu: "Mẹ nói rồi, đối với những người không kính trọng mình, đầu tiên là cắt đầu lưỡi của họ, sau đó cắt đứt tay chân, cuối cùng. Cuối cùng là tới cái gì?"

"Cuối cùng trực tiếp giết chết!" Giọng nam trầm thấp dễ nghe vang lên sau lưng ba đứa nhóc.

"A, đúng, giết!" Liễm Dực vui mừng gật đầu cái rụp, umh, là như thế này, là như vậy.

Người sau lưng nghe thấy cậu bé nói như vậy, bất chợt cười rộ lên: "Con nói thử xem, Nguyệt nói thế từ bao giờ? Tiểu quý!"

Hả!

Cơ thể nhỏ bé của ba tiểu quý cứng đờ, xong rồi, ma quý tới đây.

Đứng thẳng, quay đầu, xoay người lại, ba đứa tiểu quý còn đầu ra đáng vẻ kiêu căng như trước nữa, bây giờ run run rẩy rẩy, khiến người ta bật cười.

Cậu thanh tiên tóc vàng khôi ngô tuấn tú, khoanh tay đứng ngay trước mặt bọn chúng, cười như không cười nhìn ba tên tiểu quý: “Nguyệt chân trước mới vừa đi, chân sau các con liền chuồn êm, chắc, lá gan này càng lúc càng mập ha!”

"Chú Johan."

"Không cần phải nói!" Johan cười cười khoát tay, khẽ ra hiệu, cho người đến ôm lấy ba đứa đầu sỏ quấy rối trật tự sông bạc: “Nguyệt nói trong khoảng thời gian này cô ấy không có ở đây, rất nhớ các con. Vì không muốn phải xa nhau quá lâu, quyết định mang theo bọn con bên cạnh. Yên tâm, không chỉ là mẹ, mà còn có cha thân yêu của các con nữa, tin rằng các con cũng rất nhớ anh ta mới đúng!”

Ba đứa nhóc con vừa nghe đến sẽ được ở chung một chỗ với mẹ, vui vẻ ra mặt! Nhưng lời sau đó của Johan liền khiến nụ cười trên mặt bọn chúng lập tức cứng đờ.

Còn có cha?

Còn có cha chuyên môn đi giành mẹ với bọn chúng?

Có thể không được hay không!

"Này, cậu là người nào? Ba đứa tiểu quý này sì nhục người khác như vậy, cậu. . ."

Người phụ nữ còn muốn nói thêm gì đó, nhưng lại bị đôi mắt màu vàng nhạt quý dị kia nhìn vào, bất thành linh im bất, muốn nói gì cũng không xong.

Ánh mắt thật là đáng sợ.

Johan lạnh lùng quét mắt nhìn người phụ nữ không hiểu chuyện, cũng không quay đầu lại rời khỏi sông bạc.

Địa bàn của nhà họ Lam, không phải là nơi mà ai cũng có thể giương oai.

"Này, người đó là ai? Ánh mắt."

Người hiểu chuyện ở bên cạnh, lắc đầu nói: "Lá gan của cô cũng không nhỏ, ba vị thiếu gia nhà họ Lam mà cô cũng dám đắc tội. Trên địa bàn của nhà họ Lam, nếu như cô lại nói dư ra thêm một câu, e rằng chẳng còn nguyên vẹn mà đứng ở đây!"

Địa bàn của nhà họ Lam, ba vị thiếu gia nhà họ Lam!

Đúng, ba đứa bé tinh quái kia chính là bào thai mà Lam Duê khó sinh trên biển từ ba năm về trước, sau đó phải chuyển đến bệnh viện để sinh theo phương pháp giải phẫu, bình an hạ sinh ba đứa bé.

Theo thứ tự là Lăng Liễm Dục, Lăng Liễm Tranh cùng với Lăng Liễm Vũ.

Ba đứa bé con này, hiện tại quả thật có thể được xưng tụng là ma đầu nhỏ.

Người có thể chế ngự ba tiểu quý, ngoại trừ mẹ mà bọn chúng yêu thích nhất, cùng với cha luôn xem bọn chúng là ‘tình địch,’ lúc nào cũng đi giành mẹ thân yêu với chúng, thì chỉ còn lại Văn Trạch phúc hắc, Johan quý dị.

Riêng những người khác thì đều cung chiêu ba đứa tiểu quý này đến tận xương tủy, dĩ nhiên là chỉ những khi bọn chúng được những người đó bao che, mới dám làm mưa làm gió.

Ba đứa bé con, thật là tiểu quý đáng yêu!

~Hết Chương 93~

Bạn đang đọc truyện *Vợ Phúc Hắc Của Đế Vương Hắc Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Mang theo ba đứa bé nghỉ dưỡng

Đảo nghỉ dưỡng Maldives.

Trong một căn chòi nhỏ nằm trên mặt nước xanh biếc, một người phụ nữ khoác lên mình chiếc sườn xám màu lam nhạt, khiến vóc dáng thon thả mị hoặc hiện lên không sót điểm nào, vài sợi tóc đen nhánh rủ xuống hai bên thái dương, phía sau dùng một cây trâm ngọc sáng óng ánh cố định lại.

Lúc này cô đang nằm tựa lưng trên ghế dựa, chiếc kính râm thật to che khuất đôi mắt, hai bàn tay trắng nõn đặt trên chiếc bụng bằng phẳng, hô hấp đều đều, dường như là đang say ngủ.

Vừa lúc đó, cánh cửa của gian phòng ở sau lưng cô chợt mở rộng ra, ba đứa bé giống nhau như đúc áo đác mò đến từ phía sau.

Khi ba cậu bé vừa nhìn thấy người phụ nữ nằm ở đó một mình, sáu con mắt trong phút chốc lóe lên ánh sáng rực rỡ.

Ba đứa nhóc nhìn thoáng qua nhau, sau đó rón rén đến gần người phụ nữ nằm trên ghế dựa.

"Mẹ ngủ thiếp đi!"

"Ừ, hình như vậy, xem chừng là ngủ được một lúc rồi!"

"Hiếm khi cha không có ở đây, tại sao mẹ lại ngủ sớm như vậy?"

Ba đứa nhóc con nằm bên cạnh người phụ nữ, lấy hai cánh tay bé xíu béo mập chống cằm, bắt mắt bừa bãi.

Từ sau khi bị chú Johan ném tới chỗ của mẹ, ngoại trừ có thể ngắm nhìn mẹ từ xa, bọn chúng cũng không làm được gì cả. Miễn là nơi nào có cha, bọn chúng đừng nghĩ đến việc tới gần mẹ. Suốt một thời gian dài như vậy, chỉ có thể nhìn, không thể đến gần, cảm giác như thế chẳng tốt chút nào.

Khó khăn lắm hôm nay cha mới bận công chuyện rồi đi, ai biết đâu mẹ lại nhàn nhã nằm đây ngủ một mình.

"Mấy đứa nhóc con, các con lại đang mưu tính cái gì hả?"

Người phụ nữ vốn đang nằm ngủ trên ghế, lúc này chợt cười khẽ ra một tiếng, lười nhác ngồi dậy, đưa tay lấy xuống chiếc kính râm đang che khuất gần nửa gương mặt.

Trong khoảnh khắc chiếc kính vừa được lấy xuống, đôi mắt đen sáng loáng như sao trời lập tức hiện ra, mỉm cười nhìn ba đứa nhóc con đang vây quanh người cô.

Dung mạo xinh đẹp, cùng với ba đứa bé bên cạnh cô cũng có sáu phần tương tự.

Lam Duê vươn tay ôm lấy cậu bé ở gần cô nhất, sau đó đứng lên, cười trêu nói: "Liễm Dục, con nặng, mẹ sắp đi không nổi rồi!"

Chỉ nhẹ nhàng ôm lấy, sau đó Lam Duê liền đặt cậu bé xuống.

Đứa bé mới ba tuổi, không ngờ lại nặng như vậy.

Không phải ôm không nổi, mà là có ba đứa con trai, ôm đứa này, hai đứa còn lại trong lòng sẽ cảm thấy không công bằng.

Ba năm trước đây may mắn hạ sinh ba đứa bé này mẹ tròn con vuông, chỉ mới chớp mắt một cái mà đã lớn nhanh như vậy, còn cô cũng đã hai mươi bảy tuổi rồi.

Chuyện ba năm về trước, mặc dù cô không truy cứu, nhưng cũng không có nghĩa là cô sẽ giả vờ như không biết gì cả, ngày ngốc để mặc cho người ta chém giết.

Ba năm, cô dày công sắp đặt, cũng đã đến thời điểm phản kích.

"Mẹ, mẹ thiên vị, tại sao chỉ ôm Liễm Dục mà lại không ôm con!"

"Mẹ, có phải mẹ chỉ thích Liễm Dục hay không? Liễm Vũ rất ngoan, mẹ không thể không thương Liễm Vũ!"

Hai chân vừa bị đôi bàn tay nhỏ bé ầm ập ôm lấy, giọng nói uất ức, cộng thêm vẻ mặt đáng thương. Nếu đổi lại là người khác, đầu óc đã sớm rối bời, đau lòng không ngớt. Nhưng Lam Duê đã quá quen thuộc với mấy trò nghịch ngợm của ba bé con này, cười như không cười nhũn mảy: "Các con không nói, ngược lại mẹ quên mất, một đứa trong bọn con đến đây kể cho mẹ nghe xem, ngày mẹ vừa rời khỏi Las Vegas, các con đã làm ra chuyện gì tốt ở sông bạc? Há?"

Giọng nói rõ ràng rất êm dịu, nhưng lại khiến ba đứa nhóc bỗng chốc cứng đờ.

Bọn chúng nên sớm biết, chú Johan tuyệt đối không thể nào giúp chúng lừa gạt mẹ, thế mà bọn chúng vẫn không biết tự giác ngộ.

Lam Duê liếc nhìn ba đứa bé, cười nói: "Tại sao không nói chuyện nữa? Vừa nãy vẫn còn lý luận lắm mà! Há? Liễm Tranh, con nói xem!"

Liễm Tranh bị chỉ điểm, nâng khuôn mặt béo tròn nhỏ nhắn lên, mở to đôi mắt tròn xoe vô tội: "Mẹ nói gì? Liễm Tranh nghe không hiểu! Mẹ thường

xuyên để chúng con lại trong nhà, Liễm Tranh không biết mẹ đang nói đến lần nào, hơn nữa chuyện đã qua một thời gian dài như vậy, tế bào não của trẻ con hoạt động không kịp. Theo như thuật ngữ chuyên môn trong y học mà dì Thanh và chú Âu Liêm hay dùng, đó là, trí nhớ của trẻ con chỉ có chút xíu thôi, trải qua một thời gian dài như vậy, bây giờ mẹ mới hỏi, làm sao tụi con nhớ được?"

Lam Duê giật giật khoe miệng, quả nhiên là coi trời bằng vung, ở trước mặt cô cũng dám giả ngu nữa.

Bất quá bọn chúng cũng không làm ra chuyện gì vượt quá giới hạn, mà vốn dĩ cô cũng không có ý định truy cứu chuyện lần này, thằng bé đã nói vậy, Lam Duê cũng không muốn vạch trần.

Cúi đầu nhìn ba đứa nhóc con làm bộ đáng thương ôm bắp chân của mình, Lam Duê hết cách, vỗ vỗ đầu của bọn chúng, nói: "Chuyện lần này coi như cho qua, nếu như lần sau mẹ còn nghe thấy tin tức như vậy nữa, ba đứa con nên biết kết quả sẽ như thế nào!"

Mặc dù cô rất cưng chiều ba cậu bé này, nhưng không có nghĩa là sẽ cưng chiều chúng vô điều kiện. Những lúc nên phạt, cô sẽ không thể tình chút nào. Đơn giản, hình như ba tên nhóc con này biết rất rõ cực hạn của cô nằm ở đâu, mỗi lần phạm phải lỗi gì, đều vừa đúng trong phạm vi mà cô có thể chấp nhận được, cho nên nói, số lần mà cô chính thức trừng phạt bọn chúng, dùng năm đầu ngón tay cũng đếm không tới.

Dù sao cũng là máu mủ ở trong người của mình, thời điểm mang thai bọn chúng, còn trải qua nhiều nguy hiểm như vậy, vất vả lắm mới khôn lớn bằng này, ai lại nỡ lòng nào động tay động chân với ba đứa tình quái kia.

Ngoại trừ. Lãng Ngạo.

Mỗi lần bốn cha con bọn họ ở chung một chỗ, Lam Duê cũng đành chịu.

Thật sự không hiểu, rốt cuộc bốn người này tranh giành nhau cái gì?

"Dạ, tụi con biết rồi, mẹ!"

Mẹ làm gì nói nghiêm trọng như thế, dù sao thì mấy lời này cũng nói đi nói lại không biết bao nhiêu lần rồi, không phải lần nào kết quả cũng chỉ có một thôi sao.

Thân là mẹ của ba cậu nhóc nghịch ngợm, và lại, e rằng trên thế giới cũng chỉ có Lam Duê là người hiểu rõ nhất ba tên tiểu quỷ này thôi. Nhìn vẻ mặt chẳng thèm đoái hoài gì tới của bọn chúng, Lam Duê liền đoán ra ngay trong đầu ba tên tiểu quỷ đang suy nghĩ chuyện gì rồi.

Thế nhưng Lam Duê cũng không muốn đề cập đến nữa, dù sao thì lời nói của cô vẫn còn đó, nếu quả thật lại có lần sau, cô tuyệt đối sẽ không dễ dãi như vậy.

"Được rồi, hôm nay hiếm khi có thời gian rảnh rỗi, mẹ mang bọn con ra ngoài chơi một chút nhé!"

Lam Duê nhìn nhìn quang cảnh bên ngoài, cầm chiếc kính râm lên cân nhắc suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn để nó sang một bên.

"A ha? Thật không, có thật không?"

Ba tiếng nói đồng loạt vang lên, dáng vẻ giống nhau, quần áo giống nhau, vẻ mặt hào hứng thôi rồi, vừa nhìn thấy, thật sự là làm cho người ta có cảm giác hoa mắt.

Lam Duê chớp chớp mắt, xoa xoa hai bên thái dương có hơi đau, ba tiểu ác ma, cô có chút hối hận khi nói lên đề nghị như vậy.

Một lát sau, những người đang chơi đùa trên bờ cát liền nhìn thấy ba đứa bé con dễ thương y như nhau, chạy loăng quăng đằng trước, một người phụ nữ phương Đông mặc chiếc sườn xám màu lam nhạt đi theo phía sau.

Ngoại trừ người phụ nữ phương Đông xinh đẹp không gì sánh được ấy, còn có vài người đàn ông với phong cách khác nhau đi theo sau, nhìn dáng vẻ cũng đủ biết, nhóm người này không phải người bình thường.

Những người thông minh một chút, cũng biết cách xa đám người kia, cho dù không, thì ít nhất cũng biết không thể đắc tội với bọn họ.

Nhưng vẫn luôn có vài người như nướn mắt lên, không biết dùng để làm gì.

Lam Duê mỉm cười nhìn ba đứa nhóc con kia reo hò, cũng không quay đầu lại nhìn Vân Trạch với những hình xăm bên cạnh: "Chuyện ấy đến cùng là như thế nào?"

Sáng sớm nay Lãng Ngạo vừa nhận được tin tức gì đó, phải trở về gấp, mặc dù cô không hỏi, nhưng không có nghĩa là cô không biết.

Vốn dĩ bọn họ đến đây nghỉ dưỡng, đối với lời cam kết này, mặc dù cô không quá xem trọng, vì dẫu sao thì những người như bọn họ, kế hoạch biến hóa khó lường. Nhưng một khi đã lên kế hoạch, đã chính thức thi hành, nếu như không phải có chuyện vô cùng khẩn cấp, tuyệt đối sẽ không gián đoạn giữa chừng.

Quyết định đột ngột của Lãng Ngạo, ai cũng rõ ràng, huống chi là người luôn hiểu rõ anh như Lam Duê.

Xem ra lần này được lắm, chỉ cần cô không hỏi đến, mấy người này đều giả vờ như không biết, ai cũng không nói lời nào.

Vân Trạch ôn hòa cười một tiếng, nói: "Lam chủ hỏi chuyện gì?"

Giả bộ ngu hã!

Lam Duê có loại kích động muốn trợn trắng cả hai mắt.

Danh xưng đương gia này của cô, hình như có chút hữu danh vô thực.

Là bởi vì ba tiểu quỷ này mới ra đời vài năm nay, ít nhiều gì cũng khiến cô ít xuất hiện trong tầm mắt của mọi người, làm người ta cho rằng bây giờ cô không đáng để sợ rồi hả?

Bất chợt quay đầu, nhếch môi, cười như không cười nói: "Vân Trạch, còn phải chờ tôi hỏi lần thứ hai?"

Vân Trạch ho nhẹ một tiếng, biết phân biệt tình huống.

Chinh trang lại nét mặt, nghiêm túc nói: "Là Fiennes, tập đoàn Fiennes có chút động thái. Sáng sớm hôm nay Lăng thủ lĩnh nhận được tin tức, nhóm quân giới sủng ông trị giá mười ba tỷ hai trăm triệu được vận chuyển về Ấn Độ gặp phải công kích không rõ từ đâu. Tồn thất có chút nghiêm trọng. Nếu chuyện chỉ có như vậy, Lăng thủ lĩnh cũng sẽ không đi từ sớm, nhưng trên thực tế, chuyện này vẫn chưa kết thúc, ngoại trừ sự cố vận chuyển hàng. Những thế lực địa phương ở Ấn Độ, miễn là thuộc về nhà họ Lăng, đều bị đá kích. Đây mới là nguyên nhân chính khiến Lăng thủ lĩnh không thể không về trước để giải quyết."

Lúc hai người nói chuyện, một trong ba đứa nhóc, Liễm Vũ bỗng nhiên nhảy đến bên người Lam Duê.

Lam Duê khom lưng bế Liễm Vũ lên, thom nhẹ vào gò má mập phì của thằng bé, lại quay sang nói chuyện với anh: "Ba năm, chúng ta đã chuẩn bị kỹ càng, tin rằng bọn họ cũng chuẩn bị kỹ như vậy. Từ đó đến nay không làm nên chuyện gì cả, chỉ là đang chờ thời cơ, đến khi thời cơ chín muồi, dĩ nhiên là phải bắt đầu rồi!"

Liễm Vũ chớp chớp đôi mắt tròn vo nhìn rất giống với đôi mắt to của Lam Duê, nghiêng đầu nhìn cô. Cậu bé biết mẹ mình không hiền như vẻ bề ngoài đâu, rõ ràng bây giờ mẹ đang cười, nhưng mà vẫn khiến cậu bé cảm thấy một cổ lạnh lẽo đang chui lên từ dưới lòng bàn chân.

Ngoại trừ cảm giác lạnh lẽo, còn có hưng phấn nữa.

Cậu bé rất muốn biết mẹ tính đối phó với người nào.

Ai lại xui xẻo như vậy, đi chọc tới mẹ chứ?

Lam Duê ôm Liễm Vũ, đi về phía trước mấy bước, nhìn mặt biển mênh mông bát ngát, giữa đôi mắt đen lóe lên một tia sắc lạnh: "Mà rất dễ nhận thấy, thời cơ tôi chờ đợi, quả thật đã tới!"

Vân Trạch cười nhạt không nói, thật sự, nhẫn nại một thời gian dài như vậy, cũng nên đến thời điểm phản kích.

"Không chịu, mẹ, mẹ và chú Vân Trạch đang nói cái gì? Rõ ràng nói là chơi với tụi con, tại sao lại nói chuyện công việc nữa!"

Bị bầu không khí giữa hai người kia làm cho rất không thoải mái, Liễm Vũ xoay xoay đôi mắt to, sau đó ôm lấy cổ của Lam Duê, dẫu môi, bắt mắt trách móc.

Lam Duê mỉm cười, lắc đầu một cái, điểm lên chóp mũi thằng bé: "Được, mẹ chơi với các con!"

Mới vừa nhắc chân lên, mấy người đàn ông thoạt nhìn rất 'kỳ quái' bất chợt vây quanh.

"Ô, gái đẹp kìa." (QA: dám nói kiểu này với chị Duê thì chết chắc =)))

~Hết Chương 94~

Bạn đang đọc truyện *Vợ Phúc Hắc Của Đế Vương Hắc Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Vấn đề về giao phối

Lam Duê ôm Liễm Vũ, hơi ngạc nhiên nhướn mày lên, xoay người nhìn về mấy tên đàn ông đang vây quanh mình.

Bắt chuyện?

Xem chừng không giống.

Liễm Vũ nép vào trong ngực Lam Duê, nhìn mấy tên đàn ông xấu bụng đang theo dõi mẹ cậu bé, đôi mắt đen to tròn lóe lên một tia giả hoạt.

Mấy người không biết sống chết!

Mới vừa nãy cu cậu còn đang suy nghĩ, nếu như ai chọc phải mẹ thì sẽ có kết quả như thế nào, mới chớp mắt một cái, đã có người tự động đưa tới cửa.

Những người này đúng là biết phối hợp, Liễm Vũ vui vẻ nghĩ thầm trong lòng.

Lam Duê nhận thấy đứa bé trong ngực không an phận, cúi đầu nhẹ nhàng quét mắt nhìn cu cậu một cái, sau đó cũng không thèm nhìn tới mấy tên đàn ông nhảm chán đang đứng chắn đường, lướt quá bọn họ, trực tiếp đi về phía trước.

Vừa đi, còn vừa nói:

"Nói một chút xem, hôm nay các con muốn chơi cái gì? Hiếm khi mẹ có thời gian rảnh như vậy, ba đứa nhóc bọn con cần phải biết."

Cậu bé đang nghĩ ngợi coi, nên ở đây xem trò vui hay là để mẹ đi chơi với bọn chúng thật đã đây ta.

Ý cảnh cáo trong lời nói của Lam Duê, Liễm Vũ thông minh nghe ra ngay. Không cam lòng rụt rụt cổ, hung hăng trợn mắt nhìn mấy tên phía sau bị Vân Trạch và mấy người bên cạnh chặn lại.

Quả nhiên, trên thế giới này, người nào đối nghịch với mẹ đều không có kết quả tốt.

Trong lòng cậu bé đã xác định rõ một chuyện, đó chính là, mặc dù mẹ rất yêu mình, nhưng cũng không thể tùy tiện đắc tội.

Loại bỏ chuyện còn con xảy ra ngoài ý muốn này, Lam Duê cùng với ba cậu con trai phóng túng vui đùa trên đảo Maldives một phen.

Hoàng hôn buông xuống, khi bầu trời vừa lấm tấm vài ánh sao, Lam Duê ôm một cậu nhóc vào trong ngực, hai tên nhóc con còn lại cũng được Vân Trạch và Johan ôm lấy.

Đoàn người lên máy bay, hướng về phía HongKong Trung Quốc.

Đem ba tên nhóc con chơi đùa một hồi vào trong một căn phòng tách biệt, đặt lên chiếc giường mềm mại, sau khi đắp một tấm chăn mỏng lên cho bọn chúng, Lam Duê mới đi ra bên ngoài.

Bởi đây là máy bay tư nhân, ngoại trừ có chừng mười ghế ngồi, những món đồ trang trí bên trong đều trông giống như một căn phòng trên mặt đất.

Nhận lấy ly rượu mà Johan đưa tới, ưu nhã đặt đến bên môi uống một hớp, ngẩng đầu nhìn lên Vân Trạch ngồi ở phía đối diện, đang cúi đầu gõ gõ trên chiếc máy tính bảng.

Quơ quơ chiếc ly cao cổ trong tay, cũng không vội mở miệng.

Johan chớp chớp đôi mắt màu vàng nhạt lóe lên ánh sáng mê người, khẽ mấy sợi tóc vàng vừa chấm vai, không hiểu nhìn Lam Duê.

Thời gian hơn ba năm, người thông minh như Johan, sớm đã trở thành trợ thủ đắc lực bên cạnh Lam Duê.

Nhưng dã tính vẫn tồn tại như cũ.

Nói đúng ra, mặc dù hiện giờ, về cơ bản hắn đã hiểu hết mọi thứ, duy chỉ có sự sợ hãi khắc sâu vào tận linh hồn đối với Lăng Ngạo, Lam Duê, và Vân Trạch là vẫn không có cách nào thay đổi.

Không thể không nói, Lam Johan và ba tên nhóc con kia đều cùng một dạng, chỉ có điều ba đứa kia cũng sợ hắn mà thôi.

Người của hai nhà Lam Lăng đều rất rõ ràng, ở cả hai nhà này, có bốn người không thể chọc.

Ngoại trừ hai vị chủ nhân đương nhiệm, thì còn lại là hai trợ thủ đắc lực nhất bên cạnh Lam Duê, những người được Lam Duê tin tưởng nhất, Vân Trạch và Johan.

Vân Trạch là nhân vật nham hiểm phức tạp điển hình, đôi khi nhân lúc người ta không để ý, đã ra tay lúc nào không hay, cho nên bị liệt vào danh sách những nhân vật nguy hiểm.

Còn Lam Johan lại có tính tình cổ quái, khó thuần phục, mức độ nguy hiểm tuyệt đối không thua kém gì ba người kia.

Cũng chỉ có ở trước mặt của Lam Duê, hắn mới có thể tỏ ra vô hại như vậy, khiến cho những kẻ chịu không ít đau khổ từ hắn phải tức sôi gan.

"À, Vân Trạch, Layla Jennifer, anh biết cô ấy mấy năm rồi?"

Bầu không khí vốn yên tĩnh, chợt vang lên câu hỏi nhàn nhạt đượm chút nghi vấn của Lam Duê.

Kinh ngạc ngẩng đầu lên, Vân Trạch không nghĩ rằng Lam Duê sẽ bất chợt cảm thấy hứng thú đối với người như vậy. Quan trọng hơn là, Lam Duê không phải loại người thích xen vào việc của người khác, đối với những chuyện còn mơ hồ, cô luôn muốn thăm dò rõ ràng trước khi biểu hiện nó ra bên ngoài. Lần này Lam Duê hỏi đến, nhất định là Layla Jennifer đã gây ra chuyện gì đó.

"Là hơn mười năm trước, hợp tác học tập ở Dubai!"

Lam Duê nhếch môi nói: "Dạo gần đây động tác của cô ta hơi nhiều, Vân Trạch, anh hiểu chưa?"

Nét mặt của Vân Trạch biến đổi, anh mơ hồ cảm thấy hình như trong lời nói của Lam Duê còn có ý gì khác.

Xem ra anh phải bỏ chút công sức điều tra về thân phận của Layla Jennifer một phen. Đến tận bây giờ anh chỉ biết được sơ sơ, đại khái là Layla Jennifer hình như có dây mơ rễ má gì đó với tập đoàn Fiennes, mà anh cũng không điều tra sâu vào thêm nữa.

Nếu Lam Duê đã nói như vậy, rõ ràng cho thấy, nhất định cô đang nắm giữ tin tức gì đó mà anh không biết.

Môi mông măn thành một đường thẳng, Vân Trạch đứng lên, cúi đầu nói: "Thuộc hạ sẽ mau chóng tìm ra câu trả lời thỏa đáng cho Lam chủ!"

"A, hy vọng vậy!"

Lam Duê quay đầu nhìn về phía cánh cửa phòng sau lưng hơi hé mở, hừ nhẹ một tiếng không rõ ý vị.

Mà trong phòng, ba tên nhóc con đang châu đầu vào cùng một chỗ, ngồi trên tấm chăn mỏng bị vén lên thành một núi, tiến hành 'hội nghị tam phương' thần bí.

"Layla Jennifer? Ai vậy? Tình nhân cha nuôi bên ngoài?" Liễm Vũ nâng cằm lên, nháy đôi mắt to đầy vẻ nghi ngờ, đem cái tên mới vừa nghe lén được ở bên cạnh cửa hỏi ra ngoài.

"Bộp!"

"Liễm Dực, sao anh lại đánh em!" Uất ức cong môi lên, Liễm Vũ bắt mẫn, thiếu chút nữa nhảy bật dậy. Một cái tát vừa nãy của Liễm Dực cũng không chút lưu tình, lại còn đánh vào trên đầu thẳng bé, tức thời hai mắt của Liễm Vũ liên ngân ngân nước.

Liễm Dực nhe răng nói: "Đây là nhẹ, nếu như cha nghe được câu này, nhất định ném em vào rừng rậm Amazon, đỡ phải bị đứa con trai ngốc nghếch như em làm cho mất mặt."

Liễm Tranh chìa ngón tay béo ngấn ra, theo thói quen đẩy một cái trên sống mũi trơn bóng: "Theo lý thuyết, Liễm Dực không nên đánh em, nhưng trên thực tế, em quả thật đáng đánh! Nói ra như vậy, cha sẽ không tha cho em, mẹ cũng sẽ ném em từ trên máy bay xuống." Dừng một chút, Liễm Tranh đột nhiên bò ra khỏi giường, lạch bạch đi tới phía trước cửa sổ máy bay, nhón chân nhìn xuống bên dưới.

Một lát sau, đương lúc hai đứa nhóc ở trên giường ra vẻ khó hiểu, Liễm Tranh lại nhanh chóng chạy đến bên giường, dùng hết cả tay chân bò lên, trịnh trọng nói: "Bây giờ chúng ta đang ở bên trên mặt biển, nếu như ném Liễm Vũ xuống từ nơi này, vừa đúng làm mồi cho cá mập. Về phần rút cuộc là cá mập trắng hay là cá mập thường, điều này còn phải dựa vào vị trí địa lý. Trên lý thuyết....."

"Chờ chút...!" Liễm Dực rất không khách khí cắt đứt mấy lời nói lảm nhảm của cậu nhóc, khó tin nhìn chằm chằm vào em mình: "Em đừng nói bậy, nơi này là trời cao, ở trên mấy tầng mây, làm sao Liễm Tranh em thấy được là lục địa hay là biển?"

Nét mặt của Liễm Tranh vẫn không thay đổi, đẩy cái sống mũi trơn bóng của mình một lần nữa, nhún nhún bả vai nhỏ ra chiều không hề hấn gì: "Em đoán, mà dù có phải hay không, mẹ cũng sẽ không ném em ấy xuống thật đâu. Nhìn bộ dạng lóng ngóng kia xem, người ngốc cũng biết là không thể nào, em ấy lại cứ tin là thật. Nhìn bộ dạng hoảng sợ của hai người, em cảm thấy rất hưng phấn."

Liễm Vũ và Liễm Dực nhanh chóng dịch chuyển cơ thể nhỏ nhỏ, thụt lùi về phía sau mấy bước.

Đúng là lúc trước bọn chúng nên ở cùng với Liễm Tranh, bây giờ thì tốt rồi, Liễm Tranh ở cùng với chú Vân Trạch suốt một thời gian dài, chú Vân Trạch nham hiểm, cậu bé kia cũng học được không ít, giờ lại đi áp dụng lên người bọn chúng.

"Hai người làm gì đó?" Liễm Tranh không rõ chân tướng nhìn động tác của hai người anh em, hếch hàng lông mày bên trái.

"Không có!" Trăm miệng một lời, hai đứa kia rất ăn khớp với nhau.

Quý dị liếc hai người kia một cái, Liễm Tranh bò đến trước chiếc ba lô nhỏ không rời cậu bé nửa bước, mở ba lô, từ bên trong lấy ra một chiếc máy tính bảng không khác gì chiếc của Vân Trạch là mấy.

Coi như là ba anh em cũng khá ăn rơ với nhau, mỗi lần Liễm Tranh mang cái này ra, sẽ cho bọn chúng xem những thứ chưa bao giờ được thấy, lần này lại là nhìn cái gì chứ?

Trong nháy mắt, hai đứa kia đã sớm quên đi sự phòng bị trước đó, nhanh chóng bò đến bên cạnh Liễm Tranh lần nữa.

"Liễm Tranh, anh làm gì thế?"

Liễm Tranh mím môi, ngón tay béo ú thuần thực trượt trên màn hình, đôi mắt đen giống Lam Duê y như đúc, lúc này lóe lên ánh sáng khiến người ta sợ sệt.

"Đây nè!"

Phóng to bức hình ra, Liễm Tranh đưa máy tính bảng cho hai tên nhóc kia xem.

Liễm Dục và Liễm Vũ nhìn người phụ nữ tóc nâu trong tấm hình, dấu chấm hỏi treo đầy trên trán: "Cô đó là ai? Tốt hay xấu, không xinh đẹp như mẹ! A, Liễm Tranh, đừng nói em thích cái cô này nha?"

Sắc mặt trắng trắng xanh xanh thu tay lại, đôi con ngươi u ám của Liễm Tranh quét qua gương mặt đang cười xấu xa của Liễm Dục: "Theo lý thuyết, mẹ sẽ không ném anh xuống máy bay làm mồi cho cá mập, nhưng trên thực tế, nếu như anh dám nói thêm một câu vô nghĩa nữa, em không ngại thay mẹ ra tay. Dù sao ba đứa con đều giống nhau như đúc, người ngoài nhìn vào không biết được, thiếu đi anh cũng chẳng có chuyện, thêm anh vào lại khiến người ta mất mặt, vừa đúng"

"Thôi mà, thôi mà, anh sai rồi, anh sai rồi! Liễm Tranh, em có thể sửa cái tật nói lời làm nhảm của mình một chút không? Thật là đáng ghét chết đi!"

Liễm Vũ ngồi chồm hổm ở một bên, không ngừng đầu một cái, nhìn nhìn chăm chăm vào cô gái trong màn hình.

"Cô này là. Layla Jennifer? A, Liễm Tranh, phải hay không? Phải hay không?"

Suy cho cùng thì ba đứa bé này là những đứa trẻ vô cùng thông minh, tuyệt đối không thể đối đãi với bọn chúng như người bình thường.

Có lẽ ban đầu quả thật bọn chúng không rõ ràng lắm, tại sao Liễm Tranh lại vô duyên vô cớ cho bọn chúng xem hình của một cô không xinh đẹp bằng một góc của mẹ, nhưng liên tưởng đến đề tài trước đó, Liễm Vũ nhanh chóng đưa ra phản ứng.

"À? Thì ra là chính là cô ấy?" Liễm Dục hú lên quái dị, coi như là hoàn toàn cắt đứt mấy lời nói làm nhảm của Liễm Tranh.

Liễm Tranh giơ tay lên, ôm máy tính bảng, ngón tay di chuyển trên màn hình: "Ừ, trên lý thuyết mà nói, cô ấy chính là Layla Jennifer. Nhưng trên thực tế, tên đầy đủ của cô ấy là Layla Jennifer Fiennes. Trước khi chúng ta được sinh ra, đây chính là mấy người đến thúc đẩy mẹ bị sinh non, kẻ đầu sỏ tạo nên em thiên tài như vậy, nhân vật có vai vế trong tập đoàn Fiennes."

"Xi!"

Lam Duê nép mình ngay ngoài cửa, nghe được mấy lời khoe khoang chẳng có chút khiêm tốn nào của Liễm Tranh mà bật cười.

Nghiêng người dựa vào trên vách cabin, lắng lắng nghe cuộc thảo luận sôi nổi của ba thiên tài bảo bối trong phòng.

"Cái gì đó, cái gì gọi là ‘tạo nên em thiên tài như vậy’? Liễm Tranh, em có ý gì? Chẳng lẽ anh ngốc hả?" Liễm Dục là đứa dễ bị kích động nhất trong ba đứa, mỗi lần chỉ cần Liễm Tranh tùy tiện nói ra một câu, là có thể khiến thằng bé đứng dậm chân. Mà hình như Liễm Tranh cũng không biết mệt, mặc kệ là chuyện gì, cũng thích làm ngược lại với Liễm Dục, kích thích thằng bé, khiến một trong ba đứa là Liễm Vũ không biết nên làm sao.

Liễm Tranh phớt lờ mấy lời kêu gào của thằng bé, lơ đãng nhướn mi mắt, lấy bàn tay nhỏ bé che miệng, ngáp một cái thật oách, khó hiểu nhìn Liễm Dục đứng bật dậy từ trên giường, hai tay chống nạnh: "Ý nghĩa bên trong đó, hết lần này đến lần khác, ngay cả một câu đơn giản anh cũng không hiểu được, dĩ nhiên không thể so sánh với thiên tài như em. Về phần có ngốc hay không, ai sáng suốt đều nhìn ra được hết."

Dừng một chút, cúi đầu nhỏ giọng nói thầm: "Rõ ràng là mẹ sinh ra ba đứa một lượt, làm sao lại sinh ra mình thiên tài như vậy, mà tại sao lại lòi ra Liễm Dục ngốc nghếch thế này? Chẳng lẽ đây chính là đột biến gen? Xem ra mình phải trở về nghiên cứu môn sinh học một chút, nam nữ giao phối và gen người, xem ra là không có khả năng tạo nên rất nhiều thiên tài.

Ừ, nói đúng hơn, là sau khi tạo ra một thiên tài như mình, vẫn còn cần một ông anh ngốc nghếch tới thừa nhận sự thông minh của mình. Ừ, chắc là thế rồi! Nói cách khác, Liễm Dục ngốc là tại mình sao? Nhưng cũng không thể trách mình được! Có lẽ anh ấy không ngốc, chỉ là tại mình quá thông minh đi, thế nên phô bày hết sự ngốc của anh ấy ra.

Vậy người thua thiệt không phải là mình sao? Có một ông anh ngốc thế này, chẳng phải mất mặt lắm hả? Ừm, một thiên tài, một kẻ ngốc, sự thật chứng minh, Liễm Vũ là đứa tương đối bình thường. A, quả nhiên mình là người thông minh nhất, hai người kia cũng không thể so sánh với mình, chẳng trách lần nào cũng là mình nói với bọn họ."

Lam Duê đứng phía sau cánh cửa, khước miệng giật giật, mới vừa uống một ngụm rượu, nghe thấy giọng nói thao thao bất tuyệt của con trai bảo bối nhà mình, rất không có hình tượng phun hết ra ngoài.

Ah?

Vân Trạch và Johan ở cách đó không xa, nghe được tiếng vang, ngẩng đầu lên kinh ngạc nhìn cô.

Trên thực tế, những chuyện mất hình tượng tương tự, kể từ sau khi Lam Duê sinh ba đứa nhóc này ra, xuất hiện rất thường xuyên.

Mà tên đầu sỏ gây nên, thường thường là Lăng Liễm Tranh.

Hai người nhìn nhau, đều hiểu ý tứ từ trong mắt của đối phương.

Xem ra công phu nói làm nhảm của thằng bé Liễm Tranh lại tái phát, có thể làm cho Lam Duê luống cuống như vậy, rốt cuộc là lần này Liễm Tranh đã nói những gì? Bọn họ không nhìn được có chút hiếu kỳ.

Kỳ thực thì bọn họ rất không hiểu, rõ ràng Lam Duê và Lăng Ngạo đều là người kiệm lời, tại sao lại sinh ra một đứa như Liễm Tranh, chẳng những thông minh miễn chê, mà còn vô cùng thích làm bầm lầy bầy, nói làm nhảm một mình.

Tuy là nói nhảm một mình, nhưng lần nào nói ra cũng đủ để cho người ta nghe thấy. Tốc độ nói chuyện rất nhanh, làm người nghe rất khó cắt đứt.

Mỗi lời nói của thằng bé, không chỉ khiến cho người ta dở khóc dở cười, mà càng làm cho bọn họ không biết phải phản bác làm sao.

Chẳng lẽ chính là lời đáp cho câu nói, thiên tài bất đồng với người bình thường?

Lam Duê lúng túng đi đến bên cạnh, dùng khăn giấy lau rượu dính trên miệng.

Lần này Lam Duê không tiếp tục đến gần cửa phòng nữa, mà là ngồi vào chiếc ghế sofa ở một bên.

Lấy tay vuốt trán, Lam Duê rất không hiểu, làm sao mà ba anh em bọn chúng lại có sự khác nhau lớn như vậy?

Tính khí của Liễm Dực tương đối thẳng thắn bộc trực, còn Liễm Tranh thì, không biết có phải là do đi theo Vân Trạch một thời gian dài hay không, rõ ràng, Vân Trạch phúc hắc, thằng bé cũng học được không ít. Quan trọng hơn là, võ miệng của Liễm Tranh, chỉ cần thằng bé vừa mở miệng, là sẽ không dừng lại được. Còn Liễm Vũ được xem như là đứa khôn khéo nhất trong ba đứa, rất ít khi tiến đến chiến tranh anh em.

Cả ba đều là con trai của cô, so với bất kỳ ai khác thì Lam Duê là người hiểu bọn chúng nhất.

Thật ra thì đứa cần đề mắt nhiều nhất trong bọn chúng, phải là Liễm Vũ.

Ngẫm lại, mỗi lần mà hai anh em Liễm Dực, Liễm Tranh dấy lên chiến tranh, thằng bé lại rất tự tại ngồi ở một bên xem trò vui, rồi còn có thể làm cho trận chiến ấy không kéo đến trên người của mình, đây là thủ đoạn gì?

Bất quá Lam Duê không thể không thừa nhận, ba đứa con trai này quả thật khác hẳn với người thường.

Lấy chuyện lần này làm ví dụ.

Liễm Tranh dễ dàng điều tra ra tư liệu cá nhân của Layla Jennifer Fiennes trong khi Vân Trạch còn chưa điều tra tới, về điểm này, e rằng kỹ thuật hacker của Liễm Tranh đã có thể sánh ngang hàng với người làm mẹ như cô rồi. Có lẽ so với cô còn lợi hại hơn.

Mà Liễm Vũ, có thể nhanh chóng đoán ra được thân phận của người trong hình, tâm tư của thằng bé quả thật rất tinh tế.

Chỉ có điều, chẳng lẽ Liễm Dực giống như những gì Liễm Tranh vừa nói, đột biến gen tạo thành?

Thông minh, giáo hoạt, biết xem xét thời thế, càng có thể dựa theo ánh mắt và sắc mặt của người khác, biết nhìn mặt mà nói chuyện.

"Chậc, ba tiểu tình quái!"

Lam Duê tươi cười rút ra kết luận, đây mắt không che giấu được sự cưng chiều dung túng.

Đột nhiên, nụ cười trên mặt Lam Duê cứng đờ.

Nam nữ. Giao phối?

Giao phối?

Người nào nói cho bọn chúng biết từ này?

Ai tới giải thích cho cô xem, mấy đứa con nít ba tuổi, làm sao biết được cái từ ‘giao phối’ này chứ?

Sắc mặt của Lam Duê, mãi cho đến khi xuống khỏi máy bay, đều rất u ám khó coi.

Ba anh em bọn chúng, anh nhìn em, em nhìn anh, rất nhay bén, không dám đến gần mẹ thân yêu.

Chuyện rất rõ ràng, bây giờ tâm tình của mẹ không tốt, hơn nữa xem ra kẻ đầu sỏ gây nên chuyện là ba người bọn chúng.

Mặc dù không biết mình đắc tội với mẹ bao giờ, nhưng mà nhìn mặt nói chuyện là đạo lý làm người cơ bản nhất của bọn chúng, dĩ nhiên là dưới tình huống này, tuyệt đối không thể đến gần mẹ.

Đại bản doanh nhà họ Lăng.

Mới sáng tinh mơ Lăng lão ông liền nhận được tin tức, chất trai bảo bối sắp trở về, vội vàng chờ ở nhà từ sớm.

“Cụ cố, ông nội, bà nội, ông bác cả, bà bác cả, ông bác ba, bà bác ba, ông bác tư, bà bác tư! Bác cả, chú ba, cô tư, chú năm, cô sáu, cô út khỏe!”

Quay đầu kéo cô trở về phòng, Lăng Ngạo nhủ mày nhìn cô, đáy mắt gọn vài tia máu.

Ngón tay thon dài nhẹ nhàng lướt qua mi mắt của Lam Duê, quả nhiên anh không nên để ba đứa tiểu quỷ làm người ta thấy ghét kia ở bên cạnh cô, mới không gặp một chút, hình như lại gây đi rồi.

Vừa nghĩ tới ba tiểu quỷ kia dày vò cô, đôi mắt lạnh lẽo của Lăng Ngạo híp lại đầy nguy hiểm.

Liếc mắt liền nhìn thấu tâm tư của anh, Lam Duê nhoen miệng cười dịu dàng, hai tay ôm chặt lấy hông anh, cọ cọ đầu vào lồng ngực cường tráng, ngáp nói: “Đúng vậy, chơi cùng các con cả một ngày, cả đêm ngồi trên máy bay trở về, đúng là có hơi mệt. Lăng Ngạo, ngủ với em một lát.”

Hai mắt Lăng Ngạo tối sầm, nhưng thấy cô đang lim dim ngủ, ánh mắt dần trở lại bình thường.

Đưa tay gỡ cây trâm lam ngọc sau đầu cô ra, mái tóc dài đen nhánh thoáng chốc buông xuống như thác nước.

Khom lưng ôm lấy cô, đặt lên chiếc giường mềm mại, Lăng Ngạo nghiêng người nằm bên cạnh, tay phải ôm lấy eo cô, để cô thoải mái nằm vào lòng anh.

Lam Duê buồn ngủ nháy nháy mắt, ý thức dần dần trở nên mơ hồ.

Nhìn dáng vẻ nũng nịu của vợ yêu nằm ngủ trong ngực, đáy mắt của Lăng Ngạo ánh lên tình cảm dịu dàng, làn môi mỏng khẽ nhếch, gương mặt lạnh lùng cũng dịu đi không ít.

Nhưng vừa nghĩ đến chuyện xảy ra lần này, đáy mắt vốn đượm vẻ yêu thương của Lăng Ngạo, thoáng chốc bị lo âu phủ kín.

Fiennes.

~Hết Chương 95~

Bạn đang đọc truyện *Vợ Phúc Hắc Của Đế Vương Hắc Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: Phong ba gần tới

Sau mười giờ tối, ba tên nhóc con đã được ăn uống no nê, theo quy tắc là nên lên giường đi ngủ.

Như thường lệ, cứ mỗi đêm vào thời gian này, Lam Duê đều sẽ tới phòng của bọn chúng, sau khi chờ bọn chúng ngủ thiếp đi, mới rời khỏi. Nhưng tối nay, từ chín giờ, đợi một chút đến hơn mười giờ, ba đứa nhóc con ôm gối ôm, ngoác nhìn nhau, tại sao mẹ còn chưa đến.

Mười giờ rưỡi, đợi tới đợi lui không thấy Lam Duê đến, một trong ba siêu quậy, Liễm Tranh lại bắt đầu giờ công phu nói lảm nhảm của thằng bé.

Chỉ thấy thằng nhóc ôm chiếc gối bé xiu của nó, cúi thấp đầu ngồi ở một bên, nhỏ giọng thầm nói:

"A, mẹ đang tức giận sao? Nhưng tại sao lại tức giận chứ? Chẳng lẽ là mình chọc mẹ tức giận? Umh, khẳng định không phải là lỗi của mình, mình đây thông minh, biết điều như vậy, mẹ thích mình nhất, làm sao lại là mình được.

Phải là Liễm Dực và Liễm Vũ, đúng không, nhất định là như vậy, chỉ có hai tên ngu ngốc kia mới có thể chọc mẹ tức giận hết lần này đến lần khác. Nếu mà nói như vậy, không phải là mình vô tội sao? Mình là người vô tội bị liên lụy, hẳn là phải được mẹ thông cảm, mẹ nên dỗ dành mình mới đúng.

Đúng rồi, mình phải đi nói cho mẹ biết, không tuân thủ cam kết với trẻ con, đây là chuyện cực kỳ gây tổn thương đối với tâm hồn mong manh dễ vỡ của trẻ nhỏ. Người lớn phải biết giữ lời hứa, thế thì mới có thể làm tấm gương cho bọn nhỏ. Cho nên, tất cả đều là lỗi của mẹ, không có liên quan đến mình! Đúng, đúng là như vậy!"

"Liễm Tranh!" Liễm Vũ nhướn mày, nhẹ giọng kêu lên.

"A, xin lỗi, là lỗi của anh, không phải lỗi của mẹ! Anh phải đi nhận lỗi với mẹ!"

Nói xong, Liễm Tranh đã buông gối ôm nhỏ trong tay ra, tay ngán chân ngán bò xuống giường.

Nếu không phải là khả năng dự đoán trước của Liễm Vũ rất tốt, nhanh tay bịt miệng Liễm Dục, lấy tính khí của ông anh cả, nghe thấy Liễm Tranh nói những lời này, đã sớm giờ cả chân.

Hiện tại không thể nói chuyện, Liễm Dục chỉ có thể hung hăng trừng mắt nhìn Liễm Tranh đang chạy lon ton về phía cửa, gằm thét trong lòng.

Cái gì gọi là ‘mình đây thông minh, biết điều như vậy’? Cái gì gọi là ‘mẹ thích mình nhất’? Cái gì gọi là ‘chỉ có hai tên ngu ngốc kia mới có thể chọc mẹ tức giận hết lần này đến lần khác’?

Liễm Tranh đáng ghét, Liễm Tranh đáng ghét.

"Nè, em buông tay, nếu mà anh ầm ĩ lên một tiếng nào, em sẽ ném hết mấy con ‘thú cưng’ của anh."

Liễm Dục bị bịt miệng, cả người đều cứng lại.

Tất cả mọi người đều biết, tuy rằng tính khí của Liễm Dục khá cáu kỉnh, nhưng lại rất coi trọng mấy con thú cưng mà thằng bé nuôi, những con vật ở trong mắt người khác rất có lực sát thương – rắn độc.

Mọi người trong nhà không hiểu, tại sao một đứa nóng nảy như Liễm Dục, lại có thể tùy tiện đến gần mấy con sinh vật không xương đáng sợ như vậy, nhưng rõ ràng, những con rắn độc hiểm thấy kia, mỗi khi ở cùng Liễm Dục, đều trở nên cực kỳ ngoan ngoãn.

Lạ lùng thay, tại sao một đứa trẻ ba tuổi như Liễm Dục, lại đi thích cái loài bò sát máu lạnh không xương ấy.

Lời nói êm ái của Liễm Vũ, vừa vắn điểm ngay từ huyết của Liễm Dục.

Chỉ thấy thằng bé hung hăng gật đầu, rồi lại mạnh mẽ lắc đầu.

Liễm Vũ thấy thế, lúc này mới cười tí mắt thả bàn tay bé xíu ra, bò theo xuống giường.

"Chắc Liễm Tranh đã đi đến hành lang rồi, em cũng muốn đi xem một chút, Liễm Dục muốn đi hay không?"

Liễm Dục sững sờ nghe cậu em của mình nói xong, vội vàng từ trên giường leo xuống.

Mặc kệ là như thế nào, tuyệt đối không thể để Liễm Tranh chiếm cơ hội trước, bằng không thằng nhóc kia lại càng đắc chí trước mặt bọn chúng.

Ba đứa nhóc con đi chân trần, không để lại bất kỳ tiếng động nào trên sàn nhà.

Vào thời gian này, những người trong nhà, nếu không ở trong phòng làm công chuyện, thì vẫn là ra ngoài còn chưa trở về, ba đứa nhóc chạy từ gian phòng của bọn chúng ở phía Tây, xuyên qua hành lang dài, đi tới phòng của cha mẹ bọn chúng ở phía Đông, không làm kinh động đến bất kỳ ai.

"Anh biết ngay mà, nhất định là cha vừa ngăn mẹ lại." Liễm Dục phồng miệng lên, khe khẽ thì thầm với Liễm Tranh và Liễm Vũ.

Liễm Vũ sờ sờ lên cằm nhỏ, gật đầu: "Vậy là sao! Cha xấu nhất rồi, cả ngày chỉ biết giành mẹ với chúng ta, rõ ràng cha lớn hơn, vì cái gì mà lúc nào cũng thích cùng chúng ta tranh mẹ?"

Vươn tay đẩy sống mũi tron bóng một cái, gương mặt nhỏ nhắn của Liễm Tranh đầy vẻ nghiêm túc: "Rất rõ ràng, chúng ta cần tiến hành chính sách ép buộc, chúng ta cần ra oai, cần phải kháng nghị. Trước đây chỉ cần mẹ chờ chúng ta ngủ thiếp đi là tốt rồi, bây giờ em muốn ngủ chung với mẹ." Dừng một chút, nhắc bàn chân nhỏ, rón rén đẩy cánh cửa bởi vì Lăng Ngạo ôm Lam Duê vào vừa nãy vẫn chưa đóng chặt.

Ba tên siêu quậy có hơi khó hiểu nhìn cánh cửa bị mở ra một cách dễ dàng, dù cảm thấy kỳ quái, nhưng chúng cũng nhanh chóng ném ý niệm này ra sau đầu.

Ba bóng dáng bé nhỏ vừa biến mất ở cửa, Vân Trạch và Johan vừa nói chuyện gì đó vừa đi lên lầu.

Đương lúc bọn họ chuẩn bị đi qua khúc quanh lên lầu ba, lơ đãng thoáng nhìn, bóng dáng bé nhỏ của ba tên nhóc con lén la lén lút kia liền đập thẳng vào trong mắt.

"Mới vừa nãy, đó là." Johan không xác định chắc chắn, neho neho đôi mắt màu vàng nhạt, sẽ không phải là ba đứa bướng bỉnh đáng yêu kia chứ?

Vân Trạch nhếch môi cười, nhắc bước, đi thẳng về phía phòng ngủ chính bên ấy.

"Tôi nghĩ cũng nhanh thôi, ba tên siêu quậy to gan lớn mật đó sẽ bị ném ra ngoài. Tôi đến đây chụp lấy thì tốt hơn, bằng không ngã bị thương thì không xong."

Johan khoanh tay ôm ngực, uyển chuyển như mèo đến gần gian phòng kia.

Chỉ có thể nói ba nhóc con kia lá gan quá lớn, biết rõ rằng thời gian này là lúc nên ngoan ngoãn đi ngủ, mà vẫn dám rình mò đi vào gian phòng đó, chắc, ngại mạng lớn nữa à.

Ba tên siêu quậy nhìn cảnh tượng trên chiếc giường lớn cách đó không xa, tròng mắt thật to, cái miệng nhỏ nhắn căng ra, không biết nên phản ứng như thế nào.

Trong phòng tràn ngập một loại mùi vị kỳ quái, hơn nữa hai người không mặc quần áo ở trên giường, bọn chúng nhìn cứ quen mắt thế nào ấy.

Ba cậu bé con đứng ở một nơi không xa, ngồi xuống tấm thảm lông lá xù xì trên mặt đất, nghi ngờ nhìn nhau, thảo luận với âm thanh không nhỏ:

"Tại sao cha muốn đẻ mẹ? Không phải rất nặng hả?"

"Tại sao cha không mặc quần áo? Tại sao mẹ cũng không có mặc?"

Liễm Tranh ngửa đầu, nhìn chăm chăm vào hình ảnh cấm trẻ nhỏ một hồi lâu, ghé chiếc đầu nhỏ suy nghĩ một lát, đôi mắt đen láy bỗng chớp sáng ngời, vỗ tay một cái thật kêu, hét lớn:

"Trên TV nói rồi, đây là đang. Ừm, đúng rồi, đây là đang giao phối." Dừng một chút, ba tên siêu quậy cũng không nhìn đến cảnh tượng kia nữa, châu đầu vào cùng một chỗ, Liễm Tranh giải thích tiếp: "TV với sách báo đều nói, giao phối như vậy có thể sinh con nít, chúng ta đến bằng đường này. Chẳng lẽ mẹ lại muốn sinh nữa sao? Nhưng mà cũng không đúng, thời điểm giao phối, vì sao cha lại muốn nằm trên người của mẹ? Tư thế này hình như có gì đó không đúng."

Hai người trên giường lập tức cứng đờ, sau một hồi huyền ảo, không gian trong phòng lại trở về vẻ tĩnh lặng ban đầu.

Ba đứa nhóc con không biết tai họa sắp xảy ra, vẫn còn nhiệt liệt trao đổi về vấn đề 'giao phối.'

Lăng Ngạo từ trên cao nhìn xuống ba cậu con trai đến một chút tự giác cũng không có, giờ này vẫn còn ngồi trên thảm thảo luận.

Mấy từ 'giao phối' với 'tư thế không đúng' cứ liên tục thổi qua bên tai, từ ngữ như vậy vốn không nên xuất hiện trong miệng của bọn chúng mới phải.

Lòng ngực phập phồng kịch liệt, cho thấy hiện giờ anh đang rất tức giận.

Môi mọng mằn thành một đường thẳng, duỗi tay, tóm gọn ba tên siêu quậy vừa chọc giận cha mẹ mình.

Vốn dĩ ba đứa con đang muốn gây sự, vừa trông thấy gương mặt đông lạnh cứng ngắt của cha, lập tức nín thinh. Theo bản năng nhìn về phía mẹ thân yêu tìm kiếm sự trợ giúp, chỉ thấy lúc này mẹ đang dùng chân che kín cơ thể, đầy mắt tóe lửa, hung dữ trừng mắt nhìn ngược lại bọn chúng.

Xong rồi!

Lúc này ba tên siêu quậy mới phát hiện, hình như bọn chúng đã quên, trước đó không cẩn thận đi đái tội với mẹ, lại cộng thêm lần này, hình như.

Lăng Ngạo không chờ bọn chúng nói chuyện, một cước đá phăng cửa, quét mắt ra bên ngoài, ném ba thằng nhóc đang cầm trong tay đi.

"A. Muru sát. Éc."

Tiếng của Liễm Dực vẫn còn đang mắc kẹt ngay cổ họng, liền phát hiện mình được ai đó ôm vào trong lòng.

Thận trọng quay mặt sang, chỉ thấy Johan đang cười bí hiểm nhìn thẳng bé.

Vân Trạch ở bên cạnh chụp được hai đứa kia, ánh mắt sắc bén nhẹ nhàng quét qua gương mặt của ba đứa nhóc, khiến toàn bộ lông mày trên người bọn chúng đều dựng đứng cả lên.

"Đem đi!"

Hai chữ lạnh lùng, Lăng Ngạo nói xong, đóng 'phịch' cửa ở ngay trước mặt bọn họ.

Vân Trạch hiểu ý của anh, nháy mắt ra hiệu với Johan, hai người ôm bọn trẻ trong lòng, xoay người đi về phía lầu một.

"Chú Vân Trạch, ặc, đã trẻ thế này, con muốn ngủ!" Liễm Dực giương về mặt lấy lòng, mỉm cười nói với Vân Trạch.

Vân Trạch ưu nhã nghiêng đầu, khóe môi khe khẽ nhếch: "E rằng bây giờ không được, chú nhớ là cha mẹ bọn con có chuyện gì đó cần 'thảo luận' với bọn con thì phải. Chủ yếu là về. . . . vấn đề 'giao phối' cùng với 'tư thế không đúng', đại loại như vậy."

Nói tới đây, Johan là người đầu tiên không nhịn được, cúi đầu cười rộ lên.

Có trời mới biết, khi bọn họ ở bên ngoài nghe trong miệng ba tiểu quỷ thốt ra những lời này, suýt chút nữa đã cười bể bụng.

Ưu nhã gì đó, tác phong gì đó, ở trước mặt ba đứa nhóc này, đều rất dễ dàng bị phá hủy.

"Đúng vậy, đúng vậy, tôi cũng rất muốn hiểu rõ!"

Johan cười híp mắt đồng ý.

Vậy mà nụ cười của hai người cũng không duy trì được bao lâu, cuộc nói chuyện liền bị tín hiệu đo đỏ nhấp nháy ở bên tai của Vân Trạch cắt đứt.

Vân Trạch thu lại nụ cười nơi khóe miệng, khôi phục vẻ mặt như thường lệ.

"Tôi là Vân Trạch!"

"."

Không biết rốt cuộc người ở phía bên kia đang nói cái gì, nụ cười nhẹ trên mặt Vân Trạch cũng không giữ được lâu. Dần dần bị thay thế bởi vẻ khiếp sợ và khó tin, đôi mắt tròn to chợt co rút lại, đáy mắt lóe lên một tia kinh hãi.

"Ừ, tôi biết rồi, cậu ổn định bên đó trước, bây giờ tôi lập tức đi thông báo với Lam chủ. Được, tôi hiểu, tôi và Lam chủ sẽ mau chóng chạy tới! Ừ, tốt!"

"Đã xảy ra chuyện gì?" Johan cau mày, hỏi một cách nghiêm túc.

Vân Trạch nhìn hẩn với ánh mắt phức tạp, cúi đầu nói: "Chuyện còn chưa xác định, bây giờ tôi cũng không tiện nói gì, hay là chờ chắc chắn đi đã. Cậu đưa bọn nhỏ trở về phòng trước, tôi đi thông báo với Lam chủ!"

Đem hai đứa trong ngực đẩy về hướng ký ninh anh giao cho Johan, quay người lại, sắc mặt của Vân Trạch trở nên rất khó coi.

Nếu tin tức này là thật, vậy thì bọn họ nên đối phó thế nào.

Người biến mất đã bốn năm, lại bỗng nhiên xuất hiện.

Người thân thiết nhất với Lam chủ.

Lam chủ sẽ phản ứng ra sao, nên làm thế nào đây.

Vị thiếu gia thứ tư của nhà họ Lam – Lam Triệt, trở về lần này, đến tột cùng là vì cái gì.

~Hết Chương 96~

Bạn đang đọc truyện *Vợ Phúc Hắc Của Đế Vương Hắc Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Lam Triệt xuất hiện

Las Vegas, Mỹ.

Hôm nay, bầu không khí khiến người ta lo lắng tràn ngập cả sòng bạc Las Vegas.

Vân Lăng và Vân Vũ vừa nhận được tin tức liền chạy đến ngay.

Nhìn người đàn ông phương Đông yên lặng ngồi ở cách đó không xa, khiến cho hai người vừa nóng vừa lạnh, cổ họng dâng lên một cổ chần chát.

Một người đã mất tích bốn năm, bây giờ lại dùng phương thức này để xuất hiện trước mặt của bọn họ, khiến bọn họ nhất thời không biết nên biểu lộ về mặt như thế nào.

Mới vừa nãy bọn họ đã báo cho Vân Trạch, tin rằng anh cũng đã báo với Lam chủ, ít nhất phải mấy giờ đồng hồ sau mới có thể đến kịp, trước hết, việc bọn họ phải làm là ổn định người đàn ông này.

Không biết có phải là do ảo giác hay không, cảm giác lúc Vân Lăng đối diện với người đàn ông đã cùng nhau lớn lên từ nhỏ có chút quái dị.

"Vân Lăng, cậu có cảm thấy, hình như Triệt thiếu gia đã trở nên kỳ quái hay không?"

Vân Lăng không nói gì, nhưng nghe thấy giọng nói khe khẽ của Vân Vũ ở bên tai, khiến anh không thể không nhìn thẳng vào vấn đề. Xem ra không phải

là do ảo giác của anh, mà quả thật có hơi kỳ quái.

"Ánh mắt rất xa lạ, như là căn bản không nhận ra chỗ này, càng không nhận ra người ở đây!"

Tỉ mỉ quan sát một hồi lâu, cuối cùng Vân Lăng nói.

Tính tình của Lam Triệt mềm mỏng lễ độ, đối đãi với bất kỳ người nào đều rất nho nhã, tuyệt đối không giống với dáng vẻ bây giờ, chẳng thềm ngó ngang tới tất cả mọi thứ, ánh mắt lạnh lẽo, không có lấy một tia ôn hòa.

Phát hiện này, khiến cho hai người vô thức dừng bước chân lại.

Rất quý dị!

Hơn nữa, không chỉ có một mình Lam Triệt đột nhiên trở về, mà còn có thêm sự xuất hiện của những người đi theo bên cạnh anh ta, trên người vô tình tỏa ra một thứ hơi thở, làm người ta cảm thấy rất không thoải mái.

Bước chân hơi khựng lại, hai người nhìn nhau, âm thầm gật đầu một cái, Vân Vũ, Vân Lăng tiếp tục đi về phía Lam Triệt.

Nhìn hai người đàn ông đang tiến về phía bọn họ, người phụ nữ vẫn đang tựa vào bả vai Lam Triệt, đáy mắt thoáng qua một tia say mê, nhỏ giọng thở thè bên tai anh:

"Triệt thiếu gia, anh nhìn mấy tên đàn ông bên cạnh em gái anh xem, thật là người nào người nấy đều làm cho người ta mê muội đấy. Cũng khó trách, nhà họ Lam quả thật là xuất xứ của trai thanh gái lịch, chưa nói đến Triệt và em gái của anh, chỉ nói đến bốn tên hộ pháp ở bên người em gái anh thôi, à, bây giờ phải là năm chứ, đem bất kỳ người nào trong năm tên này ra ngoài đều sẽ trở thành hàng thượng hạng đó? Chắc chắn, để ở bên cạnh em gái anh, quả là có chút phí của giờ, Triệt thiếu gia, anh cảm thấy thế nào?"

Đôi con ngươi lạnh lẽo của Lam Triệt hơi đảo qua đảo lại, chậm rãi quay đầu, đột nhiên nâng tay phải lên, đẩy người phụ nữ đang tựa vào vai anh sang bên cạnh: "Cút!"

Không biết vì sao, nhưng anh rất không thích có người nhắc đến em gái ở trước mặt mình.

Rõ ràng không có một chút ấn tượng nào, nhưng lại đi bài xích nó theo bản năng. Bài xích tất cả những lời lẽ có thể gây bất lợi cho cô em gái đã không còn ấn tượng gì trong đầu.

Còn cái tên ái nam ái nữ kia, từ khi anh vừa mở mắt ra, liền thích đeo bám lấy anh.

Anh chán ghét người phụ nữ này, mà nói chính xác hơn, phải là đàn ông mới đúng.

Người này tên là Liz, khiến cho đáy lòng lạnh lẽo của anh cũng khó tránh khỏi cảm giác buồn nôn.

Bởi vì không có đề phòng, gương mặt của Liz vừa bị đẩy ra, tức thì dấu ấn của năm ngón tay hiện rõ trên gương mặt yêu dị.

Tiếng vỗ tay thanh thúy, cùng với lời nói nhấn tâm của Lam Triệt, khiến sắc mặt của Liz không nén được giận, một dòng âm u sôi trào nơi đáy mắt.

Tên đàn ông này, từ khi tỉnh lại, bất luận hắn có đối đãi với anh ta thế nào, anh ta đều làm ra vẻ chán ghét giống như vừa nuốt phải ruồi, khiến hắn hận đến cắn răng nghiền lợi.

Hắn đã chờ đợi người này một thời gian dài như vậy, bây giờ lại chân chính ở trước mặt của hắn, nhưng không thể động vào, ai có thể hiểu cho tâm tình hiện giờ của Liz âm ức đến nhường nào.

Thế nào cũng không thể động vào, dầu cho hắn mất hết kiên nhẫn, dầu cho hắn muốn ra tay mạnh bạo, thì đại nhân cũng sẽ tuyệt đối không cho phép hắn động đến anh ta.

Thật *** đáng chết.

Lam Triệt lạnh lùng nhìn hắn một cái, sau đó nhìn sang người ngồi bên cạnh này giờ vẫn không nói lời nào, chỉ đang cười khẩy nhìn cảnh tượng vừa rồi: "Hai người kia là ai? Khi nào Lam Duê tới?"

Ngồi híp mắt nhìn anh một cái, sau đó nhìn về phía hai người đàn ông đang tiến gần đến bọn họ, nhàn nhạt giải thích: "Bọn họ là hai trong năm vị hộ pháp bên cạnh Lam Duê, theo thứ tự là Vân Lăng và Vân Vũ. Riêng Lam Duê, theo như điều tra hiện tại, còn đang ở Trung Quốc, muốn từ đó chạy đến đây, ít nhất cũng cần tám tiếng đồng hồ."

Nói cách khác, trong vòng tám tiếng này, bọn họ muốn gặp được Lam Duê, đó là chuyện không thể nào.

Lấy được câu trả lời mà mình muốn, Lam Triệt đứng lên, đi về phía hai người kia.

Thời điểm lướt qua nhau, giọng nói cực kỳ lạnh nhạt, không sót một chữ truyền vào trong khoang tai đang dần ù đi của bọn Vân Vũ.

"Nói với Lam Duê, tôi chờ cô ấy!"

Dứt lời, dẫn ba người đi theo phía sau anh, nhanh chóng rời khỏi sòng bạc Las Vegas.

Không ai đoán ra được mục đích bọn họ đến đây lần này, càng không ai có thể tưởng tượng ra, rốt cuộc Lam Triệt trở nên khác lạ như vậy là vì đâu.

Khi Lam Duê vừa nhận được tin này, gần như là ngay lập tức ngồi lên máy bay tư nhân, chạy thẳng đến Las Vegas, Mỹ.

Còn ba đứa nhỏ nhìn mẹ vội vàng rời đi, nằm trước cửa sổ lầu hai, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên phản ứng ra làm sao.

Bọn chúng biết, cha không có đi cùng với mẹ, nhưng mà cha cũng rời khỏi nhà giống mẹ luôn.

Rất rõ ràng, hai người phải đi tới hai nơi trái ngược nhau, một đến Mỹ, một đến Nam Phi.

Ba đứa nhỏ vẫn dõi theo bóng dáng của cha mẹ, đến khi họ biến mất trong tầm mắt của chúng, lúc này mới lưu luyến không rời, lắc lư người bò từ cửa sổ về lại trên giường.

"Cha mẹ đi rồi!" Liễm Tranh nằm lỳ ở trên giường, bắt mẫn lăm bầm.

Liễm Dục cười ha hả rồi nói: "May quá, mới vừa nhìn ra, hình như cha mẹ tính toán dạy dỗ chúng ta một phen đây! Hắc hắc, tránh thoát một kiếp!"

Liễm Vũ trừng mắt liếc thẳng bé một cái, nhẹ nhàng nói: "Nhất định là đã xảy ra chuyện gì rất nghiêm trọng, bằng không, tại sao lúc ấy sắc mặt của chú Trạch lại trở nên khó coi như vậy? Nên nhớ là chú Trạch lúc nào cũng biết cách che giấu, ‘khẩu Phật tâm xà’, những lời này dùng để hình dung về chú Trạch cũng không quá đáng chút nào. Các anh nói xem, lần này mẹ có thể gặp nguy hiểm hay không?"

Cũng khó trách mỗi lần Liễm Tranh và Liễm Dục đầu đá với nhau đều sẽ tránh Liễm Vũ ra, tâm tư của thằng bé này, thật sự là quá tinh tế, suy tính chuyện gì đều rất tỉ mỉ, đối với những chuyện thằng bé muốn biết, hầu hết, chỉ cần thông qua quan sát là có thể đoán ra được tám chín phần.

So với Liễm Dục quái gở, thích làm bạn với rắn độc, cao thủ hacker Liễm Tranh, bất kỳ tin tức cơ mật nào, chỉ cần thằng bé muốn, đều có thể dễ dàng lấy được, còn Liễm Vũ thì đầu óc xoay chuyển rất nhanh, độ nhanh nhạy hoạt bát, quả thật càng khiến người ta giật mình.

"Em nói là. Người anh đã mất tích thật lâu của mẹ, cậu Lam Triệt?"

Liễm Dục thông minh suy nghĩ một chút, ngoại trừ mỗi lần nhắc đến cậu Lam Triệt mắt tích không thấy bóng dáng, việc có thể khiến cho chú Văn Trạch mặt phải biến sắc, trên cõi đời này vẫn chưa có ai làm được. Dĩ nhiên là không tính đến mẹ thân yêu của bọn chúng.

"Ừm, thật sự là cậu ấy sao? Nhưng không có nghe thấy tin tức, cậu Lam Triệt chui ra từ chỗ nào? Mẹ cấp gấp đi tìm cậu ấy như vậy, là bởi vì rất thích cậu ấy đây. Rốt cuộc là mấy năm nay cậu Lam Triệt đã đi nơi nào, biết rõ là mẹ sẽ lo lắng mà lại biến mất không thấy tăm hơi, cũng chẳng để lại một chút tin tức, đây là một hành động không tốt. À, mình biết rồi, đây là do cậu Lam Triệt muốn thu hút sự chú ý của mẹ, nhất định là bởi vì sau khi mẹ có cha, không để mắt đến cậu ấy nữa, cho nên mới phải như vậy. Đây thật sự không tốt, lần sau gặp được cậu Lam Triệt, mình nhất định phải nói cho cậu ấy biết, đây là hành động trẻ con, tại sao cậu ấy có thể làm như vậy."

Được rồi, Liễm Tranh lại bắt đầu nói lăm nhăm, Liễm Dục không nhịn được mở to mắt xem thường.

Nói thật ra, Liễm Tranh cái gì cũng tốt, chỉ có điều hay nói mấy lời vô nghĩa, làm cho người ta có chút không chịu nổi. Nếu như không cắt đứt, thằng bé cũng không biết dừng lại là gì.

Liễm Vũ tươi cười cắt ngang mấy lời nói nhảm của Liễm Tranh, thần thần bí bí: "Chỉ cần cậu Lam Triệt xuất hiện, Liễm Tranh sẽ có cơ hội thi thố tài năng một phen, nói vậy, không phải có thể biết được rốt cuộc cậu Lam Triệt đã đi đâu, tại sao lại biến mất lâu như vậy ư?"

"À, nói cũng phải!" Liễm Dục vỗ tay một cái, làm sao mình lại không nghĩ tới ta?

Liễm Tranh mù tịt ngẩng đầu lên, nghe cái đầu nhỏ, nhìn đáng vẻ tự tin đắc ý của hai người anh em, không hiểu hỏi: "Vì sao lại là anh!"

Liễm Vũ hài lòng, tươi cười hướng về phía Liễm Tranh đang khó hiểu không biết tại sao mình lại bị kéo vào, như chú mèo con lười biếng, gạt tằm chần đi, cơ thể nhỏ bé lăn mình một cái, ngáp nói: "Đây là vì chia sẻ một phần ưu sầu cho mẹ, trừ anh ra, em hay là ai khác cũng không thể đảm nhận. Anh nhất định phải đồng ý, đến khi mẹ mà một mồi rồi, vậy thì."

"Hừ, anh thì anh, ai có thể hơn được anh? Liễm Vũ, em không cần dùng chiêu khích tướng, căn bản không có tác dụng với anh!"

Dù là Liễm Tranh có bình tĩnh như thế nào, bị người ta nắm ngay điểm yếu để kích thích, cũng bình tĩnh không nổi. Thằng bé có thể khiêu khích Liễm Dục, nhưng lần nào cũng không có biện pháp đối với cậu em Liễm Vũ thích giả bộ yếu mềm.

Đúng là chiêu khích tướng, nhưng thật sự không có tác dụng sao?

Cái này gọi là vô quyết dày có móng tay nhọn, ba đứa nhỏ đại khái là được khắc họa như vậy.

Hai ngày trước chơi cùng với ba đứa nhỏ, hơn nữa còn ngồi máy bay cả ngày, đến tối cũng không thể nghỉ ngơi, bây giờ lại mất một thời gian dài ngồi máy bay về lại Mỹ, cho dù thân thể có làm bằng sắt đá cũng chịu không nổi.

Lam Duê mất hơn tám tiếng đồng hồ, ngồi chuyên cơ riêng từ HongKong trở về Las Vegas. Trước đó, Lăng Ngạo vốn dĩ tính đi theo cô, vì dẫu sao thì chuyện như vậy cũng rất lý lạ. Nhưng chỉ mới đưa ra quyết định, bên phía Nam Phi liền truyền đến tin khẩn, khiến Lăng Ngạo không thể không đích thân đến đó giải quyết.

Trùng hợp thế này, khiến trong lòng cả Lam Duê lẫn Lăng Ngạo đều vang lên hồi chuông cảnh báo.

Thật sự là rất trùng hợp, khéo đến nỗi khiến người ta không thể không hoài nghi.

Mới vừa xuống máy bay, lại gặp phải vị khách bất ngờ, khiến Lam Duê vô cùng kinh ngạc như cơn mây.

Đầu ngón tay nhẹ nhàng lướt qua cổ áo màu vàng nhạt, Lam Duê che giấu vẻ mặt kiên nhẫn nơi đáy mắt, nhếch môi cười xã giao, nói:

"Andrew, tại sao anh lại ở đây? Chẳng lẽ đang chờ tôi?"

Vốn cũng chỉ là nói đùa, ngờ đâu Nathan Andrew liền gật đầu khẳng định.

"Đúng, tôi có lời muốn nói với cô!"

Xem thế này, suýt chút nữa nụ cười đã trượt ra khỏi mặt của Lam Duê.

Nhìn dáng vẻ Andrew nghiêm túc như vậy, không giống như đang nói đùa.

Cũng ba năm rồi chưa gặp lại Andrew.

Lam Duê quan sát người đàn ông bỗng nhiên xuất hiện trước mặt mình, ba năm nay, có lúc cô cảm thấy ba đứa nhỏ kia thật là nhũc đầu, nhưng cũng khiến cho cô thương yêu đến tận xương tủy, đôi khi cô có nghĩ đến việc sẽ gặp lại để nói lời cảm ơn với hắn, người đàn ông sẵn lòng vươt tay vào thời khắc cô nguy nan nhất.

Nếu như không nhờ hắn, có thể cô sẽ không được nhìn thấy ba đứa con trai của mình.

Tuy rằng bên cạnh đó cũng xảy ra không ít lục đục, nhưng đối với Andrew, ít nhiều gì Lam Duê vẫn rất cảm kích trong lòng.

Thời gian ba năm, cũng khiến cho Andrew trở nên điềm tĩnh, kín kẽ hơn xưa, không còn háo thắng, hiếu chiến như trước đây.

Mái tóc bạch kim vốn vừa chấm vai, lúc này đã dài đến gần thắt lưng, buộc lỏng ở phía sau, càng khiến dáng vẻ của hắn thêm yêu mị. (QA: Làm bạn liên tưởng tới Bạch phát ma nữ =)))

Đôi con ngươi màu xanh lục không còn khiến người ta cảm thấy như nọc độc sắp phun trào nữa, ngược lại dịu đi rất nhiều.

Gương mặt vốn anh tuấn, sau ba năm thay đổi, quả thật càng làm cho hắn trở nên hấp dẫn lạ thường.

Lấy lại bình tĩnh, Lam Duê khó hiểu nhìn hắn: "Bây giờ tôi có chuyện quan trọng muốn giải quyết, có chuyện gì về sau chúng ta tán gẫu tiếp!"

Nói xong, Lam Duê liền nhắc chân đi ngay.

"Đợi chút...!" Andrew lập tức kéo cánh tay Lam Duê, bên trong giọng nói cũng đượm một tia nóng nảy.

Điều này làm cho Lam Duê vốn đang không vui, trong lòng càng thêm tràn đầy nghi vấn.

Giấy giã cánh tay, lại tránh không được, bất đắc dĩ, Lam Duê chỉ có thể dừng bước, xoay người nhìn hắn, nói: "Andrew, tóm lại là có chuyện gì, anh nhất định phải chọn thời điểm này để nói!"

Nếu như không đề ý đến thái độ khác thường của hắn ngày hôm nay, Lam Duê đã sớm trở mặt.

Andrew sững sờ, sau đó có chút không nỡ buông tay cô ra, nói: "Tôi biết rõ cô vội vã chạy về như vậy là vì cái gì, nhất định là chuyện của Lam Triệt, phải không?"

Lam Duê vừa nghe đến hai chữ nhạy cảm này, cảnh giác nhìn hắn. Đôi mắt lóe sáng như ánh sao trời, lúc này càng thêm lạnh lẽo.

"Cô không cần phải cảnh giác với tôi như vậy, tôi chỉ đến để nhắc nhở cô, bất luận Lam Triệt có nói những gì, cô cũng không thể đồng ý. Cô chỉ cần nhớ một điều, bây giờ anh ta đã không còn là Lam Triệt mà cô từng biết. Lam Duê, tôi chỉ có thể nói với cô đến đây thôi, Lam Duê, cô nên cẩn thận. Tập đoàn Fiennes, không phải để đối phó, mà Lam Triệt đã mất tích một thời gian dài như vậy, cũng có liên quan đến bọn họ. Lam Duê, cô.....Phải cẩn thận!"

Nói xong những lời này, Andrew liền dẫn người rời khỏi.

Lam Duê đứng lặng giữa bãi đậu máy bay trống trải, mấy câu nói ấy vẫn không ngừng vang vọng trong đầu.

Lam Triệt,

Không còn là Lam Triệt trước kia?

Fiennes, những người đó?

Suy cho cùng là đã xảy ra chuyện gì?

Giữa trùng mắt đen thoảng qua một tia nguy hiểm, rốt cuộc là trong chuyện này còn có điều gì mà cô không biết?

Fiennes, quả nhiên là bọn họ giờ trò quý?

Mục đích của bọn họ đến cùng là cái gì?

Thật là đáng chết!

~Hết Chương 97~

Bạn đang đọc truyện *Vợ Phúc Hắc Của Đế Vương Hắc Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 98: Lấy gì để đấu với tôi?

Bốn năm sau anh em gặp lại nhau, dưới tình huống bình thường, hẳn là phải là kích động ôm chầm lấy, chứ không phải rơi vào tình thế giường cung bật kiếm như bây giờ.

Đêm qua Lam Duê đã suy nghĩ tường tận, cuối cùng vẫn là chờ đến ngày hôm sau mới quyết định gặp mặt Lam Triệt.

Theo như những gì mà Vân Lăng và Vân Vũ đã báo cáo, Lam Duê biết Andrew không nói dối, rất rõ ràng, anh ta có ý tốt nhắc nhở cô.

Mặc dù không rõ anh ta lấy được tin tức ấy từ đâu, nhưng cô lại vừa nợ anh ta một tấm chân tình.

Ngày hôm sau, Lam Duê ngồi trong gian phòng VIP của sòng bạc Las Vegas, nhìn Lam Triệt đi vào. Ngoại trừ ánh mắt thi thoảng đảo qua đảo lại, gương mặt từ đầu chí cuối vẫn mang nụ cười nhàn nhạt.

Chiếc sườn xám màu đen thêu hoa mẫu đơn vàng vừa khít vẽ nên vóc dáng mảnh mai xinh đẹp của cô, mái tóc dài được cố định ra sau đầu bởi một cây trâm ngọc đen, hàng lông mi hơi phe phẩy theo nhịp điệu của chiếc quạt gỗ hương nằm trong tay.

Ban đầu vừa nhìn thấy Lam Triệt, cô liền dời tầm mắt, đối với những người sau lưng anh, ngay cả nửa con mắt cô cũng không thèm ngó tới, nụ cười nơi khóe miệng sâu xa vô cùng, khiến người ta nhìn không thấu.

Từ khi Liz vừa tiến vào, không hề chớp mắt lấy một cái, nhìn đắm đắm vào vị nữ chủ nhân đang ngồi bên trên.

Hắn luôn muốn biết rõ, rốt cuộc là người phụ nữ kia có bản lĩnh gì, có thể khiến cho đại nhân cũng vài phần kính trọng. Thậm chí còn vì cô ta mà không tiếc bất cứ thứ gì, bằng mọi giá phải bắt Lam Triệt về.

Vốn chỉ biết được một chút tin tức trong tài liệu, hôm nay lại được chứng kiến tận mắt, khiến Liz cũng hiểu ra phần nào.

Người phụ nữ như vậy, hỉ nộ không thay đổi, tâm cơ sâu nặng, thủ đoạn lợi hại, quả thật làm cho người ta liếc mắt.

Vẫn luôn cho rằng tình cảm giữa hai anh em Lam Triệt và Lam Duê rất tốt, nhưng ấy chỉ là tin đồn.

Hôm nay lại nhìn thấy thái độ này của Lam Duê, khiến cho kẻ giao hoát như Liz cũng không xác định được.

Dẫu sao cũng là người đứng đầu hắc đạo, thật sự sẽ vì Lam Triệt mà nhượng bộ? Điều này không khỏi khiến cho người ta hoài nghi.

Nếu như đổi lại là hắn, hẳn nhất quyết không làm.

Dùng tất cả những gì mình có trong tay để đổi lấy một người có thể sẽ đoạt quyền với mình, không phải là rảnh rang quá không có chuyện gì làm đi tìm

kiểm rác rồi ư?

Corey Lạc đầy mắt kiếng gọng vàng trên sống mũi một cái, ánh mắt khẽ lướt qua trên người Lam Duê.

Hắn biết được thủ đoạn của người phụ nữ tên Lam Duê này, cho dù vẫn chưa nhìn thấy tận mắt, nhưng thông qua những năm không ngừng đối phó với cô ta, lần nào cũng thua thiệt, đủ để nhìn ra, thủ đoạn của người phụ nữ này sắc bén thế nào.

So với Lam Duê, Corey Lạc càng hứng thú hơn với người có thể gọi là đệ nhất quân sư bên cạnh cô, thậm chí còn khiến tiểu thư Layla nhớ mãi không quên, thần thoại trong giới quân gia, Trạch Tử Phí Lạp Đế Tư, nói một cách chính xác, là Vân Trạch của nhà họ Lam.

Nụ cười hoàn mỹ, tư thế thong dong ưu nhã, khó trách, cũng khó trách tiểu thư Layla lại lưu luyến hẳn như vậy.

"Người tới đều là khách, ngồi đi!"

Lam Duê mở miệng trước, nhưng một chữ cũng không nhắc đến Lam Triệt, ngược lại hást cằm lên, lấy ánh mắt ra hiệu cho bọn họ ngồi xuống.

Thái độ của cô khiến bọn họ cũng có chút bức mình, rõ ràng là bọn họ đang nắm trong tay lá bài chủ chốt, ngờ đâu bây giờ lại giống như đang nằm gọn trong tay Lam Duê, mặc cô nhào nặn.

Từ đầu đến cuối ánh mắt của Lam Triệt cực kỳ lạnh lẽo, chỉ khi nhìn thấy Lam Duê, mặc dù trong mắt không có gì thay đổi, nhưng chỉ riêng anh biết rõ, đáy lòng mình bỗng nhiên kích động liên hồi.

Anh biết người phụ nữ dung mạo xinh đẹp, khí chất hơn người kia chính là em gái Lam Duê của anh, mặc dù trong đầu không có một chút ấn tượng nào, nhưng lại nhớ rõ trong tâm thức.

Vừa nhìn thấy cô, sự kích động vì vui sướng chợt trào dâng trong nháy mắt, làm thế nào cũng không lừa được mình.

Nhưng trong đầu đúng là không có bất kỳ ấn tượng gì, vậy thì cảm giác này từ đâu tới?

Mỗi người với một vẻ mặt khác nhau ngồi vào đối diện Lam Duê.

"Tôi nghe nói có người muốn tìm tôi, không biết là vì chuyện gì?"

Tiện tay cầm lấy con xúc xắc bên cạnh, lắc qua lắc lại, Lam Duê tươi cười hỏi.

Nhìn động tác của Lam Duê, vẻ mặt của mấy người ngồi phía đối diện hơi sững lại, cảm giác như phản ứng của cô ngày hôm nay không nằm trong dự liệu của bọn họ. Không phải cô ta sẽ rất kích động sao? Thế nào ngược lại giống như là chẳng hề quen biết Lam Triệt.

Ánh mắt của Corey Lạc chợt lóe lên, ho nhẹ một tiếng, nói: "Không phải chúng tôi muốn gặp cô, mà là anh ta muốn gặp cô!" Nói xong, liền tỏ ý nhìn về phía Lam Triệt bên cạnh.

Lam Duê cười như không cười quét mắt nhìn sang Lam Triệt với gương mặt vô cảm, nhẹ nhàng thả con xúc xắc trong tay ra, xòe quạt gỗ, khe khẽ phe phẩy: "À, cậu không nhắc thì tôi cũng quên. Lại nói, tôi còn chưa biết thân phận của các người, nói vậy, hình như có chút thất lễ phải không?"

Ba người bọn Corey Lạc sững sờ, ngoại trừ Lam Triệt, ba người kia theo bản năng liếc nhìn đối phương một cái.

Bọn họ tuyệt đối không tin, Lam Duê sẽ không điều tra thân phận của bọn họ mà lại tùy tiện nhận lời gặp mặt.

Coi như là bởi vì sự hiện diện của Lam Triệt, khiến cho cô có hơi luống cuống. Nhưng thân là một người lãnh đạo của thế lực hắc bang, tuyệt đối không thể để mình phạm phải một sai lầm đơn giản như vậy.

Rất rõ ràng, phần lớn là Lam Duê đang thử thăm dò bọn họ.

Liz tươi cười nhã nhặn, giọng nói phụ nữ êm ái, khiến sắc mặt của Johan đứng bên cạnh Lam Duê chợt trở nên khó coi.

"Thật ra thì Lam đương gia cũng đã biết thân phận của chúng tôi, nhưng bây giờ lại đi hỏi về vấn đề này, chẳng lẽ là đang nói đùa?"

"Thân phận ái nam ái nữ quả thật chúng tôi có biết, thế nhưng điều chủ nhân của tôi càng muốn biết hơn là, ngoại trừ người ái nam ái nữ trong các người, còn ai có đủ khả năng để di dời được chiếc bàn đánh bạc này hay không? Tiểu thư Liz,à, không đúng, phải là Liz tiên sinh!"

Vân Trạch tươi cười nói ra mấy lời mỉa mai châm biếm, trên gương mặt anh tuần trước sau vẫn giữ nụ cười nho nhã, khí chất đượm nét quý tộc, khiến nụ cười nơi khóe miệng của Liz chợt tắt, nhìn anh với ánh mắt lạnh lùng.

Lam Duê mỉm cười nhìn chăm chú vào Liz, khiến hắn vừa muốn mở miệng đe dọa bỗng chốc không biết nên nói thế nào.

Ánh mắt kia khiến người như Liz cũng cảm thấy e ngại, quả không hổ danh là Lam đương gia hắc đạo.

"Tôi nghĩ, hẳn là Lam đương gia đã biết đến thân phận của chúng tôi, chúng tôi là cấp dưới của tập đoàn Fiennes, tin rằng trước đó Lam đương gia đã

điều tra rất kỹ càng. Còn về thân phận của người ngồi bên cạnh tôi, tôi nghĩ rằng, so với bất kỳ người nào ở đây, Lam đương gia là người biết rõ nhất mới đúng!”

"Ừm, đúng vậy, tôi rất rõ ràng!" Lam Duê gật đầu, chỉ là, ý tứ bên trong lời nói của cô lại tương đối mơ hồ. Hình như là đồng ý với lời nói của Corey Lạc, lại có vẻ là đang nói đến tập đoàn Fiennes, tóm lại là thái độ âm ỉ của cô khiến bọn Corey Lạc toát hết mồ hôi trong lòng bàn tay.

Lam Duê cười khẩy trong lòng, nhưng không biểu hiện ra mặt. Sau khi đạt được kết quả như mong muốn, khoe mắt Lam Duê khẽ lướt qua gương mặt lạnh lùng của Lam Triệt, sự khó chịu nhen nhóm trong lòng.

"Vân Trạch, Johan, tiếp đãi mấy vị ấy thật tốt! Đã đến Las Vegas này rồi, dĩ nhiên là phải đánh bạc thoả thích mới đúng!”

"Dạ!"

Johan, Vân Trạch gật đầu, Lam Duê hướng về phía đám người đối diện gật đầu một cái, sau đó đi về phía cánh cửa ở một bên.

Gần như là khi Lam Duê vừa nhắc chân đi, trong nháy mắt, Lam Triệt liền nhanh chóng đứng lên, bắt chập sự ngăn cản của người khác, vội vàng ba chân bốn cẳng đi theo.

Bọn Corey Lạc thấy thế, vô thức muốn đứng lên đi cùng.

Johan nhe răng, cười nói: “Hình như mấy vị quên rồi, bọn tôi đã đồng ý thay chủ nhân tiếp đãi mấy vị khách này thật tốt, nếu như các người bỏ đi, chẳng phải khiến chủ nhân trách tội bọn tôi không tiếp đãi mấy vị chu đáo? Trước đó Corey Lạc tiên sinh cũng có nói, xem chừng chủ nhân cũng biết người kia, vậy thì anh lại càng không cần lo sẽ xảy ra chuyện gì mới phải! Trừ phi...trừ phi trong đó còn có điều gì mờ ám? Các vị nghĩ sao?”

Điều bộ của Johan rất tùy ý, Lam Duê chân trước mới vừa đứng lên, sau lưng hắn đã thân nhiên, ngông nghênh ngồi vào vị trí của cô. Hai chân thon dài tùy tiện bất chéo, gác lên trên bàn đánh bạc trước mặt.

Rõ ràng là rất tùy ý, lại làm cho bọn người có vai vế ở Fiennes như Corey Lạc cũng không hiểu vì sao mình lại run lên.

Trong đầu Corey Lạc hiện lên một ý tưởng rất hoang đường, hắn cảm giác mấy năm gần đây hai nhà Lam Lăng không có động tĩnh gì, kỳ thực đã nắm rõ nội bộ tập đoàn Fiennes như lòng bàn tay. Nhưng mà chuyện này căn bản cũng không có khả năng, cho dù là những người ở trong tập đoàn hơn mười năm như bọn họ, cũng không dám khoe khoang khoác lác nói mình đã biết tất tần tật, huống chi là người ngoài như Lam Duê.

Nghĩ tới đây, Corey Lạc khẽ khôi phục lại nhịp tim đang đập loạn, bình tĩnh ngồi xuống. Hắn cũng biết hiện giờ cả bọn đang ở trên địa bàn của Lam Duê, chỉ cần hé ra một chút động tác, đối với tình thế của mình vô cùng bất lợi. Mặc dù con cò Lam Triệt cũng không phát huy được sức mạnh, nhưng tóm lại vẫn có chỗ dùng đến, hắn cũng tin rằng, Lam Triệt không thể nào nhớ lại những thứ đã không còn tồn tại. Coi như hắn vẫn còn một chút cảm giác gì đó đối với Lam Duê, nhưng tiếc là cũng không có biểu hiện chứng minh, chung quy, chỉ cần có Lam Triệt trong tay, đối với bọn họ mà nói, lợi nhiều hơn hại.

Mang theo ám hiệu nhìn hai người ngồi bên cạnh đang rộn rạo, Corey Lạc hít một hơi thật sâu, gương mặt vô cảm nhìn nụ cười âm áp của Vân Trạch ở phía đối diện, một tia lạnh lẽo sắc bén hắt lên trên tấm kính.

Vân Trạch thấy hắn ngồi xuống, lúc này mới ngồi vào bên kia.

"Như vậy, bắt đầu đi!"

Lam Duê đứng trên ban công ở tầng mười lăm, nhìn bao quát xuống toàn bộ bên dưới. Nghiêng người, khiến ánh đèn không chiếu đến trên người cô, về u sầu nơi đáy mắt, không ai có thể nhìn thấy.

Cô có thể khẳng định, anh ta là Lam Triệt.

Nhưng giống như những gì Andrew đã nói, anh ta là Lam Triệt, nhưng cũng không phải là Lam Triệt.

Kỳ thực thì đêm nay cô có thể ngồi theo dõi trong phòng điều hành, căn bản cũng không cần đích thân đến thẳng hiện trường.

Nhưng nguyên nhân bởi vì Lam Triệt, vẫn không dẫn lòng được, tự mình đến trước mặt bọn họ.

Thời gian nửa giờ ngắn ngủi, toàn bộ tâm tư của cô đều đặt hết trên người Lam Triệt, lại phát hiện toàn thân anh chỉ toát lên một hơi thờ lạnh lùng xa lạ, căn bản không phải là thứ mà Lam Triệt trước khi nên có.

Chiếc quạt gỗ hương trong tay chọt vung lên trên chiếc bình hoa cổ trị giá bạc triệu bên cạnh, nương theo tiếng vang thanh thúy, bạc triệu liền hóa thành mây khói.

“Đến cũng đến rồi, đứng đó có thể biết được điều mà anh muốn biết?”

Lam Duê xoay người, tựa lưng vào lan can phía sau, sắc mặt vô cảm. Tầm mắt vẫn đang nhìn về phía cột đá cẩm thạch hình trụ cách đó không xa. Lúc này gương mặt Lam Duê không còn nụ cười như khi ở trong gian phòng VIP nữa, cả người toát lên vẻ lạnh lùng, khiến tim Lam Triệt đau thắt lại.

Lam Triệt chậm rãi đi tới trước mặt Lam Duê, lẳng lặng nhìn đôi mắt như bị sương mù vây kín của cô.

Bốn năm sau, anh em gặp lại nhau lần nữa, không ai nghĩ đến sẽ là tình huống này.

Gặp nhau làm ngo, thật đúng là *** cầu huyết.

Lam Duê khép hờ hai mắt, rồi lại mở ra, lạnh nhạt nói: "Lam Triệt, nếu tôi đoán không sai, đây là tên của anh!"

"Ừm!" Lam Triệt gật đầu.

"Trên thế giới này có rất nhiều người diện mạo tương tự nhau, tôi cũng rất muốn biết, đến cùng anh có phải là anh trai Lam Triệt của tôi hay không, mục đích trở về lần này là gì? Nếu như anh là Lam Triệt chân chính, là vị thiếu gia thứ tư của nhà họ Lam, vậy hãy nói cho tôi biết, anh nhớ những gì? Lam Triệt?"

Rõ ràng, rất rõ ràng về thân phận của người trước mặt, Lam Duê vẫn cứ cố chấp hỏi lại lần nữa, là điều tra, và cũng như là đang ôm ấp một tia hy vọng cho chính mình.

"Tôi không phải là Lam Triệt, chẳng phải cô biết rất rõ sao? Hay là cô đang lo lắng, sau khi tôi trở về sẽ đoạt quyền trong tay cô?" Mỉa mai nhìn cô, lời nói của Lam Triệt không chút lưu tình.

Giờ khắc này, Lam Duê bỗng nhiên hiểu ra tại sao những người đó lại muốn mang Lam Triệt đi, lại còn hao công tốn sức mang anh trở lại trước mặt cô.

Tự giết lẫn nhau. Sao?

Cười thoải mái, Lam Duê khiêu khích hất cằm lên, nhìn Lam Triệt, nói rõ từng câu từng chữ:

"Nếu như có thể, vậy hãy để tôi nhìn xem rốt cuộc Lam Triệt có bản lĩnh gì, muốn đoạt quyền từ trong tay tôi, qua nhiều năm như vậy, anh là người đầu tiên dám nói lên câu này! Lam Triệt, đã không còn ký ức ngày xưa, lấy gì để đấu với tôi?"

Lam Duê là người sống rất lý trí, đối với Lam Triệt, nhà họ Lam, và hiện giờ là nhà họ Lăng, cô cũng sẽ không để tình cảm làm lu mờ lý trí.

Nói cô tự kiêu cũng được, không có bất kỳ người nào có thể đoạt đi quyền lực từ trong tay cô, trừ phi cô tình nguyện buông tay.

Fiennes muốn lợi dụng Lam Triệt làm chuyện này, chỉ có thể nói bọn họ tính toán sai lầm!

Đúng là tự rước lấy một kết cục đáng thất vọng!

Khoảnh khắc Lam Duê và anh lướt qua nhau, Lam Triệt lạnh lùng ra tay nhanh như tia chớp.

Gần như là trong nháy mắt, Lam Duê đột nhiên khom người xuống, khó khăn né tránh con dao nhỏ sắc bén trong tay Lam Triệt.

Nhanh chóng rút ra khẩu súng lục màu bạc giắt bên đùi, trở tay, dùng báng súng hung hăng đánh về phía chuôi dao.

Chỉ chừng mười mấy giây, hai người trước đó đang bình thân nói chuyện với nhau, bắt ngờ đánh nhau.

Một dao một súng giao chiến, rõ ràng hai bên đều chiếm giữ ưu thế, nhưng đều cố ý tránh đi chỗ yếu của đối phương.

~Hết Chương 98~

Bạn đang đọc truyện *Vợ Phúc Hắc Của Đế Vương Hắc Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 99: Hải Linh và ba đứa nhóc

Đại nhân, Lăng Ngạo đã đến Maseru*!"

*Maseru: một thành phố nằm ở biên giới với Nam Phi.

Người đàn ông trung niên đem số liệu mới nhất vừa lấy được hướng về phía vị chủ nhân trẻ tuổi báo cáo.

Dưới ánh trăng, ngón tay thon dài của người đàn ông trẻ tuổi trắng lóa đến kinh người, đan lại, chần lên một tấm hình trên bàn, giọng nói trầm thấp vang lên: "Chỗ bọn Corey Lạc như thế nào?"

Người đàn ông trung niên cúi đầu: “Bọn họ đã gặp Lam Duê, bây giờ đang ở Las Vegas. Song, hình như cậu Lam Triệt này cũng không nắm chắc phần thắng. Corey Lạc tiên sinh nói, có vẻ như cảm giác của Lam Triệt đối với Lam Duê khá hời hợt.”

"Thật sao!" Đường như người đàn ông trẻ tuổi rất có hứng thú, ngược lại không cảm thấy tức giận hay thất vọng gì cả.

"Thông báo cho Corey Lạc, bất luận như thế nào, anh ta phải mang Lam Duê đến trước mặt của tôi. Bằng mọi giá..."

"Dạ, thuộc hạ hiểu!"

Không ai biết tại sao Fiennes lại khao khát có được Lam Duê đến vậy, mặc dù người ở tập đoàn Fiennes tràn đầy nghi vấn trong lòng, nhưng không ai có can đảm đi hỏi.

Ngay cả Layla Jennifer Fiennes, em gái của đại nhân, cũng không biết nguyên nhân vì đâu.

Đường như tất cả mọi chuyện, tất cả lý do, chỉ có một mình đại nhân rõ ràng nhất.

Từ khi Lam Duê tiếp nhận ngôi vị chủ nhân của nhà họ Lam đến năm thứ tư, đại nhân cũng đã bắt tay vào điều tra tất cả thông tin có liên quan đến Lam Duê, trong vòng bảy năm nay, không dám nói hiểu rõ toàn bộ con người Lam Duê, nhưng đôi khi, e rằng có những chuyện Lăng Ngạo không biết mà đại nhân đều biết.

“Anh.”

Cánh cửa thư phòng đang khép chặt bỗng nhiên bị người từ bên ngoài đẩy vào, gần như là trong nháy mắt, ánh sáng kim loại chọt lóe lên.

"A!"

Nương theo tiếng thét thảm thiết, cánh tay đang đặt trên cửa vẫn chưa kịp rút lại liền bị một chiếc bút ngòi vàng đâm xuyên qua, máu tươi trong phút chốc nhỏ giọt chảy xuống.

Sắc mặt của người đàn ông trung niên vẫn vô cảm như cũ, đối với cảnh tượng vừa rồi, dường như hắn đã quá quen thuộc, tuyệt nhiên không hề cảm thấy kinh ngạc.

Layla run rẩy lấy tay trái giữ chặt tay phải của mình, gương mặt đầy vẻ sợ hãi, không dám tin.

Cô không hiểu, người anh trai luôn thương yêu chiều chuộng mình tại sao lại nở ra tay nặng như vậy.

"Đi ra ngoài!"

Một câu nói cực kỳ bình thản, mang theo sự đe dọa kinh người, khiến Layla run lên cầm cập. Há to miệng đầy uất ức, buống bình đứng nguyên một chỗ.

Chưa từng cảm thấy oan ức thế này bao giờ, bất luận là như thế nào cũng không thể chấp nhận chuyện như vậy.

Cô đã sớm quên anh trai của mình là loại người gì, ngoan cố cho rằng anh trai vẫn luôn thương yêu, cưng chiều mình hết mực.

Fiennes cũng không tức giận, ngược lại khẽ cười lên: “Xem tra lời nói của anh không có nghĩa lý gì với em, rốt cuộc là đôi bàn tay của em lén lút làm bao nhiêu chuyện sau lưng anh, không cần anh nói ra chứ? Hôm nay đồng thời phế bỏ hết, như thế nào?”

Giọng điệu thương lượng, điểm thêm một chút cung chiêu, thế nhưng hàm ý lại đâm mũi máu tanh tàn nhãn.

Layla sợ hãi ôm cánh tay phải đầm đìa máu tươi, cô phát hiện, thật ra thì mình chẳng hiểu một tí gì về anh trai, không hiểu tại sao anh ta lại đột nhiên thành ra như vậy, rõ ràng bọn họ là anh em ruột thịt, tại sao anh có thể đối xử với cô thế này.

Mặc dù không cam tâm, nhưng cô biết anh của mình không nói đùa, nếu như không đi, e rằng anh thật sự sẽ phế bỏ cả hai cánh tay cô.

Khoảnh khắc vừa đóng cửa, cô chợt nghe thấy cái tên mà mình ghét nhất.

Lam Duê!

Giây phút ấy, Layla đem toàn bộ sự bức dọc của mình đổ hết lên người Lam Duê.

Cô cho rằng, sở dĩ anh trai luôn thương yêu mình lại có thái độ như vậy, nhất định là có liên quan đến Lam Duê, cho dù không phải cô ta xúi giục, nhưng mà bởi vì trong khoảng thời gian này cô âm thầm gây cản trở cho Lam Duê, khiến anh trai tức giận, mới có thể làm vậy với cô.

Một người phụ nữ đã kết hôn, sinh con, lại không ở nhà trông chừng chồng của mình cho tốt, cả ngày chỉ biết chạy đi khắp nơi quyến rũ những người đàn ông khác, bây giờ ngay cả anh trai mà cô ngưỡng mộ nhất cũng không tha, người như vậy lưu lại để làm gì.

Sự đổ kị mãnh liệt làm Layla lu mờ đi lý trí, cũng quên mất Fiennes là người như thế nào, hơn nữa còn quên đi lời cảnh cáo của anh ta.

Bây giờ Layla chỉ có một mong muốn, bằng bất kỳ giá nào, cô nhất định phải giết chết Lam Duê.

Cô biết một người muốn tìm mình hợp tác.

Dẫu sao thì người kia cũng có điểm giống cô, đều hận Lam Duê.

Maseru - Nam Phi, Lăng Ngạo sắc mặt vô cảm nhìn một vùng hoang tàn trước mắt, toàn thân tỏa ra hơi thở lạnh lẽo như băng khiến người ta run sợ.

Nơi này là khu vực khai thác dầu mỏ và khai phá mỏ kim cương nằm dưới quyền kiểm soát của nhà họ Lăng ở Nam Phi, ai ai cũng biết nó thuộc về phạm vi thế lực của nhà họ Lăng, nhưng bây giờ lại có người dám làm ra chuyện này ngay trên địa bàn của anh.

Ngự Phong trầm mặt: "Sự việc đến bất ngờ, thù lĩnh, bọn thuộc hạ vẫn chưa điều tra ra kẻ gây rối!"

"Không cần!" Lăng Ngạo quay mặt sang, cửa sổ xe trước mặt từ từ đi lên: "Đề mắt đến tập đoàn Fiennes!"

Ngoại trừ tập đoàn Fiennes, bây giờ còn ai dám trắng trợn làm ra loại chuyện như vậy?

Andrew?

Vậy thì lại càng không có khả năng, mấy năm nay, mặc dù giữa bọn họ cũng có tranh đấu, nhưng chỉ là đánh qua đá lại, bảo tồn thế lực của mình, càng thêm phòng bị. Andrew là người có năng lực, mặc dù anh không rõ ràng lắm, nhưng Nam Phi không phải là nơi mà Andrew muốn đến thì đến.

Suốt mấy năm qua, kẻ duy nhất luôn ẩn nấp trong bóng tối dõi theo bọn họ, cũng chỉ có Fiennes.

Lăng Ngạo có điểm không hiểu, từ lúc bắt đầu, tập đoàn Fiennes chỉ nhắm vào nhà họ Lam, nhưng mà trong hai năm gần đây lại không ngừng khiêu khích nhà họ Lăng.

Lăng Ngạo và Lam Duê đã đưa ra rất nhiều giả thiết, cũng không tài nào đoán ra được, rốt cuộc mục đích của tập đoàn có thế lực như Fiennes là cái gì.

Muốn tranh đoạt thị trường buôn bán với bọn họ?

Rõ ràng không phải như vậy.

Động tác lớn thế này, suy cho cùng là có chuyện gì xảy ra?

Còn có Lam Triệt, mặc dù Lam Duê không đa động gì đến chuyện ba năm về trước, nhưng làm người bên gối của cô, không ai hiểu rõ tâm tư của Lam Duê hơn anh.

Ngay lúc ấy cô lại bị sinh non, cướp đi mất hơn một nửa sinh lực của cô, cho nên anh cũng không muốn tranh cãi về chuyện của Lam Triệt nữa. Không đề cập đến, nhưng không có nghĩa là trôi vào quên lãng, cho đến bây giờ Lam Duê vẫn chưa quên được, trong lòng cô vẫn luôn âm thầm lo lắng cho Lam Triệt.

Ba năm nay, căn cứ vào việc phạm vi tìm kiếm được gia tăng, là có thể nhìn ra được.

Mà sự xuất hiện đột ngột của Lam Triệt lại còn kéo theo nhiều chuyện xảy ra như vậy.

Lam Triệt không đi tìm những người khác, mà trực tiếp đến tìm Lam Duê, Lăng Ngạo cảm thấy nhất định trong đó có chuyện gì mờ ám.

Chiếc xe lái về phía tòa khách sạn cao cấp nhất của Lăng ngạo ở nơi đây.

Đây là tòa khách sạn năm sao tốt nhất ở Maseru, cũng là nơi mà Lăng Ngạo đã đặt mua vào thời điểm anh đến đây nghỉ ngơi.

Bởi vì Lăng Ngạo đến tương đối bí mật, cũng không kinh động tới ai, chỉ có vài người lãnh đạo cấp cao ở đây biết, thế nên khách sạn vẫn hoạt động theo lẽ thường.

Tiến vào gian phòng tổng thống được bảo lưu hàng năm, Lăng Ngạo rút ra một điều thuốc, châm lên rồi hít sâu một hơi.

Ánh mắt Âu Liêm khẽ động, có chút kinh ngạc nhìn Lăng Ngạo.

Âu Liêm đi theo bên cạnh Lăng Ngạo đã mấy năm trời, tự nhiên hiểu rõ một số thói quen của anh.

Có thể nói, thói quen sinh hoạt của Lăng Ngạo tương đối đơn giản, trước đây, những khi phiền muộn, anh thường chỉ nhâm nhi một chút rượu, ngồi thư giãn một lát là có thể hòa hoãn trở lại. Đến tận bây giờ Lăng Ngạo vẫn chưa từng dính đến khói thuốc, không phải là không biết hút, mà đơn giản là không thích mùi vị này.

Cũng vì nguyên nhân như vậy, nên những người đi theo bên cạnh anh như bọn họ cũng không động đến.

Lần này thì khác, người không hút thuốc như Lăng Ngạo lại đi động đến nó, điều này quả thật rất kỳ lạ, nói rõ lên sự phiền muộn của anh.

"Các cậu ra ngoài đi!"

Còn chưa hút được hai ngậm, Lăng Ngạo liền dập tắt đầu thuốc trong tay, thản nhiên nói.

Âu Liêm không nói gì, nhanh chóng cùng với Ngự Phong ra ngoài, canh gác ngay ngưỡng cửa.

Chuyện lần này rất nghiêm trọng, không chỉ là căn cứ của nhà họ Lăng ở Nam Phi bị phá hủy, mà dường như tình hình hiện tại của Lam Đường gia còn nguy hiểm hơn.

Trong phòng, Lăng Ngạo đứng trước cửa sổ sát đất nhìn ra phía bên ngoài, gương mặt lạnh lẽo đượm vẻ u ám.

Fiennes, hết lần này đến lần khác, kẻ thù ở trong tối, ta ở ngoài sáng, cục diện như thế khiến sự kiên nhẫn của anh dần trở nên khô cạn.

Anh cực kỳ ghét rơi vào thế bị động như vậy, còn chán ghét hơn khi Lam Duê, vợ yêu của mình lại luôn ở vào hoàn cảnh thế này.

Hiện tại anh không chỉ là chủ nhân của nhà họ Lăng, ngoại trừ việc bảo vệ cho gia tộc của mình, quan trọng hơn hết, giờ đây anh đã là một người chồng, một người cha, vào tình huống này, không gì quan trọng hơn vợ và con của mình.

Nếu những người này đã thích núp trong bóng tối, vậy thì anh sẽ khiến cho bọn họ không thể không lộ mặt ra ngoài.

Mà lúc này tại đại bản doanh của nhà họ Lăng ở Hong Kong, ba đứa nhóc con đang chống cằm nằm trên thảm cỏ mềm mại trong sân nhỏ, vẻ mặt buồn chán lác lác chân.

"Cha đi rồi!" Liễm Dục bĩu môi, bất mãn nói.

Liễm Tranh đang cầm chiếc máy tính bảng của thằng bé, ngón tay béo mập vừa gõ lên bên trên, vừa nói: "Mẹ cũng đi luôn." Hơn nữa còn không mang bọn chúng đi theo, để bọn chúng ở chỗ này, chẳng có nơi nào chơi cả.

"Liễm Tranh, anh có biết chuyện gì đã xảy ra không, chẳng lẽ hệ thống phòng ngự ở Las Vegas anh không phá được?" Liễm Vũ nghiêng chiếc đầu nhỏ, nhìn về phía máy tính bảng trong tay Liễm Tranh, nghi ngờ hỏi.

Chỉ có điều hình ảnh vừa nhìn thấy lại khiến cho Liễm Vũ suyt chút nữa đã nhảy dựng lên.

"Liễm Tranh, anh đang xem cái gì vậy?"

Trên màn hình hiện rõ hình ảnh của một người phụ nữ quen thuộc và một người đàn ông xa lạ đang đánh nhau.

Rõ ràng, người phụ nữ này là mẹ thân yêu của bọn chúng, không sai chút nào.

Nhưng còn người đàn ông điển trai đang đánh nhau với mẹ là ai?

Liễm Tranh chớp chớp đôi mắt tròn vo, nói: "Đây là camera theo dõi ở Las Vegas, anh mất rất nhiều thời gian mới xâm nhập được đây! Hệ thống phòng ngự lần này nhất định là mẹ hoặc là chú Văn Trạch thiết lập, chính là để đề phòng anh, nhưng mà cũng may là anh thông minh. Nếu đổi lại là hai người, khẳng định không phá giải được."

Nếu như là ngày thường, nhất định Liễm Dục sẽ là đứa đầu tiên đứng ra lớn tiếng phản bác, nhưng bây giờ Liễm Dục và Liễm Vũ đang tập trung tinh thần nhìn vào trong màn hình.

Không thể không thừa nhận, Lam Duê và Lam Triệt đánh nhau, sử dụng chiêu thức tàn nhẫn, nhưng cũng lộ ra vẻ nhún nhường đối phương.

Liễm Dục nhăn mặt, lấy mấy ngón tay béo ngấn gãi gãi đầu, khó hiểu nói: "Rõ ràng là mẹ có thể trực tiếp dùng súng bắn chết hắn mà, cần gì nhất định phải dùng báng súng đánh hắn? Có điều, tư thế của mẹ thật sự rất oai phong. Nhưng mà hình như lộ hơi nhiều, nếu như cha thấy, nhất định sẽ tức giận dậm chân, hắc hắc he he!"

Lam Duê đang mặc sườn xám, mỗi một cú đá sẽ để lộ ra bắp chân trắng nõn thon dài, chẳng trách Liễm Dục lại nói như vậy.

Liễm Tranh vỗ lên một cái thật kêu, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, cắn răng nói: "Anh là một tên ngốc nghếch, nói anh ngốc còn không chịu thừa nhận, người này là cậu Lam Triệt của chúng ta, anh lại bảo mẹ đi nổ súng, muốn chết phải không?"

Người có thể khiến cho Lam Duê xuống tay lưu tình, trên thế giới này rất hiếm, huống chi là dưới tình huống cả hai bên đều chiếm ưu thế, tuy nhiên cả hai cũng theo bản năng tránh né đối phương.

Liễm Tranh đã theo dõi từ trước, dĩ nhiên biết được thân phận của người đó.

"Thì ra chú ấy chính là cậu Lam Triệt đã mất tích bốn năm nay của chúng ta, hèn chi nhìn dáng dấp giống mẹ như vậy!" Liễm Vũ đã sớm đoán ra được rồi, chỉ là, vẫn còn chưa dám xác định, nghe Liễm Tranh nói như vậy, thằng bé mới dám chắc. Nhưng chung quy Liễm Vũ lại cảm thấy cậu ấy rất kỳ quái, ánh mắt vô cùng lạnh lẽo, mà hình như động tác trong tay không thông qua đại não, chỉ trực tiếp đánh ra.

Mỗi lần mẹ và cậu Lam Triệt gặp nhau, chẳng lẽ lần nào cũng kỳ lạ như vậy?

"Các con đang làm gì đó?"

Bỗng nhiên âm thanh từ đầu truyền tới, khiến ba đứa nhóc đang chen lấn nhau lập tức nhảy dựng lên.

Giọng nói xa lạ của một người phụ nữ.

Vừa quay đầu, chỉ nhìn thấy một người phụ nữ, vóc dáng coi cũng khá, đang mỉm cười nhìn bọn chúng.

Ba đứa nhóc cảm thấy hơi lạ, nhìn lên người phụ nữ trước mặt, đầu óc xoay chuyển lòng vòng, vẫn không nghĩ ra được người này rốt cuộc là ai.

Trong trí nhớ căn bản cũng không có hình ảnh của người phụ nữ này.

"Chắc các con là con trai của anh Ngạo phải không? Thật đáng yêu, không ngờ các con đã lớn như vậy!" Người phụ nữ này, ngay thời điểm Lam Duê vừa mang thai, đã bị cấm bước vào nhà họ Lăng, Hải Linh.

Bốn năm qua, mặc dù mẹ Lăng không để cuộc sống của cô thiếu thốn thứ gì, nhưng lại không màng để ý đến cô ta nữa. Dẫu cho cuộc sống có sung sướng thế nào, mất đi danh hiệu tiểu thư nhà họ Lăng, cũng khiến cho kẻ có lòng ham hư vinh như Hải Linh khó mà chấp nhận.

Nếu như đổi lại là người khác, sẽ phải tự kiểm điểm chính mình, ngẫm lại xem rốt cuộc mình đã làm gì sai, mới có thể khiến cho bản thân không được mọi người trong nhà chào đón như vậy.

Nhưng Hải Linh không phải là loại người biết nhìn nhận lỗi lầm của mình.

Từ đầu đến cuối cô ta vẫn cho rằng, sở dĩ mình có kết quả như ngày hôm nay, tất cả đều do một tay Lam Duê làm nên. Nếu không phải Lam Duê bắt nạt xông vào giữa cô ta và anh Ngạo, thì cô ta đã sớm kết hôn, sinh con với anh Ngạo rồi, đâu đến nỗi bị đi đuổi ra khỏi nhà họ Lăng?

Sự đố kị điên cuồng cộng thêm sự không cam lòng, khiến bên trong con người cô ta nhốn nháo, xoắn xuýt hết lên.

Nhưng cũng bởi vì mấy năm nay bị bỏ rơi, để cô ta học được cách che giấu suy nghĩ của mình, cũng làm cho cô ta trưởng thành rất nhiều. Hải Linh biết, nếu muốn đoạt lại tất cả, nhất định phải đứng vững vàng trên gót chân của mình ở nhà họ Lăng. Hơn nữa tuyệt đối không thể để bản thân rơi vào thế cô lập như trước, ở nhà họ Lăng, người có tiếng nói nhất, là Lăng lão ông, cô ta phải nghĩ ra biện pháp lấy lòng ông mới được.

Thật vất vả, cô ta mất bao nhiêu thời gian, bao nhiêu hơi sức mới có thể làm cho mẹ Lăng tha thứ, không nghĩ tới hôm nay vừa thay da đổi thịt đi đến biệt thự của nhà họ Lăng, người đầu tiên gặp được lại là ba đứa con hoang này. (QA: ta muốn đánh người, dám gọi cục cưng của ta là con hoang hả con mụ kia!!!!)

Đối mặt với người hận không thể giết chết đến tận xương tủy, còn có thể làm ra dáng vẻ tươi cười, không thể không nói, Hải Linh không còn là cô gái đầu óc ngu ngạo, nông cạn như ngày trước.

Người như vậy, quả thật rất khó đối phó.

"Anh Ngạo? Cô biết cha? Cô là ai?"

Ba cái miệng nhỏ nhắn đồng thanh hỏi, ba đôi mắt tròn xoe đen láy đầy vẻ tò mò.

Nụ cười trên mặt Hải Linh càng trở nên âm ỉ, ngồi xổm người xuống nhìn bọn chúng với vẻ cung chiêu, giải thích: "Cô là cô của các con, các con có thể gọi cô là cô Hải Linh. Mấy năm nay cô vẫn sống một mình ở bên ngoài, cho nên các con không biết cũng là điều dễ hiểu."

Ba đứa nhóc nghiêm túc nhìn người trước mặt từ trên xuống dưới, sau đó ba đứa nhìn nhau, rất ăn ý đồng loạt lùi về sau mấy bước.

Liễm Dục bĩu môi khinh thường: "Con chưa từng nghe ai nói qua có người cô gọi là Hải Linh, cô kia, cô không có việc gì làm thì đừng đi nhận họ hàng bừa với bản thiếu gia, bản thiếu gia không phải là đứa bé ba tuổi!" (QA: hắc hắc, thằng bé này mấy tuổi trời =))

Liễm Tranh đẩy trên sống mũi tron bóng một cái, một tay ôm máy tính bảng, một tay lướt trên màn hình hơn một phút đồng hồ, cuối cùng ngẩng đầu lên, thông suốt gật đầu một cái: "A, thì ra cô chính là Hải Linh? Chính là người ban đầu hãm hại mẹ, quyến rũ cha phải không, Hải Linh bị đuổi ra khỏi nhà họ Lăng? Ừm, rất tốt, mặc dù không thích cha lắm, nhưng con cũng không thể không thừa nhận, cha vẫn có khiếu thẩm mỹ, không bị người phụ nữ như thế này quyến rũ chạy mất.

À, mặc dù dáng dấp của cô cũng không quá kém, miễn cưỡng có thể giúp mẹ con xách giày, nhưng mà hãm hại mẹ là không đúng, nhất là hãm hại khi

mẹ đang mang thai một đứa bé thông minh như con đây thì lại càng không đúng. Chỉ có điều cô cũng rất ngốc, rõ ràng nên biết một chút thủ đoạn tầm thường này, ngay cả lừa gạt một đứa trẻ cũng không xong, còn dám chạy đến khoe khoang với mẹ? Thật ra thì ngốc cũng không phải là lỗi của cô, chỉ là.....”

"Hoá ra là như vậy!" Liễm Vũ nhanh chóng cắt đứt tràng nói lảm nhảm của Liễm Tranh, nhìn người phụ nữ đang ngồi xổm trước mặt, nụ cười đã trở nên cứng nhắc từ bao giờ, mềm mỏng, lễ phép cười cười: “Cô Hải Linh không nên tức giận, Liễm Tranh rất hay nói bậy, làm sao cô Hải Linh lại đi xách giày cho mẹ được?”

Liễm Vũ giải thích khiến sắc mặt của Hải Linh có hơi khá hơn một chút, vừa nhếch môi cười, còn chưa kịp bật ra thành tiếng, lời nói kế tiếp của Liễm Vũ lại khiến Hải Linh suyt chút nữa nhịn không được mà tát cho một cái.

"Nói chính xác hơn, ngay cả xách giày cho mẹ cũng không xứng. Người ở bên cạnh mẹ, ai mà chẳng thông minh, ai mà chẳng được người ta khen ngợi năng lực? Mặc dù đáng đáp của cô Hải Linh cũng không tệ, nhưng mà về mặt quyền rũ cha, để cô đi xách giày cho mẹ, chẳng phải là dẫn sói vào nhà? Liễm Tranh, anh đúng là không biết ăn nói, cẩn thận cha nghe được, trở về mắng anh!”

Nói xong, Liễm Vũ còn chìa bàn tay nhỏ bé của mình ra, xoa xoa đầu của thằng nhóc bên cạnh, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu mang theo vẻ nghiêm nghị không cân xứng với số tuổi của thằng bé.

Cảm giác ban đầu của trẻ con rất chính xác, từ khi vừa nhìn thấy Hải Linh, ba đứa nhóc đã cảm thấy người phụ nữ trước mặt không thật lòng với bọn chúng.

Hơn nữa, nếu như thật sự có một người cô, tại sao mọi người trong nhà không ai nhắc đến?

Mặc dù nụ cười của Hải Linh rất hoàn mỹ, nội tâm che giấu khá kỹ, nhưng mà đáng tiếc, đứng ở trước mặt cô ta lại là ba đứa nhóc cực kỳ tinh quái, việc chính người vờ vờ mây mây, bọn chúng còn lành nghề hơn ai hết.

"Chúng mày."

Hải Linh vung tay lên, đầy mắt thoáng hiện vẻ hung ác. Nhưng cuối cùng vẫn nhẹ nhàng thả tay xuống, khôi phục nhịp thở còn đang phập phồng kịch liệt vì tức giận.

Không được, hiện tại cô ta tuyệt đối không thể động tay động chân với ba đứa con hoang kia, nếu như bây giờ lớn tiếng với bọn chúng, mặc dù quả thật có thể trút giận, nhưng mà lại càng bất lợi cho việc đặt chân vào ngôi nhà này, thế nên, cô ta phải nhịn xuống.

Miền là Lam Duê không có ở đây, chẳng phải ba đứa nhóc này đều tùy cô ta xử trí hay sao?

Nghĩ đến đây, Hải Linh lại nở nụ cười âm áp, dịu dàng nói tiếp: “Lúc ấy cô bị ma quỷ ám ảnh, cô cũng đã bị trừng phạt rồi, bây giờ đi.chính là bà nội của các con, cũng đã tha thứ cho cô, chẳng lẽ các con lại không thể tha thứ cho cô sao? Cô.cô thật sự biết lỗi rồi, xin lỗi, rất xin lỗi, lần này trở về cũng là vì muốn đích thân nói lời xin lỗi với chị hai!”

Ba đứa nhóc khinh bỉ nhìn lên người phụ nữ đang đóng kịch trước mặt, suyt chút nữa đã phun nước dãi ra ngoài.

Chỉ có điều, người phụ nữ trước mặt có thể đặt chân vào nhà họ Lăng lần nữa, nhất định đã được sự đồng ý của bà nội. Nếu như bọn chúng đuổi cô ta đi, không phải là sẽ có lỗi với bà nội sao?

Ai cha, được rồi, cha mẹ không có ở đây, vừa vặn bọn chúng cũng không có ai tán gẫu, coi như là có thêm một món đồ chơi đi.

Vừa nghĩ như thế, ba đứa nhóc nhanh chóng nhìn nhau, sáu con mắt lóe lên ánh sáng quỷ quyết.

"Ừm, được rồi, dù sao mẹ cũng không có ở đây, cô chờ mẹ về đi!”

Ba đứa nhóc mở miệng lần nữa, đồng thanh gật đầu nói.

“Nhưng mà trước đó, cô phải ráng chờ đến khi mẹ về mới được, nếu như tự cô muốn rời khỏi, bọn con cũng hết cách! Khi khi khà khà!”

Đây là suy nghĩ của ba đứa nhóc, cũng chứng minh rằng ba đứa nó đã thu lại hết ánh mắt của mình lên những người khác, toàn bộ dồn vào người phụ nữ xấu xa dám động đến cha mẹ thân yêu của bọn chúng.

Hải Linh vội vàng gật đầu, thâm vui mừng trong lòng, rốt cuộc cô ta đã có thể trở về nhà họ Lăng một lần nữa.

Bây giờ, cô ta nhất định phải từng bước, từng bước một lấy lại những thứ vốn dĩ thuộc về mình. Cô ta nhất định phải khiến Lam Duê trả giá đắt đối với những gì đã gây nên cho cô ta. Còn có ba đứa con hoang trước mặt này, một đứa cũng không tha.

Một người lớn, ba đứa nhỏ, đứng đối diện nhau, mỗi bên đều ngập trong ý nghĩ của riêng mình, mặc dù đang tươi cười, nhưng người ngoài nhìn vào lại cảm giác như có thứ gì đó ngấm vào da.

Ào giác.

Chương 100: Không được gặp Lam Triệt

Người ở nhà họ Lam cập nhật tin tức rất nhanh, chẳng mấy chốc liền nhận được tin của Lam Triệt.

Ban đầu Lam Duê không có ý định thông báo tin tức này cho những người trong nhà biết, dù sau chuyện bây giờ có hơi nằm ngoài tầm kiểm soát, bọn họ có biết cũng vô dụng.

Nhưng mà bây giờ đã biết cả rồi, Lam Duê cũng không nói gì.

Tập đoàn Lam thị vốn nằm ở New York, Mỹ, sau khi lấy được tin tức, đến với tốc độ rất nhanh cũng là điều dễ hiểu.

Lam Duê còn chưa trở lại Las Vegas, mấy người ở nhà họ Lam đã ngồi chờ sẵn.

"Tại sao các anh lại ở đây?"

Xoa xoa hai bên thái dương có hơi đau, Lam Duê nhíu mày hỏi.

Ba năm đã trôi qua, ba anh em Lam Dịch, Lam Vũ, Lam Thương vẫn độc thân như cũ, Lam Duê cảm thấy không hề gì, ngược lại khiến cho những đấng bề trên trong nhà ngày một lo lắng. Ba người này cũng đã ngoài ba mươi cả rồi, nhưng lại không có ý định kết hôn, mà người làm em gái út như cô, đã là mẹ của ba đứa nhỏ, dĩ nhiên càng khiến cho mọi người thêm phần nôn nóng, sốt ruột.

Cũng chính bởi vì vậy, mà ba anh em nhà này quyết định mọc rễ ghim cây ở New York, nếu không có chuyện gì hệ trọng, bọn họ tuyệt đối sẽ không về nhà.

Một năm trước, bởi vì một câu nói của Lam Duê, tất cả mọi chuyện ở tập đoàn Lam thị đều giao hết cho ba anh em bọn họ, còn cha mẹ của các anh ấy, đã sớm ung dung tự tại đi du lịch vòng quanh thế giới mất rồi.

Theo thường niên, chỉ cần đến cuối năm, lúc Lam Duê đích thân đến tập đoàn Lam thị tổng kết sổ sách, ba anh em này luôn dùng ánh mắt như muốn lẳng trì xeo thịt nhìn cô. Đôi khi Lam Duê nghĩ, nếu như ánh mắt có thể giết người, khẳng định bây giờ cô đã sớm chết cả ngàn lần rồi.

Vì khoảng cách khá gần, nên khi vừa nhận được tin tức, ba anh em này là người đầu tiên trong gia tộc xuất hiện trước mặt của Lam Duê.

"Lam Duê, lần này bọn anh đến đây, kỳ thực em cũng đã biết rồi!" Lam Dịch cau mày nói: "Chuyện của Triệt, có thật như vậy không? Triệt trở về thật? Tại sao em lại không cho bọn anh biết! Biết cậu ấy còn sống, chú tư thím tư nghe xong rất vui mừng!"

Lam Duê cời áo khoác xuống, lạnh lùng liếc nhìn bọn họ: "Có cần thiết không? Chuyện của anh ấy em sẽ xử lý, từ giờ trở đi, không có lệnh của em, bất kỳ ai cũng không được tiếp xúc với Lam Triệt!"

Chuyện của Lam Triệt thật sự là quá phức tạp, cô không thể để cho người nhà của mình gặp phải nguy hiểm.

Vốn dĩ chuyện đã không nằm trong lòng bàn tay, cô tuyệt đối không hy vọng nó trở nên rối rắm hơn nữa.

"Lam Duê, em nên biết, chuyện này không phải chỉ một câu nói của em là có thể giải quyết được, cậu ta là anh trai em, là em trai của bọn anh, làm người thân, anh nghĩ bọn anh có quyền biết được ngọn nguồn của chuyện này!"

Lấy tư cách là anh cả trong nhà, Lam Thương dùng lý lẽ, cố gắng khuyên Lam Duê.

Mặc dù nhà họ Lam do Lam Duê làm chủ, bọn họ cũng thừa nhận năng lực, và sẵn sàng nằm dưới sự quản lý của cô. Nhưng chuyện lần này là về Lam Triệt, tuy rằng trong lòng biết rõ Lam Duê sẽ xử lý rất tốt, nhưng cả vui mừng lẫn lo lắng, thôi thúc bọn họ phải đích thân đi tìm hiểu tình hình.

Nhìn thái độ của Lam Duê như vậy, trong lòng bọn họ mơ hồ có dự cảm xấu.

Từ khi bất ngờ nhận được tin tức Lam Triệt trở về, bọn họ liền cảm thấy có chút kỳ lạ, lại nhìn thái độ của Lam Duê, vừa lạnh lùng vừa nóng nảy, càng thêm củng cố cho phỏng đoán ban đầu của bọn họ.

Mặc dù năng lực của ba anh em không thể sánh với Lam Duê, nhưng cũng không phải kẻ ngốc, được sinh ra trong một gia đình như vậy, dĩ nhiên có nhiều chuyện vẫn là tự mình biết được.

Lam Duê mang đến cho bọn họ một cuộc sống không sầu không lo, không có nghĩa là chuyện gì cũng để cho một mình cô gánh chịu.

Lam Duê khép chặt hai mắt, rồi lại mở ra, nhàn nhạt cười cười: “Anh cả, chuyện này em sẽ giải quyết thật tốt, Lam Triệt, em sẽ đợi anh ấy trở về. Các anh về nói lại với ông nội và mọi người, chuyện gì cũng đừng nhúng tay vào, cứ yên tâm chờ là được rồi! Nếu có thể, thuận tiện giúp em trông chừng ba đứa tiểu quỷ hay gây rắc rối kia đi. Cứ như vậy đã, các anh nên sớm trở về, có thể trong khoảng thời gian này em sẽ tương đối bận rộn, không có chuyện gì cần thiết thì đừng đến tìm em nữa!”

Vừa nói xong, Lam Duê bắt đầu hạ lệnh đuổi khách.

"Nhưng." Lam Vũ muốn nói thêm gì đó, nhưng Lam Thương ở bên cạnh bỗng nhiên vỗ nhẹ anh một cái, ra hiệu anh không cần hỏi nữa.

"Vân Trạch, tiền ba vị thiếu gia trở về đi thôi!"

Lam Duê đứng lên, lúc chuẩn bị đi lên lầu, mở miệng nói.

Vân Trạch gật đầu: "Dạ, thuộc hạ hiểu!"

Lam Thương nhìn Lam Duê rời đi, cũng không níu kéo, mà ba người bọn họ cũng không vội vã rời khỏi ngôi biệt thự này.

Đợi đến khi không còn nhìn thấy bóng dáng của Lam Duê nữa, Lam Thương mới ngẩng đầu lên nhìn về phía Vân Trạch đang tươi cười hòa nhã, đôi mắt trầm hẳn xuống, nói:

"Tôi biết, một khi Lam Duê đã nói, tuyệt đối không cho phép làm trái lời, nhưng mà tôi nhất định phải biết, Lam Triệt. . . . đến cùng là đã xảy ra chuyện gì? Lời nói của Lam Duê rất kỳ quái, khiến bọn tôi rất khó hiểu. Vân Trạch, tôi biết mình không có quyền ra lệnh cho anh phải nói cái gì, nhưng mà ít nhất anh phải để cho chúng tôi biết rõ đầu đuôi câu chuyện, ít nhất cũng phải cho chúng tôi có gì đó để ăn nói với mọi người trong nhà!"

Vân Trạch trầm ngâm một lát, nụ cười trên mặt phai nhạt đi. Liếc nhìn Johan không đếm xỉa tới, vô tư uống rượu ở một bên, căn bản cũng không để ý tới chuyện bên này, suy nghĩ một chút, cuối cùng mới chậm rãi nói: "Triệt thiếu gia đúng là Triệt thiếu gia, nhưng lại không phải như thế. Diện mạo như cũ, quả thật đúng là người đó, nhưng mà nhìn vào những người ở bên cạnh lại có vẻ như không phải vậy. Thương thiếu gia trở về chỉ cần truyền đạt lại nguyên văn những gì Lam chủ nói là được, chuyện này có mục đích. Trong khoảng thời gian này mọi người nên chú ý đến an toàn của mình một chút, đừng để cho Lam chủ phân tâm vì chuyện trong gia tộc. Được rồi, Vân Trạch tiền ba vị thiếu gia trở về!"

Lời nói của Vân Trạch liên tục không ngừng nghỉ, khiến ba anh em Lam Thương nghe xong liền chóng hết cả mặt, miễn cưỡng hiểu được sơ sơ.

Cái gì gọi là trong chuyện này còn có mục đích? Chẳng lẽ Lam Triệt đang nhắm vào ai?

Lời nói của Vân Trạch dường như đang ám chỉ, Lam Triệt không còn là Lam Triệt trước kia, nhưng vẫn là Lam Triệt chân chính.

Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?

Mang theo một bụng nghi vấn, rõ ràng là ba anh em không thể lấy được đáp án từ trong miệng Vân Trạch, mà Johan trước sau cũng không có phản ứng, muốn hỏi chuyện cũng tốn công vô ích. Nhìn thấy tình cảnh như thế, cuối cùng bọn họ chỉ có thể chọn cách rời đi.

Bọn họ biết rõ, một khi Lam Duê đã quyết định, ai cũng không thể sửa đổi, cho dù là ông nội có ở đây, nếu như cô không muốn nói, có thuyết phục cũng uổng công.

"Được rồi, vậy thì bọn tôi về trước, sẽ truyền lời lại, nhưng mà bọn tôi cũng hy vọng Lam Duê có thể nhanh chóng đưa ra được câu trả lời!"

Vân Trạch cười đồng ý: "Thương thiếu gia yên tâm, đây là điều dĩ nhiên!"

Bọn người Lam Thương từ chối việc Vân Trạch đưa tiễn, ngồi máy bay cả đêm đến Thượng Hải. Bọn họ lo lắng, nếu như không kịp trở về, không chừng sáng sớm mai toàn bộ mọi người trong nhà sẽ tập trung hết ở Mỹ. Ba người cũng không cho rằng sự xuất hiện của mọi người trong nhà sẽ thay đổi được gì, nhờ đâu còn làm cho Lam Duê tức giận hơn, vậy coi như không xong.

Bọn họ cảm giác được, hôm nay tâm tình của Lam Duê rất kém, vô cùng kém, bọn họ cũng không muốn đi chọc tổ ong vò vẽ vào lúc này, đó là hành vi đâm đầu vào chỗ chết.

"Đi rồi?"

Đợi đến khi trong đại sảnh chỉ còn lại hai người bọn họ, lúc này Johan mới đặt ly rượu trong tay xuống. Đi tới chỗ Lam Duê vừa ngồi ban nãy, sau đó cầm lấy chiếc máy tính xách tay ở một bên, mở ra, bắt đầu gõ, đôi con ngươi màu vàng nhạt nhìn chăm chú vào màn hình trước mặt, nhưng cũng không có nhàn rỗi.

"Người kia là anh trai của Nguyệt? Nếu nói như vậy, làm sao có thể khiến cho một người quên đi triệt để thế này. Chẳng lẽ là mất trí nhớ? Nhưng rất rõ ràng, Lam Triệt không chỉ là mất trí nhớ đơn giản như vậy."

Nghe lời nói của Johan, Vân Trạch khó tin nhìn hẩn. Vốn dĩ xoay người chuẩn bị lên lầu, cũng bởi vì những lời này mà chuyển hướng.

Nhiều lắm, có phần không xác định nói: "Ý của cậu là Triệt thiếu gia không phải bị mất trí nhớ? Nhưng quả thật anh ta không nhớ rõ chúng ta!" Điểm này không thể nào gạt người được, từ chuyện anh ta ra tay với Lam chủ là có thể khẳng định chắc chắn.

Không phải anh không tin vào những gì Johan nói, trực giác của Johan nhạy bén hơn người, nhận định có phần khác lạ. Chẳng qua là Vân Trạch cảm thấy kỳ quái, không phải mất trí nhớ đơn thuần, vậy thì nguyên nhân từ đâu mà có thể làm cho một người vô duyên vô cớ quên đi tất cả mọi chuyện?

Chỉ những chuyện có liên quan đến Lam Duê mới có thể khiến cho Johan để tâm như vậy, đối với người tên Lam Triệt, một chút ấn tượng hần cũng không có, dĩ nhiên là không thể nào quan tâm nhiều hơn được. Chỉ thấy hần phớt lờ nhún nhún vai, không hề hần gì, nói: "Tôi nghĩ chuyện này thuộc về y học, anh phải đi hỏi cái con cộp cái kia hoặc là Âu Liễm mới được, thế thì chính xác hơn. Danh tiếng của hai người bọn họ trong giới y khoa cũng không phải được thổi phồng lên, hỏi bọn họ về vấn đề não người, tôi nghĩ bọn họ hần rất rõ ràng!"

Vấn đề.....về.....não người.

Trong đầu bỗng nhiên lóe lên, Vân Trạch nghĩ đến con chip mà Lam Duê đã lấy được từ trong tay William mấy năm về trước.

Trong đó có rất nhiều nghiên cứu về não người, phần lớn là tư liệu về Lam Duê, nhưng bởi vì trước đó kho dữ liệu của nhà họ Lam bị trộm, nên dĩ nhiên thông tin của Lam Triệt bị tiết lộ cũng là chuyện bình thường.

Mà khi đó bọn họ cũng loáng thoáng đoán ra, chuyện này là do Fiennes làm nên.

Nếu quả thật là như thế, vậy thì sự trở về của Lam Triệt lần này chính là một ngôi nổ.

Mục đích thực sự của những người đó là.....

Không được, anh không thể chỉ ở đây suy đoán, anh nhất định phải điều tra rõ ràng.

"Tôi đi ra ngoài một chút, đại khái sáng mai mới có thể trở về, có chuyện gì nhớ liên lạc!"

Nói xong, Vân Trạch không đợi Johan trả lời, đã nhanh chóng xông ra khỏi cửa.

Lần đầu tiên Johan nhìn thấy Vân Trạch vội vàng hốt hoảng như vậy. Hần nâng mắt nhìn đắm đắm vào màn hình trước mặt, đáy mắt lóe lên một tia sắc lạnh, chuyện này nhất định là có liên quan đến Nguyệt. Mỗi lần có chuyện gì dính dáng đến Nguyệt thì Vân Trạch mới trở nên mất bình tĩnh như vậy.

Chẳng lẽ nói, anh ta nghĩ đến chuyện gì đó khiến Nguyệt gặp nguy hiểm?

Nghĩ đến khả năng này, ánh mắt vàng nhạt sáng lóa của Johan dần dần trầm xuống, trên khuôn mặt khôi ngô hiện lên vẻ khát máu.

Không một ai có thể làm hại đến Nguyệt, hần tuyệt đối sẽ không cho phép chuyện này xảy ra.

~Hết Chương 100~

Bạn đang đọc truyện *Vợ Phúc Hắc Của Đế Vương Hắc Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 101: Lần đầu gặp lại ba người sau nhiều năm

"Người phụ nữ kia rất kỳ quái!"

"Là rất quý quý, không có ý tốt!"

"Chòn chúc tết gà. Ui da, Liễm Tranh, tại sao em đánh anh!"

Trên lầu hai, ba đứa nhóc nằm úp sấp gần lan can cầu thang, liếc nhìn người phụ nữ bạn trước bạn sau, đáng vẻ ân cần ở bên dưới, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu vừa gian manh, vừa tỏ ra bất mãn.

Khi Hải Linh bước chân vào nhà họ Lăng từ một tuần trước, liền tỏ ra cực kỳ tha thiết, thái độ đối với mọi người trong nhà cũng trở nên mềm mỏng hiếm thấy. Ban đầu người nhà họ Lăng còn tỏ vẻ không vừa lòng, nhưng bây giờ cũng đã có hơi thay đổi thái độ một chút, điều này làm cho ba đứa nhóc càng thêm bất mãn trong lòng.

Lúc ba tên siêu quậy đang nói chuyện trên lầu, Liễm Dực bị Liễm Tranh hung hăng vỗ vào đầu một cái, lập tức nhảy cẫng lên, lớn tiếng la hét.

Liễm Tranh tròn trắn cả mắt, khinh bỉ nhìn ông anh cả: “Anh nói ai là con chồn?”

"Thì cô Hải Linh kia chứ ài!" Liễm Dục cắn răng nhìn chằm chằm cậu em Liễm Tranh với ánh mắt ‘biết rõ rồi còn hỏi’, thằng bé cảm thấy Liễm Tranh đang cố tình trả thù nó, cả ngày chỉ biết ăn hiếp anh mình thôi.

"Vậy anh nói ‘chồn chúc tết gà’, ‘gà’ trong đó là ai?"

Câu hỏi của Liễm Tranh khiến gương mặt của Liễm Dục cứng đờ, phồng miệng lên, một lúc lâu cũng không nói nữa.

Liễm Vũ quét mắt nhìn hai ông anh của mình đang trêu đùa nhau, cười tít mắt, hai tay chống cằm nhìn người bên dưới.

Cái cô Hải Linh này đúng là không biết yên phận, thái độ đối với bọn chúng cũng rất kỳ lạ, sự chán ghét in rành rành trong mắt, mà vẫn đối xử với bọn chúng thân thiết như con, thật là khôi hài.

Xem chừng cô ta vẫn còn tơ tưởng đến cha của bọn chúng.

Không được, chuyện này không thể được, cha là của mẹ, ai cũng không được phép cướp đoạt.

"Ba đứa nhóc con, chạy đến đây làm gì đó?" Lăng Tâm đi từ trên lầu ba xuống, bắt gặp dáng vẻ thập thà thập thò của ba đứa nhóc, nhất thời cảm thấy buồn cười. Nhìn theo tầm mắt của bọn chúng, liền trông thấy ả Hải Linh kia ăn cần đi tới đi lui bên người ông nội và bác hai. Lăng Tâm vốn dĩ không ưa người này, nhìn thấy vậy, hàng chân mày thanh tú thoáng chốc trở nên khó coi.

Thật đúng là tật chó không sửa được, Lăng Tâm tuyệt đối không tin rằng ả Hải Linh kia sẽ biết ăn năn hối lỗi.

Từ khi cô ta trở về, cũng chưa từng sống yên ổn ngày nào, mỗi ngày đều lớn vồn chung quanh mấy người trong nhà, không phải mục đích rất rõ ràng hay sao.

Hừ, muốn thay thế vị trí của chị hai, cũng không tự biết thân biết phận của mình.

“Cô út, về mặt của cô rất là hung dữ, sẽ dọa trẻ con sợ đấy!”

Ba đứa nhóc nghiêng đầu nhìn gương mặt tràn đầy ý lạnh của Lăng Tâm, nói một cách ngây thơ.

Lăng Tâm điểm nhẹ lên đầu của ba đứa nhóc, bất mãn nói: “Ba đứa tiểu quỷ tội con, ngay cả cô út mà cũng đem ra làm trò tiêu khiển. Được lắm, ba đứa con phải cẩn thận đề phòng cô ta, nhờ đâu bị bắt đem đi bán cũng không biết.”

Ba đứa nhóc nhìn thoáng qua nhau, ánh mắt trong veo, giả ngốc: “Tại sao cô út lại nói như vậy? Cô Hải Linh rất tốt với bọn con, cô ấy biết làm rất nhiều món ăn ngon cho bọn con nè, hơn nữa còn dạy bọn con đi tìm cha mẹ thế nào, mọi người không ai dạy cho bọn con cả, tại sao lại đi trách cô Hải Linh như vậy chứ!”

"Cô ta dạy các con đi tìm anh hai chị hai?" Nghe xong lời này, sắc mặt của Lăng Tâm lại càng trở nên khó coi. Mười tám tuổi, Lăng Tâm đã là một cô gái duyên dáng yêu kiều, duy chỉ có sự sùng bái đối với Lam Duê là không bỏ được, chỉ có tăng chứ không giảm. Mỗi lần gặp mặt, đều sẽ như gấu Koala bám vào trên người Lam Duê, nếu như Lăng Ngạo không kéo cô bé ra, nhất định cô bé sẽ không chủ động thả người. Hiên nhiên, sự ủng hộ mà Lăng Tâm dành cho chị hai của mình, không ai có thể sánh bằng.

Vừa nghe nói Hải Linh dạy cho ba đứa bé chỉ hơi lớn một chút đi tìm cha mẹ, lại đang rắp tâm làm gì đây. Quả nhiên bọn họ nghĩ không sai, ả Hải Linh này không có ý tốt.

Thật ra thì lần này Lăng Tâm đã nghĩ lầm mất rồi, mặc dù đúng là Hải Linh không có ý tốt, nhưng cũng không có can đảm xúi giục ba đứa nhóc trốn nhà đi tìm Lam Duê và Lăng Ngạo một cách trắng trợn như vậy. Nên biết rằng, nếu như chuyện này bị khui ra, cô ta gánh không nổi trách nhiệm.

Sở dĩ nói như vậy, một mặt là để lấy lòng ba đứa nhỏ, khiến bọn chúng lơ là cảnh giác với ả, mặt khác cũng là đang ngầm nói bóng gió.

Nếu như phương pháp này được áp dụng với những đứa trẻ bình thường mà nói, quả thật rất hiệu quả. Nhưng đối với ba tên siêu quậy, vừa thông minh, vừa ma lanh, vô tình lại thành gây ông đập lưng ông, tự mình chui vào cái bẫy của bọn chúng mà bản thân còn không biết.

Đối với việc Hải Linh cố tình lấy lòng, ba đứa nhóc không ngốc, dĩ nhiên biết cô ta đang có ý đồ gì. Cộng thêm trước đó bọn chúng đã bí mật quan sát cử chỉ, thần thái của cái cô Hải Linh kia. Bọn chúng đã sớm biết cô ta không phải là người tốt, làm sao lại dễ dàng để mình bị lừa cho được.

Nói ra như vậy, cũng là vì để cho Hải Linh không thể chân chính đạt được mục đích của mình.

Đáng tiếc thay, ngay cả Hải Linh cũng không biết, còn tưởng rằng mình đã tạo dựng được một hình tượng rất tốt ở trước mặt ba đứa nhóc.

Nhắc tới cũng vừa khéo.

Lăng Ngạo giải quyết chuyện ở phía bên kia cũng gần xong, nhanh chóng trở về nhà. Mà ngay khi Lam Duê vừa nhận được tin tức của anh, cũng vội chạy từ Las Vegas về lại Hong Kong.

Gần như là khi Lãng Ngao vừa về đến nhà chừng nửa giờ, xe của Lam Duê đã tiến vào cửa chính của nhà họ Lãng.

Thời điểm Lãng Ngao đặt chân vào nhà, rõ ràng cảm thấy có cái gì đó không đúng.

Trong phòng khách bỗng nhiên xuất hiện cái âm thanh kia, anh nghe có hơi quen tai.

Âu Liêm day day hai bên thái dương, anh cảm thấy mình thật sự không nên theo trở về. Tại sao cô tiểu thư Hải Linh kia lại ở đây? Bốn năm không gặp, bọn họ gần như đã quên mất sự tồn tại của người phụ nữ này, ngờ đâu lại chui ra. Nhưng anh nhớ rõ thủ lĩnh của bọn họ đã từng nói, từ dạo ấy về sau không bao giờ muốn gặp lại cô ta nữa. Người phụ nữ này chui ra từ xó xỉnh nào vậy?

Gương mặt u ám, Lãng Ngao đứng ở ngay lối vào phòng khách, nhìn bóng lưng vừa xa lạ vừa quen thuộc, trong nháy mắt, Âu Liêm và Ngự Phong đi theo bên cạnh Lãng Ngao chợt cảm thấy một luồng hơi thở lạnh lẽo đang tỏa ra từ trên người anh.

Hải Linh vừa ngẩng đầu lên liền trông thấy bóng dáng mà mình ngày nhớ đêm mong, sự vui sướng, say mê nhanh chóng lan tràn nơi đáy mắt, tươi cười chào đón: “Anh Ngao, anh về rồi!”

Lãng Ngao lạnh lùng liếc cô ta một cái, đối với thái độ thiết tha ấy, căn bản anh không thèm để ý. Trực tiếp lướt qua người cô, đi về phía Lãng lão ông đang ngồi trên ghế sofa, cười híp mắt nhìn anh.

"Tại sao cô ta lại xuất hiện ở đây? Con nhớ mình đã từng nói, không muốn nhìn thấy cô ta nữa!"

Lời nói nhần tâm, khiến Hải Linh vốn đang tươi cười, sắc mặt đột nhiên chuyển sang trắng bệch, nếu đổi lại là người khác, đã sớm tỏ ra thương hoa tiếc ngọc, tiếc thay trong số ấy không bao gồm Lãng Ngao.

Ôm tâm tình xem trò vui đối với tất cả mọi hành vi và cử chỉ của Hải Linh, Lãng lão ông cả đời từng trải, dĩ nhiên là những trò mèo của Hải Linh không thể nào qua mắt được người như ông. Mặc dù mấy năm qua, Hải Linh quả thật thay đổi rất nhiều, không còn xốc nổi, nồng nặc như thuở trước, tâm cơ ngược lại càng sâu, thủ đoạn cũng cao tay hơn nhiều. So với trước, thật sự đáng khen ngợi.

Đáng tiếc là.

Lãng lão ông cũng không nói toẹt ra, mà chỉ thần nhiên ngồi xem rốt cuộc Hải Linh định giờ trò gì.

Người đã già, lúc nào cũng thích xem trò vui.

Ông càng mong chờ đến lúc Lãng Ngao và Lam Duê trở về, nhìn thấy người này, thái độ sẽ như thế nào.

Rất rõ ràng, thái độ của Lãng Ngao đã nằm trong dự liệu của ông.

"Lãng Ngao, con về rồi? Lam Duê đâu? Không đi cùng với con sao?" Mẹ Lãng nhìn quanh một chút, không thấy bóng dáng của Lam Duê, có hơi thất vọng hỏi.

Lãng Ngao ngồi xuống đối diện với bọn họ, con người lạnh như băng đảo qua trên người bọn họ một vòng, lạnh lùng nói: “Chủ nhân của nhà này là ai?”

Mẹ Lãng hơi nhíu mày, không hiểu tại sao Lãng Ngao lại đề cập đến vấn đề này.

"Là anh hai. Ngay từ mười lăm năm về trước, chủ nhân của nhà này chính là anh hai. Mỗi một câu nói của anh, đều tuyệt đối không cho phép làm trái ý. Đây là quy tắc mà ban đầu ông nội đã định!"

Khi Lãng Tâm nhìn thấy Lãng Ngao đến, liền vui mừng mang theo ba đứa nhỏ xuống lầu. Lần này nghe thấy anh hai thân yêu của mình hỏi đến vấn đề mà ai ai cũng biết, những người trong nhà đều không ai trả lời, dĩ nhiên là người làm em gái như cô phải trả lời thay rồi.

Lúc ba đứa nhóc nhìn thấy cha mình, đôi mắt to chợt bùng sáng. Những khi không có mẹ, cha là người đáng tin cậy nhất.

"Cha!" Ba đứa nhóc đồng loạt nhào tới, miệng ngọt ngào kêu to.

Thời điểm Lãng Ngao nhìn thấy ba cậu con trai, gương mặt cũng nhu hòa đi rất nhiều, làn môi mỏng khẽ nhếch, nụ cười hiện rõ vẻ cưng chiều.

"Mấy ngày nay có gây chuyện hay không?"

Ba đứa con trai của mình có đức hạnh gì, người làm cha mẹ đều rõ ràng hơn ai hết. Tuy rằng Lãng Ngao rất thương con, nhưng cũng không nuông chiều quá mức, lúc nên chiều, sẽ chiều, nhưng thời điểm nên phạt, nhất định sẽ phạt.

Về phương diện này, đôi vợ chồng Lam Duê, Lãng Ngao có phương pháp giáo dục rất giống nhau.

Liễm Tranh ôm cánh tay của Lãng Ngao, xòe bàn tay bé xíu ra, bắt đầu bẻ ngón tay, đếm đầu ra đẩy hẳn hỏi: “Tám ngày trước cha mẹ bỏ tụi con ở lại đây, trong tám ngày này, ngày nào tụi con cũng rất ngoan. Con thì vọc máy vi tính, Liễm Dục chơi với mấy con thú cưng của anh ấy, còn Liễm Vũ cũng ngoan ngoan đọc sách.

Còn có, cô Hải Linh cũng chơi với tụi con nữa, cô ấy kể cho tụi con nghe rất nhiều chuyện. Cha mẹ đi đâu nè, ông nội với mấy cô mấy bác đều không nói cho tụi con biết, chỉ có cô Hải Linh tốt nhất, kể hết tất cả cho tụi con nghe. Cha, cô Hải Linh tốt như vậy, tại sao tụi con chưa từng nghe mọi người nhắc tới? Cô Hải Linh còn kể rất nhiều chuyện về cha mẹ nữa, thì ra là trước khi có mẹ cha còn có tình nhân nữa sao? Cha, tại sao cha lại giấu mẹ nuôi tình nhân bên ngoài được, như vậy rất xấu đó biết không? Cha.”

Con trai của mình, mình rõ ràng.

Lăng Ngạo biết, nếu như anh không cắt đứt mấy lời nói lăm nhăm của Liễm Tranh, không biết cu cậu này còn huyền thuyên đến khi nào đây.

"Cô kể cho bọn chúng nghe về vị trí của chúng tôi? Cô nói với bọn chúng về chuyện giữa tôi và Lam Duê? Nói với bọn chúng tôi có người phụ nữ khác? Hải Linh, gan của cô càng lúc càng lớn, dám khua môi múa mép trước mặt con trai tôi. Ai cho cô cái quyền đi nghe ngóng về hành trình của tôi và Lam Duê?" Mỗi một câu nói của Lăng Ngạo đều thể hiện sự tức giận mãnh liệt, âm thanh lạnh lẽo thấu xương, khiến mọi người trong nhà họ Lam không ai dám hó hé.

Cười khẩy nhìn gương mặt trắng như tờ giấy của Hải Linh, Lăng Ngạo tiếp tục nói: "Hải Linh, đầu lưỡi của cô, hình như mấy năm qua chẳng có tác dụng gì. Đã thế thì, tôi sẽ đích thân cắt bỏ nó. Bây giờ lập tức cút ngay ra ngoài!"

Lăng Ngạo nói thêm một chữ, sắc mặt của Hải Linh liền khó coi thêm một phần, đáy mắt đượm rõ vẻ thù hận. Cô ta hung hăng trừng mắt nhìn ba đứa nhóc đang nép vào lồng ngực Lăng Ngạo, nếu không phải tại bọn chúng, cô ta cũng sẽ không bị mất thể diện như vậy, anh Ngạo cũng sẽ không đuổi cô ta đi.

Cô ta chỉ có lòng tốt đi chia sẻ chút tình cảm với ba đứa con hoang kia thôi, căn bản cũng chẳng có lỗi gì, tại sao lại muốn đuổi đi.

"O, ở đây đang mở đại hội gì, náo nhiệt như vậy!"

Ngay thời điểm căng thẳng, bọn người Lam Duê lại bất ngờ xuất hiện.

Lam Duê kinh ngạc nhũn mày nhìn căn phòng đầy ắp người, chẳng lẽ là đang chào đón? Tiếc rằng cô không thể ở lại đây lâu, chỉ trở về một chút rồi sẽ lập tức rời đi.

"Mẹ, mẹ!"

Ba đứa nhóc reo hò một tiếng, tất cả đều bỏ cha sang một bên, chạy về phía Lam Duê.

Mấy ngày nay Lam Duê liên tục bận rộn, cảm cũng nhon, người cũng gầy đi rất nhiều, ngược lại tinh thần cũng không tệ lắm.

Nửa ngồi, Lam Duê cười híp mắt, vừa ôm cơ thể bé nhỏ của ba đứa nhóc, vừa hôn lên gò má của mỗi đứa một cái thật kêu: "Bảo bối, có nhớ mẹ hay không?"

"Đương nhiên nhớ rồi, mẹ đi cũng không mang tụi con theo cùng!" Ba đứa nhóc chu môi, bất mãn nói.

"Lần này liền mang bọn con theo!"

Lam Duê vỗ vỗ đầu nhỏ của bọn chúng, cười đồng ý.

Lúc đứng lên, có chút ngoài ý muốn nhìn đến người đã ba bốn năm không gặp.

Hải Linh?

Thật không nghĩ tới, hôm nay trở về đúng là không phải lúc, lại gặp phải cô ta.

Lam Duê nhìn vẻ mặt kỳ lạ của mọi người trong nhà. Chẳng lẽ bọn họ cho rằng cô sẽ làm gì? Không nói đến việc Hải Linh đối với cô chẳng có uy hiếp gì đáng kể, mà dù cho Hải Linh thật sự có ý đồ gì, vậy cũng phải nhìn xem cô là ai đã! Đối với Hải Linh, trước đây cô đã không để vào mắt, bây giờ lại càng không.

Bình tĩnh nhìn quanh một vòng, Lam Duê đứng thẳng người nhìn Lăng Ngạo, thân nhiên nói: "Lăng Ngạo, em có lời muốn nói với anh, lúc này sự tình có hơi phiền phức, bằng không em cũng sẽ không trở về. Lần này em về lại phải đi ngay, anh có chuyện gì để sau xử lý." Dừng một chút, cười nhả nhận nhìn sang Hải Linh với gương mặt khó coi đang ngó chừng cô: "Hải Linh về rồi? Vậy thì ở lại nhà thêm vài ngày! mấy ngày nay chị cũng không có ở nhà, phiền em chăm sóc cho ba mẹ!"

Thái độ khách sáo, như là chẳng có sự ngăn cách nào từ trước đó. Lăng Ngạo cũng không có biểu cảm gì khi xem một màn này, thấy Lam Duê đã nói vậy, cũng không cương quyết đuổi Hải Linh đi.

Ánh mắt lạnh lẽo lướt qua người Hải Linh, sự chán ghét nơi đáy mắt khiến toàn thân cô ra run lên bần bật. Nhưng rốt cuộc là vì sợ hãi hay là tức giận, điều này chỉ có một mình cô ta biết.

Hải Linh quả thật là sắp tức đến điên rồi, chẳng những cô ta không hề cảm kích trước việc Lam Duê không đi so đo đến chuyện trước kia, mà ngược lại còn cảm thấy giọng điệu lúc Lam Duê nói chuyện với mình rất xác xược. Rõ ràng, rõ ràng tất cả đều là của cô ta, cả Lăng Ngạo, cả vị trí chủ mẫu nhà họ

Lăng, cả đứa bé cũng là của cô ta, tại sao cứ một mực là con tiện nhân Lam Duê đó. (QA: bệnh hoang tưởng của con mắt HL tái phát, em xin lỗi chị LD, em ko muốn chửi chị a!!)

Cô ta tuyệt đối sẽ không cam tâm, cô ta nhất định phải khiến con tiện nhân Lam Duê kia trả giá thật đắt!

Suy nghĩ như vậy, vào giờ khắc này càng thêm ăn sâu bén rễ, đã không thể bị dao động, điều này cũng ngầm báo trước cho vận mệnh bi thảm của Hải Linh về sau.

~Hết Chương 101~

Bạn đang đọc truyện *Vợ Phúc Hắc Của Đế Vương Hắc Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102: Trò đùa quái đản của ba đứa nhóc

Mặc dù thái độ của Lăng Ngạo làm cho Hải Linh tràn đầy oán hận trong lòng, nhưng ít ra bây giờ cô ta còn có thể ở lại nhà họ Lăng. Trong việc giao tiếp, cô ta lại càng giữ đủ mọi chiều tròn đối với mẹ Lăng và những người trong nhà.

Hôm nay, bởi vì sự yêu cầu của tập đoàn, ba mẹ Lăng phải tham gia một bữa tiệc rượu trong giới thượng lưu. Nhưng Lăng Ngạo và Lam Duê còn vương ba đứa nhỏ không có ai trông nom, trái lại mấy ngày nay cách ứng xử của Hải Linh cũng không tệ. Thêm vào đó, mẹ Lăng cũng vì muốn Hải Linh từ bỏ một tia hy vọng cuối cùng đối với Lăng Ngạo, không để ý đến sự phản đối của ba Lăng, khẳng khái mang Hải Linh đến bữa tiệc.

Bởi vì chuyện này, từ khi ba Lăng vừa ngồi lên xe, sắc mặt đã rất khó coi. Mẹ Lăng không biết phải làm thế nào, lại ngại vì có Hải Linh ngồi bên cạnh, cũng không nói rõ.

Từ lúc vừa lên xe, Hải Linh cũng không màng để ý đến ba mẹ Lăng, cô ta ăn mặc trang điểm cực kỳ xinh đẹp, trong lòng lại càng cảm thấy bất bình. Vốn dĩ cô ta cũng thường xuyên đến tham gia những bữa tiệc đại loại như thế này, nhưng bởi vì sự xuất hiện của con tiện nhân Lam Duê kia, bây giờ thái độ của bọn họ đối với cô ta ngày càng kém.

Nghĩ đến đây, suýt chút nữa Hải Linh đã nghiêng nát cả hàm răng.

Lam Duê, chỉ cần có Hải Linh này ở đây, cô tuyệt đối sẽ không được sống thoải mái.

"Dì, tiệc rượu ngày hôm nay, là do ai làm chủ vậy? Có phải là bác Trình hay không?"

Bầu không khí trong xe thật sự là quá ngột ngạt, Hải Linh nhếch môi cười, nhẹ giọng hỏi thăm.

<http://diendanlequydon.com>

Ba Lăng và mẹ Lăng này giờ vẫn ngồi nghĩ sang chuyện khác, vì một câu hỏi này, kinh ngạc quay đầu nhìn cô ta một cái.

Mẹ Lăng nhớ rõ, đến bây giờ bà cũng chưa từng nói qua là sẽ đến tham gia tiệc rượu của ai, làm sao Hải Linh biết được? Bà cũng biết, chồng mình tuyệt đối không thích con bé Hải Linh này, càng thêm vì chuyện bốn năm trước mà căm thù Hải Linh đến tận xương tủy, thế nên nhất định ông không thể nào nói gì với con bé này được. Nếu đã như vậy, Hải Linh biết bằng cách nào?

Giờ khắc này, trong lòng mẹ Lăng tràn đầy nghi vấn, đối với sự thay đổi của Hải Linh, bây giờ mới nhìn nhận bằng con mắt khác.

Vốn đã từng là chủ mẫu nhà họ Lăng, dĩ nhiên mẹ Lăng phải có sự thông minh cơ trí mà những người phụ nữ khác không có, mặc dù vẫn có điều hoài nghi như cũ, nhưng một khi chưa có được bằng chứng xác thực, bà tuyệt đối không thể làm ra chuyện bứt dây động rừng. Diễn - đàn - Lê - Quý - Đôn

"Đúng vậy, tiệc mừng thọ năm mươi tuổi của bác Trình, người ở nhà họ Lam và nhà họ Lăng đều đến tham dự. Dù sao cũng là bạn bè trong giới làm ăn, nhà họ Trình cũng có hợp tác với hai nhà Lam Lăng, dĩ nhiên vì mối quan hệ này, về tình lẫn về lý đều đòi hỏi chúng ta phải đích thân đến mới đúng. Cũng đã mấy năm rồi Hải Linh không gặp bác Trình, lần này đến cũng tiện thể chào hỏi bác Trình một chút."

Thời điểm nói ra những lời này, mẹ Lăng cố ý thêm Hải Linh vào. Quả nhiên không ngoài dự liệu, lúc đang nói đến chuyện đã lâu không gặp bác Trình, đáy mắt Hải Linh rõ ràng lóe lên một tia oán hận, nhưng rất khôn khéo, dùng dáng vẻ tươi cười nhã nhặn để che giấu đi. Nếu không quan sát kỹ, căn bản là nhìn không ra.

Che giấu sự thất vọng nơi đáy mắt, mẹ Lăng than thở trong lòng, quả nhiên là như vậy. Đứa nhỏ này thật sự vẫn làm cho bà mất lòng tin, vốn còn đang tính tìm ai đó thích hợp cho con bé ở tiệc rượu lần này, ngờ đâu mấy năm nay lại chẳng biết ăn năn hối cải, ngược lại thủ đoạn càng sâu, ngay cả bà cũng dám đánh lừa. Diễn ㄟĐàn Lê ㄟQuý Đôn

"Dạ đúng, quả thật mấy năm rồi Hải Linh không gặp bác Trình, cũng không biết bác Trình có còn nhớ rõ con hay không!"

Sau đó Hải Linh còn nói thêm gì nữa, nhưng mẹ Lăng cũng chẳng có tâm tình để nghe. Nỗi thất vọng ngổn ngang trong lòng, đối với Hải Linh thật sự không còn ôm một tia hy vọng nào nữa.

Bây giờ bà lại bắt đầu thấy nhớ ba đứa cháu bảo bối của mình.

.....

Trước đây giữa nhà họ Lam và nhà họ Lăng vốn tồn tại quan hệ hợp tác, bây giờ lại là quan hệ thông gia, chủ nhân của hai nhà cũng là vợ chồng, nói đến hợp tác, dĩ nhiên là chuyện nằm trong dự liệu. Diên ☆ đàn Lê ☆ Quý Đôn

Nhưng nếu như nói nhà họ Lăng hoặc nhà họ Lam, bất luận là bên nào, đi hợp tác với gia tộc Andrew, trùm Mafia của nước Ý, thì chuyện này làm người ta có hơi khó tin.

Song, cho dù có khó tin đến mức nào, hợp tác chính là hợp tác, đây là sự thật không thể nghi ngờ.

Vào lúc này, đang ngồi đối diện với Lam Duê và Lăng Ngạo là người đàn ông anh tuấn với đôi mắt màu xanh lục. Thật ra thì đây chỉ là chuyện bên lề, nếu như hẳn không nhìn chăm chăm Lam Duê bằng ánh mắt hùng hực lửa nóng như vậy, ngược lại chẳng có vấn đề gì.

Lam Duê có thể làm như không nhìn thấy, nhưng Lăng Ngạo thì không thể. Bà xã yêu dấu của mình bị người ta nhìn chăm chăm, đối lại là người đàn ông nào, e rằng cũng khó mà chấp nhận cho được.

Ba đứa nhóc nằm trên tấm thảm lông mềm, nhìn tình huống lạ lùng như vậy, bên trong ba đôi mắt tròn xoe lộ rõ vẻ hứng thú.

"Anh nghe nói cái chú có đôi mắt sói này đã cứu chúng ta!" Liêm Dực thì thầm.

"Anh nghe ai nói?" Liêm Vũ không hiểu hỏi, tại sao thằng bé chưa từng nghe qua?

"Mẹ á!" Lần trước mẹ vô tình nói ra, chỉ có điều cũng là chú ấy, suýt chút nữa khiến bọn chúng phải đi gặp Thượng Đế, cho nên ngấm lại, kỳ thực cũng không gọi là được cứu mới đúng. ㄚDiên - đàn - Lê - ㄚQuý - Đôn

Liêm Tranh trở mình một cái, bò dậy từ trên thảm lông, đáy mắt lóe lên một tia khó dò.

"Mẹ, đây là ai thế? Tại sao con chưa từng gặp qua? Là người mẹ quen biết à?" Ánh mắt thuần khiết, lời nói ngây thơ vô tội như ong nào. Hai đứa nhóc con kia không nghĩ ra được chiều này, lập tức khinh bỉ nhìn chăm chăm thằng nhóc đang ghé sát vào trong lồng ngực ấm áp của mẹ.

Vô si!

Lam Duê ôm cơ thể bé bỏng của Liêm Tranh vào lòng, mỉm cười vuốt chóp mũi của thằng bé một cái, nói: "Đây là..."

Còn không đợi Lam Duê nói xong, Liêm Tranh bỗng nhiên vỗ tay một cái, hét lớn: "A, con biết rồi, là một chị mà mẹ quen bên ngoài phải không? À, mà không đúng, nếu là người quen của mẹ, vậy không phải gọi là chị, là dì mới đúng. Nhưng mà chị ấy rất đẹp, xem ra cũng chưa kết hôn, con cũng rất thích mấy chị xinh đẹp như vậy, nếu gọi là dì, không phải là chê người ta già sao. Nói vậy, con có muốn cưới chị ấy cũng không phải không được? Cho nên không cần gọi là dì, phải gọi là chị." ĐDLQĐ

Dừng một chút, Liêm Tranh chớp chớp đôi mắt 'hồn nhiên', tha thiết ghé nửa người vào trên bàn, giọng nịnh nọt: "Chị gái, chị gái, chờ sau khi Liêm Tranh trưởng thành, Liêm Tranh cưới chị làm vợ nha. Nhất định Liêm Tranh sẽ kiếm được rất nhiều tiền, xây một ngôi nhà thật đẹp, cho chị gái vào ở. Mặc dù đáng đáp của chị không xinh đẹp được như mẹ, nhưng miễn cưỡng nhìn cũng thuận mắt.

Nhưng mà chị nè, em muốn là sau khi cưới, ngàn vạn lần chị không được ăn mặc như vậy nữa. Loại trang phục này chỉ thích hợp với những người đàn ông như cha của Liêm Tranh thôi. Chị phải mặc quần áo giống mẹ kia, vậy mới làm nổi bật lên vóc dáng của chị được. Bất quá là em biết rồi, nhất định là chị đang tự ti, đối diện với một người xinh đẹp như mẹ, cô gái nào cũng sẽ cảm thấy tự ti, điểm này em có thể hiểu. Nhưng chị cứ yên tâm, nếu em đã muốn kết hôn với chị, vậy thì chắc chắn sẽ không ghét bỏ chị đâu, coi như chị."

"Liêm Tranh!" Lam Duê cố nén cười, thấy sắc mặt của Andrew càng ngày càng đen, vội vàng cắt đứt mấy lời nói làm nhảm của con trai. Để cho tên siêu quậy này nói tiếp, không chừng thằng nhóc con này lại còn nói ra những chuyện kinh thiên động địa nào nữa đây.

Ngay cả người lạnh lùng như Lăng Ngạo ngồi ở bên cạnh, bởi vì lời nói của Liêm Tranh, trên gương mặt anh tuấn cũng hơi mỉm cười. Hiếm khi Lăng Ngạo không ném thẳng nhóc con đang nép vào lồng ngực của Lam Duê ra ngoài, coi như là thưởng cho việc thằng nhỏ giúp anh trút giận.

"Mẹ, sao mẹ lại hung dữ với con, người ta rất thích chị gái mà!" Bên trong đôi mắt to của Liêm Tranh đầy vẻ uất ức, thậm chí trên hàng lông mi bé bé còn vurun vài giọt lệ, khiến người ta nhìn không nổi.

Con trai của mình, dĩ nhiên mình hiểu rõ. Lam Duê ho nhẹ một tiếng, giải thích: "Liêm Tranh, chú ấy là đàn ông, cũng giống như cha con, giống như con vậy. Con phải gọi chú ấy là chú Andrew, bây giờ biết chưa? Thế nên con không thể cưới chú ấy, chú ấy cũng không thể gả cho con!"

Lam Duê tự cảm thấy là mình đã giải thích rõ ràng lắm rồi, nhìn Andrew ngồi phía đối diện, gân xanh hằn rõ trên trán, gương mặt xanh mét như tàu lá. Đôi mắt vốn mang màu xanh lục, bây giờ lại ngả sang xanh sẫm, điều này chứng tỏ lửa giận đang bùng nổ trong người Andrew.

Lời nói kế tiếp của Liễm Tranh, hoàn toàn khiến thần kinh đang căng thẳng của Andrew gãy lìa.

Nghe lời nói của Lam Duê, Liễm Tranh nghiêng đầu nghĩ ngợi, đột nhiên nhảy ra khỏi lòng mẹ, dáng vẻ chững chạc đường hoàng, nói: “Người này là đàn ông? Vậy là anh sao? Không sao, con không ngại. Bây giờ ở Las Vegas hoặc là Hà Lan, đàn ông cũng có thể đăng ký kết hôn với nhau, con tuyệt đối không đề ý. Con rất là thích anh trai này, dáng vẻ rất xinh đẹp. Mẹ, mẹ, nếu như Liễm Tranh cưới anh, có phải anh ấy cũng nên gọi mẹ là mẹ, gọi cha là cha không?”

"Bùm!" Andrew bất thình lình đứng bật dậy, lồng ngực phập phồng lửa giận. Andrew cảm thấy, ban đầu hấn nhất thời mềm lòng giữ lại ba đứa nhóc này, là một quyết định rất không sáng suốt. Sớm biết như vậy, trước đây tiền bọn chúng đi gặp Thượng Đế thì hay hơn.

Lăng Ngao khẽ nở nụ cười, nhàn nhạt quét mắt sang hai đứa con trai khác đang cười trộm ở một bên, lại nhìn đến vẻ mặt thành thật khiến người ta không phân rõ thật giả của Liễm Tranh, ho nhẹ một tiếng, chậm rãi nói: "Andrew, thằng bé còn nhỏ, nói năng không biết suy nghĩ. Thân là giáo phụ Mafia, chẳng lẽ lại đi so đo với một đứa bé?"

Andrew cười lạnh nhìn Lăng Ngao rõ ràng là đang cười trên nỗi đau của người khác: “Lăng Ngao, anh đừng có nói chuyện không biết suy nghĩ, nếu như anh bị người khác xem là phụ nữ, còn nói muốn cưới anh, anh có thể bình tĩnh như vậy? Lăng Ngao, nếu đổi lại là anh, e rằng bây giờ một viên đạn đã bay ra rồi!”

Andrew nói lý lẽ, bất quá rất chính xác. Trong giới hắc đạo Lăng Ngao có tính tình thế nào, mọi người cũng được tiếp xúc qua một hai lần. Tuy rằng chuyện đã qua, nhưng đây vẫn là sự thật. ㄟDiễn đàn ㄟLê Quý Đôn

Lăng Ngao quay đầu, ưu nhã tựa như báo săn đứng lên, lạnh lùng nhìn Andrew: “Tôi nhớ là anh muốn hợp tác với chúng tôi, Adrew, tốt nhất nên nhớ rõ, không phải chúng tôi không dám động đến anh. Không cần thách thức tôi, tôi vẫn cảm thấy mình dư sức để đối phó với anh.”

"Johan, mang tụi nhỏ trở về phòng!" Lam Duê nở nụ cười, nhẹ nhàng ôm lấy Liễm Tranh đứng sang một bên, cũng không có ý định gia nhập trận chiến giữa mấy người đàn ông.

Vừa thấy Lam Duê mang ba đứa nhỏ đi, Andrew sửa sang lại quần áo, ngồi lại vào ghế sofa. Lăng Ngao cũng không nói gì thêm, ngồi đối diện với hắn.

"Hợp tác, rất đơn giản, chỉ là Andrew, anh không cần phải dùng cặp mắt khiến cho người ta chán ghét nhìn chằm chằm vào Lam Duê, anh nên biết rõ, bây giờ cô ấy là vợ của tôi!"

"Anh biết, tôi cũng không ngại việc cô ấy đã kết hôn!" Đối với lời cảnh cáo của Lăng Ngao, Andrew chẳng hề hấn gì nhún nhún vai: “Đương nhiên tôi biết cô ấy là vợ của anh, nhưng tôi cũng biết, ở xã hội bây giờ, ai có thể đảm bảo vị trí người chồng đang đang có? Có lẽ nay mai, có lẽ sang năm, hai người xảy ra bất đồng ý kiến, tranh chấp gia tộc, cũng có thể dẫn đến ly hôn. Lăng Ngao, anh là người thực tế, đừng nói là chưa nghĩ đến chuyện này?”

"Anh có thể thử xem!" Năm chữ ngắn ngủi, thể hiện quyết tâm của Lăng Ngao. Ánh mắt lạnh lẽo thấu xương, phủ đầy sát ý cay nghiệt. ㄟDiễn đàn Lê Quý Đôn

"Làm sao lại như vậy!" Đương lúc ấy thì, trên người Andrew bất chợt bị một vật thể không rõ bám vào, giọng nói non nớt chứng tỏ đây là một đứa bé. Đứa bé nào lại có gan dám làm như vậy trước mặt bọn họ, ngoại trừ ba tên siêu quậy nhà Lam Duê thì còn ai vào đây?

"Ai ui, quả thật diện mạo của chú rất đẹp mắt, hèn chi cái tên Liễm Tranh kia liền ra tay trước chiếm lợi thế, nếu là con, con cũng sẽ cướp chú trước!" Liễm Dục chớp chớp đôi mắt nai con Bambì, cười hi hi ôm cánh tay của Andrew. Cái miệng bé xiu bất mãn dẩu lên: “Không được, con muốn cưới chú, không thể để cho cái tên Liễm Tranh kia chiếm trước. Giống như lời chú mới nói vậy đó, kết hôn cũng có thể ly hôn, mà chú với Liễm Tranh còn chưa kết hôn, vậy hãy về với con đi! Như thế nào, như thế nào? Thật ra thì con so với cái thằng nhóc Liễm Tranh âm ỹ chết người còn tốt hơn nhiều, chú cảm thấy thế nào?”

"Liễm Dục, anh tự đâm đầu vào chỗ chết, anh lại dám cướp bà xã của em!"

Liễm Tranh không biết chui từ đâu ra, lập tức bấu lấy cánh tay khác của Andrew, hung hăng nhìn chằm chằm Liễm Dục.

"Cái gì mà bà xã của em? Rõ ràng mấy người còn chưa kết hôn. Hơn nữa chú ấy cũng mới vừa nói, cho dù kết hôn, cũng có thể vì chút xíu lợi ích, hoặc là ý kiến không hợp mà ly hôn. Liễm Tranh, ngày tháng năm sinh của em và chú ấy còn chưa so, em nói ai là bà xã của em, em... em không biết xấu hổ! Hừ!"

"Vẫn là của em, dù là chưa kết hôn, nhưng mà em đã định sẵn rồi. Nếu không phải thấy anh còn có chỗ dùng được, cần thận em đánh đến độ mẹ cũng không nhận ra anh!"

"Ui cha cha, anh sợ quá, Liễm Tranh. Hừ, anh dùng được chỗ nào hả? Tạm thời nói ra nghe coi!"

"Bây giờ chúng ta là hai anh em, sự tồn tại của anh là để tôn vinh cho sự thông minh của em, anh nói anh dùng được chỗ nào!"

Liễm Tranh và Liễm Dục cãi nhau kịch liệt chung quanh Andrew, mà Lăng Ngao mới vừa nãy vẫn còn ngồi bên cạnh, lúc này đã sớm đi tới nơi khác, trong tay bưng một ly rượu, vừa nhâm nhi vừa xem trò vui.

Sắc mặt của Andrew càng ngày càng đen, chẳng biết hôm nay ra cửa hắn gặp phải xui xẻo gì, bị hai tên tiểu quỷ này mở miệng kêu lên một tiếng ‘bà xã’,

hai tiếng ‘bà xã,’ có trời mới biết hẳn muốn móc súng ra tặng cho mỗi đứa một viên đạn cỡ nào.

Không được, đây là con trai của Lam Duê, hẳn tuyệt đối không thể làm hại đến bọn chúng.

Chỉ có điều, hiện tại hẳn thật sự có loại kích động muốn bóp chết hai tên tiểu quỷ này.

Để tránh bi kịch này xảy ra, Andrew dè xuống lửa giận trong lòng, nhanh chóng rút tay về, sau khi bỏ lại một câu như vậy: “Lần sau liên lạc nói về chuyện hợp tác”, rồi chạy như chạy nạn ra khỏi biệt thự nhà Lam Duê. Diễn đàn ㊦ Lê ㊦ Quý ㊦ Đôn

Đợi đến khi Andrew biến mất hẳn, Liễm Tranh và Liễm Dực mới vừa nãy còn xảy ra chiến tranh anh em không ngừng nghỉ, bỗng nhiên cười toét miệng, hai đứa đập tay nhau một cái, vẻ mặt hài lòng khi trò đùa quái ác thành công mỹ mãn.

Hừ, lại dám có ý đồ xấu xa đối với mẹ yêu của chúng, cũng không nhìn xem bọn chúng là ai?

Ngoại trừ giành nhau với cha, chẳng lẽ còn đi tranh giành với một người ngoài nữa? Hừ, trước đây còn muốn loại trừ bọn chúng, chẳng qua mới vừa nãy chỉ là một chút xúu đáp lễ mà thôi.

Bọn chúng cũng không phải là người không có mắt, coi trọng con rắn độc kia.

"Thấy con trai của anh như thế nào?" Không biết Lam Duê đã đến cạnh Lăng Ngạo từ bao giờ, cười tí mắt hỏi anh.

Lăng Ngạo ngửa đầu uống một ngụm rượu đầy, bỗng nhiên đưa tay giữ chặt lấy eo cô, ôm vào trong ngực, đôi môi mỏng lập tức ngậm lấy làn môi đỏ hồng mềm mại, đầy rượu trong miệng sang cho cô. Đầu lưỡi mạnh mẽ mang theo hơi thở đặc trưng của anh luồn vào khoang miệng cô, sau khi khuấy đảo bên trong mấy lần, lúc này mới thờ hờn kết thúc nụ hôn ngắn ngủi nhưng điên cuồng.

"Lam Duê, anh tuyệt đối không cho phép bất kỳ kẻ nào cướp em ra khỏi anh. Em chỉ có thể là của một mình anh, Lam Duê bé nhỏ!"

Hai chân Lam Duê gần như mềm đi, sức nặng toàn thân đều dồn hết lên người Lăng Ngạo, thậm chí dài trong lòng. Rõ ràng, lời nói mới vừa nãy của Andrew, đã ảnh hưởng đến anh chàng Lăng Ngạo đối với chuyện gì cũng tỏ ra rất tự tin nhà ta.

Là anh không có lòng tin vào cô, hay là anh đang không tin tưởng chính mình?

Rõ là.

~Hết Chương 102~

Bạn đang đọc truyện *Vợ Phúc Hắc Của Đế Vương Hắc Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 103: Liliane đến

"Lam Triệt, từ khi cậu đến nước Mỹ, những chuyện mà đại nhân dặn dò cậu chẳng hoàn thành được chuyện nào, rốt cuộc cậu đang tính toán điều gì? Chẳng lẽ chúng ta vẫn cứ dây dưa ở lại đây?"

Bên trong khách sạn cao cấp ở trung tâm thành phố New York, bọn Ngõa Nặc đã ở đây đợi chừng mấy ngày, rất rõ ràng, ngoại trừ Lam Triệt ra, ba người còn lại đã sớm mất kiên nhẫn.

Bất quá là ngại việc Fiennes đã bàn giao, tất cả công việc đều dựa vào sự sắp xếp của Lam Triệt, thế nên mới không nói gì. Nhưng mà cứ yên lặng không làm gì thế này, sự kiên nhẫn của bọn họ cũng đã cạn kiệt. ㊦Diễn đàn ㊦Lê Quý Đôn

Lam Triệt lạnh lùng quay đầu, nhíu mày: “Nếu không quen, cậu có thể trực tiếp đi tìm Fiennes, bảo anh ta giao nhiệm vụ cho!”

Từ khi bắt đầu tỉnh lại trong phòng thí nghiệm một năm về trước, anh không khỏi ghét nơi đó. Những người ấy nói rằng, bởi vì chuyện gia tộc phân tranh, suýt chút nữa bị em gái Lam Duê hại chết, là do bọn họ đã cứu anh một mạng. Mặc dù anh không nói gì, nhưng cảm giác cách mà bọn họ giải thích khiến người ta khó mà tin được. Trong tâm thức vẫn luôn tồn tại một âm thanh như đang thì thầm mách bảo, Lam Duê không thể nào làm như vậy.

Vậy mà, chỉ cần mỗi lần anh nghĩ đến chuyện này, đầu liền đau buốt như bị kim châm, dần dà, anh không còn muốn nghĩ đến những chuyện mà ngay cả một chút ấn tượng trong đầu cũng không có.

Vốn cho rằng bây giờ mình có thể cứ như vậy mà sống qua ngày, ngờ đâu đạo trước, anh lại bị Fiennes điều đến đây để bắt Lam Duê. Diễn ㊦Đàn Lê ㊦Quý Đôn

Có lẽ trước khi gặp mặt, trong lòng anh đối với cô em gái Lam Duê này vẫn còn chút hoài nghi. Thật sự có phần tin rằng, vì tranh đoạt chức vị chủ nhân mà cho sát thủ đến giết anh. Dầu sao thì danh hiệu của Lam Duê trong giới hắc đạo có ai mà không biết, cộng thêm thủ đoạn tàn nhẫn làm cho người ta không thể không hoài nghi.

Chỉ là, sau khi tiếp xúc với Lam Duê bằng xương bằng thịt, bất luận là như thế nào, Lam Triệt cũng không tin rằng cô sẽ làm ra chuyện như vậy.

Từ năm mười bảy tuổi Lam Duê đã đứng ra quản lý nhà họ Lam, đến nay cũng đã được mười năm. Trong khoảng thời gian này, nhà họ Lam từ một thế lực nhỏ nhỏ, chỉ sở hữu vài thành phố tầm trung, được cô đưa lên đến đỉnh cao trong giới hắc đạo. Người như vậy, có cần phải tiêu diệt người thân của mình chỉ vì một vị trí hay không?

Huống chi, Lam Triệt chưa bao giờ cho là mình sẽ để ý đến vị trí đó, anh cũng tuyệt đối không nghĩ rằng mình có đủ năng lực để ngồi vào nơi ấy.

Những lời Fiennes đã nói, căn bản cũng không thể làm cho anh tin.

Dù sao chẳng nữa, anh phải làm sáng tỏ mọi chuyện, có lẽ anh nên lên lút đi gặp Lam Duê một lần. Diễn ❀ Đản - Lê - Quý ❀ Đôn

Corey Lạc nhìn sâu vào Lam Triệt đang rũ tầm mắt, xem ra lão già John kia cũng không biến anh ta thành kẻ hoàn toàn nghe theo lời bọn họ một cách máy móc. Tây nào căn bản không có tác dụng, thứ bọn họ cần chính là trợ thủ, mà không phải một người tự mình ra sức phán đoán, hơn nữa còn cương quyết, bướng bỉnh không nghe theo lệnh của người chỉ huy.

Xem ra hẳn cần phải liên lạc với đại nhân một chút, Lam Triệt như vậy, nếu không giết, chỉ có thể đưa anh ta trở về.

Một con rối không biết vâng lời, mang ra sử dụng lại dùng không được tốt.

"Tôi sẽ xin phép đại nhân, trước đó, hy vọng cậu không tự tiện đưa ra bất kì quyết định nào!" Corey Lạc điềm đạm nói, trông kính lạnh lẽo phản chiếu ra một tia sắc bén, đáy mắt mang theo sự cảnh cáo: "Liz, Ngõa Nặc, các cậu về phòng nghỉ ngơi đi, chuyện này tôi sẽ liên lạc với đại nhân, các cậu không cần phải nhúng tay."

Ngõa Nặc gật đầu: "Được, tôi hiểu, hy vọng đại nhân có thể đưa ra một câu trả lời đáng thuyết phục."

"Ahhh, thật đúng là một người không biết ăn nói. Lam Triệt, đôi khi không cần cậy mạnh, anh không có cái năng lực đó!" Liz vén mái tóc vàng buông xõa trên bả vai, đôi mắt nâu hàm chứa nụ cười khẩy. Những thứ không chiếm được mới có thể thôi thúc người ta càng muốn lấy được nó, nhưng lần một lần hai bị cự tuyệt, hơn nữa còn bị mất mặt, hẳn đã sớm không nhịn được. Bản thân Liz cũng không phải là người hào phóng, thế mà còn đánh hấn trước mặt nhiều người như vậy, điều này đã sớm làm hấn ghi hận trong lòng. Một khi có cơ hội, hẳn nhất định sẽ khiến cho Lam Triệt phải hối hận vì đã đối xử với hấn như vậy. Diễn đản ❀ Lê ❀ Quý Đôn

Corey Lạc vừa rời khỏi phòng của Lam Triệt, lập tức liên lạc với tổng bộ của Fiennes.

Sau khi nhận được lệnh mới nhất từ Fiennes, Corey Lạc liền trở lại.

"Lam Triệt, căn cứ vào chỉ thị mới nhất của đại nhân, chúng ta tạm thời gác lại việc đối phó với Lam Duê, bây giờ lập tức trở về Melbourne."

Lam Triệt lạnh lùng quét mắt sang vẻ mặt nghiêm nghị của Corey Lạc, xoay người: "Tôi biết rồi!"

Trở về Melbourne (Úc) sao? Hừ.

Lam Duê hiếm khi có được thời gian ở nhà nghỉ ngơi, nhưng bởi vì một cuộc điện thoại bất ngờ, liền tiếp đón một vị khách không mời ở sòng bạc Las Vegas. Diễn ☆ đản Lê ☆ Quý Đôn

"Làm sao cũng không nghĩ đến việc cô sẽ tới gặp tôi!"

Trong phòng khách, Lam Duê vén chân ngồi trên ghế sofa một người, khoác lên mình bộ trang phục thoải mái màu vàng nhạt, đồ trang sức trang nhã, gương mặt tươi cười, mái tóc dài đen nhánh không được búi lên bằng trâm ngọc như mọi hôm, mà chỉ buộc đuôi ngựa đơn giản phía sau.

Vào lúc này, Lam Duê đang nở nụ cười nhìn người phụ nữ trẻ tuổi ngồi đối diện với mình, sau khi bùng tách cà phê trên bàn lên, nhấp một ngụm nhỏ, nói.

Liliane nghiêm túc nhìn điệu bộ thoải mái nhàn nhạ của Lam Duê, đáy mắt lóe lên một tia đắn đo suy nghĩ.

Đối với việc đến gặp Lam Duê lần này, cô luôn có suy nghĩ ấy, nhưng trước sau vẫn chần chừ không chắc.

Lam Duê là nữ chủ nhân trong giới hắc đạo, cô và Lăng Ngạo cũng rất giống nhau, đứng trên cùng một vị trí, hợp tác với người như vậy, khác nào ‘dữ hồ mưu bì.’* Nhưng nếu không tìm đến Lam Duê, chẳng lẽ cô còn có thể đi tìm Lăng Ngạo hay sao?

(*Dữ hồ mưu bì: bảo hồ lột da, không thể hy vọng đối phương đồng ý vì việc đó có liên quan đến sự sống còn của đối phương.)

Sau mấy năm quan sát, Liliane phát hiện, ngoại trừ Lam Duê, căn bản là không còn lựa chọn nào khác.

Lam Duê thấy cô không nói lời nào, đáng vẻ dường như còn đang rối rắm, cũng không vội, chỉ cười nhẹ rũ mi mắt, cứ chỉ tùy tiện. **Diễn - đàn - Lê - Quý - Đôn**

Qua một lúc lâu, như đã hạ quyết tâm, Liliane nâng khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú lên, kiên định nhìn Lam Duê, nói ra nguyên nhân đến đây lần này.

"Lam Duê, tôi biết mình làm ra quyết định này, chính là một hành động tự tìm đường chết. Mặc dù tôi không hiểu rõ cô, nhưng đã từng nghe nói qua về tác phong làm việc. Tuy rằng nói hợp tác với cô là một việc rất không thiết thực, nhưng tôi không còn lựa chọn nào khác, tôi không thể không làm như vậy."

"Hả? Biết rõ rành rành, vẫn còn muốn hợp tác với tôi, Liliane, tôi rất ngạc nhiên, rốt cuộc là chuyện gì khiến cô phải tự nguyện mạo hiểm lớn như vậy?"
Sóng mắt của Lam Duê chợt lóe lên, hình như thật sự rất tò mò.

Nếu như đổi lại là người khác, nghe thấy Lam Duê nói như vậy, nhất định sẽ cho rằng bản thân đang có cơ hội. Nhưng Liliane hiểu, đây chỉ là lời nói thuận miệng của Lam Duê, người như Lam Duê, rất ít khi dễ dàng nhe ra những chuyện mà mình không biết. Lam Duê có thói quen nắm giữ hết thấy mọi chuyện trong tay mình. Đây cũng là nguyên nhân vì sao mà Lam Duê có thể khuếch trương thế lực của nhà họ Lam rộng khắp như bây giờ.

"Bốn năm về trước, tại hôn lễ của cô, Lam Duê, hẳn là cô còn nhớ những lời tôi đã nói chứ?" **Diễn đàn Lê Quý Đôn**

Lam Duê nhú mày, nhưng vẫn gật đầu một cái.

Bốn năm trước, hôn lễ ở Hawaii bị tập kích, mặc dù quả thật cô có thể thoát hiểm, nhưng mà tình huống khi đó, nếu như muốn an toàn đi ra, vẫn còn có chút phiền toái.

Nhưng mà đúng vào lúc ấy, Liliane bất ngờ xuất hiện, nói hết toàn bộ vị trí của quân địch cho cô biết.

Tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng phần ân tình này, cô vẫn còn nhớ kỹ.

Chỉ có điều, câu nói trước khi Liliane rời đi, trong ký ức của cô hăng còn mới mẻ.

"Lam Duê, tất cả, tất cả mọi chuyện đều là vì cô, nếu như không phải là cô. tất cả đều sẽ không xảy ra."

Đều là bởi vì cô. **Diễn Đàn Lê Quý Đôn**

Lam Duê không hiểu hàm ý trong lời của Liliane là gì, tóm lại là chuyện gì bởi vì cô?

"Nguyên do? Liliane, tôi vẫn nhớ những lời đó, cái gì gọi là tất cả đều bởi vì tôi?"

Liliane cười gượng: "Quả nhiên là cô không biết gì cả. Vậy cô có còn nhớ con chip mà mình lấy được từ trong tay William hay không? Chẳng lẽ cô không hề phát hiện ra có điểm nào không đúng sao?"

Con chip?

Nụ cười trên mặt Lam Duê dần dần phai nhạt, đó là chuyện cô luôn canh cánh trong lòng.

Bên trong con chip chứa những tư liệu về cô, 90% thông tin được giải mã trong ấy, cô chiếm hơn phân nửa. Vậy mà, một phần mười cuối cùng, vẫn không có cách nào giải mã ra được. cũng vì một phần mười ấy mà khiến kế hoạch của bọn họ bị gián đoạn, không thể vận hành như bình thường.

Nghiêm túc nhìn sâu vào mắt Liliane, có lẽ, không, phải là chắc chắn, chắc chắn là Liliane biết điều gì đó mới đúng.

Liliane không hề để tâm đến ánh mắt dò xét của cô, tiếp tục nói: "Tôi nghĩ con chip ấy, cho dù là chuyên viên giải mã đỉnh nhất, cũng chỉ có thể phân tích được hơn phân nửa trong đó mà thôi, còn lại một phần nhỏ, chỉ sợ là đến tận bây giờ cô cũng chưa nhìn thấy? Lam Duê, cô bảo tôi nói có đúng không?"

Lam Duê mím môi không nói, Liliane nói đúng sự thật, nhưng cô rất muốn biết, tại sao cô ta lại rõ như thế. Xem ra địa vị của cô ta ở tập đoàn Fiennes cũng không nhỏ. **Diendanlequydon.com**

"Tôi có thể hiểu là, cô đang muốn giúp tôi việc này không?" Lam Duê cười khê, bưng tách cà phê lên: "Thật ra thì, Liliane, so với chuyện hợp tác lần này, tôi rất muốn biết, ban đầu đang làm tốt công việc của một cảnh sát hình sự Quốc tế, tại sao lại không làm? Cố tình giả vờ chết để đến bên cạnh Fiennes, Liliane, chẳng lẽ trong tâm tư của cô còn cất giấu một tế bào phản nghịch?"

"Cảnh sát hình sự Quốc Tế?" Liliane cười khẩy, đáy mắt không che giấu được nỗi hoài niệm: "Đúng là một nghề nghiệp rất có tiền đồ, nhưng mà điều khiến tiên quyết là không có những người như các người."

"Lam Duê, bây giờ cái gọi là cảnh sát hình sự Quốc Tế, bởi vì sự tồn tại của những người như cô, cảnh sát hình sự Quốc Tế cũng chỉ như những vật trang trí. Tôi đã từng quyết tâm phải làm một cảnh sát thật tốt, tôi có ý chí kiên cường, muốn tiêu diệt tất cả các thế lực xấu trên thế giới. Nhưng từ khi tôi đặt chân vào một nơi như thế, lại phát hiện, cái tư tưởng ấy chỉ như nằm mộng giữa ban ngày. Lam Duê, cảnh sát hình sự tồn tại vì cái gì, những người

"Cho nên?" Lam Duê thản nhiên nói.

"Cho nên từ cái lần tôi bị tấn công, ngay cả người nhà cũng không thể bảo vệ, không còn cách nào khác ngoài lựa chọn con đường cô đang đi." Đây không phải là sự lựa chọn của cô, nhưng lại không còn cách nào khác.

Nghe cô nói như vậy, Lam Duê bật cười thành tiếng: “Liliane, tôi không thể không nói loại người như cô.....À, nên nói như thế nào đây? Liliane, con đường cô đi là do cô chọn lựa, mà không phải vì sự ảnh hưởng của tôi. Nếu như cô thật sự không thích con đường này, cô cũng sẽ không bước vào, mà cho dù có vào, tùy thời điểm đều có thể nhấc chân rời đi. Mặc dù dứt bỏ quả thật có chút khó khăn, nhưng cũng là ‘việc còn do người.’ Liliane, không cần đẩy trách nhiệm sang cho người khác.”

Liliane cũng không nóng giận, ngược lại chỉ cười cười: “Quả nhiên nói chuyện với người như cô, chẳng thể chiếm được chút ưu thế nào. Lam Duê, lần này tôi tới tìm cô, chỉ hy vọng cô có thể cứu mẹ tôi ra, nói vậy, tôi sẽ cho cô biết, tất cả những gì về Fiennes mà tôi có được, cho cô biết nguyên nhân.tại sao cái tên Fiennes kia lại tha thiết với cô như vậy. Thậm chí cả chuyện về Lam Triệt, toàn bộ đều nói hết với cô. Yêu cầu này cũng không quá đáng chứ?”
 * * * * *
 Diễn * Đan - Lê - Quý * Đôn

Tất cả về Fiennes, lý do bọn họ tha thiết muốn cô, thậm chí cả Lam Triệt.

Không thể không nói, đây chính là một điều kiện rất hấp dẫn.

Tuy nhiên.

"Liliane, tôi luôn không thích chơi trò đoán chữ. Tôi cũng sẽ không đi làm những chuyện mà mình không có sự chắc chắn. Liliane, tôi cho cô thời gian, sau khi cô suy nghĩ kỹ càng, nói rõ tất cả mọi chuyện cho tôi biết hơn là đưa ra điều kiện với tôi, hoặc cô vẫn tiếp tục giữ vững ý nguyện của mình. Hôm nay trước hết như vậy đi. Liliane, tôi mong đợi một đáp án có thể khiến tôi hài lòng."

Nói xong, Lam Duê thả tách cà phê đã lạnh trong tay ra, đứng lên đẩy cửa rồi đi, lưu lại Liliane lưỡng lự không chắc trong phòng.

Lam Duê vừa ra khỏi cửa sòng bạc, liền nhìn thấy chiếc Cadillac màu đen mang biểu tượng nhà họ Lam đang dừng ngay phía trước.

Sau khi Vân Trach mở cửa xe cho cô lên, chỉ thấy Lăng Ngao đang ngồi trên ghế sau, nhìn xấp tài liệu trong tay.

"Em tưởng anh đang ở Australia mới đúng." <http://diendanlequydon.com>

Quét mắt qua đồng văn kiện trong tay anh, hình như là tài liệu về việc buôn lậu quân hỏa. Bất quá nó cũng là nguồn hàng của nhà họ Lăng, cô lười phải trông nom.

Lăng Ngao ngẩng đầu lên, tiện thể dặt xấp tài liệu sang một bên, đưa tay vén mấy sợi tóc mai phát qua trên má cô, đáy mắt nồng đượm yêu thương.

"Anh nghe nói là có người tìm em, chuyện gì vậy?"

"Một người có thể cho em biết phần lớn chân tướng sự việc, có lẽ, lần này có thể biết được bộ mặt thật của Fiennes rồi!"

Lam Duê cảm thấy máu khắp người mình không ngừng sôi trào, thứ cảm xúc gọi là ‘hắc ám’ đang dần dần bao phủ.

Đối với Fiennes, mắc kê nguyên nhân là gì, bởi vì cô cũng được, hay chỉ là cái cớ, cô đều muốn hủy hoại hẳn.

Thân là người đầu ấp tay gối với Lam Duê, dù chỉ là một chút biến hóa rất nhỏ, Lăng Ngao cũng có thể dễ dàng nhìn ra, lúc này anh cũng cảm thấy tâm tình của Lam Duê có phần dao động.

Hưng phấn? Thích giết chóc? Hay là những thứ gì khác? Diễn đàn Lê ☆ ☆ ☆ ☆ * * * * ☼ ☼ Quý Đôn.

Lăng Ngao quay đầu nhìn Lam Duê không biết đang suy nghĩ chuyện gì, khóe miệng cô nở nụ cười cay nghiệt, đôi mắt lạnh lẽo của anh hơi trầm xuống, môi mỏng khẽ mím.

"Lam Duê."

~Hết Chương 103~

Bạn đang đọc truyện *Vợ Phúc Hắc Của Đế Vương Hắc Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 104: Mục đích của Fiennes

Liliane đồng ý, đã sớm nằm trong dự liệu của Lam Duê.

Giống như những gì Liliane đã nói, cô ta căn bản không có sự lựa chọn.

Liliane nhìn lên hai người đang ngồi trước mặt, cảm thấy hơi bất đắc dĩ, xem ra Lăng Ngạo không có ý định rời khỏi.

Nhưng suy nghĩ ấy chỉ thoáng qua trong giây lát, rất nhanh liền được thay thế bởi vẻ nghiêm túc.

"Những gì cô muốn biết, tôi sẽ nói cho cô biết, ít nhất là tất cả những gì tôi nắm giữ. Những chuyện còn lại, vậy thì phải trông cậy vào thuộc hạ của cô tự mình điều tra."

Lam Duê chỉ cười, liếc nhìn Lăng Ngạo đang ngồi bên cạnh, cũng không có ý tiếp lời.

Liliane nhủ mảy nhìn Lam Duê, cô phát hiện Lam Duê so với tưởng tượng của mình còn cẩn thận hơn nhiều. Thờ dãi trong lòng, thôi, coi như người như vậy mới có năng lực thế này đi.

"Tổng bộ của Fiennes nằm ở Australia, phát triển trong vòng vài năm nay, ngoại trừ Mỹ, Canada, và Trung Quốc là địa bàn trọng điểm của hai người, người ngoài rất khó thâm nhập vào. Về cơ bản, trong phạm vi quản lý của hai người, cũng đã có người của Fiennes tuồn vào trong. Thế nên, nếu như các người tính dựa vào những thế lực bên ngoài ấy, căn bản không thể đấu thắng Fiennes."

"Tên đầy đủ của Fiennes là, Randall von Fiennes. Cái tên này cũng là do tôi vô tình biết được, về phần có phải là tên thật hay không, tôi không rõ lắm. Mặc dù mấy năm nay tôi cũng tương đối đến gần trung tâm của Fiennes, nhưng vẫn cách một lớp. Đại khái là bọn họ biết mình đang nắm giữ mẹ tôi trong tay, cho rằng tôi không dám bỏ rơi mẹ, đối nghịch với bọn họ, mới có thể lơ là với tôi một chút."

"Tôi hiểu rõ cô đang muốn biết điều gì, nhất định là cô đang tò mò tại sao đối tượng mà Fiennes lựa chọn lại là cô. Cô không cần cảm thấy tôi dùng từ không chính xác, không phải nhầm vào nhà họ Lam, đối tượng của Fiennes từ đầu đến cuối đều là cô. Lam Duê, hẳn không muốn cô chết, mà là muốn có được cô, nói đúng hơn, là muốn có được bộ não khiến người ta vừa kinh ngạc, vừa thèm muốn."

Muốn có đượcbộ não của cô?

Lam Duê chi cảm thấy rất hoang đường, đây là ý gì? Bộ não của cô thì sao? Chẳng lẽ mang bộ não của cô ra cho ai đó dùng ư? Đúng là dằm rỗng hang hỏ.

Diễn || Vũ đàn Lê Quý Đôn.

Liliane nhìn thấy gương mặt nghi ngờ của bọn họ, nhếch môi cười khổ, không phải ban đầu mình cũng nghi ngờ như thế ư, nhưng sau đó thì sao?

"Tôi biết các người không tin, trước kia tôi cũng đã từng như vậy, nhưng khi chính mắt tôi nhìn thấy, mới phát hiện ra chuyện này đáng sợ đến mức nào. Lam Duê, cô có biết cảnh tượng bộ não hoàn chỉnh của một người khi bị lấy ra kinh khủng đến nhường nào không? Cô có biết khi chứng kiến tận mắt một người bị mất đi bộ não, co giật rồi từ vong ngay trước mặt mình, đó là cảm giác gì không? Lam Duê, những người ở bên trong Fiennes điên cả rồi, nhiều người như vậy, nhiều người như vậy bị lấy não ra mang đi so sánh với cô, cô thử nghĩ xem bọn họ có chấp đến cỡ nào."

"Bọn họ có rất nhiều cơ hội giết cô, hoặc là giết Lăng Ngao, nhưng họ không ra tay. Bởi vì sự cố chấp đối với cô, đã vượt lên tất cả. Tôi đã thử tưởng tượng, nếu như đến một thời gian nhất định nào đó, bọn họ có thể ra tay với cô thật hay không."

Lời nói của Liliane, khiến gương mặt vốn lạnh lùng vô cảm của Lăng Ngạo chợt biến sắc, ngay cả người ít bị ảnh hưởng, cười đến ung dung tự tại như Lam Duê, lúc này sắc mặt cũng nghiêm lại.

Theo như những gì Liliane đã nói, nếu như tất cả đều là sự thật, vậy thì tình cảnh của cô hình như có chút không hay.

Một luồng hơi lạnh lẽo chợt dâng lên trong lòng, Lam Duê có cảm giác bị ác quỷ theo dõi.

"Bọn họ muốn bộ não của tôi làm cái gì?"

Lăng Ngao cầm lấy bàn tay hơi lạnh của Lam Duê, cảm giác lo lắng mơ hồ chảy trong lòng.

Bất luận kẻ nào nghe thấy chuyện như vậy đều khó mà tưởng tượng nổi, cũng không thể giữ được bình tĩnh. Huống chi đây là chuyện vô cùng tàn nhẫn. Cuối cùng Lăng Ngao cũng cố được đáp án cho câu hỏi mà mình luôn canh cánh trong lòng, nhưng quả tim lại bị treo lơ lửng lên một lần nữa.

Đã lâu lắm rồi trong lòng không có cảm giác sợ hãi như thế này, lần đầu tiên là từ ba năm về trước, cái lần Lam Duê sinh non.

Nhưng rất rõ ràng, lần này so với lần trước còn nguy hiểm và đáng sợ hơn.

Liliane tỏ vẻ tiếc nuối, lắc đầu một cái: “Chuyện này tôi thật sự không biết, rất xin lỗi vì không thể cung cấp cho hai người nhiều tin tức hơn. Chỉ có điều, tôi cần phải nói điều này, Fiennes so với tưởng tượng của hai người còn đáng sợ hơn nhiều. Tôi biết rõ, nếu như bọn họ giao đấu trực diện với hai người, lấy năng lực của cô và anh ta, dĩ nhiên là không cần lo lắng đến chuyện thua cuộc.

Nhưng mà, đến tận bây giờ Fiennes vẫn chỉ âm thầm hành động, các người ở ngoài sáng, bọn họ ở trong bóng tối, các người căn bản cũng không có biện pháp dò ra chính xác hành tung của bọn họ. Giống như trận phục kích ở hôn lễ của cô đạo trước, có lẽ hai người cũng biết, rõ ràng khắp nơi đều có người của hai nhà mai phục, tại sao bọn họ có thể xông vào được hiện trường hôn lễ, thậm chí còn nhiều người như vậy, thế nhưng chẳng một ai hoài nghi. Tôi chỉ có thể nói, có người cung cấp cho bọn họ bản đồ vị trí tổ chức hôn lễ của cô, nhưng cụ thể là ai, tôi vẫn chưa điều tra ra được. Nhưng có thể xác định, hẳn là người ở một trong hai nhà Lam Lăng, tương đối quen thuộc đối với nhà họ Lăng.”

Người tương đối quen thuộc đối với nhà họ Lăng? Hơn nữa còn bắt đầu từ buổi hôn lễ của mấy năm về trước, điều này dường như có chút khó khăn cho việc điều tra.

Lam Duê và Lăng Ngạo liếc mắt nhìn nhau, đáy mắt lóe lên một tia khó nắm bắt.

Xem ra, bên cạnh bọn họ đã xuất hiện một kẻ địch bí ẩn, hơn nữa còn ẩn mình suốt một thời gian dài như vậy.

Do bọn họ quá chủ quan rồi!

Lăng Ngạo nhíu mày, trong đầu không ngừng chuyển động, rốt cuộc là ai?

Kẻ phản bội của nhà họ Lăng.thật sao?

"Vậy còn chuyện của Lam Triệt, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Con người đen nháy của Lăng Ngạo xoáy sâu vào Liliane, ánh mắt sắc bén khiến người mang theo vẻ nghiêm túc khiến người gan dạ như Liliane cũng cảm thấy lạnh lẽo như bị băng đá đâm vào.

Quả nhiên là đế vương hắc đạo, khí thế khiến cho người ta không thể không phục.

"Lam Triệt, thật ra thì đây cũng là chuyện ngoài ý muốn, bởi vì hết lần này đến lần khác không thể mang Lam Duê về tổng bộ an toàn, lại nghe nói hai nhà các người muốn kết thân, khiến Fiennes có chút nóng nảy. Vừa đúng khi đó Andrew và Fiennes có chút chuyện cần hợp tác với nhau, nghe nói Andrew muốn đẩy Lam Triệt ra ngoài một thời gian, ngăn cản hôn lễ của hai người, cho nên Fiennes lập tức tóm lấy cơ hội này, chính vì như vậy, mới mang Lam Triệt đến Australia."

"Lam Triệt chỉ mới vừa tỉnh lại từ một năm về trước, trong vòng ba năm, trên người anh ta bị cấm đầy thiết bị điện tử, bị John đặt vào trong một khoang hình trụ chứa chất lỏng đặc biệt, suốt ba năm trời rỗng rã, mất đi toàn bộ ý thức. Cũng chính vì nguyên nhân này mà Lam Triệt mới không nhớ các người."

Diễn - ㄣĐàn - Lê - * * * * * Quý - ㄣĐôn

"Nhưng mà rất dễ nhận thấy, về chuyện của Lam Triệt, bọn họ vẫn còn có chút sơ hở, mặc dù hiện giờ Lam Triệt không nhớ các người, nhưng trong tiềm thức anh ta vẫn muốn bảo vệ cô, sợ rằng đây cũng là một loại thăm dò của bọn họ, thử xem con rối này rốt cuộc có thể dùng được hay không. Lam Duê, nếu như cô không muốn trở thành kẻ thù của Lam Triệt, phải nhanh chóng tìm anh ta trở về, nếu như không có chuyện gì bất ngờ xảy ra, một khi Lam Triệt rời khỏi đây. Lần sau hai người có gặp lại, thật sự sẽ trở thành kẻ thù sống chết của nhau."

Nói xong những lời này, Liliane đứng lên, hướng về phía Lam Duê cúi đầu: "Những gì nên nói tôi đã nói cả rồi, Lam Duê, tôi hy vọng cô có thể tuân thủ cam kết đối với tôi. Hôm nay tôi đi trước, có chuyện gì, tôi nghĩ cô biết phải liên lạc với tôi thế nào."

Liliane biết, mỗi một câu mà mình nói ra hôm nay, đều là một quả bom nguyên tử, muốn tiêu hóa, cũng không phải là chuyện đơn giản.

Sau một thời gian dài như vậy cũng đã tới, không cần để ý đến chuyện nhất thời.

Cô tin tưởng, người phụ nữ như Lam Duê, nhất định có thể cho cô một đáp án hài lòng.

Lam Duê và Lăng Ngạo cũng không ngăn cản việc Liliane muốn rời khỏi, hai người chỉ trầm mặc ngồi sòng vai, cũng không ai mở miệng nói câu nào, ngay cả từng hơi thở, dường như cũng rất nhẹ, nhẹ đến nỗi khiến người ta không cảm giác được.

"Không cần để ý, em không sao."

Lam Duê khẽ cười nhạt, đưa tay bưng lên ly rượu Whisky ở một bên, nốc một ngụm lớn.

‘Xoảng’ một tiếng, ném ly rượu đang cầm trong tay xuống đất, miếng thủy tinh bắn tung tóe khắp nơi, trong phút chốc ánh mắt của Lăng Ngạo trở nên cực kỳ thâm trầm

Người hiểu rõ Lam Duê như anh, dĩ nhiên biết không phải cô đang sợ hãi, mà là đang tức giận vì chuyện của Lam Triệt.

Ba năm trời nằm trong lồng kiếng, hoàn toàn mất đi ý thức, bị người ta cướp đi trí nhớ, chuyện như vậy khó tin cỡ nào.

Lam Duê lạnh lùng đứng lên, nhanh chóng đi ra khỏi gian phòng VIP. Lăng Ngạo thấy thế, đầu lông mày có hơi nhăn lại, vội vàng theo sau. Lúc này Lam

Duê giống như một con báo nhỏ bị chọc giận, chỉ sợ sợ ý một chút, sẽ dẫn đến hậu quả khó lường.

Lần đầu tiên Vân Trạch và Johan nhìn thấy vẻ mặt như vậy của Lam Duê, đầy mắt mờ hồ ẩn chứa huyết sắc, khiến người ta kinh hồn bạt vía.

Không thể nghi ngờ, Lam Duê đang tức giận thật sự, đã đi theo bên người Lam Duê nhiều năm như vậy, tình huống này vẫn là lần đầu tiên.

Johan thì không nói, đi theo bên cạnh Lam Duê cũng được ba, bốn năm, cho tới bây giờ cũng chưa từng nhìn thấy Lam Duê đáng sợ như thế này. Mà Vân Trạch lại càng rõ ràng hơn, ngay cả nhịp tim cũng rơi ra ngoài tầm kiểm soát, nhảy loạn xạ. Qua nhiều năm như vậy, cho dù là chuyện Lăng Ngạo gặp nạn trên biển, Lam Duê cũng chỉ giận dữ qua mặt, nhưng đáng vẻ như hiện tại, sau hơn hai mươi năm đồng hành với cô, đây là lần đầu tiên Vân Trạch nhìn thấy, chính xác là lần đầu tiên.

Chung quy Liliane đã nói những gì, làm sao lại khiến cô trở nên đáng sợ như vậy?

Vân Trạch phát hiện, ngay cả sắc mặt của Lăng Ngạo cũng rất khó coi, vẻ nặng nề phủ kín giữa đôi hàng chân mày, càng làm người ta thêm lo lắng.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

"Vân Trạch!" Âm thanh lạnh lẽo chợt vang lên, Lam Duê vẫn không ngừng đi về phía trước, bất chợt xoay người. Không biết đã lấy lại sự bình tĩnh từ bao giờ, nhưng bên trong trông mắt đen lại toát lên nét oán hận khiến người ta kinh hãi.

"Dạ!" Hít một hơi thật sâu, Vân Trạch rũ mắt đáp.

Lam Duê xoay người nhìn về phía bầu trời xa xăm: "Điều tra toàn bộ nhân viên, cho dù có lật tung cả nước Mỹ, cũng phải tìm ra Lam Triệt cho tôi. Nếu như ở Mỹ không có.....vậy thì đi Australia!"

Tìm kiếm Triệt thiếu gia? Làm sao lại bất thành linh như vậy?

"Lam Duê!" Lăng Ngạo lạnh lùng quát: "Nếu như bọn họ không có ở Mỹ, vậy thì đến Australia là thế nào? Em cho rằng mình biết rõ ràng lắm sao, bây giờ đi đến nơi đó làm gì? Em muốn chết hả?"

Lăng Ngạo phát hiện, hình như chỉ cần là chuyện có liên quan đến Lam Triệt, cả người Lam Duê liền thay đổi một cách chóng mặt, cực kỳ xóc nổi. Bảo cô tỉnh táo vào lúc này là điều không thể, làm anh không tài nào yên tâm cho được.

Bất luận như thế nào, anh tuyệt đối không cho phép cô đi mạo hiểm.

Rõ ràng mục tiêu của Fiennes chính là cô, chẳng lẽ cô không biết phòng tránh nguy hiểm sao?

Nếu như là những chuyện khác, chuyện của nhà họ Lam, anh sẽ không nhúng tay vào. Dù là vợ chồng, nhưng một số chuyện phía trên, hai bên vẫn có tự do riêng. Nhưng chuyện này đã không còn là chuyện của nhà họ Lam nữa, nó đã trở thành chuyện của nhà họ Lăng, anh nhất định không cho phép cô dấn thân vào nguy hiểm.

"Lăng Ngạo, chuyện gì anh cũng có thể trông nom, duy chỉ có chuyện này, anh không thể nhúng tay vào."

Lam Duê cũng không nhún nhường chút nào, nhìn anh, trông mắt đen sâu không thấy đáy khiến Lăng Ngạo ngẩn người.

Vân Trạch nhíu chặt đôi chân mày hình ngọn núi, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra với Triệt thiếu gia? Cuộc đối thoại giữa bọn họ đậm mùi quỷ dị, Lam chủ và Lăng thủ lĩnh, suy cho cùng là thế nào?

"Vân Trạch, trước tiên anh cứ làm theo những gì Lam Duê đã nói, tìm kiếm tin tức của Lam Triệt ở khắp mọi góc ngách của nước Mỹ. Nếu như không có, tạm thời để xuống."

". Dạ!"

Vân Trạch và Johan ôm bụng hoài nghi, hơi chần chừ một chút, thấy Lam Duê cũng không nói gì, lúc bấy giờ mới gật đầu, vội vàng rời đi.

Khi tại chỗ chỉ còn lại mỗi mình Lam Duê và Lăng Ngạo, gương mặt anh tuấn có dấu hiệu bị mềm hóa, bất đắc dĩ.

"Lam Duê, em nên biết, em không chỉ là chủ nhân của nhà họ Lam, mà còn là vợ của anh, là mẹ của ba đứa nhỏ. Trước khi em đưa ra quyết định mạo hiểm, có phải nên suy nghĩ một chút đến tâm tình của người làm chồng như anh, đến cảm giác của các con không?"

"."

"Anh biết, ở nhà họ Lam, tình cảm giữa em và Lam Triệt là sâu đậm nhất, anh ấy xảy ra chuyện, dĩ nhiên em chẳng dễ chịu gì. Nhưng em có nghĩ tới hay chưa, nếu như anh ấy biết em gặp nạn vì anh ấy, anh ấy có thể cảm thấy thoải mái hơn không? Anh ấy sẽ đồng ý gặp em ở ngoài sáng, trong khi biết rõ là em đang gặp nguy hiểm sao? Lam Duê, em nói đi!"

Đây có lẽ là câu nói dài nhất mà Lăng Ngạo nói ra sau nhiều năm như vậy, cũng chỉ có Lam Duê mới có thể làm cho anh không còn cách nào, và cũng chỉ có cô mới có thể khiến anh thỏa hiệp.

Nhẹ nhàng ôm cô vào trong ngực, bàn tay hơi run vụng về vỗ trên lưng cô.

Lam Duê không nói gì, Lăng Ngạo cũng không vội, chỉ lẳng lặng chờ đợi.

Anh có lòng tin, nhất định cô sẽ nghĩ thông suốt.

Qua một hồi lâu, giọng nói buồn bã của Lam Duê vang lên từ trong ngực anh.

"Em biết rõ, tất cả em đều biết, chỉ là. Thôi, chúng ta trở về bàn bạc kế hoạch một chút!" Ngẩng đầu lên, Lam Duê đã lấy lại bình tĩnh, nhếch môi cười, mặc dù nụ cười còn hơi gượng gịu, nhưng chí ít cũng đã tốt lên nhiều. ㄟDiễn - đàn - Lê - ㄟQuý - ㄟĐôn

"Lần này, em nhất định phải làm cho Fiennes biến mất khỏi thế giới này. Tuyệt đối!"

~Hết Chương 104~

Bạn đang đọc truyện *Vợ Phúc Hắc Của Đế Vương Hắc Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 105: Quyết định

Ba đứa nhóc rõ ràng cảm giác được mấy ngày gần đây tâm tình của cha mẹ không tốt, điều này làm cho ba tên siêu quậy mơ hồ cảm thấy rất lo lắng.

Đêm hôm qua, trong lúc bọn chúng đang ngủ say, cha mẹ liền mang theo chúng trở về đại bản doanh của nhà họ Lam. Sau khi bọn chúng tỉnh ngủ, phát hiện không phải là phòng của mình, chớp mắt đã cho rằng mình bị bắt cóc mất rồi. Cũng may là bọn chúng nhanh mắt phát hiện ra đây là phòng ở nhà ông ngoại, trong lòng hơi có chút. hưng phấn, cứ bị bóp chết từ trong trứng nước như vậy.

"Em nói xem, tại sao lại không có ai bắt cóc chúng ta vậy chứ? Làm anh chẳng có chút hứng thú nào."

"Anh muốn? Em nghĩ là anh nên đi ra ngoài một mình, nhất định sẽ có rất nhiều người ước gì bắt cóc được anh. Khỏe, sau khi anh ra ngoài cũng không cần trở lại, đỡ vướng mắt người khác."

"Em nói cái gì? Liễm Tranh, em muốn đâm đầu vào chỗ chết, em muốn đâm đầu vào chỗ chết phải không? Anh là anh trai, là anh trai của em, em có biết không hả?" Liễm Dực bị lời nói của Liễm Tranh kích thích, đứng dậm chân, tay run run, hét lên, chỉ vào gương mặt bình tĩnh của thằng em nó.

Liễm Tranh nâng khuôn mặt trắng nõn đáng yêu lên, cười khẩy nhìn thằng bé Liễm Dực có gương mặt giống nó như đúc, nhưng đầu óc lại ngốc nghếch: "Anh trai hả? Bất quá anh chỉ cậy vào mình là người duy nhất được nằm lên bàn đầu tiên, được dì Thanh ôm ra khỏi bụng mẹ nhanh hơn em có mười giây đồng hồ thôi, anh vẫn cho rằng mình là anh trai em hả? Anh nhìn xem anh ngốc nghếch thế nào, cũng không ngại mất mặt. Hừ!"

"Em em"

"Em vẫn còn rất tốt ở đây, không cần anh gọi, nếu như không biết nói, tốt nhất câm miệng của anh lại. Hừ!"

Liễm Dực lập tức nhảy dựng lên từ trên đất, ngón tay run rẩy chỉ vào Liễm Tranh, lớn tiếng nói: "Anh muốn quyết đấu với em?"

Hô! Liễm Vũ bất đắc dĩ thở phào một cái, ngẩng đầu lên, thân nhiên nhìn hai ông anh, nhẹ giọng nói: "Các anh cứ tiếp tục ầm ỹ nữa đi!"

Chỉ là một câu nói rất đơn giản, rất nhẹ nhàng, nhưng trôi ra từ miệng của Liễm Vũ, lại có lực uy hiếp gấp bội phần.

Mỗi lần Liễm Tranh và Liễm Dực gây gổ, ngoại trừ những người có thể làm cho ba đứa nhỏ nghe lời, cũng chỉ còn Liễm Vũ là có thể ngăn lại.

Liễm Vũ vừa dứt lời, hai đứa kia vội vàng ngậm miệng lại. Hai bên oán hận trừng mắt nhìn nhau, hừ lạnh một tiếng từ trong mũi rồi quay ngoắt đầu sang một bên.

"Lam Duê, không nên nói giỡn."

Một tiếng hét thật to đột nhiên vang lên, khiến ba đứa nhỏ trong nháy mắt xoay đầu sang, trên khuôn mặt nhỏ nhắn rớt cuộc cũng mang vẻ hốt hoảng của trẻ con.

Cụ cổ đang khiển trách mẹ sao?

Ba đứa nhỏ liếc mắt nhìn nhau, nhanh chóng bò dậy từ trên sàn nhà, một trước một sau đi theo cầu thang xoắn xuống bên dưới.

"Lam Duê, ta nói, chuyện của Lam Triệt không liên quan đến con, không cần chuyện gì cũng phải ôm hết vào người. Ta giao nhà họ Lam cho con, không phải để con chỉ đi làm những chuyện nguy hiểm, tự đâm đầu vào chỗ chết. Chuyện này ta tuyệt đối không đồng ý, con cũng không cần nghĩ đến việc có thể thuyết phục được ta."

Lam lão ông làm mặt lạnh, đánh giọng cự tuyệt, đều là cháu trai, cháu gái ruột của mình, đương nhiên ông hy vọng Lam Triệt có thể khỏe mạnh trở về, tuy nhiên, nó không có nghĩa là ông muốn thay vào một đứa cháu gái.

"Lam Duê, không nên nhắc lại chuyện này, lúc nào cũng có biện pháp để cứu Lam Triệt ra ngoài. Nếu như ngay cả em cũng đi mạo hiểm, nhờ đâu.
Lam Duê, em phải biết, em ngồi vào vị trí chủ nhân, là bởi vì em có năng lực, cũng không thể đại biểu em phải một thân một mình gánh vác tất cả."

Lam Thương nhíu mày muốn bỏ đi suy nghĩ mạo hiểm của Lam Duê, bất luận như thế nào, đây là em gái duy nhất của bọn họ, mặc dù tin tưởng vào năng lực của cô, nhưng thật sự không hy vọng cô sẽ dấn thân vào nguy hiểm.

Trước đó vẫn còn cảm thấy kỳ quái, tại sao Lam Duê lại về nhà vào lúc này, cô không mở miệng là may rồi, ngờ đâu vừa mở miệng lại hù dọa tất cả mọi người không biết nên phản ứng thế nào.

Lam Triệt ở Australia, ngay cả trí nhớ cũng không còn, quên hết tất cả mọi người, có lẽ sẽ xem bọn họ trở thành kẻ thù.

Sau đó Lam Duê đem mọi chuyện kể sơ lược qua cho bọn họ nghe một lần, từ trong lời nói của cô, bọn họ mơ hồ nhận ra, những người kia làm nhiều chuyện như vậy, thật ra thì mục đích chủ yếu vẫn là Lam Duê.

Biết rõ rành rành Lam Triệt là mối nhữ, ai lại ngu ngốc tự đi nộp mạng?

Rõ ràng Lam Duê đối với bất kỳ chuyện gì đều rất thông minh sáng suốt, tại sao trong chuyện này đầu óc lại ngu ngạo như vậy.

"Lam Duê, con."

"Con là chủ nhân của nhà họ Lam, hình như ông nội đã quên!" Lam Duê cũng không giận, một khi cô đã quyết định chuyện gì, sẽ không bao giờ thay đổi. Trước kia đã thế, chuyện lần này lại càng không thể nào.

Tựa vào trên ghế sofa, Lam Duê khép hờ đôi mắt có chút mệt mỏi.

Bắt đầu từ hôm đó, cô đã không được nghỉ ngơi thật tốt mấy ngày rồi, dường như cơ thể đã sắp đi đến cực hạn của nó.

Bọn Vân Trạch làm theo mệnh lệnh của cô, lật tung toàn bộ nước Mỹ, ngược đáy lên trời, nhưng vẫn không có tin tức gì về Lam Triệt. Mà tin tức vừa mới lấy được lại là, đêm trước khi cô truyền lệnh tìm người, bọn Lam Triệt đã lên máy bay chở hành khách quay trở về Australia.

Đi rồi!

Nếu như Lăng Ngao không ngăn cản, cô thật sự sẽ đi đến Australia ngay thời khắc đó.

Bây giờ ngẫm lại một chút, nếu lúc ấy thật sự làm như vậy, nhất định hiện tại sẽ hối hận. Tựa như những gì Lăng Ngao đã nói, hiện giờ cô không chỉ là chủ nhân của nhà họ Lam, mà còn là vợ của anh, cô còn có ba đứa nhỏ nghịch ngợm nhưng lại vô cùng đáng yêu.

"Ông nội đã từng nói, tất cả mọi chuyện ở nhà họ Lam đều do con quyết định, bất kể là ai cũng không thể làm trái những lời con nói, lời này coi như là không tính toán gì hết. Cho dù ông nội có phản đối, nhưng con đã quyết, nhất định sẽ thi hành, tuyệt đối sẽ không vì tác động bên ngoài mà có sự thay đổi nào. Dù là."

"Bóp."

"Cha (ông nội)."

Lam Duê vẫn chưa nói hết lời, Lam lão ông liền vung tay lên, cắt đứt toàn bộ mấy lời nói cuối cùng của cô, hung hăng tát một cái không chút lưu tình.

Tức thời, gương mặt của Lam Duê liền lệch sang một bên, khi quay đầu lại, dấu tay đỏ tươi in hằn trên gò má.

Suốt nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên Lam Duê bị đánh.

Gương mặt không chút biểu cảm trước cái tát này, thậm chí cả tay cũng không đưa lên đỡ, dường như không hề biết đau đớn là gì.

"Mẹ!"

Ba đứa nhóc mới vừa chạy xuống lầu liền bắt gặp cảnh mẹ bị đánh, trên ba gương mặt non nớt hiện rõ vẻ kinh hoàng. Nện từng bước chân ngăn cản, nhanh chóng chạy đến trước mặt của Lam Duê, che chắn trước mặt cô, ba khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu giống nhau như đúc, đờm về tức giận, đôi mắt đen sáng ngời ngân ngấn nước, lệ quang long lánh.

Đối với bọn chúng, bất kể là ai cũng tuyệt đối không thể làm hại đến cha mẹ của chúng, dẫu cho năng lực của cha mẹ rất mạnh, dẫu cho biết rõ rằng cụ cố không thể nào làm tổn thương đến mẹ, cũng nhất định không cho phép.

"Cái tát này con nên gánh chịu, Lam Duê không nên nói như vậy với ông nội." Lam Duê vẫn không nhúc nhích, ngẩng đầu lên, đẩy mắt mang theo một tia sắc bén, chỉ nhìn mỗi Lam lão ông, hơi nhắc cằm, đẩy mắt toát lên sự kiên định không hề có chút dao động: "Song, quyết định của con vẫn như cũ. Ông nội nên có lòng tin ở con, con sẽ không bao giờ làm những chuyện mà mình chưa nắm chắc. Dù cho chỉ có 1% hy vọng, con cũng sẽ biến nó trở thành 100%."

Bởi vì câu nói kiên định đầy tự tin của cô, vẻ mặt của người nhà họ Lam khẽ động.

Hàng lông mi thon dài hơi rũ xuống, Lam Duê cười nhạt nói: "Ông nội hẳn rất rõ ràng, con không thể nào để mặc cho Lam Triệt chịu khổ ở bên ngoài. Ngày trước còn chưa biết rõ tình hình, bây giờ con đã biết rồi, nếu như để yên không làm gì cả, vậy thì con không còn là Lam Duê nữa."

"Huống chi, ông nội nên tin tưởng con có thể mang Lam Triệt trở về. Ông nội cũng không cần lo lắng chuyện con sẽ đâm đầu vào nguy hiểm, con chính là mẹ của ba tên tiểu ma vương này, nếu như con không có ở đây, mấy tên nhóc này còn không dám phản trời sao?"

Ba đứa nhóc quay đầu nhìn mẹ mình, làm sao cũng không nghĩ ra mẹ lại kéo bọn chúng vào trong cuộc đối thoại nữa.

Ba đứa nhỏ chớp chớp mắt, khó hiểu nhìn mẹ thân yêu.

Lam Duê ngồi xổm người xuống, khẽ vuốt ve quả đầu nhỏ của ba đứa, cười nói: "Trong khoảng thời gian này các con phải ở nhà ông ngoại, mẹ có chuyện cần đi ra ngoài một thời gian. Các con ở đây phải thật ngoan, nếu như mẹ trở về mà nghe nói các con không biết nghe lời, cẩn thận cái mông của các con. Mẹ biết rõ người có thể đánh bại được các con chỉ có cha mẹ và chú Văn Trạch, chú Johan. Nhưng mà lần này mẹ cũng muốn mang bọn họ theo, chính vì như vậy, cho nên mẹ mới nhắc nhở các con trước. Bé con, các con đừng làm cho mẹ thất vọng"

Ba đứa nhỏ sững sờ, gật đầu theo từng câu từng chữ mà Lam Duê nói, bọn chúng cảm thấy dường như hôm nay mẹ mình có hơi kỳ lạ, nhưng lại không biết kỳ lạ ở chỗ nào.

"Mẹ, đau không? Liễm Tranh thổi một chút!"

Liễm Tranh vươn bàn tay nhỏ bé mềm mại ra, nâng gò má sưng đỏ của Lam Duê, vừa thổi nhẹ vừa nói.

"Mẹ muốn đi làm cái gì? Sẽ gặp phải nguy hiểm sao? Bao giờ mẹ mới trở về?"

"Mẹ, mẹ, cha cũng đi sao? Có phải rất nguy hiểm hay không? Lần này mẹ mang theo cả chú Văn Trạch và chú Johan, có phải chứng minh là nó rất nguy hiểm không mẹ? Trước kia mặc kệ là mẹ đi làm chuyện gì, đều để chú Johan ở lại, nhưng tại sao lần này lại mang chú ấy theo? Có phải mang theo chú Johan là nói rằng lần này mẹ sẽ đi làm chuyện nguy hiểm phải không? Mẹ, có phải hay không, phải hay không?"

Liễm Dục đẩy Liễm Tranh ra, ôm cổ của Lam Duê, liên tục lên tiếng chất vấn. Gương mặt nhỏ nhắn mang vẻ nghiêm túc không xứng với số tuổi của thằng bé, con ngươi đen láy đựng rõ sự uy hiếp, ánh mắt nhìn người rất giống với Lam Duê và Lăng Ngạo.

Bị ánh mắt như vậy nhìn chăm chú vào, khiến Lam Duê có hơi mất tự nhiên. Dù sao nó cũng đến từ một đứa bé còn rất nhỏ, tóm lại là làm cho người ta cảm thấy rất khó thích ứng.

Nhếch môi cười: "Không, sẽ không gặp nguy hiểm, nhưng mà có chút khó giải quyết, nhất định mẹ sẽ mau chóng trở về. Khi đó, mẹ sẽ mang cả cậu Lam Triệt của các con về, được không?"

"Nhưng"

"Mẹ, mẹ thường nói, làm người phải trung thực, hy vọng mẹ có thể nhớ rõ những lời mà mẹ đã nói ở trước mặt nhiều người như vậy ngày hôm nay, hy vọng mẹ không để chúng con phải chờ."

Liễm Vũ nhẹ giọng cắt đứt lời Liễm Tranh chuẩn bị nói, đôi con ngươi sắc bén bình tĩnh nhìn sâu vào gương mặt của Lam Duê.

"Mẹ." Trong tích tắc Lam Duê có chút cứng họng, rốt cuộc là thằng bé này để cho người làm mẹ như cô phải hứa chuyện gì đây? Thật là gay go, tại sao ngày trước cô chưa từng phát hiện ra?

Văn Trạch này giờ vẫn ở bên cạnh Lam Duê, bất chợt tiến đến gần, sau khi nói thăm mấy câu bên tai cô, tất cả mọi người đều phát hiện, sắc mặt của Lam Duê chợt trở nên lạnh lẽo, ngay cả ánh mắt cũng thay đổi.

"Mẹ hứa với các con." Lạnh lùng cắt lời đồng ý, Lam Duê đứng lên, nhìn mọi người ở nhà họ Lam: "Trong khoảng thời gian này, ngoại trừ nước Mỹ và Canada, hoặc là sống ở Trung Quốc, không nên đi đến những nơi khác, có chuyện gì thì chờ con trở lại hẵng nói. Như vậy, mọi người hãy chờ Lam Triệt trở về lần nữa. Ba đứa nhỏ này giao cho mọi người."

Nói xong, Lam Duê vội vàng buông ba đứa nhỏ ra, xoay người, nhanh chóng đi về phía cửa.

Vừa ra khỏi cửa, không cần chờ cô ngồi yên vị trên xe, đến khi mọi người trong nhà họ Lam kịp chạy ra, chỉ còn nhìn thấy bóng dáng của chiếc xe hơi biết mất từ phía xa.

"Mẹ."

Ba đứa nhỏ nhìn theo bóng dáng chiếc xe vừa lao đi, sáu con mắt lóe lên vẻ nhiệm túc, hơn nữa còn mang theo chút gian xảo làm người ta khó mà xao lãng.

Những lời mẹ nói hôm nay chỉ qua loa cho có lệ, bọn chúng không ngốc, có thể dễ dàng bị mẹ lừa gạt như vậy sao, nếu như mẹ đã không muốn nói, tự nhiên bọn chúng sẽ nghĩ ra biện pháp làm sáng tỏ chuyện này.

Lam Duê vừa lên xe, Lăng Ngạo liền phát hiện ra gò má sung đỏ của cô.

Con người chợt lóe lên, nhưng cuối cùng cũng không nói lời nào.

Đưa tay khe khẽ vuốt ve bên gò má của cô, xua đi cảm giác nóng rực vì đau rát.

"Rất đau!"

Lam Duê phồng má, chớp mũi hơi chun lại, uất ức nói.

"Ông nội đánh! Em nói cái gì?" Lăng Ngạo vẫn không thả tay xuống, động tác càng thêm nhẹ nhàng. Rũ mi mắt, nhìn sâu vào vợ yêu đang nằm tựa trong ngực mình, đôi mắt Ưng mang theo vẻ dò xét.

Anh biết rõ địa vị của Lam Duê ở nhà họ Lam, anh tuyệt đối không tin Lam lão ông lại tùy tiện ra tay đánh vợ mình. Nhất định là Lam Duê đã nói lời gì quá đáng, chọc giận ông nội.

Anh rất tò mò, rốt cuộc là Lam Duê đã nói những gì, khiến Lam lão ông phải xuống tay nặng như vậy.

Cô ấy nói cái gì?

Đôi mắt của Lam Duê chợt lóe, giác quan thứ sáu như đang mách bảo với cô, nếu như lặp lại những gì đã nói với ông nội cho Lăng Ngạo nghe, sợ rằng hậu quả còn nghiêm trọng hơn.

"À, không có, không có gì!"

"Thật sự?" Rõ ràng Lăng Ngạo không tin.

"Dĩ nhiên!" Gật đầu lia lịa, Lam Duê vội vàng đánh trống lảng sang chuyện khác: "Không phải anh nói biết kẻ phản bội là ai sao? Là ai?"

Lăng Ngạo nhàn nhạt liếc cô một cái, đừng tưởng rằng anh không biết cô đang suy nghĩ điều gì. Thế nhưng vẫn trả lời câu hỏi của cô: "Anh còn chưa chắc chắn, chuyện này nhất định phải có chứng cứ xác thực, anh không thích làm những việc dư thừa."

Quan trọng hơn là, chuyện gì cũng cần phải nhỏ cỏ tận gốc, nhổ tận gốc mới là điều quan trọng nhất.

Lần này, anh nhất định phải nhổ sạch sẽ đám cỏ gây tai họa ở nhà họ Lăng, bắt luận người này là ai.

~Hết Chương 105~

Bạn đang đọc truyện *Vợ Phúc Hắc Của Đế Vương Hắc Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 106: Bởi vì lo lắng

Lăng Ngạo nhìn tập tài liệu nằm trong tay, trên gương mặt tuấn tú hiện rõ vẻ nghiêm nghị, làm người ta đoán không ra được tâm tư của anh.

Ngự Phong và Âu Liêm chỉ đứng lẳng lặng ở một bên, đối với việc thủ lĩnh không nói tiếng nào, chuyện này, thành thật mà nói, là do bọn họ không làm tròn trách nhiệm.

"Trước khi người đó chưa có hành động gì, không cần quan tâm đến, cho người theo dõi sát sao, con cá lớn sau lưng kia, lúc nào cũng có khả năng xuất hiện."

Gương mặt Lăng Ngạo không chút biểu cảm, thả tập tài liệu trong tay ra, thản nhiên nói.

Ngự Phong hơi sững sờ, anh vốn cho rằng, theo thói quen, thủ lĩnh sẽ lập tức ra lệnh xử lý người này, nhưng hiện tại lại không đưa ra hành động gì cả, chỉ nói không cần để tâm tới. Thật sự có chút khiến người ta cảm thấy kinh ngạc.

lão già tàn nhẫn nhất. Mặc dù ban đầu đã đưa ông ta đến trại tử hình ở Trung Quốc, nhưng mà tiếc thay.....Lăng thủ lĩnh nghĩ gì mà lại hỏi đến chuyện này?"

Dường như trong trí nhớ của cô, tên John này và nhà họ Lăng không có xung đột gì về lợi ích, cũng không có qua lại. Nói một cách chính xác, thật ra thì cũng chẳng có dính dáng gì đến nhà họ Lam, chẳng qua là khi ấy cô nhận được sự ủy thác của người đã hết lòng giúp đỡ cho mình, mới có thể năn nỉ Lam Duê ra tay giúp cô chuyện này. Nhưng rất dễ nhận thấy, cái mạng của lão John này rất lớn. Diễn ☆ đàn Lê ☆ Quý Đôn

"Đáng tiếc?"

"Đáng tiếc vẫn chưa chết!" Vân Thanh lơ đãng cười rộ lên, tuy rằng tươi cười, nhưng ánh mắt lại toát lên vẻ lạnh lùng.

Bảy năm trời, không có một chút tin tức, giống như là biến mất khỏi thế gian, một phần tử nguy hiểm như vậy, nếu không đưa hắn xuống địa ngục, vậy thì hắn sẽ đưa những người vô tội xuống dưới ấy thay hắn.

Bây giờ ngẫm lại, e rằng lão John này đã được tập đoàn Fiennes thu nhận, cũng chỉ có bọn chúng mới có gan làm vậy.

Suy nghĩ một chút, con chip mà Lam Duê lấy được từ trong tay William mấy năm về trước, có chứa thông tin về não bộ con người, e rằng cũng có liên quan đến John.

Quả không sai, nội tâm Lăng Ngạo khẽ động, nhìn thẳng vào dáng vẻ thong dong của Vân Thanh, nói tiếp: "Nguyên nhân là gì?"

Vân Thanh hít một hơi thật sâu, âm thầm cảm thán, không hổ danh là đế vương hắc đạo, chỉ cần liên tưởng một chút là có thể nghĩ ra ngay, xem chừng đúng là trợ thủ đắc lực nhất của Lam chủ.

Nghĩ như vậy, Vân Thanh đổi lại tư thế, nụ cười trên mặt cũng được thay thế bởi vẻ nghiêm túc: "Tôi biết, một khi Lăng thủ lĩnh hỏi như vậy, nhất định là đã phát hiện ra chuyện gì rồi! Giống như những gì anh đã nghĩ, John vẫn chưa chết, hơn nữa có lẽ đang ở trong tập đoàn Fiennes, còn chuyện của Triệt thiếu gia, cũng từ ông ta mà ra.

Có lẽ là đang rắp tâm trả thù, hoặc chỉ là làm việc theo mệnh lệnh, và quả thật ông ta đã xóa bỏ hoàn toàn trí nhớ của Triệt thiếu gia." Dừng một chút, nói tiếp: "Năm đó, lúc giao ông ta cho chính quyền Vân Nam Trung Quốc, quả thật nên nhận án tử hình. Nếu vậy, hiện giờ nhà họ Lam cũng không gặp phải rắc rối thế này."

"Cũng không ai biết tại sao chính phủ Mỹ lại đột nhiên phản đối, mà lúc đó Lam chủ đang xử lý chút chuyện ở Châu Phi, dĩ nhiên là không thể đích thân đi đàm phán. Huống chi, vốn dĩ cũng chẳng liên quan đến lợi ích của nhà họ Lam, nên Lam chủ cũng chẳng để trong lòng. Còn nữa, bị đưa đến đảo Ác Ma, thật ra thì so với chết còn sáng khoái hơn."

"Nếu như ban đầu giữ vững án tử dành cho ông ta, có lẽ sẽ không dẫn đến phiền phức như bây giờ. Tên John này rất nguy hiểm, lần đầu tiên tôi nhìn thấy ông ta, liền cảm giác như mình vừa nhìn thấy ác quỷ đến từ địa ngục, cả người toát lên vẻ thâm trầm đáng sợ. Lúc ấy, quả thật tôi chẳng có dũng khí để đối mặt với ông ta, nếu như khi đó không có Lam chủ và Vân Trạch, chắc chắn tôi đã bỏ chạy. May mà Lam chủ cũng đồng ý đi gặp một người như vậy. Khi ấy tôi có suy nghĩ, nếu như người này còn sống, nhất định sẽ lên kế hoạch để trả thù chúng tôi, sự ác độc tàn nhẫn bên trong đôi mắt kia, làm thế nào cũng không che giấu được."

Tuy rằng đã cố quên đi, thế nhưng ánh mắt kia đã khắc sâu vào trí nhớ, nhiều năm trôi qua như vậy, bây giờ mỗi lần nghĩ tới, nó vẫn hiện rõ mồn một trong đầu như chuyện mới xảy ra ngày hôm qua.

Song, ngược lại cảm giác kinh khủng cũng suy giảm không ít, chỉ còn dư lại chút ấn tượng đã khắc sâu mà thôi.

"Nếu ở đảo Ác Ma, đó là nơi được canh phòng nghiêm ngặt nhất trên thế giới, một khi đã vào nơi đó, muốn ra ngoài, căn bản là điều không thể, làm sao tên John này ra ngoài được?" Âu Liêm nhíu mày, đem vấn đề mà Lăng Ngạo đang nghi vấn trong đầu hỏi ra ngoài.

Vân Thanh nhún vai một cái: "Lúc John đi vào, không ngờ gặp phải một vụ nổ, nghe nói lúc ấy người chết không ít, John cũng nhân cơ hội ấy mà bỏ chạy. Mặc dù bọn em cũng có lần theo dấu vết, nhưng mà sau đó quả thật nhà họ Lam có quá nhiều chuyện cần phải giải quyết, sau khi điều tra một thời gian dài cũng không có đầu mối, bọn em cũng không buồn bỏ công sức đi tìm cái người chẳng có ích lợi gì đối với mình. Thế nên, mới dẫn đến chuyện như ngày hôm nay."

Âu Liêm nâng trán, đây đúng là tác phong của Lam đương gia, đối với những chuyện có lợi hoặc không lợi cho mình, cô luôn phân chia rất rõ ràng, cũng rất hiếm khi làm những chuyện hao công tốn sức mà không thu được kết quả tốt.

Về chuyện của John, đúng là cô chẳng có quan hệ bao nhiêu, dĩ nhiên là không cần bận tâm chi nhiều. Mà trong khi đó, thế lực nhà họ Lam cũng có một số chuyện lục đục bên trong, không có hơi sức đâu đi xử lý những chuyện nhỏ nhặt như vậy, bỏ mặc nó cũng là điều dễ hiểu. Diễn đàn Lê ☆ * * ☆ * Quý Đôn

"Lấy được tin tức muốn biết chưa?" Lam Duê đẩy cửa đi tới, tươi cười nhìn ba người bọn họ.

"Lam chủ!"

Lam Duê khẽ gật đầu, nhìn Lăng Ngạo nói: "Có chuyện gì không phải hỏi em sẽ rõ hơn sao? Thế nào ngược lại nhớ đến Vân Thanh rồi hả?"

"Hai người ra ngoài trước đi!"

"Dạ!"

Lam Duê đi đến ghế sofa, ưu nhã ngồi xuống, trước sau khoe miệng vẫn giữ nụ cười mỉm như cũ. Đôi mắt đen láy thâm thúy nhìn gương mặt có hơi bất đắc dĩ của Lăng Ngao.

Đối với việc Lam Duê đến đây, đã nằm trong dự liệu của Lăng Ngao.

Đứng dậy, đi tới ngồi xuống bên cạnh cô, xoay cơ thể cô qua, ôm vào trong ngực, nói:

"Em biết, anh lo lắng cho em."

~Hết Chương 106~

Bạn đang đọc truyện *Vợ Phúc Hắc Của Đế Vương Hắc Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 107: Thu lưới

Andrew, trước khi tôi và anh hợp tác với nhau, tôi cũng cần hỏi cho rõ ràng, tại sao anh phải giúp tôi, anh muốn cái gì?"

Rome – Italy, chuyến viếng thăm của Lam Duê và Lăng Ngao đã nằm trong dự tính của Andrew, anh ta đã sớm chờ đợi ở đây. Mà Lam Duê vừa tới, cũng không hề chậm trễ, đi thẳng vào vấn đề.

Lăng Ngao nhìn vẻ mặt tươi cười rạng rỡ của Andrew, môi mím chặt, nếu không phải vì nguyên nhân hợp tác, anh tuyệt đối không để cho Lam Duê đến gặp cái người luôn ôm ấp tâm tư vọng tưởng với cô.

Sự thật nó rõ ràng rành rành như vậy, nhưng Lam Duê hết lần này đến lần khác lại không có ý thức tự nhận biết, đáng vẻ vẫn ngây ngô như chẳng biết gì.

Lăng Ngao cảm thấy, có lẽ ban đầu nên mang ba đứa nhóc con kia đến đây luôn thì tốt hơn, cũng để cho Andrew ném lại mùi vị lợi hại từ ba đứa con trai siêu quậy của anh.

Cảm nhận được ánh mắt bén nhọn tựa như mũi khoan của Lăng Ngao đang xoáy về phía mình, đôi con ngươi xanh lục của Andrew lóe lên nụ cười lạnh lùng, cũng không thèm nhìn đến người đang ngồi bên cạnh Lam Duê, ánh mắt trước sau vẫn cố định trên người cô.

"Ít nhất hiện giờ cô không cần phải nghi ngờ tôi. ...tôi không có bất cứ lý do nào để tổn thương đến cô, không phải sao? Huống chi, mấy năm nay, sự phát triển của Fiennes đã vượt lên quá xa so với dự liệu của chúng ta, nếu như tôi không sớm tính toán kế hoạch, vậy thì hậu quả về sau khó mà lường được? Thật ra thì làm nhiều chuyện như vậy, cũng chỉ để tìm một con đường lui cho tôi thôi."

Còn nữa, cũng là vì thứ tình cảm đã khắc sâu mà không thể nào có được.

Câu nói sau cùng, Andrew thầm cười khở trong lòng, mà lại không dám nói ra. Không phải bởi vì sự có mặt của Lăng Ngao, mà là vì sợ.

Chẳng qua là muốn giữ lại trong lòng một chút gì đó, để hấn có thể tiếp tục ôm một tia ảo tưởng, nếu như nói ra tất cả, e rằng sẽ mất hết đi mọi thứ. Đáp án đã rõ ràng như vậy, nhưng hấn vẫn tự lừa mình dối người.
die>nd"=ank<eq>ydc<on

Aizzz, đây thật sự là không giống với tác phong của hấn.

Ban đầu, chẳng phải hấn là người muốn anh ta chết hay sao, nhưng mà bây giờ ngay cả mở miệng nói một câu cũng lo đầu lo đuôi, từ bao giờ thì, giáo phụ Mafia như hấn lại trở nên dè dặt như vậy. Nếu như bị những đối thủ khác biết, chẳng khiến bọn chúng cười rớt răng hàm hay sao.

Nhất là trước mặt Lăng Ngao.

"Được, Andrew, tôi tin tưởng lời anh nói." Lam Duê gật đầu, hình như không hề nhận thấy sóng to gió lớn sắp sửa hình thành giữa hai người đàn ông này. "Trước tiên này nói một chút, anh hiểu được Fiennes bao nhiêu? Trong lúc anh và bọn họ hợp tác, anh có nắm được chỗ nào hay không, hay là điểm nào đáng nghi vấn, có thể nói ra nghe xem, như vậy thì, có thể hiểu thêm một chút về bọn họ."

Trở lại chuyện chính sự, Andrew lập tức gạt tình cảm cá nhân sang một bên, nhớ lại, nghiêm túc nói: "Ban đầu nói là hợp tác, kỳ thực cũng chỉ là mượn chút thế lực của hai bên mà thôi. Nếu nói chính thức hợp tác, vậy thì có hơi quá. Lần này chủ ý của Fiennes rất sâu, đây cũng là chuyện sau khi hợp tác với bọn họ, tôi mới biết được. Lam Duê, tôi chỉ có thể nói, tôi biết một chút da lông bên ngoài vậy thôi."

"Layla Jennifer Fiennes, cô biết người này chưa." Andrew phát tay, Pitt Lin đứng bên cạnh liền bật màn ảnh không lồ lên, một cô gái tóc nâu liên xuất

hiện giữa tầm mắt của mọi người.

Layla Jennifer Fiennes, người này dĩ nhiên là Lam Duê không thể nào không quen được rồi.

Quay đầu, quét mắt nhìn Vân Trạch bên cạnh, Lam Duê nhếch môi cười thần nhiên, nâng tay phải lên, chống cùi chỏ lên thành ghế sofa, kéo cằm, nhìn lên những động thái trên màn hình, cả nửa ngày không nói gì.

Lúc Lăng Ngao vừa trông thấy những hình ảnh ấy, đôi mắt hung hăng híp lại. Cuồng phong xẹt qua nơi đáy mắt, làn môi mỏng kéo ra nụ cười nhạt nhẽo.

Hoá ra là như vậy.

Xem chừng đây quả là một con cá lớn.

Hơi quay đầu liếc nhìn Ngự Phong bên cạnh, tình quang nơi đáy mắt lóe lên rồi vụt tắt.

Ngự Phong gạt đầu một cái, liếc nhìn Andrew và Lam Duê, cuối cùng lại đưa mắt nhìn lên màn hình, lặng lẽ rời khỏi tòa pháo đài của Andrew. 🏹 🌸 🍷 🍷

"Anh đã phát hiện ra cái gì rồi hả?"

Ngự Phong rời đi, làm sao Lam Duê và Andrew lại không biết. Lúc này Lam Duê quay đầu, hỏi qua loa, nhưng đôi mắt vẫn cố định trên màn hình.

Lăng Ngao đưa tay dùng nĩa xiên một miếng táo nhỏ nhỏ cho vào miệng Lam Duê, hiếm khi bày ra dáng vẻ tươi cười trước mặt Andrew, nói: "Chỉ là nghĩ đến tôi nay thu lưới, có thể kéo được một con cá lớn, tâm tình rất tốt thế thôi."

"Xem chừng, chắc là con cá này rất lớn đây, bằng không sẽ không khiến Lăng thủ lĩnh vui mừng như vậy. Phải không? Lam Duê!"

Andrew quơ quơ ly rượu đỏ trong tay, bị kích thích bởi động tác của Lăng Ngao mà nốc cạn sạch, chế giễu nói.

Mặc dù là nói như vậy, nhưng trong lòng Andrew hiểu rõ, xem ra có người sắp gặp phải xui xẻo rồi đây. Rơi vào trong tay Lăng Ngao, hẳn thật sự đang rất hoài nghi, liệu người kia có cảm thấy sáng khoái hay không.

Bất quá chuyện này cũng không liên quan đến hắn, nếu như không chọc giận tới Lăng Ngao thì anh ta đã không bỏ công sức đi bày binh bố trận kỹ như vậy.

"Andrew, chuyện hôm nay trước hết như vậy đi, những chuyện còn lại, về sau tôi sẽ liên lạc với anh."

Lam Duê đứng lên nhìn Andrew nói, Lăng Ngao mừng rỡ vì không phải ở lại nơi này thêm một phút giây nào nữa, cảm giác ngồi chung một chỗ với tình địch, thật đúng là con mẹ nó khó chịu. (QA: em buồn cười anh Ngao quá cơ =))

"Được, tôi rất trông chờ vào lần hợp tác này, chỉ mong chúng ta có thể một lưới bắt hết tất cả bọn họ."

"Rất chờ mong."

Lam Duê mới vừa vươn tay ra muốn bắt tay với Andrew, lập tức bị Lăng Ngao đứng bên cạnh, mặt không biến sắc cầm lấy. Còn anh thì chìa tay nắm lấy bàn tay của Andrew đang duỗi ra trước mặt.

Tình địch gặp nhau hết sức đồ mặt tía tai.

Những lời này quả nhiên là không sai.

Lăng Ngao cười như không cười nắm lấy bàn tay của hắn, lòng bàn tay khẽ dùng lực, nói: "Tôi cũng rất chờ mong."

"Tiếc thay, lần này tôi chủ yếu là hợp tác với Lam Duê, mặc dù anh là chồng của cô ấy, nhưng mà chuyện riêng của gia tộc, hình như hai người cũng đâu có nhập chung làm một, thế nên cũng đâu nói là hợp tác với anh."

Lam Duê có chút bất đắc dĩ nhìn hai người đang siết chặt tay nhau, hình như chỉ bắt tay thôi mà, không cần phải dùng sức vậy chứ.

Xem ra, hai người này đang so kè với nhau rồi, nếu như cô không tách bọn họ ra mà nói, chắc hẳn bọn họ còn tính náo loạn lên nữa chứ chẳng chơi!

Cuối cùng, Lam Duê hết cách, tiến lên cầm lấy tay của hai người, dùng sức ngăn cản. Ngay khi buông tay của Andrew ra, lồng vào năm ngón tay của Lăng Ngao, đứng sang một bên: "Như vậy, sẽ liên lạc lại."

Khóe miệng Andrew nhếch lên nụ cười khổ, nâng chiếc cổ tay còn vương hơi lạnh khi vừa bị Lam Duê nắm lấy ban nãy, bên trong con ngói màu xanh lục thoáng qua một tia chua xót.

Chẳng qua chỉ là một cái đụng chạm nhẹ nhàng mà thôi, lúc hắn vẫn chưa kịp hoàn hồn lại, liền không dẫn nổi lòng mình. Nhìn mười ngón tay của bọn họ đan xen thật chặt, đáy lòng Andrew dấy lên cơn đau.

Thật ra thì, ban đầu cũng do mình đã bỏ lỡ mất cơ hội.

Phô trương thanh thế, tham vọng độc chiếm được nhiều hơn, ngược lại đánh mất đi thứ quan trọng nhất cuộc đời.

"Giáo phụ!"

"Pitt Lin, sự lựa chọn trước kia, quả nhiên là nỗi ân hận của ngày hôm nay. Chủ nói xem, nếu như ban đầu tôi không."

Không có gì? Bây giờ Andrew đã không đủ tinh táo nữa rồi.

Nếu như được làm lại từ đầu, liệu hắn có chọn phương án khác hay không?

Đáp án nhất định là không.

Tuy rằng hiện tại có hối hận, nhưng trước kia chưa từng cảm thấy như vậy.

Giả sử ban đầu không làm như thế, e rằng giờ đây ngay cả ánh mắt để nhìn thẳng cô cũng không dám.

"Giáo phụ." Pitt Lin nhẹ giọng gọi lên một tiếng, từ bé đến lớn anh ta đã đi theo bên người Andrew, dĩ nhiên hiểu rõ nỗi khổ trong lòng hắn.

Gia tộc Andrew từ trước đến nay vẫn là một gia tộc lớn mạnh ở Italy, dĩ nhiên, chuyện con cháu tranh quyền đoạt thế, húc hặc với nhau xảy ra liên miên như cơm bữa. Còn Nathan Andrew lại là một đứa con riêng không được coi ra gì, theo đạo lý thì việc thừa kế gia tộc, dù vì bất kỳ một lý do nào cũng không thể rơi vào tay hắn.

Vốn dĩ Nathan Andrew cũng không muốn tranh lấy chức vị giáo phụ này, nhưng hắn không đi tranh đoạt, cũng không có nghĩa là kẻ khác sẽ bỏ qua cho hắn.

Sau khi mẹ của Nathan Andrew bị người ta làm nhục đến chết, Nathan Andrew mới thật sự hiểu ra, mình nhẫn nhịn, mình lùi bước, căn bản cũng không thể làm cho bọn họ thu tay lại, mà còn khiến mọi việc trở nên nghiêm trọng hơn.

Từ ngày Nathan Andrew trở về đại bản doanh của gia tộc Andrew, hắn chỉ mất hai năm để đoạt lấy chức vị chủ nhân từ trong tay bọn sai lang hổ báo kia. Mà trong vòng hai năm này, Nathan đã tự xây dựng cho mình vẻ ngoài máu lạnh tàn nhẫn. Cho dù sau khi giết sạch những anh em cùng cha khác mẹ với mình, hắn cũng không hề chớp mắt lấy một cái, ngay cả cha ruột của hắn, chủ nhân của gia tộc Andrew lúc bấy giờ, cũng chết ở trên tay hắn, khi những tia máu tươi nóng ầm bắn tung tóe khắp mặt, Nathan Andrew chỉ biết đứng cười ha hả.

Pitt Lin trước sau vẫn nhớ, hình như ánh trăng ngày đó cũng nhuộm một mảng đỏ tươi.

Tia máu đỏ tươi, một màu chói mắt.

"Chủ đi xuống đi, tôi muốn ở yên lặng một mình."

Andrew phát phát tay, đánh thức Pitt Lin tỉnh lại từ trong hồi ức.

Cúi đầu bái một cái thật sâu, Pitt Lin xoay người rời khỏi phòng khách.

Lam Duê và Lăng Ngạo ra khỏi tòa pháo đài của Andrew, vừa mới lên xe, Lam Duê chợt lật người một cái, khiến Lăng Ngạo vốn đang ngồi vững vàng phía sau bất ngờ bị đè xuống bên dưới người cô. **Diễn ♀: ♀ ツ① đàn ♂ Lê ♂ Quý Đôn**

Không hề chớp mắt, đôi con ngươi đen láy dùng hết sức nhìn chăm chăm vào đôi mắt đượm vẻ khó hiểu của Lăng Ngạo.

Lăng Ngạo thật sự không hiểu, anh không biết Lam Duê đột nhiên làm ra động tác này là vì nguyên nhân gì.

Xe bắt đầu chạy, không hề lung lay một chút nào, Lam Duê càng thêm vững vàng nằm trên người Lăng Ngạo, ánh mắt mang theo ý vị dò xét người bên dưới.

Nhận thấy được tầm mắt của những người phía trước, Lăng Ngạo khẽ ho nhẹ một tiếng, tầm cách ly giữa hai khoang từ từ dâng lên, biến chỗ ngồi phía sau thành một không gian riêng tư.

"Lam Duê, em làm sao vậy?" Lúc này, rốt cuộc Lăng Ngạo cũng định thần lại, trầm giọng hỏi: "Có phải không thoải mái ở đâu không?"

Lam Duê nhẹ nhàng lắc đầu một cái, vốn đang chăm chú nhìn Lăng Ngạo, nhưng vành mi chợt rũ xuống: "Không có gì, chỉ là, chợt phát hiện hình như anh có thành kiến rất lớn đối với Andrew, cảm giác như mỗi lần em đến gặp anh ta, sắc mặt của anh liền trở nên rất kỳ lạ." Dừng một chút, nằm xuống lòng ngực của anh, lắng nghe nhịp tim đang đập: "Lại nói, thật ra là em vẫn thiếu nợ Andrew một phần ân tình, hẳn là em cũng nên bày tỏ chút gì đó? Hay là em nên đi hỏi xem anh ta muốn gì, nếu như có thể làm được, em sẽ ra sức làm anh ta hài lòng. Lăng Ngạo, anh cảm thấy thế nào?"

Đương lúc nói chuyện, Lam Duê liền cảm nhận được cơ thể của người nằm bên dưới càng ngày càng trở nên cứng đờ. Ngay khi cô vừa dứt lời, tiếp sau đó là một hồi trời đất quay cuồng, vốn dĩ cô đang nằm trên người anh, bây giờ đổi thành nam trên nữ dưới.

"Không thể, nếu em thiếu nợ ân tình, anh sẽ thay em đi trả lại, không cần em phải bận tâm."

Mím môi, Lăng Ngạo đánh mặt cả nửa ngày mới nói ra được một câu như vậy.

Đùa gì thế, nếu như Andrew nói lên yêu cầu muốn chiếm tiện nghi, chẳng phải là làm anh tức chết sao?

Cho nên, anh tuyệt đối phải ngăn chặn sự việc này xảy ra, tuyệt đối không thể.

Vì lời nói của anh, Lam Duê khề nhoeo miệng cười, giữa đôi mắt đen lóe lên một tia nguy hiểm: "Vậy thì, Lăng Ngạo, anh hãy nói cho em biết, bao giờ anh mới tính toán xử lý cái cô em gái Hải Linh của anh? Có phải muốn để cho người làm chị hai như em tự mình ra tay không?"

"Anh đi khó chịu với người ta, nhưng đồng thời cũng phải biết làm một tấm gương tốt nữa. Anh nói đi? Lăng Ngạo."

Nói cho cùng, là do Lam Duê cảm thấy khó chịu trước việc ông xã nhà mình luôn có suy nghĩ xấu xí đối với người khác, mà còn ở trước mặt của cô ra oai như vậy.

~Hết Chương 107~

Bạn đang đọc truyện *Vợ Phúc Hắc Của Đế Vương Hắc Đạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 108: Kẻ phản bội

Màn đêm u ám, trong biệt thự nhà họ Lăng, một bóng dáng quen thuộc lén lút tránh né thiết bị theo dõi trong sân, nhanh chóng chạy ra phía bên ngoài.

Bóng dáng mảnh khảnh kia, rõ ràng là của một người phụ nữ.

"Chà chà, thật là một cô gái can đảm"

Trên lầu hai, Lam Duê chống hai tay lên lan can, cười híp mắt nhìn theo bóng dáng đã ẩn sâu vào trong màn đêm

Ngẩng đầu lên, nhìn bầu trời đêm tối đen như mực, chẳng có một vì sao, giữa đôi đồng tử của Lam Duê lóe lên ý cười lạnh lẽo.

Lăng Ngạo đứng ngay bên cạnh cô, lạnh lùng nói: "Đi xuống thôi, tất cả mọi người đang chờ."

Nói xong, liền ôm lấy eo cô, xoay người đi xuống lầu.

Khoảnh khắc bọn họ vừa xoay người, căn biệt thự vốn dĩ đang chìm vào trong bóng đêm, chợt lóe sáng. Đèn đóm bùng lên sáng rực cả căn biệt thự nhà họ Lăng, cho dù ở cách đó rất xa, cũng có thể nhìn thấy rõ mồn một như ban ngày.

Trước đó, Lăng Ngạo đã thông báo cho mọi người trong nhà, tuy rằng ngoài mặt giả vờ như không biết gì, nhưng thật ra vẫn đang chờ con cá âm thầm mắc câu.

Khoảng thời gian này trôi qua trong yên bình như vậy, nhưng bọn Lăng Ngạo đều biết rõ, đây chỉ là sự tĩnh lặng trước cơn bão táp mà thôi.

Sau khi giải quyết xong kẻ phản bội ở nhà họ Lăng, trận chiến mới chính thức bắt đầu.

Mà khi đó.

Bàn tay của mình chợt bị một bàn tay khác hơi lạnh đặt lên, Lăng Ngạo hoàn hồn, quay đầu nhìn về phía Lam Duê đứng bên cạnh đang mỉm cười nhìn anh: "Sao vậy em?"

Nhưng Lam Duê chỉ cười cười, cũng không trả lời câu hỏi của anh.

Tầm mắt khề rừ xuống, ẩn giấu sự lo lắng.

"Anh hai, chị hai, hai người đến rồi!" Bây giờ Lăng Tâm đã trở thành một cô thiếu nữ xinh đẹp, thế nhưng mỗi khi nhìn thấy Lam Duê, vẫn không kềm chế được ánh mắt nóng rực của mình, và cứ mỗi lần như thế, thì đôi mắt lạnh lẽo của Lăng Ngạo lại tiến hành một trận bắn càn quét về phía con bé.

"Lăng Tâm vẫn chưa ngủ sao? Tất cả mọi người đều ở đây."

Lam Duê và Lăng Ngạo ngồi vào đối diện với Lăng lão ông, hướng về phía mọi người trong phòng khách gật đầu một cái.

Còn sắc mặt của mẹ Lăng lúc này rất khó nhìn, năm lần bảy lượt cho con bé cơ hội, nhưng nó lại khiến bà thất vọng hết lần này đến lần khác, giờ đây tâm tình của bà không thể diễn đạt thành lời.

Kỳ thực thì người nhà họ Lăng cũng không ai trách bà, vốn dĩ nó không phải là trách nhiệm của bà.

"Mẹ." Lam Duê nhẹ nhàng gọi một tiếng: "Ngày mai mẹ đến Thượng Hải đón bọn Liễm Tranh trở về đi thôi."

Câu nói bất thành linh, khiến Lăng Ngạo có hơi giật mình.

Anh biết cô đã giao ba đứa nhỏ cho Lam lão ông rồi, nhưng bây giờ lại bất chợt nói muốn mẹ Lăng đến đón bọn chúng về. Lăng Ngạo nương theo tầm mắt của cô nhìn sang, khi anh vừa nhìn thấy sắc mặt khó coi của mẹ mình thì ánh mắt đột nhiên lóe lên. Anh biết, Lam Duê có ý định để ba đứa nhỏ tới phân tán suy nghĩ của mẹ.

Dẫu sao, đây cũng là một sự đã kích không nhỏ.

Hình như tất cả mọi chuyện Lam Duê đều nghĩ cho anh.

Siết chặt lấy bàn tay nhỏ bé của cô, về lạnh lẽo nơi đáy mắt tan hẫ đi, lưu lại tình cảm nồng nàn khó mà che giấu được

Lăng lão ông vừa lúc ngồi đối diện với đôi vợ chồng kia, mắt thấy vẻ mặt biến hóa của cháu trai nhà mình, gương mặt già nua trong nháy mắt kéo dài ra.

Ồ, không ngờ cũng có ngày ông được chứng kiến cảnh khối băng bị tan chảy, nếu như có thể thu lại hình ảnh này, về sau sẽ có thứ để trêu chọc Lăng Ngạo một bữa. Suốt ngày bày ra dáng vẻ kiêu ngạo ở tít trên cao, người làm ông nội như ông sớm đã cảm thấy không ưa.

Rõ ràng là đã có cháu dâu thúc đẩy, nói thế nào thì cái tên cháu trai Lăng Ngạo này cũng phải làm gì đó để lấy lòng ông một chút chứ? Nhưng Lăng Ngạo thì ngược lại, căn bản cũng không thèm nhìn ông với sắc mặt tươi tắn một chút, còn bày ra vẻ xem thường. A, ông là ông nội của nó, có đứa cháu trai nào đối với ông nội của mình như vậy không?

"Ông nội, ông vừa mới đặt tầm mắt trên người bọn con, là bởi vì trên người bọn con có thứ gì đó sao?" Lam Duê sờ sờ gò má trơn bóng của mình, thuận tiện rút tay ra khỏi bàn tay của Lăng Ngạo.

Đáy mắt Lam Duê hiện rõ vẻ trêu đùa, làm sao cũng không che giấu được.

Cô đã sớm phát hiện, Lăng lão ông và Lam lão ông, hai ông cụ này kể từ khi xa rời vị trí chủ nhân, dường như đã được hồi xuân, tính tình ngày càng trẻ con. Đôi khi, trong lúc không đề ý, bị hai ông cụ này chinh thể nào cũng không hay.

Nghĩ đến Lam lão ông, Lam Duê liền nhớ lại cái tát trước khi đi.

Chắc hẳn ông nội rất tức giận, bằng không sẽ không ra tay đánh cô như vậy. Từ bé đến lớn, cho dù ông nội có nghiêm khắc với cô thế nào, cũng chưa từng đánh cô, ngày hôm đó là lần đầu tiên trong suốt hai mươi năm qua.

Dẫu cho chỉ mới mười bốn tuổi đã bị ném vào trong vòng xoáy tranh đấu của thế lực hắc đạo nhà họ Lam, dẫu đã trải qua vô vàn khoảnh khắc sinh tử, nhưng dường như cô chẳng biết đau đớn là gì, lần lượt tránh thoát những tình huống cận kề cái chết.

Nhưng mà, cái tát của ngày hôm đó rất đau, thật sự rất đau đớn, đau thấu tâm can.

"À, không có gì, không có gì, chỉ là mới vừa không cẩn thận nhìn thấy được nụ cười của Lăng Ngạo, có chút kinh ngạc mà thôi. A ha ha, hơn nữa còn là vui mừng, không ngờ cái tên mặt cương thi này mà cũng biết cười."

Người đã già, lúc nào cũng thích trêu chọc cháu trai của mình. Nhất là đứa cháu suốt ngày nghiêm mặt, càng làm ông trở nên vui vẻ.....rất thú vị, không phải sao.

Tuy nhiên, lần nào cũng thế, mặc kệ là ông nói gì, sắc mặt của Lăng Ngạo vẫn trước sau như một, nhiều lắm là sau khi ông vừa nói xong, lạnh lùng ném ra một ánh mắt cảnh cáo, những lúc còn lại thì vẻ mặt vẫn vô cảm như cũ.

Hôm nay cũng thế, cho dù Lăng lão ông có mắng Lăng Ngạo là mặt cương thi, ngoại trừ lạnh lùng liếc nhìn ông một cái, căn bản cũng không thèm để tâm.

Lam Duê ‘ xì ’ một tiếng bật cười, mãi cho đến về sau thì cười lên ha ha.

Mặt cương thi, ha ha, thật sự là buồn cười chết mất.

"Lăng Ngạo, em đã nói rồi, anh nên hoạt động cơ mặt nhiều một chút, suốt ngày đánh mặt thế này, thảo nào ông nội nói anh như vậy."

Nói xong, Lam Duê còn đưa tay sờ lên gương mặt lạnh lùng như băng của anh, xoa nắn khắp nơi. Dáng vẻ cười ha ha, khiến cơ thể Lăng Ngạo cương cứng, ánh mắt có chút tức giận.

Lam Duê này được lắm!

Mọi người trong nhà họ Lãng ngơ ngác nhìn đôi vợ chồng kia, chính xác mà nói là đang nhìn Lam Duê.

Từng người thi nhau há hốc miệng, hiếm khi trung ra cùng một vẻ mặt.

Chị hai (Lam Duê) thật là anh dũng! Anh hai (Lãng Ngao). rất ngoan!

"Thủ lĩnh, đã mang người đến!"

Ngự Phong đi từ bên ngoài vào, tối nay anh mặc một bộ âu phục đen, nếu như không đứng dưới ánh đèn, căn bản rất khó nhìn ra. Giả sử đi trong đêm tối mà anh ta có ý đề nén hơi thở của mình, vậy thì thật sự cái gì cũng không thấy được.

Không thể không nói, người này ở bên cạnh Lãng Ngao, rất có năng lực.

Mà bởi vì Ngự Phong đến, Lam Duê cũng thu tay về, Lãng Ngao thở phào nhẹ nhõm trong lòng. Giờ tay lên xoa nhẹ gò má có chút cứng nhắc, trông mặt đen hơi trầm xuống, tối nay Lam Duê thật là khác thường.

Lam Duê gật đầu một cái: "Vậy thì đưa tiểu thư Hải Linh vào đi."

Ngự Phong gật đầu, vỗ tay.

"Buông tôi ra, buông tôi ra, các người muốn làm cái gì, biết bọn tiểu thư là ai không? Các người có mấy cái mạng, muốn chết phải không?"

Giọng Anh ngữ lưu loát, khẩu khí tuyệt nhiên không biết bản thân đang ở nơi nào, rõ ràng, đây không phải là âm thanh của Hải Linh, mà là con cá lớn ở sau lưng kia.

Ba người phụ nữ bất chợt bị đẩy ngã nhào trên sàn đá cẩm thạch.

"Ồ, tiểu thư Hải Linh, lại gặp mặt rồi, với tư thế này, thật sự là có chút làm người ta vui mừng đó!"

Vẫn đứng ở bên cạnh Lam Duê, Johan vén mái tóc vàng trước trán, giữa đôi con ngươi màu vàng nhạt lóe lên nụ cười khinh miệt đầy ác ý, hi hi châm chọc nói.

Người phụ nữ xấu xí không biết trời cao đất rộng này, mỗi lần nhìn thấy ả đều khiến cậu ta có cảm giác muốn nôn ra tất cả cơm trong bụng từ mấy hôm trước.

Hiện tại mới tốt, nhìn dáng vẻ nhếch nhác của ả, quả thật là rách giầy cho Nguyệt cũng không đáng. Cả ngày ôm đã tâm bưng bưng muốn cướp đoạt, thật là một người phụ nữ đại đột như mảnh giấy vụn.

Hải Linh cắn môi, toan đứng lên từ trên đất.

Rõ ràng lúc cô ta rời khỏi, tất cả bọn họ đều đã đi ngủ hết, tại sao vẫn bị bắt lại.

Ánh mắt lướt qua tất cả mọi người trong nhà họ Lãng, khiến cô ta cảm thấy vô cùng tức giận và nhục nhã. Sau lại nhìn thấy người ngồi bên cạnh Lãng Ngao, Lam Duê tươi cười thông thả nhìn cô ta, ánh mắt không dẫn được sự ghen tỵ điên cuồng.

Rõ ràng vị trí ấy vốn dĩ nên thuộc về cô ta, rõ ràng người nên nhận được sự chào đón của cả nhà này là cô ta. Tại sao hết lần này đến lần khác đều bị con tiện nhân Lam Duê ấy cướp đoạt.

Không cam tâm, ả tuyệt đối không cam tâm.

"Ái chà, thật là một đôi mắt xinh đẹp động lòng người." Lam Duê ưu nhã đứng dậy đi tới trước mặt của Hải Linh, hơi cúi người, đưa tay nâng cằm cô ta lên, cười nói.

"Cút ngay!" Bốp một tiếng hất tay của Lam Duê ra, Hải Linh bất thành linh đứng lên từ trên đất, dáng vẻ chán ghét thụt lùi về phía sau vào bước, ánh mắt lộ rõ vẻ oán hận ngoan độc: "Lấy cái tay bẩn thỉu của cô ra, không được chạm vào tôi."

Lam Duê ngồi dậy, vuốt vuốt mu bàn tay, ngược lại không hề để tâm.

"Tay bẩn à?" Xòe mấy ngón tay trắng nõn xinh đẹp, Lam Duê nhìn chúng dưới ánh đèn, nỉ non: "Quả thật đôi tay này không hề sạch sẽ, dầu sao cũng dính nhiều máu tươi như vậy. Thật ra cô rất thông minh, biết rõ đôi tay của tôi rất bẩn. Hải Linh, cô biết đôi tay xinh đẹp một cách kỳ lạ này, rốt cuộc đã giết bao nhiêu người không?"

Bắt đầu từ năm mười lăm tuổi, đôi tay này đã không còn sạch sẽ nữa, khi cô mười bốn tuổi, có lẽ còn có thể bận tâm đến rất nhiều chuyện mà không dám ra tay hạ sát.

Nhưng một năm sau đó, từ khi giết được người đầu tiên, sự tàn nhẫn đã hoàn toàn xâm chiếm con người cô.

Tuy rằng quả thật Hải Linh nói chẳng ra làm sao, nhưng Lam Duê cũng không muốn đi giải thích cho những chuyện mình đã làm. Sự thật vẫn là sự thật, không nói, cũng không có nghĩa là người khác không biết, muốn che giấu, chẳng qua là tự lừa mình dối người mà thôi.

Cô chưa bao giờ làm những chuyện vặt vãnh như vậy.

Lời nói của Lam Duê, khiến mọi người nhà họ Lăng chợt trở nên trầm mặc.

Đối với những gia tộc hắc đạo như bọn họ, có ai chưa từng giết mấy mạng người trong tay. Ngoại trừ những vị thiếu gia tiểu thư được bảo vệ cẩn thận, thử hỏi có tay của ai sạch sẽ đâu.

Hải Linh tròn to hai mắt, hung hăng nhìn Lam Duê hỏi hột nói qua quá khứ giết người của mình, thậm chí còn bảo cô ta đoán xem đã giết được bao nhiêu người, đây quả thực là ác ma.

"Cô là một người phụ nữ ác độc, cô không sợ bọn họ tìm cô đòi mạng? Lăng Ngao, anh nhìn thấy rõ chưa, thủ đoạn của người phụ nữ này tàn nhẫn, ác độc dường nào. Anh thử nhìn xem anh chọn trúng người thế nào, rõ ràng em là người xứng đáng với anh. Bây giờ anh nên biết hối hận đi là vừa, nhất định anh sẽ hối hận, nhất định..."

Lăng Ngao đứng lên, dưới ánh mắt mong đợi của Hải Linh, chậm rãi đến gần Lam Duê, chỉ cười không nói

~Hết Chương 108~

Bạn đang đọc truyện *Vợ Phúc Hắc Của Đế Vương Hắc Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 109: Đại kết cục

"Ghê tởm!"

Đứng sòng vai với Lam Duê, đôi môi mỏng của Lăng Ngao lạnh lùng khắc ra hai chữ này.

Có lẽ những người này sẽ cảm thấy, trên tay nhuộm đầy máu tươi chính là tượng trưng cho ác ma. Thật ra thì kẻ thật sự đáng sợ chính là kẻ hờ hững ra là mở miệng nói câu nhân nghĩa đạo đức, vì người này người kia, ai thiếu ai những gì, người như vậy mới là kẻ đáng sợ nhất.

Từ lần đầu tiên nhìn thấy Hải Linh, Lăng Ngao liền nhìn ra đáy mắt dối trá của cô ta, cũng chính vì vậy, nên dù mẹ có yêu cầu thế nào, anh cũng không đồng ý gần gũi với cô ta.

Từ trước đến nay anh chưa bao giờ nghĩ rằng Hải Linh sẽ là một người chịu yên phận ở trong gia đình này, anh biết cô ta là người có dã tâm không nhỏ. Chỉ là có rất nhiều chuyện, anh không muốn nhúng tay vào, cho dù ánh mắt của mẹ đã bị che mờ, nhưng ở nhà họ Lăng có nhiều người như vậy, không phải ai cũng là người mù.

Không để ý tới, không phải để mặc cho cô ta muốn làm gì thì làm, mà là tin tưởng vào những người còn lại trong nhà.

Hải Linh ngơ ngác nhìn Lăng Ngao, trong lúc nhất thời thật sự là không biết nên nói gì.

Rõ ràng không phải là như thế này, rõ ràng anh ta nên hối hận, rất hối hận, hối hận cầu xin cô trở lại bên cạnh anh, tại sao lại không phải như vậy?

"A, Hải Linh, hình như cô vẫn còn đắm chìm trong giấc mộng hoa lệ không có ranh giới thiết thực của mình."

Lam Duê đến gần, đưa tay nâng cằm cô ta lên, đôi con ngươi đen nhánh nhìn chăm chăm vào hai mắt cô ta, dường như muốn xoáy sâu vào tận linh hồn.

Bị đôi mắt ấy nhìn chăm chú như vậy, Hải Linh có cảm giác như mình đang rơi vào vực sâu vô tận, cảm giác sợ hãi bao vây lấy toàn thân.

Cô ta muốn lùi về phía sau, lại bị Lam Duê giữ lấy cằm, cứng rắn cố định cơ thể cô ta lại, không để cô ta có cơ hội nhúc nhích.

Có vẻ như Lam Duê rất hưởng thụ khi nhìn vào ánh mắt đượm vẻ sợ hãi của cô ta, khóe miệng khẽ nhếch: "Hải Linh, cô đang sợ ư? Không cần sợ hãi, tôi sẽ không giết cô. Dầu gì cô cũng là tiểu thư của nhà họ Lăng, sống an nhàn sung sướng nhiều năm như vậy, nếu như tôi ra tay giết cô rồi, không phải sẽ khiến mọi người trong nhà họ Lăng cảm thấy không thoải mái hay sao? Cho nên, cô cũng không cần lo lắng tôi sẽ làm gì cả!"

"Dù cô đã từng gây khó dễ cho tôi rất nhiều lần, tôi cũng sẽ không so đo. Bởi vì từ trước đến nay tôi chưa bao giờ xem trọng nó, cũng không cho rằng năng lực của cô có thể làm tổn hại đến tôi. Cô biết không? Méo thích nhất là quá trình bắt chuột, dù biết cô đã làm ra nhiều động tác như vậy, nhưng tôi

vẫn vờ như không biết gì cả. Hải Linh, với cái đầu óc không quá thông minh như cô, làm sao có thể trở về nhà họ Lãng một lần nữa?"

Nói xong, Lam Duê chợt buông bàn tay đang giữ lấy cằm của Hải Linh ra, mặc cô ta mất hồn ngã về phía sau, ngồi bịch xuống đất.

Quay mặt sang, Lam Duê tươi cười nhìn mẹ Lãng, nói: "Mẹ, đây là cô con gái mà mẹ xem như máu mủ ruột thịt bấy lâu nay, vậy thì con giao cho mẹ xử trí. Mẹ yên tâm, con sẽ không nói gì, mặc dù là chuyện có liên quan đến con, nhưng nói thế nào thì đây cũng nằm trong phạm vi con không tiện nhúng tay vào. Dù mẹ có quyết định ra sao, con cũng sẽ không có ý kiến, tuyệt đối đồng ý. Còn về vị tiểu thư đột nhiên xuất hiện này, phiền mẹ giao cho con."

Nói xong, không buồn để ý đến Hải Linh đang ngồi trên đất. Giương mắt liếc nhìn Lãng Ngao đứng bên cạnh, mím môi cười một tiếng, sau đó rời khỏi phòng khách.

Mặc dù cô là chủ mẫu của nhà họ Lãng, nhưng biết rõ chuyện gì nên và không nên nhúng tay vào.

Dù Hải Linh có phạm phải lỗi lớn hơn nữa, dù cô thật sự có quyền xử lý Hải Linh, nhưng chung quy vẫn để ý đến tâm tình của mọi người nhà họ Lãng.

Dẫu cho bọn họ cũng rất không hoan nghênh Hải Linh, nhưng dù sao đi nữa, đó cũng là chuyện của bọn họ.

Về mặt này, từ trước đến nay Lam Duê rất thoáng.

Nếu có chuyện phiền phức, nhất định sẽ không nhúng tay vào nhiều.

Điều quan trọng hơn là, chuyện của Hải Linh có liên quan đến Lam Duê, nhất định Lãng Ngao sẽ thay cô xử lý.

Nói như vậy, cô có thể rời khỏi đây»ndƧank«equ»ydc«on

Trước đó, đương lúc Lam Duê và Hải Linh đang nói chuyện, Văn Trạch đã mang kẻ chủ mưu đi.

Lam Duê vừa ra khỏi biệt thự nhà họ Lãng, đã có một chiếc xe hơi đen nhánh chờ sẵn ở bên ngoài.

"Hải Linh, hy vọng vào thời khắc sau cùng, cô có thể biểu hiện tốt một chút!"

Lam Duê đứng trước cửa xe rộng mở, nhìn căn biệt thự rực rỡ ánh đèn, khoe môi cup xuống, giữa tròng mắt đen lóe ra ánh sáng kiên định.

Xoay người, lên xe, động tác tự nhiên không chút đình trệ.

Tất cả mọi người trong nhà họ Lãng đều không ngờ Lam Duê lại lựa chọn thời điểm này để rời đi, tất cả bọn họ đều cho rằng cô sẽ ra tay xử lý kẻ chủ mưu thật nặng.

Sau khi Lam Duê rời khỏi, Lãng lão ông thở dài, đứng lên, chống gậy, nói: "Đã trẻ thế này, muốn giải quyết thế nào thì nhanh lên một chút, sáng mai còn phải dậy sớm!"

"Vâng, cha!" Mẹ Lãng gật đầu một cái, đáy mắt bình tĩnh không một gợn sóng tâm tình.

Tất cả mọi người trong nhà họ Lãng thấy Lãng lão ông đứng dậy rời khỏi, cũng ă ý đứng lên, lặng lẽ đi theo sau lưng Lãng lão ông trở về phòng.

Nói cho cùng, mặc dù là chuyện của nhà họ Lãng, nhưng trên thực tế, là chuyện riêng của Lãng Ngao.

Thân là chủ mẫu của nhà họ Lãng mà Lam Duê còn kiêng dè, bọn họ càng thêm không có quyền nhúng tay vào chuyện như vậy. Huống chi, bản thân bọn họ cũng không thích Hải Linh, lại càng không muốn xem bây giờ cô ta bày ra bộ mặt thiếu nợ đó với mục đích gì.

Bọn họ cũng không hiểu, tại sao hồi bé Hải Linh được mang về nhà, hồn nhiên đáng yêu là thế, nhưng từ bao giờ lại trở nên mưu toan như vậy, từ lúc nào lại khiến bọn họ nảy sinh cảm giác chán ghét đối với cô ta?

Quên, thậm chí bọn họ cũng đã quên rồi !

Điều duy nhất còn nhớ chỉ là đôi mắt tinh khiết dần dần nhuốm màu dục vọng tham lam.

"Dì."die»ndƧank«equ»ydc«on

"Cô không cần gọi tôi như vậy!"

Giọng nói khàn khàn của Hải Linh mới vừa vang lên, mẹ Lãng không chút lưu tình cắt đứt lời của cô ta.

"Tôi rất thất vọng, Hải Linh, thử nói xem, qua nhiều năm như vậy, tôi đã từng đối xử tệ bạc với cô chưa, tại sao bây giờ lại thành ra bộ dạng này?"

"Suốt những năm qua, trong lòng tôi luôn xem cô như là con ruột mà đối đãi, đối với những đứa cháu gái trong nhà họ Lãng chẳng khác gì nhau. Tôi dám khẳng định, cách tôi đối đãi với cô từ trước đến nay không thẹn với lương tâm. Nhưng Hải Linh, đây chính là cách mà cô báo đáp cho tôi sao? Hết lần này đến lần khác gây tổn hại đến con dâu của tôi, đây chính là cách cô trả ơn cho tôi ư?"

"Thật ra thì mấy năm vừa qua, tôi một mực nghĩ, có phải cô đã thật sự thay đổi hay không, trong thâm tâm tôi vẫn hy vọng cô biết ăn năn hối cải. Nói như vậy, tôi mới có thể đón cô trở về nhà họ Lãng một lần nữa, ở trong nhà này, sống một cuộc sống như trước kia. Cô có biết lúc vừa gặp lại cô, thấy cô đã thay đổi, khiến cho tôi vui mừng thế nào không, tôi cho rằng cô đã tự biết sai rồi. Nhưng sau khi chung sống, tôi mới phát hiện, thì ra tất cả đều là giả. Quả thật cô có thay đổi, nhưng chỉ càng làm cho tôi trở nên thất vọng!"

"Cô cho rằng tôi không biết gì ư? Cô muốn đối phó với Lam Duê, muốn hại ba đứa cháu trai của tôi, chẳng lẽ tôi không biết sao? Tôi chỉ vờ như không thấy, cố tình cho cô cơ hội sửa chữa lỗi lầm mà thôi. Cô nói xem tại sao tôi phải giao cháu của mình cho nhà mẹ Lam Duê? Hải Linh, cô thật sự nghĩ rằng tất cả mọi người trong nhà đều ngu ngốc cả sao?"

Giương mặt không chút biểu cảm nói đến đây, mẹ Lãng rất bình tĩnh, bình tĩnh đến độ khiến người ta có chút cảm thấy đáng sợ.

Lãng Ngạo ngồi ở một bên cũng không lên tiếng, chỉ lẳng lặng nghe mẹ mình nói chuyện.

Nói thật, những chuyện mà mẹ đề cập đến, anh biết rõ, cũng rất rõ ràng, nhất định mẹ sẽ cho anh một câu trả lời thỏa đáng.

Ba của Lãng Ngạo từ đầu đến cuối cũng không mở miệng, nặng lực của bà xã, người làm chồng như ông hiểu hơn ai hết.

Liếc nhìn Hải Linh đang cười lạnh, chân mày của ba Lãng hơi nhíu lại. Đối với Hải Linh, căn bản ông đã không còn lời để nói. Đã từng thương yêu như con, nhưng mấy năm nay cứ cố tình gây chuyện, bây giờ còn lại chỉ là sự chán ghét vô cùng tận.

Hải Linh lão đạo đứng lên từ trên đất, vẻ khiếp sợ ban đầu đã biến mất đi không còn dấu vết.

Cười khẩy nhìn mẹ Lãng đang răn dạy mình, lại nhìn sang cha con Lãng Ngạo trước sau vẫn lạnh lùng không nói.

"Đúng vậy, dĩ, quả thật dĩ cho tôi rất nhiều, nhưng những thứ đó là tôi nên nhận được, không phải sao? Cha ruột của tôi vì cứu mấy người mà chết, mấy người cung cấp cho tôi chút ít vật chất, tôi không cảm thấy có gì là lạ. Nhưng dù là như vậy, mấy người vẫn còn thiếu nợ tôi."

"Dĩ ơi dĩ, có thật là dĩ xem tôi như con gái của dĩ không, vậy tại sao suốt mấy năm qua tôi chỉ có thể gọi bà là 'dĩ', mà không phải là 'mẹ'? Điều này cho thấy, đến tận bây giờ bà vẫn không xem tôi là con gái, bà chỉ cảm thấy tôi đáng thương, thương hại tôi, từ trước đến nay bà chưa từng đối đãi với tôi như con ruột. Đến giờ phút này cũng chưa từng có, không cần nói mấy lời dễ nghe như vậy, khiến tôi cảm thấy buồn nôn." dĩ»nd←ank«qu»yd«on

Đáy mắt lóe lên sự tàn ác, Hải Linh giương ánh mắt u ám nhìn chằm chằm vào bà, sắc mặt mẹ Lãng dần dần trở nên trắng bệch, cười lạnh, tiếp tục nói: "Tôi cũng đã từng cho rằng bà sẽ đối đãi với tôi như con ruột, chỉ ít tôi cũng xác nhận, mình được hưởng thụ cuộc sống giống như một công chúa, thứ mà từ trước đến nay tôi chưa từng được nếm qua. Nhưng khi những điều ấy đã trở thành thói quen, mấy người nhà họ Lãng các người lại lần lượt xa lánh tôi. Ngay cả con trai Lãng Ngạo của bà, anh ta cũng không thèm nhìn đến tôi. Nếu như thật sự xem tôi là con gái của bà, tại sao cả nhà này lại không dung nạp tôi?"

"Trước kia tôi từng nghĩ, có lẽ bởi vì quan hệ người ngoài, cho nên những đại tiểu thư, đại thiếu gia kia không muốn gặp mặt. Vì thế tôi mới ra sức lấy lòng bà, cố gắng trở thành một người phụ nữ xứng đáng với anh Ngạo, tôi đã rất nỗ lực, thế nhưng lại bị con tiện nhân Lam Duê kia phá hoại. Nếu không có con tiện nhân ấy...."

"Bốp"

Hung hăng tát một cái, đó chính là hành động tàn nhẫn mà Lãng Ngạo dành cho Hải Linh.

"Đừng để cho tôi nghe thấy bất kỳ một câu nào sỉ nhục đến Lam Duê từ trong miệng cô, bằng không, tôi nhất định sẽ khiến cho cô sống không bằng chết!"

Từ trên cao nhìn xuống người ngã ngồi trên đất, mái tóc thật dài che khuất nửa gương mặt, làm người ta không nhìn thấy vẻ mặt của ả vào lúc này.

.....còn nữa từ ngẩng đầu lên, mặt không vẻ gì nhìn gương mặt lạnh lùng của Lãng Ngạo: "Ồ trong mắt anh, anh vẫn coi trọng cô ta như vậy? Ngoại trừ nắm giữ quyền thế trong tay lớn hơn tôi một chút, rốt cuộc tôi có điểm nào thua kém cô ta? Các người một hai đối xử với tôi thế này, chẳng lẽ không sợ gặp phải báo ứng sao? Rõ ràng là các người thiếu nợ tôi, là các người thiếu nợ tôi, bây giờ lại đi đối xử với tôi như vậy."

"Thiếu nợ cô? Hải Linh, đến tận bây giờ tôi vẫn không thể ngờ, qua nhiều năm như vậy, cô lại đi ôm cái tư tưởng ấy để sống trong nhà họ Lãng." Giọng nói của mẹ Lãng có phần run rẩy, làm sao đi nữa bà cũng không nghĩ ra, đứa con gái mình cưng chiều như bảo bối trong tay lại luôn ôm ấp tư tưởng đó trong lòng bấy lâu nay: "Năm đó, ba của cô phản bội nhà họ Lãng, tôi nể tình cô tuổi nhỏ không hiểu chuyện, cho nên cầu xin thủ lĩnh khi ấy, chính là ông nội của Lãng Ngạo tha cho cô."

Hơn nữa, cũng nể tình ba cô lập được một chút công lao. Chúng tôi cố gắng để cô cảm thấy thoải mái khi sống ở đây, không muốn cô áy náy trong lòng, cho nên mới đi nói dối như vậy, nói với cô, ba của cô là vì cứu tôi mà chết. Nhưng mà, làm sao tôi cũng không nghĩ ra được, một lời nói dối mang mục đích tốt, lại trở thành cái cớ để cô liên tiếp phạm sai lầm."

"Cô nói tôi không xem cô là con gái ruột thịt của tôi, thậm chí không để cho cô gọi tôi bằng mẹ. Hải Linh, chính lương tâm của cô hiểu rõ nhất, ban đầu không phải do cô khăng khăng gọi tôi bằng dĩ hay sao? Có phải chính bản thân cô không đồng ý gọi tôi bằng mẹ? Nhưng bây giờ lại đi trách ngược lại tôi. Tôi thật sự rất thất vọng, cực kỳ thất vọng."

"Tự cô suy nghĩ kỹ lại xem, lúc cô vừa đặt chân vào cái nhà này, mọi người đối xử với cô thế nào? Cô chỉ biết trách móc chúng tôi đối xử với cô không giống người trong nhà, lại không nghĩ tới, cô vừa đối xử thế nào với người trong nhà của tôi? Một kẻ đi giận dữ với người khác, còn không biết tự nhìn lại bản thân, Hải Linh, tôi nghĩ, ban đầu dẫn cô về nhà này chính là một sự sai lầm."

Có chút mệt mỏi ngồi tựa lưng vào thành ghế sofa, đáy mắt không che giấu được nỗi thất vọng.

Vốn dĩ bà còn đang suy nghĩ, nếu Hải Linh có lòng hối cải, dù chỉ là một chút, có lẽ bà còn có thể nhờ Lăng Ngao.....nhưng rất dễ nhìn ra, đây là chuyện không thể nào.

Hải Linh không dám tin trọn to hai mắt, không thể nào, tuyệt đối không thể nào, đây không phải là kết cục mà cô ta muốn biết, rõ ràng ban đầu bọn họ không nói như vậy, rõ ràng ba của cô ta vì cứu bọn họ mới chết.

Hả to miệng, nhưng âm thanh gì cũng không phát ra được.

Trên thực tế, tám tuổi được đưa đến nhà họ Lăng, thật ra thì trí nhớ vẫn còn có chút ấn tượng, tuy gương mặt của ba đã không còn rõ như trước, nhưng lại nhớ mang máng về những lần ba nói gần nói xa.

Thật ra thì cô ta rất rõ ràng, nhưng vẫn tự lừa mình dối người.

Nhưng dù là như thế, ba của cô vẫn chết trong tay bọn họ, suy cho cùng thì bọn họ vẫn thiếu nợ cô ta.

Hải Linh trước sau vẫn cố chấp cho rằng mình không sai.

Nhìn về mặt của cô ta, bọn Lăng Ngao cũng biết cô ta đang suy nghĩ điều gì.

Rõ ràng biết mình có lỗi, nhưng lại không biết hối cải, muốn cô ta sửa đổi là chuyện tuyệt đối không thể nào.

"Ngự Phong!"

"Dạ, thủ lĩnh!" Ngự Phong đi tới trước một bước, cúi đầu lên tiếng.

Ánh mắt chán ghét của Lăng Ngao lướt qua người Hải Linh, sau đó trầm giọng căn dặn: "Đuổi cô ta ra khỏi tất cả phạm vi thế lực của nhà họ Lăng, tôi không muốn nhìn thấy cô ta nữa, càng không muốn nghe thấy bất kỳ tin tức nào về cô ta."

"Dạ!"

Ngự Phong gật đầu, khẽ vẫy tay, hai người đàn ông trẻ tuổi lập tức tiến lên, nhắc Hải Linh đang nằm tê liệt trên đất, toan dẫn ra ngoài.

Còn Hải Linh thì trở nên điên dại, không ngừng gầy gù, la to: "Không, tôi không muốn rời khỏi đây, tôi không muốn, anh Ngao, em yêu anh, em yêu anh, anh không thể đối xử với em như vậy, anh Ngao....."

"Bịt miệng cô ta lại!"

Sắc mặt của Lăng Ngao đạm lại, lạnh lùng nói.

Quyết định của anh, không một ai có quyền dị nghị, dẫu sao Hải Linh cũng đã sống trong nhà này nhiều năm, coi như anh có muốn giết chết Hải Linh đi chăng nữa, nhưng luôn phải để ý đến suy nghĩ của mẹ.

Dù mẹ có thất vọng với Hải Linh như thế nào, nhưng giết chết Hải Linh ngay trước mặt mẹ, vẫn có chút không thỏa đáng. (QA: nhưng mà sau lưng thì được =)))

Anh đã nói không muốn gặp lại cô ta, càng không muốn nghe thấy bất kỳ tin tức nào, với sự thông minh của Ngự Phong, hẳn đã hiểu hàm ý trong lời nói của anh.

Ngoại trừ khiến người ấy biến mất, còn cách nào có thể làm cho tất cả mọi người không nghe thấy được tin tức của người ấy nữa?

Chuyện của Hải Linh xảy ra sau nửa đêm, sau khi giải quyết xong, trời đã hừng sáng.

Vốn dĩ người nhà họ Lăng cũng chưa ngủ, thấy bên dưới không còn động tĩnh gì nữa, lúc này mới nói gót nhau đi xuống.

Lăng Tâm cũng là có ý tốt, thấy bầu không khí trong nhà nặng nề như vậy, muốn giải tỏa một chút.

Xoay đầu qua, nhìn quanh mọi người trong nhà, nói: "Ủa? Chị hai đi đâu? Tại sao không thấy chị ấy đâu cả?"

Lời còn chưa dứt, tất cả mọi người liền phát hiện, từ lúc Lam Duê rời khỏi cũng chưa từng quay trở lại.

Sắc mặt của Lăng Ngao cứng đờ: "Âu Liêm!" Chợt quát to một tiếng, khiến mấy người trong nhà giật mình run lên, trong lòng loáng thoáng có dự cảm chẳng lành.

"Thủ lĩnh, tối hôm qua, sau khi Lam Đường gia rời khỏi nhà họ Lăng, liền theo xe đến sân bay, trực tiếp lên trực thăng đi khỏi Thượng Hải. Vị trí hiện tại....không thể....không thể điều tra ra."

Ngay lúc Lăng Ngạo hét to lên, trong lòng Âu Liêm cũng biết đã xảy ra chuyện gì.

Cũng hiểu nguyên nhân Lăng Ngạo gọi tên mình.

Bởi vì biện pháp đề phòng, tất cả thiết bị thông tin liên lạc của hai nhà Lam Lăng đều được trang bị dụng cụ lần theo dấu vết.

Nhưng điều kiện tiên quyết chính là đối phương không biết, hoặc không để tâm đến.

Rất dễ nhận thấy, Lam Duê đã cố ý gây nhiễu thiết bị truy tìm.

"Lăng Ngạo, đã xảy ra chuyện gì?" Lăng lão ông cau mày hỏi.

Vừa dứt lời, một trận còi xe huyền ảo liền vang lên bên ngoài.

Kèm theo một chuỗi tiếng bước chân lạch bạch: "Cha," giọng nói non nớt quen thuộc đột nhiên vang lên cùng lúc, khiến mọi người nhà họ Lăng có chút kinh ngạc nhìn ra cửa.

Ba đứa nhóc bất thành linh nhào tới, ôm chân Lăng Ngạo cựa quậy mãnh liệt.

Hơn nửa đêm bị mang theo máy bay, vừa nghĩ tới có thể nhìn thấy cha ngay lập tức, không biết là trong lòng phần khởi bao nhiêu nữa. Mẹ có nói rồi, nhất định phải giữ chân cha lại, bằng không về sau sẽ không quan tâm đến bọn chúng.

Vì mẹ, đương nhiên là nói được làm được.

"Ông nội."

Ánh mắt cương chiều của Lăng Ngạo lóe lên rồi chợt tắt, thái độ vẫn lạnh lùng như cũ, nhưng thời điểm vừa nhìn thấy Lam Kính, mới dịu đi đôi chút.

Lam Kính một thân một mình dẫn ba đứa nhỏ từ Thượng Hải tới Hong Kong, điều này khiến cho sự suy đoán trong lòng Lăng Ngạo mơ hồ trở thành sự thật.

Lam Kính cũng không quanh co lòng vòng, trực tiếp mở miệng nói ra mục đích của chuyến viếng thăm lần này.

"Tối hôm qua Lam Duê đã trở lại, bảo ta mang ba đứa nhỏ về đây. Mặc dù không hiểu rõ vì sao Lam Duê lại thay đổi chủ ý, khẳng khái bắt ba đứa nhỏ đưa về đây, nhưng nhất định con bé có lý do riêng của nó, dĩ nhiên ta không thể nào phản đối. Lam Duê cũng chỉ dừng chân ở nhà chưa đến mười phút, rồi vội vàng đi ngay. Lăng Ngạo này, ta nghĩ con là người hiểu rõ hơn ai hết, Lam Duê đi đâu, hẳn con nên biết mới phải!"

Rõ ràng, đương nhiên anh rất rõ ràng!

Sắc mặt Lăng Ngạo tái đi, ban đầu còn nói hay lắm, anh chẳng thể ngờ Lam Duê lại nhất thời lật lọng.

"Cha!" Ba đứa nhỏ hoảng sợ kêu lên một tiếng, dáng vẻ dường như bị đá kích rất lớn.

Lam Kính thấy anh như vậy, có phần không nỡ nói tiếp. Nhưng dầu gì Lam Duê cũng đã nhờ vả, mà bản thân ông cũng rất muốn biết Lăng Ngạo đang âm mưu nghĩ thế nào.

Lúc ban đầu hai đứa nó kết hôn, chẳng qua cũng chỉ là hai đứa cứng đầu không chịu thua nhau mà thôi, căn bản không thể hòa lẫn với tình yêu nam nữ. Tuy hai đứa đã ở bên nhau một thời gian dài như vậy, tình cảm cũng có thể xem như đã ổn định, nhưng trong lòng Lam Kính vẫn cảm thấy nghi vấn không thôi.

"Lăng Ngạo, Lam Duê nhờ ta nói với con thế này."

Đối mặt với ánh mắt đầy nghi hoặc của Lăng Ngạo, Lam Kính thờ dãi trong lòng, tiếp tục nói: "Con bé nói, tuy hai con đã kết hôn, nhưng mà từ trước đến nay nhà họ Lam và nhà họ Lăng là hai cá thể tồn tại độc lập, cũng không thể vì mối quan hệ của hai con mà có sự thay đổi. Cho nên, chuyện của nhà họ Lăng, con bé không nhúng tay vào, còn chuyện của nhà họ Lam, cũng hy vọng con đừng bận tâm."

Gương mặt Lăng Ngạo đột nhiên biến sắc, đáy mắt lóe lên một tia sáng tỏ.

Chẳng trách, chẳng trách Lam Duê lại dễ dàng bỏ qua cho Hải Linh. Rõ ràng Hải Linh đã gây ảnh hưởng không nhỏ đến Lam Duê, nhưng cô lại không để tâm. Anh sớm nên nghĩ đến, với tính cách của Lam Duê, đối với những kẻ gây khó dễ cho mình, mặc kệ là ai, cô đều sẽ diệt trừ.

Vốn hiểu rõ tính tình của cô, nhưng lại vì chuyện lúc trước mà xem nhẹ.

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Ta nghe mà không hiểu gì cả? Lam lão đầu ông nói rõ một chút, còn áp a áp úng gì với chúng tôi nữa." Lăng lão ông

chống gậy, vẻ mặt mù tịt, vợ chồng chúng nó xảy ra mâu thuẫn gì? Cái gì mà nhà họ Lam, nhà họ Lăng, không phải đều là người một nhà cả sao, thế nào mà hôm nay trông ai cũng kỳ lạ như vậy.

Trong nháy mắt, Lam Kính giống như vừa già đi những mười tuổi, khom lưng tựa vào ghế sofa.

"Lăng Ngạo, rốt cuộc tình cảm giữa con và Lam Duê là gì?"

"Con yêu cô ấy!"

Không có một tia do dự, Lăng Ngạo kiên định nói ra bốn chữ này.

Khó mà tưởng tượng Lăng Ngạo lại nói ra những lời buồn nôn như vậy, nhưng đó là sự thật.

Tất cả mọi người trong nhà họ Lăng đều há to mồm nhìn Lăng Ngạo, dường như ai cũng cho rằng mình đã nghe lầm rồi.

Nhưng câu nói ấy đích thực là trôi ra từ miệng của Lăng Ngạo.

"Âu Liêm, chuẩn bị một chút, tôi muốn lập tức bay đến Australia!"

"Dạ!"

Âu Liêm vội vàng gạt đầu, bắt đầu chuẩn bị. Thật ra thì trong lòng anh cũng rất ám ức, Vân Thanh rời đi không để lại chút tin tức nào, nhưng ít ra cũng phải nói với anh một tiếng, như vậy anh mới biết đường mà chuẩn bị.

Thật ra thì đúng là Vân Thanh muốn liên lạc kia mà, nhưng lại ngại vì mệnh lệnh của Lam Duê, thế nên cô tuyệt đối không thể làm trái ý. Tuy bình thường cô với Lam Duê là bạn bè tốt, nhưng việc Lam Duê là chủ nhân vẫn không thể nào thay đổi, cũng không thể quên.

Lăng Ngạo cúi đầu liếc nhìn ba đứa bé con giống nhau như đúc trước mặt, hiếm khi nở nụ cười, nói: "Cha sẽ mang mẹ về, khi ấy cha sẽ đưa các con đi đến bất kỳ nơi đâu các con muốn."

Nói xong, ngẩng đầu nhìn Lam lão ông, nói: "Ông nội yên tâm, chuyện này nhất định con sẽ xử lý thật tốt, nhất định sẽ mang bọn họ trở về an toàn."

Nói xong, để lại đám người nhà họ Lăng đang khó hiểu sau lưng, cùng Âu Liêm nhanh chóng rời khỏi biệt thự nhà họ Lăng.

"Lam lão đầu, ông có thể kể cho tôi nghe là đã xảy ra chuyện gì không? Hai người nói chuyện cứ như đánh đố người khác, khiến tôi choáng hết cả đầu! Lại nói, con bé nha đầu Lam Duê kia thế nào?"

Lăng lão ông đã phục hồi tinh thần sau cái câu 'con yêu cô ấy' của Lăng Ngạo trước đó, chỉ có thể tro mắt nhìn Lăng Ngạo rời khỏi nhà, quay đầu nhìn về phía cụ Lam Kính ngồi bên cạnh.

"Cụ cố, tụi con buồn ngủ rồi!"die»nd«an«equ»ydk«on

Cái miệng nhỏ nhắn của ba tiểu quý đồng thanh cất lên, vừa lúc cất dứt lời còn chưa ra khỏi miệng Lam Kính.

Vừa nghe ba ông chủ nhỏ lên tiếng, hai ông cụ vội vàng dừng đề tài muốn nói lại, vừa vẫy tay vừa nói: "Lăng Tâm, con mang bọn chúng đi nghỉ ngơi!"

"Tự tụi con biết, bái bai ông cố nha!"

Nói xong, ba đứa nhóc cùng nhau nện từng bước chân ngắn cùn, chạy về phía cầu thang xoắn.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Phúc Hắc Của Đế Vương Hắc Đạo* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 110: Đại kết cục (hạ)

Đứng trên lãnh thổ Australia, ngẩng đầu nhìn bầu trời nhuộm ánh nắng chiều, Lam Duê lại cảm thấy có chút mơ màng.

"Làm sao thế?"

Andrew nhìn sắc mặt của Lam Duê có hơi bất thường, giọng nói đượm vẻ quan tâm chỉ riêng mình hắn biết. Vừa định vươn tay ra, nhưng kịp thời phản ứng, liền làm như không có chuyện gì rụt tay lại.

Nhất định là bây giờ Lam Duê không muốn bị phân tâm bởi bất cứ chuyện gì, dĩ nhiên hấn cũng không muốn cô xảy ra chuyện bất trắc, mà nguyên nhân là bởi vì hấn.

Lam Duê không hề cảm nhận được tâm tư của Andrew dù chỉ một chút, lắc đầu nói: "Tôi chỉ đang suy nghĩ, trước đây tôi đã đến nơi này rất nhiều lần, nhưng thật không ngờ kẻ thù lớn nhất lại đóng quân ở đây. Chỉ có thể nói rằng số mệnh của tôi tương đối lớn, nếu chúng không ần núp sâu như vậy, chẳng biết tôi đã chết được bao nhiêu lần rồi."

Câu nói nửa đùa này tuyệt nhiên không phải để cười giỡn, mà là sự thật. Nếu như những người đó không cố chấp muốn bắt sống được cô, vậy thì có lẽ cô đã chết rất nhiều lần.

Không sợ kẻ địch hùng mạnh cỡ nào, quan trọng nhất là, ít nhất hấn phải nằm trong phạm vi bọn họ có thể nhìn thấy được, vậy mới có thể nghĩ ra biện pháp đối phó.
die»nd«ank«equ»yd«on

Nếu như núp trong bóng tối, ngay cả chính mình cũng không biết kẻ địch ở đâu, đây mới thực sự là chuyện phiền phức.

Về điểm này, bất luận là ai cũng hiểu rõ tính quan trọng trong đó.

Andrew không nói gì, đây là sự thật, hấn không có cách nào phân bác. Dù kết hoạch có hoàn hảo ra sao, cũng sẽ có chỗ không thể chu toàn.

"Andrew, tôi và anh chia làm hai ngã, tôi đã từng đồng ý với Liliane cứu người nhà cô ta ra." Lam Duê thu lại nụ cười trên mặt, nói một cách nghiêm túc: "Tổng bộ Fiennes nằm trên giải đất trung tâm của sa mạc Victoria, tôi hy vọng lúc anh tiến vào bên trong tòa thành ấy, trước tiên hãy mang những người đó ra ngoài."

Andrew nhú mày, đối với việc Lam Duê muốn tách ra hành động, có chút cảm thấy không ổn. Nhưng hấn vẫn không muốn nói ra, lại thấy ánh mắt kiên định của Lam Duê, cuối cùng chỉ có thể gật đầu một cái.

Hấn biết, một khi Lam Duê đã quyết định, thì tuyệt đối không cho phép có sự thay đổi. Xem chừng cô đã tính toán kỹ từ trước rồi, bây giờ cũng chỉ là báo với hấn một tiếng thôi.

"Tôi chưa bao giờ nghĩ cô sẽ đi xen vào việc của người khác, những người đó cũng không có quan hệ với cô, cô thật sự muốn nhờ một trợ thủ đắc lực như tôi đi cứu những người mà đến một chút tác dụng cũng không có?"

Mặc dù đã đồng ý, nhưng Andrew vẫn muốn khẳng định lại lần nữa.
die»nd«ank«equ»yd«on

Lam Duê không phải là người tốt gì, phải nói là những người như bọn họ chẳng có ai tốt mới đúng.

Lam Duê cười cười, nhẹ giọng nói: "Đúng, thật sự tôi sẽ không xen vào việc của người khác, thậm chí sau khi đồng ý với cam kết, cũng sẽ cân nhắc xem nó có lợi với mình hay không, rồi mới nghĩ đến việc thực hiện. Song, bây giờ Liliane vẫn còn tác dụng với tôi, nếu như không thực hiện lời hứa này, vậy thì tôi sẽ gặp bất lợi. Rõ ràng có thể biến bất lợi thành thuận lợi, cần gì tôi phải vòng vo như vậy? Anh nói phải không, Andrew."

"Ha ha, Lam Duê, cô vĩnh viễn là người bình tĩnh như vậy, ung dung giải quyết tất cả mọi chuyện." Andrew cười khẽ một tiếng, xoay người đi về hướng khác: "Vậy thì, Lam Duê, ngàn vạn lần không được chết, ít nhất phải chờ đến lúc tôi và anh ta đi tìm cô."

Không hổ danh là người phụ nữ mà hấn xem trọng, đối mặt với nguy hiểm trước sau vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh. Đáng tiếc thay, thườ ban đầu hấn đã bỏ lỡ mất người phụ nữ này, từ lúc vừa mới bắt đầu đã để vụt mất. ...

Lam Duê chỉ nhàn nhạt nhìn theo bóng lưng Andrew rời khỏi, tròn mắt đen lắg động, không biết đang nghĩ ngợi điều gì. Mãi cho đến khi Johan đứng bên cạnh nhắc nhở, cô mới lấy lại tinh thần.

"Con người khi còn sống, rốt cuộc có được bao nhiêu kẻ thù? Bao nhiêu bè bạn? Bao nhiêu người từ bạn trở thành kẻ thù, và có bao nhiêu người từ thù thành bạn? Quả nhiên, việc đòi thay đổi thất thường, khiến người ta khó đoán."

"Nhưng cũng chính vì không biết trước, mới có thể làm cho người ta càng muốn đi sâu vào hơn. Cho dù phía trước còn lắm chông gai, dẫu biết rất khó khăn, nhưng chỉ cần cố gắng, thì dù có gặp hoàn cảnh khốn khó hơn nữa, nhất định chúng ta cũng có thể vượt qua. Dẫu cho thương tích khắp người, nhưng cuối cùng ngoảnh đầu nhìn lại, sẽ là một hồi ức oai hùng, tiếp thêm sức mạnh để ta tiến về phía trước. Thế thì đến khi ấy, nếu có rơi vào hoàn cảnh khó khăn hơn nữa, cũng sẽ có đủ dũng khí để vượt qua."

Lời nói bất ngờ của Vân Trạch khiến Lam Duê có chút kinh ngạc, nhìn về phía anh.

Nhưng khi nhìn thấy nụ cười điềm tĩnh nơi khóe môi, cùng với ánh mắt nhu hòa của anh, rốt cuộc cũng gật đầu một cái.

Vân Trạch nói không sai, bất luận kết quả có ra sao, cứ nỗ lực nhìn về phía trước là được. Ngày trước gặp phải vô vàn khó khăn cũng gắng gượng vượt qua, lần này nhất định cũng có thể.

Vào những khoảnh khắc sinh tử trước kia, đều là Lam Triệt thức tỉnh khát vọng sống trong con người cô.

Bây giờ, cũng đã đến lúc cô nên gọi anh trở về.

(Quỳnh Anh: Mình viết câu này để khi bị copy thì ít nhất cũng có tên mình=))

Theo kế hoạch từ trước, bọn người Lam Duê không chút trở ngại đi thẳng đến tổng bộ của Fiennes.

Nhìn tòa thành khổng lồ trước mặt, Lam Duê thật sự không biết dùng lời nào để hình dung tâm tình của mình lúc này.

Biệt thự giữa sa mạc, đây không phải là ranch rồi sinh nông nổi thì là gì? Chẳng nhẽ yêu thích khí hậu khô khan ngập tràn cát bụi ở nơi đây? Rõ là một sở thích tệ hại.

Lam Duê nhủ chặt đôi chân mảy, đứng ngay lối vào, cô cảm giác bên trong ấy có gì đó không đúng, hết thấy đều quá thuận lợi, thuận lợi đến nỗi khiến người ta khó mà tin được.

Là có cạm bẫy gì đây?

Giơ tay lên ra hiệu cho người bên cạnh giải tán, Lam Duê nắm chặt khẩu súng trong tay, dùng sức đẩy mở cửa chính.

Dường như được lắp đặt thiết bị cảm ứng, ánh đèn bắt chợt lóe sáng, hơn mười chiếc đèn thủy tinh chiếu sáng toàn bộ đại sảnh tòa thành, tạo nên khoảng không sáng rực tựa như ban ngày.

Có chút không thích ứng với vàng nheo mắt lại, lấy tốc độ cực nhanh làm quen với ánh đèn chói mắt như vậy, Lam Duê ngược nhìn mấy người đang đứng ngay cửa hành lang.

"Corey Lạc, đã lâu không gặp! Đại nhân của các người đâu?"

Corey Lạc đẩy gong kính trên sống mũi, lạnh nhạt khen ngợi: "Quả nhiên Lam đương gia đã tới, nhưng tiếc thay, đại nhân đã rời khỏi sa mạc Victoria một tiếng trước rồi, đến địa điểm kế tiếp. Mà trước khi đi đại nhân có dặn dò, bảo bọn tôi phải tiếp đãi Lam đương gia thật chu đáo. Lam đương gia là vị khách mà đại nhân đã gửi gắm, những người làm thuộc hạ như bọn tôi dĩ nhiên là phải thực hiện cho tốt."

"Đương nhiên, mục đích của Lam đương gia đến đây, tôi nghĩ rằng ai trong chúng ta cũng đều rất rõ ràng." Đứng ở một bên, Liz cười hi hi nói: "Nếu như Lam đương gia muốn nhìn thấy Lam Triệt mà nói, kỳ thực rất đơn giản."

"Có ý gì?"

"Những người bên cạnh cô không ai được theo cùng, và giao đôi súng trên người cô ra đây, tôi đảm bảo cô có thể nhìn thấy Lam Triệt. Phiên giao dịch rất công bằng, Lam đương gia có dám hay không?"

Lam Duê bật cười, nói lỏng tay, khẩu súng lục màu bạc xoay tròn trên ngón tay, dáng vẻ rất tùy ý.

"Cũng may mà các người còn biết nói, chẳng lẽ tôi không biết mục đích của các người ư? Hay các người cho rằng tôi là kẻ ngốc? Chắc chắn, Fiennes giữ các người lại, chẳng lẽ định nuôi thêm chó giữ cửa?"

"Nguyệt, chị nói sai rồi!" Johan chợt cất lời, bên trong con người màu vàng nhạt lóe lên nụ cười ác ý: "Bọn họ vốn dĩ là chó giữ cửa, cũng chỉ xứng đi giữ cửa mà thôi. Còn cái tên biến thái kia, gọi hắn là chó chính là sỉ nhục con chó."

Ở bên cạnh Lam Duê mấy năm nay, tuy Johan đã được dạy dỗ trở thành một anh chàng thiếu niên quý tộc, nhưng về mặt ăn nói, miệng lưỡi lại sắc bén cay nhiệt, dễ dàng làm tổn thương người khác, khiến người ta bị kích động đến chết.

Mặc kệ là ở nhà họ Lam hay nhà họ Lăng, từ đầu đến cuối Johan đều xem mệnh lệnh của Lam Duê là ý trời, trong mắt cậu ta, tuyệt đối không cho phép bất cứ người nào làm trái ý Lam Duê.

Không cần quan tâm đối phương là ai.

"Miệng lưỡi bén nhọn!" Liz giận quá hóa cười: "Tôi sẽ nói cho mấy người biết một tin, vào hai giờ sáng, Lam Triệt sẽ xuất hiện ngay trước mặt của mấy người, khi đó, anh em gặp lại nhau, nhất định sẽ là thời khắc rung động lòng người. Lam đương gia yên tâm, khi đồng hồ điểm hai tiếng, dù cho mấy người không muốn đi, bọn tôi cũng sẽ mang cô đến bên cạnh Lam Triệt. Ha ha ha, đến khi ấy, nhất định cô sẽ rất biết ơn tôi."

"Liz, ai cho phép cô tiết lộ thông tin này?" Corey Lạc có phần không vui, lạnh lùng nhìn Liz đứng bên cạnh một cái, đáy mắt mang theo một tia cảnh cáo.

Lam Duê không phải là một người phụ nữ tầm thường, vào bất kỳ thời điểm nào bọn họ cũng phải giữ vững sự tỉnh táo, để lộ ra con át chủ bài của mình, căn bản là tự đâm đầu vào chỗ chết. Cho dù đại nhân có đang ở đây, tuyệt đối cũng không phạm phải sai lầm như vậy.

Liz căn bản cũng không để ý, theo suy nghĩ của hắn, những người này hôm nay tự mò đến đây chính là chui đầu vào lưới, muốn rời khỏi, có chăng chỉ là nằm mộng giữa ban ngày. Miễn là mạng được Lam Duê đến trước mặt đại nhân, vậy thì mọi chuyện đều đâu vào đấy.

Sắc mặt của Lam Duê có chút khó coi, tay run lên, không ở nơi này? Nhìn đồng hồ, từ giờ đến hai giờ sáng còn có tám tiếng đồng hồ.

Vẫn chưa lấy được vị trí hiện tại của Lam Triệt, tám tiếng này thật sự là quá ngắn.

Hơn nữa vị trí hiện tại của bọn họ. . . .

Đối với ánh mắt ra hiệu của Johan ở bên cạnh, cả hai trong khoảnh khắc bất chợt xoay người.

Vốn dĩ bọn họ đang đứng ngay ngưỡng cửa, muốn rời khỏi nơi đó rất đơn giản.

Nhưng dường như bọn Corey Lạc đã sớm biết động tác của bọn họ, khi bọn họ vừa cử động, trong nháy mắt cửa chính đã ầm ầm đóng lại.

Ngay khoảnh khắc kia, Lam Duê và Johan nghe rõ ràng tiếng súng máy đinh tai nhức óc bắn càng quét phía bên ngoài.

"Không cần đi gấp như vậy, tôi đã nói rồi, đại nhân bảo chúng tôi phải tiếp đãi Lam đương gia thật chu đáo. Nếu như Lam đương gia đi bây giờ, bọn tôi sẽ làm không tốt trách nhiệm được giao."

"Trước khi bắt đầu, xin mời Lam đương gia tận hưởng đại lễ mà chúng tôi đã chuẩn bị."

Trong nháy mắt, ba người kia chợt biến mất tựa như không khí, ngay cả ánh đèn trong tòa thành cũng vụt tắt.

"Cẩn thận!"

Lam Duê và Johan đứng dựa lưng vào nhau, nhẹ giọng nhắc nhở.

"Dĩ nhiên, lần này hẳn là đến lượt em bảo vệ Nguyệt rồi." Bây giờ mà còn đi so đo vấn đề này, Lam Duê cảm thấy hơi buồn cười. Cô nên cảm ơn cậu ta đến giờ phút này mà còn nghĩ đến mình, hay nên nói rằng cậu ta tuyệt nhiên không biết nặng nhẹ.

Trong hoàn cảnh đưa tay không thấy rõ năm ngón như vậy, dựa vào mắt người sẽ chỉ làm mọi việc trở nên phiền phức. Lúc này, dựa vào thính giác, cùng với.thiết bị cảm ứng mà nhà họ Lam nghiên cứu ra là thích hợp nhất.

Giống như chiếc nhẫn bạc chưa từng rời khỏi đầu ngón tay của Lam Duê.

Trước khi tới, Lam Duê đã nghĩ đến rất nhiều khả năng, thế nên dĩ nhiên là trong người và trên đỉnh đầu đều được thiết bị này hỗ trợ. Rơi vào hoàn cảnh như vậy, cũng không cần lo lắng.

"Bảo vệ thì không cần, em trái chị phải, Johan, lần này hãy để chị nhìn xem rốt cuộc mấy năm nay em có tiến bộ hay không."

Nói xong cũng không đợi Johan mở miệng, đã đích thân dẫn đầu xông về phía trước.

Căn cứ vào thiết bị cảm ứng, mỗi một phát súng của Lam Duê đều đi rất chính xác, mỗi lần cướp cò, nhất định sẽ có người ngã xuống. Còn bên phía đối phương, dường như cũng có thể nhìn thấy bọn họ ở đâu, mỗi lần nổ súng đều nhắm chính xác vị trí của bọn họ. Nếu như không nhờ thiết bị cảm ứng nhắc nhở, cộng với tốc độ cực nhanh của bọn họ, thì e rằng bây giờ cả hai đã trở thành cái rây rồi.

"Áy chà chà, thật là hao tổn tâm trí, không biết tôi đang vội ư? Hết người này đến người kia thì nhau cản đường của tôi, đây cũng không phải là chuyện mà những đứa bé ngoan nên làm!"

Thông thả thờ dãi một tiếng, Lam Duê khe khẽ thì thầm, dường như thật sự cảm thấy rất tiếc nuối.

Mãi cho đến khi thiết bị cảm ứng không còn nhắc nhở, Lam Duê và Johan kết thúc hiệp đấu vào cùng một thời điểm.

"Bản lĩnh không tệ."

Đánh giá đúng trọng tâm, đối với những người có biểu hiện không tệ, Lam Duê chưa bao giờ kiếm lời khen.

Cánh mũi phập phồng giữa bầu không khí sục nức mùi máu tanh, khiến cả hai ghét bỏ phẩy phẩy tay.

"Lam chủ, có thể nghe thấy không? Lam chủ?"

Giữa thiết bị truyền tin vang lên tiếng gọi lo lắng của Vân Trạch, cùng với chuỗi tiếng vang huyền ảo.

"Sao lại thế này."

Lời còn chưa nói hết, hàng loạt con chấn động đánh úp dưới chân, Lam Duê cảm thấy toàn bộ mặt đất bên dưới đều rung lên.

Chuyện gì đang xảy ra?

"Lam chủ, tòa thành đang có dấu hiệu bị lún xuống, hai người mau mau ra ngoài, Lam chủ, tốc độ phải nhanh lên."

.....

Bên trong thiết bị truyền tin vang lên giọng nói hốt hoảng, hoàn toàn mất đi sự tỉnh táo của Vân Trạch, đi đôi với tiếng vang ầm ầm đình tai là hàng loạt con chấn động dưới chân. Lam Duê biết có chuyện khẩn cấp, vừa chạy về phía trước vừa ra lệnh.

"Tất cả mọi người mau rút đến khu vực an toàn, Vân Trạch, anh nhanh chóng tìm kiếm căn cứ điểm khác của Fiennes."

Đương lúc nói chuyện với bọn Corey Lạc, Lam Duê và Johan đã bí mật quan sát bố cục của tòa thành, chạy thẳng đến hành lang tầng tối ở phía trên.

Tòa thành rung lắc không yên, khiến bước chân của bọn họ cũng không vững.

Cát bụi rơi mịt mù, làm Lam Duê và Johan bị sặc đến ho khan dữ dội.

"Nguyệt, chị có sao không?"

"Khụ khụ, không có, không có việc gì!" Lam Duê lắc đầu, chợt nghĩ đến tình huống này căn bản là Johan không thể nhìn thấy: "Xem ra khi ánh đèn vừa tắt thì bọn họ đã rời khỏi toà thành này rồi. Thôi đi, bị gài bẫy."

Trước đó còn có người tấn công bọn họ, nhưng bây giờ ngay cả một tên cũng không cảm giác được.

Cầu thang cuối cùng dẫn lên tầng cao nhất.

Johan đột nhiên túm chặt tay Lam Duê, che chở cô vào trong ngực, dùng khẩu súng trong tay bắn mấy phát về phía khung cửa sổ khổng lồ. Tiếng thủy tinh vỡ vụn vang lên loảng xoảng, trong tích tắc, Johan lập tức ôm lấy Lam Duê nhảy từ cửa sổ ra ngoài.

Ngay khoảnh khắc sắp rơi xuống nền cát, Johan lộn một vòng, biến mình thành tấm đệm, thành công trong việc bảo vệ Lam Duê không bị thương.

Trong đêm tối, tòa thành ban ngày thoát nhìn vô cùng to lớn, từ từ lún xuống với một tốc độ cực nhanh.

"Johan."

"A, đau chết mất."

Nurong theo tay Lam Duê đứng lên, Johan nửa thật nửa đùa oán trách.

"Lam chủ!"

Vừa nghe được động tĩnh ở đằng xa, bọn Vân Trạch vội vàng chạy tới.

Lam Duê vỗ vỗ cát bụi bám đầy trên người, nhìn bọn Vân Trạch rõ ràng thiếu đi vài người: "Vân Lăng và Vân Vũ đi đâu rồi?"

Vân Trạch cầm áo khoác phủ thêm cho cô một lớp, giải thích: "Đã điều tra được vị trí địa lý, thuộc hạ bảo Vân Lăng, Vân Vũ đi trước, bây giờ Lam chủ đã ra ngoài an toàn, dĩ nhiên có thể đến đó ngay lập tức."

"Vị trí!"

"Bến cảng Lincoln."

"Vậy thì nhanh chóng đến đó đi, nhất định phải đến trước hai giờ sang, tuyệt đối."

Trên máy bay, Lăng Ngao nhủ chặt đôi chân mảy, hai tay đan vào nhau, giữa đôi con ngươi lóe lên một tia nặng nề.

Tất cả tài liệu đều nằm trong tay Lam Duê, nếu bây giờ anh muốn biết vị trí của cô, quả thật có chút khó khăn.

Lam Duê gây nhiễu tất cả các thiết bị rà soát để anh khó mà tìm ra vị trí của cô, thế nên bây giờ anh vẫn đang ra sức truy tìm tung tích của vợ mình.

"Như thế nào?" Không biết đã hỏi như thế bao nhiêu lần rồi, lúc này trên gương mặt lạnh lẽo của Lăng Ngao đã mờ hồ kết sương, cũng lộ rõ vẻ sốt ruột.

Âu Liêm bình tĩnh nói: "Cần thêm một tiếng đồng hồ nữa, đại khái có thể xác định được. Lam đương gia gây nhiễu tất cả các thiết bị có thể truy tìm, cho nên vấn đề tương đối khó giải quyết."

Nói đến vấn đề này, Âu Liêm có hơi oán trách Vân Thanh. Đến lúc nào rồi mà còn giữ lấy cái quy tắc bảo thủ như vậy, cũng không biết tiết lộ một chút tin tức nào hết. Chẳng lẽ cô ấy không sợ thù lĩnh của bọn họ sẽ lo lắng ư? Thật là, hết chủ nhân rồi đến thuộc hạ, tính tình giống nhau như đúc khiến người ta nhức cả đầu.

Lăng Ngạo nghe thấy đáp án như thế, mặc dù không hài lòng, nhưng cũng không còn cách nào khác.

Một lát sau, điện thoại đột nhiên reo lên, phá vỡ bầu không khí yên lặng.

"Tôi là Âu Liêm."

Tiếng nói phát ra từ đầu dây bên kia, khiến Âu Liêm vốn đang nhìn chăm chú vào màn ảnh chợt ngẩn ra, vội đứng lên, đưa điện thoại cho Lăng Ngạo ngồi phía sau.

"Thủ lĩnh, là Andrew tiên sinh, anh ta bảo biết tin tức của Lam đương gia."

Lăng Ngạo nhận lấy điện thoại, giữa tròng mắt đen lạnh lẽo lóe lên một tia sáng tỏ.

Anh sớm nên nghĩ đến, ban đầu Andrew tới tìm bọn họ nói chuyện hợp tác, nhưng lúc ấy bởi vì chút vấn đề mà không thể bàn bạc sâu hơn, rồi sau đó Lam Duê cũng không nhắc đến nó nữa. Anh còn tưởng rằng Andrew đã hủy bỏ kế hoạch hợp tác với bọn họ rồi. Đúng là hủy bỏ thật, hủy bỏ việc hợp tác với anh, mà chỉ tìm đến một mình Lam Duê.

"Lăng Ngạo, nhất định bây giờ trong lòng anh cảm thấy vô cùng bất mãn. Chắc chắn anh đang nghĩ, tại sao Lam Duê lại chủ động đến tìm tôi, mà không phải là anh? Tôi đoán, có lẽ bây giờ anh đã sắp sửa đến Australia rồi, và đang không biết là rốt cuộc Lam Duê đang ở nơi nào, vẫn còn đang điều tra vị trí của cô ấy chứ?"

Không nói một câu, sắc mặt của Lăng Ngạo dần dần trở nên u ám, lời cuối cùng vừa dứt, sắc mặt của anh đã vô cùng thâm trầm đáng sợ, tiếc rằng đôi phương không nhìn thấy cảnh tượng như thế này. Mà cho dù Andrew có biết, e rằng cũng sẽ làm như không có chuyện gì, vì vốn dĩ hán ta không bao giờ chịu lép về Lăng Ngạo.

Trầm mặc một lúc lâu, cuối cùng Lăng Ngạo cũng mở miệng, giọng nói lạnh lẽo tựa như đang ở trong hầm băng: "Andrew, anh gọi điện thoại tới là muốn khoe khoang với tôi mình biết vị trí của Lam Duê sao? Anh đừng quên, dù có như thế nào đi nữa, cô ấy cũng là vợ của tôi. Cô ấy không phải là người anh có thể rình rập, tốt nhất anh nên từ bỏ ý định bản thủ kia đi Andrew."

"Áy chà chà, ý định bản thủ? Ai mà chẳng biết? Không cần Lăng Ngạo nhà anh phải nhắc nhở, nói cho cùng, cũng chỉ là anh ra tay nhanh hơn một chút mà thôi." Andrew cười trầm thấp, dường như đang cười nhạo lời nói của Lăng Ngạo. Cũng biết rằng mỗi một câu nói hiện giờ của mình đều đang khiêu chiến đến ranh giới cuối cùng của Lăng Ngạo.

Andrew vốn là người hiểu lý lẽ, vừa dứt lời, dừng một chút, nói thẳng vào vấn đề chính: "Lúc chàng vạng nhóm người Lam Duê đang ở sa mạc Victoria, mà bây giờ theo tin tức mới vừa nhận được, Lam Duê đang trên đường đến bến cảng Lincoln. Nếu kịp, có lẽ các người có thể chạm mặt nhau ở đó."

"Anh ở đâu? Không phải hai người hợp tác ư?"

Vậy là Andrew không ở bên cạnh cô ấy, bàn tay cầm điện thoại di động của Lăng Ngạo đột nhiên siết chặt.

"Lăng Ngạo, mặc dù cô ấy là vợ của anh, nhưng hình như anh đã quên mất thân phận thật sự của cô ấy là gì. Cô ấy kết hôn với anh không phải để tìm kiếm người bảo vệ mình, coi như cô ấy là vợ của anh, cũng không thể thay đổi được thân phận chủ nhân nhà họ Lam.

Người phụ nữ đã từng một tay đưa nhà họ Lam lên đỉnh thế giới. Bất luận là hoàn cảnh nào anh cũng phải có lòng tin vào cô ấy, nếu như trói buộc quá mức, đổi lại là anh thì anh nghĩ sao? Cô ấy... chỉ thích hợp đứng sóng vai cùng anh, mà không phải bị giam vào lồng son hoa..."

Nói xong những lời này, Andrew cũng không chút nào khách khí cúp điện thoại.

Hồ!

Thở phào nhẹ nhõm, Andrew cười khẩy trong lòng, hán trở nên tốt bụng như vậy từ bao giờ? Lại đi trợ giúp cho tình địch.

Hừ, thật là làm cho người ta rất không thoải mái.

"Pitt Lin, nhanh chóng xử lý, chỉ là mấy tên tép rieu mà thôi, nếu còn kéo dài thời gian, Lăng Ngạo kia đã nắm được nhược điểm của tôi rồi, nói thế nào bây giờ tôi vẫn đang hợp tác với Lam Duê."

"Dạ!"

Chỉ có mấy tên râu ria, lại muốn hán đích thân đến nơi này lao động chân tay, đúng là chuyện bé xé ra to. Nhưng ai bảo hán đã đồng ý với Lam Duê cơ chứ, bây giờ dù có bất mãn thế nào đi nữa, vẫn phải dẫn người về đằng hoàng.

Lăng Ngạo nắm chặt điện thoại di động, thật lâu sau mới quay đầu nói: "Bến cảng Lincoln."

Đứng lên từ chỗ ngồi, đi đến cửa sổ máy bay, hướng ra phía bên ngoài, ánh mắt thâm trầm nhìn một mảng đen kịt.

Đương nhiên anh hiểu rõ những lời Andrew đã nói, vì hiểu, cho nên mới càng thêm không yên lòng. Nếu như đổi lại là trước kia, lúc anh không có tình cảm với cô, chuyện cô sống hay chết đương nhiên không liên quan đến anh. Nhưng mà, bây giờ anh đã yêu cô, chính bởi vì yêu, cho nên mới không thể

để cô xông pha vào nguy hiểm.

Không phải Lam Duê cũng vậy ư?

Nếu không phải như vậy, cô sẽ lợi dụng tất cả những gì mình có thể, mà không cần đi che giấu toàn bộ tung tích của mình.

"Tốt nhất là, trước khi anh đến đó thì đừng xảy ra chuyện."

Lăng Ngao khe khẽ thì thầm một tiếng, bàn tay đang chạm lên cửa sổ máy bay chợt nắm lại.

"Thủ lĩnh, từ đây đến bến cảng Lincoln còn hai giờ đồng hồ." Ngự Phong quay đầu nhìn về phía Lăng Ngao, trầm giọng nhắc nhở.

Lăng Ngao nheo mắt lại, quay đầu: "Còn có thể tăng tốc lên không? Tôi muốn đến đó với vận tốc nhanh nhất."

"Dạ, thuộc hạ hiểu!"

Dưới màn đêm, cảng Lincoln thường ngày vốn rất náo nhiệt, tối hôm nay lại yên tĩnh lạ thường, giống như chiếc miệng rộng đầy máu của một con thú dữ, khiến nỗi sợ hãi dâng lên từ tận đáy lòng người.

Nương theo tiếng gầm rú của máy bay trực thăng, bến cảng vốn yên tĩnh, trong nháy mắt trở nên nhộn nhịp.

"Làm như vậy, có ổn không? Một mình Lam chủ, tôi vẫn cảm thấy không yên lòng."

Tại bến cảng Lincoln, Vân Thanh nhũn mày nói với Vân Trạch đang đứng cạnh.

Đôi mắt của Vân Trạch lảng động: "Đây là lệnh của Lam chủ, chúng ta chỉ có thể tuân theo."

Dĩ nhiên anh biết là không yên lòng, nhưng khi ấy vẻ mặt của Lam Duê nghiêm túc thế nào, không phải bọn họ không nhìn ra. Cô muốn hành động một mình, trước tiên là vì mục tiêu quá nhỏ, thứ hai cũng chính là vì mục tiêu của đối phương chỉ có mình cô, nhất định sẽ không nghĩ đến việc cô dám một thân một mình tiến vào bên trong.

Biết rõ ràng có kháng nghị đi nữa cũng vô hiệu lực, tuy bọn họ đã thực hiện rất nhiều biện pháp phòng vệ, nhưng mà tim vẫn treo lơ lửng, không sao yên lòng.

"Nguyệt nói rồi, chúng ta cứ chờ ở đây trước, đến khi chị ấy ra lệnh thì lập tức tấn công." Johan khoanh tay đứng ở một bên, giữa đôi con ngươi màu vàng nhạt mơ hồ lóe lên một tia tăm tối. Nhìn màn đêm cách đó không xa, vẻ nguy hiểm khẽ chớp động nơi đáy mắt.

"Ừ, bây giờ quả thật không thể tùy tiện ra tay."

Vân Trạch ngẩng đầu lên liếc nhìn Johan đang trầm lặng, nhận thấy nhịp tim đang dần trở nên dồn dập, rốt cuộc sẽ có chuyện gì bất ngờ xảy ra?

Lam Duê, ngàn vạn lần không thể xảy ra chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Phúc Hắc Của Đế Vương Hắc Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 111: Đại Kết Cục

Mà lúc này Lam Duê đã lên vào một gian phòng được thiết kế trong nước với diện tích không nhỏ.

Dán chặt người lên cánh cửa, mượn tấm ngăn trước mặt, chậm rãi ngồi xổm người xuống.

Trong phòng có một người đang đi lại, hàng chân mày nhũn chặt, nâng lên, Lam Duê suy nghĩ một chút, nếu giống như một con ruồi tìm kiếm giữa nhiều phòng ốc như vậy, phạm vi thật sự là quá lớn.

Híp mắt lại, xác định vị trí của người nọ ở trong bóng tối, nhanh như mèo hướng về phía bên ấy di chuyển một đoạn, đột nhiên nhấc chân khiến người kia ngã nhào xuống đất. Trước khi hất kịp mở miệng, khẩu súng lục màu bạc được trang bị ống ngắm thanh liên nhắm ngay vào đầu hắn.

"Buổi tối tốt lành." Cười híp mắt nhìn người đang bị khống chế bên dưới, dễ dàng nhìn thấy đáy mắt đượm vẻ sợ hãi của hắn ta, khẩu súng trong tay đảo qua hai mắt của hắn, sau đó dừng ngay khi quân: "Dạ anh rồi, thật sự xin lỗi. Kỳ thực tôi chỉ muốn hỏi anh vài vấn đề, miễn là anh đang hoảng từ tể trả lời cho tôi, vậy thì sẽ không có chuyện gì xảy ra. Tất nhiên, nếu như anh muốn phản kháng, vậy phải xem là phản ứng của anh nhanh, hay là đạn của tôi nhanh hơn."

Nói xong, Lam Duê thật sự nổi lòng tay, nhưng họng súng vẫn đề ngay cổ họng hắn.

“Vấn đề thứ nhất, trung tâm nơi này nằm ở đâu?”

“Không, không, không biết.”

“Hả? Không biết à! Như vậy đến vấn đề thứ hai, người đứng đầu nơi này thường ở chỗ nào?”

“Là, là gian phòng sâu nhất, nhưng mà nơi đó từ trước đến nay, từ trước đến nay đều không cho ai đến gần, tôi... tôi thật sự không biết.”

Nụ cười trên mặt Lam Duê càng rực rỡ, cúi đầu: “Tôi nghĩ anh không biết thật, nhưng tôi biết.”

Khẩu súng đang chèn ngay cổ hắn từ từ nâng lên, dường như thật sự tính thả hắn ra. Người kia thờ phào nhẹ nhõm trong lòng, cảm thấy may mắn vì mình có thể lượn được cái mạng này về. Thậm chí còn đang suy nghĩ, chờ sau khi người phụ nữ trước mặt rời khỏi, sẽ lập tức tìm người liên lạc.

Đáng tiếc, ý nghĩ như vậy chỉ có thể mang xuống dưới lòng đất mà thực hiện.

Lúc vừa giờ tay lên nhanh chóng bóp cò, trong nháy mắt lạng lẽ chấm dứt một sinh mạng.

“Bắt đầu!”

Lặng lặng nói ra hai chữ, bên trong thiết bị truyền tin, Vân Trạch xác định âm thanh vừa được truyền đến.

Trong nháy mắt, tiếng ầm ầm vang dội bất chợt vang lên từ phía bên ngoài, cùng với ánh lửa cháy sáng mãnh liệt, Lam Duê đứng trong phòng, nửa gương mặt được ánh lửa chiếu sáng, phần còn lại ẩn trong bóng đen, thoạt nhìn vô cùng quỷ mị.

Bước qua thi thể dưới chân, chạy đến địa điểm đã nằm trong suy đoán. Dọc đường đi cũng không ngừng để ý chung quanh, bởi vì màn công kích bất ngờ phía bên ngoài, Lam Duê cũng không gặp phải ai trên đường đi.

“Bọn họ tới rồi!”

Giữa căn phòng dưới đáy biển, Fiennes vừa thưởng thức rượu, vừa cười nói.

“Đại nhân vẫn có ý định bắt sống Lam Duê?” Corey Lạc đẩy gọng kính trên sống mũi một cái, xác nhận lại lần nữa.

“Dĩ nhiên, mất một thời gian dài như vậy, sao có thể chùn bước vào lúc này? Chú chim nhỏ tự bay đến cửa, lần này cũng không thể lại chuồn mất!”

“Dạ!”

Fiennes đứng lên, đi tới chiếc quan tài được làm bằng băng đá, cầm đầy dây truyền ở một bên, khẽ đưa tay, vuốt ve tấm kiếng bên trên chiếc quan tài với vẻ tràn đầy yêu thương.

“Anh trai, chờ một lát nữa, chờ một lát nữa thôi, người mà em dày công chọn lựa với bộ não có thể xem là thông minh nhất, sẽ được đưa lên cho anh. Nói thế thì anh có thể tỉnh lại phải không? Không, chắc chắn sẽ tỉnh.”

Không ai biết tại sao hắn lại cố chấp nghiên cứu về vấn đề não người như vậy, suốt mấy năm qua, Fiennes từ một gia tộc nhỏ không chút tiếng tăm, trở thành một gia tộc hùng mạnh có thể đứng ngang hàng với những gia tộc hắc đạo đứng đầu thế giới, đủ để chứng minh đầu óc của Randall von Fiennes ghê gớm cỡ nào.

Cũng khó trách bọn Lam Duê và Lăng Ngao không điều tra được bất kỳ tin tức gì về Fiennes, kể cả bối cảnh gia tộc, dựa vào mười mấy năm tỉ mỉ sắp đặt để leo đến địa vị như hiện giờ, sao có thể giữ lại nhược điểm khiến người ta chú ý cơ chứ?

Từ những tin tức tình báo mà Lam Duê nhận được, cô chỉ biết Fiennes có một người em gái. Cho dù có cố gắng điều tra cỡ nào, nhưng từ đầu chí cuối vẫn không hiểu tại sao hắn lại khẳng khái muốn có bộ não của Lam Duê như vậy.

Bởi vì không biết, cho nên càng khó có thể xác định. Điều này làm cho bọn Lam Duê càng thêm dè dặt cẩn thận, dẫu sao cũng không biết rốt cuộc mục đích của đối phương là gì.

“Lam Triệt có tốt hay không?” Đứng thẳng người, Fiennes thu về ánh mắt lưu luyến không rời, xoay người tiến về phía lối đi.

Corey Lạc cúi thấp đầu: “Hiện tại là mười hai giờ ba mươi lăm phút nửa đêm, đến thời điểm như lời John tiên sinh đã nói còn hơn một tiếng đồng hồ. Mới có thể đuổi kịp!”

“Hả? Tôi rất chờ mong xem đôi anh em này gặp lại nhau sẽ là tình cảnh như thế nào.”

Cười ha hả dẫn người rời khỏi nơi quý dị ấy, không để lại một ai, dường như Fiennes không nghĩ rằng sẽ có người có thể tìm đến nơi này.

Mà ngay khi Fiennes vừa rời đi, một bóng người nhanh chóng vọt vào căn phòng được làm bằng thủy tinh áp thép chống áp lực nước dưới đáy biển.

Trực tiếp đi đến trước chiếc quan tài bằng, khi nhìn thấy người đàn ông trẻ tuổi nằm bên trong, thì người luôn điềm tĩnh như Lam Duê cũng mất hồn trong tích tắc.

Người nằm trong hòm, chắc chắn là người đàn ông nhìn thuận mắt nhất mà cô đã từng thấy giữa vô vàn những người đàn ông khác.

Dung mạo tuyệt vời khiến người ta phải tán thưởng, ngoại trừ da dẻ trắng bệch như tờ giấy, có lẽ diện mạo này thật sự sẽ làm người ta cho rằng anh ta chỉ là đang ngủ mà thôi.

“Hình như tìm được ngọn nguồn vấn đề rồi.” Thấp giọng cười khê, dáng vẻ của Lam Duê thoát nhìn như đang lên kế hoạch làm gì đó.

Nỗi sợ hãi ban đầu đã đi qua, Lam Duê không còn cảm giác nào khác. Dù sao cũng là kẻ địch, xem như anh ta không trực tiếp gây ra nhiều chuyện phiền toái như vậy, nhưng cũng là nguồn gốc của vấn đề, và lại cô không có tâm tình đi ngắm nhìn kẻ địch của mình.

Nhìn chung quanh lối kiến trúc dưới đáy biển có một không hai, cuối cùng tầm mắt dừng lại ngay lối đi sâu hoắm.

Chẳng lẽ vẫn còn ở bên dưới? Rốt cuộc chỗ này có bao nhiêu tầng? Từ nơi cao nhất xuống đến đây đã là tầng thứ mười rồi, nếu vậy, ít nhất đã là một trăm mét dưới đáy biển?

Suy cho cùng bọn họ đã giấu Lam Triệt đi đâu?

Đôi con ngươi đen lóe sáng, cuối cùng cô đưa ra quyết định, bắt luận bên dưới là gì, đi xem qua một chút vẫn tốt hơn.

Nurong theo bậc thang thủy tinh đi xuống phía dưới.

Đã đi được hơn mười phút, rốt cuộc nơi này sâu bao nhiêu?

Lại chuyển qua một khúc quanh khác, Lam Duê cảm nhận được làn sóng nhiệt như thiêu như đốt lao thẳng tới gò má một cách rõ rệt.

Tiếng máy móc chuyển động không thể lọt ra khỏi thính giác nhạy bén của Lam Duê.

Mới vừa vươn đầu ra, liền trông thấy khối hình trụ khổng lồ nổi bật ở ngay trung tâm, chất lỏng màu xanh dương bao quanh một người. Bọt khí không ngừng sôi trào bên trong, cảnh tượng cực kỳ đáng sợ.

Thời điểm Lam Duê vừa nhìn thấy người bên trong khối trụ, toàn thân giống như vừa bị sét đánh, ngo ngắc đứng yên tại chỗ. Cánh tay đang cầm súng nhẹ buông, để lại tiếng vang ‘lạch cạch’ trên phiến thủy tinh.

“Ai đó?”

Tiếng động rõ ràng như vậy, khiến đám người bên dưới lập tức nâng cao cảnh giác.

Lam Duê hoàn hồn, gương mặt u ám đến kinh người, khom lưng nhặt lấy khẩu súng lục rơi trên bậc thang. Đè nén cơn tức giận trong từng bước đi, chậm rãi xuất hiện trước mặt những người bên dưới.

“Lam Triệt đã ở đây làm khách lâu như vậy, thật là nhọc công chăm sóc của mọi người.”

Đưa tay tháo bỏ ống hãm thanh trên khẩu súng, bây giờ vật này đã không còn tác dụng gì ở đây nữa.

“Tôi còn đang suy nghĩ, suốt một thời gian dài như vậy mà Lam Triệt lại không về nhà, nhất định là do ở đây tiếp đãi quá chu đáo rồi, khiến anh ấy sinh lòng lưu luyến quên cả lối về. Thế nên hôm nay tôi đặc biệt đến xem một chút, rốt cuộc là điều gì đã khiến một người ra ngoài những bốn năm trời mà chẳng thấy trở về. Bây giờ được tận mắt chứng kiến, quả nhiên, quả nhiên là một nơi làm người ta quyến luyến không quên.”

John trừng to đôi mắt có hơi vẩn đục, toàn thân run rẩy.

Không phải sợ hãi, mà là hưng phấn.

Người đã làm hại hấn mất đi tất cả, danh dự, tiền tài, thứ gì cũng không còn, người mà hấn vẫn hận không thể mang đi rút gân lột da, cuối cùng cũng đã xuất hiện trước mặt của hấn. Những năm vừa qua, đêm nào trong giấc mơ hấn cũng ôm ấp khát vọng được xé toang chiếc đầu của người kia ra, cảm nhận dòng máu nóng chậm rãi luân qua kẽ tay rồi nhỏ xuống, cảm giác khiến người ta điên dại.

Mà ngay lúc này đây, người luôn khiến hấn quên ăn quên ngủ rốt cuộc cũng xuất hiện.

“Nhanh nhanh, nhanh bắt cô ta lại đây cho tôi, nhanh lên một chút.”

Giọng nói vì quá hưng phấn nên có phần run rẩy, tay John run run chỉ vào Lam Duê, điên cuồng gào thét với nhóm người bên cạnh.

Nhìn đám người đang nhào lên, Lam Duê khẽ chống hai tay lên lan can, trực tiếp bay qua đầu cầu thang, từ trên lan can nhảy xuống.

“Ái chà chà, phương thức chào đón nhiệt tình như vậy, thật sự làm tôi rất vui đấy.”

Đối phó mấy người này, đối với Lam Duê mà nói, căn bản là dễ như trở bàn tay. Chưa đến một phút, những người kia đã xiêu xiêu vẹo vẹo, toàn bộ đi gặp Chúa Jesus.

Một người lăn lộn trong giới hắc đạo suốt nhiều năm như vậy, đối phó với những kẻ hết ngày này qua tháng nọ đều bị nhốt trong phòng nghiên cứu, kỳ thực là so với việc bóp chết một con kiến còn đơn giản hơn.

Bộ trang phục màu vàng nhạt trên người bị nhuộm đỏ máu tươi, gương mặt trắng nõn cũng bởi vì con trút giận vừa rồi mà ti li tơ máu. Nhắc từng bước chân đến gần vị trí của John, ni mắt rũ xuống, đôi môi đỏ mọng nở nụ cười lạnh lùng: “Lại nói, thật ra tôi quên mất còn có một người như ông nữa, bác sỹ John giả chết để đào thoát khỏi đảo Ác Ma. Không ngờ bây giờ bác sỹ John càng lăn lộn lại càng giỏi rồi, còn thay tôi đích thân đi tiếp đãi thiếu gia nhà họ Lam, không phải tôi nên cảm ơn ông nhiều hơn một chút sao?”

Nòng súng lạnh lẽo nhẹ nhàng đặt lên vầng trán lấm tấm nếp nhăn, bởi quanh năm suốt tháng núp mình trong phòng thí nghiệm đã khiến gương mặt hắn trở nên trắng bệch, không còn trông giống con người. Lam Duê hí mắt, lóe lên ánh lạnh thấu xương.

John lại cười lên một cách quái gở, tuyệt nhiên không hề sợ hãi dáng vẻ của Lam Duê: “Không phải tôi nên cảm ơn cô đã tặng cho tôi một cơ hội như vậy ư? Bằng không làm sao tôi có thể chăm sóc cho cậu tư của nhà họ Lam được? Và lại, thí nghiệm trên nhiều người như thế, cuối cùng chỉ thành công trên người anh ta, cảm giác ấy thật sự là quá tuyệt vời.

Tôi vẫn nên cảm ơn cô mới phải, cảm ơn cô đã cung cấp cho tôi một tiêu bản hoàn mỹ. Ha ha ha, mặc dù có hơi thất vọng vì không phải là cô, nhưng mà tôi tin, nay mai người ấy sẽ là cô, khi đó, tôi có thể dùng con dao giải phẫu này xé toang chiếc đầu xinh đẹp của cô ra, tí nữa tách gỡ bộ não của cô, cảm nhận dòng máu tươi âm ập chảy xuống từ kẽ tay, ấy quả là một cảm giác rung động lòng người. Cô nói có phải không, có phải không hả?”

Đôi con ngươi đen nhánh chợt co rút lại, giờ tay lên, dùng báng súng hung hăng đập vào trán hắn, nhất thời máu tươi chảy ra như suối.

Kéo cổ áo của hắn, cũng không thèm để ý đến máu trên trán hắn bắn tung tóe lên người mình, Lam Duê đập mạnh đầu hắn vào khối trụ chứa chất lỏng màu xanh dương ở bên cạnh.

“Thật sao? Thì ra là ông còn có ý nghĩ như vậy à, tôi cũng rất mong chờ, rốt cuộc là ông xé toang đầu của tôi, hay là tôi vì cái đầu trắng nhách ghê tởm này của ông mà về một đóa hoa đỏ thắm?”

Bị đánh dữ dội như vậy, dù là ai cũng sẽ cảm thấy đầu choáng mắt hoa. Mặc dù John là người tính tình quái gở, nhưng nói thế nào cũng là một người bình thường, đương nhiên dễ dàng hôn mê bất tỉnh.

Lam Duê thấy hắn ngất đi, giờ chân lên đạp hắn qua một bên. Ngẩng đầu nhìn Lam Triệt đang nhắm chặt hai mắt lơ lửng giữa khối trụ, cánh tay cầm súng của Lam Duê không ngừng run rẩy.

Giờ tay lên, nhắm ngay mặt trên bắn liên hồi.

Rắc rắc! Rắc rắc! Âm thanh của thủy tinh vỡ vụn, chất lỏng màu xanh dương bên trong khối trụ cũng nương theo tiếng thủy tinh vỡ mà đổ ập ra ngoài, vương vãi khắp nơi. Lam Duê trực tiếp nhảy lên đài cao, đỡ lấy cơ thể Lam Triệt đang ngã xuống.

“Vân Trạch, Vân Trạch...”

“Lam, Lam chủ? Người đang ở đâu? Lam chủ?”

Hình như tín hiệu không được tốt lắm, chỉ nói được vài câu liền bị nhiễu sóng. Một lúc sau mới nghe thấy tiếng trả lời của đối phương, Lam Duê buông lỏng nỗi thấp thóm trong lòng.

“Tôi đang ở phòng thí nghiệm dưới đáy biển, cách mặt biển đại khái hơn 100 mét, anh mau chóng sắp xếp người đến đây.”

“Phòng thí nghiệm dưới đáy biển? Dạ, thuộc hạ hiểu, thuộc hạ sẽ chuẩn bị ngay bây giờ.”

“Ừ, nhanh lên...”

Lam Duê còn chưa dứt lời, lập tức bị chuỗi tiếng vỗ tay cắt đứt.

“Bóp bóp bóp.”

Quay đầu nhìn về phía phát ra âm thanh, một người đàn ông tóc vàng, diện mạo anh tuấn không thể nghi ngờ. Cặp mắt kia lại nhìn rất giống với Johan, chỉ có điều, dường như màu sắc hơi sẫm một chút, ngay cả màu tóc cũng vậy.

Cảm giác như đã từng nhìn thấy gương mặt ấy ở nơi nào đó, nhưng Lam Duê hiểu rõ, cô tuyệt đối không biết người này. Gương mặt vô cảm nhìn người đàn ông anh tuấn đang mỉm cười, đột nhiên, ý nghĩ vụt lóe lên trong đầu, cô nghĩ đến.

Chính là người đàn ông nằm trong quan tài băng, diện mạo của bọn họ có đến bảy phần tương tự, thảo nào cô nhìn thấy quen mắt như vậy.

“Randall von Fiennes!”

Xoay người, Lam Duê lạnh lùng nhìn người đàn ông ấy, xác định thân phận của hắn. Lam Duê có cảm giác, đây hẳn là người mà mình đang muốn tìm.

Đôi con ngươi màu vàng rực của Fiennes mang theo ý cười, hình như tâm tình rất vui vẻ, mấy ngón tay thon dài đan vào nhau, vẫn duy trì tư thế như trước, giọng đàn ông trầm thấp đầy từ tính vang lên: “Lam Duê, cuối cùng cô cũng đến, nếu như cô xuất hiện sớm hơn một chút, là có thể bỏ đi bao nhiêu chuyện phiền toái, nhưng tại sao lại không xuất hiện cơ chứ? Nhưng mà cũng may, cô đã hiện diện ở đây rồi, tuy phương thức có hơi thô bạo một chút, nhưng tôi rất thích. Không hổ danh là người tôi nhắm trúng, đầu óc thông minh linh hoạt không thể tưởng tượng nổi.”

“Lam Duê, cô biết không? Từ khi nhà họ Lam vùng lên, vào giây phút ấy tôi liền bắt đầu chú ý đến cô. Năng lực của cô làm cho người ta phải rung động, không thể không bội phục. Ngày nào tôi cũng nghĩ về cô, làm sao để nhìn thấy cô, tìm cách để tiếp cận cô, như thế nào để có được cô. Lam Duê, có lẽ cô chưa bao giờ biết được, từ trước đến nay lại có người quan tâm đến mình như vậy nhỉ?”

Đem chiếc áo khoác màu vàng nhạt nhuộm máu đắp lên người Lam Triệt, đỡ anh ngồi xuống một bên. Lúc này Lam Duê mới cười lạnh ngẩng đầu lên, chìa cánh tay trái không cầm súng ra, gõ lên đầu của mình một cái, cất giọng: “Fiennes, anh vẫn luôn để ý đến cái này của tôi phải không? Rõ là một loại hứng thú kinh tởm khiến người ta buồn nôn, tôi chưa bao giờ nghĩ rằng lại có kẻ đi hứng thú với bộ não của người khác như vậy, đúng là thế giới rộng lớn này không thiếu chuyện lạ.”

Ánh mắt mang ý vị sâu xa nhìn ra sau lưng Fiennes, hình như nhìn về một nơi nào đó. Nhếch môi cười nhạt nhẽo: “Hay là nói, chẳng qua anh chỉ mãi ôm ấp giấc mộng hảo huyền? Ví dụ như... người trông không khác anh cho lắm, đang nằm ngủ trong quan tài bằng.”

Quả nhiên, Lam Duê vốn chỉ suy đoán qua loa, nhưng không ngờ gương mặt già cười trước đó của Fiennes bỗng chốc trở nên dữ tợn đến đáng sợ.

“Câm miệng, anh ấy không phải là người cô có thể nói đến.” Fiennes gầm nhẹ một tiếng, lấy lại dáng vẻ ưu nhã trước đó: “Lam Duê, hôm nay đã đến đây rồi, vậy thì không cần đi nữa. Anh em khó khăn lắm mới gặp được nhau, nếu dễ dàng chia lìa như vậy, không phải đáng thương lắm sao?”

“...” Lam Duê mím môi, cũng không nói lời nào, hình như tư tưởng của người này đã bị bóp méo, trong lúc nói chuyện với nhau, cô đã phát hiện, hẳn căn bản không đề cập đến những chuyện cần thiết.

Còn phía bên kia, vì cuộc đối thoại giữa Lam Duê và Vân Trạch bị gián đoạn giữa chừng, khiến bọn họ không khỏi nghi ngờ.

“Lam Duê đâu?”

Vừa đến nơi, Lăng Ngạo lạnh lùng hỏi, ngay cả chính anh cũng không nhận ra, giọng nói của mình đã mơ hồ có chút run rẩy.

Hai tay thả xuôi bên người siết lại thật chặt, tuy rằng gương mặt vẫn duy trì vẻ nguội lạnh như cũ, nhưng chỉ riêng anh biết lúc này đáy lòng của mình khẩn trương cỡ nào.

Vân Trạch vừa dùng máy tính bảng liên tục điều tra vị trí của Lam Duê từ hệ thống định vị bằng vệ tinh, vừa nói: “Bây giờ Lam chủ đã tìm được Triệt thiếu gia, nhưng vị trí có chút phức tạp, thuộc hạ cần phải đo đạc chính xác, bằng không sẽ gặp chuyện không hay.”

“Chỉ có điều, lúc đang nói chuyện, thuộc hạ nghe loáng thoáng có tiếng động khác, sau đó Lam chủ còn chưa dứt lời, đường truyền liền bị ngắt. Rốt cuộc tình hình cụ thể là như thế nào, thuộc hạ cũng không rõ lắm. Hiện tại thuộc hạ đang tập trung điều tra bằng vệ tinh định vị, hy vọng sớm tìm ra được vị trí chính xác của Lam chủ.”

Mấy phút sau, sự chờ đợi trong lo lắng cuối cùng cũng có kết quả. Giọng nói của Vân Trạch hiện rõ vẻ vui mừng: “Tìm được.”

Theo sự sắp xếp của Vân Trạch, Lăng Ngạo mang người trực tiếp xông vào căn phòng thông tới đáy biển, còn Vân Trạch thì dẫn người lái tàu ngầm xuống biển, đề phòng chuyện bất trắc xảy ra.

Mà lúc này đây, tình hình trong phòng thí nghiệm dưới đáy biển đã rối tinh rối mù, lấy một người chống lại hơn vài người bên cạnh Fiennes, đây là một sự thách thức đối với Lam Duê.

Corey Lạc, Liz, và Ngõa Nặc là những trợ thủ đắc lực bên cạnh Fiennes, rất rõ ràng, bản lĩnh của ba người này tuyệt đối không tầm thường. Mặc dù năng lực của Lam Duê cũng không tệ, nhưng hai nắm đấm không thể địch lại bốn tay, sức lực đã tiêu hao gần hết từ trước đó.

“Lam Duê, tôi đã nói rồi, chỉ mời cô ở lại đây làm khách mà thôi, cần gì cô phải kháng cự như vậy. Đàng hoàng từ tể, không phải bỏ khổ đi sao? Phụ nữ cần phải yếu mềm một chút, vậy mới có thể lấy được lòng thương hại của đàn ông.”

Lam Duê đá chân xoay người, đập Liz đang tấn công về phía mình khiến hắn bay thẳng lên bàn thí nghiệm. Đối với Fiennes đang đứng một bên nói đùa, xem trò vui, cũng chỉ cười khẩy: “Là đàn ông, vẫn là bình thường một chút thì tốt hơn, tôi không thể lý giải được tại sao lại có kẻ lưu luyến anh mình như vậy? Mặc dù chuyện này không có gì xấu, nhưng nói thế nào cũng là người chết, anh dùng đến cách thức biến thái thế kia, chẳng trách không ai thèm nhìn.”

Hơi thở dốc, động tác cũng có phần chậm lại, khiến người ta rất dễ nhận ra, bây giờ thể lực của cô đã nhanh chóng hao hụt đi.

Vốn bị nói như vậy, gương mặt của Fiennes đã bắt đầu biến sắc, song khi hắn nhìn thấy trạng thái của Lam Duê vào lúc này, cơ thể mới vừa ưỡn lên lại thả lỏng xuống ghế sofa.

“Cũng chỉ có giờ phút này cô mới có thể phô trương miệng lưỡi của mình, coi như cô có phù nhận thể nào đi nữa, chẳng lẽ bản thân cô không nhận ra thể lực của mình đang thay đổi ư? Bất luận là động tác hay tốc độ, đều giảm xuống, thế này thì lấy gì để đấu với tôi? Lam Duê, cô phải thừa nhận, trong trận chiến này, chính tôi là người thắng cuộc. Mà cô, cũng không thể thắng được tôi. Ha ha ha!”

“Thật sao? Vậy thêm tôi nữa thì thế nào?”

Giọng nói lạnh lẽo vang lên ở đầu cầu lang, âm thanh quen thuộc khiến Lam Duê ngẩn ra, nhưng bọn Corey Lạc lại chớp ngay khoảnh khắc mất hồn ấy, một cước bén nhọn liền đánh thẳng đến bụng dưới của cô.

Lam Duê cũng đã nhận thấy được sai lầm của mình, vội vàng nghiêng người tránh né. Nhưng vì thể lực đã bị tiêu hao quá độ từ trước, động tác tương đối chậm chạp, khiến cú đá kia rơi ngay vào bên hông, giảm bớt mức độ sát thương của nó.

“Ừm...”

“Lam Duê!”

“Lam chủ!”

Lam Duê đứng loạng choạng, thụt lùi về sau vài bước, lúc này mới ổn định lại thân hình.

“Lam Duê, là chính cô không muốn thừa nhận, cô không phải là đối thủ của tôi, căn bản không thể đấu lại tôi.” Đối với bọn Lăng Ngạo vốn không nên xuất hiện ở đây, từ đầu đến cuối Fiennes cũng không ngó ngang đến.

Cười to nhìn dáng vẻ chật vật của Lam Duê, tâm tình của hắn cực kỳ vui vẻ: “Nhưng tôi không ngờ Lăng Ngạo lại đến đây, đúng là khách quý. Hãy nhớ rằng, suốt những năm qua, tôi luôn muốn gặp mặt anh một chút. Cho dù cuối cùng người tôi chọn lựa là Lam Duê, nhưng tôi cũng không thể không thừa nhận, tôi đã từng vừa ý... bộ não của anh. Nhưng tiếc thay, số liệu phân tích cuối cùng cho thấy Lam Duê là người thích hợp nhất.”

Lăng Ngạo lạnh lùng nhìn hắn, chậm rãi nâng tay lên, khẩu súng ừng sáng trong tay chìa thẳng vào nơi Fiennes đang ngồi. Ngay thời điểm Lam Duê sắp bị tấn công, bọn Lăng Ngạo lập tức xông vào, trong nháy mắt, ba người vốn bao vây Lam Duê, đều trở về chung quanh Fiennes.

Âu Liêm và Vân Thanh vội vàng chạy đến cạnh Lam Duê, vừa tính kiểm tra cho cô, lại thấy cô khoát khoát tay, ý bảo bọn họ sang xem xét tình hình của Lam Triệt đang nằm hôn mê bất tỉnh.

Giơ tay lên xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán, Lam Duê chậm rãi đến gần bên cạnh Lăng Ngạo: “Thưa ư? Trong từ điển của tôi chưa bao giờ có từ này. Fiennes, anh lấy gì để tự tin cho là tôi sẽ cam tâm tình nguyện chấp nhận điều kiện của anh?”

Trước đó, Fiennes ra điều kiện giữ cô lại, hắn sẽ để bọn Lam Triệt rời khỏi đây. Cô không ngốc, cũng không bao giờ đi đồng ý cái loại giao dịch lỗ vốn ấy.

Từ trước đến nay cô chỉ muốn một mẻ hốt gọn.

“Ý của anh là, không cần anh ta nữa?”

Nương theo tay Lam Duê nhìn sang, Fiennes từ đầu chí cuối đều cho rằng mình đang nắm chắc phần thắng, trọn tròn mắt nhìn về phía đầu bậc thang sau lưng Lam Duê.

Không đúng, không đúng, rõ ràng hắn đã đóng kín cửa ra vào, bọn họ còn có thể vào bằng một con đường khác ư, làm sao lại như vậy? Tại sao có thể như vậy.

“Rất kinh ngạc? Fiennes, anh rất thông minh, đó là điều không thể không thừa nhận, thật ra thì so với tôi còn thông minh hơn nhiều.” Thấy dáng vẻ hoảng hốt của hắn, Lam Duê tiếp tục nói: “Nếu muốn cứu anh ta đến vậy, dùng chính đầu óc thông minh của anh để cứu người này, không phải tránh được bao nhiêu chuyện phiền toái ư? Cần gì phải bỏ gần tìm xa.”

“Trả lại cho tôi, trả lại cho tôi, trả anh ấy lại cho tôi, trả lại đây...”

Giống như người điên dại, bây giờ Fiennes nào còn đáng vẻ ung dung nhàn nhã như trước nữa.

Mới vừa cử động, Lam Duê cảm thấy bụng dưới co rút, đau đớn liên hồi. Sắc mặt vốn đã không được tốt, bởi vì tình huống bất ngờ này mà cả khuôn mặt đột nhiên trắng bệch hẳn ra.

Cổ đè xuống sự khó chịu trong người, Lam Duê đi một mạch về phía Fiennes. Bọn Corey Lạc vừa định phản ứng, những người Lăng Ngạo dẫn tới liền giữ chặt lấy bọn chúng.

Nắm được nhược điểm, so với trước còn đơn giản hơn nhiều.

“Bây giờ anh nói tôi nghe xem, rốt cuộc ai mới là người chiến thắng cuối cùng?”

Fiennes, là anh thua, anh phải chấp nhận thua hết. Cứ cố chấp ôm lấy tư tưởng hão huyền của mình, từ khi vừa bắt đầu đã không có khả năng thắng cuộc.

“Tôi không thua, tôi không có!” Fiennes gào thét điên cuồng như người điên: “Rõ ràng tôi có thể ở cùng một chỗ với anh ấy thật tốt, tại sao lại đối xử tàn nhẫn với tôi như vậy, tại sao? Không, dù có chết, các người cũng đừng nghĩ đến việc ra ngoài, ha ha ha ha, đã đến đây rồi thì ở lại cùng với tôi, cùng với chúng tôi. Chỉ cần kích hoạt hệ thống nổ tự động, mấy người đừng ai nghĩ đến việc đi ra ngoài, một cũng đừng nghĩ.”

Lăng Ngạo và Lam Duê nhìn chiếc điều khiển từ xa nho nhỏ trong tay hắn, gương mặt liền biến sắc.

Ngược lại bọn họ không thể ngờ Fiennes lại điên rồ đến mức này, dưới đáy biển gần trăm mét, nếu như nổ tung, thì đừng nghĩ đến việc chạy trốn, căn bản không có khả năng. Dù không bị nổ chết, nhưng khi căn phòng thủy tinh này đột ngột bị phá hủy cũng sẽ khiến bọn họ bị áp lực nước dội thẳng vào, xé nát cả bọn mất thôi.

“Tôi thật sự xin lỗi, đại nhân Fiennes.”

“Cô... Liliane...”

Trong lúc nhất thời Fiennes chưa kịp phản ứng, không hiểu vì sao Liliane lại xuất hiện ở đây, hàm ý trong lời nói của cô cũng làm cho người ta cảm thấy có chút kỳ quái.

“Rất xin lỗi, đại nhân Fiennes, ban đầu không cẩn thận tháo đi mất hệ thống bom tự kích nổ của ngài, quên lắp lại.”

Liliane và Andrew đi từ trên cầu thang xuống, nhẹ nhàng nói mấy lời này, giống như chỉ đang thảo luận xem thời tiết hôm nay thế nào.

“Lăng thù lĩnh đến nơi an toàn, xem ra tọa độ vị trí mà tôi cung cấp vẫn tương đối chính xác.”

“Cảm ơn!” Lăng Ngạo hiếm khi nói được tiếng cảm ơn.

Liliane gật đầu, lạnh lùng nhìn Fiennes đang trừng mắt với mình: “Fiennes... Đại nhân, ngài đã từng nghĩ tôi sẽ có một ngày như vậy hay không? Ban đầu dùng người nhà của tôi để uy hiếp tôi, nhưng đã bao giờ nghĩ tới, tôi sẽ không phản kháng ư? À, tôi quên, vì lòng tự tôn độc nhất vô nhị khiến người ta buồn nôn của ngài, nhất định là cho đến bây giờ cũng chưa từng nghĩ tới đâu nhỉ.

Chắc hẳn ngài cho rằng tôi hoàn toàn không có cách nào làm trái ý ngài, phải hay không? Nhưng rất xin lỗi, chính ngài là người hướng dẫn tôi làm sao để hợp tác với thế lực hắc đạo, cũng chính ngài dạy tôi biết thế nào là đen ăn đen. Và lại, bây giờ tôi có thể tự do, thật ra thì tất cả đều phải cảm ơn ngài. Thật sự rất cảm ơn ngài.”

Liliane chậm rãi nói, gương mặt điềm tĩnh, tựa như đang kể về chuyện xưa.

Cơ thể Lam Duê chao đảo, ngay lúc này, bất thành linh đổ sang một bên. Gần như là cùng thời khắc đó, Andrew và Lăng Ngạo một trước một sau chạy về phía Lam Duê, đỡ lấy cơ thể đang ngã xuống của cô.

“Lam Duê, làm sao vậy, có phải bị thương ở đâu không?”

“Bụng, đau bụng...”

Mồ hôi lạnh dần dần thấm ướt lưng áo sơ mi nhuộm máu, gương mặt Lam Duê trắng bệch như tờ giấy, dùng sức đè chặt bụng, đau đớn cắn môi.

“Vân Thanh, Âu Liêm!”

Vân Thanh đã sớm đi tới bên cạnh Lam Duê, sau khi quan sát tỉ mỉ, vẻ mặt nghiêm túc: “Đã mang thai được hai tháng, bởi vì trước đó đánh nhau dữ dội, dường như có hơi nguy hiểm. Bây giờ phải lập tức đưa đến bệnh viện, chậm trễ sẽ càng nguy hiểm hơn.”

Mang thai? Hai tháng? Nguy hiểm?

Mấy từ này xoay tròn trong đầu Lăng Ngạo, không cần phải suy nghĩ nhiều, Lăng Ngạo ôm lấy Lam Duê đã rơi vào trạng thái hôn mê, bước nhanh về phía cầu thang.

“Đợi chút, ở đây có thang máy!” Liliane mở cửa thang máy bí mật ra.

Giống như khi đến, một nhóm người nhanh chóng rút lui ra phía bên ngoài.

“Ở đây, những người này, làm thế nào? Andrew tiên sinh!”

Bọn Andrew và Liliane ở lại, nhìn mấy người đang mơ mơ màng màng, và Fiennes đang ôm thi thể lạnh lẽo kia với dáng vẻ điên dại, quay đầu hỏi.

Andrew lạnh lùng nhìn chung quanh một cái: “Nổ, tôi nghĩ hẳn là cô nên biết nổ tung nơi này như thế nào!”

“Đĩ nhiên!”

Cô cũng chỉ sửa đổi số liệu của thiết bị tự kích nổ thôi mà, làm sao tháo nó ra được.

Đi theo sau lưng Andrew rời khỏi nơi ấy, ngoảnh đầu nhìn lại một lần cuối cùng.

Có thật là Fiennes không chịu nổi đả kích, hay là nói Lam Duê thật sự có bản lĩnh? Tất cả đều không còn quan trọng, quan trọng là, bây giờ cô đã được tự do.

Cuối cùng cũng không còn bị ai thăm dò nữa.

Một năm sau.

Tuy rằng không thể nói là về hưu non, nhưng tóm lại, đúng là công việc đã được chia ra không ít, cả người Lam Duê cũng nhẹ nhõm phần nào.

Hiện giờ, Lam Duê đã ở nhà nghỉ ngơi được chừng một năm, dường như tương lai cũng có ý định như vậy.

“Mẹ ơi, tại sao em gái vẫn còn ngủ? Con còn tính chơi đùa với em một chút!”

“Ngịch ngợm, chi biết chơi, em gái còn đang ngủ, con đừng ồn.”

Hai đứa Liễm Tranh, Liễm Dực như nước với lửa này, ngày nào cũng âm ỷ không biết bao nhiêu lần, khiến Lam Duê đang liếc nhìn tài liệu cũng có chút nhức đầu.

“Mẹ, cha đã nói mẹ không được nhìn mấy thứ này lúc nghỉ ngơi.” Liễm Vũ ra vẻ như một ông chủ nhỏ lấy đi tài liệu trong tay Lam Duê.

Vào mùa hè năm ngoái, ba đứa nhóc này đã chính thức đi học. Những tưởng sẽ kèm chế được tính cách tinh quái của bọn chúng, nào ngờ càng ngày càng bướng bỉnh, thật sự là làm cho người ta đánh cũng không được mà mắng cũng không xong, rõ là.

Lam Duê nhìn bọn chúng, thản nhiên nói: “Tan học à? Há? Nên đi làm gì thì làm đi, cẩn thận cha trở về phạt các con. Đến lúc đó mẹ cũng không quản.”

“A... a, lần nào mẹ cũng dùng đến chiêu này.”

Mặc dù nói là nói như vậy, nhưng ba cậu bé vẫn còn lưu luyến không rời khỏi phòng.

Lam Duê đứng lên, đi đến trước chiếc nôi của trẻ sơ sinh, ngắm nhìn đứa bé mới được vài tháng tuổi đang say giấc.

Đến tận bây giờ, trong lòng Lam Duê vẫn còn chút cảm giác khủng hoảng, nếu như khi ấy không bảo vệ được đứa bé này, nhất định cô sẽ tự trách mình cả đời. Cũng may, đứa bé vẫn an toàn, thật sự là một cô con gái vô cùng đáng yêu.

“Lam Duê, đang suy nghĩ gì vậy?”

Lăng Ngạo vừa vào phòng liền trông thấy Lam Duê đang đứng mất hồn trước nôi của con gái bọn họ, gương mặt anh tuần hiện rõ nét yêu thương, nhẹ giọng hỏi.

Lam Duê cười, ngẩng đầu lên, nói: “Em đang nghĩ, rốt cuộc là Tiểu Nguyệt Nguyệt nhà mình nhìn giống ai?”

“Mặc kệ là giống ai, đều là con gái của chúng ta.” Lăng Ngạo ôm lấy cô, sau sự việc bất ngờ của một năm về trước, đây là câu nói lấy đi nhiều thời gian nhất của anh: “Lam Duê, anh yêu em, rất yêu, cực kỳ yêu.”

“Em biết rất rõ, bởi vì em cũng yêu anh, so với anh yêu em còn nhiều hơn một chút.”

Đoạn tình cảm này, thật sự phải trả một cái giá không nhỏ, mới có thể khiến cho cả hai thăng thấn với nhau như vậy. Nghĩ đến đây, và nghĩ về những chuyện đã qua, bây giờ cứ xem như là một cuộc thử thách đi!

Lam Triệt vẫn chưa tỉnh lại, nhưng cô tin rằng, nhất định Lam Triệt sẽ tỉnh, tuyệt đối...

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Vợ Phúc Hắc Của Đế Vương Hắc Đạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.